

Ajánlás

Ajánlom ezt a könyvet: Neked. Tökéletes úriember voltál, és igazi támasz. Őszintén hiszem, hogy Te magad vagy a boldogság... Nagyon megérdemled.

Köszönetnyilvánítás

Végtelen hálával a Fekete Tör Testvériség-sorozat olvasóinak, és hangos üdvözet a mobiltelefon-használóknak!

Nagyon köszönöm nektek:

Karén Solem, Kara Cesare, Claire Zion és Kara Welsh.

Köszönöm nektek, S-Byte, Ventrue, Loop és Opal mindazért a sok jóságért, amely a szívetek legmélyéről jön.

És mint mindig, hálával tartozom a végrehajtó bizottságom tagjainak: Sue Graftonnak, dr. Jessica Andersennek és Betsy Vaughannak és a partneremnek. És nagy tisztelet a csodálatos Suzanne Brockmann-nek. DLB-nek: tisztellek és szeretlek titeket. Puszi: Mami NTM-nek: mint mindig, szeretettel és hálával tartozom neked. Igazi herceg vagy a férfiak között! PS: létezik olyan dolog, amit te nem tudsz megtalálni? LeEUa Scottnak: ott vagyunk már? Ott vagyunk már? Ott vagyunk már?

Remmy: a tempómat a legjobb barátunk és a LeSunshine nélkül nem mennénk semmire. Szeretlek titeket, drágáim.

Kaylie-nek: Üdvözöllek a világomban, kicsi lány! Igazán elbűvölő anyukád van, ő az abszolút bálványom, és nem csak azért, mert rábeszélte a hajápolószerekre. Búbnak: Köszönöm azt a kifejezést, hogy tajtrészeg.

Ez a könyv nem jöhetett volna létre:

szerető férjem nélkül, aki tanácsadóm, gondviselőm és jövőbelátóm,

csodálatos édesanyám nélkül, aki nagyon sok szeretetet adott nekem, amit soha nem tudok neki visszaadni, a családom nélkül (beleértve mind a vér szerinti, mind az örökbefogadott tagjait),

valamint a legkedvesebb barátaim nélkül.

Ó, és természetesen a WriterDog jobbik fele nélkül.

Kifejezések és tulajdonnevek magyarázata

ágyas:

Kiválasztott, akit kitanítottak a szerelem művészetére.

alantas:

Az Alantasok Társaságának tagja, lélek nélküli ember, akinek az a célja, hogy a vámpírokat megölje. Csak akkor hal meg, ha szíven szúrják. Ha nem, korlátlan ideig élhet. Nincs szüksége evésre vagy ivásra, és képtelen a szexre. Idővel a haja, a bőre és a szivárványhártyája elveszíti pigmenttartalmát, és kifakul. Haja szőke, arca fakószürke, szeme világos lesz. Babahintőpor-illata van.

Beavatása után, amelyet az Omega végez el, mindig magánál tart egy kerámiaurnát, amelybe a szívét helyezik, miután eltávolították a testéből.

Alantasok Társasága:

Gyilkosok rendje, akiket az Omega hívott életre, azzal a céllal, hogy a vámpírokat kiirtsák.

álcázás:

Egy adott fizikai környezet elrejtése, helyette egy illúzió megteremtése.

ártatlan:

Szűz.

átváltozás:

Egy vámpír életének kritikus időszaka, ekkor válik felnőtté. Vért kell innia az ellenkező nem egyik tagjából, hogy életben maradhasson. A folyamat után már nem tud kimenni a napfényre. Ez általában húszas éveinek közepén következik be. Van olyan vámpír - elsősorban a férfiak között - aki nem éli túl az átváltozást. Az átváltozás előtt a vámpírok fizikailag gyengék, szexuálisan éretlenek és nem fogékonyak a testi vágyakra, valamint nem tudnak láthatatlanná válni.

az Árnyék:

Időtlen birodalom, ahol a halottak újra találkoznak szeretteikkel, és továbblépnek az örökkévalóságba.

bajtárs:

Férfiak egymás közt használt kifejezése, amely a kölcsönös tiszteletet és szeretetet mutatja. Szabad fordításban "drága barátom".

bosszúállás:

Halálos megtorlás, amit általában a szeretett nő férfitársa hajt végre. elátkozott hasonmás:

Gonosz, elátkozott ikertestvér, aki másodikként született.

életőr:

Egy személy saját testőre, akinek engedélye van arra, hogy öljön.

Ebbe a tisztségbe csak a király nevezhet ki valakit.

az elit:

Az arisztokrácia társadalmának legfelsőbb köre, hasonló a György régensherceg uralkodása idején hatalmon lévő angol arisztokráciához. elkülönítés:

Állapot, amelyet a király szab ki egy arisztokrata nőre, ha a nő családja ezt írásban kérelmezi. A nőt ezzel a védelmező kizárólagos gyámsága alá helyezi, aki általában a család legidősebb férfi tagja. A védelmezőnek törvényes joga meghatározni a nő életének minden pillanatát, valamint belátásától függően korlátozhatja a külvilággal fenntartott bármilyen kapcsolatát is.

elnök:

Hatalommal és befolyással rendelkező személy.

az első család:

A vámpírok királya és királynéja, valamint a gyermekeik, ha vannak.

Fekete Tör Testvériség:

Magasan képzett vámpír harcosok szövetsége, akik a fajukat védik az Alantasok Társasága ellen. A fajon belüli faj nemesítésnek köszönhetően a testvérek rendkívüli fizikai és mentális képességekkel rendelkeznek, valamint képesek a gyors öngyógyításra. Többnyire nem vér szerinti testvérek. A testvériségbe csak az kerülhet be, akit az egyik tag javasol. Természetüknél fogva agresszívak, akik szeretnek titkolózni, és csak saját magukban bíznak. A civil lakosságtól elszigetelve élnek, és minimális a kapcsolatuk a többi társadalmi osztállyal, kivéve, ha táplálkozniuk kell. Legendás alakok, a vámpír társadalom tisztelettel övezett tagjai. Csak nagyon súlyos sérülés okozhatja a halálukat, mint például lövés vagy késszúrás a szívbe.

fél

Női vámpír, aki egy férfihoz tartozik. A nők általában csak egy férfit fogadnak el párjukként, mivel a férfi vámpíroknál nagyon erős a territórium védelme.

félelmetes:

A kifejezés a férfi szexuális potenciájára utal. A szó szerinti fordítás az, hogy "méltó arra, hogy egy nőbe hatoljon".

gyám:

A keresztapa vagy keresztanya megfelelője.

herceg:

A vámpír arisztokrácia legfelső szintje, közvetlenül az első család és az Őrző kiválasztottjai után következik a ranglétrán. Ebbe a rétegbe születni kell, nem átruházható.

hűségeselek:

A szolgák osztálya a vámpír társadalomban. Régi, konzervatív szokás szerint szolgálják uraikat, amihez hagyományos ruházat és viselkedés társul. Képesek kimenni a napfényre, és viszonylag hamar öregszenek. Átlagéletkoruk körülbelül ötszáz év.

kereszt:

A dicsőséges halál jelképe az ősi nyelvben.

kiválasztottak:

Női vámpírok, akiket arra választottak ki, hogy az Őrzőt szolgálják. Az arisztokrácia tagjainak tekintik őket, bár inkább szellemileg, mint időbeli síkon vannak együtt. Kevés vagy semmilyen kapcsolatot nem tartanak fent férfiakkal, bár az Őrző kívánságára házasságot köthetnek a harcosokkal, hogy a faj fennmaradjon. Jövőbe látó képességgel rendelkeznek. A múltban a testvériség egyedülálló tagjainak táplálkozási igényeit elégítették ki, ezt a gyakorlatot azonban a testvérek eltörölték.

a Kripta:

A Fekete Tör Testvériség szent sírja. Szertartási terület is egyben, valamint az alantasok urnáinak őrzőhelye. Az itt megtartott szertartások közé tartozik a beavatás, a temetés és a testvérek ellen folytatott fegyelmi eljárások. A testvériség tagjain, az Őrzőn és a beavatandó jelölteken kívül senki más nem léphet be ide.

leelan

Becéző kifejezés, amely szabad fordításban annyit tesz, "legdrágább kincsem".

mama:

Anya. Egyszerre lehet a fogalom megjelölésére és kedveskedő szóként is használni.

manipulátor:

A vámpírok faján belüli alfaj, akiket többek közt az jellemez, hogy képesek befolyásolni mások érzelmeit (azzal a céllal, hogy energiát cseréljenek). A történelem során hátrányosan megkülönböztették őket,

és volt olyan korszak is, amikor a vámpírok vadásztak rájuk.
Kihalófélben vannak.

natta (nő); nallum (ffi):

A szeretet kifejezésének szava. Jelentése "drága".

az Omega:

Gonosz, misztikus alak, akinek legfőbb célja a vámpír társadalom megsemmisítése, mert megharagudott az Őrzőre. Időtlen birodalomban létezik, hatalmas ereje van, ám életet nem tud teremteni.

az Őrző:

Misztikus lény, a király legfőbb tanácsadója, a vámpírarchívum őrzője, valamint az előjogok szétosztó-ja. Időtlen birodalomban létezik, és rendkívüli erővel rendelkezik. Képes életet teremteni. Így hozta létre a vámpírok társadalmát is.

parancsoló:

Férfi vámpír, aki feleségül vett egy nőt. Megengedett, hogy egy férfi több nőt is feleségül válasszon.

perzselő:

Az egyén kritikus gyengeségére utal. A gyengeség lehet belső - például szenvedélybetegség - vagy külső, mondjuk, egy szerető.

segéd:

Kiválasztottak, akik közvetlenül az Őrzőt szolgálják, és különösen közel állnak hozzá.

rítus:

A becsület visszaállításának rituális módja, amelyet a sértő fél ajánl fel. A sértett, ha elfogadja, megválaszthatja a fegyvernemet, amellyel lesújt a sértőre, aki védekezés nélkül kénytelen elszenvedni a támadást.

tahlty:

A gyengéd szeretet kedveskedő kifejezése. Jelentése szabad fordításban "drága", "kedveslí

termékeny időszak:

A női vámpírok termékeny időszaka, általában két napig tart, és erős szexuális vágy kíséri. Körülbelül öt évvel azután következik be először, hogy a nő átváltozott, azt követően pedig csak tízévente egyszer. Bizonyos mértékben minden férfira hatást gyakorol, ha egy termékeny időszakában lévő nő közelében van. Veszélyes időszak ez, mivel könnyen kitörhetnek harcok vagy konfliktusok a versengő férfiak között, főleg, ha a nő nem férjezett.

uram:

Tiszteletteljes kifejezés, amellyel egy szexuálisan alárendelt megszólítja a domináns felet.

vámpír:

A Homo sapienstől elkülönült faj tagja. A vámpíroknak vért kell inniuk, hogy élni tudjanak, ám az ebből nyert erő nem sokáig tart. Az átváltozást követően, amely általában húszas éveik közepén következik be, nem tudnak kimenni a napfényre, és rendszeresen kell vért inniuk valaki vénájából. Nem képesek egy harapással átváltoztatni az embereket vámpírrá, vagy azzal, hogy a véruket isszák, ritka esetben azonban házasodhatnak velük. Képesek láthatatlanná válni, amikor akarnak. Ehhez azonban meg kell nyugodniuk, koncentrálniuk kell, és nem vihetnek magukkal nehéz tárgyat. Ki tudják törölni az emberek emlékeit, feltéve, hogy azok rövid távú emlékek. Egyesek tudnak olvasni mások gondolataiban. Az átlag életkoruk néhány ezer év, egyes esetekben még ennél is több. védelmező:

Egy személy gondviselője. A védelmezőknek különböző fokozatai vannak, amelyek közül a legnagyobb befolyása annak van, aki egy elkülönített nő gondviselője.

vérrabszolga:

Férfi vagy női vámpír, akit egy másik vámpír uralma alatt tart, hogy táplálkozási igényét kielégítse. A vérrabszolga-tartás egyre ritkább, bár törvény még nem tiltja.

verseny:

Két férfi konfliktusa, akik azért harcolnak, hogy egyikük a nő párja lehessen.

visszatérő:

Az a személy, aki élve visszatért az Árnyékból. Nagy tisztelettel veszik körül, és becsülik szenvedése miatt.

Prológus

Huszonöt évvel három hónappal négy nappal tizenegy órával nyolc perccel és harmincnégy másodperccel ezelőtt....

Az idő a valóságban nem szivárgott el a végtelenbe. Egészen a jelen pillanatig képlékeny volt, nem rögzített. Agyag, nem beton.

Amiért az Omega nagyon hálás volt. Ha az idő állandó lett volna, nem tarthatta volna most a karjában újszülött fiát.

Sohasem tervezte, hogy utódot nemz, most azonban, ebben a percben, átörökítette magát.

- Az anya meghalt? - kérdezte, amikor a fő alantas lejött a lépcsőn.

Furcsa, ha most megkérdezte volna a gyilkost, hogy milyen évet írnak, azt felelte volna, hogy 1983-at. És bizonyos szempontból még igaza is lett volna.

A fő alantas bólintott.

- Igen. Belehalt a szülésbe.

- A vámpírok ritkán élnek túl. Ez az egyike csekély számú jó tulajdonságaiknak. - Jelen esetben pedig kimondottan kapóra jött.

Azok után, hogy a nő olyan jól szolgálta őket, nem tűnt irgalmas dolognak megölni.

- Mi legyen a testével?

Az Omega lenézett a csecsemőre, és figyelte, ahogy megfogja a hüvelykujját. A szorítása erős volt.

- Milyen különös!

- Micsoda?

Nehéz volt szavakba önteni az érzéseit. De talán éppen ez volt benne a lényeg. Arra számított, hogy nem fog érezni semmit.

A fia születése tudatos védelmi hadművelet volt a Pusztító prófécijával szemben. Előre kiszámított válasz a vámpírok ellen folytatott háború menetében, egy olyan stratégia, amely azt volt hivatott biztosítani, hogy az Omega életben maradjon. A fiú majd egy egészen új módon fog harcolni, és elkezdi kiirtani ezt a barbár fajt, mielőtt a Pusztító szép lassan elfogyasztja az Omega lényét, amíg végül már nem marad belőle semmi.

A jelen pillanatig a terv kiválóan működött. Az egész azzal kezdődött, hogy elraboltak egy vámpír nőt, akit az Omega megtermékenyített, most pedig a folyamat lezárásaként az utódja megérkezett a világra. A csecsemő felnézett rá, és parányi ajkát csücsörítette. Édes illatot árasztott, de nem azért, mert alantas volt.

Hirtelen az Omega nem akarta elengedni. Ez a kis csöppség a karjában egy igazi csoda volt. Egy eleven, lélegző csoda. A gonosznak nem adatott meg a teremtés képessége, mint a testvérének, az Őrzőnek, a reprodukciót azonban nem tagadták meg tőle. Lehet, hogy nem tudott egy egész fajt életre hívni, ám képes volt arra, hogy önmagából egy darabot átörökítsen egy utódba.

És meg is tette.

- Mester? - szólalt meg a Jó alantas.

Az Omega nem akarta elengedni a gyermeket, ahhoz azonban, hogy a terv sikeres legyen, a fiúnak az ellenség között kellett felnőnie, mintha közülük való lenne. Meg kellett ismernie a nyelvüket, a kultúrájukat és a szokásaikat.

Meg kellett tudnia, hol élnek, hogy aztán lemészárolhassa őket.

Az Omega kényszerítette magát, hogy átnyújtsa a kisbabát a fő alantasnak.

- Hagyja azon a gyűjtőhelyen, amelyet megtiltottam, hogy kifosszanak! Pólyázza be és hagyja ott, aztán amikor visszatér, majd magamhoz hívatom.

És meghal mert így akarom, fejezte be a mondatot magában.

Nem maradhat nyoma. Nem követhet el hibát.

Miközben a fő alantas még hízelgett egy kicsit az Omegának, aki erre bármikor máskor vevő lett volna, a nap feljött a New York állambeli Caldwell kukoricamezői fölött. Az emeletről halk sístergő hang hallatszott, majd egy lángra lobbant tűzé, amely azt jelezte, hogy a nő teste elégett a napsugarak hatására. Vele együtt pedig eltűnt minden vér is az ágyról.

Milyen tökéletes! A tisztaság nagyon fontos volt, a farmon a ház pedig vadonatúj volt, kizárólag a fia születésére épült.

- Most menjen! - mondta az Omega. - Menjen, és tegye a kötelességét! A fő alantas fogta a csecsemőt, és amikor kilépett vele a ház ajtaján, az Omega hirtelen vágyat érzett az utódja iránt Szabályosan sóvárgott a fiúért.

A félelmére azonban rögtön tudta a megoldást. Az akaratának erejével kilépett abból a testi formából, amelyben addig volt, és az időn keresztülutazva átsiklott a "jelenbe". Ugyanabba a nappaliba érkezett, ahonnan elindult.

Az időutazás miatt a környezet gyors öregedésen ment keresztül. A tapéta kifakult, és itt-ott már lehámlott a falról, a bútorok megkoptak,

egyértelműen meglátszott rajtuk a két évtizedes használat. A mennyezet, ragyogó fehér helyett piszkossárga volt, mintha évekig fújták volna rá a füstöt a szobában lakó dohányosok. Az előszobában a parketta feljött a széleknél.

A ház hátsó részében két ember vitatkozott.

Az Omega átlebegett a kopott, fakó konyhán keresztül, amely néhány másodperccel azelőtt még ragyogóan fényes, csillogó helyiség volt.

A két ember, amikor megpillantotta, azonnal abbahagyta a veszekedést, és halálra váltan elnémult. Az Omega pedig nekilátott fárasztó és unalmas munkájának, hogy megszabadítsa a házat a kíváncsi szemektől.

A fia hamarosan haza fog térni hozzá. Legalább annyira szerette volna már látni, mint amennyire fel akarta használni. Ha nem jobban.

Amikor megérintette a mellkasa közepét, ürességet érzett. A testvére gondolt, aki egy egész fajt teremtett meg az akaratából és a rendelkezésre álló biológiai tulajdonságokból. És aki végtelenül büszke volt magára utána.

Ahogy az apjuk.

Az Omega eleinte azért kezdte öldösní a vámpírokat, hogy mindkettőjükkel szemben kifejezze ellenérzését, ám hamar rájött, hogy a gonosz cselekedetek éltetik. Az apjuk nem tudta megállítani, mivel kiderült, hogy a tettei - sőt az egész lénye - szükséges ahhoz, hogy kiegyenlítsa a testvére jóságát. Az egyensúlyt pedig fent kellett tartani. Ez volt az Őrző legalapvetőbb irányelve, az Omega létezésének igazolása, és apjuk megbízása, amelyet még az ő apjától kapott. Az egész világ alapja.

Ennél fogva, amikor az Őrző szenvedett, az Omega elégtételt nyert. Minden egyes vámpír halálával fájdalmat okozott neki, és ezt nagyon jól tudta. A fivér mindig tudta, mit érez a nővér.

Most pedig ez még inkább így volt.

Amikor az Omega elképzelte a fiát odakint a nagyvilágban, aggódott érte. Remélte, hogy ez a húszon- egy- néhány év könnyen telt el számára. Végül is ez volt egy apa feladata, nem igaz? A szülőknek az volt a dolguk, hogy törődjenek az utódaikkal, táplálják és védelmezzék őket. Bármilyen élt is a szívük legmélyén, jóság vagy bűn, mindig a legjobbat akarták annak, akit a világra hoztak.

Különös érzés volt, hogy mégis van valami közös benne és a testvéreben... meglepődött, amikor rádöbbsent, hogy mindketten

ugyanarra törekszenek: hogy a gyermek, akit nemzettek, életben maradjon és jól fejlődjön.

Az Omega rápillantott az emberek tetemeire, akiket megölt.

És ez természetesen mindkettőjük számára rendkívül fontos feladat volt, nem igaz?

1. fejezet

A varázsló visszatért.

Phury behunyta a szemét, és a fejét hátrahajtotta az ágy támlájához. Ó, a francba, miket is gondolt? Hiszen el sem ment!

Haver, te aztán tényleg ki tudsz hozni néha a sodromból, mondta elnyújtva a fejében a hang. De komolyan. Mindazok után, amin együtt keresztülmentünk?

Amin együtt keresztülmentek... milyen igaz!

A varázsló volt az oka annak, hogy folyton a vörös füstű cigaretta után vágyott. Az a hang, amely állandóan a fejében duruzsolt, és azokra a dolgokra emlékeztette, amiket nem tett meg, amit meg kellett volna tennie, vagy amit jobban is csinálhatott volna.

Kellett volna. Megtett volna. Tehetett volna.

Szép kis rím. Valójában mintha A gyűrűk urának egyik gyűrűlidérce próbálta volna erőszakosan rávenni, hogy újra és újra rágyújtson úgy, hogy közben a kezét lábát megkötözve bedobta volna egy autó csomagtartójába.

Igazság szerint, haver, te inkább az első lökhárító lennél Pontosan. Lelki szemei előtt úgy jelent meg a varázsló, mint egy gyűrűlidérc, aki egy csontokkal és koponyákkal teli, védtelen, kietlen földön állt. A gazember hibátlan angol Ámításával gondoskodott róla, hogy Phury soha ne felejtse el a kudarcait. Folytonos duruzsolásának hatására egymás után gyújtott rá a cigarettára, csak hogy megakadályozza

magát abban, hogy bemenjen a gardróbszobába, kinyissa az acélszekrény ajtaját és a szájába vegye a fegyverének csövét. Nem mentetted meg. Nem tudtad megmenteni őket. Miattad sújtja őket az átok. Te vagy a felelős érte... te vagy a hibás...

Újabb cigarettáért nyúlt, és meggyújtotta az arany öngyújtójával. Az ősi nyelven azt, ami ő volt, úgy hívták, az elátkozott hasonmás. A másodikként született iker. A gonosz ikertestvér.

Három perccel Zsadist után jött a világra, és azzal, hogy életben maradt, átkot hozott a családra, mivel ez által megbillent az egyensúly. Két nemes utód születése túl sok volt a jó szerencséből, ám hamarosan vissza is billent a mérleg nyelve: néhány hónap elteltével az ikertestvérét elrabolták a családi házból, eladták rabszolgának, és egy évszázadon keresztül minden elképzelhető módon meggyötörték. A beteges úrnőnek köszönhetően Zsadist mély sebeket szerzett az arcán, a hátán, a csuklóján és a nyakán. A lelke azonban még ennél is rosszabb állapotban volt.

Phury kinyitotta a szemét. Azzal, hogy megmentette ikertestvére testét, nem sokra ment. Bella csodálatos szerelme kellett hozzá, hogy a lelke is újra életre keljen, most pedig a lány volt veszélyben. Ha elveszítik...

i Akkor minden rendben lesz, és a következő nemzedéknél is megmarad az egyensúly, mondta a varázsló a fejében. Csak nem képzelted, hogy az ikertestvéred olyan áldásban részesül, hogy élő utódot hagy maga után? Neked számtalan gyermeked lesz, neki viszont egy sem. Az egyensúly így fog érvényesülni.

Ó, és azt említettem már, hogy még a felét is el fogja veszíteni? Phury fogta a távirányítót, és felhangosította a Che gelida manina című áriát.

Nem működött. A varázsló szerette Puccinit. A gyűrűlidérc tánokra perdült a csontvázak borította kietlen tarlón, nehéz csizmája letaposott mindent, ami a talpa alá került, vastag karját elegánsan lengette erre-arra, miközben forgott. Fekete köpenye, mint egy mén sörénye, úgy libegett királyi fején. Megállás nélkül csak táncolt és nevetett a szürke, sivár pusztán.

Milyen. Szörnyen. Elcseszett.

Phury anélkül, hogy felnézett volna, odanyúlt az éjjeliszekrényre egy újabb adag dohányért és cigarettapapírért. Oda sem kellett fordítania a

fejét, hogy felmérje a távolságot. Olyan volt, mint egy jól idomított állat. Pontosán tudta, mi hol van.

Miközben a varázsló felszabadultan kurjongatott a Bohémélet dallamára, még csavart magának két vastagot, hogy meg ne szakadjon a lánc, és miközben azokat szívta, előkészítette az utánpótlást. Amikor kifújta a füstöt, az ajkán kávé- és csokoládéízt érzett, ám a helyzet úgy állt, hogy ha égő szemét szaga lett volna, akkor is elszívja. Bármire képes volt, csak hogy a varázsiót valahogy elhallgattassa a fejében. A francba, érkezett arra a pontra, amikor arra is hajlandó lett volna, hogy egy egész konténer szemetet elszívjon, ha azzal egy kis nyugalmat tud szerezni.

El sem hiszem, hogy csak ennyire értékeled a barátságunkat, mondta a varázsló. Phury az ölében tartott rajzra nézett, amelyen az elmúlt fél órában dolgozott. Miután gyorsan szemügyre vette, belemártotta a lúdtollat az ezüstitégelybe, amelyet a csípőjén egyensúlyozott. A benne lévő sötét folyadék az ellenség vérére emlékeztette, olyan sűrű, sötét és fényes volt. Papírra vetve azonban mély barnásvörös színt hagyott maga után, nem komor feketét.

Phury sosem használt feketét, amikor olyasvalakit rajzolt le, akit szeretett. Rossz ómen lett volna.

Különbösen is, a vérszerű tinta pontosan olyan árnyalatú volt, mint Bella mahagóni színű haja. Szóval még illett is a témához.

Gondosan árnyalta a lány tökéletes orrának vonalát és a szempilláit. A tollal sok, egymást keresztező vonalkát húzott, amíg a szempillák sűrűségét megfelelőnek nem találta.

Tintával rajzolni olyan volt, mint maga az élet: egyetlen rossz mozdulat az egészet tönkretelthette.

A francba! A lány szeme nem lett elég tökéletes.

Felemelte az alkarját, nehogy csuklójával elmázolja a még meg nem száradt vonalakat, amelyeket az előbb húzott, majd próbálta helyrehozni azt, amivel nem volt elégedett. Az alsó szemhéjat akarta ívesebbre rajzolni. A javítás nagyon jól sikerült, a szem azonban még így sem tűnt elég élethűnek.

Hát igen, nem volt az igazi, ő pedig aztán igazán tudta, azok után, hogy mennyi időt töltött a rajzolásával az elmúlt nyolc hónapban.

A varázsló megállt egy piruett közepén, és kedvesen emlékeztette rá, milyen szánalmas dolgot művelt. Megörökíteni az ikertestvére terhes felét. Na, de most komolyan! Csak egy mocskos gazember lenne

megrögözött oda a fivére feléért, és lám te mégis így érzel. Biztos nagyon büszke vagy magadra, pajtás!

Na igen, valami rejtélyes okból kifolyólag a varázsló mindig is brit akcentussal beszélt.

Phury félrebiccentette a fejét, hogy megnézzze, talán, ha más szögből tekint a rajzra, az segít-e. Nem. Úgy sem volt jó a szeme. És a haja sem. Valami miatt mindig kontyba tűzve rajzolta le Bella haját, úgy, hogy néhány tincs az arcába hullott. Pedig a lány mindig leengedve hordta.

Mindegy. így is lélegzetelállítóan szép volt. Az arca többi része úgy festett, mint ahogy általában ábrázolni szokta. Szeretetteljes pillantása jobbra nézett, szempillái keretezték a szemét, tekintetében melegség és odaadás tükröződött.

Zsadist ült a jobbján az étkezéseknél. Azért azon az oldalon, hogy a harcos keze mindig szabad legyen.

Phury soha nem rajzolta le úgy Bellát, hogy ránézzen a papírból. Ami érthető volt. A valóságban sem nézett soha a lány szemébe. Bella az ikertestvérébe Volt szerelmes, amin Phury semmi pénzért nem változtatott volna, annak ellenére, hogy mennyire odavolt érte.

A képen a női alak a konty tetejétől a válláig volt látható. Sosem rajzolta le a terhes hasát. A terhes nőket sohasem ábrázolták mellkastól lefelé. Szerencsétlenséget jelentett volna. Valamint arra emlékeztette őket, amitől a legjobban féltek.

Sok vámpír nő halt már bele a szülésbe.

Phury végighúzta az ujját az elkészült rajzon, s közben kikerülte az orr vonalát, ahol még nem száradt meg a tinta. A lány gyönyörű volt. Még úgy is, hogy a szeme nem tűnt tökéletesnek, a haja másképp állt, mint az életben, és az ajka sem sikerült annyira teltre, mint valójában.

Elkészült. Ideje volt újat kezdeni.

A kép aljától indult, a válltól. Rárajzolt egy borostyánlevelet. Majd egy szárat... aztán még néhány levelet. Újabb kacskaringós szárat, és végül a levelek befedték a lány nyakát, állát, száját, majd felkúsztak az arcára.

A toll oda-vissza járkált a papír és a tintatartó között. Lassan a borostyán beborította az egész rajzot, elled te a vonalakat, elrejtette Phury szívét és a bűnt, ..mely benne rejtőzött.

A legnehezebb az volt, hogy az orrát átrajzolja. Mindig ezt a részt hagyta utoljára. Amikor már nem tudta tovább elkerülni, úgy érezte, mintha az ő tüdeje égne, mintha ő lenne az, aló nem kap levegőt. Amikor a borostyán már minden négyzetcentimétert beborított a papíron, Phury összegyúrta a lapot, és A szoba másik végében lévő papírkosárba dobta.

Milyen hónapot is írtak... augusztust? Igen, augusztust. Ami azt jelentette, hogy még egy jó év volt hátra Bella terhességéből, feltéve, hogy ki tudja hordani végig .i babát. Ahogy a legtöbb nőnek, neki is ágynyugalmat rendelt el az orvos, hogy megakadályozzák a rettegett koraszülést.

Phury elnyomta a csikket, és már nyúlt is a következőért, amit az előbb sodort, amikor meglepetten tapasztalta, hogy már azt a kettőt is elszívta.

Kinyújtotta ép lábát az ágyon, oldalra letette az öléből az asztalkát, amelyen rajzolt, és maga elé vette a túlélő csomagját: egy műanyag zacskót, benne a vörös füstű dohánnyal, néhány vékony cigarettapapírt és vaskos arany öngyújtóját. Egy pillanat műve volt csupán, hogy egy újabb szálát sodorjon magának, majd miután meggyújtotta és kilélegezte a füstöt, szemügyre vette a készletet.

A francba, fogyóban volt. Nagyon is.

Az acélredőnyök felemelkedése némiképp megnyugtatta. Leszállt az éjszaka. Bármennyire dicstelen volt is a nap ragyogása nélkül, a testvériség házát felszabadította, és az érkezése azt jelentette... hogy végre fel tudta keresni a dílerét, Rehvenge- et.

Lecsúsztotta az ágyról azt a lábát, amelyen nem volt sem alsó lábszár, sem lábfej, felcsatolta a művégtagot a jobb térde alá, és felállt.

Annyira be volt már löve, hogy úgy érzékelte, mintha a levegőn úgy kellene átgázolnia, mint valami sűrű közegen, az ablak pedig kilométerekre lenne tőle. De ez jó volt. Megnyugtatta az ismerős, ködös állapot, és a lebegő érzés, miközben meztelenül átsétált a szobán.

A kert odalent szinte ragyogott, mivel megvilágította a könyvtár szárnyas üvegajtaján keresztül kiszűrődő fény.

Így kell kinéznie egy igazi udvarnak, gondolta. A kert virágba borult, a gyümölcsfákon érett körték és almák lógtak, az ösvény tiszta volt, a sövény szépen nyírt.

Nem olyan, mint ahol felnőtt. Egyáltalán nem.

Az ablaka alatt tearózsák virítottak, kövér, szivárványszínű fejüket büszkén tartották tövises szárukon. A rózsákról eszébe jutott egy másik nő.

Nagy levegőt vett, és maga elé képzelte azt a lányt, akit inkább rajzolnia kellene... azt, akivel törvény és jog szerint sokkal több mindent kellene tennie, minthogy csak lerajzolja. Cormia, a kiválasztott. Az első számú felesége. A negyvenből.

Istenem, hogy jutott idáig, hogy a kiválasztottak Nemzője legyen?

Én megmondtam, szólalt meg a varázsló, számtalan gyermeked lesz, akik majd mind felnéznek rád, arra az apára, akinek csupán egyetlen dolgot sikerült jól csinálnia az életben: mindenkinek csalódást okozni. Lehet, hogy a varázsló nagyon gonosz volt, ezt az érvet azonban nehéz lett volna vitatni. Phury nem egyesült Cormiával, ahogy a rituálé megkövetelte. Nem ment vissza a másik oldalra, hogy beszéljen a Direktrix-szel. Nem találkozott a többi harminckilenc kiválasztottal, akikkel le kellett volna feküdnie és teherbe ejteni őket.

Még többet szívott, mert ennek a sok kudarcnak a súlya úgy nehezedett a szívére, mint egy nehéz kőtömb, amelyet a varázsló dobott felé.

A gazember tökéletes röppályájával bírt. Nem csoda, elég régóta gyakorolt már rajta.

Hát haver, meg kell hogy mondjam, szánalmasan könny-nyű célpont vagy.

De legalább Cormia nem panaszkodott amiatt, hogy nem tudja megtenni a kötelességét. Nem ő akart első számú kiválasztott lenni, úgy kényszerítették bele ebbe a szerepbe. A szertartás napján szegényt le kellett kötözniük az ágyra, ahol kiterítve várt rá, mint egy állat, miközben halálra volt rémülve.

Abban a pillanatban, amikor Phury meglátta, visszatért az alaptermészetéhez, és átállt megmentő módba. Áthozta ide a lányt, a Fekete Tőr Testvériség házába, és a saját hálósobája melletti helyiségben szállásolta el. Hagyomány ide vagy oda, képtelen lett volna rákényszeríteni magát egy olyan nőre, aki nem akarta. Úgy gondolta, ha eltöltenek egymás mellett némi időt, talán majd könnyebben fog menni.

Nos... nem így lett. Cormia nem érintkezett senkivel, Phuryt pedig teljesen lefoglalta mindennapos feladata, hogy megpróbálja elkerülni, hogy darabokra hulljon. Az eltelt öt hónap alatt egy centivel sem

kerültek közelebb sem egymáshoz, sem az ágyhoz. Cormia ritkán beszélt, és csak az étkezéseknél látták. Ha néha mégis elhagyta a szobáját, az csak azért volt, hogy a könyvtárba menjen.

Hosszú, fehér ruhájában inkább hasonlított egy jázminillatú árnyékhoz, mint egy hús-vér nőhöz.

A szégyenteljes igazság pedig az volt, hogy Phurynek nagyon is kényelmes volt ez az állapot. Arra gondolt, mennyire tisztában volt a szexuális elkötelezettséggel, amikor átvette Vishous helyét a Nemző szerepében, ám a valóság sokkal ijesztőbbnek bizonyult, mint az elmélet. Negyven nő. Negyven!

Egy négyes és egy nulla.

Biztos elment az esze, amikor átvállalta V-től ezt a terhet. Isten látta lelkét, az egyetlen kísérlete is balul sült el, amikor megpróbálta elveszíteni a szüzességét. Pedig a nő igaz profi volt. Bár talán éppen az volt a kudarc egyik oka, hogy egy kurvával akarta megtenni. Mégis ki a francoz fordulhatott volna? Kétszáz éves, tapasztalatlan szűz volt. Hogy mert volna rámászni a gyönyörű, törékeny Cormiára, és addig döfködni, amíg el nem élvez? Aztán pedig átrohanni a másik oldalra, és nekiesni a többi harminckilenc kiválasztottnak, mint egy poligám szexmániás.

Mi a francot képzel?

Bedugta a cigarettát a szájába, és felhúzta az ablakot. Amikor az éjszaka buja virágillata beáramlott "a szobába, újra a rózsákra nézett. A múltkor azon kapta a lányt, hogy egy rózsaszálat tart a kezében. Nyilván abból a csokorból vette ki, amit Fritz az első emeleti nappaliba tett. Ott állt a váza mellett, egy levendulaszínű virággal a két ujj között, fejét lehajtotta a bimbóra, az orrát pedig a szirmok felett tartotta. Szőke hajából, amelyet mindig kontyba csavarva hordott a feje tetején, néhány kósza tincs elszabadult, és felgöndörödve előrehullt. Selymesen, mint a rózsa szirmai.

Amikor Cormia észrevette, hogy nézi, megrémült, visszatette a virágot a vázába, és gyorsan visszasietett a szobájába. Az ajtó hangtalanul csukódott be mögötte.

Phury tudta, hogy nem tarthatja itt örökre, távol az otthonától és attól, ami valójában volt. Ezenkívül a szexuális szertartást is be kellett fejezniük. Ezt volt a megállapodás, amit kötött. Ez volt az a szerep, amiről Cormia beszélt neki, és amit a lány bármennyire is félt eleinte érvényesíteni, hajlandó lett volna teljesíteni.

Phury a komódra pillantott, és észrevette a Nemző súlyos aranymedálját, amely olyan alakú volt, mint egy nagyméretű töltőtoll. Az ősi nyelv régies betűi díszítették a jelképet, ám a tárgy nem csupán a másik oldal minden épületéhez való kulcs volt, hanem a kiválasztottak vezetőjének is egyfajta eszköze, ha kapcsolatba akart lépni a Nemzővel.

Vagyis a faj erejével, ahogy a férfit nevezték. A medál most is rezgett, ahogy már korábban is. Minden alkalommal, amikor a Direktrix beszélni akart vele, az a dolog úgy rezgett, mint egy telefon. A Nemzőnek, ezt látva, elméletileg át kellett volna sietnie a másik oldalra, amely igazság szerint az otthona kellett volna hogy legyen, és egyenesen a szentélybe menni. Phury azonban nem vett tudomást a hívásról. Ahogy az előző kettőről sem.

Nem akarta hallani azt, amit már úgyis tudott. Öt hónapja húzódott a rituálé befejezése, és már kezdett nagyon sürgetővé válni.

Cormiára gondolt, hogy be van zárva a szomszédos szobába. Egyedül. Nincs, akivel beszéljen. Távol van a nővéreitől, ő megpróbált közeledni, ám a lányt nagyon felzaklatta a beszélgetés. Érthető módon.

Istenem, Phury elképzelni sem tudta, hogy volt képes szegény teremtés átvészelni ezt a hosszú időt anélkül, hogy megbolondult volna! Szüksége volt egy barátra. Ahogy mindenkinek.

Persze nem mindenki érdemli meg a barátokat, jegyezte meg a varázsló.

Phury megfordult, és a fürdőszoba felé indult. Amikor elment a papírkosár mellett, megállt. A kép, amelyet összegyűrve beledobott, mostanra szétnyílt, és Phury megpillantotta rajta a borostyánleveleket, amelyeket a portréra rajzolt. Egy rövid pillanatra eszébe jutott, mi rejtőzött alattuk, maga előtt látta a feltűzött kontyot, a néhány elszabadult fürtöt, amely Bella bársonyos arcára hullott. A haját, amely olyan lágy és selymes volt, mint a rózsaszírom.

Megrázta a fejét, és továbbindult. Cormia elragadó volt, de...

Nem lenne helyénvaló, ha kívánnád, nem igaz? - fejezte be helyette a varázsló. Akkor az isten szerelmére, minek egyáltalán elindulni ezen az úton? Még a végén tönkreteszed az eddig elért eredményeid tökéletes listáját

Ó, várjunk csak, nem is eredmények azok, hanem kudarcok, ugye haver?

Phury kikapcsolta Puccinit, és bement a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon.

2. fejezet

Amikor a redőnyök felemelkedtek éjszakára, Cormiát teljesen lefoglalta valami.

Törökülésben ült a szobájában, a keleti szőnyegen, a földön, és éppen egy vízzel teli kristálytálban kotorászott. Borsószemeket próbált kihalszni belőle. A kis golyócskák kökemények voltak, amikor Fritz behozta neki, miután azonban áztak egy ideig a vízben, eléggé megpuhultak ahhoz, hogy felhasználhassa őket.

Kivett egyet a tálból, majd a bal oldala felé nyúlt, és kivett egy fogpiszkálót egy FOGVÁJÓ, 500 DB feliratú piros dobozkából.

A borsószemet felszúrta a fogpiszkáló végére, majd kivett még egy szemet, és abba is beleszúrta. Addig csinálta, amíg ki nem alakította a kívánt alakzatot. Továbbfolytatta, majd hamarosan megépített egy négyzetet, aztán egy háromdimenziós kockát. Elégedetten előrehajolt, és az építményt hozzáillesztette a többihez. Ez volt a másfél méter átmérőjű, négyoldalas alapnak az utolsó kockája a sarkon. Ezután majd felfelé fog építkezni, és megépíti az emeleteket is a rácsozatra. A fogpiszkálók egyformák voltak, ugyanolyan hosszúságú és vastagságú fadarabkák, és a borsószemek is nagyon hasonlítottak egymásra. Mind zöld volt és gömbölyű. Erről eszébe jutott a másik oldal, ahonnan jött. A kiválasztottak időtlen szentélyében az azonosság különös jelentőséggel bírt. Az egyformaság volt minden dolog közül a legfontosabb.

Itt azonban alig látott két dolgot, amely egyforma lett volna.

Az étkezéseknél vette észre először a fogpiszkálót, amikor a Rhage és a Butch nevű testvér kivett egy-egy szálát egy keskeny ezüstsínű dobozkából, mielőtt kimentek volna az ebédlőből. Egyik este aztán ő

is magával vitt néhányat a szobájába, csak úgy. Megpróbálta megenni az egyiket, de nem ízlett neki a száraz faíz. Nem tudta, mi egyebet kezdhetne velük, ezért letette őket az éjjeliszekrényére, és úgy helyezte el, hogy egy alakzatot formált belőlük.

Fritz, a komornyik, amikor bement hozzá takarítani, észrevette a formát, és egy langyos vízzel teli tállal tért vissza, amelyben borsószemek úszkáltak. Ő mutatta meg neki, hogy mit csinálhat belőlük. Két fogpiszkálóval felszúrni egy borsószemet. Aztán lehetett rátenni még egyet és így tovább, amíg ki nem alakult belőle egy szemet gyönyörködtető építmény.

Ahogy a művei fokozatosan nagyobbak lettek, egyre lelkesebben dolgozott. Elkezdte előre megtervezni a formákat, valamint a többi szintet, hogy lecsökkentse a hibalehetőségeket. Egy idő múlva a padlón dolgozott, hogy több helye legyen.

Előrehajolt, és a rajzot tanulmányozta, amelyet azelőtt rajzolt, hogy elkezdte volna az építést. Ez alapján tervezte meg a többi műveletet. A következő szintnek kisebbnek kellett lennie, a következőnek pedig még annál is kisebbnek. Aztán majd tesz a tetejére egy tornyot.

Valami szín is jó lenne bele, gondolta. De hogy vigyen más szint ebbe az építménybe?

Ó, a színek! A szem szabadsága.

Számtalan nehézséggel kellett szembenéznie most, hogy itt volt ezen az oldalon. Egy dolgot viszont őszintén szeretett, és ez a színek kavalkádja volt. A kiválasztottak szentélyében minden fehér volt: a fű, a fák, a templomok, az ételek és italok, még az imakönyvek is.

Bűntudattal telve, rápillantott a szent írásra. Látván ezt a borsóból és fogpiszkálóból alkotott építményt, nem lehetett vitatni, hogy istenítette az őrzőt, ám a kiválasztottaknak tilos volt előtérbe helyezniük az egyént. Szentségtörésnek számított.

A Direktrix nemrég tett látogatása emlékeztette is rá.

Szentséges szűz, nem akart most erre gondolni!

Felállt, és várta, hogy elmúljon a szédülés, aztán odalépett az ablakhoz. Lent a kertben megpillantotta a tearózsákat. Alaposan megvizsgált minden egyes bokrot, új bimbókat, új leveleket keresett rajta, és megnézte, nem hullott-e le a virágokról esetleg néhány szirm.

Az idő telt. Ezt abból állapította meg, ahogy a növények változtak. A bimbó kifakadása minden virágnál három-négy napig tartott.

Egy újabb dolog, amelyhez hozzá kell szoknia. A másik oldalon nem változott az idő. Volt ugyan valami ritmus, amelyet a szertartások, az étkezések és a fürdők érkezése jelentett, ám a nappalok és az éjszakák nem váltakoztak, nem mérték az időt órákban, és nem voltak évszakok sem. Az idő és a létezés állandó és mozdulatlan volt, mint a levegő, a fény és a táj.

Ezen az oldalon hozzá kellett szoknia, hogy léteznek percek, órák, napok, hetek, hónapok és évek. Órával és naptárral mérték az idő múlását. Cormia lassan rájött, hogy kell ezeket leolvasni, mint ahogy magától megfejtette a világ és a benne élő személyek ciklikus váltakozását is.

Kint a teraszon egy hűsége jelent meg, egyik kezében egy metszőollóval, a másikban pedig egy piros vödörrel. Odament a rózsabokrokhoz, és itt-ott lenyisszantotta róluk a felesleges hajtásokat. Cormia a másik oldal végtelen fehér pázsitjára gondolt. A mozdulatlan fehér fákra, a fehér virágokra, amelyek mindig virítottak. Odaát mintha minden meg lett volna fagyva, és mivel soha semmi nem változott, nem volt szükség metszésre, vagy nyírásra sem.

Akik pedig ott éltek és belélegezték a mozdulatlan levegőt, ugyanolyan fagyosak voltak. Éltek és mozogtak, ugyanakkor mégsem. Habár a kiválasztottak öregedtek. És meg is haltak.

Cormia hátrapillantott a válla fölött a komódra, amelynek fiókjai üresen kongtak. Az a tekercs, amelyet a Direktrix hozott, ott hevert a bútordarab fényes tetején. Amalyának a kiválasztottak vezetőjeként jogában állt ilyen születési elismerést kiállítania, ezért jelent meg nem sokkal azelőtt, hogy teljesítse a kötelességét.

' Ha Cormia a másik oldalon lett volna, még ünnepséget is tartottak volna. Persze természetesen nem miatta. Az a nővér, akinek születésnapja volt, nem részesült semmiféle különleges bánásmódban, mivel a másik oldalon nem létezett az a fogalom, hogy "egyén". Csak az egész.

Ha valaki kiemelte magát a többiek közül, és csak magára gondolt, istenkáromlást követett el Cormia így titokban mindig bűnt követett el. Mindig eltévelyedett gondolatai támadtak, valami mindig elvonta a figyelmét és másfelé terelte. Amivel persze nem ment semmire.

Felemelte a kezét, és az üvegre tette. Az ablak, amelyen keresztül kinézett, nem volt vastagabb, mint a kisujja, és olyan tiszta volt, mint

a levegő. Mintha nem is lett volna előtte semmi. Már egy ideje arra vágyott, hogy lemeheessen a kertbe, de még várt... nem is tudta, mire. Amikor először idejött, hirtelen olyan sok inger vette körül, hogy úgy érezte, agyon nyomják. Mindenféle tárgyat látott, amelyet nem ismert: falra erősített fáklyákat, amelyeket fel lehetett kapcsolni, hogy fényt adjanak, gépeket, amelyek különböző dolgokat csináltak, mint például elmosták az edényeket, vagy hidegen tartották az ételeket, vagy képeket vetítettek egy kis képernyőre. Aztán voltak dobozok, amelyek bizonyos időközönként csilingeltek, meg fém járművek, amelyek embereket szállítottak, és olyan tárgyak, amelyek ide-oda szaladgáltak a földön, hangosan zúgtak és megtisztították a szőnyeget.

Több szint látott itt, mint odaát a kincstárban, ahol a drágaköveket tartották. Rengeteg illat is volt, kellemes és kellemetlen is.

Itt minden és mindenki olyan más volt. Ott, ahonnan ő származott, nem voltak férfiak, a nővérek pedig felcserélhetők voltak.

Mindannyian ugyanolyan fehér ruhát viseltek, ugyanúgy tűzték fel a hajukat, és mindegyiküknek egy könnycsepp alakú gyöngy lógott a nyakában. Mindenki ugyanolyan halkán járt és beszélt, és mindenki ugyanazt csinálta. Itt pedig? Teljes káosz uralkodott. A testvérek és a feleik különböző ruhákban jártak, és mindenki sajátos, csak rá jellemző módon beszélt és nevetett. Bizonyos ételeket szerettek, másokat nem. Némelyek sokáig aludtak, mások egyáltalán nem feküdtek le. Volt, aki vicces volt, volt, aki ádáz, és volt... aki gyönyörű.

Egy valaki határozottan gyönyörű volt.

Bella.

Főleg a Nemző szemében. Amikor az óra ütni kezdett, Cormia szorosán maga köré fonta a karját. Az étkezéseket kínszenvedésként élte meg, mert ilyenkor mindig eszébe jutott, milyen lesz, amikor majd visszatérnek a Nemzővel a másik oldalra.

És a férfi ilyen csodálattal és rajongással néz majd a többi feleségére is.

Ha már a változásnál tartunk. Cormia eleinte félt a Nemzőtől. Most azonban, öt hónap elteltével, már nem akart rajta osztozni.

A gyönyörű, többszínű hajú, sárga szemű, selymes, halk hangú Phury lenyűgöző férfi volt, méghozzá a legszebb férfikorban. Azonban nem ez volt az, ami igazából elbűvölte, ő testesítette meg mindazt, amit értékesnek tartott az életben: mindig másokra figyelt, magára

sohasem. Az étkezéseknél mindig ő volt az, aki a többiekről érdeklődött, észen tartotta, kinek fáj a hasa, ki milyen sérülést szerzett, vagy éppen mi nyugtalanította, akár kisebb, akár nagyobb problémáról volt szó. Magának sosem követelt figyelmet, és a beszélgetést sem irányította úgy, hogy róla beszéljenek. Végtelenül önzetlen és segítőkész volt.

Ha akadt valami nehéz feladat, önként vállalkozott rá. Ha valamit el kellett intézni, már kész volt, hogy induljon. Ha Fritz egy nehéz tálat cipelt be az ebédlőbe, ő volt az első, aki a helyéről felpattanva segített neki. Abból, amit Cormia az étkezések közben hallott róla, megtudta, hogy a fajért harcolt, tanította a diákokat, és mindenkinek nagyon-nagyon jó barátja volt.

Ő volt a kiválasztottak által legfontosabbnak tartott, önzetlen erények megtestesítője, a tökéletes Nemző. És Cormia az eltelt idő másodperceiben, óráiban, napjaiban és hónapjaiban, amióta itt volt, lassan letért a kötelesség útjáról, és besétált a szabad választás sűrű erdejébe. Már akart vele lenni. Mostantól fogva nem volt benne semmiféle muszáj vagy kötelesség.

Csak magának akarta a férfit.

Amitől valóságos eretneknek számított.

A szomszédos szobában hirtelen elhallgatott az a csodálatos zene, amit a Nemző mindig hallgatott, amikor ott volt. Ami azt jelentette, hogy elindult az első étkezésre.

Cormia a kopogás hangjára megriadt, és döbenten az ajtó felé fordult. A ruhája rátekeredett a lábára, és hirtelen vörös füstű cigaretta szagát érezte beáramlani a szobába.

A Nemző érte jött?

Gyorsan ellenőrizte a kontyát, és a füle mögé simította elszabadult tincseit. Résnyire kinyitotta a férfinak az ajtót, és mielőtt mélyen meghajolt volna előtte, lopva az arcára pillantott.

Ó, szentséges szűz... túlságosan szép volt ahhoz, hogy hosszan nézze. A szeme sárgán ragyogott, mint a citrin, bőre meleg aranybarna volt, hosszú haja pedig több szín elképesztő keveréke, a világosszökétől a mély mahagónin keresztül a rézvörösig. A Nemző is meghajolt előtte, jobban mondva egy sietős mozdulattal kissé előrebiccentette a testét. Cormia tudta, mennyire nem szereti ezt a formalitást. De megtette érte, mert bár a férfi számtalanszor kérte, liogy ne viselkedjen ilyen hivatalosan, Cormia képtelen volt leszokni róla.

- Nézd, gondolkoztam - szólalt meg a férfi.

A csendben, ami ezután következett, a lány aggódott, hogy talán a Direktrix nála is járt. A másik oldalon mindenki arra várt, hogy befejezzék a rituálét, és mindenki tisztában volt azzal, hogy erre még nem került sor. Már Cormia is kezdte érezni a nyomást, „i melynek semmi köze sem volt ahhoz, hogy mennyire vonzódott hozzá. A hagyomány terhe mázsás súlyként nehezedett rá, amely minden egyes eltelt nappal nehezebb lett.

A Nemző megköszöri a torkát.

- Már egy ideje itt vagy, és tudom, hogy milyen nehéz volt számodra a változás. Gondoltam, talán ma- H. myos lehetsz, és örülnél egy kis társaságnak.

Cormia a nyakára fonta a kezét. Ez jól hangzott. Ideje volt már, hogy végre együtt legyenek. Kezdetben nem állt készen rá, most azonban már igen.

- őszintén úgy vélem, hogy jót tenne neked - mondta a Nemző azon a gyönyörű hangján -, ha társaságod lenne.

Cormia mélyen meghajolt.

- Köszönöm uram, ezzel én is egyetértek.

- Remek. Már gondoltam is valakire. Cormia lassan kiegyenesedett. Valakire?

John Matthew mindig meztelenül aludt Legalábbis az átváltozása óta mindig. Legalább spórolt a mosással.

Nagyot nyögött, és a lába közé nyúlt, majd marokra fogta kőkemény hímveszőjét. Erre ébredt minden este. Ez a nyavalyás ébresztőóra olyan tökéletesen megbízható volt, és olyan szálfegyenesen állt, mint az a francos Big Ben.

Volt azonban rajta egy szundítás gomb is. Ha megfelelően gondoskodott róla, nyert még vagy húsz percet, mielőtt újra tette kész lett. A napi minimum általában három volt, és mindez csak azelőtt, hogy kikelt volna az ágyból. Aztán még egyszer a zuhany alatt.

Ha arra gondolt, hogy régen erre vágyott!

Sajnos nem segített, ha visszataszító dolgokra gondolt, és bár sejtette: attól, hogy ilyen sokszor csinálta, csak még rosszabb lett a helyzet.

Azt a lehetőséget, hogy nem adja meg a farkának, amire vágyik, számításba sem vehette. Hónapokkal azelőtt egyszer kísérletképpen kipróbálta, mi történik, ha nem teszi meg, de nem működött. Tizenkét

óra múlva olyan kanos lett, hogy képes lett volna egy fát is megkefélni.

Létezett vajon olyan gyógyszer, hogy anti-Viagra? Potens-nix? Lekonyulicillin?

Hanyatt fordult, egyik lábát oldalra tette, lerúgta magáról a takarót, és elkezdte magát simogatni. Ez volt a kedvenc pozitúrája, habár amikor igazán nagy orgazmust élt át, összegörnyedt, és közben oldalra fordult.

Az átváltozása előtt mindig arra vágyott, hogy erekciója legyen, mert úgy gondolta, hogy az mennyire férfias. A valóság azonban egy kicsit más volt. Na persze, hatalmas testével, ösztönös harci tudásával, valamint az állandó erekcióval kívülről tényleg ő volt a férfias férfi megtestesítője.

Belül azonban még mindig ugyanolyan kicsinek érezte magát, mint azelőtt.

Ívben megfeszítette a hátát, és a csípőjét előredöfködve pumpálta a farkát a kezében. Istenem... milyen jó érzés volt! Mindig jó volt... feltéve, hogy a saját keze végezte a dugattyúszerű mozdulatokat. Az egyetlen alkalommal azonban, amikor egy nő ért hozzá, az erekciója hamarabb eltűnt, mint az önbizalma.

Szóval, mégis csak létezett számára anti-Viagra: egy másik személy. Most azonban nem volt itt az ideje, hogy újra átélje szerencsétlen múltját. A farka nagyon közel járt már fúhoz, hogy elsüljön; érezte a zsibbadásból. Közvetlenül azelőtt, hogy elévezett volna, néhány húzás közben teljesen elzsibbadt. Most is ez történt, miközben a keze le-fel mozgott nedves vesszőjén.

Ó, igen... mindjárt... A zacskója összezsugorodott, a esípője magától előrelelendült, a szája szétnyílt, hogy könnyebben kapjon levegőt... és ha mindez még nem lett volna elég, az agya rátett még egy lapáttal.

Ne... a francba... csak őt ne, kérlek...

A fenébe, túl késő. A hullámozó gyönyör közepette az agya kivetítette gondolatban azt a képet, amitől garantáltan többszörös orgazmusa lett: egy bőrruhába öltözött, férfiasan rövid hajú és díjbirkózóra emlékeztető izomzatú nőt. Xhex.

John egy néma kiáltással összegörnyedt, az oldalára gördült, és élvezni kezdett. Amíg az orgazmus tartott, gondolatban elképzelte, ahogy kefélnék annak a klubnak a mosdójában, ahol a nő biztonsági főnökként dolgozott. Ameddig ez a kép lebegett a szeme előtt, az

orgazmus nem akart véget érni. Képes volt akár tíz percig is folytatni, amíg végül teljesen beterítette magát azzal, ami a farkából kijött, és eláztatta az ágyat is.

Megpróbálta megzabolázni a gondolatait, féken tartani a fantáziáját... de nem sikerült. Egyfolytában élvezett, a keze nem hagyta abba a pumpáló mozdulatokat, a szíve vadul vert, a lélegzete elakadt, miközben elképzelte magukat együtt. Még szerencse, hogy némának született, különben az egész ház pontosan tudta volna, hogy mit csinál újra és újra.

A dolog csak akkor csendesedett le, amikor kényszerítette magát, hogy elvegye a kezét a hímvesszőjéről. A teste lassan lecsillapodott, aléltan elernyedtt, és a párnába lihegett, miközben verejtékben és más egyéb anyagban úszott.

Szép kis ébresztő. Kellemes kis torna. Izgalmas módja annak, hogy elüsse az időt. De végeredményben csak üres tevékenység.

Minden különösebb ok nélkül a tekintete az éjjeliszekrényre vándorolt. Ha kihúzná a fiókot, amit sohasem húzott ki, két dolgot találna benne. Egy vérvörös, ököl nagyságú dobozt és egy bőrkötéses naplót. A dobozban egy nehéz pecsétgyűrű rejtőzött, amelyen a vérvonalát jelölő címer volt látható. John Markion fiának, Dáriusnak, a Fekete Tör Testvériség harcosának volt a fia. A régi napló pedig az apjának két éven át feljegyzett, személyes gondolatait tartalmazta. A könyvet is ajándékba kapta.

Még soha nem vette fel a gyűrűt, és nem olvasta a naplót.

Ennek számos oka volt, a legfőbb mégis az, hogy a férfi, akit az apjának tekintett, nem Dárius volt, hanem valaki más. Egy másik testvér. Az a harcos, aki immár nyolc hónapja eltűnt.

Ha valaha felhúz az ujjára valamilyen gyűrűt, csakis az lesz, amelyen Tohrmentnek, Hharm fiának a címere lesz látható. így fog emlékezni arra a személyre, akit bár rövid ideig ismert, de annál többet jelentett számára.

De persze ez nem fog megtörténni. Tohr minden valószínűség szerint már halott volt, mindazok ellenére, amit Wrath mondott róla.

Bárhogyan állt is azonban a dolog, soha nem volt az apja.

Nem akart elszomorodni, ezért inkább feltápáskodott az ágyról, és eltámolygott a fürdőszobáig. A zuhanyzás és az öltözködés segített abban, hogy összeszedje magát.

Aznap este nem volt tanítás a diákoknak, ezért úgy tervezte, hogy néhány órát dolgozik lent az alagsori irodában, aztán találkozik Qhuinn-nel és Blayjel. Remélte, hogy sok papírmunka vár rá, mert nem sok kedve volt ma a legjobb barátaival tölteni az időt.

Ugyanis a terv az volt, hogy mindhárman elmennek... istenem, vásárolni egy bevásárlóközpontba.

Qhuinn ötlete volt, mint minden általában. A fiú szerint John ruhatárának vészesen nagy szüksége volt egy stílusinjekcióra. John végignézett Levi's farmerén és fehér pólóján. Az egyetlen feltűnőnek nevezhető dolog a cipője volt, egy légbetétes, fekete Nike sportcipő, ám még ez sem volt valami nagy szám.

Lehet, hogy Qhuinek igaza volt, és fogalma sincs a divatról? Ugyan már, mégis kit akart lenyűgözni?

Amikor rögtön eszébe villant egy név, ezerszer elátkozta magát: Xhex. Valaki kopogott az ajtaján.

- John? Itt vagy?

Gyorsan bedugta a pólóját a nadrág derekába, és azon gondolkozott, miért kereste fel Phury. Nem volt lemaradva a tananyaggal, jól teljesített a közelharc gyakorlásában is. Talán az irodai munkájáról akart beszélni vele.

Kinyitotta az ajtót, majd jelbeszéddel üdvözölte a férfit.

- Szia! Hogy vagy? - kérdezte Phury.

John bólintott, aztán felvonta a szemöldökét, amikor a testvér szintén átváltott jelbeszédre.

Arra gondoltam, hogy hajlandó lennél-e megtenni nekem egy szívességet.

Bármit

Cormia... nos, nagyon nehéz neki itt ezen az oldalon az élet Biztosan örülne neki, ha lenne valaki, akivel beszélgethetne. Tudod... valaki, akinek helyén van az esze és csendes, visszafogott Nem komplikált.

Szóval, hajlandó lennél rá? Csak társalognod kellene vele, körbevezetni a házban meg ilyenek.. Én is megtenném, de...

Bonyolult lenne, fejezte be John magában a testvér mondatát.

Bonyolult lenne, mutogatta Phury.

John hirtelen maga előtt látta a csendes, szőke kiválasztottat. Az elmúlt hónapokban figyelte őt és Phuryt, ahogy kitartóan próbálták

elkerülni egymás tekintetét, és arra gondolt - ahogy mindenki más is a házban - hogy vajon megpecsételték-e már a megállapodást.

John úgy vélte, még nem. Ahhoz túlságosan is kimértek és feszélyezettek voltak egymás társaságában.

Szóval, megtennéd? - mutogatta Phury. - Gondolom, biztos vannak kérdései, vagy... nem is tudom, valami, amiről beszélgetni szeretne.

Igazság szerint, Johnnak nem úgy tűnt, mintha a lány bárkivel is barátkozni szeretett volna. Az étkezések alatt mindig lesütött szemmel ült, és csak azt az ételt ette meg, ami fehér volt. Ha viszont Phury szívességet kért tőle, hogy mondhatna rá nemet? A testvér mindig segített neki csiszolni a harci technikáján, és még a tanítási időn kívül is válaszolt a kérdéseire. Az a fajta barát volt, akivel az ember mindig jót akart tenni, mivel ő is mindig kedves volt mindenkivel.

Hát persze^ mutogatta válaszul, Örömmel!

Köszönöm! Phury elégedetten megveregette a hátát, mintha egy dugót akarna beütögetni egy lyukba. Akkor megmondom Cormiának, hogy az első étkezés után várjon rád a könyvtárban.

John végignézett az öltözetén. Nem volt biztos benne, hogy a farmer és a póló illő viselet egy ilyesfajta találkozáshoz, a gardróbja azonban csupa hasonló holmival volt tele.

Lehet, hogy mégis jó ötlet, hogy ma elmennek vásárolni? Milyen kár, hogy hamarabb nem jutott eszükbe!

3. fejezet

Az Alantasok Társaságában az volt a hagyomány, hogy az újonnan beavatott tagokat a vezetéknevük első betűjén szólították.

Mr. D-t valójában Mr. R-nek kellett volna szólítani. R mint Roberts. Akkor azonban, amikor a társaság tagjainak sorába lépett, a Delancy nevet használta, így lett belőle Mr. D, és az elmúlt harminc évben is ezen a néven szólították.

Teljesen mindegy. A név amúgy sem számított semmit.

Mr. D alacsonyabb fokozatba tette a sebességváltót, amikor egy kanyarhoz közeledett a 22-es úton. Azonban még ez sem segített, hogy be tudja venni a kanyart. A Ford Focus olyan lomha volt, mint

egy kilencvenéves aggastyán. Néha mintha még naftalinszagot is lehetett volna érezni rajta.

A New York állambeli Caldwell külterületén körülbelül nyolcvan kilométeren kukoricatábla és legelő terült el. Miközben Mr. D lassan zötyögött az útesten, valamiért eszébe jutott a vasvilla. Az első áldozatát is azzal ölte meg. Az unokatestvérét, Big Tommyt. Még Texasban, tizennégy éves korában.

Rendkívül büszke volt magára, hogy sikerült megúsznia a gyilkosságot. A tény, hogy kicsi volt és védtelennek látszott, remekül a kezére játszott. A jó öreg Big Tommy igazi parasztgyerek volt, nagy lapátennyérrel és i^y jó adag rosszindulattal. Amikor Mr. D összevert Ábrázattal, sírva rohant anyucihoz, mindenki elhitte, hogy az unokatestvére gyilkos dührohamot kapott, vagyis megérdemelte, amit kapott. Hah! Valójában Mr. D követte a fiút a pajtába, majd felbosszantotta annyira, hogy kapjon tőle néhány pofont, mert tudta, hogy ettől feldagad az ajka és belilul a szeme. így pedig tökéle-lesen hiteles lesz az önvédelemmese. Aztán felkapta a vasvillát, amelyet már korábban odakészített, és munkához látott.

Azért tette, mert szerette volna megtudni, milyen érzés megölni egy embert. A macskák, oposszumok és mosómedvék foglyul ejtése és megkínzása örömet okozott ugyan neki, de már nem volt elég. Azok nem emberek voltak.

Gyilkolni nehezebb volt, mint gondolta. A filmekben a vasvilla mindig olyan könnyen beleszúródott az áldozat testébe, mint kés a vajba, a valóságban azonban nem így volt. A villa foga megakadt Big Tommy bordáiban, ezért, amikor Mr. D ki akarta húzni belőle, az egyik lábával rá kellett lépnie a fiú csípőjére, hogy elég erőt tudjon kifejteni a mozdulathoz. Másodjára a hasába dőfte, de akkor is megakadt valamiben kifelé menet. Valószínűleg a gerincében, így hát megint rá kellett taposnia. Mire Big Tommy abbahagyta a leszúrt malacra emlékeztető visítózást, Mr. D már úgy lihegett a pajta kukoricától édes levegőjében, mintha kifogyott volna a szuszából. Persze azért nem volt teljes kudarcnak mondható. Mr. D-nek kifejezetten tetszett az érzelmek változása az unokatestvére arcán. Először felbőszült haragot látott rajta, és a fiú ekkor ütötte meg. Aztán hitetlenkedés. Majd végül rémület és félelem. Amikor Big Tommy vért köhögött és alig kapott levegőt, a szeme kidülledt, és az a fajta őszinte félelem tükröződött a tekintetében, amit az anyukák a fiaik

arcán szeretnének látni, amikor az Úrhoz imádkoznak. Mr. D, a család legcsenevészebb tagja, a legkisebb fiú, fél méterrel a föld fölött lebegett.

Ekkor kóstolt bele először abba, milyen érzés, ha hatalom van a kezében. Attól fogva pedig megint vágyott rá. Az esetet követően kiment hozzájuk a rendőrség, és a városban is sokáig beszéltek a dologról, ezért egy ideig kényszerítenie kellett magát, hogy jól viselkedjen. Eltelt néhány év, mire újra megpróbálkozott valami hasonlóval. Egy húsfeldolgozó üzemben dolgozott, ahol sokat fejlődött a késelési technikája, amikor pedig úgy érezte, hogy készen áll az eseményre, megint bevetette a Big Tommy módszert. Egy bárban összeszólalkozott egy nagydarab fickóval. Felbőszítette a férfit, aztán egy sötét sarokba csalta, és elővett egy csavarhúzó. A dolog azonban sokkal bonyolultabb volt, mint Big Tommyval. Miután elkezdte szurkálni a buldózer kinézetű fickót, nem tudott leállni. És hát nagyon nehéz volt úgy önvédelemre hivatkozni, hogy az áldozatot hétszer hasba szúrta, és amikor előhúzta egy autó mögül, úgy szét volt transzírozva, mint egy levágott disznó.

Mr. D fogta a holttestet, beletette egy szemetes zsákba, és elvitte kocsikázni észak felé. Az áldozat autóját használta erre a célra, és amikor a test már kezdett бүkdösödni, megállt egy dombnak nevezhető halomnál a Mississippi kietlen vidékén. Háttal a lejtőre állította a kocsit, és megtolta az első lökhárítót. A csomagtartó, bűzös rakományával együtt, egyenesen egy fának rohant. A robbanás nagyon izgalmas lehetett.

Ezután autóstoppal elment Tennessee-be, ahol koszt ós kvártély fejében apróbb munkákat vállalt. Két másik embert ölt meg ezután, mielőtt áthelyezte volna a székhelyét Észak-Karolinába. Ott azonban majdnem tetten érték egy gyilkosság közben.

Mindig nagydarab hústornyokat választott áldozatnak, így lett belőle alantas is. Egyszer megtámadta az Alantasok Társaságának egyik tagját, és bár a gyilkos hatalmas tagbaszakadt fickó volt, majdnem sikerült megölnie a gazembert. A férfit annyira lenyűgözte Mr. D, hogy megkérte, csatlakozzon hozzájuk, és kezdjen ezentúl vámpírokra vadászni.

Nagyon előnyös üzletnek tűnt. Persze csak azután, hogy túljutott a kezdeti "te- jó- isten- ez- tényleg- igaz- lenne" megrázkódtatáson.

A beavatás után Connecticutban élt. Két évvel ezelőtt azonban, amikor Mr. X, az akkori Fő alantas szorosabbra húzta a gyepelőt a tagokon, átköltözött Caldie-ki.

Az eltelt harminc év alatt egyszer sem hívta magához az Omega. Ez a helyzet azonban néhány órával ezelőtt megváltozott.

A hívások álmában érkeztek, amikor nem volt szükség rá, hogy igennel feleljen. Csak arra gondolt, vajon túl fogja-e élni az éjszakát. A dolgok mostanság nem álltak valami jól az Alantasok Társaságában. Azóta nem, amióta a megjövendőlt Pusztító megérkezett közéjük.

A Pusztító egy zsarú volt, már amennyit Mr. D hallott róla. Egy rendőr, akinek vámpír vér folyt az ereiben, és akin az Omega ügyeskedett valamit, ami végül nem jól sült el. És hát a Fekete Tőr Testvériség természetesen felvette a tagjai sorába, és felhasználta a képességeit. Naná, őket sem ejtették a fejükre. :

Mert ha a Pusztító valakit megölt, az nem csak azt jelentette, hogy egyel kevesebb alantas maradt a Földön.

Ha a keze közé kaparintott valakit, egyszerűen kiszívta belőle azt a részt, amit az Omega saját magából tett bele. így az örök mennyország helyett, amit a beavatáskor ígértek nekik, az idők végezetéig az ellenségben léteztek tovább. Minden egyes gyilkossal pedig, akit a Pusztító megsemmisített, az Omegából is elfogyott egy darab.

Régebben, ha az alantasok a testvérek ellen harcoltak, az összecsapásnak az volt a legrosszabb kimenetele, hogy az illető a mennyországba jutott. Most viszont? A legtöbb esetben a gyilkos ott maradt félholtan, amíg oda nem ért hozzá a Pusztító, és hamuvá nem változtatta a testét, amivel megfosztotta a jogosan megérdemelt öröklétől.

Egyszóval, a dolgok kezdtek kicsit feszültté válni az utóbbi időben.

Az Omega gonoszabb volt, mint valaha, a gyilkosok idegesebbek lettek, hogy folyton vigyázniuk kellett magukra, az új tagok toborzása pedig nagyon visszaesett, mivel mindenki féltette a saját bőrét, ezért nem keresett új jelentkezőket.

Mindeközben a Fő alantas személye is folyton változott. Ami persze nem volt újdonság.

Mr. D jobbra kanyarodott az RR 149-es útra, ment rajta öt kilométert, majd letért egy másik RR jelzésű útra, amelyen a jelzőtáblát valaki istenesen kilapította. Valószínűleg egy baseballütővel. A kanyargós út tele volt kátyúkkal, ezért Mr. D-nek le kellett lassítania, ha nem

akarta, hogy az agyából csoki turmix legyen, mire megérkezik. Az autóban körülbelül olyan lengéscsillapítók voltak, mint egy konyhai grillsütőben. Semmilyen.

Az egyedüli dolog, ami nem tetszett neki az Alantasok Társaságában, az volt, hogy ilyen tragacsokat adtak alájuk.

Bass Pond Lane... vajon merre lehet a Bass Pond Lme... Itt is van. Elfordította a kormányt, rálépett a I6kre, és épphogy csak be tudott kanyarodni a keresett utcára.

Mivel a környéken nem volt közvilágítás, lazán el is hajtott a lepusztult, gazzal benőtt udvarú ház mellett. Hátramenetbe kellett kapcsolnia, és visszatolatni elé. Az épület rosszabb állapotban volt, mint a Ford Focus, amelyben ült. A tető rozoga, a falak rogyadoztak, és úgy összességében az egész egy egérlyukra emlékeztette, amelyet sűrűn benőtt a szömörce, a kudzu nevű kúszónövény New York-i megfelelője.

Mr. D az úttest szélén parkolt le, mert a ház előtt nem volt kocsifelhajtó. Kiszállt, és megigazította cowboykalapját. Amikor ránézett az épületre, a saját otthona jutott eszébe: ugyanaz a kilógó kátránypapír a tetőn, kitört ablakok és az elhanyagolt kert. Furcsa volt, hogy kövér, háziasszony kinézetű anyja és folyton kopott farmerban járó apja nem voltak bent és nem vártak rá.

Biztosan már egy ideje meghaltak, gondolta, miközben a házhoz közelített. Hat másik testvére mind idősebb volt nála, a szülei pedig mind a ketten dohányoztak. A szűnyoghálós ajtón már szinte nem maradt szűnyogháló, a kerete pedig csupa rozsdá volt. Amikor kinyitotta, hangosan nyikorgott. Pont úgy, ahogy egy leszúrt disznó, vagy mint Big Tommy, és az ő ajtajuk a régi házukon. Bekopogott a belső ajtón, ám amikor erre sem kapott választ, levette cowboykalapját, és a csípőjével meg a vállával nekifeszülve benyomta az ajtót, hogy a zár kinyíljon.

A lakás levegőjében cigarettafüst-, penész- és hullaszag keveredett. Az első kettő áporodott volt és régi. A hullaszag azonban friss volt, az a fajta kellemes, ingerlő illat, amitől az embernek kedve támadt kimenni és megölni valakit, csak hogy ki ne maradjon a buliból. Volt azonban egy másik, alig érezhető, édeskés illat is, amely azt jelentette, hogy az Omega nemrégiben ott járt a házban. Vagy ő, vagy egy másik alantas.

A kalapját a kezében tartva Mr. D átsétált a sötét első szobákon a hátsó részben lévő konyhába. Ott találta meg a holttesteket. A hasukon feküdtek. Nem tudta megállapítani, hogy férfiak-e vagy nők, mivel mindkettőnek le volt vágva a feje, és egyikük sem viselt női ruhát. Az üresen maradt nyakból kifolyó vér összekeveredett a padlón, mintha egymás kezét fogták volna.

Milyen romantikus!

Mr. D a helyiség távolabbi végébe nézett, és megpillantott egy fekete foltot a halványsárga hűtőszekrény és a rozoga asztal között a falon. A folt arra utalt, hogy egy alantás úr is meghalt a helyszínen, méghozzá elég durván, az Omega keze által. A mester alighanem kirúgott egy újabb fő alantast

Mr. D átlépte a holttesteket, és kinyitotta a hűtőt. Az alantások nem ettek, de kíváncsi volt rá, hogy vajon mit tartottak benne az emberek. Aha. Újabb emlékek. Hogy nyitott csomag párizsi hevert a polcon, és látta, hogy fogytán van a majonézük.

Nem mintha a jövőben még szendvicset akarnának készíteni.

Visszacskta az ajtót, és nekidőlt a...

A konyhában hirtelen legalább húsz fokkal csökkent a hőmérséklet, mintha valaki bekapcsolta volna a klímát, és a "lefagyasztom a tökeidet" fokozatba állította volna. Aztán feltámadt a szél, felkavarta a csendes nyári éjszakát, és olyan erővel süvített végig a házon, hogy a rozoga épület csak úgy recsegett-ropogott.

Az Omega.

Mr. D csak akkor ocsúdott fel, amikor kivágódott a bejárati ajtó. Az emeletről egy sötét, átlátszó ködpára gomolygott le a lépcsőn, majd Mr. D előtt szilárd alakot öltött.

- Mester - üdvözölte Mr. D, aztán derékből mélyen meghajolt, miközben fekete vére a félelem és a szeletet hatására felpezsdült az ereiben.

Az Omega hangja nagyon távolról hallatszott, és valamiféle elektromos töltettel zengett.

- Kinevezem magát fő alantásnak.

Mr. D-nek elállt a lélegzete. Ez volt a legmagasabb rang az Alantások Társaságában, a legnagyobb megtiszteltetés. Soha még csak nem is reménykedett benne, hogy talán megkaphatja. Egy időre legalább ő lesz a főnök.

- Köszön...

Az Omega előregomolygott, és ködszerű lényével, mint egy fekete kátránypapír takaró, betakarta Mr. D testét, amikor minden egyes porcikáját fájdalom járta át, Mr. D érezte, hogy a mester megfordítja, és arccal előre rálöki a konyhapultra. A kalapja kiesett a kezéből. Az Omega teljesen átvette az irányítást, és olyan dolgokat művelt vele, amelybe Mr. D soha nem egyezett volna bele.

Nem mintha a Társaságban létezett volna az a fogalom, hogy beleegyezés. Csak egyetlen alkalommal kellett igent mondaniuk: amikor úgy döntöttek, hogy csatlakoznak az alantasok táborához.

Ezután már bármi történt is, nem volt felette hatalmuk.:;.,.

Egy örökkévalóságnak tűnő idő múlva az Omega kilépett Mr. D testéből, és ruhába burkolta magát: egy fehér köpenyszerű anyagba, amely tetőtől talpig betakarta a testét. Nőies eleganciával megigazította köntöse hajtókáját, Mr. D pedig észrevette, hogy eltűnt a karma.

Vagy talán a sok hasogatástól és marcangolástól kopott el?

Mr. D elgyötört, vérző testtel nekidőlt az egyetlen konyhapultra. Szeretett volna felöltözni, a ruhájából azonban nem sok maradt épen.

- Az események közelednek a befejezéshez - jelentette ki az Omega. - A keltetés befejeződött. Ideje felnyitni a gubót.

- Igenis, uram. - Mintha létezett volna másfajta válasz? - Hogyan tudnám szolgálni önt?

- Az lesz a feladata, hogy idehozza nekem ezt a férfit. - Az Omega tenyérrel felfelé kinyújtotta előre a kezét, mire egy kép jelent meg felette a levegőben lebegve.

Mr. D tanulmányozni kezdte az arcot, és érezte, hogy páni félelem kúszik fel a gerincén. Sokkal több információra lesz szüksége ennél az áttetsző, alig felismerhető fotónál.

- Hol találom meg?

- Itt született Caldwellben, és a vámpírok közt él. - Az Omega hangja olyan volt, mint a tudományos-fantasztikus filmekben a hátborzongatóan eltorzított beszéd. - Most változott át, alig néhány hónapja. A vámpírok azt hiszik, hogy közéjük tartozik.

Na ezzel aztán leszűkült a kör!

- Kérhet segítséget a többiektől - mondta az Omega, de azt akarom, hogy élve fogják el. Ha valaki megöli, velem kell számolnia.

A mester elhajolt az egyik oldalra, és a tenyerét a tapétára nyomta a fekete folt mellé. A fiatal civil arcképe a halványsárga, kopott virágokra nyomódott.

Az Omega oldalra biccentette a fejét, és mereven i lé/te a képet. Majd egy lágy, elegáns kézmozdulattal megsimogatta az arcát.

- Nagyon különleges számomra. Találja meg, és hozza ide vissza! De igyekezzon!

Szükségtelen volt hozzátenni azt, hogy "vagy különben...".

Amikor a gonosz eltűnt, Mr. D lehajolt, és felvette a cowboykalapját a földről. Szerencsére nem gyűrődött össze, és nem lett piszkos sem.

Megdörzsölte a szemét, és arra gondolt, mekkora bajban van. Egy férfi vámpírt kell megtalálnia valahol Caldwellben. Olyan, mintha egy tűt keresne egy szénakazalban.

Felvett egy hámozó kést a konyhaasztalról, majd óvatosan körbevágta a tapétát a fénykép körül. Lefejtette a papírt a falról, és jól megnézte a férfi arcát. A vámpírok két ok miatt titkolóztak. Egyrészt nem akarták, hogy az emberek beleavatkozzanak a fajuk dolgaiba, másrészt tudták, hogy az alantasok vadásznak rájuk. Néha azonban megmutatkoztak a nyilvánosság előtt, különösen a frissen átváltozott egyedek. Az agresszív, vakmerő fiatalok előszeretettel látogatták Caldwell belvárosának veszélyesebb részét, ahol mindig találtak emberi nőket, akikkel kefélhettek, vagy esetleg belekeveredhettek valami jó kis csetepatéba. Emellett akadt sok minden, amit felszippanthattak, megihattak vagy elszívhattak.

A belváros. Majd odaküld egy csapatot, hogy nézzenek körül a klubokban. Még ha nem találják is meg rögtön a fiút, a vámpírközösség nem volt túl nagy, ezért biztosan akad majd olyan civil, aki ismeri a keresett személyt. Az információgyűjtés pedig Mr. D erősségei közé tartozott.

A pokolba az igazságszérummal. Egy kalapáccsal és egy lánccal perceken belül képes volt bárkit szóra bírni.

Mr. D felvonszolta elgyötört testét az emeletre, és a halott tulajdonosok piszkos fürdőszobájában lezuhanyozott. Amikor végzett, felvett egy munkás kezeslábast és egy inget, amely természetesen nagy volt rá. Felhajtotta az ing ujját, levágott tíz centit a nadrág aljából, aztán hátrafésülte kifakult haját. Mielőtt kiment volna a szobából, magára locsolt egy kis Old Spicet a fickó arcszeszéből. A

folyadék többnyire csak alkohol volt, mivel jó ideje ott állhatott már, Mr. D azonban szerette, ha elegáns.

Miután leért az alsó szintre, átviharzott a konyhán, felkapta a tapétából kivágott fényképet, és a fiú arcvonásait tanulmányozva érezte, hogy előnti a vadászat izgalma. A teste azonban még mindig szörnyen sajgott.

Rögtön elkezdi a keresést, és már tudta is, kit fog segítségül hívni.

Volt öt alantas, akikkel az utóbbi néhány évben együtt dolgozott.

Jóraivaló fickók. Nos, a jóraivaló lehet, hogy nem éppen a legmegfelelőbb kifejezés, de az biztos, hogy jól együtt tudott működni velük. Most pedig, hogy ő lett a főalantas, már parancsokat is adhatott nekik.

Útban kifelé a házból, a fejébe nyomta a kalapját, majd a karimáját egy kicsit megbiccentette a hullák felé, és azt mondta:

- Viszlát, később még találkozunk!

Quinn rosszkedvűen lépett be apja dolgozószobájába, tudta, hogy amikor kimegy onnan, akkor sem lesz sokkal jobb hangulatban

Na, ugye, megmondta! Amikor bement a szobába, az, apja elengedte a Wall Street Journal egyik oldalát, hogy az ökölbe szorított keze ízületeit a szájához, majd két oldalról a nyakához érintse. Ezután gyorsan elhadart valamit az ősi nyelven, és újra két kézbe fogta az újságot.

- Szükséged van rám az ünnepélyen? - kérdezte Quinn.

- Nem szólt neked valamelyik hűségese?

- Nem.

- Pedig utasítottam őket, hogy mondják meg neked.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy nincs rám szükséged? Tudta, hogy az apjának már eleve az is idegesítő volt, hogy feltette ezt a kérdést, hát még az, hogy makacsul ragaszkodott a válaszhoz.

- Nem értem, miért nem mondták meg. - Az apja szétvetette a lábát, majd megint keresztbe tette. A nadrágjának éle olyan merev volt, mint a szája, amikor belekortyolt a sherryjébe. - Miért nem elég valakinek egyszer elmondani valamit? Nem hiszem, hogy ez olyan túlzott...

- Nem akarod kimondani, ugye?

- ...elvárás lenne a részemről. Úgy értem, egy szolgának elég egyértelmű a feladata. Az a legfontosabb, hogy minket kiszolgáljon. Gyűlölöm, ha ismételnem kell magam.

Az apja idegesen lóbálta a lábfejét a levegőben. Rojtokkal díszített papucscipője, mint mindig, most is elegáns volt rajta: drága, de nem sokkal feltűnőbb, mint egy diszkrét, arisztokratikus suttogás.

Qhuinn lenézett saját bakancsára. A cipő talpa az elején meg a közepén öt centi vastag volt, a sarkánál pedig több mint hét. Fekete bőr szára felért egészen lábszárközépig, a cipőfűző cikkcakkban keresztezte, a külső oldalát pedig három nagyméretű rézcsat díszítette. Régebben, amikor még kapott zsebpénzt - még mielőtt kiderült volna, hogy az átváltozás nem hozza helyre a testi hibáját -, hónapokig spórolt azért, hogy vehessen egy ilyen vagány bakancsot. Amint összegyűlt rá a pénze, és átváltozott, rögtön meg is vette. Ezzel ajándékozta meg magát azért, hogy túlélte ezt a veszélyes folyamatot. Sejtette, hogy a szüleitől semmi hasonlóra nem számíthat.

Amikor először vette fel új szerzeményét az első étkezéshez, az apja úgy ledöbbsent, hogy a szeme majdnem kiesett előkelő koponyájából.

- Akarsz még valamit? - kérdezte a Wall Street Jour-ihltl mögül.

- Nem. Már itt sem vagyok. Észre sem fogsz venni. Ne aggódj!

Nem volt újdonság, máskor is történt már hasonló a társadalmi összejöveteleknél. Habár nem volt szükség rá, hogy áltassa magát. Az elit pontosan tisztában volt |Z ő kis "problémájával", és azok a maradi sznobok olyanok voltak, mint az elefántok: sohasem felejtettek.

- Jut eszembe, az unokatestvérednek, Lashnek, új állása van - dörmögte az apja. - Havers klinikáján dolgozik. Orvos szeretne lenni, ezért a tanítás után most ott segédkezik. - Az újságpapír fordult egyet, és egy pillanatra láthatóvá vált a férfi arca... ami nem volt valami szerencsés dolog, mivel Qhuinn így elkapta apja sóvárgó tekintetét. - Lashre igazán büszkék lehetnek a szülei. Kiváló továbbvivője a családi hagyományoknak.

Qhuinn az apja bal kezére pillantott. A mutatóujján ott díszelgett egy hatalmas aranygyűrű, rajta a család címerével.

Az arisztokrácia minden férfitagja kapott egyet, miután átesett az átváltozáson, ahogy Qhuinn minden barátja is. Blay állandóan hordta, csak akkor nem, amikor harcolt, vagy amikor bementek a belvárosba. John Matthewnak is volt egy, habár ő sohasem vette fel. De nemcsak ők kaptak ilyen mutatós papírnehezéket. A testvériség központjában tanuló osztály tagjai egymás után estek át az átváltozáson, és jelentek meg szép lassan ilyen pecsétgyűrűkkel az ujjukon.

A családi címerrel díszített, súlyos aranygyűrű legalább ötezer dollárt ért.

Az viszont, ha egy a fiú az apjától kapta, közvetlenül azután, hogy felnőtté vált, felbecsülhetetlen értéket képviselt.

Quinn átváltozása körülbelül öt hónappal azelőtt következett be, ám ő hozzávetőlegesen számolva négy hónap, három hét, hat nap és két órával azelőtt felhagyott azzal, hogy várjon rá.

Istenem, annak ellenére, hogy mennyire nem jött ki az apjával, sohasem gondolta volna, hogy nem fog ilyet kapni! De hát, meglepetés! Ez is csak egy újabb alkalom volt arra, hogy kívülállónak érezze magát.

Ismét újságpapírcsörgés hallatszott a fotelból, ez azonban már ingerült volt, mintha egy legyet akart volna elhessegetni a hamburgeréről. Na persze, ő sohasem evett hamburgert. Az túlságosan pórias volt számára.

- Beszélnem kell a hűségeseikkel - jegyezte meg az apja.

Quinn kifelé menet becsukta maga mögött az ajtót, és amikor megfordult, hogy elinduljon, majdnem összeütközött egy szolgálóval, aki a szomszédos könyvtárból lépett ki. Az egyenruhás nő megtorpant, megcsókolta az ízületeket a kézfején, majd megérintette a nyaki verőeret mindkét két oldalon.

Sietve elszaladt, miközben ugyanazokat a szavakat motyogta az ősi nyelven, mint az előbb az apja. Quinn odalépett egy antik tükör elé, amely a selyemtapétával borított falon lógott felakasztva. Az ólomüveg itt-ott hullámos volt rajta, és egy-egy helyen fekete folt jelezte azt a részt, ahol lekopott róla a tükröződő bevonat, Quinn azonban még így is tökéletesen látta benne testi hibáját.

Az anyjának szürke volt a szeme. Csakúgy, mint az apjának. És a testvéreinek.

Neki az egyik kék, a másik pedig zöld.

Persze voltak a családban olyanok, akiknek kék vagy /.Aid szemük volt, csak nem úgy, hogy egyszerre mindkettő. És mit ad isten, ezt az eltérést nem nézték jó szemmel. Az arisztokrácia semmiféle testi hibát nem fogadott el, Quinn szülei pedig nemcsak hogy oszlopos tagjai voltak az elitnek, mivel mindketten a hat alapi! ú család leszármazottjai voltak, az apja ráadásul a Hercegi Tanács elnöke is. Mindenki abban reménykedett, hogy az átváltozás majd megoldást nyújt a problémára, és akár kék szemű lesz utána, akár zöld,

elfogadták volna. Nos, nem így loilent. Qhuinn-nek az átváltozás után hatalmas lett a teste, a szemfoga nőtt, örülten kívánta a szexet... a szeme viszont ugyanolyan maradt.

Micsoda éjszaka volt! Akkor történt meg először és utoljára, hogy az apja elveszítette a türelmét, és az első í*s egyetlen alkalommal megütötte Qhuinnt. Azóta sem családtagok, sem a személyzet nem nézett a szemébe.

Amikor ma este elment, hogy szórakozni induljon, nem vesztegette az idejét azzal, hogy elköszönjön az apjától vagy az anyjától. Sem a bátyjától vagy a nővérétől.

Születése óta alacsonyabb rendűként kezelték, és e miatt a genetikai sérülés miatt mindig félreállították. A faj értékítélete szerint száználmas létezésének egyetlen pozitív oldala kimerült abban, hogy rajta kívül volt két normális utódja is a családnak, és hogy a bátyját elfogulhatónak tartották a nemzésre.

Qhuinn mindig is úgy gondolta, hogy a szüleinek meg kellett volna állniuk két gyermek után. Azzal, hogy három egészséges utódot vállaltak, kihívták maguk ellen a sorsot. Persze azon már nem tudott változtatni, amit az élettől kapott, ahogy azon sem, hogy azt kívánta, bárcsak másképp alakultak volna a dolgok.

Arra sem volt képes, hogy ne törődjön az egésszel.

Ez az ünnepély kizárólag arról fog szólni, hogy egy csomó estélyi ruhás és szmokingos arisztokrata összegyűl, Qhuinn mégis szeretett volna a családjával együtt részt venni az elit nagy, nyár végi bálján. Szeretett volna ott állni mellettük a bátyjával, és azt érezni, hogy egyszer az életben ő is számít. Ki akart öltözni, mint mindenki más, felhúzni a családi pecsétgyűrűt az ujjára, és talán táncolni a felső tízezer néhány hajadon női tagjával. Vágyott arra, hogy az arisztokrácia csillogó világában őt is elismerjék, maguk közül valónak tartsák, ne pedig csak egy genetikai selejtnek.

Ez azonban soha nem fog megtörténni. Az elit értékrendje szerint Qhuinn nem volt több mint egy állat, és nem volt alkalmasabb a szexre, mint egy kutya. Már csak a nyakörv hiányzott a nyakáról, gondolta szomorúan, miközben láthatatlanná válva Blayhez ment.

4. fejezet

Keleti irányban a város másik részén, a testvériség házánál Cormia a Nemzőre várt a könyvtárban, és arra a valakire, akit társaságként neki szánt, hogy együtt töltsse vele az időt. Miközben fel-alá járkált a kanapé és a karosszék között, hallotta, hogy a testvérek az előcsarnokban az elit elkövetkezendő ünnepségéről beszélgetnek. A Rhage nevű testvér hangja dörrent meg.

- Az a sok önelégült, előítéllettel teli, piperkóc...
- Csak óvatosan az öltözködésre vonatkozó megjegyzésekkel! — vágott közbe a Butch nevű. — Erre a témára érzékeny vagyok.
- ...élősködő, szemellenzős, álszent gazember...
- Mondd csak ki, mit érzel igazából! — mondta valaki.
- ...nyugodtan foghatják a francos ünnepségüket, és feldughatják maguknak.

A király halkán felnevetett.

- Még szerencse, hogy nem vagy diplomata, Hollywood.
- Hadd küldjek nekik egy üzenetet! Vagy nem is, inkább engedd, hogy a vadállat menjen oda, mint a királyi küldött! Garantálom, hogy ízekre szedi a helyet. Meg is érdemelnék azok az aljas gazemberek azért, amit Marissával műveltek.
- Tudod — szólalt meg ismét Butch —, én mindig tudtam, hogy megvan a magadhoz való eszed. Mindazok ellenére, amit a többiek mondanak rólad.

Cormia megállt a járkálás közben, amikor a Nemző megjelent az ajtóban. A kezében egy pohár vörösbort tartott, és olyan öltözködésben volt, amit mindig az első étkezésen viselt, amikor tanítani készült utána: tökéletes szabású nadrág, ma este krémszínben, selyeming, általában fekete, hozzá pedig egy fekete öv, hosszú, aranyszínű csattal, rajta egy nagy H betűvel. Szögletes orrú cipője ragyogóan fénylett, és ugyanolyan H betű díszítette, amilyen az övet.

Cormia úgy emlékezett, egyszer az egyik étkezésnél megemlítette, mit jelent: Hermés.

Hosszú haja le volt engedve. A vállán megtört, néhány tincs hullott előre, néhány pedig hátul a hátára simult. Olyan illata volt, amire a testvérek azt a szót mondták, hogy arcszesz. Emellett még érezhető

volt rajta az a finom, kávéra emlékeztető füst, amely a hálószobájában is megtöltötte a levegőt.

Cormia pontosan tudta, milyen illatú a hálószobája, mert egyszer egy egész napot töltött ott mellette fekvé az ágyon. Annak a napnak minden pillanata felejthetetlen volt számára.

Most azonban nem volt itt az ideje, hogy arra gondoljon, ami azon a hatalmas ágyon történt köztük, miközben a férfi aludt. Már az is nehéz volt, hogy ugyanannak a helyiségnek a két ellentétes végében legyen vele, miközben a többiek az előcsarnokban beszélgettek. Nem szabadna arra gondolnia, ahogy a férfi meztelen teste az övéhez nyomódott...

— ízlett a vacsora? — kérdezte a Nemző, és ivott egy kortyot a poharából.

I Igen, nagyon is. És neked, uram?

Mielőtt válaszolhatott volna, John Matthew jelent meg mögötte.

A Nemző hátrafordult a fiúhoz és elmosolyodott.

- Hé! Szia! Örülök, hogy itt vagy.

John Matthew ránézett Cormiára, aki a könyvtár hátsó részében állt, majd üdvözlésre emelte a kezét.

A lány megkönnyebbült a választáson. Johnt sem ismerte jobban, mint a többieket, ám a fiú az étkezések alatt nem beszélt, és végtelenül szerény volt, és így a hatalmas teste ellenére sem tűnt félelmetesnek. Cormia meghajolt előtte.

— Uram.

Amikor felegyenesedett, érezte, hogy a fiú őt nézi, és arra gondolt, vajon mit lát benne. A nőt vagy a kiválasztottat?

Milyen különös gondolat!

- Nos, ismerkedjete meg! — A Nemző ragyogó aranyszínű szeme visszafordult felé. — Ma este szolgálatban vagyok, ezért nem leszek itthon.

Harcolni fog, gondolta Cormia, és érezte, hogy a szívébe félelem hasít.

Legszívesebben odaszaladna hozzá, átölelné és azt mondaná neki, hogy legyen óvatos. De persze ez nem az ő feladata volt, nem igaz? Először is, csak alig néhány hónapja lett az első számú felesége, másodszor pedig a férfi a faj egyik legerősebb védelmezője volt, ezért aligha szorult rá az ő aggodalmára.

A Nemző megveregette John Matthew vállát, bólintott, majd elment.

Cormia oldalra hajolt, hogy lássa, ahogy felmegy a lépcsőn. A járása egyenletes volt, a hiányzó végtagja és a múltába ellenére is könnyed. Magas volt, büszke és gyönyörű. A lány gyűlölte, hogy olyan sokára fog visszatérni.

Amikor visszanézett a szobába, John Matthew már az íróasztalnál állt, és egy tollat meg egy kis jegyzetfüzetet vett elő. Írás közben a mellkasa előtt tartotta a füzetet, hatalmas karját maga elé hajtotta. Miközben írt, sokkal fiatalabbnak nézett ki, mint amennyit a teste láttán bárki gondolt volna róla.

Cormia látta, hogy amikor nagy ritkán valami mondanivalója akadt az étkezések alatt, a kezével mutogat valamit, és az jutott eszébe, hogy talán néma.

A fiú egy elkínzott mozdulattal odafordította felé a jegyzetfüzetet, mintha nem örülne annak, amit leírt.

Szeretsz olvasni? A könyvtárban nagyon sok jó könyvet lehet találni. Cormia felnézett a szemébe. Milyen szép kék!

— Mi a baj a hangoddal? Ha megkérdezhetem.

Nincs vele semmi baj. Némasági fogadalmat tettem.

Ó... már eszébe jutott. A kiválasztott Layla is valami hasonlót mondott. Hogy fogadalmat tett.

— Láttam, hogy a kezed használod, amikor mondani akarsz valamit — felelte.

Jelbeszéd, írta John.

— Elegáns módja a kommunikációnak.

Megteszi. Írt még valamit, aztán megmutatta a füzetet. Hallottam, hogy a másik oldal nagyon különbözik az ittenitől. Igaz, hogy ott minden fehér?

Cormia megemelte a ruhája szoknya részét, mintegy példaként arra, hogy milyen az a hely, ahonnan jött.

— Igen. Nálunk csak a fehér szín létezik. — Zavartan összeráncolta a homlokát. — Vagyis, csak erre van szükségünk.

Elektromos áram?

Vannak gyertyák, és mindent kézzel csinálunk. Régimódinak hangzik. Cormia nem értette pontosan, mire céloz ezzel.

Az rossz?

John megrázta a fejét.

Szerintem király.

Ezt a kifejezést már hallotta az étkezőasztalnál, azt azonban még mindig nem értette, hogy mi köze egy társadalmi rangnak a pozitív vélemény kinyilvánításához.

Én csak ezt ismerem. — Odasétált az egyik magas vékony ajtóhoz, amelyen üvegablakok voltak. — Nos, legalábbis mostanáig csak ezt ismertem. Olyan közel vannak a rózsák, gondolta.

John füttyentett egyet, mire Cormia hátrapillantott válla fölött, és látta, hogy a fiú a mellkasa előtt tartja kifele fordítva a jegyzetfüzetet.

Tetszik itt neked egyáltalán? — állt a papíron. — Ne félj, nekem megmondhatod, ha nem. Nem fogok ítélkezni feletted.

Cormia a ruhája szélét gyűrögette.

- Annyira különbözőnek érzem magam másoktól.

Beszélem a nyelvet, mégis úgy érzem, hogy nem értek semmit a beszélgetésekből.

Hosszú csend támadt. Amikor újra Johnra pillantott látta, hogy szorgalmasan ír. Néha meg-megtorpant szónál, gondolkozott, hogyan fogalmazza meg. Egyszer áthúzott valamit, aztán újat írt helyette.

Amikor befejezte, átadta a lánynak a füzetet.

Tudom, milyen érzés. Néma vagyok, ezért én is sokszor úgy érzem, hogy kilógok a többiek közül. Amióta átváltoztam, kicsit jobb a helyzet, de még mindig előfordul néha. Itt azonban senki sem ítéli el a másikat. Mi mindannyian szeretünk téged, és örülünk, hogy itt vagy velünk a házban.

Cormia kétszer olvasta el a sorokat. Nem tudta, hogy reagáljon az utolsó mondatra. Mindig is azt gondolta, hogy csak megtűrik a házban, mivel a Nemző idehozta.

— De... uram, azt hittem, némasági fogadalmat tettél. — Amikor John elvörösödött, hozzátette. — Ne haragudj, nem tartozik rám.

A fiú írt valamit, aztán megmutatta neki.

Születésem óta néma vagyok. A következő mondatot áthúzta, Cormia azonban ki tudta silabizálni a lényegét. Valami olyasmit állt benne, hogy: De jól harcolok, ügyes vagyok meg minden.

Cormia nagyon is meg tudta érteni, hogy miért mondta. A kiválasztottak, mint ahogy az elit is, a fizikai tökéletességet a megfelelő nemzés bizonyítékának tekintette, valamint annak, hogy a faj génjei erősek. Sokan hibának tartották volna John némaságát, és még ők is kegyetlenek tudtak lenni azokkal, akiket alacsonyabb rendűnek tartottak maguknál.

Cormia előrenyújtotta a kezét, és megfogta a fiú alkarját
— Úgy vélem, nem kell mindent kimondani ahhoz, hogy mások megértsék. Az pedig nyilvánvaló, hogy te hatalmas vagy és erős. John arca ismét vörösre változott, a fejét pedig leszegette, hogy elrejtse a szemét.

Cormia elmosolyodott. Nagyon ellentmondásosnak tűnt, hogy megnyugtatta a fiú zavara, valahogyan azonban úgy érezte, mintha több közös vonás is lenne bennük.

— Mióta vagy itt? — kérdezte.

John arcán futó érzelem suhant át, aztán megfogta a jegyzetfüzetet. Körülbelül nyolc hónapja. Befogadtak, mert nincs családom. Az apámat megölték.

— Nagyon sajnálom. Mondd... azért maradsz, mert szeretsz itt élni? Hosszú szünet múlva John lassan írni kezdett. Amikor befejezte, felmutatta.

Nem szeretem jobban ezt a helyet sem, mint bármely másikat.

— Vagyis te is olyan hontalan vagy, mint én — mormogta Cormia halkán. — Itt vagy, ugyanakkor még sem vagy itt.

John bólintott, aztán elmosolyodott, amitől kilátszott vakító fehér szemfoga.

Cormia önkéntelenül is viszonzta az arckifejezést, amelyet jóképű arcán látott.

Odahaza a másik oldalon, mindenki olyan volt, mint ő. Itt viszont? Senki. Eddig a pillanatig.

Szóval, van valami kérdésed, amit szeretnél feltenni? — írta John. — A házról? A személyzetről? Phury azt mondta, biztosan van, amit szeretnél megtudni.

Kérdések... ó, igen, lenne néhány. Például hogy mióta szerelmes a Nemző Bellába? És a lány vajon viszonzta-e valaha az érzéseit? Lefeküdtek-e egymással?

A szemét lesütötte, és a könyveket nézte, amikor válaszolt.

— Most nincs. — Valami különös okból hozzátette.

— Épp most fejeztem be Choderlos de Lachlostól a Les Liaisons Dangereuses-t.

Ebből a könyvből filmet is készítettek. Sarah Michelle Gellar, Ryan Phillippe és Reese Witherspoon főszereplésével.

— Filmet? És kik ezek az emberek? John hosszú ideig írta a választ.

Tudod, a televízióban. Az a lapos doboz a biliárdszobában. Persze, a filmek lehetnek egy sokkal nagyobb képernyőn is, és azokat az embereket, akik benne szerepelnek, színészeknek nevezzük.

Eljártsszák, hogy mások. Az a három név, amit említettem, ők is színészek. Valójában mindenki színész, aki a tévében vagy a moziban szerepel. Vagyis a legtöbbjük.

— A biliárdszobába csak bekukkantottam, még nem voltam bent. —

Cormia furcsán szégyellte, hogy milyen keveset fedezett fel még a házból. — A televízió az a fényes doboz, amelyben képek vannak?

Igen, az Ha akarod, megmutatom neked, hogy működik.

— Kérlek!

A könyvtárból a központ varázslatosan színes előcsarnokába léptek ki, és mint mindig, Cormia felnézett a mennyezetre, amely a mozaikpadló felett, kétemeletnyi magasságban terült el. A ráfestett képen harcosok ültek paripáikon és harcba indultak. A festmény színei hihetetlenül élénkek voltak, az alakok méltóságteljesek és erősek, a háttér szikrázóan kék, fehér felhőkkel tarkítva.

Volt köztük egy szökés árnyalatú hajú férfi, akit Cormia minden alkalommal megnézett, amikor az előcsarnokba lépett. Muszáj volt mindig megbizonyosodnia róla, hogy jól van-e. Ami nevetséges volt, hiszen a festmény alakjai mozdulatlanok voltak. A harc még el sem kezdődött a képen, a valóságban pedig meg sem történt.

Nem úgy, mint a testvériségé. És a Nemzőé.

John Matthew abba a szobába vezette, amely szemben volt azzal, ahol étkeztek. A testvérek sok időt töltöttek ebben a helyiségben, Cormia gyakran hallotta kiszűrődni a beszélgetéseik hangját, valamint egy furcsa csattogó zajt, aminek nem tudta megfejteti az eredetét. John azonban megoldotta a rejtélyt. Amikor elment az asztal mellett, amelynek a felületét zöld filcanyag borította, megfogta az egyik színes golyót és elgurította. Amikor a mozgó gömb hozzáütődött a többiekhez, a halk koccanásban Cormia felismerte a rejtélyes hangot. John megállt egy falra erősített, szürke vászon előtt, és felvett egy fekete tárgyat. Hirtelen egy színes kép jelent meg a vásznon, és mindenfelől hang hallatszott. Cormia hátraugrott, amikor felhangzott egy hangos zúgás, és golyószerű tárgyak száguldoztak körbe-körbe a képernyőn.

John megfogta a lányt, aztán amikor a hang fokozatosan lecsökkent, elővette a jegyzetfüzetet, és azt írta rá.

Ne haragudj! Levettem a hangot. Ez a NASCAR autóverseny. Emberek ülnek azokban az autókban, és körbe-körbe mennek a pályán. Az győz, aki a leggyorsabb.

Cormia odament a dobozhoz, és félve megérintette. Semmi mást nem érzett, csak sima, szövetszerű anyagot. A képernyő mögé nézett, de ott sem volt semmi sem mögötte, csak a fal.

— Elképesztő!

John bólintott, majd odanyújtotta felé a fekete tárgyat, és biztatólag mozgatta le-fel a levegőben, mintha azt akarná, hogy a lány elvegye. Miután megmutatta, melyik gombot kell megnyomnia a rengeteg közül, hátralépett. Cormia ráirányította a tárgyat a mozgó képekre, és... megváltoztatta. Aztán újra és újra. Úgy tűnt, végtelen sok volt belőlük.

— Nincsenek benne vámpírok — motyogta, amikor egy újabb nappali jelenet tűnt fel a képernyőn. — Ezek mind csak emberek.

De mi is szoktuk nézni. A filmekben vannak néha vámpírok, de általában nem túl jók. Úgy értem, sem a filmek, sem a vámpírok.

Cormia lassan leült a kanapéra a tévé mellett, John pedig követte a példáját, és helyet foglalt mellette egy széken. A lány lenyűgözőnek találta a végtelen sok variációt, John pedig minden egyes újabb „csatornához” fűzött néhány megjegyzést. Cormia nem tudta, mennyi ideig ültek ott együtt, a fiú azonban nem tűnt türelmetlennek.

Vajon melyik csatornát nézi a Nemző? — töprengett.

John végül megmutatta, hogyan kell kikapcsolni a képeket, mire ő az izgalomtól kipirulva az üveg erkélyajtó felé nézett.

— Biztonságos odakint? — kérdezte.

Nagyon. Egy hatalmas fal húzódik végig a központ körül, valamint kamerák vannak elhelyezve mindenfelé. Sőt, ami még ennél is jobb, hogy álcázás vesz körül minket. Még soha egyetlen alantas sem találta meg ezt a helyet, és soha nem is fogja. Ja, a mókusok és az őzek ártalmatlanok.

— Szeretnék kimenni. Örömömbre szolgál, hogy kikísérhetlek.

John a hóna alá csapta a jegyzetfüzetet, és odament az egyik üvegajtóhoz. Miután kinyitotta rajta a rézzárat, szélesre tárta az egyik szárnyát, és egy elegáns kézmozdulattal jelezte a lánynak, hogy mehet. A meleg levegő, amely beáramlott, nagyon különbözött a bentitől.

Sokkal bujább volt. Bódító. Kerti virágoktól és párás melegtől fülledt.

Cormia felállt a kanapéról, és odament az ajtóhoz. A teraszon túl végtelen hosszan terült el a gondosan elrendezett kert, amelyet oly sokáig csodált odafentről. Színes virágaival és virágzó fáival nem is hasonlított a másik oldal egyszínű szentélyéhez, ám legalább annyira gyönyörű volt.

— Ma van a születésem napja — jegyezte meg minden különösebb ok nélkül.

John elmosolyodott és tapsolt. Aztán azt írta. Ajándékot kellett volna adnom neked.

— Ajándékot?

Tudod, meglepetést az ünnepi alkalomból. Neked.

Cormia kihajolt az ajtón, és felnézett az égre. Az égbolt sötétkék szaténtakaróként borult fölénk, amelyen számtalan fényes csillag ragyogott. Csodálatos, gondolta a lány. Egyszerűen csodálatos.

— Ez az ajándék.

Együtt léptek ki a házból. A terasz kőpadlója hűvös volt meztelen talpa alatt, a levegő azonban meleg, és Cormia nagyon élvezte az ellenétet.

— Ó... — lehelte, majd mély lélegzetet vett. — Milyen gyönyörű...

Körbeforogva mindent megcsodált. Az épület impozáns méretét. A fák zöldellő lombkoronáját. A végtelen hosszú pázsitot. A rendezetten elültetett virágokat.

A szellő, amely átfúj a kerten, lágy volt, mint egy simogatás, és olyan illatot sodort felénk, amely túl összetett volt ahhoz, hogy meg lehessen nevezni.

John hagyta, hogy a lány vezesse. Óvatos léptekkel egyre közelebb kerültek a rózsákhoz.

Amikor odaértek, Cormia kinyújtotta a kezét, és megsimogatta az egyik tenyér nagyságú virág bársonyos szirmait. Aztán odahajolt hozzá, és beszívta az illatát.

Amikor kiegyenesedett, nevetni kezdett. Nem tudta, miért. Csak úgy... A szíve hirtelen légiesen könnyű lett és szárnyalt a levegőben. A letargia, amely az elmúlt hónapban megmérgezte a lelkét, egy erőteljes energiaáramlással kiszállt a testéből.

Ez volt a születésének napja, és odakint volt a szabadban.

Johnra pillantott, és látta, hogy a fiú őt nézi, és ajkán halvány mosoly játszik. Tudja, gondolta Cormia. Tudja, mit érzek.

— Futni szeretnék.

John széles mozdulatot tett a karjával a pázsit felé.

A lány nem engedte meg magának, hogy a veszélyeken vagy az ismeretlenen kezdjen gondolkozni, vagy netán azon, mennyire nem méltó ez egy kiválasztotthoz. A másik oldalon mindenki illendően járt, tisztelvén a fehér ruhát. Most azonban félredobta az illendőséget, felnyalábolta a ruháját, és olyan gyorsan iramodott neki, ahogy csak a lába bírta. A ruganyos fű simogatta a talpát, a haja lebegett mögötte, az arcán érezte a levegő áramlását.

Habár nem hagyta el a földet, a végtelen szabadságtól úgy érezte, mintha a felhők közt repülne.

5. fejezet

A belvárosban, ahol a klubok voltak és virágzott a kábítószer-kereskedelem, Phury a Tizedik utcából nyíló egyik sikátorban szaladt előre, csizmája hangosan kopogott a piszkos járdán, fekete szédzsekije hátrafelé libegett a szélben. Körülbelül tizenöt méterre előtte egy alantas futott, akit látszólag üldözött. Valójában azonban a gyilkos — bármennyire szedte is a lábát —, nem azon volt, hogy elmeneküljön előle. A gazember egy sötét zug felé igyekezett, hogy ott összecsaphassanak, Phury pedig tudva ezt, örömmel belement a játékba.

A vámpírok és az Alantasok Társasága közti háború első számú alapszabálya az volt, hogy nem harcolhattak az emberek szeme láttára. Egyik oldalnak sem volt szüksége a feltűnésre.

És a szabályok sora ezzel véget is ért.

Phuryt elérte a babahintőpor édes illata. Az ellenségének rendkívül orrfacsaró szaga volt, de megérte elviselni, mert a harc nagyon jónak ígérkezett... A gyilkos, akit üldözött, olyan fehér volt, mint a hó, ami azt jelentette, hogy már régóta tagja volt a társaságnak. Valami megmagyarázhatatlan ok miatt a beavatott alantasok egy idő után elvesztették sajátos, csak rájuk jellemző pigmentációjukat: kifakult a hajuk, a szemük és a bőrük. Ahogy egyre több gyakorlatot szereztek az ártatlan vámpírok levadászásában és megölésében, egyre fakóbbak lettek.

Remek megoldás. Minél többet gyilkoltak, annál jobban hasonlítottak a halottakhoz.

Phury kikerült egy szemetes konténert, majd átugrott egy halom rongyot — legalábbis remélte, hogy csak rongyok voltak, és nem egy élettelen hajléktalan —, és úgy számította, hogy körülbelül ötven méter múlva ő és alantas haverja végre a lényegre térhetnek az

árnyékban. A sikátor vége kivilágítatlan zsákutcának tűnt, körülötte csupa ablaktalan kőépület állt, valamint...

Két ember.

Phury és az alantas megtorpant, amikor megpillantották a zavaró tényezőt. Megfelelő távolságot tartva egymástól, felmérték a helyzetet. A két ember rájuk nézett.

— Tűnjetek innen a francba! — dörrent rájuk a bal oldali.

Egyértelmű volt, hogy épp egy kábítószerüzlet kellős közepén tartottak.

Egész biztosan a jobbra álló fickó képviselte az üzlet vásárlói oldalát, és nemcsak azért, mert nem próbálta meg irányítása alatt tartani a helyzetet. Az ápolatlan külsejű fickó szinte remegett koszos ruhájában, tágra nyílt szemében lázas tűz égett, pergamenszínű arcbőre halottsápadt volt és pattanásos. A legárulkodóbb jel azonban az volt, hogy azonnal visszafordult a díler felé, és a szemét le sem vette a zsebéről. Láthatóan egyáltalán nem nyugtalanította annak a lehetősége, hogy Phury vagy a társa rájuk támadhatnak.

Nem, ez a nagymenő csak attól félt, hogy nem kapja meg a következő adagját, és láthatóan halálra rémült a gondolattól, hogy anélkül kell hazamennie, hogy megkapná azt, amire szüksége van.

Phury nagyot nyelt, amikor meglátta a fickó üres tekintetét, ahogy idegesen ide-oda cikázik. Istenem, ő is pontosan ugyanezt a jeges rémületet érezte... mielőtt felemelkedtek a redőnyök éjszakára.

A drogdíler hátratette a kezét a dereka mögé.

— Azt mondtam, tűnjetek el!

A francba! Ha ez a seggfej előhúzza a pisztolyát, akkor elszabadul a pokol, mert... Na jó, az alantas is a dzsekije zsebébe nyúlt. Egy káromkodás közepette Phury is megmarkolta a csípőjére erősített fegyvert, de csak azért, hogy ő se maradjon le mögöttük.

A díler meglepődött, és amikor rájött, hogy mindenkinek fegyver van, egy pillanatra mozdulatlaná dermedt. Gyors kockázatfelmérés után üresen hozta előre a kezét a háta mögül.

— Ha jobban belegondolok, inkább én megyek el.

— Helyes döntés — jegyezte meg az alantas elnyújtva.

A drogos fickó viszont egyáltalán nem osztotta a véleményét.

— Ó... ne... nem... nekem szükségem van...

— Majd máskor! — A díler összehúzta a dzsekijét, mint amikor egy boltos bezárja a boltot.

Ezután minden olyan gyorsan történt, hogy képtelenség lett volna közbeavatkozni. A vevő a semmiből hirtelen előhúzott egy sniccert, és egy ügyetlen, „inkább-szerencsés, mint- hozzáértő” mozdulattal keresztben átvágta a díler torkát. Miközben mindent elborított a vér, a drogos széthúzta a kereskedő dzsekijét, kiforgatta a belső zsebeit, és a kis celofánzacskókat koszos farmerébe gyömöszölte. Amikor végzett, futásnak eredt, mint egy menekülő patkány. Előregörnyedve szaladt, és túlságosan el volt foglalva a főnyereménnyel, amit megszerzett, hogy azzal a két jóhiszemű gyilkossal foglalkozzon, aki az útjában állt.

Az alantas kétségkívül csak azért hagyta futni, hogy tiszta legyen a terep az igazi küzdelem számára.

Phury pedig azért, mert úgy érezte, mintha tükörbe nézett volna.

A drogos arcán látszó földöntúli boldogság megdöbbenetette. A fickó egész biztosan szédítő sebességgel tartott egy örületes lebegés felé, az örömeinek pedig csak egy elenyésző részét képezte az, hogy ingyen jutott a cucchoz. Az igazi ajándékot a töménytelen mennyiségű plusz anyag jelentette számára.

Phury pontosan tudta, milyen kéjes boldogságot jelent ez. Ő is mindig ezt érezte, amikor bezárkózott a szobájába egy nagy adag vörös füstű dohánnyal és egy új csomag cigarettapapírral.

Féltékeny volt a fickóra... Annyira...

Az acéllánc csapása felkészületlenül érte. A fémkígyó a nyakára tekeredett, és a farkával még egy nagyot csapott a torkára. Amikor az alantas megrántotta, a láncszemek belevájtak a bőrébe, és mindent lehetetlenné tettek: lélegzést, vérkeringést, beszédet.

Phury kibillent az egyensúlyából, előreesett, ezért kitette maga elé a kezét, hogy ne arccal zuhanjon a földre. Amikor négykézlábra érkezett, egy gyors pillantást vetett a drogdílerre, aki háromméternyire feküdt tőle, és hörgött, mint egy kávéfőző.

A haldokló kinyújtotta felé a karját, és véres ajkával azt suttogetta.

Segítsen... rajtam...

Az alantas csizmája úgy rúgott Phury fejébe, mintha focilabda lett volna. A rúgástól a világ forogni kezdett körülötte, mint egy ringlispál, amelyet azután a teste is követett, és megpördülve gurulni kezdett a

földön. Csak azért nem jutott túl messzire, mert a drogdíler vérző teste megállította.

Pislogott egyet, és nagy levegőt vett. Fent az égen a csillagok ragyogását elhomályosították a város fényei, azokra azonban egyáltalán nem voltak hatással, amelyek a feje körül forogtak. Elfojtott hörgést hallott maga mellől, és egy rövid pillanatra oldalra fordította a fejét. A drogdíler épp a kaszával készült találkozni, utolsó lehelete a torkán tátongó második lyukon át távozott. A fickónak borzasztó szaga volt, mintha nemcsak kereskedett volna az anyaggal, hanem használta volna is.

Ez az én világom, gondolta Phury. Ez a celofánzacskók, vastag pénzkötegek világa, amelyben jobban aggódik azért, hogy meglesz-e a következő adagja, mint azért, hogy milyen munkát végez a testvériségnek.

A varázsló megszólalt a fejében. Úgy állt ott a csontokkal terített mezőn, mint Atlas.

Hát persze hogy ez a te világod, te átkozott bolond! És én vagyok benne a király!

Az alantas nagyot rántott a láncon, amitől a varázsló azonnal elhallgatott, a csillagok pedig még fényesebben köröztek Phury feje körül.

Ha nem szedi össze magát hamarosan, a fulladás lesz a legjobb és egyetlen barátja.

Felemelte a kezét, és erősen megmarkolta a láncot, majd a combját felhúzta a mellkasához, és a mülábát az acélpóráz köré tekerte. A lábfejét emelőként használva nekifeszült a talpa alatt lévő résznek, amivel sikerült egy kicsit lazítania a feszességen, és így tudott levegőt venni.

A gyilkos hátrahajolt, mint egy vízisízó. Phury mülába meggyengült az erőfeszítéstől, és a lábfeje furcsa szögbe fordult. Ezután egy gyors mozdulattal kiszabadította a művégtagot a láncból, elengedte a laza részt, majd megfeszítette a nyakát és a vállát. Amikor a gyilkos nekiesett egy tisztítószalon téglafalának, a lendület felhúzta Phuryt a földről.

Egy pillanatra meglazult a lánc.

Ennyi idő bőven elég volt neki, hogy megpördüljön, levegye a fojtást a nyakáról, és a kezébe fogjon egy törst.

Az alantas teljesen megdöbbsent attól, hogy a falhoz csapódott, Phury pedig gyorsan kihasználta pillanatnyi zavarodottságát, és előredőfött a törrel. Az acélötvözetű penge mélyen belefúródott a gyilkos hasába, a szúrás helyéről pedig fényes fekete vér spriccelt ki.

Az alantas olyan értetlenül nézett le magára, mintha időközben megváltoztak volna a játékszabályok, neki viszont nem szólt volna senki. Kifakult kezét rászorította a hasára, hogy megállítsa a kiömlő, édes illatú gonosz vért, ám semmire sem ment a sűrű áradattal szemben.

Phury beletörölte a száját a ruhaujjába, és lázas izgalom csillant meg a szemében.

Az alantas csak egyetlen pillantást vetett az arcára, és azonnal eltűnt a képéről a zavarodottság, helyére páni félelem költözött.

— Úristen, te vagy az... — suttogta rémülten, és érezte, hogy megreteg. — A kínozó!

Phury tettvágya kissé lecsökkent.

— Kicsoda?

— Hallottam... rólad. Először összekaszabolsz... aztán megölsz...

Nocsak! Ezek szerint beszédtéma volt az Alantasok Társaságában?

Nos, mindegy. Már egy pár hónapja csak így intézte el az alantasokat.

— Honnan tudod, hogy én vagyok az?

— Abból... ahogy... mosolyogsz...

Miközben a gyilkos lerogyott a földre, Phuryben tudatosult, milyen hátborzongató vigyor terült el a képén.

Nehéz volt eldönteni, melyik a szörnyűbb: az, hogy ott volt, vagy az, hogy nem is tudott róla.

Az alantas hirtelen balra kapta a fejét.

— Hála... istennek!

Phury mozdulatlaná dermedt, amikor egy fegyver csöve nyomódott a bal veséjébe és újabb fuvallatnyi babahintőpor-illat csapta meg az orrát.

Nem több mint öt háztömbnyire, keleti irányban, a Zero Sumban Rehvenge, más néven a Tiszteletes, nagyot káromkodott az irodájában. Utálta azokat, akik bevizeltek. Egyszerűen gyűlölte őket! Az íróasztal előtt a levegőben himbálózó férfi pedig épp most pisilte össze magát. A sötét folt élesen kirajzolódott jobb napokat látott, sötétkék nadrágjának elején.

Úgy nézett ki, mintha egy vizes szivacsot nyomtak volna az ágyékára.

— Ó, az ég szerelmére! — Rehv megrázta a fejét, és intett színesbőrű testőreinek, akik két oldalról fogva tartották a levegőben, hogy letehetik. Trez és iAm arcán ugyanaz az undor ült, mint a főnökükén.

Az egyetlen dolog, ami a nyomorult mellett szólt, gondolta Rehv, hogy a cipője mindent felfogott. Semmi sem csurgott ki.

— Mit követtem el? — nyüszítette a férfi olyan hangon, amelyből sejteni lehetett, hogy a golyói igencsak magasra szöktek nedves boxeralsójában. Ha ennél magasabb hangon beszélt volna, beillett volna női altnak is. — Nem csináltam sem...

Rehv egy kézlegyintéssel leállította a tiltakozást.

— Chrissy feldagadt szájjal és egy monoklival jött be dolgozni. Megint.

— Azt hiszi, én voltam? Ugyan már! Az a csaj egy kurva. Akárki lehetett...

Trez úgy fejezte ki tiltakozását, hogy ökölbe szorította a fickó kezét, majd összepréselte, mint egy narancsot.

Amikor a férfi fájdalmas kiáltása nyöszörgéssé szelídült, Rehv szórakozottan felvett egy tör formájú, ezüst levélbontó kést az íróasztalról. Megérintette a hegyét a mutatóujjával, aztán gyorsan lenyalta a vércseppet, ami kibuggyant rajta.

— Amikor munkára jelentkezted nálam — mondta —, a cím, amit megadtál, a Huszonharmadik utca 1311. volt. Chrissynek is ez a címe. Együtt érkeztek és együtt távoztok az éjszaka végén. — Amikor a fickó szólásra nyitotta a lepényiesőjét, Rehv felemelte a kezét. — Igen, tudom, hogy ez még nem bizonyít semmit. De nézd csak meg ezt a gyűrűt a kezeden! Nocsak, miért próbálsz a hátad mögé rejteni? Trez, lennél szíves segíteni neki, és idetenni a tenyerét az íróasztalomra? Amikor Rehv a levélbontóval megkopogtatta az asztalt, Trez úgy emelte meg a nagydarab embert, mintha a fickó nem lenne nehezebb, mint egy üres szennyestartó. A legkisebb erőfeszítés nélkül tette rá a kezét az asztalra, és ott is tartotta.

Rehvenge előrehajolt, és végighúzta a levélbontót a caldwelli középiskola emlékgyűrűjén.

— Látod? Chrissynek van egy furcsa lenyomat az arcán. Amikor először megláttam, nem tudtam, mi az. De ez a gyűrű volt, nem igaz? Visszakézből adtál neki egy pofont, ugye? Ezzel ütötted meg.

Amikor a férfi fújtatni kezdett, mint egy gőzmozdony, Rehv megint végigfuttatta a levélbontó hegyes végét a gyűrű kék kövén, aztán végig egyenként az ujjain a nagy ízülettől le egészen a körömágyig. A két legnagyobb ízülete meg volt sérülve, a halvány bőr megdagadt és bekékült.

— Lám, lám, úgy tűnik, nemcsak visszakézből adtál neki —
dörmögte, miközben még mindig a férfi ujjait simogatta a késsel.
— Ő akarta...

Rehv akkorát csapott az íróasztalra az öklével, hogy a többvonalas irodai telefon felugrott, és amikor visszaesett, a kagyló kiesett a helyéről.

— Ne merészd befejezni a mondatot! — Rehv nagy nehezen tudta megállni, hogy ne villantsa ki dühében a szemfogát, amely megnyúlt a szájában. — Vagy isten látja lelkem, itt a helyszínen megetetem veled a golyóidat!

A seggfej mozdulatlanra dermedt, miközben a telefonvonal halk sípolása hallatszott a néma csendben. iAm, az örök nyugalom szobra, méltóságteljesen odanyúlt, és visszahelyezte a kagylót a helyére.

Amikor a férfi orráról legördült egy izzadságcsepp és ráesett a kézfejére, Rehv haragja egy kicsit csökkent.

— Nos. Hol is tartottunk, amikor majdnem kasztráltattad magad? Ja, igen. A kezed... A kezedről beszéltünk. Furcsa, nem is tudom, mihez kezdenénk, ha nem lenne kezünk. Például nem tudnánk sebességváltós autót vezetni. Neked is olyan van, nem? De igen. Láttam azt a kidíszített Acurát, amivel furikázol. Szép kocsi.

Rehv letette a kezét az íróasztalra a fickóé mellé, majd ahogy összehasonlította a kettőt, a levélbontóval rámutatott a szembetűnő különbségekre.

— Az én kezem nagyobb, mint a tiéd... és szélesebb. Az ujjam hosszabb. Az ereim jobban kiállnak. Neked van egy tetoválásod... mi is ez a hüvelykujjad tövéénél? Valami... ja igen, az erő kínai szimbóluma. Na igen, az én tetoválásaim máshol vannak. Mi van még... a te bőröd világosabb. A fenébe, nektek, fehér fiúknak igazán törődnök kellene a bőrötök színével. Úgy néztek ki ilyen sápadtan, mint egy hulla.

Rehv felnézett, és egy pillanatra eszébe jutott a múlt, valamint az anyja rengeteg horzsolása és sérülése. Nagyon-nagyon hosszú időbe telt, hogy végre megadja neki azt, amit megérdemelt.

— De tudod mi a legnagyobb különbség köztünk? — kérdezte. — Az, hogy... az én kézfejem nem sérült meg attól, hogy megvertem egy nőt.

Egy gyors mozdulattal felemelte a levélbontó kést, aztán olyan erővel sújtott le, hogy nemcsak a húst szúrta át, de még az íróasztal falapjába is befűrődött.

A saját kezébe döfte.

A férfi felüvöltött, Rehv azonban semmit sem érzett.

— Ne merészelj nekem elájulni itt, hallod, te puhapöcs? — dörrent rá, amikor a fickónak kezdett felakadni a szeme. — Figyelmesen végig fogod nézni, hogy megértsd az üzenetemet!

Rehv úgy vette ki a levélbontó kést az asztal lapjából, hogy felrántotta a tenyerét. A penge továbbra is benne maradt a kezében, és a másik oldalon kilógott a tenyeréből. Odatartotta a férfi elé, hogy biztosan jól lássa, majd precíz mozdulatokkal elkezdte ide-oda forgatni benne, és lassan egy kis ablakot vágott a tenyere közepébe. Amikor befejezte, kihúzta a levélbontót, és óvatosan letette a telefon mellé az asztalra. Vér csurgott végig az alkarján, és összegyűlt a könyökhajlatában. A kezébe vágott lyukon keresztül nézett a férfira, és azt mondta neki: — Figyelni foglak. Mindig és mindenhol. Ha Chrissy még egyszer valamilyen sérüléssel jelenik meg amiatt, hogy „elcsúszott a fürdőszobában”, úgy megjelöllek, mint egy naptárt. Megértetted? A férfi oldalra hajolt, és a nadrágjára hányt.

Rehv nagyot káromkodott. Tudhatta volna, hogy valami ilyesmi fog következni. Ezek a nyomorult, puhány gazemberek!

Még szerencse, hogy ennek a bolondnak a félig megemésztett spagettijével, amely a vizelet áztatta cipőjére csurgott, fogalma sem volt, hogy Rehv valójában mire képes. Ennek az embernek, a többi itt lévő emberhez hasonlóan, halvány sejtelve sem volt róla, hogy a Zero Sum főnöke nemcsak hogy vámpír, de manipulátor is. Ez a seggfej alighanem összeszarta volna magát tőle, az pedig igazán nagy piszok lett volna! Már most is elég nedvesen nyilvánvaló volt, hogy a fickónak pelenka kell.

— A kocsid mostantól az enyém — jelentette ki Rehv, miközben a telefonért nyúlt, hogy a takarítókat hívja. — Vedd úgy, hogy ezzel visszafizetted a kárt, plusz a kamatokat és azt a pénzt, amit folyamatosan loptál a bárból. Ki vagy rúgva. Egyrészt ezért, másrészt pedig, mert titokban heroinnal üzleteltél a klubomban. Mellékesen

megjegyzem, ha legközelebb másnak a területén akarsz biznisszelni, ne nyomtasd rá ugyanazt a kibaszott sást a zacskókra, amit a dzsekiden is viselsz. Túl könnyű kinyomozni. Ja, és ahogy már mondtam, jobban teszed, ha vigyázol a jövőben, mert ha Chrissy-nek csak egy haja szála is meggömbül, ellátogatok hozzád. Most pedig takarodj az irodámból, és be ne tedd még egyszer a lábad a klubomba!

A fickó olyan kábult állapotban volt, hogy nem is tiltakozott, amikor a két testőr a karját hátracsavarva az ajtó felé vezette.

Rehv vérző öklével megint az íróasztalra csapott, hogy magára vonja mindenki figyelmét.

A testőrök megálltak, és velük együtt a férfi is. O volt az egyetlen, aki hátrapillantott a válla fölött. Szemében jeges félelem tükröződött.

— Még. Egy. Utolsó. Dolog. — Rehv zárt szájjal elmosolyodott, a szemfogát nem akarta közszemlére tenni. — Ha Chrissy felmond, azt fogom feltételezni, hogy te kényszerítetted rá, és akkor behajtom rajtad az anyagi veszteségemet. — Előrehajolt a fickó felé. — De ne felejtse el, nincs szükségem a pénzre. Szadista vagyok, és attól indulok be, ha megkínzom az embereket. Legközelebb pedig nem a pénztárcádat fogom megcsapolni, és nem is azt veszem el, ami a házad előtt parkol. A bőrödöt fogom lenyúzni rólad, de szó szerint. Ide a slusszkulcsot! Trez?

A testőr hátrahajolt a férfi farzsebéhez, kihúzott belőle egy karikára fűzött kulcsot, és odadobta.

— Felesleges azzal vesződnöd, hogy rám írasd a kocsit! — mondta Rehv, miközben elkapta. — Ahol a tragacsod végezni fogja, oda nem kell papír, se tulajdonost igazoló okmány. Na viszlát!

Amikor bezáródott mögöttük az ajtó, lenézett a kezében tartott kulcsra. A címkén az egyik New York-i egyetem neve volt olvasható: SUNY NEW PALTZ.

— Mit akarsz? — kérdezte anélkül, hogy felnézett volna.

Xhex halk hangja az iroda egyik sötét sarkából szólalt meg. Az árnyékból, ahol lenni szeretett, és ahonnan az eseményeket figyelte.

— Ha még egyszer megteszi, szeretném én kézbe venni az ügyet.

Rehv a markába szorította a kulcsot, majd hátradőlt a székben. A férfi megígérte ugyan, hogy nem fordul elő még egyszer, ha azonban az alkalmazottjának megint bántódása esik, a biztonsági főnöke valószínűleg alaposan ellátja a baját. Xhex nem hasonlított a többi beosztottjához. Xhex senkihez sem hasonlított.

Nos, ez azért nem volt teljesen igaz. A nő olyan volt, mint ő. Félig manipulátor.

Vagy ami azt illeti, inkább félig antiszociális.

— Inkább figyeld a lányt! — mondta a nőnek. — Ha az a nyomorult megint megüti azzal az emlékgyűrűvel, majd feldobunk egy érmét, és azzal döntjük el, ki intézheti el.

— Én mindegyik lányt figyelni szoktam. — Xhex puha léptekkel az ajtóhoz sétált. Olyan felépítésű volt, mint egy férfi, magas és izmos, de nem volt közönséges. Sajátos egyenruhát viselt, amelyet egy fekete izompóló és egy fekete bőrnadrág alkotott. Annie Lennox-os rövid frizurája ellenére nem a testes, transzvesztita típusú nő volt. Nem, Xhex egy gyönyörű kard halálos eleganciájával rendelkezett: gyors volt, határozott és kecses.

Mint kedvenc fegyvere: a tör.

— Most van a hónap első keddje — jegyezte meg, miközben megfogta a kilincset.

Mintha Rehv nem tudta volna.

— Fél óra múlva indulok.

Amikor kinyílt az ajtó, a kinti zene hangja felerősödött, aztán amikor visszazáródott, újra elhalkult.

Rehv felemelte a kezét. A vérzés már elállt, a lyuk pedig húsz perc múlva teljesen össze fog záródni. Éjfélre nyoma sem marad annak, hogy bármit csinált vele.

Eszébe jutott az a pillanat, amikor felnyársalta a kezét. A bénultságnak nagyon furcsa változata volt, hogy nem érzett semmit a testében.

Habár mozgott és élt, nem érezte magán a ruha súlyát, sem azt, hogy a cipője túl szoros, vagy hogy a talaj egyenes vagy csúszós a talpa alatt.

Hiányzott belőle az érzékelés képessége, de vagy bevette a dopamint és elviselte a mellékhatásait, vagy folyton harcolnia kellett magával, hogy féken tartsa lelke sötét oldalát. És sosem volt biztos, hogy ő kerül ki győztesen a küzdelemből.

Rátámaszkodott a botjára, és nagy nehezen felállt a székről. A zsibbadás miatt az egyensúlyérzéke sem működött, ezért a gravitáció nem tartozott a kedvencei közé. Emiatt sajnos a falon lévő faborítású tábláig tovább tartott az út, mint kellett volna. Amikor odaért, ráhelyezte a kezét egy kiálló négyzetre, mire az ajtó nagyságú panel oldalra csúszott. Tisztára, mint a Star Trekben.

A fekete fürdő- és hálószoza, amely mögötte feltárult, azon három hely egyike volt, ahol aludni szokott. Valami oknál fogva ebben volt a legjobb zuhanyzó. Valószínűleg azért, mert a helyiség nem volt nagyobb, mint néhány tíz négyzetméter, így a zuhany hamar trópusi hőséget tudott bele varázsolni.

Ha pedig valaki állandóan fázott, ez nem volt elhanyagolható szempont az előnyök sorában.

Levetkőzött, megnyitotta a zuhanyt, és amíg arra várt, hogy a víz tűzforró legyen, gyorsan megborotválkozott. Borotválkozás közben belenézett a tükörbe, és a férfi, aki visszanézett rá, olyan volt, mint mindig. Megnyírt kakastaréj. Ametiszt szem. Tetovált mellkas és has. Ernyedten lógó hosszú hímvevessző a lába között.

Arra gondolt, hová kell mennie ma este, és ettől a látómezeje azonnal megváltozott. Fokozatosan minden vörösbe fordult, és átvette a színek helyét. Rehv nem lepődött meg. Az erőszak mindig is előhívta a lelke sötét oldalát, mint az ennivaló, amelyet egy éhező elé tesznek. Ő pedig épp most kapott belőle egy nagy adagot.

Más körülmények között itt lett volna az ideje, hogy beadjon magának még egy kis dopamint. Gyógyszeres megmentője ugyanis féken tudta tartani manipulátor ösztöneit, cserébe azonban lecsökkentette a testhőmérsékletét, elzsibbasztotta a testét és impotenssé tette. A mellékhatások szörnyűek voltak, de muszáj volt együtt élnie velük, mert a hazugságot fent kellett tartani. Valamint a teljesítményt is. A zsaroló pedig teljesítményt követelt tőle. Kezével eltakarta a farkát, mint a ezzel megkímélhetné attól, amire ma este készült, majd odalépett a zuhanyzóhoz, és ellenőrizte a víz hőmérsékletét. A levegőt már belepte a pára, és úgy látszott, hogy szinte harapni lehet, olyan sűrű, a vizet mégsem találta elég forrónak. Soha nem volt elég meleg. Szabad kezével megdörzsölte a szemét. A látómezejét még mindig a vörös szín uralta, de nem bánta. Jobb, ha azonos szinten áll a zsarolóval, amikor találkoznak. Gonosz a gonosz ellen. Manipulátor a manipulátorral szemben.

Belépett a zuhany alá. A vért, amelyet kiontott, leöblítette magáról.

Miután beszappanozta a testét, máris piszkosnak érezte magát.

Mocskosnak. És tudta, hogy ez az érzés csak még rosszabb lesz, majd ahogy közeledik a hajnal.

Igen... pontosan tudta, egy-egy műszak végén mit érezhetnek a lányok, akik neki dolgoztak. A prostituáltak imádták a forró vizet. A

forró vizet és a szappant. Néha csak ez és egy mosdókesztyű volt az, amely átsegítette őket az éjszakán.

6. fejezet

John lenyűgözve figyelte Cormiát, ahogy felszabadultan szaladgált a fűvön, fehér ruhája mögötte libegett, mint egy zászló, vagy mint egy szárny. Nem tudta, hogy szabad-e így mezítláb futkosniuk a kiválasztottaknak, de az volt az érzése, hogy valószínűleg nem, ami azt jelentette, hogy Cormia ezzel megszegte a szabályokat.

Nos, nem számított. Ő mindenesetre elbűvölőnek találta. A lány az éjszaka része volt túláradó boldogságával, mégsem tartozott a sötétséghez. Olyan volt, mint egy szentjánosbogár, egy szikrázó pont, amely a sűrű erdő háttérére előtt táncol.

Phurynek is látnia kellene ezt, gondolta John.

Megszólalt a telefonja, ezért elővette a zsebéből. Sms-t kapott Qhuinntól, amelyben ez állt: Meg tudod kérni Fritzet, hogy elhozzon Blayhez most? Mi már készen vagyunk. Azonnal küldte vissza a választ: Igen.

Eltette a telóját, és azt kívánta, bárcsak képes lenne láthatatlanná válni. Minden vámpírnak meg kellett vele próbálkoznia néhány héttel az átváltozása után. Blay-nek és Qhuinn-nek simán ment, nem volt gondjuk az eltűnések trükkjeivel. Ő viszont? Olyan volt, mint amikor a fizikai edzést elkezdte. Ott is mindig a leglassúbb, a leggyengébb és a legügyetlenebb volt. Csak annyi volt a dolga, hogy arra koncentráljon, ahová menni akart, aztán a gondolatának erejével oda kellett volna utaznia. Legalábbis elméletben. Amikor viszont megpróbálta, azon kívül, hogy percekig állt behunyt szemmel, semmi egyéb nem történt. Mindeközben az arca úgy nézett ki, mint egy sharpei kutyáé, amelyiknek csupa ránc az egész teste, s közben próbálta a molekuláit átlényegíteni a szoba másik végébe. De persze egy tapodtat sem mozdult. Hallotta, hogy volt olyan, akinek csak egy évvel az átváltozás után sikerült megtennie. Lehet, hogy ő lesz az első, akinek soha.

Ebben az esetben meg kell szereznie a jogosítványt. Úgy érezte magát, mint egy kisgyerek, aki folyton a szüleit nyaggatja, hogy el tudnák-e vinni ide vagy oda. Fritz remek sofőr volt, na de akkor is! John férfi akart lenni, nem pedig egy csomag, amit egy hűségesnek kellett fuvaroznia.

Cormia futott még egy kört, aztán visszaszaladt a házhoz. Amikor megállt John előtt, úgy tűnt, a ruhája még nem akarja abbahagyni a mozgást, csak lassan nyugodott le a lába mellett. A lány lihegett, arca kipirult, mosolya pedig ragyogóbb volt, mint a telihold.

Istenem, leengedett hosszú hajával és kipirult arcával ő volt a tökéletes nő megtestesítője. John szinte maga előtt látta a képet, ahogy egy kockás pléden ül, almás pitét majszol, mellette egy harmatos kancsó, friss limonádé áll... és nem visel mást, csak egy piros-fehér bikinit.

Na jó, ez nem volt helyes.

— Szeretek idekint lenni — mondta Cormia.

Az idekint is szeret téged, írta válaszul, majd megmutatta neki.

— Bárcsak korábban megtettem volna, hogy kijövök! —

Odapillantott a rózsákra, amelyek a terasz szélén virítottak. Amikor a keze önkéntelenül felkúszott a nyakára, Johnnak az az érzése támadt, hogy biztosan nagyon szeretné megérinteni a virágokat, de az illem ismét felülkerekedett rajta és megakadályozta.

Megköszöri a torkát, hogy Cormia ránézzen.

Leszakíthatsz egyet, ha szeretnél, írta neki.

— Igen... igen, azt hiszem, szeretnék.

Úgy közelített a rózsákhoz, mintha félénk özikék lennének, amelyek bármelyik pillanatban megriadhatnak és elfuthatnak előle. A kezét maga mellett tartotta, és óvatosan lépkedett mezítláb a kőpadlón.

Egyenesen a halvány levendulaszínű virághoz ment, mintha észre sem vette volna a feltűnőbb vörös és sárga rózsákat.

John éppen azt írta, „Vigyázz a tüskékre!”, amikor Cormia előrenyúlt, megfogta az egyiket, felkiáltott, majd visszarántotta a kezét. Az ujjá hegyén előbukkant egy vércsepp. Az éjszaka halvány fényében feketének tűnt fehér bőrén.

Mielőtt átgondolhatta volna, hogy mit csinál, John lehajolt a kezéhez, és a szájába vette a lány ujjá végét. Gyorsan megszívta, és még gyorsabban megnyalta, miközben megdöbbenett attól, hogy mit is cselekszik, és hogy milyen finom íze van a vérenek.

Az agya hátsó részében érzékelte, hogy innia kellene.

A francba!

Amikor felegyenesedett, Cormia tágra nyílt szemmel, mozdulatlaná dermedve bámult rá. A francba, a francba!

Ne haragudj! — írta. — Csak nem akartam, hogy a ruhádra csöppenjen.

Hazugság. Meg akarta tudni, milyen íze van.

- Én...

Szakítsd csak le nyugodtan a rózsát, de vigyázz a tövisekre!

Cormia bólintott, és megpróbálta még egyszer. John sejtette, hogy csak részben azért, mert szerette volna megszerezni magának a virágot, másrészt viszont azért, hogy enyhítse a kínos csendet, ami közékük telepedett.

A rózsza, amit választott, tökéletes példány volt. Az ezüstöslilás bimbó még épp nem nyílt ki, de már ott volt benne a grapefruit nagyságú rózsafej ígérete.

- Köszönöm - mondta Cormia. John már majdnem leírta, hogy nincs mit, amikor rájött, hogy a lány nem neki mondta, hanem a rózsabokornak.

Aztán hátranézett.

- A többi virágot egy vízzel megtöltött üvegdobozban láttam. Hozok neked egy vázát, írta rá válaszul. így hívják itt az üvegdobozt.

Cormia bólintott, és elindult az üvegezett erkélyajtó felé, amely a biliárdszobába vezetett. Amikor belépett a házba, visszanézett a kertre, és olyan tekintetet vetett rá, mintha a szívyszerelmére pillantana utoljára, akit soha többé nem fog látni.

Máskor is kimehetünk, írta John a jegyzetfüzetébe. Ha szeretnéd.

A lány gyors fejbólintása megkönnyebbüléssel töltötte el, tekintve, hogy mit csinált vele nem sokkal azelőtt.

— Igen, szeretném.

Esetleg megnézhetünk egy filmet is. Fent a moziteremben.

- Mozi?

John becsukta maguk mögött az ajtót.

Ez egy olyan terem, amelyet speciálisan filmek nézésére alakítottak ki.
— Nézhetnénk most is egy olyan filmet?

A lány sürgető határozottsága hallatán John újra formálta a róla kialakított véleményét. A halk szavú visszafogottság ezek szerint csak a neveltetéséből fakadt, nem pedig a személyiségéből, döntötte el. Ma éjjel el kell mennem. De mit szólna a holnap estéhez?

— Rendben. Akkor holnap az első étkezés után.

Na igen. A szelídség egyértelműen nem a személyiségét tükrözte. Ettől John eltöprengett, vajon hogy tudta elviselni ezt az egész kiválasztottság dolgot.

Akkor órám lesz, de majd azután.

— Jól van. És szeretnék még többet megtudni itt mindenről. —

Cormia mosolya beragyogta a szobát, amikor pedig egyik lábán állva megfordult, Johnnak azok a kecses balerinák jutottak az eszébe, akik az ékszerdobozkákon táncoltak.

Nos, én szívesen tanítalak, írta neki. Cormia megtorpant és hátrafordult. Hosszú szőke haja meglibbent a mozdulattól.

— Köszönöm, John Matthew. Nagyon jó tanár leszel.

Ahogy felnézett rá, John leginkább a színeket vette észre rajta, nem pedig az arcát vagy a testét: arca és ajka pirosságát, a kezében tartott virág levendulaszínét, a szeme ragyogó zöldjét és a haja szőkeségét. Minden előzetes figyelmeztetés nélkül Xhex jutott az eszébe. Xhex maga volt a vihar, a fekete és az acélszürke különböző változata, a féken tartott erő, amely azonban cseppet sem volt kevésbé halálos attól, hogy meg volt fékezve. Cormia ezzel ellentétben egy verőfényes nap ragyogó szivárványát és melegségét juttatta az eszébe.

A szívére tette a kezét és meghajolt előtte, aztán elment. Miközben felsétált a szobájába, azon töprengett, vajon a vihart vagy a napsütést szereti-e jobban.

Aztán rájött, hogy egyiket sem kaphatja meg, akkor I pedig mi értelme gondolkozni rajta?

A sikátorban állva, Mr. D olyan éber volt, mint egy macska, miközben kilencmilliméteres pisztolyát egy testvér májába nyomta. Sokkal jobban szerette volna a fegyver csövét a halántékához tartani, ahhoz azonban létrára lett volna szüksége. Szentséges isten, milyen hatalmas ez a testvér!

Hozzá képest Big Tommy akkorának tűnt csak, mint egy sörösdoboz. És legalább annyira könnyen el-taposhatónak is.

— Olyan a hajad, mint egy lánynak - jegyezte meg Mr. D.
— Neked meg habfürdőszagod van. Én bármikor levágathatom, ha akarom.

— Ez Old Spice.

— Legközelebb próbálkozz meg valami ütősebbel! Mondjuk, trágyával.

Mr. D még erősebben nyomta az oldalába a pisztolyt.

— Azt akarom, hogy térdelj le! A kezedet tedd hátra, a fejedet hajtsd előre!

Nem mozdult el onnan, ahol addig állt, miközben a testvér engedelmeskedett, de még nem vette elő az acélbilincset. Bármennyire nőiesen nézett is ki ez a gigászi méretű fickó, nem az a fajta ellenfél volt, akit futni hagyhatott. És nemcsak azért, mert egy testvér elfogása felért egy történelmi hőstettel. Mr. D igazi kincset talált benne, és ezzel tökéletesen tisztában is volt.

Az övébe nyúlt, hogy elővegye a bilincset, amikor...

A helyzet egy szempillantás alatt megfordult.

A testvér egyik térdén állva megpördült, alulról marokra fogta a pisztoly csövét, és az ég felé fordította. Mr. D reflexszerűen meghúzta a ravaszt, mire a golyó kilőtt, és céltalanul felfelé repült.

Még mielőtt elhalt volna a lövés hangja, az alantas már leteperve feküdt hanyatt a földön, arcáról kábult, értetlen kifejezés sugárzott. Cowboykalapja ismét leesett a fejről.

A testvér szemében nem látszott semmi élet, kietlenül üres volt, amelyen még az élénksárga szín sem tudott segíteni. Persze érthető volt. Egyetlen épeszű ember sem vállalkozott volna ilyen pörgős támadásra térdén állva. Hacsak nem érezte úgy, hogy neki már úgyis mindegy.

A testvér a feje fölé emelte az öklét.

Ez fájni fog.

Mr. D villámgyorsan reagált: kisiklott a vállát leszorító kéz fogásából, és oldalra gördült, majd mindkét lábával a testvér lábszárába rúgott.

Egy recsenést lehetett hallani, aztán... szentséges isten, a láb alsó része kirepült a térd alól. A testvér megtántorodott, a bőrnadrágja alsó fele üresen lógott a föld felett. Nem volt idő azonban csodálkozni, mivel a hatalmas óriás úgy rogyott össze, mint egy ház.

Mr. D sietve elaraszolt az útjából, aztán gyorsan ráugrott a testére, és úgy gondolta, ha most nem veszi át az irányítást, a testvér biztosan

kibelezi. Átvette rajta az egyik lábát, aztán belemarkolt lányos hajába, és durván meghúzta, miközben a fickó a késéért nyúlt. Nem ért el odáig, ezért úgy fickándozott, mint egy partra vetett hal, fel-le pattogott a földön, majd visszaesett. Mr. D továbbra is átkulcsolva tartotta rajta a lábát, aztán a karjával átfogta a nyakát is, amely olyan vastag volt, mint a saját combja...

Egy szempillantás alatt azonban vadul forogni kezdett vele a világ, mert — a francba — a testvér megfordult a földön fekve, a hátára billent, és maga alá préselte, mint egy matracot.

Mintha egy gránittömb zuhant volna a gyilkos mellkasára.

Mr. D egy pillanatra meg sem bírta moccanni, így a testvér kihasználta az előnyét, és oldalra gurult róla, de közben a könyökével még jól belenyomott az alantas hasába. Mr. D nagyot nyögött, és öklendezni kezdett, miközben fél szemmel látta, hogy az ellenfele előhúz egy fekete tör, aztán feláll.

Mr. D lelkiekben felkészült arra, hogy szíven szúrják, s közben az a gondolat futott át az agyán, hogy nem egészen három óráig volt csak főalantas. Micsoda szánalmas karrier!

Ahelyett azonban, hogy a tör a szívébe szúródott volna, azt érezte, hogy az ingét kihúzzák a nadrágja derekából. Amikor az éjszaka sötétjében feltárult a fehér hasa, rémülten kinyitotta a szemét.

Ez volt az a testvér, aki összekaszabolta az ellenségeit, mielőtt megölte volna őket! Egyszerűen nem egyszerű halál várt rá, hanem egy hosszú és véres folyamat. Nem ő volt ugyan a Pusztító, de ez a gazember is keményen meg fogja dolgoztatni azért, hogy bebocsátást nyerjen a mennyországba.

És bár az alantasok nem éltek, a fájdalmat ugyanúgy érezték, mint bárki más.

Phurynek szusszannia kellett volna egy kicsit, és megkeresni a múltját, nem pedig Sweeney Toddot játszani a miniatűr gyilkoson. Istenem, az ember azt gondolná, hogy azok után, hogy épp csak megúsza a golyót, amelyre már rá volt vésve a neve, végre észhez tér, és olyan sebesen eltűnik a sikátorból, amilyen gyorsan csak tud, mielőtt még több ellenség fel nem bukkan.

Nem így történt. Amikor felhúzta az alantas ingét, és meglátta meztelen hasát, egyszerre érzett jeges zsibbadást és lázas izgalmat. Úgy zsongott, mint amikor egy nagy adag vörös füstű cigarettával

bevonul a szobájába, és tudja, hogy tíz órán keresztül nem kell sehová mennie.

Ugyanolyan volt, mint az a drogos, aki magán kívül volt az örömtől, amikor elrohan, mintha megütötte volna a főnyereményt.

A varázsló hirtelen felbukkant, mivel az izgatott várakozás romlotthús-szaga rögtön előcsalogatta.

Ez a szadista mézszárlás elég véres módja annak, hogy nevet szerezzen magadnak, meg kell hagyni, meglehetősen kisstílű dolog egy egész életen keresztül csődtömegnek lenni. Te pedig nemesi családból származol, nem igaz? Na persze, amíg tönkre nem tetted őket. Szóval, csak hajrá, haver!

Phury az előtte fekvő hullámozó hasra koncentrált, amelyet lemeztelenített. Erezte a tör súlyát a kezében, valamint azt, ahogy az alantás bénult, halálos félelme átszivárog belé. Amikor megnyugodott az agya, elmosolyodott. Ez a néhány perc az övé volt. Csakis az övé. Miközben elvégzi ezen a gonosz gyilkoson azt, amire készül, béke fogja uralni a lelkét, és addig a varázsló is megszűnik a fejében. Az ellenség meggyalázásával egyben önmagát is gyógyította. Még ha csak egy rövid időre is.

Felemelte a fekete tört, és az alantás hasához közelítette.

— A francba, ne merészeld...

Phury hátrapillantott a válla fölött. Az ikertestvére állt a sikátor elején, mint egy borotvált fejű, hatalmas, sötét árnyék. Zsadistnak nem látszott az arca, de nem is kellett látnia összevont szemöldökét ahhoz, hogy egyértelmű legyen a rosszallása. A düh hullámokban áradt belőle.

Phury behunyta a szemét, és nagy nehezen visszafogta magában a dühkitörést. Az isten verje meg, megfosztották az élvezettől!

Egy futó gondolat erejéig eszébe jutott, hogy Zsadist hányszor követelte, hogy verje meg. Hogy addig üsse, amíg az arcáról nem csurog a vér. És most még ő tartja helytelennek ezt a dolgot az alantással? Mégis mit képzelt? A gyilkos kétségtelenül nem egy ártatlan vámpírt ölt már meg. Miért volt ez rosszabb, mint megkérni a saját vértestvérét, hogy péppé verje, miközben tudja, hogy az még a gondolatától is rosszul van, és utána napokig nem tudja túltenni magát rajta?

— Tűnj innen! — mondta neki Phury, és még erősebben fogta le az izzó-mozgó alantást. — Ez az én dolgom. Nem tartozik rád.

— Egy francot nem. Azt ígérted, hogy abbahagyod.

— Fordulj meg Z, és menj innen!

— Hogy agyonverjenek, amikor megjön az erősítés?

Phury keze alatt a gyilkos elkezeredetten fészkelődött, és mivel kicsi volt, majdnem sikerült is kiszabadulnia. Azt már nem! — gondolta Phury. Nem engedi el a jutalmát. Mielőtt tudatosult volna benne, hogy mit is tesz, felemelte a törte, és végigszántott a pengével a fickó meztelen hasán.

Az alantas ordítása hangosabb volt, mint Zsadist káromkodása, ám abban a pillanatban Phury egyik miatt sem érzett lelkiismeret-furdalást. Halálosan elege volt már mindenből, beleértve saját magát is.

Ez az! — suttogta a varázsló. - Ezt már szeretem.

Z a következő pillanatban mellette termett, kicsavarta a kezéből a törte, majd eldobta a sikátor túlsó végébe. Miközben a gyilkos elvesztette az eszméletét, Phury felpattant a földről, és szembefordult az ikertestvéreivel.

A baj csak az volt, hogy nem volt rajta az alsó lábszára.

Úgy vágódott neki a téglafalnak, mint egy részeg, amitől csak még jobban megharagudott magára.

Zsadist felvette a földről a mülábát és odadobta neki.

— Csatold fel ezt a nyamvadt cuccot!

Phury röptében elkapta, majd lecsúszott a földre a tisztítoszalon érdes fala mentén.

A francba! Lebukott. Totálisan lebukott. Most majd nem győz magyarázkodni a testvéreknek, akik mind vele lesznek elfoglalva.

Miért nem tudott Z valamelyik másik sikátorba menni? Vagy valamikor máskor?

A pokolba, szüksége volt erre! — gondolta magában csalódottan. Ha nem tudja levezetni valahogy a dühét, megbolondul. És ha Z a maga mazochista húzásaival ezt nem képes megérteni, akkor elmehet a fenébe.

Zsadist előhúzta a törte, szíven szúrta az első alantast, hogy visszaküldje az Omegához, aztán csak állt a megperzselődött hely felett.

— Mi ez a bűz? — kérdezte az ősi nyelven.

— A gyilkosok legújabb arcszesze — dörmögte Phury, és megdörzsölte a szemét.

— Azt hiszem, jobb lenne, ha ezt átgondolnád! — szólalt meg egy elfojtott hang texasi akcentussal.

Z megpördült, Phury pedig felemelte a fejét. A kis alantas újra megszerezte a fegyverét, és Phuryre szegezte, miközben Z-re nézett. Zsadist erre válaszul ráemelte a sajátját.

— Úgy tűnik, nem tudunk szabadulni egymástól — mondta a kis gyilkos, miközben nagyot nyögve lehajolt cowboykalapjáért, és felvette a földről. A fejébe nyomta, eligazította, majd benyomta a közepét. — Ha lelősz, az ujjam megrántja a ravaszt, és golyót ereszték a haverodba. Ha lelövöm, te fogsz telepumpálni ólommal. — Az alantas mély lélegzetet vett, aztán egy újabb nyögés kíséretében kifújta a levegőt. — Nagyon úgy látom, hogy ez most patthelyzet, egész éjszaka pedig nem állhatunk itt. Egy lövés már így is eldőrdült, és ki tudja, ki hallotta meg.

A texasi gazembernek igaza volt. Caldwell belvárosa éjfél után korántsem volt olyan kihalt, mint a Death Valley Nemzeti Park a perzselő déli napsütésben. Járhattak arra emberek, és nem csak kábítószeres csavargók. Lehetek akár zsaruk is. Vagy civil vámpírok. Esetleg még több alantas. A sikátor zárt hely volt, de csak viszonylagos elszigeteltséget biztosított.

Szép munka, pajtás! — szólalt meg a varázsló.

— A pokolba! — káromkodott Phury.

— Igen — dörmögte a gyilkos. — Úgy látom, nagyon afelé tartunk. Ebben a pillanatban, aggodalmaikra válaszul, felhangzott egy rendőrségi sziréna, és egyre közelebről hallatszott.

Egyikük sem mozdult, még akkor sem, amikor a járőrautó befordult a sarkon, és egyenesen feléjük tarlói i. Hát igen, valaki biztos meghallotta a lövést, amikor Phury és ez az önjelölt John Wayne összecsaptak, és bárki is volt az, tárcsázta a rendőrséget.

Miközben a rendőrségi autó csikorgó fékekkel megállt, fényszórója megvilágította a mozdulatlan életképet.

Aztán kivágódott az ajtaja.

— Fegyvereket eldobni!

Az alantas lassan elnyújtott hangja olyan halk volt, mint a nyáréjszakai tücsök ciripelése.

— Ugye, el tudjátok ezt intézni nekünk?

— Inkább a seggedbe eresztenék egy golyót — vágott vissza Z.

— Dobják el a fegyvereiket, különben lövünk! Phury előrelépett, és a gondolatának erejével félig álomszerű állapotba juttatta a rendőrt, a másiknak pedig azt sugallta, hogy szálljon vissza a kocsiba, és kapcsolja le a fényszórót.

— Hálás köszönet — mondta az alantas, majd elindult a sikátor kijárata felé.

Hátat fordított az épületeknek, ám szemét közben Zsadiston, a fegyverét pedig Phuryre szegezve tartotta. Amikor odaért a zsaruk mellé, elvette a hozzá közelebb cső tiszt fegyverét. Kihámozta a feltehetően kilencmilliméteres pisztolyt a nő ellenállást nem tanúsító ujjai közül.

Mivel a gyilkos mindkét keze foglalt volt, a sebéből valósággal ömlött a fényes, fekete vér.

— Legszívesebben mindkettőtöket lelőném, csak attól tartok, hogy akkor ez a ti ügyes kis elme trükkötök nem működne Caldwell e két legkiválóbb hatósági tisztjén, nincs igazam? Azt hiszem, nagyon jónak kell lennem.

— Az isten verje meg! — Zsadist előre, hátra hintázott a talpán, mint aki nagyon szeretne már neki iramodni.

— Kérlek, ne vedd szádra az Úr nevét hiába! — szólt rá az alantas, amikor odaért ahhoz a sarokhoz, ahol bekanyarodott a járőrautó. — Jó éjszakát, uraim!

A kis fickó nagyon gyorsan eltűnt, még a léptei sem kopogtak sokáig, miközben elsietett.

Phury a gondolatának erejével arra utasította a rendőröket, hogy szálljanak vissza a kocsijukba, a nő pedig szóljon be a központba, hogy a nyomozásuk során nem találtak semmiféle veszekedést vagy nyilvános rendzavarást a sikátorban. Csak hát az a hiányzó fegyver... az már sokkal komolyabb gond volt. Az a nyomorult gyilkos!

Semmiféle elmetrükk nem tudta megoldani azt a problémát, hogy egy fegyvernek nyoma veszett.

— Add oda neki a pisztolyodat! — mondta Zsadistnak.

Z kivette a golyókat a tárból, miközben a kocsiba felé ment. Nem törölte meg a fegyver testét, mielőtt a nő ölébe ejtette volna. Nem is volt rá szükség, mivel a vámpírok nem hagytak árulkodó ujjlenyomatot.

- Szerencséje lesz, ha nem örül bele ebbe — jegyezte meg Z.

Na igen. Nem az ő fegyvere volt, és ki volt ürítve. Phury megtett minden tőle telhetőt. Azt ültette az emlékeibe, hogy miután

megvásárolta ezt az új darabot, kipróbálta, és kivette belőle a golyókat, mert selejtesek voltak. Nem valami hatékony fedősztori. Főleg, mivel a testvériség minden fegyveréről el volt távolítva a sorolat szám.

Phury, ezután utasította a volán mögött ülő tisztet, hogy tegye hátramenetbe a sebességváltót, és tolasson ki a sikátorból. Az úticél? A rendőrőrs, hogy megigyanak Így csésze kávé.

Amikor egyedül maradtak, Zsadist az ikertestvére felé fordult, és egyenesen a szemébe nézett.

- Meg akarsz halni?

Phury megvizsgálta a múltját. Nem esett baja. Hétköznapi használatra legalábbis még alkalmas volt. Csupán kiugrott a kapszokból, amelyekkel a térde alá volt erősítve. A harchoz azonban már nem lett volna biztonságos.

Felhúzta a bőrnadrágja üres szárát, visszacsatolta a művégtagot, majd felállt.

- Hazamegyek.

- Hallottad, amit kérdeztem?

Igen, hallottam. — Phury belenézett ikertestvére szemébe, bár a feltett kérdés meglehetősen merész volt. életét is csupán egyetlen dolog irányította: a halálvágy. Legalábbis addig, amíg meg nem ismerkedett Bellával. Ami mintha csak tíz perccel azelőtt történt volna. Z összevonta a szemöldökét, és a szeme feketére változott.

— Menj egyenesen haza!

— Értettem. Haza. Egyenesen. Amikor elfordult, Z nyersen utána szólt.

— Nem felejtettél el valamit?

Phury azokra az időkre gondolt, amikor folyton ikertestvére nyomában volt, és próbálta megakadályozni, hogy megölje magát vagy esetleg valaki mást. Eszébe jutott, hányszor feküdt ébren, azon aggódva, vajon életben marad-e, mivel nem volt hajlandó női vámpírokból inni és ragaszkodott hozzá, hogy csak emberi vért fogyasszon. Arra a kínzó fájdalomra gondolt, amely minden alkalommal a szívébe szúrt, amikor ránézett elcsúfított arcára.

Aztán eszébe jutott, amikor belenézett a tükörbe, és levágta a haját, majd egy törrel végighasította az arcát a homlokától le a szájáig, hogy pontosan ugyanúgy nézzen ki, mint Z... hogy átvehesse a helyét, és ő legyen kitéve az alantas szadista bosszújának.

A lábára gondolt, amelyet szétlőtt, hogy megmentse magukat.

Phury hátrapillantott a válla fölött.

— Nem. Mindenre emlékszem. Mindenre.

Ezek után a legcsekélyebb büntudat nélkül láthatatlanná vált, és a Trade utcán bukkant elő.

Megállt az utca túloldalán, a Zero Summái szemben. A szíve a torkában dobogott, a feje lüktetett. Úgy ment át az úton, mint akit külön felszólítottak erre vagy kiválasztottak arra, hogy vállalja el ezt az önpusztító küldetést. Úgy érezte, mintha a szenvedélye csontos ujjá megkopogtatta volna a vállát, majd nagyot taszított volna rajta, hogy induljon el előre.

Nem tudott harcolni a hívás ellen. S ami még ennél is rosszabb volt, nem is akart.

Amikor odaért a klub bejáratához, mindkét lába — az egyik, amely igazi volt, a másik pedig, amely titániumötvözetből készült — a varázslót szolgálta. Rávettek, hogy belépjen az ajtón, haladjon el a VIP-terem biztonsági főnöke mellett, hátra a nagymenők asztalaihoz, aztán Rehvenge irodájához.

Az ajtó előtt álló fekete testőrök bólintottak, majd az egyikük mondott valamit az órájába. Miközben Phury várakozott, pontosan tudta, hogy veszedelmes örvénybe került, és csak forog-forog körbe, mint egy fűrő hegy, amely egyre lejjebb hatol a föld mélyébe. Minden egyes új szinttel, ahová lesüllyedt, egyre veszélyesebb és mérgezőbb ércet fedezett fel, amely behatolt az .igyába és még mélyebbre csábította a föld középpontja leié. Tudta, hogy mi felé tart, hogy a végső cél a forrás, a pokol legmélyebb bugyra, és hogy minden egyes állomással csak újabb ösztönzést kap halálos küldetésének teljesítésére.

A jobb oldali fekete, Trez bólintott, és kinyitotta a fekete, barlangszerű iroda ajtaját. Ez volt az a hely, ahol a pokol egy-egy szeletét kis celofánzacskókba csomagolva megkaphatta. Izgatott türelmetlenséggel telve belépett az ajtón.

Rehvenge egy oldalsó ajtó mögül jelent meg. Ametiszt tekintete ravaszul csillogott, és mintha kicsit csalódott lett volna.

— Már el is fogyott a szokásos adag? — kérdezte csendesen.

Ez a bűnfaló túl jól ismeri, gondolta Phury.

— A helyes kifejezés a manipulátor, nem emlékszel?

— Rehv a botjára támaszkodva lassan odasétált az íróasztalához. — A bűnfaló túlságosan is lealacsonyító elnevezés. Különben sincs szükség

rá, hogy a sötét oldalam is tudja, mi a véleményed. Szóval, ez alkalommal mennyi lesz?

A tulajdonos kigombolta kifogástalan, duplasoros zakóját, és lassan leereszkedett egy fekete bőrfotelbe. Rövidre nyírt kakastaréja úgy csillogott, mintha épp most zuhanyozott volna. Az illata is kellemes volt, szappan és valami finom fűszeres sampon keveréke.

Phury a másik drogdílerre gondolt, aki nem sokkal azelőtt halt meg a sikátorban. Elvérézt, miközben várt a segítségre, amely soha nem érkezett meg. Attól, hogy Rehv elegánsan volt felöltözve, még nem volt más, mint ami valójában.

Phury végignézett magán, és rádöbrent, hogy az ő ruhái sem változtattak azon, ami igazából volt.

A francba... elvesztette az egyik törét!

Otthagyta a sikátorban.

— A szokásos — mondta, és kivett a zsebéből ezer dollárt. — Csak a szokásos.

7. fejezet

Fent az emeleten, vérvörös hálósobájában Cormia nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy azzal, hogy kiment a kertbe, beindított egy folyamatot, amelynek a tetőpontját azonban még nem sejtette. Csak azt tudta, hogy a sors keze a dolgokat egy elhúzott, vörös bársonyfűgöny mögött rendezgette, amely, ha majd felhúzódik, valami egészen újat fog a szeme elé tárni.

Abban még nem volt biztos, hogy tetszeni fog-e neki a következő felvonás. Úgy érezte magát, mint aki ott ragadt a nézőtéren, és sehová sem tud menekülni.

Persze ez nem volt teljesen igaz.

Odament az ajtóhoz, résnyire kinyitotta, és kidugta I fejét a folyosóra. Végignézett a keleti futószőnyegen a nagy lépcsőig.

A szobros folyosó jobbra volt.

Minden alkalommal, amikor feljött az emeletre, és odapillantott az elegáns szobrokra, amelyek az ablakos folyosót díszítették, teljesen lenyűgözte a látvány. Mozdulatlan eleganciájuk és fehér ruhájuk a másik oldalt juttatta eszébe.

A meztelenségük és a férfiaságuk azonban teljesen idegen volt számára.

Ha kimenne, közelebbről is meg tudná nézni a szobrokat. Csak ki kell lépnie a folyosóra.

Halkan kiosont, és a szőnyegen mezítláb tipegve elhaladt a Nemző hálószobája, majd Rhage és Mary szobája előtt. A király dolgozószobája, amely a lépcsővel szemben állt, most zárva volt, lent az előcsarnok pedig üresen kongott.

Amikor befordult a sarkon, a szobrok, mintha végtelen hosszan szegélyezték volna a folyosót. A baloldalon álltak, két boltíves ablak között a fal mellett, és egy beépített spotlámpa világította meg őket. A jobb oldalon, minden ablakkal szemben egy-egy ajtó magasodott, feltehetősen újabb hálószobáké.

Érdekes. Ha ő tervezte volna a házat, a hálószobákat az ablakok oldalára tette volna, hogy a kertre nyíljon belőlük a kilátás. Ahogy most volt — ha jól képzelte el a ház elrendezését —, a hálószobák a szemközti szárnyra néztek, arra az épületre, amely lezárta az udvar túlsó végét. Az is szép volt persze, de a folyosóra inkább egy épületre néző kilátás való, a szobákba pedig a kert és a távoli hegyek látványa. Legalábbis szerinte.

Cormia a homlokát ráncolta. Mostanában mindig ilyen furcsa gondolatok foglalkoztatták. A sokféle vélemény, amely a fejében kavargott dolgokról, emberekről, sőt még imákról is, többnyire kritikus vagy éppen rosszalló volt. A véletlenszerű ötletek nyugtalanították, de nem tudott ellenük tenni semmit.

Megpróbált nem filozofálni azon, honnan jöhettek, vagy hogy mit jelentenek, inkább befordult a sarkon, és végignézett a szobros folyosón.

Az első alkotás egy fiatal férfit ábrázolt — a mérete alapján valószínűleg egy embert —, akin gazdagon redőzött tógyszerű ruha volt, amely a jobb válláról kiindulva a bal csípőjéig takarta a testét. Az alak tekintete középre szegeződött, az arcán semleges kifejezés tükröződött. Nem volt sem boldog, sem szomorú. A mellkasa i les volt, a felkarja erős, de nem túl vastag, a hasa lapos és izmos.

A következő szobor hasonlított az elsőre, csak a Végtagjai más elrendezésben álltak. A harmadik pedig ismét egy újabb pozíciót mutatott be. A negyedik szintén... kivéve, hogy teljesen meztelen volt. Cormia ösztöne azt diktálta, hogy gyorsan haladjon tovább a következőhöz, a kíváncsiság azonban arra kényszerítette, hogy hosszasan bámulja.

A szobor gyönyörű volt meztelenségében.

Hátrapillantott a válla fölött. Senki sem volt a közelben.

Felemelte a kezét, és megérintette a szobor nyakát. A márvány meleg tapintású volt, ami nagyon meglepte, aztán rájött, hogy a felette lévő spotlámpa fénye melegítette fel.

A Nemzőre gondolt.

Egyszer egy napig ugyanabban az ágyban feküdtek. Az első napon, amikor idejött. Megkérdezte a férfitől, hogy maradhat-e a szobájában és lefeküdhet-e mellé az ágyba. Amikor azonban kinyújtóztak egymás mellett a takaró alatt, a feszélyezett csend tövises lepelként borult rájuk.

Aztán ő elaludt... és arra ébredt, hogy egy hatalmas férfitest simul hozzá, merev hímvesszője pedig a csípőjéhez préselődik. Túlságosan megdöbbsent ahhoz, hogy bármit tegyen, ezért elfogadta a helyzetet, és szó nélkül tűrte, hogy a Nemző lehámozza róla a ruhát, és helyettesítse saját testének súlyával.

Na igen, bizonyos helyzetekben nem szükséges a beszéd.

Cormia lassú mozdulattal végigsimított a szobor meleg mellkasán. A lapos mellizmon elhelyezkedő mellbimbónál megállt egy pillanatra. Lejjebb a bordáin, valamint a hasán gyönyörű hullámzó felületet érzékelt az ujjai. Sima volt, olyan selymesen sima! A Nemző bőre is ugyanilyen sima volt. A szívverése felgyorsult, amikor elért a szobor csípőjéhez.

A hirtelen jött forróságot nem a szobor váltotta ki benne. Gondolatban a Nemzőt simogatta, az ő bőrét képzelte a keze érintése alá. Az ő testén kalandoztak az ujjai. Az ő férfiassága hívogatta, nem a szoboré. Lejjebb siklott a keze, és megállt a levegőben, amikor a szobor ágyékához ért.

Valaki beviharzott az épületbe a földszinten. Az ajtó hangos csapódása még az emeleten is visszhangzott.

Cormia olyan gyorsan ugrott hátra, hogy megbotlott a ruhája szélében. Súlyos léptekeket hallott kopogni az előcsarnokban, majd fel a lépcsőn az emeletre, ezért sietve behúzódott az egyik ablak boltíve alá, és kilesett a sarok felé.

A Zsadist nevű testvér jelent meg a lépcső tetején. Harci ruhában volt, a mellén lévő fegyvertartóban két tör pihent, a csípőjén pedig egy fegyver. Kemény arckifejezéséből ítélve úgy látszott, mintha még mindig a harcmezőn lenne.

A férfi kísértelt a lány látóteréből, aztán egy kopogás hangzott fel. Valószínűleg a király dolgozószobájának ajtaján.

Cormia néma léptekkel visszaosont a folyosó elejére, és megtorpant a sarkon, amelynek közelében a testvér állt.

Egy morgásra hasonlító kurta parancs után kinyílt a dolgozószoba ajtaja, majd be is csukódott.

Cormia a falhoz dőlt. A király mélyen zengő hangja kihallatszott.

— Nincs túl jó kedved ma, Zsadist? Úgy nézel ki, mintha valaki az ajtód elé piszkított volna.

A Zsadist nevű testvér szavai komoran csengtek.

— Phury hazajött már?

— Ma este? Nem tudok róla.

— A gazember! Azt mondta, hogy egyenesen hazajön.

— Az ikertestvéred sok mindent mond. Inkább világosíts fel arról, hogy mi ez az újabb dráma megint!

Cormia a falhoz lapult, hátha így kevésbé lesz látható, és azon imádkozott, hogy ne jöjjön arra senki a folyosón. Mit tett a Nemző?

— Rajtakaptam, hogy miszlikbe akarja aprítani az alantasokat.

A király nagyot káromkodott.

— Azt hittem, megígérte neked, hogy abbahagyja.

— Meg is ígérte.

Egy halk nyögést lehetett hallani. Valószínűleg a király megdörzsölte a szemét, és talán a halántékát.

— És pontosan mit láttál? Hosszú ideig nem érkezett válasz.

Aztán a király még halkabb hangon szólalt meg.

— Z, testvér, el kell mondanod. Tudnom kell, mivel állok szemben, ha tenni akarok ellene valamit.

— Hát jó. Két alantas társágában találtam rá. A múltába nem volt rajta, a nyakán pedig fojtogatás nyomait láttam, mintha egy láncot tekertek volna köré. Éppen az egyik gyilkos hasa fölé hajolt a kezében egy törrel. A pokolba... Egyáltalán nem érzékelte maga körül a környezetet. Fel sem nézett addig, amíg meg nem szólaltam. Lehettem volna akár egy másik átkozott gyilkos is, és akkor mi lett volna? Most vagy épp kínoznák, vagy halottabb lenne a halottaknál.

— Mi a francot csináljak vele? Zsadist hangja feszültebb lett.

— Nem akarom, hogy kirúgd.

— Ezt nem te döntöd el. Zsadist, ne nézz így rám! Még mindig a főnököd vagyok, te forrófejű gazember. — Kis szünet után folytatta.

— Kezdem azt gondolni, hogy az ikertestvérednek el kellene menni egy nyavalyás agykurkászhoz. Veszélyt jelent magára és másokra is. Mondtál neki valamit?

— Megleptek minket a caldwelli rendőrök...

— A zsaruk is belekeveredtek? Krisztusom...

— Szóval nem, nem volt időm bármit is mondani...

A hangok már csak tompán szűrődtek ki, nem lehetett érteni semmit, amíg a Zsadist nevű testvér azt nem mondta hangosabban.

— Belegondoltál, milyen hatással lesz ez rá? A testvériség az élete!

— Te vagy az, aki felhívta erre a problémára a figyelmemet, Z. Használd a fejedet! Azzal még koránt sincsenek megoldva a dolgok, ha egy hétig nem engedem ki az utcára harcolni és pihen egy kicsit. Megint csend lett.

— Nézd, most vissza kell mennem megnézni Bellát. De kérlek, először beszélj Phuryvel, mielőtt felforgatod az életét! Hallgatni fog rád. Ezt pedig add vissza neki!

Val ami koppant egy nagyot, feltehetőleg az íróasztalon, azután Cormia gyorsan besurrant az egyik vendégszobába.

Egy pillanattal később hallotta a Zsadist nevű testvér lépteit a szobája felé kopogni.

Veszélyt jelent magára és másokra is.

Cormia nem tudta elképzelni, ahogy a Nemző kegyetlenkedik az ellenséggel, vagy hogy felelőtlensége miatt szándékosan veszélybe sodorja magát. De miért hazudna a Zsadist nevű testvér?

Nem hazudott.

A lány hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát, Bért leült az ágy szélére, és elmerengve körülnézett. A szoba ugyanolyan levendula árnyalatúra volt festve, mint amilyen a kedvenc rózsája volt.

Milyen gyönyörű szín! — gondolta, és hanyatt dőlt a takarón.

Tényleg nagyon szép volt, de még ez sem tudta lecsillapítani izgatottságát.

***

A Caldwell Galleria bevásárlóközpont a városon kívül helyezkedett el, és közepes méretűnek lehetett nevezni. Számos jónevű áruház, butik és gyorsétterem kapott benne helyet. A vásárlók, akiket magához vonzott, kétharmad részben tinédzserek voltak, a maradék harmadrészt pedig külvárosi háziasszonyok tették ki. A fő soron lévő kis üzletek

kötött holmikát, játékszemeket, mobiltelefonokat és állatos naptárakat árultak.

Az egész helynek állottlevegő- és műanyaggeper-szaga volt.

Szentséges ég, tényleg eljött vásárolni!

John Matthew alig tudta elhinni, hogy valóban eljött a bevásárlóközpontba. Az élet néha megismétli önmagát.

A helyet átalakították, amióta utoljára itt járt. A régi bézs árnyalatú falak most rózsaszín és tengerzöld színben pompáztak. A járólapoktól kezdve a szemetesekig keresztül a cserepes művirágokig minden ezt a vidám, jamaikai hangulatú színösszeállítást tükrözte.

Olyan volt, mint egy hawaii mintás ing egy ötvenöt éves férfin: vidám, ugyanakkor visszataszítóan oda nem illő.

Istenem, hogy megváltoztak a dolgok! Amikor utoljára itt járt, még vézna árva volt, aki egy csapat lelencyerekhez csapódva járkált mindenfelé. Most pedig felnőtt férfi, szemfoggal a szájában, negyvennyolcas cipővel a lábán és egy akkora testtel, aminek senki sem akart az útjába kerülni.

De még mindig árva volt.

És ha már az árváknál tartunk. Még mindig nagyon jól emlékezett azokra az időkre, amikor idejöttek. Az árvaház minden évben elvitte a gyerekeket a Galleriába karácsony előtt. Bizonyos szempontból kegyetlenségnek is lehetett tekinteni, mivel egyik gyereknek sem volt pénze, hogy megvegye a sok csillogó és szépséges holmi bármelyikét is, amelyeket a boltokban láttak. John mindig attól félt, hogy kirúgják őket az áruházból, vagy ilyesmi, mert egyikükénél sem volt bevásárlószatyor, ami felhatalmazta volna őket az áruház mosdójának használatára.

Ma este azonban nem kellett ilyesmitől tartania, gondolta, és megütögette a farzsebét. A tárcájában négyszáz dollár lapult, amelyet a központ irodájában végzett munkájáért kapott fizetségként.

Micsoda megkönnyebbülés volt pénzzel a zsebében HÍ lenni és a vásárolgató tömeghez tartozni!

— Csak nem hagytad otthon a pénztárcádat? — kérdezi e Blay.

John megrázta a fejét.

Nem. Itt van.

Néhány lépéssel előttük Qhuinn vezette őket, és gyorsan mozgott. Azóta ilyen türelmetlen volt, amióta beléptek az épületbe. Amikor Blay megállt az egyik könyvesbolt kirakata előtt, Qhuinn idegesen az órájára pillantott és felcsattant.

— Siess már Blay, csak egy óránk van zárásig!

— Mi van veled ma este? — kérdezte a vörös hajú fiú a homlokát ráncolva. — Nagyon izgatott vagy, és nem a szó pozitív értelmében.

— Ne törődj vele!

Gyorsítottak az iramon, és menet közben elhaladtak több tinédzserekből álló csoport mellett, akik olyan szorosan együtt haladtak, mint egy halraj. Minden csoport homogén volt. Vagy nem szerint vagy réteg szerint különválva. A lányok sohasem keveredtek a fiúkkal. Az elvont fazonok sohasem mutatkoztak egy csoportban az eminens diákokkal. A határvonal éles volt és egyértelmű, John pedig még emlékezett, hogy ez az egész hogy működött. Annak idején ő egyik csoportba sem tartozott, ezért meg tudta figyelni mindegyiket. Qhuinn megállt az Abercrombie and Fitch előtt.

— Az Urban Outfitters túl durva lenne neked. Menjünk az A and F-be, az inkább a te stílusod.

John megvonta a vállát, és azt mutogatta. Még mindig nem hiszem, hogy egy csomó új ruhára lenne szükségem.

— Van két farmered, négy pólód és egy sportcipőd. Na meg ez a „pulóver”. — A pulóver szót úgy ejtette ki, mintha azt mondta volna, hogy háromnapos vízi hulla.

Melegítőim is vannak.

— Aha. Akkor már simán megjelenhetnél egy divatmagazin címlapján, haver. — Qhuinn belépett a boltba. — Na, lássunk neki! John Blay mellett besétált az üzletbe. A zene hangos volt, a ruhák szorosan összezsúfolva heverték a polcokon, a falakon lévő fekete-fehér poszterek pedig csupa tökéletes férfit és nőt ábrázoltak.

Qhuinn odament egy sor, vállfára akasztott inghez, és nyilvánvaló nemtetszéssel forgatta végig őket, mintha a kínálat olyan szörnyű lenne, hogy csak a nagymamája lenne képes hordani. Nem volt meglepő, hiszen az ő stílusa inkább az Urban Outfitter volt. Kék farmerjén vastag lánc lógott, a pólójára koponya és szárnyak voltak festve, fekete csizmája pedig akkora volt, mint egy hordó. Sötét haja be volt zselézve, és tüskésen állt a fején, a fülében pedig hét fémszínű szegecs volt elhelyezve a fülcimpájától felfelé a felső porcig.

John nem tudta, hol van még piercingje. Voltak dolgok, amelyeket nem feltétlenül kellett tudnia a barátjáról.

Blay, aki sokkal jobban beleillett a bolt hangulatába, ellépett mellőle, és odasétált a koptatott farmerekhez, amelyek láthatóan tetszettek neki. John a bejáratnál maradt, és a ruhákkal sokkal kevésbé volt elfoglalva, mint inkább azzal, hogy mennyire megbámulják őket az emberek. Amennyire tudta, az emberek nem tudták megállapítani valakiről, hogy vámpír-e vagy sem, ők hárman mégis valami miatt nagyon nagy népszerűségnek örvendtek.

Segíthetek? Mindhárman megfordultak. A lány, aki megszólította őket, legalább olyan magas volt, mint Xhex, a közös tulajonságok sora azonban ezzel véget is ért. Nem hasonlított azokra a nőkre, akik John fantáziáiban szerepeltek, ő ugyanis magasan helyezkedett el a nőiesség skáláján, és valószínűleg Tourette-szindrómája volt, ami abban nyilvánult meg, hogy időnként idegesen megrázta a fejét, és nyilvánvalóan ellenállhatatlan készletet érzett arra, hogy az ujja körül csavargassa barna fürtjeit. De nagyon ügyes volt. Képes volt úgy kezelni ezeket a hajjal kapcsolatos kényszermozdulatokat, hogy közben nem zuhant bele egyetlen halom ruhába sem.

Őszintén szólva, lenyűgöző hatást tett rájuk. Habár nem feltétlenül a szó pozitív értelmében. Xhex persze soha nem...

A francba! Mi az ördögért hasonlítgat mindenkit hozzá?

Amikor Qhuinn rámosolygott a lányra, a tekintetében leplezetlen szexuális ígéret tükröződött.

- Tökéletes időzítés. Nagy szükségünk van segítség. A haveromra sürgősen ráférne egy kis stílus frissítés. Tudnál foglalkozni vele egy kicsit? O, istenem, ne!

Amikor a lány odanézett, tüzes pillantásától a fiú érezte, mintha az eladó lány megragadta volna a férfiasságát, és alaposan összeszorította volna.

Gyorsan egy használatnak kinéző, ám vadonatúj ingkollekció mögött talált menedéket.

Én vagyok a tulajdonos — mondta a lány, és elnyújtott hangjából egyértelműen kicsengett, hogy benne van a játékban. — Nagyon jó kezekbe kerültek. Mindannyian.

— Klaaaasssz! — Qhuinn két különböző színű szeme lassan végigsiklott a lány sima lábán. — Akkor el is kezdheted vele. Én meg majd nézem.

Blay John mellé lépett.

— Bármit választasz is ki, először ellenőrzöm, és odaviszem neki a próbafülkébe.

John megkönnyebbülten felsóhajtott, és egy gyors köszönömöt mutatott felé, amiért megint a megmentésére sietett. A srác igazi barát volt. Valóságos őrangyal.

Sajnos a bolttulajdonos ettől csak még szélesebben mosolygott.

— Egyet fizet, kettőt kap? Én benne vagyok. Nem is tudtam, hogy a jó pasikból most kiárusítás van. Na jó, ez borzasztónak ígérkezett. Egy órával később azonban John már valamivel jobban érezte magát.

Kiderült, hogy Stephanie-nak, a tulajdonosnak, jó szeme van a divathoz, és mihelyt a ruhákra terelődött a figyelem, egy kicsit visszavett a szemérmetlen megjegyzésekből. John felpróbált egy sor szakadt farmert, egy tucat elegáns inget és néhány izompólót, amelyről még neki is el kellett ismernie, hogy jól kiadja az alakját és az izmait. Mintha érdeemes lenne mutogatni őket. A nyakába akasztottak pár nyakláncot, aztán ráhúztak egy fekete kapucnis felsőt. Amikor végeztek, karján az összes holmival, John odament a kasszához. Letette a ruhákat a pénztárgép mellé, és megpillantott egy kis kosárkát, amelyben karkötők voltak. A sok bőrből és kagylóból készült darab között észrevett egy levendulaszínűt. Belenyúlt a halomba, hogy kihalássza azt az egyet. Miután kihúzta a fonott ékszert, amelyen olyan színű gyöngyök voltak, mint Cormia rózsája, lopva az egyik izompóló alá csempészte.

Stephanie összeszámolta az árat.

Hatszáz dollárba került az összes. Hat. Száz. Dollárba.

John megvonaglott. Neki csak négy volt...

— Majd én kifizetem — ajánlotta fel Blay, és átnyújtott a lánynak egy műanyag kártyát, majd rápillantott a barátjára. — A maradékot később is megadhatod.

Stephanie szeme kikerekedett, ahogy a kártyára nézett, aztán összeszűkül. Ezután úgy vette szemügyre Blayt, mintha kicserélné rajta az árcédulát.

— Még sohasem láttam fekete American Expresst ezelőtt.

— Nem nagy ügy. — Blay válogatni kezdett a nyakláncok között. John megszorította barátja karját, majd az asztalra koppintott, hogy magára vonja Stephanie figyelmét. Kiterítette a pultra a pénzt, Blay azonban megrázta a fejét, és mutogatni kezdett a jelbeszéddel.

Majd később kifizeted a maradékot, oké? Tudom, hogy megadod különben is, gondolj csak bele! Te szívesen jönnél vissza ide, hogy behozd a hátralékot? Mert én nem.

John a homlokát ráncolta, mivel nehezen tudott vitába szállni ezzel az érveléssel.

De akkor ezt, amim van, most odaadom neked — mutogatta, és átnyújtotta neki a négyszáz dollárját.

Majd csak akkor, ha összegyűlt az egész, válaszolta Blay, csak akkor add ide.

Stephanie végighúzta a kártyát a gépben, beütötte az összeget, aztán a kiérkező papírcsík felett tartotta a kezét, amíg az teljesen meg nem jelent. Ezután egy zörgő hangot lehetett hallani, majd letépte a cédulát, és egy kék golyóstoll kíséretében odanyújtotta Blaynek.

— Szóval... most már zárunk.

— Csak nem? — Qhuinn nekidőlt a pénztár pultjának a csípőjével. — És ez pontosan mit jelent?

— Azt, hogy csak én maradok az üzletben. Nagyon rendes főnök vagyok, mindenkit korán elengedek haza.

— Akkor viszont egyedül leszel.

— Igen. így igaz. Teljesen egyedül. A francba, gondolta John. Ha Blay volt az őrangyal, akkor Qhuinn a komplikációk királya. A fiú elmosolyodott.

— Tudod, én és a haverjaim nem szívesen hagynánk itt téged egyedül.

Dehogynem, nagyon is szívesen, gondolta John. A haverjaid minden gond nélkül itt hagynának.

Sajnálatos módon Stephanie kacér mosolya eldöntötte a kérdést. Ezek szerint sehová sem fognak menni, amíg Qhuinn mélyre nem hatol az üzlet rejtelseibe.

De a lány legalább nem vesztegette feleslegesen az időt. Tíz perc múlva kiürült a bolt, és a biztonsági rácsot is leeresztették a bejárat elé. Stephanie a farmer láncánál fogva magához húzta Qhuinnt, és a száját rátapasztotta az övére.

John megmarkolta a kezében tartott két nagy szatyrot, miközben Blay elmélyülten tanulmányozta azokat az ingeket, amelyeket már egyszer megnézett.

— Menjünk be a próbafülkébe! — javasolta a tulajdonos Qhuinn szájába.

— Tökéletes.

— Persze nem muszáj csak kettesben lennünk — mondta a lány, majd hátrapillantott a válla fölött, és

Johnra nézett. Aztán el sem fordította róla a tekintetét. - Van bőven hely.

Szó sem lehet róla, gondolta John. Teljesen kizárt!

Qhuinn két különböző színű szeme megvillant, majd a lány háta mögött azt mutogatta.

Gyere velünk, John! Ideje lenne, hogy végre te is megtedd.

Stephanie ezt a pillanatot választotta arra, hogy a fiú alsó ajkát a foga közé vegye, az egyik lábát pedig a combjával zárja körül. Nem volt nehéz elképzelni, mi mindent akart vele tenni, mielőtt Qhuinn megtette volna neki ugyanazt.

John megrázta a fejét.

Én itt maradok.

Ugyan már! Először nézheted, hogy csinálom. Megmutatom, hogy kell.

Az nem volt meglepő, hogy Qhuinn meghívott valakit maga mellé, mivel rendszerint hármasan szokott szexelni. Johnt azonban még sohasem kérte meg ilyesmire.

Ugyan már, John! Gyere velünk!

Kösz, de nem.

Qhuinn tekintete haragosan megvillant.

Nem ülhetsz örökké a kispadon.

John elfordította a fejét. Sokkal könnyebb lett volna haragudnia a srácra, ha nem ugyanez járt volna neki is folyton a fejében.

— Hát jó! — mondta Qhuinn. — Akkor egy ideig el leszünk foglalva. Egy lusta mosollyal megmarkolta a lány fenekét és lel emelte.

Miközben a próbafülke felé hátrált, a lány lábán annyira felcsúszott a szoknya, hogy kivillant rózsaszín bugyija és fehér hátsója.

Amikor a pár eltűnt az ajtó mögött, John odafordult Blayhez, és már éppen azt akarta mutogatni, micsoda kurafi ez a Qhuinn, amikor

meglepetten megállt a keze a levegőben. Blay arra nézett, amerre Qhuinnék eltűntek, és az arcán furcsa kifejezés tükröződött.

John füttyentett egyet, hogy magára vonja a figyelmét.

Bemehetsz hozzájuk, ha velük akarsz lenni. Én jól elvagyok itt.

Blay egy kicsit túl gyorsan rázta meg a fejét.

— Nem, inkább itt várok.

A szeme azonban visszafordult a próbafülke felé, és merev háttal állva nézte a csukott ajtót, amely mögül halk nyögés szűrődött ki. A hang színezetéből nehéz volt megállapítani, melyiküktől származott, Blay arca azonban még feszültebb lett tőle.

John megint füttyentett.

Jól vagy?

— Jobb, ha kényelembe helyezzük magunkat — javasolta Blay. —

Úgy tűnik, egy ideig itt leszünk.

Hát jó, gondolta John. Bármilyen is zavarta a srácot, nyilvánvalóan nem akart róla beszélni.

Felpattant a pénztárgép melletti pultra, és lelógó lábát lóbálni kezdte. Amikor egy újabb nyögést hallottak, John Xhexre gondolt, és a farka megkeményedett.

Szuper. Egyszerűen remek.

Kihúzta az ingét a nadrágból, hogy eltakarja az árulkodó kidudorodást, aztán Blay azt kérdezte:

— Szóval, kinek vetted a karkötőt? John gyorsan válaszolt.

Magamnak.

— Ja, persze. Mintha jó lenne a csuklódra. — Aztán egy kis szünet után folytatta. — Nem kell megmondanod, ha nem akarod.

Nem nagy ügy, komolyan.

- Rendben. — Egy perc múlva Blay azt kérdezte: — El akarsz menni a Zero Sumba ezután?

John lehajtott fejjel bólintott. Blay halkan felnevetett.

- Mindjárt gondoltam. És gondolom, ha holnap este is el akarnánk menni, te abban is benne lennél.

Holnap este nem érek rá, mutogatta rögtön, mielőtt átgondolta volna.

— Miért nem? A francba!

Csak. Otthon kell maradnom.

Újabb nyögés hallatszott hátulról, majd ritmikus lönek elfojtott, tompa zaja.

Amikor a hangok véget értek, Blay mély lélegzetet fect, mintha egy kemény edzés közben épp megállt volna szünetet tartani. John nem hibáztatta. Ő is legszívesebben eltűnt volna már az üzletből. Azzal, hogy a lámpákat lekapcsolták, és senki más nem volt a helyi-légben rajtuk kívül, a sok felakasztott ruha valósággal bajjóslatúnak tűnt. Ráadásul, ha innen rögtön a Zero Sumba mennek, Rég jó néhány óráig láthatja Xhexet, ami pedig tényleg...

Szánalmas volt.

Teltek-múltak a percek. Tíz. Tizenöt. Húsz.

- A francba! — dörmögte Blay. — Mi a fenét csinálnak még?

John megvonta a vállát. A barátjukat ismerve, ezt nehéz lehetett volna megjósolni.

— Hé, Qhuinn! — kiáltott hátra Blay. Amikor nem érkezett válasz, még egy nyögés sem, leszállt a székről. — Megnézem, mi a helyzet. Odasétált a próbafülkéhez és bekopogott. Egy pillanattal később bedugta a fejét az ajtón. A szeme megvillant, a szája kinyílt, és vörös haja tövéig az egész testét elöntötte a forróság, a keze pedig izzadni kezdett.

Ahhhhaaa. A menetnek ezek szerint még nem volt vége. Bármi történt is éppen, nyilvánvalóan érdemes volt szemügyre vennie, mivel a srác nem fordította el rögtön a fejét. Hamarosan elkezdte le-fel mozgatni az állát, mintha bólogatott volna valamire, amit Qhuinn kérdezett tőle.

Amikor visszatért a kasszához, leszegte a fejét, és a kezét mélyen a zsebébe süllyesztette. Nem szólt egy szót sem, amikor visszaült a székre, a lába azonban folyamatosan járt, mint aki nagyon ideges. Egyértelmű volt, hogy már nincs kedve itt lenni, amit John tökéletesen meg tudott érteni.

A pokolba, már rég a Zero Sumban lehetnének!

Ahol Xhex dolgozott.

Amikor rádöbbsent, milyen megrögzött lett, legszívesebben az asztalba verte volna a fejét. Istenem... a szánalmas szót mostantól másképp kellett betűzni.

Úgy, hogy J-O-H-N M-A-T-T-H-E-W.

|
|

8. fejezet

A szégyennel az volt az egyik legnagyobb probléma, hogy a valóságban senki sem lett tőle kisebb, jelentéktelenebb vagy láthatatlanabb. Csak úgy érezte.

Phury megállt a testvériség központjának udvarán, és felnézett a nyomasztóan hatalmas, szürke kőépületre. Sok, sötét, barátságtalannak tűnő ablakával olyan volt, mint egy óriás, akit nyakig beástak a földbe, ám nem örült túlságosan a játéknak.

A ház nem fogadta Phuryt nagyobb kedvvel, mint amennyivel ő be akart rajta lépni.

Feltámadt a szél, és a testvér észak felé nézett. Az éjszaka tipikus augusztusi este volt itt New York állam északi részén. Még mindig nyár volt, a fák buján zöldelltek, a szökőkút csobogott, cserepes virágok díszítették a bejárat két oldalát, a levegő azonban más volt. Egy kicsit szárazabb. És egy kicsit hűvösebb.

Az évszakok is, mint az idő, hajthatatlan volt.

Nem mintha ez rossz lett volna. Az évszakok is arra szolgáltak, hogy követhessük velük az idő múlását. Mint az órák és a naptárak.

Öregszem, gondolta Phury.

Miközben az agya végigfuttatta azt a gondolatmenetet, amely rosszabbnak ígérkezett, mint hamarosan a bent rá váró fogadtatás, belépett a bejárat ajtón az előtérbe, majd az előcsarnokba.

A királyné hangja hallatszott ki a biliárdszobából, néhány összekoccanó golyó és puffanó hang kíséretében. Mind a káromkodásnak, mind az azt követő nevetésnek bostoni akcentusa volt. Ami azt jelentette, hogy Butch, aki képes volt a ház lakói közül bárkit legyőzni biliárdban, éppen most kapott ki Beth-től.

Nyilvánvalóan nem először.

Őket hallgatva, Phury már az idejét sem tudta, mikor játszott velük utoljára, vagy mikor szórakozott volna csak úgy. Még ha megtette is, akkor sem tudta igazán elengedni magát. Folyton feszült volt.

Számára az élet olyan volt, mint egy érme, amelynek az egyik oldalára az volt írva: katasztrófa, a másikra pedig az hogy: várni a katasztrófára.

Szükséged van egy cigire, haver, szólalt meg elnyújtott hangon a varázsló. *Vagy jobb, ha inkább egy egész köteget veszel magadhoz. Persze ettől még ugyanolyan mocskos gazember maradsz, de legalább nagyobb esélyed lesz arra, hogy felgyújtod az ágyadat, amikor majd elájulsz cigivel a szádban.*

Ekkor Phury úgy határozott, hogy szembenéz saját tettének következményeivel, és felmegy az emeletre. Ha szerencséje lesz, Wrath dolgozószobájának zárva lesz az ajtaja...

Nem volt, és a király az íróasztala mögött ült.

Wrath felemelte a tekintetét a nagyítóról, amelyet egy papírlap fölött tartott. Szorosan a fejére simuló napszemüvege ellenére is látszott, hogy nagyon dühös.

— Már vártalak.

Phury fejében a varázsló felnyalabolta fekete köpenyét, és kényelembe helyezte magát egy emberbőrrel leterített fotelben. *Országomat egy kis pattogatott kukoricáért meg cukorkáért! Ez naGGGYYYon érdekesnek ígérkezik!*

Phury besétált a szobába. A szeme alig érzékelte a kékre festett falakat, a krémszínű kanapét és a fehér márvány kandallót. A levegőben még halványan érezhető volt az *alantasok* édeskés babahintőpor-illata, ami arról árulkodott, hogy Zsadist nem sokkal azelőtt ott járt.

- Gondolom, már beszéltél Z-vel — mondta, mert nem látta értelmét annak, hogy kerüljessék a forró kását.

Wrath letette a nagyítót, aztán hátradőlt XIV. Lajos korabeli székén.

- Csukd be az ajtót!

Phury összezárta a két szárnyat.

- Akarod, hogy én beszéljek először?

- Nem, eleget mondtál már. — A király felemelte hatalmas lábát, és feltette a kecses íróasztalra. A súlyos csizma úgy zuhant rá, mint egy ágyúgolyó. — Talán túl sokat is.

Phury inkább udvariasságból, mint kíváncsiságból Várta, hogy a király elkezdje sorolni a ballépéseit. Pontosan tudta, mit hallana: megpróbálta megöletni magát a harcmezőn; elvállalta a kiválasztottaknál a Nemző szerepét, de nem teljesítette be a rituálét; túl sokat foglalkozott Zsadist *felével*, Bellával; miközben nem törődött eleget Cormiával; folyton dohányzott...

Figyelmesen hallgatott, és várta, hogy végre a király is elkezdje sorolni a kudarcait, ne csak a varázsló kántálja a fejében.

Ez azonban nem történt meg. Wrath nem szólt egy szót sem.

Ami azt jelentette, hogy a problémák olyan égbekiáltóak és mindenki számára egyértelműek voltak, hogy feleslegesnek tűnt szavakba önteni őket. Mintha valaki egy felrobbanó bombára nézve azt mondaná.:

Öregem, ez nagyon hangos lesz, és lyukat fog hagyni a földben, nem?

— Ha jobban belegondolok — mondta Wrath végül —, inkább mégiscsak mondd el, hogy mi a francot csináljak veled!

Amikor Phury nem válaszolt, a király azt dörmögte:

— Nincs semmi hozzáfűznivalód? Azt akarod ezzel mondani, hogy te sem tudod, mitévő legyek?

— Úgy gondolom, mindketten tisztában vagyunk a válasszal.

— Én ebben nem vagyok annyira biztos. *Szerinted* mit kellene tennem?

— Vegyél ki egy időre a beosztásból.

— Aha. Újabb csend.

— Ezt akarod? — kérdezte Phury. *A pokolba, majd' meghalt egy cigiért!*

A király csizmás lába összekoccant az orránál.

— Nem tudom.

— Akkor harcolhatok? — Ilyen kedvező végkimenetelre nem is számított. — A szavamot adom, hogy...

— Menj. A francba. — Wrath egy gyors mozdulattal felállt, és megkerülte az íróasztalt. — Az ikertestvérednek azt mondtad, hogy egyenesen hazajössz, de lefogadom, hogy Rehvenge-hez mentél először. Megígérted Z-nek, hogy nem kegyetlenkedsz többé az *alantasokkal*, de nem tartottad be. Azt mondtad, Nemző leszel, mégsem vagy az. Mindig azt mondd, hogy visszamész a szobádba, hogy aludj egy kicsit, miközben mindenki számára nyilvánvaló, hogy mit művelsz odabent. És ezek után még elvárod, hogy higgyek a szavadnak?

- Akkor mondd meg, hogy mit akarsz velem csinálni?

A napszemüveg mögött a király halvány, fókuszálni léptelen szeme kutatni kezdett.

— Nem vagyok benne biztos, hogy a harctól való eltiltás és jó sok terápia segíteni fog, mivel nem hiszem, hogy bármelyiket is betartanád.

Phury gyomrában a félelem úgy reszketett, mint egy ázott, sebesült kutya.

— Ki akarsz rúgni?

Már történt hasonló eset a testvériség történelmében. Persze nem sűrűn. De *volt* már rá példa. Murhder unott az eszébe először... a

francba, igen, valószínűleg ő volt az utolsó, akinek útilaput kötöttek a talpára.

— Ez nem ilyen egyszerű — mondta Wrath. — Mert |a kirúglak, akkor mi lesz a kiválasztottakkal? A Nemző mindig is testvér volt, és nem csak a vérvonalunk miatt. Emellett Zsadist sem lenne tőle elragadtatva, bármennyire ki van akadva most rád.

Remek, amiatt menekül meg, mert meg akarják kímélni az ikertestvérét a megrázkódtatástól, és mert ő a kiválasztottak hímrinyója.

A király odasétált az ablakhoz. Odakint a fák hajladoztak az egyre erősödő nyári szélben.

— Az ötletem a következő. — Feltolta az orrán a napszemüvegét, és megdörzsölte a szemét, mintha fájna a feje. — Jobb lenne, ha...

— Sajnálom — mondta Phury, mert csak ezt tudta felajánlani.

— Én is. — Wrath visszaejtette a szeme elé a napszemüveget, és megrázta a fejét. Visszatért az íróasztal mögé és leült. Az álla nagyon feszült volt, csakúgy, mint a válla. Kihúzta az egyik fiókot, és kivett belőle egy törst.

Phuryét. Azt, amit ott hagyott a sikátorban.

Zsadist biztos megtalálta és hazahozta.

A király megfordította a fegyvert a kezében, majd megköszönte a torkát.

— Add ide a másik törödet is! Végleg kiveszlek a beosztásból. Nem érdekel, hogy elmész-e pszichológushoz, vagy sem, sőt mostantól fogva az sem tartozik rám, hogy hogyan alakul az életed a kiválasztottakkal. Tanácstalan vagyok, mert az igazság az, hogy úgyis azt teszed, amit tenni akarsz. Bármit mondanék is neked vagy kérnék tőled, semmit sem változtatna a dolgokon.

Phury szíve megállt egy pillanatra. Az összes forgatókönyv közül, amelyet a beszélgetésről elképzelt, egyik sem tartalmazta azt, hogy a király mossa kezeit vele kapcsolatban.

— Még mindig testvér vagyok?

Wrath csak bámulta mereven a töröket, amellyel meg is adta a választ a kérdésre: *csak névleg*.

Voltak dolgok, amelyeket sürgősen volt kimondani.

— Majd én beszélek Z-vel — dörmögte a király. — Majd azt mondjuk, hogy rendelkezési állományba tettelek. Nem mehetsz ki többé harcolni, és nem kell részt vened a megbeszéléseken sem.

Phury úgy érezte, mintha szabadesésben zuhanna lefelé egy épület tetejéről, és már látná a betont, amelyre rá van festve a neve. Többé már nem volt védőháló. Sem ígéret, amelyeket úgysem tartana be. Ami a királyt illette, mostantól fogva csak magára volt utalva.

Ezerkilencszázharminckettő, gondolta. Mindössze hetvenhat éve volt csak a testvériség tagja.

Felemelte a kezét a mellkasához, a tenyere ráfonódott a másik tör markolatára, és egy mozdulattal kibúzta a tartóból, majd letette a nevetséges, halványkék íróasztalra.

Meghajolt Wrath előtt, és egy szó nélkül távozott.

Brávó, szólalt meg a varázsló. Milyen kár, hogy a szüleid már nem élnek, pajtás. Annyira le lennének nyugózva ebben a büszke pillanatban! Várj csak, idézzük meg őket, oké?

Phury emlékeiből két kép villant elő: az apja holtrészezen, eszméletét vesztve fekszik egy sörösüvegekkel teli üres szobában, az anyja pedig a fal felé fordulva alszik.

Visszament a szobájába, elővette a túlélő csomagját, csavart egy cigarettát és meggyújtotta.

Mindazok után, ami ma este történt, és azzal, hogy a varázsló nagyot alakított, két választása volt: vagy rágyújtott, vagy ordított. A dohányzást választotta.

A város másik végében, Xhex nem volt jó kedvében, amikor kikísérte Rehvenge-et a hátsó ajtón keresztül a golyóálló Bentley-hez. A főnöke sem nézett ki jobban, mint ahogy a nő érezte magát. Hatalmas komor árnyék volt földig érő cobolyprém kabátjában, ahogy a sikátorban lépkedett.

Xhex kinyitotta a vezetőülés ajtaját, és megvárta, amíg a férfi botja segítségével beült a kagylóülésbe a volán mögé. Rehvenge még a huszonegy fokos nyári éjszakában is bekapcsolta az autó fűtését, és összehúzta magán a kabátja gallérját, árulkodó jeleként annak, hogy az utolsó adag dopamin hatása még nem múlt el. Hamarosan azonban kiürül a szervezetéből. Mindig gyógyszeres befolyásoltság nélkül ment. Másképp nem lett volna biztonságban.

Nem is volt biztonságban. Pont.

Xhex huszonöt éve folyamatosan kérte, hadd mehessen vele, amikor a zsarolóval találkozik, de miután a férfi minden alkalommal megtagadta a kérését, egy idő után felhagyott a próbálkozással, és befogta a száját. Hallgatott, de ilyenkor mindig pocsék hangulatban volt.

— A biztonságos házadban leszel? — kérdezte Rehv-től.

- Igen.

Becsukta a kocsiajtót, és figyelte, ahogy Rehvenge elhajt. Habár a férfi nem mondta el neki, hol zajlanak a találkozók, a környéket azért sejtette. A kocsiban lévő GPS-rendszer azt mutatta, hogy észak felé indult.

Istenem, hogy utálta, amit Rehvnek tennie kellett!

Xhex két és fél évtizeddel azelőtt elszúrt valamit, ennek köszönhetően pedig Rehvenge-nek minden hónap első keddjén el kellett adnia a testét, hogy megvédjék magukat.

A manipulátor hercegnő, akit kiszolgált, veszélyes volt. És éhes. Kezdetben Xhex arra számított, hogy a néember mégiscsak feljelenti őket névtelenül, és elszállíttatja a *manipulátor-kolóniába*. A nő azonban okosabb volt ennél. Ha deportáltak volna őket, szerencsés esetben csak hat hónapig tudtak volna életben maradni, még akkor is, ha olyan erősek, mint amilyenek voltak. A félvéreket össze sem lehetett hasonlítani a tiszta vérű *manipulátorokkal*, különben is, a hercegnő a saját nagybátyjához ment hozzá.

Aki egy hatalommániás, birtokló zsarnok volt.

Xhex nagyot káromkodott. Fogalma sem volt róla, hogy Rehv miért nem gyűlölte a nőt, azt pedig végképp nem tudta elképzelni, hogy bírja végigcsinálni a szexet. Volt egy olyan érzése, hogy ezek miatt az éjszakák miatt bánt olyan jól a lányokkal a klubban. A többi átlagos stricitől eltérően ő pontosan tudta, mit éreznek a prostituáltak, tudta, milyen érzés odaadnia magát annak, akit nem akart, csak mert az illetőnek volt valamije, .amire neki szüksége volt. Legyen az pénz vagy hallgatás.

Xhex egyszer majd rájön a megoldásra, amivel megszabadíthatja ettől. A helyzeten azonban sokat rontott az a tény, hogy Rehv már feladta a küzdelmet a szabadságáért. Ami egykor krízishelyzetnek számított, mára megszokott valóság lett. Két évtizeddel később, még mindig kefélt azért, hogy megvédje magukat, és még mindig Xhex hibája volt, ennek ellenére minden hónap első keddjén elment, és megtette az

elképzelhetetlent valakivel, akit gyűlölt... és mindezt úgy, hogy már az élete szerves részévé vált.

— A francba — kiáltott egyet az üres sikátorban. — Mikor fog ez végre megváltozni?

Az egyetlen választ, amit kapott, csupán a szél adta, amely odafújt hozzá egy újságpapírt és egy reklámszatyrot.

Amikor visszament a klubba, a szeme lassan hozzászokott a villódzó lézerfényekhez, a füle befogadta az egyhangú zenét, a bőre pedig kismértékű hőmérsékletcsökkenést regisztrált.

A VIP-terem viszonylag csendesnek tűnt, csak a szo

kásos néhány törzsvendég ült benne, ő azonban a biztonság kedvéért összenézett a két kidobóemberrel. Miután a két férfi bólintott, és jelezte, hogy minden rendben van, Xhex a lányokra nézett, akik az asztaloknál kellették magukat, majd a pincéernőkre, akik elvitték a vendégektől az üres poharakat, és újabbakkal tértek vissza. Éles szemével felmérte, mennyi ital maradt még a VIP-bár üvegeiben. Amikor odalépett a bársonyzinórhoz, visszanezett a táncparketten vonagló tömegre. A hatalmas csödület úgy hullámozott, mint egy háborgó óceán, összesűrűsödött, szétvált, majd megint összezáródott. A szélén párok és hármások keringtek összekapaszkodva. A lézerfény pedig visszaverődött árnyékos arcukról és testükről, amely szinte már egymásba olvadt.

Ma éjszaka viszonylag kicsi volt a forgalom. Ahogy a héten haladtak előre a napok, úgy nőtt a vendégek száma is, a tetőpontot pedig szombat estéknél érte el. Xhexnek, mint a biztonsági főnöknek, általában a péntek volt a legstrapásabb nap, mivel akkor jött egy csomó olyan idióta, aki egy nehéz munkahét után szerette volna elütni valahogy az időt. Ezért vagy túl sok kábítószerrel vett be és túladagolta magát, vagy verekedésekbe keveredett.

Egyébként ezek az agyamentek alkották a klub közönségének nagy részét, ezért az összecsapások nem voltak ritkák erre felé.

Még szerencse, hogy nagyon jól végezte a munkáját. Rehv törődött a kábítószerrel, a pia és a lányok értékesítésével, igazgatta a sok sportbukmékert, akiknek még a Las Vegas-i csőcselékig is elért a

kezük, valamint nem teljesen legális feladatokra szerződött embereket.

Xhex pedig azért volt felelős, hogy a klubban rend legyen, hogy az üzletet a lehető legzökkenőmentesebben bonyolódjon, és ne zavarjon bele sem az emberi rendőrség, sem egy idióta barát.

Már éppen indult volna ellenőrizni a magassföldszintet, amikor látta, hogy a főbejáraton belépett a klubba egy csoport, akiket csak úgy emlegetett magában, hogy a „fiúk”.

Visszalépett az árnyékba, és figyelte, amint a három férfi belép a VIP-terembe, és a hátsó rész felé igyekeznek. Mindig a testvériség asztalához ültek le. Ha szabad volt, vagy azért mert volt némi sütnivalójuk — mivel az asztal a vészkijárat mellett állt a sarokban —, vagy megmondták nekik, hogy oda kell ülniük, és vigyázzanak arra, hogy hogyan viselkednek, különben megkapják a magukét a „hatalomtól”.

A „hatalom” nem jelentett mást, mint a királyt, Wrath-t.

Igen, ezek a fiúk nem hasonlítottak a hétköznapi srácokra, gondolta Xhex, miközben a társaság helyet foglalt. Több ok miatt sem.

Az, amelyiknek különböző színű volt a két szeme, igazi bajkeverő volt, és a híréhez híven, miután rendelt egy sört, felállt, átsétált a táncparketre. Nyilván azért, hogy felszedjen valakit. A vörös hajú nem tartott vele, amely megint csak nem volt meglepő. Ő az a kimondott jófiú típus volt, igazi kiscserkész, egyenes háttal, mint aki karót nyelt. Xhex ettől gyanakvó lett, mert nem tudta eldönteni, mi rejtőzhet a jófiús külső alatt. Hármuk közül azonban a néma volt az igazi rejtély. Tehrornak hívták, más néven John Matthew-nak, akinek a király volt a *védelmezője*. Ez azt jelentette, hogy a kölyök olyan volt, mint egy porcelántányér egy rodeó közepén, már ami Xhexet illette. Ha valami történne vele, a klubot azonnal bezárhatnák.

Istenem, a kölyök hatalmasat változott az elmúlt néhány hónapban!

Xhex látta az átváltozás előtt, véznának és gyengének, végtelenül törékenynek tűnt, most viszont igazi megtermett férfi lett belőle... Az ilyen í megtermett férfiak előbb utóbb gondot jelentettek, ha beindultak. Habár eddig John kizárólag egy „háttérbe-húzódva-ülök-

és-figyelek" típusú személy benyomását keltette, a tekintete túlságosan öreg volt fiatal arcában, ami azt jelentette, hogy sok rosszat látott már eddigi élete során. A keserű múlt pedig csak olaj volt a tűzre, amikor az illető összetört.

A különböző szemű, alias Qhuinn, Lohstrong fia, két szökével tért vissza, akik bármire hajlandónak tűntek, és nyilvánvalóan úgy válogatták össze ruháikat, hogy színben passzoljanak a Cosmokoctéljaikhoz: egyikük sem viselt sok rózsaszínt.

A vörös hajú, Blaylock, nem sokszor volt benne a játékban, de ez nem jelentett nekik problémát, mivel Qhuinn annyit vállalt, amennyi kettejüknek is elég lett volna. Még John Matthew-nak is juttatott volna bőven, a srác azonban egyáltalán nem vett részt a dologban.

Legalábbis Xhex még sosem látta.

Miután John két barátja eltűnt hátul a két szökével, Xhex minden különösebb ok nélkül odasétált hozzá. A kölyök megdermedt, amikor megpillantotta őt, bár mindig így reagált, és mindig őt nézte. Ha valaki biztonsági főnökként dolgozott egy klubban, hozzá kellett szoknia, hogy az emberek nyomon követték hollétét.

- Mi a helyzet? — kérdezte a fiútól.

A srác vállat vont, és a sörösüveget babrálta. Xhex lefogadta volna, hogy legszívesebben a címkét tépdeste volna le róla, ha lett volna rajta.

— Kérdezhetek valamit?

John tekintete egy pillanatra felemelkedett, majd megint vállat vont.

- Te miért nem mész soha hátra a haverjaiddal? — Persze ez egyáltalán nem tartozott rá, és nem is értette, ni lén foglalkozik vele egyáltalán. De a francba... lehet, hogy csak azért, mert ez volt a hónap első keddje. Ilyenkor szeretett egy kicsit kiszállni a saját fejéből.

- Pedig tetszel a lányoknak — folytatta. — Láttam, ahogy rád néznek. És te is megnézed őket, de aztán mindig itt maradsz az asztalnál.

John Matthew olyan mélyen elpirult, hogy Xhex még a félhomályban is tisztán látta a vörös árnyalatot az arcán.

- Már el vagy kötelezve? — kérdezte halkán, de még kíváncsibban.

— A király kiválasztott neked egy nőt?

A fiú megrázta a fejét.

Na jó, most már épp ideje lenne békén hagyni szegényt. Az istenért, hiszen néma, mégis hogy várhatná el, hogy válaszoljon?

- Én pedig most akarom az italomat! — hangzott fel egy testes férfihang a zenét is túlharsogva. Xhex odafordította a fejét. Két asztallal arrébb egy nagydarab izomagy ordibált a pincérnővel, amivel azonnal demonstrálta is belső értékeit.

- Elnézést! — mondta Xhex Johnnak.

Ekkor a seggfej felemelte ormótlan mancsát, és megmarkolta a pincérnő szoknyáját, mire a lány elvesztette

az egyensúlyát, és a koktélok szanaszét repültek a tálcájáról.

— Azt mondtam, hogy most *azonnal* akarom az italomat!

Xhex a pincérnő mögé lépett, és segített neki visszanyerni az egyensúlyát.

— Ne aggódj! Az úr éppen távozik.

A férfi felemelkedett az asztal mellett. Legalább százkilencven centi magas volt.

— Valóban?

Xhex olyan közel lépett hozzá, hogy már szinte összeért a mellkasuk. Mereven a szemébe nézett. *Manipulátor* ösztönei sikítva könyörögtek azért, hogy engedjék őket szabadon, ő azonban a tüskés fémbilincsekre koncentrált, amelyeket a combjára erősítve hordott. Erőt merített a saját magának okozott fájdalomból, és úrrá lett valódi természetén.

— Igen. Maga most távozik — mondta neki nyugodt hangon —, különben a hajánál fogva rángatom ki innen.

A férfinak olyan bűzös volt a lehelete, mint egy kétnapos tonhalas szendvics.

— Utálom a lesbiket. Mindig azt gondolják, hogy keményebbek, mint amilyenek valójában...

Xhex megragadta a pasas csuklóját, egy kicsit elfordította az egyik irányba, aztán hátracsavarta a karját a derekához. Ezek után beakasztotta a lábát a bokája mögé, és kibillentette az egyensúlyából. A fickó úgy vágódott a földre, mint egy féltégla. Az esés hatására bentrekedt a levegő a tüdejében, még káromkodni sem volt; ideje, olyan gyorsan végigszántotta a teste a vékony szőnyeget.

Xhex egy gyors mozdulattal lehajolt hozzá, egyik kezével megmarkolta bezselézt haját, a másikkal pedig az öltönye gallérját. Miközben az oldalsó kijárat felé fordította hatalmas testét, egyszerre több dolgot is megvalósított: jelenetet rendezett, megtámadott valakit, akit azonnal le is szerelt, ezzel növelve az esélyét annak, hogy verekedés törjön ki, amennyiben a fickó bunkó barátait is úgy döntenek, hogy beleavatkoznak. Ilyen előadást azonban nem sűrűn kellett rendeznie. Minden seggfej, aki a VIP-teremben volt, őt nézte, csakúgy, mint a kidobók, akik maguk is nagyon könnyen dühbe tudtak gurulni, valamint a dolgozó lányok, akik közül a legtöbben — tökéletesen érthető módon — sokszor elég nehezen tudták visszafogni az indulataikat.

Hogy fennmaradhasson a béke, néha muszáj volt bepiszkítania a kezét az ilyenekkel.

Muszáj lesz megmosakodnia, miután véget ért a show, annyi hajzselét használt ez a nagyszájú idióta.

Amikor odaért az oldalsó kijárhoz, megállt egy pillanatra, hogy kinyissa az ajtót, ám John hamarabb odaért. Tökéletes úriemberként kinyitotta előtte az ajtót, és hosszú karjával megtartotta, amíg kiment. - Köszönöm! — mondta neki válaszul.

Odakint a sikátorban Xhex hanyatt fordította a hözöngő seggfejet, és átkutatta a zsebeit. Miközben a fickó csak feküdt ott és tátozott, mint egy partra vetett hal, Xhex tudta, hogy amit tesz, azzal megszegi a törvényt. A klub területén korlátlan jogokkal rendelkezett, az utca azonban már technikailag a város tulajdona volt. Persze mindegy volt, hogy hol végzi a motozást, mivel az mindenképpen törvényellenesnek számított.

Semmi oka nem volt azt feltételezni, hogy a fickónál kábítószer vagy elrejtett fegyver van.

A jog szerint senkit sem lehetett letartóztatni, csak azért, mert bunkó. Hoppá... Xhex ösztönei mégsem csaltak. A férfi tárcáján kívül talált még egy kis zacskó kokaint is, valamint három tableta Ecstasyt. Meglebegettette a zacskót az orra előtt.

— Le is tartóztathatnám. — Elégedetten elmosolyodott, amikor a fickó dadogni kezdett. — Ja persze, tudom, nem is a magáé. Fogalma sincs, hogy került a zsebébe. Olyan ártatlan, mint egy ma született bárány. De nézzen csak fel arra az ajtóra?

Amikor a férfi nem reagált elég gyorsan, Xhex két ujjával összeszorította az arcát, és arra fordította, ahová az előbb mutatott.

— Látja azt a villogó, kis piros fényt? Az egy biztonsági kamera. Vagyis ez a cucc... — megrázta a zacskót a kamerának is, aztán kinyitotta a tárcát. — ...ez a két gramm kokain és ez a három adag Ecstasy, amit... Mr... Róbert Finlay... kabátzsebében találtam, digitálisan rögzítve van. Hű... nézzenek oda, két szépnek tűnő gyermeke is van. Gondolom, sokkal szívesebben reggeliznének holnap magával, mint egy bébiszitterrel, miközben 1 a felesége épp azon dolgozna, hogy kihozza magát a sittről.

Visszatette a tárcát a férfi zsebébe, a kábítószer azonban magánál tartotta.

— Javasolnék egy megoldást: örökre váljanak szét az útjaink. Maga nem jön többé ebbe a klubba, én pedig nem küldöm börtönbe a száználmas seggét. Na, mit mond? Megegyeztünk?

Miközben a férfi azon tépelődött, hogy elfogadja-e a ajánlatot, vagy javasoljon egy másikat, Xhex felállt, és annyit lépett csak hátra, hogy kényelmesen oldalba tudja rúgni, ha kell. Nem hitte, hogy szükség lesz rá, mert akik harcra készültek, azoknak merev volt a testük, a tekintetük pedig éles. Mr. Nagyszájú viszont olyan ernyedtt volt, mint egy rongybaba. Láthatóan elfogyott a bátorsága és az önbizalma.

- Na, húzzon haza! — mondta neki. A fickó engedelmeskedett.

Miközben Xhex figyelte, ahogy elsétál, a hátsó zsebébe lette a kábítószeres zacskókat.

- Tetszett a show, John Matthew? — kérdezte anélkül, hogy megfordult volna.

Amikor hátrapillantott a válla fölött, hirtelen elállt a lélegzete. John szeme izzott a sötétben... a kölyök olyan hipnotizáló tekintettel nézett rá, mint azok a férfiak, akik szexet akarnak. Kemény szexet.

Szentséges... isten! Ez már nem gyerek!

Anélkül, hogy tudatában lett volna annak, hogy mit csinál, *manipulátor* képességeivel belenézett a fiú fejébe. John éppen arra

gondolt, hogy... egy ágyon fekszik, az összegyűrt lepedőn, a keze a lába közé vándorol, ráfonódik hatalmas hímveszőjére, és őrá gondol, miközben kielégíti magát.

Nagyon sokszor.

Xhex megfordult, és odament hozzá. Amikor elé ült, John nem lépett hátra, ami nem lepte meg a nőt. Ebben a felfokozott pillanatban nem egy félénk tapasztalatlan kölyök állt vele szemben, aki megriad tőle és elmenekül. Egy igazi férfiállat volt, aki bátran szembenézett bárkivel.

Ami... ó, a francba... nem volt izgatón!

Nem. Volt. Izzató.

A fenébe!

Amikor felnézett a szemébe, meg akarta mondani neki, hogy legeltesse azt a ragyogó kék gyöngyszemet a benti emberi lányokon, és hagyja ki őt a dologból. Meg akarta mondani, hogy őt sohasem kaphatja meg, ezért ne is fantáziáljon róla. El akarta ijeszteni magától, ahogy a többieket is mind, kivéve azt a harcedzett, félig halott Butch O'Nealt, mielőtt belépett volna a testvériségbe.

Ehelyett halkán azt mondta neki:

— Legközelebb, amikor rám gondolsz, mondd ki a nevem, amikor elmész! Sokkal nagyobbat fogsz élvezni.

Ezzel ellépett mellette, de szándékosan hagyta, hogy a válla hozzásúrlódjon a fiú széles mellkasához. Oldalra hajolt, és kinyitotta a klub ajtaját.

John nyers levegővétele még sokáig csengett a fülében.

Miközben visszament dolgozni, azt mondogatta magának, hogy a teste csupán azért hevült fel, mert épp most dobott ki egy megtermett seggfejet a bárból.

Egyáltalán semmi köze sem volt John Matthew-hoz.

Miközben Xhex visszasétált a klubba, John igazi idiótának érezte magát. Nem véletlenül. Majdnem az összes vér, ami benne keringett, egy csapásra kivonult a fejéből, és a vadonatúj, bár kopottnak tűnő farmerjében ágaskodó hímveszőjébe tódult. Ami pedig véletlenül eltévedt, az mind az arcába áramlott.

Ami azt jelentette, hogy az agyában nem maradt semmi.

Honnan a francból tudta a nő, hogy mit csinál, miikor rá gondol?

Az egyik fekete kidobó, aki Rehvenge irodáját őrizte odalépett hozzá.

— Bejössz vagy kint maradsz?

John visszacsoszogott az asztalához, két hajtásra megitta a sörét, aztán nagyon megörült, amikor a pincérnő kérdés nélkül hozott neki még egy üveggel.

Xhex eltűnt a klub középső részén lévő tömegben. John kereste a tekintetével, próbált átlátni a VIP-termet és a másik helyiséget elválasztó vízesésfalon keresztül.

Persze nem volt szükség a szemére, hogy tudja, hol van. Érezte. A sok test között, aki a klubban táncolt, ült vagy állt, pontosan tudta, melyik az övé. A bár mellett állt.

Istenem, örülten lenyűgöző volt, hogy egy nála kétszer nagyobb férfit olyan könnyedén intézett el, hogy még csak meg sem izzadt.

Annak pedig nagyon örült, hogy nem sértődött meg azon, hogy róla fantáziál.

Amikor arra gondolt, hogy kimondja a nevét, amikor elélvez, legszívesebben azonnal megtette volna.

Nos, ezek alapján úgy vélte, eldőlt a kérdés, hogy melyiket szereti jobban: a napfényt vagy a mennydörgést. És az sem volt kétséges, mit csinál először, miután hazaér.

9. fejezet

Távol Caldwell széles körben szétterülő mezőgazdasági szántóföldjeitől, északra a várostól, a Hudson folyó kanyargós partja mentén, körülbelül háromóránnyira a kanadai határtól, terült el az Adirondack-hegység. Elegáns lejtőit fenyő- és cédruserdők borították.

A hegyeket az alaszakai határtól lezúduló gleccserek formálták, még abban az időben, amikor nem Alaszka volt a neve, és nem voltak sem emberek, sem vámpírok a földön, hogy határnak nevezzék.

Amikor véget ért az utolsó jégkorszak — amely sokkal később megjelent a történelemkönyvek lapjain —, a hatalmas völgyeket megtöltötte az elolvadt jéghegyek vize. Sok nemzedék után ezeknek a monumentális földrajzi tavaknak nevet adtak. így lett például a George-tó, a Champlain- és Saranac-tó, valamint a Blue Mountain-tó. Az emberek, ezek a kellemetlen, parazita lények a rengeteg gyerekükkel letelepedtek a Hudson folyó mentén, a víz közvetlen közelében, mint ahogy számos állatfaj is. Évszázadok teltek el, majd városok kezdtek kinőni a földből, és civilizációk „alakultak ki”, az ember pedig a maga környezetromboló életmódjával itt maradt. Azonban továbbra is a hegyek voltak az urak. Az elektromos áram, a technológia, az autók és a turizmus korában még mindig az Adirondack-hegység határozta meg a táj jellegét New York állam ezen északi vidékén.

Számos magányos hegy állt még mindig a sok erdő között.

Az 1-87-es úton, más néven a Northway-en haladva észak felé, egyre ritkábbakká váltak a kijáratok, és egy idő után tíz, tizenöt, húsz kilométert is autózhatott az ember anélkül, hogy lehajtót talált volna. Ha pedig mégis kitette az indexet jobbra, és letért az útról, nem talált mást csak néhány boltot, egy benzinkutat és két vagy három házat. Az emberek könnyen el tudtak bújni az Adiron-dackben.

Csakúgy, mint a vámpírok.

Az éjszaka végén, amikor a nap felkészült rá, hogy egy hatásos bevonulással jobbról színpadra lépjen, egy férfi sétált végig egyedül a Saddleback-hegy sűrű erdein keresztül. Úgy vonszolta összeaszott testét, ahogy korábbi életében egy zsák szemetet vitt volna a hátán. Az éhség vezette, csakis ez az ősi, vér utáni ösztön tartotta meg életben, és vette rá, hogy az ágak között átverekedje magát.

Elöl a távolban, a fenyőágak között a zsákmánya idegesen toporgott. A szarvas érezte, hogy valami vadászik rá, de nem tudta, hogy mi. Felemelte az orrát, beleszagolt a levegőbe, és előre-hátra mozgatva hegyezte a fülét.

Az éjszaka hideg volt itt északon, fent a Saddleback-hegyen. Mivel a férfinak nem volt rendes ruhája, csupán rongyok fedték a testét, a foga úgy vacogott, hogy összekocant, az ujjai elkékültek, de akkor sem

vett volna fel több holmit magára, ha lett volna neki. A vérszomjának kielégítése volt az egyetlen engedmény, amit megtett az életben maradás érdekében.

Saját kezével azonban sosem vetett volna véget az életének. Egyszer régen azt hallotta, hogyha valaki önkezével veszi el az életét, nem jut az Árnyékba, márpedig ő oda akart kerülni. Ezért úgy tengette napjait, hogy finoman egyensúlyozott élet és halál vékony határán, folyamatosan szenvedett, és azt találgatta, hogy vajon a rossz táplálkozás vagy egy komolyabb sérülés fogja a halálát okozni.

A folyamat azonban átkozottul sok időbe telt. Azért került erre a helyre, mert hónapokkal ezelőtt elmenekült a régi életéből. Bár inkább a véletlen műve volt az, hogy itt lyukadt ki, mint szándékos tervezése. Valahová máshová akart kerülni. Valami sokkal veszélyesebb helyre. De arra már nem emlékezett, hogy az hol lett volna.

S a tény, hogy nem talált ellenséget ennyire messze és ilyen mélyen az Adirondack-hegységben, eleinte megmentette az életét, most azonban már csalódással töltötte el. Túl gyenge volt ahhoz, hogy láthatatlanná válva keressen *alantasokat*, ahhoz pedig nem elég erős, hogy sokat gyalogoljon.

Itt ragadt a hegyekben, és csak azt várta, mikor jön el érte a halál. Nappal elrejtőzött a napfény elől, bebújt egy barlangba vagy egy sziklahasadékba. Nem sokat aludt. Az éhség és az emlékek kegyetlenül éberren tartották.

Elöl a távolban a zsákmány két lépést távolodott tőle.

A férfi mély levegőt vett, és kényszerítette magát, hogy össze tudja szedni az erejét. Ha ezt most elszúrja, akkor neki vége. És nem csak azért, mert a nap fénye keletről már megjelent a horizonton.

Egy gyors mozdulattal láthatatlanná vált, és az állat

feje mellett bukkant elő. Megmarkolta a nyakát, majd belemélyesztette a szemfogát a lüktető nyaki érbe, amely gyorsan pumpálta a vért riadt szívéből.

Nem ölte meg a pompás állatot. Csak annyit vett el tőle, amellyel képes volt túlélni egy sötét nappalt és egy még sötétebb éjszakát.

Amikor befejezte, szélesre tárta a karját, és hagyta, hogy a szarvas rémülten eliramodjon. Miközben hallgatta, ahogy csörtet az erdőben, irigyelte a szabadságát.

A férfi nem sok energiát kapott az akciótól. Az Utóbbi időben már csak egy hajszállal jutott több erőhöz, mint amennyit a vadászat kivett belőle. Ami azt jelentette, hogy a vég hamarosan elérkezik.

Leült a lehullott tülevelekkel borított földre, és felni vett az ágakra. Egy pillanatra elképzelte, hogy az éjszakai ég nem sötét, hanem fehér, és a csillagok nem távoli, hideg bolygók, amelyek visszaverik a fényt, hanem az elhunytak lelke.

Arra gondolt, hogy az Árnyékba néz fel.

Gyakran csinálta ezt. A rengeteg fénylő pont között pedig megtalálta azt a kettőt, amelyet a sajátjának tekintett, amely egykor hozzá tartozott, de elvették tőle: egy párt, amelyben az egyik nagyobb volt és ragyogóbban fénylett, a másik pedig kisebb és halványabb. Közel álltak egymáshoz, mintha a kisebb azt szeretete volna, hogy védelmet kapjon az any...

A férfi nem tudta folytatni. Még gondolatban sem. Ahogy azt a két nevet sem tudta kimondani, amelyet a két csillaggal azonosított.

Nem is számított.

Az a kettő az övé volt.

És hamarosan csatlakozni fog hozzájuk.

10. fejezet

A Phury melletti órán változott az idő, mire a kijelzőn négy fogpiszkálóra hasonlító vonalka jelent meg. Délelőtt tizenegy óra tíz perc volt.

Szemügyre vette a készletét. Már fogyóban volt, és bár eléggé ki volt már ütve, még mindig nem volt teljesen zsibbadt. Végzett egy gyors fejszámolást, aztán megpróbálta lassabban szívni a cigijét. Körülbelül hét órája nyúlkált már a dohányzacskóba... vagyis, ha jól számolta, délután négyre el fog fogyni az összes.

A nap hét óra harminckor megy le. Nyolcra már ott is lehet a Zero Sumban.

Vagyis addig maradt négy óra holtideje. Másképp nézve a dolgokat, négy óra, amikor a szükségesnél tisztább fejjel létezhet.

Ha akarod, mondta a varázsló, olvasok neked egy esti mesét. Az a címe, hogy a kutyaélet. Egy férfi olyannak tartja saját magát, mint amilyen alkoholista apja volt. Egy sikátorban végzi, és nem gyászolja senki. Klasszikus, mondhatnám shakespeare-i történet.

Vagy talán már ismered, pajti?

Phury felhangosította a *Donna non vidi mait*, és nagyot szívott a cigarettából.

Miközben a tenor Puccini operáját dalolta, Phury Zsadist énekére gondolt. Micsoda hangja volt! Mint egy templomi orgona. A hangfekvése az elképesztő magastól olyan mély basszusig terjedt, hogy az ember egész teste beleborzongott, és ha egyszer valamit halott, képes volt tökéletesen ugyanúgy visszaadni. Vagy hozzátette a dallamhoz a saját változatát, néha pedig valami teljesen újat vitt bele. Minden az erőssége volt: opera, blues, dzsessz, régi rock and roll. Olyan volt, mint egy rádió.

A testvériség diplomában mindig ő vezette az éneket.

Nehéz volt elképzelni, hogy Phury soha többé nem fogja hallani a hangját a szent barlangban.

Vagy ha már itt tartunk, akkor itt a ház körül sem. Zsadist hónapok óta nem énekelt, semmit, valószínűleg azért, mert a Belláért való aggodás elvette minden dalos kedvét. Sajnos nem lehetett előre megjósolni, vajon ez az állapot átmeneti lesz-e vagy tartós.

Bella sorsa dönti majd el.

Phury szívott még egyet a cigarettából. Istenem, annyira szerette volna látni Bellát! Hogy megbizonyosodjon róla, hogy jól van. Hogy a saját szemével is lássa, ne csak abban a bizonytalan állapotban lebegjen, hogy ha nincs hír, az jó hír.

Csakhogy jelenleg nem volt látogatásra alkalmas állapotban, és nem csak amiatt, mert ki volt ütve. Felemelte a kezét, és megérintette a

fémhánc okozta seb nyomait a nyakán. Gyorsan gyógyult ugyan, de Bellának nagyon jó szeme volt, és minden biztonnal észrevette volna. Nem hiányzott szegénynek, hogy felzaklassa magát.

Ráadásul Z biztosan mellette van, és most összetalálkozni az ikertestvérével túlságosan kockázatos volt, tekintve, hogy mi történt legutóbb a sikátorban.

A komód felől érkező zörgésre felkapta a fejét.

A Nemző medálja, az ősi aranytalizmán rezgett, mint egy csipogó. Phury csak nézte, ahogy mozog a bútor tetején, körbe-körbe forog, mintha partnert keresne magának az ezüst hajkefeszlet tajgai között, amit odatett mellé.

Nem fog átmenni a másik oldalra. Szó sem lehet róla. Az, hogy kirúgták a testvériségből, bőven elég volt egy napra.

Elnyomta a csikket, majd kiment a hálószobából. Amikor kilépett a folyosóra, csak úgy megszokásból Cormia ajtajára pillantott. Résnyire nyitva állta, amin nagyon meglepődött, és közben valami suhogó hangot hallott bentől kiszűrődni.

Odament és bekopogott az ajtófélfán.

- Cormia? Minden rendben?
- Ó! Igen... igen. Jól vagyok. – A hangja tompán hallatszott.

Amikor a lány nem mondott többet, Phury behajolt a nyíláson.

- Nyitva van az ajtó. – Micsoda zseniális megfigyelés! – Akarod, hogy becsukjam?
- Nem volt szándékos.

Phury szeretne volna megtudni, hogy ment a találkozó John Matthew-val, ezért azt kérdezte.

- Nem bánod, ha bejövök?
- Nem, dehogy is.

Szélesre tárta az ajtót...

Ó... *hűha!* A lány törökülésben ült az ágyon, és vizes haját fonta. Egy törülköző hevert mellette, amely megmagyarázta a suhogó hangot, a ruhája pedig... a ruhája mélyen nyitva volt elől, a melle csábító halma majdnem teljesen kilátszott.

Vajon milyen színű lehet a mellbimbója?

Inkább gyorsan másfelé nézett. És megpillantott egy levendulaszínű rózsát egy kristályvázában az éjjeliszekrényen.

A mellkasa megmagyarázhatatlan okból összeszorult.

- Jól érzed magad Johnnal? – kérdezte a homlokát ráncolva.

- Igen. Nagyon kedves fiú.
- Igazán?

Cormia bólintott, és egy széles fehér szalagot kötött a hajfonat végére. A lámpa halvány fényében vastag haja úgy ragyogott, mintha aranyból lett volna, és Phury sajnálkozva nézte, ahogy csigába feltekeri, majd a tarkójára rögzíti. Szerette volna még egy ideig nézni, megnyugvást találni a fénylő fürtökben, amelyek körülvették az arcát.

Milyen szép látvány, gondolta, és azt kívánta, bárcsak lenne nála papír és ceruza.

Furcsa... Cormia most valahogy másképp nézett ki. Lhet hogy azért, mert volt egy kis szín is az arcán?

- Mit csináltatok együtt?
- Kiszaladtam a kertbe.

Phury érezte, hogy még jobban összeráncolja a homlokát.

- Miért? Talán megijesztett valami?
- Nem. Azért szaladtam ki, mert megtehettem.

Hirtelen elképzelte, ahogy a lány felszabadulta futkos a hátsó kertben, a haja kibontva libeg mögötte.

- És John mit csinált ezalatt?
- Nézett engem.

Szóval nézte.

Mielőtt reagálhatott volna, a lány folytatta.

- Igazad van, nagyon kedves fiú. Ma este megmutat egy filmet.
- Csak nem?
- Az is megtanította, hogy kell használni a televíziót. És néz, mit adott nekem! – Előrenyújtotta a karját. A csuklóját egy levendulaszínű gyöngyökből és ezüst láncszemekből font karkötő díszítette. – Még soha nem volt ilyenem. Csupán a kiválasztottak gyöngye a nyakláncomon.

Amikor megérintette a nyakában lógó könnycsepp alakú medált, Phury összevonta szemöldökét. A lány tekintete őszinte volt és tiszta, és olyan gyönyörű, mint a rózsaszál az asztalon.

Attól, hogy John ennyire foglalkozott vele, Phury még tisztábban látta, hogy ő mennyire elhanyagolta szegényt.

- Ne haragudj! – szólalt meg Cormia halkan. – Azonnal leveszem a karkötőt...
- Nem kell! Jól áll neked. Gyönyörű rajtad.

- John azt mondta, hogy ajándék – tette hozzá még halkabban. – Szeretném megtartani, ha lehet.
- Akkor tartsd meg! – Phury mély levegőt vett, és körülnézett a szobában. A szeme megakadt egy fogpiszkálóból és zöld színű golyócskákból – zöldborsóból? – álló építmény. – Mi ez?
- Ó... igen. – Cormia gyorsan odasietett, mintha el akarná takarni a férfi elől a művét, bármi is volt az.
- Mi ez?
- Az, ami a fejemben van. – Hátrapillantott a férfitra, majd ismét elfordult tőle. – Csak valami, amit elkezdtem csinálni.

Phury odament hozzá, és letérdelt mellé. Óvatosan megsimította az épület néhány oldalát.

- Ez fantasztikus! Úgy néz, mint egy ház alapszerkezete.
- Tetszik? – Cormia letérdelt mellé. – Csak úgy kitaláltam.
- Imádom az építészetet és a művészetet. Ez pedig... a vonalai nagyszerűek.

A lány félrebiccentette a fejét, és úgy nézte a művét, mintha idegen szemmel szemlélné a kompozíciót. Phury elmosolyodott mert rájött, hogy ő is ugyanezt szakra csinálni a rajzaival.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve azt mondta:

- Szeretnél végigmenni a szobros folyosón? A főlépcső másik oldalán kezdődik. Úgy is épp sétálni indultam. – Amikor Cormia felemelte a fejét és a szemébe nézett, Phury meglepődött azon, amit benne látott.

A lány nem attól volt más, mert másképp festett, hanem mert már más szemmel nézett őrá.

A francba, lehet, hogy nagyon megkedvelte Johnt. Úgy érte, hogy tényleg tetszett neki a fiú. Micsoda váratlan fordulatot hozna ez a dologba!

- Szeretnék veled tartani – mondta a lány. – Szeretném látni a művészeti alkotásokat.
- Jó. Az... jó. Akkor menjünk! – Azzal felállt, és ösztönösen kinyújtotta Cormia felé a kezét.

Egy pillanat múlva Cormia belecsúsztatta a tenyerét. Amikor megszorították egymás kezét, Phury rájött, hogy legutoljára azon a különös reggelen kerület fizikai kapcsolatba egymással... amikor az ágyában fekvé valami erotikusat álmodott, és arra ébredt, hogy a lányokon fekszik meztelenül, merev szerszámmal.

- Menjünk! – dörmögte, majd az ajtó felé indultak.

Miközben kiléptek a folyosóra, Cormia alig tudta elhinni, hogy a keze a Nemző kezében pihen. Azok után, hogy olyan hosszú ideje vágyott rá, hogy egy kis időt töltsenek kettesben, szinte szürreálisnak tűnt ez a fizikai érintés.

Miközben arrafelé tartottak, ahol korábban már járt, leengedte a kezét, de szorosan a Nemző mellett maradt. Alig lehetett észrevenni a férfi sántítását, épp csak egy halvány árnyéka volt elegáns járásában, és mint mindig, Cormia most is szebbnek látta, mint bármilyen művészeti alkotást.

Ugyanakkor aggódott is miatta, de nem csak azért, amikor korábban véletlenül meghallott.

A Nemző most nem olyan ruhát viselt, amelyet általában az étkezésekhez szokott felvenni. A bőrnadrágot és a fekete inget mindig a harchoz öltötte magára, ráadásul itt-ott már foltos is volt.

Vér, gondolta Cormia. A faj ellenségeivel harcolt.

Legjobban azonban nem ez aggasztotta. A férfi nyakán halványpiros csík látszott, mintha valamivel felsértették volna a bőrét. Ezenkívül horzsolásokat tarkították, valamint kézfeje és az arca éle is megsérült.

Az jutott eszébe, amit a király mondott róla. *Veszélyt jelent önmagára és a többiekre.*

- A testvérem, Darius műgyűjtő volt – mondta a Nemző, miközben elhaladtak Wrath dolgozószobája előtt. – Ahogy minden itt ebben a házban, ez is az övé volt. Most pedig Bethé és Johné.
- John Dariusnak a fia, aki Marklon fia volt?
- Igen.
- Olvastam Dariusról. – És arról is, hogy Beth, a királyné, Dariusnak a lánya. John Matthew-ról azonban egy szót sem írtak. Furcsa... mivel a harcos fiaként, ott lett volna a helye a könyv első oldalán, Darius többi utódjának neve között.
- Te olvastad Darius naplóját?
- Igen. – Cormia azért ment a könyvekhez, hogy Vishousról, arról a harcosról olvasson, akihez eredetileg hozzá akarták adni. Ha tudta volna, hogy ki lesz végül a Nemző, a sok vörös fedelű,

bőrkötéses könyv közül azokat olvasta volna el, amelyek Ahgony fiáról, Phuryról szólnak.

A Nemző megállt a szobros folyosó elején.

- Mit csináltok, amikor egy testvér meghal? – kérdezte. – Mi történik a könyveivel?
- Az egyik írnok az üresen marad lapokra egy-egy keresztet rajzol, a dátumot pedig feljegyzi az első kötet első lapjára. Természetesen szertartást is tartunk. Dariusznak is tartottunk, és még várunk, hogy... mi lesz Tohrmenttel, Hharm fiával.

Phury bólintott, és továbbment, mintha semmi fontosról nem beszélgettek volna.

- Miért kérdezted? – érdeklődött Cormia.

A Nemző nem válaszolt, aztán azt mondta:

- Ezek a szobrok mind a görög-római időkből származnak.

Cormia összébb fogta magán a ruhája hajtókáját.

- Valóban?

A férfi elhalad az első négy szobor mellett, köztük, hál istennek, a teljes meztelen mellett is, majd megállt az előtt, amelynek hiányzott némely testrésze.

- Egy kicsit rossz állapotban vannak, de tekintve, hogy több mint kétezer évesek, az a csoda, hogy egyáltalán épségben maradtak. Hhm... remélem, nem zavar a meztelenség.
- Nem. – Azért Cormia örült, hogy a Nemző nem tudja, hogy megérintette a ruhátlan szobrot. – Úgy gondolom, hogy mindegyik gyönyörű, akár takarja valami, akár nem. És az sem zavar, ha nincs meg mindenük. Arra emlékeztetnek, ahol felnöttem.

A lány várt, miközben érezte, mennyire kétségbeesetten szeretné hallani a gondolat befejezését.

- Ezt hogy érted?
- Volt egy szentélyük. – A Nemző a homlokát ráncolta. – Szőlőindákkal volt benőve. Ahogy az egész kert is. Mindenhol csak indákat lehetett látni.

Újra elindul a folyosón.

- Hol nőttél fel? – kérdezte Cormia.
- Az óházban.
- És a szüleid...

- Ezeket a szobrokat a negyvenes és az ötvenes években vásárolták. Darius alaposan körülnézett, és mivel nem szerette a modern művészetet, ezeket választotta.

Amikor a folyosó végére értek, a Nemző megállt az egyik hálószoba ajtaja előtt, és csak nézte mereven.

- Fáradt vagyok – mondta.

Bella van abban a szobában, gondoltam Cormia. Egyértelmű volt az arckifejezéséből.

- Ettél már? – kérdezte tőle, mert úgy gondolta ezzel talán elcsábíthatja az ellenkező irányban.
- Nem emlékszem. – A férfi lenézett a lábára, amelyen még mindig a harci csizmája volt. – Szentséges... ég! Még át sem öltöztem. – Valami furcsa üresség csendült ki a hangjából, mintha a felfedezés teljesen letaglózta volna. – Át kellett volna öltöznöm, mielőtt eljöttünk ide.

Emeld fel a kezéd, monda magának Cormia. Nyúlj oda felé, és fogd meg a kezét, ahogy ő is megfogta a tiédet!

- Át kellene öltöznöm – ismételten a Nemző. – Muszáj átöltöznöm.

Cormia mély lélegzetet vett, aztán kinyújtotta a férfi felé a karját, és megfogta a kezét. Hideg tapintású volt. Ijesztően hűvös.

- Menjünk vissza a szobába! – mondta neki. – Inkább menjünk vissza!

A férfi bólintott, de nem mozdult, ezért Cormia azon vette észre magát, hogy elvezeti onnan. Vagyis inkább maga után húzza, mivel úgy tűnt, hogy a férfi gondolatai valahol egész máshol járnak.

Bevezette a hálószobájába, majd a márvány fürdőszobába, és amikor megálltak, a férfi azon a szent helyen maradt, ahol hagyta. A két mosdókagyló és a széles tükör előtt. Miközben Cormia megnyitotta a vizet a zuhanynak nevezett vízspriccelő fülkében, a Nemző ugyanúgy állt továbbá mozdulatlanul. Nem türelmesen, inkább úgy, mint aki nincs is magánál.

Amikor a víz elég meleg lett, a lány visszafordult hozzá.

- Uram, minden elő van készítve. Megfürödhetsz.

A férfi sárga szeme kifejezéstelen tekintettel meredt szépséges tükörképére, de úgy tűnt nem fogja fel, amit lát. Mintha egy idegen állt volna előtte a tükör másik oldalán, egy olyan személy, akiben nem bízik, vagy akit nem kedvel.

- Uram? – szólt hozzá Cormia. Ijesztő volt ez a mozdulatlanság, és ha nem függőlegesen állt volna, ellenőrizte volna a szívverését, hogy egyáltalán életben van-e még. – Uram a fürdőd.

Meg tudod csinálni, biztatta magát.

- Levehetem a ruhádat, uram?

Miután a Nemző alig észrevehetően bólintott, Cormia közelebb lépett hozzá, és bizonytalan mozdulattal az inge gombjához nyúlt. Egymás után gombolta ki őket, és a fekete anyag fokozatosan szétnyílt, feltárva alatta széle, szőrtelen mellkasát. Amikor odaért a ködökéhez, kihúzta az inget a bőrnadrágból és folytatta. A Nemző egész idő alatt meg sem mozdult, csak bámult a tükörbe, még akkor is, amikor a lány szétnyitotta az inget, és lecsúsztatta a válláról.

Csodálatos látványt nyújtott a halvány fényben, olyan szép volt, hogy az összes szobor elbűjhatott volna mellette. A mellkasa hatalmas volt, a válla pedig legalább háromszor olyan széles, mint a lányé. A bal mellizmán lévő csillag alakú heg úgy tűnt, mintha beleégett volna sima bőrébe. Cormia szerette volna megérinteni és végigsimítani a középről kiinduló vonalakat.

Szerette volna rászorítani a szívére az ajkát. Megcsókolni a testvériség jelét a bőrén.

Letette a mély kád szélére az inget, és várta, hogy a Nemző folytassa a vetkőzést. Ő azonban meg sem mozdult.

- Levegyem a... nadrágodat?

Phury erre is bólintott.

Cormia keze remegett, amikor kinyitotta az öve csatját, majd kigombolta a nadrág gombját. A férfi előre-hátra dőlöngélt, miközben kihúzta a derekából az övet, de nem túlságosan, ezzel meg is lepte a lányt, hogy milyen szilárd és kemény a teste.

Édes istenem, milyen finom volt az illata!

A rézcipzár lassan csúszott le. Cormiának össze kellett fognia a derékrész két oldalát, mert nagyon kényelmetlen szögből fért csak hozzá. Amikor elengedte, szétnyílt a nadrág eleje. Alatta szoros fekete alsót viselt, aminek láttán megkönnyebbült.

Egy kicsit.

A férfi hímvesszőjének kidudorodás még így is zavarba ejtette.

Felnézett az arcára, és már éppen meg akarta kérdezni, hogy folytassa-e a vetkőztetést, amikor észrevette, hogy szemmel láthatóan egyáltalán

nincs tudatában a külvilágnak. Vagy folytatja tovább, amit elkezdett vagy félig ruhástól kell a víz alá tennie.

Miközben lerángatta a bőrnadrágot a térdéig, a szemét nem vette le a puha pamut alsónadrág mögött lévő férfiasságról. Visszaemlékezett rá, milyen érzés volt, amikor a férfi alvás közben meztelenül a testéhez simult. Akkor ez a testrész sokkal nagyobb volt, mint most, és kőkeményen nyomódott a csípőjéhez.

Ez volt hát a szexuális izgalommal járó átváltozás. Amikor előző Direktrix szigorú előadást tartott neki a párzási rituáléről, részletesen elmagyarázat, mi történik, amikor egy férfi felkészül a szexre.

Valamint azt is, hogy milyen fájdalmakat okoz a nőnek azzal a kemény dárdával.

Kényszerítette magát, hogy abba hagyja ezt a gondolatmentet, ezért letérdelt elé a földre, hogy levegye róla a nadrágot, és akkor árjött, hogy előbb a csizmáját kellett volna lehúznia. A bokánál összegyűrődött nadrág redői között nagy nehezen megtalálta a csizma szárát, aztán nekidőlt az egyik lábnak, amivel jelezte, hogy a férfi helyezze át a súlypontját a másik lábára, ezt pedig emelje meg. Így sikerült lehúznia az egyiket. Majd átment a másik lábához, és... azt látta, hogy ez nem valódi. Nem állt meg, folytatta, amit elkezdett. Cormiának nem számított a testi hibája, bár szerette volna tudni, hogy sérült meg ilyen súlyosan. Biztosan harc közben. Feláldozta magát a faj érdekében...

A bőrnadrág is úgy került le róla, ahogy a csizmája: egy sor ügyetlen, húzogató mozdulattal, amit a Nemző mintha észre sem vett volna. Egyszerűen csak ide-oda helyezte a testsúlyát annak megfelelően, amit a lány engedélyezett neki, egyébként pedig olyan szilárdan állt, mintha gyökeret eresztett volna. Már csupán két idegen dolog maradt a testé. Az alsónadrágja, amelynek derekára az volt írva, Calvin Klein, valamint a fémrúd és a mülábféj, amely kitöltötte a távolságot a térde és a föld között.

Cormia odalépett a zuhanyfülkéhez, és kinyitotta az ajtaját.

- Uram, a zuhogó fürdő készen áll.

A Nemző odafordította felé a fejét.

- Köszönöm.

Egy gyors mozdulattal letolta magáról az alsónadrágot, majd elindult a lány felé meztelenül.

Cormiának elállt a lélegzete. A férfi tekintélyes méretű férfiassága ernyedten lógott a lába között, tompa vég kicsit himbálózott.

- Itt maradsz, amíg lezuhanyozom? – kérdezte.
- Ezt... ezt óhajtod, uram?
- Igen.
- Akkor igen. Itt maradok.

11. fejezet

A Nemző eltűnt az üvegajtó mögött. Cormia figyelte, hogy hátát a vízsugár felé fordítja, és gyönyörű haja kiegyenesedik, ahogy egyre vizezesebb lesz. Egy halk nyögéssel hátrafesztette magát, a kezét pedig a fejéhez emelte. A teste elegáns ívet formált, miközben a víz lecsurogott a haján és széles mellkasán.

Cormia beharapta az alsó ajkát, miközben figyelte, ahogy a férfi oldalra nyúl, és megfog egy műanyag flakont. Halk szörcsögő hangolt lehetett hallani, amikor a tenyere fölött összenyomta egyszer... kétszer... Majd visszatette a helyére, és a kezét a fejére téve beledörzsölte a sampont a hajába. Hab képződött a feje tetején, aztán lefolyt a karján a könyökéig, onnan pedig lecsöpögött a márványpadlóra. A levegőt megtöltötte az a fűszeres illat, amely a lányt a kinti levegőre emlékeztette.

Cormia leült a jakuzzi márványperemére, mert nem bízott abba, hogy a térde meg tudja tartani a testsúlyát, a teste pedig úgy felforrósodott, mint a víz a zuhanyzóban.

A Nemző kezébe vett egy szappant, megforgatta a két tenyere között, aztán megmosta a karját és a vállát. Az illat alapján Cormia beazonosította, hogy ugyanolyan, mint amilyennel ő is mosakodni szokott. Az illata nagyon kellemesen keveredett el azzal, amivel a Nemző a haját mosta meg.

Bosszankodva tudatosult benne, hogy féltékeny a férfi testén lecsurgó szappanhabra, amely végigsiklott a mellkasán, a csípőjén és vastag, izmos combján. Arra gondolt, vajon csatlakozhat-e hozzá valaha zuhanyzás közben? Nem tudta, és nem is volt rá biztos mód, hogy megtudja. Néhány nővérevel ellentétben. Ő nem volt képes mások gondolataiban olvasni.

Na, de komolyan el tudta képzelni, hogy ott áll előtte a meleg vízsugár alatt, és megérinti a bőrét?

Igen, igen. De még mennyire, hogy el!

A Nemező áttért a szappanozással a mellkasára, majd a hasára. Aztán megmarkolta a férfiasságát is, és megmosta alatta is. Ahogy a teste többi részét, ezt is túl gyorsan befejezte.

Furcsa formája volt ez a kízásnak, gondolta Cormia. Kellemes fájdalmat okozott neki, hogy megleste a férfit intim pillanatában. Szerette volna, ha ez a perc örökké tart, de tudta, hogy a jövőben be kell majd érnie az emlékekkel.

Amikor Nemező befejezte a fürdést, a lány olyan gyorsan odanyújtotta a törülközőt, amilyen gyorsan csak tudta, hogy minél hamarabb eltakarja a szeme elől hibálózó férfiasságát.

Miközben megtörülközött az izmok megfeszültek arany színű bőre alatt, keményen összehúzódtak, majd elernyedtek. A dereka köré csavart egy törülközőt, egy másikkal pedig megtörölte dús, nedves haját. A frottírszövet hangosan dörzsölődött a márvány fürdőszobában. Persze az is lehet, hogy csak Cormia szívverése volt.

A Nemező haja összeborzolódott, mire befejezte, ám ez nem igazán tudatosult benne, amikor ránézett a lányra.

- Le kellene feküdnöm. Négy órát kell eltöltenem valahogy, ezért jobb lesz, ha most azonnal el is kezdem.

Cormia nem értette, mit jelent ez, de bólintott.

- Rendben, de a hajad...

A férfi úgy nyúlt oda, mintha csak most döbbenne rá, hogy neki olyan is van a fején.

- Óhajtod, hogy megfésüljelek? – kérdezte a lány.

A Nemező arcán furcsa kifejezés jelent meg.

- Ha akarod. Valaki... valaki egyszer azt mondta, hogy én túl durván csinálom.

Bella, gondolt Cormia. Belle mondta neki ezt.

Nem tudta, hogy honnan tudja ilyen minden kétség kizáróan, de holtbiztos volt benne...

Ugyan már, mégis kit akar áztatni? Olyan végtelen fájdalom csendült ki a férfi hangjából, hogy Cormia rögtön tudta, mi az oka. A hangja ugyanazt fejezte ki, mint a tekintete, amelyet az étkezések alkalmával vetett az ikertestvére felé.

Habár a felajánlás, hogy kifésüli a haját, nagyon kedvesnek tűnt, valójában ezért akarta megtenni, hogy saját magával helyettesítse a Nemző gondolataiban Belát. Szerette volna egy emléket hagyni a fejében magáról, és elfedni vele a másik nő képét.

Nem örült annak, hogy ilyen birtoklóan gondol rá, de nem tehetett ellene semmit.

A Nemző átnyújtott neki egy hajkefét, és Cormia azt gondolta, talán a férfi leül a kád szélére. Ő azonban bement a hálósobába, és az ágy melletti kereveten foglalt helyet. A kezét a térdére helyezte, a fejét lehajtotta, és várta a lányt.

Ahogy Cormia közeledett hozzá, arra a számtalan alkalomra gondolt, amikor a nővérei haját fésülte a fürdőben. Ebben a pillanatban azonban fogalma sem volt róla, hogy kell használni azt a tüskés ezüst holmit a kezében.

- Szólj, ha fájdalmat okozok! – mondta.
- Nem fogsz. – A Nemző megfogta a távirányítót. Megnyomott egy gombot, és a szobában megszólalt az az opera, amit mindig hallgatott.
- Milyen szép! – mondta Cormia elragadtatottan, és élvezte, ahogy a tenor hangja átszivárog belé. – Milyen nyelv ez?
- Olasz. Puccini. Egy szerelmes dal. Egy férfiről szól, egy költőről, aki megismerkedik egy nővel, és a nő tekintete elrabolja az egyetlen vagyonát... Attól fogva, hogy először a szemébe néz, a nő elrabolja az álmait, a látomásait és a légvárait, és helyette reményt ad neki. A főhős most mondta meg a nőnek, hogy kicsoda is ő... az ária végén pedig megkérdezni, hogy a nő ki.
- Mi a címe a dalnak?
- Che gelida manina.
- Ez a kedvencem az összes ária közül. Zsadist...
- Zsadist mi?
- Semmi. – Megrázta a fejét. – Semmi...

Miközben a tenor hangja szárnyalt, Cormia szétterítette a Nemző haját a hátán, majd gyengéd, óvatos mozdulattal, a vége felől kezdve, végighúzta rajta a hajkefét. A fésülés halk sercegő hangja összekeveredett az operával. Úgy tűnt, mindkettő megnyugtatja a férfit, mert a mellkasa megemelkedett, és lassan mély lélegzetet vett.

Cormia akkor sem hagyta abba, amikor már minden csomót kifésült benne. Folytatta, és szabad kezével lesimította a haját a hajkefe nyomában. Ahogy egyre jobban megszáradt, megjelentek benne a színek, visszatért a dússága is, és lassan előtűnt a gyönyörű zuhatag, amelyet oly jól ismert.

Sajnos nem csinálhatta a végtelenségig. Milyen kár!

- Úgy vélem, befejeztem.
- Még elől nem fésülted ki.

Igazság szerint szinte mindenhol járt már a kefével.

- Rendben.

Miközben megkerülte a férfit és elé állt, nem tudta nem észrevenni, hogy szétnyitotta a lábát, mintha azt akarná, hogy oda álljon közé.

Cormia belépett a helyére, amit neki készített két térde között. A férfi szeme le volt csukva, arany szempillái az arcát súrolták, a szája résnyire nyitva állt. Amikor felemelte a fejét, ugyanolyan meghívást sugárzott vele, mint szétnyitott lábával és szájával.

Cormia pedig elfogadta.

Nekilátott előlről hátrafelé fésülni a haját a választék mentén, amely magától alakult ki a feje tetején. Minden egyes fésüléskor a férfi nyakizmai megfeszültek, hogy egyenesen tudja tartani a fejét.

Cormia szemfoga megnyúlt, és kilátszott a szájából.

Abban a pillanatban felpattant a Nemző szeme, és ragyogó aranyszínű tekintete a lányéba mélyedt.

- Te éhes vagy! – szólalt meg furcsán rekedt torokhangon.

Cormia leengedte a kezét maga mellé, amikor a kefe a hosszú haj végére ért. Képtelen volt megszólalni, ezért csak bólintott. Odaát a másik oldalon, a szentélyben a kiválasztottaknak nem kellett inniük. Itt azonban a szervezete követelte a vért. Ezért volt az utóbbi időben olyan lehangolt.

- Miért nem szóltál már korábban? – Oldalra biccentette a fejét. – Habár, ha az az oka, hogy nem akarsz engem, akkor megértem. Majd találunk neked valaki mást akiből ihatsz.
- Miért... miért ne akarnálak téged?

A Nemző megütögette a mülábát.

- Nem vagyok egész.

Egy igazi, gondolta a lány szomorúan. Nem volt egész. Ennek azonban semmi köze sem volt a hiányzó végtagjához.

- Nem akarta a terhedre lenni – felelte -, ez volt az egyetlen oka.
Te megfelelsz nekem, akár igazi a lábad akár nem.

A Nemző arcán meglepetés tükröződött, majd valami furcsa, ritmikus hang tört föl a torkából... mintha dorombolt volna.

- Nem jelentesz terhet. Ha szükséged van a véremre, akkor adok neked.

A lány csak állt mozdulatlanul. Fogva tartotta a férfi tekintetét, és az, ahogy megváltozott az arckifejezése, amikor megjelent rajta valami olyan, amit még soha senkién nem látott azelőtt.

Cormia meglepetten döbönt rá, hogy kívánja a férfit. Nagyon.

- Térdelj le! – utasította a Nemző sötét hangon.

A lány térdre ereszkedett, és kiesett a kezéből a hajkefe. A Nemző szó nélkül közelebb hajolt hozzá, hatalmas karja a teste köré fonódott, de nem ölelte magához, hanem kibontotta a haját. Először a kontyot, majd a fonatot.

Halkan morgott, miközben legyezőszerűen szétterítette a hosszú szőke haját a lány hátán, Cormia pedig meglepetten érezte, hogy a férfi teste remeg. A Nemző ekkor minden előzetes figyelmeztetés nélkül megragadta a tarkóját, és a torkához húzta.

- Vedd el, amit akarsz! – követelte rekedten.

Cormia felszisszent, és mielőtt tudatosult volna benne, hogy mit is cselekszik, a férfi nyakába mélyesztette a szemfogát. Amikor megharapta, a Nemző káromkodott egyet, és összerándult a teste.

Szentséges szűz az égben... A férfi vére úgy perzselte a száját és a torkát, mint a tűz. Olyan erővel és energiával töltötte fel belülről, amit még soha nem tapasztalt.

- Erősebben! – mordult fel. – Szívd még...

Cormia átnyúlt a karjával a férfi hóna alatt, és megfogta a hátát, belemélyesztette a körmét a bőrébe, miközben nagy kortyokkal itt a vérét. Hamarosan szédülni kezdett... nem, nem is, a férfi nyomta le hátra, hogy lefeküdjön a földre. Cormiát nem érdekelte, mit tesz vele, vagy hol kötnek ki a végén, mivel olyan magával ragadó volt az az érzés, ahogy átáramlott belé a vér. Csak ezt az életet jelentős forrást érzékelte, ahogy a szájába áramlik, majd lemegy a torkén és megtölti a gyomrát.

A ruhája... a ruháját a Nemző felcsúsztatta a csípőjére. A combját... szétnyitotta a keze...

Igen!

***

Phury agya valahol messze járt, távol a testétől, messze kint a látómezejéből. Csak az ösztönei irányították, miközben egy női test ivott belőle. A farka pedig az orgazmus határán volt.

Kizárólag arra az egyre tudott gondolni, hogy behatoljon a testébe, mielőtt ez megtörténik.

Hirtelen minden megváltozott benne és a lányban is. Minden sürgetőbb lett.

Azt akarta, hogy az összes elképzelhető módon benne legyen, és nem csak abban az értelemben, ahogy a sexben szokás. Az szerette volna, ha otthagyja rajta a nyomát, megjelöli, elveszi a vérét, cserébe ad neki az övéből, majd megismétli az egész folyamatot holnap, holnapután, és még azután is. Az egész lényét be kellett borítania magával, hogy ezen a földön minden átkozott gazember tisztában legyen vele, hogy a lány kihez tartozik, és hogy tudják: ha hozzá mernek nyúlni, addig fogja ütni őket, amíg kiköpik a fogukat vagy eltöri a kezüket és a lábukat.

Az enyém!

Phury félrerántotta a ruhát a lába közéről, és... igen, ott volt. Érezte, ahogy árad belőle a forróság, és...

- A francba! – nyögött fel. A lány nedves volt, a lába között csak úgy úszott a nedvességben, szinte kifolyt belőle.

Ha lett volna rá mód, hogy a nyakánál tartsa, miközben megízleli a lába közét, egy szempillantás alatt megtette volna. Így azonban csak annyit tudott tenni, hogy miután megsimogatta ott, felemelte a kezét, és az ujjait a szájába véve lenyalta róla...

Megremegett, amikor megérezte Cormia ízét. Nyalogatta, szopogatta az ujját, a csípője pedig előrelelendült, amitől a farka vége a bejárathoz került.

Amikor egy kicsit beljebb tolta, és érezte, hogy nedves hüvelye szabad utat nyit neki... az az átkozott medál elkezdett rezegni mellettünk az éjjeliszekrényen. Olyan hangosan volt, mint egy tűzriadó.

Ne figyelj rá, ne figyelj rá, ne figyelj...

Cormia szája eltávolodott a nyakáról. Tágra nyílt szemmel nézett rá, ködös tekintetében vérszomj és helyes vágy keveredett.

- Mi ez? – kérdezte.
- Semmi.

A medál még hangosabban rezgett, mintha tiltakozna, vagy örülne, hogy tönkretette a pillanatot.

Lehet, hogy egy követ fúj a varázslóval.

Nagyon szívesen, dalolt a varázsló.

Phury legördült Cormiáról, és közben ahogy tudta, betakarta a lányt a ruhájával. Egy hosszú és cifra káromkodás közepette feltápáskodott annyira, hogy neki tudjon dőlni az ágy szélének, majd a kezébe temette a fejét.

Mindketten ziháltak, miközben az az átkozott aranymedál továbbzörgött a hajkefeszlet mellett.

A hívás rádöbbsentette, hogy ő és Cormia sohasem lehetnek igazán kettesben, mivel a hagyomány és a körülmények mindig is börtönbe fogják zárni őket, és bármit, amit tesznek, sokkal komolyabb következményekkel járt, mint egy átlagos nő és férfi között történő szex és ivás.

Cormia felállt, mintha pontosan tudná, hogy mi jár Phury fejében.

- Köszönöm, hogy megengeded, hogy igyak a véredből.

Phury nem tudott rá mit felelni. A csalódottságtól és a szitkozódástól elszorult a torka.

Amikor az ajtó becsukódott a lány mögött, tökéletesen tisztába volt vele, hogy miért állt meg, és azzal is, hogy ennek semmi köze sem volt a híváshoz. Ha akarta volna, tovább mehetett volna.

A helyzet azonban úgy állt, hogy ha egyszer lefekszik Cormiával, akkor az összes többi kiválasztottal is le kell feküdnie.

Felnyúlt az éjjeliszekrényre, levett róla egy cigarettát és meggyújtotta. Ha a magáévá teszi Cormiát, már nem lesz visszaút. Negyven Bellát kell létrehoznia... teherbe ejtenie negyven nőt, aztán kitennie őket a szülés veszélyének.

Mindegyikük szeretőjének kell lennie, utódokat nemzeni nekik, a hagyományaikat irányítani, miközben úgy érezte, még egyedül is alig képes túlélni egy napot és egy éjszakát.

Rámeredt a cigaretta parázsló végére. Döbbenetes volt a gondolta, hogy magáévá tette volna a lányt, ha nem lett volna semmi más következménye. Kívánta annyira, hogy megtegye.

Felvonta a szemöldökét. Jézusom... mindig is kívánta, egészen a kezdetektől fogva!

De ennél többről volt szó? Nem igaz?

Arra gondolt, amikor megfésülte a haját, és meglepetten eszmélt rá, hogy a lány képes megnyugtatni az alatt az idő alatt... és nem csak a fésüléssel. Lénye, jázminillata, kecses mozgása és bársonyos hangja mind nyugtatólag hatott rá.

Senki, még Bella sem tudta ennyire megnyugtatni. Ellazult az egész teste, és úgy érezte, hogy végre fellélegezhet.

Cormia képes volt erre.

És meg is tette.

Ami azt jelentette, hogy jelenleg az összes elképzelhető módon szüksége volt rá.

Micsoda szerencsés lány, szólalt meg a varázsló gúnyosan. Hé, miért nem mondd el neki, hogy újfajta kábítószerként akarta használni? Biztos le lenne nyűgözve attól, ha tudná, hogy ő lesz a legújabb szenvedélyed. Leteszteled, hogy képes-e megjavítani az elcseszett életedet.

Tényleg odáig lenne, haver, hiszem ez minden lány álma... különben is, mindketten tudjuk, milyen jó szakértője vagy az egészséges kapcsolatoknak. Egy igaz főnyeremény vagy ebbe a témában.

Phury hátrahajtotta a fejét, mélyet szívott a cigarettából, és addig tartotta bent a füstöt, amíg a tüdeje égni nem kezdett.

12 fejezet

Aznap este, amikor leszállt az éj Caldwellre, és egy fokkal sem lett kisebb a páratartalom, Mr. D belépett a ház emeletén lévő fürdőszobába, és lefejtette magáról a gézt, amelyet hosszú órákkal

korábban a hasára tekert. A kötszer teljesen átítatta fekete véréti, alatta a bőr viszont sokkal jobban nézett ki, mint azelőtt.

Legalább ebben szerencséje volt, habár ez volt az egyetlen. Még nem telt el huszonnégy óra sem azóta, hogy kinevezték *főalantasnak*, és máris úgy érezte, mintha valaki belevizelt volna a kocsija benzintankjába, rothadt hússal etette volna meg a kutyáját és felgyújtotta volna a házát.

Nem lett volna szabad elvállalnia a kinevezését.

Nem mintha nem lett volna bármi beleszólása is a dologba.

Beledobta a piszkos kötszert egy festékes vödörbe, amit a háziak nyilván szemetesként használtak, és úgy döntött, hogy nem köti be újra a sebet. A belső sérülés meglehetősen nagy volt, abból ítélve, hogy mennyire fájt és milyen mélyen fúródott bele az a fekete tör. Az *alantasok* azonban a hasi részt és a beleket semmiféle hasznos dologra nem használták. Az a tény, hogy hasa úgy össze volt szurkálva, hogy ránézni is rossz volt, egyáltalán nem számított, feltéve, hogy a vérzést sikerült elállítani.

Jó ég, tegnap este alig tudott élve kimenekülni abból a sikátorból! Ha a lányos hajó testvért nem állítják meg, Mr. D biztos volt benne, hogy úgy kifilézte volna, mint egy halat.

Amikor kopogást hallott letről, felkapta a fejét. Pontosan tíz óra volt. Na, legalább időben érkeztek. Zsebre dugta a fegyverét, a fejébe nyomta a kalapját, és lement a lépcsőn. Odakint három furgon és egy lerobbant autó állt a földes kocsibejárón, a tornácon pedig három csapat *alantas*. Miközben beengedte őket, észrevette, hogy mindegyikük legalább egy fejjel magasabb nála, valamint az sem kerülte el a figyelmét, hogy nincsenek lenyűgözve az előléptetésétől.

- A nappaliba menjenek! – mondta nekik.

Miután mind a nyolcan elmentek mellette, kinyitotta a fegyvertartóján a szíjat, marokra fogta Magnum 357-es fegyverét, és az utolsó fickó hátára irányította.

Majd meghúzta a ravaszt. Egyszer. Kétszer. Háromszor.

A pisztoly olyan hangosan szólt, min egy ágyúlövés, nem az a diszkrét durranás volt, amelyet az ember egy kilencmilliméterestől elvárna. A golyók belefúródtak a gyilkos hátába a gerince mellett, aztán elől a mellkasán keresztül távoztak. A fickó eldőlt, mint egy zsák, és amikor tompa puffanással földet ér, a mocskos szőnyegről porfelhő emelkedett fel.

Mr. D arra gondolt, vajon mikor porszívózhattak itt utoljára.

Valószínűleg akkor, amikor a ház megépült.

- Attól tartok, nem érünk rá – jelentette ki, és ellépett a földön fetrengő *alantas* mellől.

Miközben a fényes fekete vér a barna szőnyegre szivárgott, Mr. D a gyilkos fejére tette a lábát, és elővette azt a tapétadarabot, amelyre az Omega ráégette a keresendő személy képét.

- Szeretnék biztos lenni abban, hogy alaposan figyeltek-e rám tegnap este – mondta, és feltartotta a képet. – Találják meg ezt a férfit! Vagy különben egyesével intézem el magukat, és egy teljesen új csapatot toborzok magam mellé.

A gyilkosok egyöntetűen hallgattak, mintha csak egy közös agyuk lenne, amely most próbált nagy erőfeszítések árán hozzáidomulni az új rendszerhez.

- Ne engem bámuljanak, hanem a képet! – Meglebegettette a papírdarabot. – Hozzák ide nekem ezt a férfit! De élve, mert különben esküszöm az élő istenre, hogy feldarabolom és odavetem magukat a kutyák elé! Megértették?

A földön fekvő férfi felnyögött, az állók pedig egymás után bólintottak.

- Akkor jó. – Mr. D a pisztoly a fickó fejéhez tette, és szétlőtte az agyát apró darabokra. – Most pedig munkára fel.

Körülbelül huszonöt kilométerre keletre, a testvériség központjának föld alatti öltözőjében John Matthew szerelmes lett. Nem számított rá, hogy ez az érzés éppen ezen a helyen talál majd rá.

- Egy valódi Ed Hardy tornacipő – mondta Qhuinn, és felemelte a sportos lábbelit. – A tied.

John odanyúlt és megfogta. Hát dögös volt, azt meg kell hagyni. A felső része fekete, a talpa fehér, és mindkettő egy koponya díszítette, valamint Hardy aláírása, amely szivárványszínekben pompázott.

- Húha! – mondta az egyik diák ámulva, miközben kiment az öltözőből. – Honnan vetted?

Qhuinn felvonta a egyik szemöldökét, úgy nézett a sráca.

- Menő mi?

Qhuinné, gondolta John. Valószínűleg ezer évig spórolt rá, és alig várta, hogy megvehesse magának.

- Próbáld fel, John!

Nagyon klassz, de nem fogadhatom el.

Amikor az utolsó osztálytársuk is kiment, és becsukódott mögötte az ajtó, Quinn vagánykodása elpárolgott. Megfogta a cipőt, és John lába elé tette, majd felnézett.

- Nagyon sajnálom, hogy tegnap este úgy magatokra hagytalak benneteket. Tudod, a butikban. Azzal a csajjal... Nagyon szemét húzás volt.

Nincs semmi gond.

- De igen van. Nagyon rossz hangulatban voltam, és rajtatok töltöttem ki. Ez pedig igenis gond.

Quinn már csak ilyen volt. Lehet, hogy egyik nap elragadtatta magát és túllőtt a célon, másnap azonban mindig visszament a barátaihoz, és úgy viselkedett, mintha ők lennének a világon a legeslegfontosabb személyek a számára, és persze őszintén megbánta, hogy megsértette az érzéseiket.

Nem vagy magadnál! Nem fogadhatom el...

- Mi az, barlangba nevelkedtél? Ne lény udvariatlan, haver! Ajándékba adom.

Blay megrázta a fejét.

- Fogadd csak el, John! Úgyis elveszted a vitát, így pedig legalább megkímélsz minket egy csomó színpadias drágámtól.
- Színpadias dráma? – Quinn felpattant, és olyan pózba állt be, mint egy római kori szónok. – Vajh meg tudod-é különböztetni a könyöködet ama bizonyos hátsó fertályodtól, ifjú barátom?

Blay elvörösödött.

- Hagyd már...

Quinn Blayre vetette magát, és a vállába kapaszkodva teljes súlyával csüngött rajta.

- Tartsd meg, kérlek! A sértésed nyila a szívébe fúródott. Nem kapok levegőt.

Blay felmordult, és átölelte Quinnt, nehogy leessen a földre.

- Úgy mondják helyesen, hogy „elállt a lélegzetem.”
- A „nem kapok levegőt” sokkal jobban hangzik.

Blay próbált nem mosolyogni és elrejtteni, mennyire el van ragadtatva, a szeme azonban úgy ragyogott, mint a gyémánt és az arca lángolt.

John némán nevetve leült az öltöző egyik padjára, kirázta a fehér zokniját, aztán felhúzta a lábára a cipőt új, koptatott farmerjához.

Biztos vagy benne, Qhuinn? Mert van egy olyan érzésem, hogy jó lesz rá, te pedig meggondolod magad.

Qhuinn azon nyomban felegyenesedett, lefejtette magát Blayről, és egy ingerült mozdulattal lesimította a ruháját.

- Most pedig a becsületedbe gázolsz. – Szembefordult Johnnal, és vívó helyzetbe ugrott. – Tusé!

Blay felnevetett.

- Nem inkább *en garde*, te lökött?

Qhuinn hátrapillantott a válla fölött, és egy lesújtó pillantást vetett barátjára.

- *Ca va*, Brutus?
- *Et tu!*
- Gondolom, akkor már nem inkább *tutu*, de tudod mit? Nyugodtan megtarthatod magadnak a nagy okosságaidat, te kis perverz! – Qhuinn arcán ragyogó mosoly terült szét, amely elárulta, milyen átkozottul elégedett azzal, hogy ilyen sületlen butaságokat beszél.
- Most pedig vedd fel végre azt a cipőt, John, és essünk túl a dolgon! Mielőtt még le kellene szíjaznunk Blayt.
- Vagy inkább kalodába zárni.
- Nem köszönöm, nincs szükségem faládára.

A cipő tökéletesen passzolt John lábára, és valahogy magasabban is érezte magát tőle, pedig még fel sem állt.

Qhuinn bólíntott, és olyan arcot vágott, mintha egy remekművet csodálna.

- Nagyon klasszul néz ki. Hé, szerintem egy kicsit vadítani kéne az öltözeteden, mit szólsz? Mi lenne, ha láncot viselnél? Lyukaszd ki a nadrágodat te is, meg hordj több fekete cuccot...
- Tudjátok miért szereti Qhuinn annyira feketét?

Mindhárman oldalra kapták a fejüket, és a zuhanyzó felé fordultak.

Lash jelent meg az ajtóban, az ágyéka előtt egy fehér törülközőt tartott, széles válláról csöpögött a víz.

- Mert színvak. Nem igaz, tesó? – Lash odaballagott az öltözőszekrényéhez, és olyan erővel vágta ki az ajtaját, hogy nekicsapódott a mellette lévőnek. – Azt is csak onnan tudja, hogy nem egyforma színű a szeme, mert mások ezt mondták neki.

John felállt, és mellékesen észrevette, milyen jó tartása van a cipőnek. Ez még nagyon hasznosnak bizonyulhat az elkövetkezendő másfél másodpercben, tekintve, hogy Qhuinn milyen ádáz tekintettel meredt Lash meztelen fenekére.

- Igen, Qhuinn, te igazán *különleges* vagy, ugye? – Lash belebújt egy gyakorlónadrágba meg egy izompólóban, majd feltűnően kimért mozdulatokkal felhúzta bal mutatóujjára az arany pecsétgyűrűt. – Néhányan egyszerűen nem illenek a többiek közé, és soha nem is fognak. Milyen szánalmas, hogy ennek ellenére sem hagynak fel a próbálkozással!

Blay azt suttogta.

- Ne is figyelj rá, Qhuinn!

Qhuinn a fogát csikorgatta.

- Fogd be a szádat, Lash! Nem viccelek!

John a barátja elé lépett, és azt mutogatta:

Menjünk el Blayhez, és lazítsunk egy kicsit, oké?

- Hé, John, most jutott eszembe egy kérdés, Amikor az a fickó megerőszkolt a lépcsőházban, a kezeddel sikítóztál, vagy csak vadul lihegtél?

John megdermed. A két barátja szintén.

Senki sem mozdult. Még csak levegőt sem vett.

Az öltöző elnémult, és a zuhanyzóban csöpögő víz olyan hangosnak tűnt, mint egy pisztolylövés. Lash mosolyogva becsukta a szekrény ajtaját, és a két másik fiúra nézett.

- Elolvastam az orvosi aktáját. Minden le van írva benne. Elküldték Havershöz terápiára, mert olyan tüneteket produkált, mint aki... Lash a levegőben idézőjelet mutatott. - „Poszttraumatikus stressz” alatt áll. Szóval, John, akkor az a fickó megdugott, megpróbáltál kiabálni? John?

Ez. Egy. Rémálom. – gondolta John, miközben érezte, hogy a mellkasa összeszorul.

Lash felnevetett, és felhúzta a lábára a bakancsát.

- Nézzetek már magatokra! Úgy álltok itt, mint három idióta. Ti lehetnétek akár a három faszszopó muskétás is.

Qhuinn olyan hangon szólalt meg, ahogy még soha azelőtt. Nem volt benne semmi színlelt hősködés, sem heves düh. Jéghideg volt és acélkemény.

- Jobb lesz, ha imádkozol, hogy ez ne kerüljön ki innen! Soha!

- Vagy mi lesz? Ugyan már, Qhuinn, én vagy az elsőszülött fiú. Az apám a te apád legidősebb testvére. Tényleg azt hiszed, hogy hozzám érhetsz? Hmm... nem, én nem hiszem, haver. Nem bizony.
- Fogd be a szád, Lash!
- Tökmindegy. Most pedig, ha megbocsátotok, lelépek. Ti három, komolyan mondom, elszívjátok minden energiámat. – Lash becsukta a szekrény ajtaját, és az ajtóhoz sétált. Természetesen megállt, és hátrapillantott a válla fölött, miközben lesimította szőke haját. – Lefogadom, hogy nem sikítoztál John. Szerintem könnyörögtél, hogy még többet kaphass. Fogadok, hogy esedeztél, hogy...

John láthatatlanná vált.

Életében először egyik helyről a másikra utazott a levegőben. Lash orra előtt bukkant elő, az ajtónak háttal, és a testével zárta el az utat, hogy a fiú ne tudjon kimenni. Ránézett a barátaira, és kivillantotta a szemfogát. Lash az övé volt és senki másé.

Amikor a másik kettő bólíntott, elkezdődött a verés.

Lash felkészült az első ütésre, a kezét maga előtt tartotta, mint egy bokszoló, a testsúlyát pedig a combjára helyezte. John ezért ahelyett, hogy ököllel az arcába ütött volna, lehajolt, és előrelendült, majd a derekánál fogva átölelte, és az öltözőszekrényekhez taszította.

Lash csak egy pillanatra zökken ki rendíthetetlen nyugalmából, aztán szinte azonnal visszanyerte a lélekjelenlétét, és a térdére felrántva majdnem eltörte támadója állát. John hátratántorodott az ütés erejétől, de aztán újra támadásba lendült. Megragadta Lash nyakát, miközben a hüvelykujját erősen az álla alá nyomta. A fejével ugyanekkor belefejt az orrából, amitől Lashnek úgy kezdett el folyni a vér az orrából, mint egy magáradt patak. Ő azonban rá sem hederített.

Elmosolyodott, miközben csurgott a vér a szájába, és behúzott egy alacsony jobbot John hasába, amitől a srác mája felszaladt a tüdejéhez.

Ezek után elkezdtek egymást ütni-verní, az ökölcsapások csak úgy záporoztak mindkét irányba. Néha nekiestek a szekrényeknek, a padoknak, valamint a szemeteskukának. Egyszer a verekedés közben néhány társuk megpróbált benyitni az öltözőbe, Blay és Qhuinn azonban nem engedték be őket, és kulcsra zárták az ajtót.

John megragadta Lash haját, hátrarántotta, és beleharapott a vállába. Lash kirántotta magát, ám így John kiharapott egy darabot a húsából. Mindketten megpördültek, majd Lash összetette a két kezét, és egy hatalmasat ütött John halántékában. A fiú ettől beszédült a zuhanyzóba, de sikerült még időben megkapaszkodnia, és nem esett el. Sajnos ahhoz azonban már nem voltak olyan gyorsak a reflexei, hogy kivédje Lash jobbegyenesét, amelyet az állára mért. Olyan érzés volt, mintha egy baseballütővel találták volna el. Aztán észrevette, hogy a gazember időközben felhúzott a kezére egy régifajta rézboxert. Valószínűleg úgy érezte, muszáj ehhez folyamodnia, mivel az ellenfele nagyobb volt nála. Hamarosan John újabb ütést kapott, amitől a feje hirtelen úgy érezte magát, mintha egy július negyediki tűzijáték-sorozat robbanna fel benne egymás után. Mielőtt nagyokat pislogva ki tudta volna tisztítani a látását, egy kéz arccal a zuhanyzó csempés falához taszította, és erősen ott tartotta. Lash előrenyúlt John nadrágjának elejéhez.

- Mit szólnál ahhoz, ha megismételnénk, Johnny fiú? – mondta reszelős hangon. – Vagy csak azt szereted, ha egy ember dug seggbe?

John mozdulatlanra dermedt, amikor megérezte, hogy egy nagy test nyomódik hozzá hátulról.

Életre kellett volna kelni. Fel kellett volna dühödnie tőle. Ehelyett ugyanolyan gyámoltalanná vált, mind amilyen volt, védtelen és rémült, kitéve valaki más szeszélyének. Hirtelen megint ott volt abba a mocskos lépcsőházban, a falhoz szorítva, legyőzve, csapdába esve. A szemébe könnyek gyűltek. Ne! Még egyszer ne...

Hirtelen a semmiből egy dühös csatakiáltás hangzott fel, és a súly megszűnt a hátán.

Rögtön utána térdre rogyott, és a zuhanyzó földjére hányt.

Amikor az öklendezési kényszer elmúlt, oldalra dőlt, összegömbölyödött, és reszketett, mit egy gyáva nyúl...

Lash ott feküdt mellette a földön... átvágott torokkal.

A fiú megpróbált lélegezni, és bent tartani a vért, de nem sikerült.

John halálra rémülve felnézett.

Quinn állt felettük és zihált, jobb kezében egy véres vadászkést tartott.

- Jézusom... - lehet Blay. – Mi a francot műveltél, Quinn?

Ez nem volt jó. Nagyon nem. Az egész életüket megváltoztathatja. Mindannyiukét. Ami csak egy egyszerű verekedésnek indult... nagy valószínűséggel gyilkossággá fajulhat.

John kinyitotta a száját, hogy segítségért kiáltson, de természetesen nem jött ki hang a torkán.

- Majd én szólok valakinek – ajánlkozott Blay és kiszaladt.

John felült, levette az ingét, és Lash fölé hajolt. Elvette a fiú kezét a nyakáról, és amikor az ingét rászorította a nyílt sebre, azonban imádkozott, bár csak elállna már a vérzése. Lash a szemébe nézett, majd felemelte a kezét, mintha segíteni akarna neki.

Marad nyugodtan!- formálta John a szájával. – *Ne mozogj! Már hallom, hogy jön valaki.*

Lash köhögni kezdett, mire az ajka közül vér tört fel, és lecsorgott az állára. A francba, minden csupa vér volt!

Egyszer már történt itt hasonló eset, mondta magának John. Már volt, hogy egymásnak este itt a zuhanyzóban, és a lefolyó megtelt vérrel, és akkor sem lett semmi baj a végén.

Ezúttal nem így lesz, suttogta belülről egy hang. *Ezúttal nem...*

Pánik lett rajta úrrá, ezért elkezdett imádkozni azért, hogy Lash életben maradjon. Aztán azért, hogy visszaforgathassa az időt, és ez az egész csak egy rossz álom legyen...

Valaki megállt felette, és a nevét mondta:

-John? – Felnézett. Jane doki volt, a testvériség magánbejártató orvosa, Vishouse fele. Áttetsző, szellemszerű arca nyugodt volt, a hangja egyenletes és megnyugtató. Amikor letérdelt, olyan szilárdná vált a teste, mint bármelyiküké. – John, szeretném, ha odaengednél, hogy megnézhessem, oké? Engedd el a nyakát, és állj hátrébb! Nagyon ügyes voltál, de most már szeretnék én gondoskodni róla.

A fiú bólintott, az orvosnőnek azonban még így is meg kellett fognia a kezét, hogy elengedje az ingét.

Valaki felemelte. Blay volt az. Megismerte az arcszeszéről.

Sokan voltak bent az öltözőben. Rhage a zuhanyzóban állt, mellette V. valamint Butch.

Quinn... hol volt Quinn?

Körülnézett, és a helyiség túlsó végében pillantotta meg. A véres kés már nem volt a kezében, Zsadist azonban mellette állt, szinte fölé tornyosulva.

A srác fehérebb volt, mint a fal, különböző színű szeme mereven bámulta Lasht.

- Mostanában a szüleid házában leszel házi őrizetben – mondta neki Zsadist. – Ha pedig meghal, akkor gyilkosság lesz ellened a vád. Rhage odament hozzá, mert valószínűleg úgy gondolta, hogy Z kemény hangja nem sokat segít a helyzeten. - Gyere fiam, vegyük ki a holmidat a szekrényedből! Rhage vezette ki Qhuinnt az öltözőből, Blay pedig követte őket.

John ott maradt, ahol volt. Kérlek, istenem, hagyd életben Lasht! — gondolta magában. — Kérlek... Istenem, nagyon nem tetszett neki, ahogy Jane doki ingatta a fejét, miközben kinyitotta az orvosi táskáját, és az egyik eszközt a másik után vette elő, hogy mefl próbálja összefércelni a srác torkát.

— Mondd el!

John megriadt, és elfordította a fejét. Zsadist szólt hozzá.

— Mondd el, hogy történt!

John visszaneézett Lashre, és gondolatban újra lejátszotta a jelenetet. Ó, jézusom... nem akart az okokról beszélni! Még úgy sem, hogy Zsadist ismerte a múltját,] nem bírta rávenni magát, hogy elmondja a testvérnek a valódi okot, amiért Qhuinn ilyen radikális eszközökhöz folyamodott.

Talán azért nem, mert még mindig nem hitte el, hogy a múltja így kiderülhet. Vagy talán csak azért, mert a régi rémálom újra előjött benne.

Vagy az is lehet, hogy egy beszari alak, aki nem képes felnőni a barátaihoz.

Zsadist eltorzult ajka megkeményedett.

— Ide figyelj John, Qhuinn nagy szarban van. A törvény szerint még kiskorú, ez viszont egy elsőszülött elleni gyilkossági kísérletnek minősül. Lash családja vadászni fog rá, még akkor is, ha a srác túléli, ezért nagyon fontos, hogy pontosan tudjuk, mi történt.

Jane doki felállt.

— Összezártam a sebet, de azért még fennáll a veszélye, hogy agyérgörcsöt kap. Szeretném, ha bevinnétek Havershöz. *Most!* Zsadist bólintott, aztán hívott két *hűségest*, akik egy gurulós hordágyat hoztak magukkal.

— Fritz már előkészítette a kocsit. Én is velük megyek.

Amikor a vérző Lasht felemelték a földről, Zsadist komoran Johnra nézett.

- Ha meg akarod menteni a barátodat, meg kell mondanod, hogy mi történt! John figyelte, ahogy a csapat kikíséri Lasht az öltözőből.

Amikor az ajtó becsukódott, a térde megroggyant. Lenézett a véráztatta földre a zuhanyzó közepén.

A helyiség egyik sarkában volt egy slag, amellyel a napi takarítást végezték. Kényszerítette a lábát, hogy Odamenjen a falra felakasztott gumicsőhöz. Letekerte, majd megnyitotta a vizet, és a cső végén elfordította a kart. Aztán ide-oda mozgatva a fejet, spriccelni kezdte a vizet a földre. Centiről centire űzte a véres vizet a lefolyó felé, ahol egy gurgulázó hang kíséretében eltűnt a szeme elől.

Ide-oda. Ide-oda.

A föld egy idő múlva halvány rózsaszínű lett, aztán tiszta, ám még így sem tudta elfeledtetni, mi is történt sokkal korábban. A legkevésbé sem.

13. fejezet

Phury érezte, hogy egy finom kéz simogatja a bőrét, pihekönnyű, leheletfinom érintéssel, és egyre lejjebb vándorol a hasán. Az ágyéka felé haladt, isten áldja meg érte! A férfiassága hatalmasra duzzadt, forró volt és éhes, enyhülésre vágyott. Minél közelebb ért hozzá a kéz, annál nagyobbat lendült előre a csípője, a fenéke összeszorult, majd elernyedett a pumpáló mozdulatok közben.

A farka nedves volt... a síkosságot már a hasán is érezte. Vagy talán egyszer már elélezett?

Ó, milyen finoman cirógatta az a kéz a bőrét! Ettől a különlegesen lágy érintéstől a hímvesszője még jobban megfeszült, mintha képes lenne még nagyobbra nőni, és elébe menni az érintésnek, ha elég keményen] próbálkozik.

Annak az apró kéznek, amely mindjárt...

Phury nagyot rándulva felébredt, és a hirtelen mozdulattól leesett a földre a párnája.

- *A francbal*

A takaró alatt a farka vadul lüktetett, de nem úgy, ahogy ébredéskor egy férfinak általában szokott. Nem., ez más volt. A teste valami különlegesenre vágyott, egy bizonyos személytől.

Cormiától.

Itt van a szomszéd szobában, gondolta magában.

Micsoda remek ötlet, vágott vissza a varázsló. Miért nem mész át hozzá most azonnal, pajti? Biztos nagyon örülne neked, azok után, ahogy tegnap este faképnél hagytad. Egy szót sem szóltál neki. Még csak szóra sem méltattad, amikor kifejezte a hálóját feléd.

Phury ezzel nem tudott vitába szállni. A kerevetre pillantott. Most először történt meg, hogy egy nőnek adott a véréből. Megtapintotta a harapás nyomát a nyakán, de érezte, hogy már eltűnt. Begyógyult.

Kiérkezett az élete egyik nagy fordulópontjához... és ez elszomorította. Nem mintha megbánta volna, hogy Cormiával történt meg. Nem, egyáltalán nem. De szerette volna, ha ő is tudja, hogy ő volt neki az első.

Kisimította a haját az arcából, és ránézett az órára.

Éjfél mutatott. *Éjfél?* Jóságos ég, nyolc órát aludt egyhuzamban az ivás miatt! Ennek ellenére nem érezte magát felfrissültnek. A gyomra háborgott, a feje pedig lüktetett.

Odanyúlt az éjjeliszekrényre a cigarettáért, amit még elalvás előtt kikészített magának, hogy ébredés után rögtön rá tudjon gyújtani. Amikor kinyújtotta a kezét, döbbenet megállt a mozdulat közben. A keze annyira remegett, hogy úgy tűnt, meg sem tudja fogni a cigit, lebámult a tenyerére, mintha a gondolatának erejével akarná megállítani a remegést, de nem sikerült.

Csak három próbálkozás után volt képes felvenni a kézze\ csavart szálat az éjjeliszekrényről. Úgy nézte szánalmas próbálkozásait, mintha eltávolodott volna saját magától, és valaki másnak a keze lett volna. Miután a felcsavart dohányrúd a szájában volt végre, nagy nehezen sikerült megfelelő szögben odatartania elé az gyújtót, és meggyújtotta.

Két szippantás után megszűnt a kézremegés. A fejfájás is elillant, a gyomra is megnyugodott.

Sajnos újabb rezgés hangzott fel a szobában, mind a három tünet visszatért: a Nemző medálja kezdett el ismét táncolni a komód tetején.

Phury tudomást sem vett róla, inkább folytatta a dohányzást, és Cormiára gondolt. Biztos volt benne, hogy a lány nem szólt volna neki, hogy innia kell. Ami a szobában történt 1 nappali órákban, az csak a vér utáni vágy hirtelen fellobbanásának volt köszönhető, és nem bizonyította, hogy Cormia akarta szexuálisan. Persze igaz, hogy nem utasította vissza a szexet, de ez még korántsem jelentette azt, hogy valóban kívánta is. A szükségből fakadó vágy és a szabad választás között nagy volt a különbség. Cormia vágyott a vérére, Phury pedig a testére.

A kiválasztottnak mindkettőre szüksége volt, hogy beteljesítse a feladatát.

A testvér elnyomta a cigarettacsikket, és a komód felé tekintett. A medál végre abbahagyta a rezgést.

Kevesebb mint tíz perc alatt lezuhanyozott, felvett egy fehér selyemruhát, és a nyakába akasztotta a Nemző medálját. Amikor a súlyos aranytárgy megállapodott a mellkasán, melegnek érezte.

Nyilván amiatt, hogy az előbb működött.

Phury átutazott egyenesen a másik oldalra. Mivel ő volt a Nemző, különleges kiváltságok illették meg, Egyik ilyen volt az is, hogy nem kellett az Örző udvarán keresztül érkeznie, előbukkanhatott azonnal a szentélyben is, az amfiteátrum előtt. Amikor körülnézett azon a helyen, ahol öt hónappal azelőtt az egész folyamat elkezdődött, alig tudta felfogni, hogy valóban átvette Vishous helyét a kiválasztottak élén.

Egy kicsit olyan érzés volt, mint a remegő kezére nézni: ez nem is ő volt.

Sajnos azonban mégis.

Nem messze előtte a fehér színpad és a súlyos fehér függöny szinte ragyogott a másik oldal soha meg nem szűnő lényében. Ideát nem volt árnyéka semminek, mivel nem volt nap sem a halvány égbolton.

Ennek ellenére mindenhol világos volt, mintha minden tárgy saját magából bocsátotta volna ki a fényt. A hőmérséklet mindig huszonegy fokon állt, nem volt se túl hideg, se túl meleg, és nem fújt a szél sem, nem legyezte az ember bőrét, és nem fodrozta a ruháját. Minden kellemes, szemnyugtató fehér színben tündökölt.

Olyan volt, mint egy lágy háttérzene, csak tárgyiasult formában.

A lenyírt fehér fűvön sétálva, Phury megkerülte a görög-római amfiteátrumot, majd a templomok és magánlakhelyek felé igyekezett.

A szentély minden oldalán fehér fák alkotta erdő keretezte a területet, és megakadályozta, hogy messzebbre is el lehessen látni. Phury azon töprengett, vajon mi lehet az erdő túloldalán. Valószínűleg semmi.

Kicsit olyan érzése volt, mintha egy kőnek a makettjében lenne vagy egy terepasztalon, ha pedig kimerészkedne a legszélére és lenézne, hatalmas mélységet látna, amelynek az alja egy óriás nappalijának a padlószőnyege lenne.

Miközben lépkedett, arra gondolt, hogy hívja fel magára a Direktrix figyelmét, de persze nem törte magát túlzottan, hogy kiderítse. Hogy

húzza egy kicsit az időt, elment a Nemző templomához, és a nyakában lévő medállal kinyitotta a szárnyas ajtót. Belépett a templomba, átment a kis fehér márvány előtéren, majd bement a templom egyetlen, hatalmas termébe, és ránézett az ágyszerű emelvényre, amely egy fehér szaténlepedővel volt leterítve.

Visszaemlékezett, hogy nézett ki rajta Cormia, amikor lekötözve, meztelenül feküdt, és egy fehér lepel lógott le a mennyezetről a nyakára, hogy eltakarja előle az arcát. Phury akkor letépte azt a leplet, és rémülten pillantotta meg a lány könnyes, félelemtől tágra nyílt szemet.

Be volt tömve a szája.

Felpillantott a mennyezetre oda, ahova a fehér lepel fel volt erősítve. A márványba két apró aranykampó volt fúrva, amelyet legszívesebben egy légkalapáccsal tépett volna ki onnan.

Miközben felnézett, eszébe jutott az a beszélget* amely Vishous és közte zajlott, mielőtt még ez az egész nemző dolog elkezdődött volna. A központban voltak az ebédlőben, és V valami olyasmit mondott, hogy látomása volt Phuryról. Nem akarta hallani, a szavad azonban önkéntelenül kibuktak Vishousból, és mostanra furcsa mód értelmet nyertek, mintha a felvételt újra lejátszotta volna a fejében: *Láttalak egy fehér mezőn állni, Egy keresztút előtt. Viharos nap volt... igen, nagyon viharos, Amikor azonban levettél egy felhőt az égről és szorosán EGY kút köré tekerted, az eső elállt.*

Összehúzott szemmel a két kis kampóra meredt. Leszakította róluk a leplet, és Cormia köré tekerte, aki ezután abbahagyta a sírást.

A lány volt a kút... A kút, amelyet neki kellett megtöltenie. Cormia volt a faj jövője, a későbbi testvérek él kiválasztottak szülőanyja.

A nővéreivel egyetemben.

- Uram!

Phury megfordult. A Direktrix állt a templom bejáratánál, hosszú, fehér ruhája a földet súrolta, sötét haja a feje tetejére volt csavarva.

Nyugodt mosolyával és a szeméből sugárzó békével tökéletes megtesztetője volt a kiválasztottaknak. Phury irigyelte ezt a harmonikus belső békét. Amalya meghajolt előtte, magas volt, karcsú és elegáns kiválasztottak hagyományos fehér ruhájában.

- Örülök, hogy láthatom.

Phury is meghajolt válaszul.

- Én is örülök.

- Köszönöm, hogy eljött. — A nő felegyenesedett, majd egy ideig nem szólalt meg.

Phury nem tett semmit, hogy megtörje a csendet. Amikor a Direktrix végül beszélni kezdett, úgy tűnt, nagyon gondosan válogatja meg a szavait.

- Úgy gondoltam, talán szeretne találkozni a többi kiválasztottal is?

Vajon mit érthet azon, hogy „találkozni”, futott át Phury agyán.

Ó, csak egy kis bájos teázgatás, csicseregte a varázsló. Néhány nyalakodó szendvics, hatvankilences pogácsa és egy marék mogyoró.

- Cormia jól van — mondta elterelve a szót a felajánlott találkozásról.

- Tegnap én is találkoztam vele. — A Direktrix hangja kedves volt, de közömbös, mintha nem értene egyet a férfival. Valóban? Amalya ismét mélyen meghajolt.

— Bocsásson meg, uram. Születésének volt az évfordulója, és a szokás úgy kívánta, hogy átadjak neki egy tekercest. Amikor ön nem válaszolt a hívásomra, én mentem át hozzá. Próbáltam később napközben is elérni önt.

Szentséges ég, Cormiának születésnapja volt, el is múlt, a lány pedig egy árva szót sem szólt róla!

Johnnak persze elmondta, nem igaz? Ezért kapta tőle a karkötőt.

Phury legszívesebben káromkodott volna egyet. Neki is adnia kellett volna valamit a lánynak.

Megköszöri a torkát.

— Elnézést, hogy nem válaszoltam.

Amalya kiegyenesedett.

— Nem kötelessége. Kérem, ne érezze rosszul magát emiatt!

A hosszú csendben, amely közéjük telepedett, Phury kiolvasta a Direktrix kedves szeméből, milyen kérdési szeretne feltenni neki.

— Nem, még nem történt meg. A nő válla előreesett.

— Visszautasította?

Phury visszagondolt a hálószobában történetekre, amikor a kerevet előtt feküdtek a földön. Ő volt az, aki megállt.

— Nem, én nem akartam.

— Ön nem hibázhat semmiben.

— Ez nem így van. Hidd el nekem!

A Direktrix járkálni kezdett a helyiségben, a keze nyugtalanul babrálta a medált a nyakában. Az övé pontos mása volt annak, ami a Phury nyakában is lógott, kivéve, hogy az övé fehér szaténszalagra volt

fűzve, a férfin pedig fekete volt a medált tartó láncszem. Amalya megállt az ágyszerű emelvény mellett, és megsimította a párnát.

- Úgy gondoltam, talán szeretne találkozni néhány másik kiválasztottal is.

Na nem, azt már nemi Nem fogja lecserélni Cormiát, első számú feleségét valaki másra.

- Értem, hogy mire akarsz célozni ezzel, de nem arról van szó, hogy nem kívánom.

- Talán mégis jobb lenne, ha megnézne valaki mást is.

A Direktrix ennél határozottabban nem merte követelni, hogy a Nemző vagy feküdjön le Cormiával, vagy válasszon egy másik nővért első számú feleségnek. Persze nem volt meglepő a türelmetlensége, hiszen már öt hosszú hónap telt el a szertartás óta.

Istenem, lehet, hogy az talán megoldana néhány problémát. A baj csak az volt, hogy ha új személyt választ maga mellé, azzal megátkozza Cormiát. A kiválasztottak úgy tekintenének rá, mint aki kudarcot vallott, és még ő is így gondolna magára, holott a helyzet korántsem így állt.

- Ahogy már mondtam, nincs kifogásom Cormia ellen.

- Értem... azonban nem lehetséges, hogy valamivel nagyobb hajlandóságot érezne a dologra, ha valaki másról lenne szó? Layla például, szemrevaló arcra és alakra is, amellet kiválóan képzett *ágyas*.

- Nem teszem ezt Cormiával. Abba belepusztulna.

- Uram... már most is szenved. A saját szememmel láttam. — A Direktrix odalépett mellé. — Ráadásul mi, a többi kiválasztott, a hagyományaink csapdájában vergődünk. Olyan nagy reményeket fűztünk hozzá, ha végre visszatérhetünk ahhoz a szerephez, amit régen betöltöttünk. Ha egy másik első számú feleséget választ maga mellé és befejezi a szertartást, mindannyiunkat megszabadít attól a kínzó érzéstől, hogy feleslegesek legyünk. És ebbe Cormia is beletartozik. Most nem boldog, uram. Ahogy ön sem.

Phury megint arra gondolt, amikor a lány lekötözni itt feküdt ezen az ágyon... már az elején sem akarta vállalni ezt a szerepet. Aztán az jutott eszébe, milyen csendes volt mindig is a testvériség házában. Annyira sem bízott benne, hogy elmondja, hogy innia kellene. Vagy hogy születésnapja van. Vagy szeretne kimenni a kertbe. Nem beszélt neki arról az építményről sem, amilyen a szobájában dolgozott.

Azzal, hogy egyszer végigvezette a lányt a folyosón, még nem hozott helyre semmit.

— Börtönbe vagyunk zárva, uram — mondta a Direktrix. — Ahogy a dolgok most állnak, mindannyian foglyok vagyunk.

Mi van, ha csak azért tartja maga mellett Cormiát, mert amíg ő az első számú felesége, addig nem kell az egész szexdologgal foglalkoznia?

Persze, meg akarta védeni, és a legjobbat akarta neki, ami nagyon becsületre méltó, ezzel azonban legalább annyira saját magát is védte.

Voltak a kiválasztottak között olyanok is, akik szívesen elvállalták volna ezt a tisztséget. Akik akarták. Érezte a tekintetükből a beavatási szertartáson, amikor felesküdt a Nemző szerepére.

A szavát adta akkor. Már kezdett belefáradni, hogy folyton megszegi az ígéreteit.

- Uram, megkérhetem, hogy tartson velem? Szeretnék megmutatni egy helyet itt a szentélyben. Phury követte Amalyát, ahogy kivonultak a Nemző templomából. Egyikük sem beszélt, miközben lesétáltak dombról, és egy sor négyemeletes, oszlopos, fehér épülethez értek. Ez a kiválasztottak lakhelye — mondta halkán a nő, de most nem hozzájuk megyünk.

Hála istennek! — gondolta Phury és körülnézett. Miközben elmentek az épületek mellett, észrevette, hogy egyik ablak sem üvegezett, aztán rájött, hogy mi értelme is lenne! Ezen az oldalon ugyanis nem voltak bogarak vagy állatok... nem esett az eső, legalábbis úgy gondolta. És ami az üvegezetlen ablakokat illeti, mit jelentett ez számára? Hogy nem volt semmi akadály közte és a kiválasztottak között, akik a lakhelyükről bámultak rá.

Minden épület minden szobájának minden ablakában volt egy nő.

Ó, Jézusom!

- Itt vagyunk. — A Direktrix megállt egy egyszintes épület előtt, és kinyitotta a szárnyas ajtót. Amikor beléptek a helyiségbe, Phury szíve megállt egy pillanatra. Bölcsőket látott. Hosszú sorokban rengeteg üres, fehér bölcsőt.

Miközben próbált újra levegőt venni, a Direktrix hangja vágyakozó lett.

- Régen ez a hely vidám volt, tele élettel és a jövő ígéretével. Bárcsak választana egy másik... Jól van, uram?

Phury hátrálni kezdett. Nem kapott levegőt. Nem tudott... lélegezni.

— Uram? — Amalya felé nyújtotta a kezét. Phury durván ellépett a közeléből.

— Semmi bajom.

Lélegezz, az istenért! Lélegezz! Erre esküdtél fel. Szedd össze magad, légy férfi!

A fejében a varázsló egymás után sorolta azokat az eseteket, amikor csalódást okozott a szeretteinek. A jelennel kezdte, Z-vel, Wrath-szal és azzal a bizonyos *alantas-üggyel*, aztán szépen időrendben haladt visszafelé a múltban, egészen a szüleiig.

Folyton hibát hibára halmozott az életében, és mindenhol csapdába esve érezte magát.

De legalább Cormiát nem teszi tönkre. A lány megszabadulhat tőle.

A Direktrix hangja feszültté vált.

— Uram, nem akar esetleg lefeküdni...

— Mást akarok.

— Hogyan?

— Egy másik első számú feleséget akarok.

A Direktrix először megdöbbsent, aztán mélyen meghajolt.

— Uram, köszönöm... nagyon köszönöm... Ön a fajn ereje, a mi vezetőnk...

Phury hagyta, hadd áradozzon, üres szavakat zengjen a nagyszerűségéről, miközben zúgott a feje, és úgy érezte magát, mintha egy kosár szárazjeget öntöttek volna a hasába.

A Direktrix megragadta a medált, és öröm sugárzott nyugodt arcából.

— Milyen tulajdonságokat kedvel egy nőben, uram? Már van is néhány jelöltem.

Phury szigorú tekintetet vetett rá.

- Akarniuk kell ezt. Semmi kényszer nem lehet bennünk. Semmi kötelesség. Akarniuk kell. Cormia nem akarta, ez pedig nem tisztességes vele szemben. Én önként jelentkeztem erre a szerepre, neki azonban nem volt választási lehetősége. A Direktrix a férfi karjára tette a kezét.

- Megértem, sőt mi több, egyetértek önnel. Cormia nem volt alkalmas a szerepére, bár meg kell mondjam, az előző Direktrix éppen emiatt jelölte ki őt első számú feleségnek. Én soha nem leszek ilyen kegyetlen.

- Cormia pedig nem érezheti ennek a hatását. Úgy értem, nem távolíthatják el őt innen, világos?

- Örömmel fogadjuk vissza magunk közé. Nagyszrű nő. Csak... nem igazán való neki ez a fajta élet.

Nem úgy, mint néhányunknak.

A következő pár másodpercben Phury visszagondolt arra, amikor Cormia levetkőztette a zuhanyzáshoz, őszinte, ártatlan zöld szemével felnézett rá, miközben zavartan kicsatolta az övét és lehúzta róla a nadrágot.

Azt akarta tenni, ami a lánynak a legjobb. A kezdet kezdetén, amikor ez az egész elkezdődött, Cormia hajlandó lett volna a hagyomány által diktált helyes dolgot cselekedni és magába fogadni őt, habár halálra volt rémülve. Vagyis erősebb volt nála. Ő nem menekült el a feladata elől. Phury volt az, aki nyúlcipőt húzott.

- Meg kell mondanod a többieknek, hogy én voltam az, aki nem méltó Cormiához. — Amikor a Direktrix szája tátva maradt a csodálkozástól, Phury rászégezte a mutatóujját. — Ez parancs! Megmondod nekik, hogy... túl jó volt nekem. Azt akarom, hogy különleges rangra emeljétek... hogy úgy bánjatok vele, mint egy szent ereklyével. Megértetted? Méltó módon viselkedtek vele, különben földig rombolom ezt a helyet.

Mivel a Direktrix láthatóan teljesen összezavarodott, Phury segített neki helyretenni a dolgokat azzal, hogy emlékeztette valamire.

— Ez itt az én birodalmam. És ha nem tévedek, én hozom itt a döntéseket. Én vagyok ennek az átkozott fajnak az ereje, szóval azt fogod tenni, amit mondok. Most pedig bólints, ha megértetted!

Amikor a nő megtette, Phury feszült tartása kissé kiengedett.

—Jól van. Örülök, hogy egyetértünk. Most pedig áruld el, hogy kelle újabb szertartáson részt vennem!

—Am-amikor kimondta a szavakat C-Cormiának, azzal mindannyiunkhoz hozzákötötte magát. — Megint megfogta a nyakában lógó medált, Phurynek azonban az volt az érzése, hogy most nem örömeiben teszi. Inkább mintha valami megerősítést várna tőle. — Mikor fog... átjönni, hogy ezen az oldalon éljen?

Phury Bella terhességére gondolt. Nem mulaszthatja el a szülést, és ahogy a dolgok jelenleg közte és Zsadist között álltak, abban sem volt biztos, hogy egyáltalán megmondanák neki a hírt.

— Egy ideig még nem. Lehet, hogy egy évbe is beletelik.

—Akkor küldjem át az első jelölteket a másik oldalra?

—Igen. — Elfordult a sok bölcsőtől, mert még mindig úgy érezte, levegőre van szüksége. — Megyek és sétálok egy kicsit.

— Megmondom a többieknek, hogy ne zavarják a magányában.

— Köszönöm. És ne haragudj, hogy olyan nyers voltam! — Egy pillanatra megtorpant. — És még egy dolog... én akarok beszélni Cormiával. Én fogom elmondani neki.

— Ahogy óhajtja. — A Direktrix mélyen meghajolt. — Szükségem lesz egy pár napra, hogy a hagyomány szerint előkészítsem...

— Csak tudasd velem, hogy mikor küldöd át az egyiküket!

— Értettem, uram.

Amikor a nő elment, Phury végignézett a fehér tájon, ám egy pillanat alatt az egész megváltozott, és átalakult, teljesen más helyé. Hirtelen eltűntek a szépen elrendezett, színtelen fák és a fű. A táj úgy nézett ki, mintha összefüggő hótakaró borította volna, helyette az óhazában lévő szülői ház gazos kertjét látta maga előtt.

A hatalmas kőház mögött, amelyben felnőtt, körülbelül kétezer négyszögöles elkerített kert állt. A kavicssal leszórt gyalogösvény négy részre osztotta, és úgy tervezték, hogy mindegyik részbe különböző virágokat ültetnek, amely a természet szépségét hivatott jelképezni, és a látványa megnyugtatja majd azt, aki ránéz. A kertet körbevevő kőfal négy sarkán négy szobor volt elhelyezve, amelyek az élet különböző szakaszait jelképezték. Egy csecsemő az apja karjában, egy deltás ifjú, aki a saját lábán állt, egy férfi, aki a gyermekét tartotta a karjában, és egy bölcsességben megőszült, ülő öregember, aki mögött ott állt felnőtt fia. Amikor a kertet először megépítették, bizonyára nagyon elegáns lehetett, egy igazi gyöngyszem. Phury elképzelte, ahogy a szülei friss házasként gyönyörködve néztek le rá a ház ablakaiból.

Ő azonban már semmi sem látott abból a tökéletességből, amit az elrendezés sugallt, csupán egy szörnyen elhanyagolt, dudvás helyet. Mire elég idős lett ahhoz, hogy tudatosan felfogja a környezetét, a virágágyásokat már benőtte a gaz, a kerti bútorok algás vízben álltak és az ösvényeken megjelent a fű. A legszomorúbb látványt azonban a szobrok nyújtották. Borostyán futott fel rájuk, és a zöld levelek minden évben egyre sűrűbben fedték el azt, amit egy szobrász szeretett volna megmutatni.

A kert hűen tükrözte azt a folyamatot, ahogy a családja tönkrement. Ő pedig helyre akarta hozni. Mindent.

Az átváltozása után, amelybe majdnem belehalt, maga mögött hagyta a romos családi otthont. Most is olyan tisztán emlékezett arra a napra, amikor elment otthonról, mint ahogy azt a nyomorult kertet látta maga előtt. Októberben történt. Az indulás estéjén telihold hold volt, és ragyogó fényénél bepakolta magának apja néhány régi, rendesebb ruháját.

Csak hozzávetőleges terve volt arra, hogy mihez kezd majd. Elindul azon a nyomon, amit az apja hagyott kihűlni. Azon az éjszakán, amikor Zsadistot elrabolták, pontosan tudni lehetett, melyik dada vitte magával a csecsemőt, ezért Ahgony, mint bármelyik apa bosszúvággyal telve azonnal a nő után eredt. A dada azonban nagyon ügyes volt, és Phury apja két évig nem talált konkrét nyomot. Szóbeszédet és kósza híreket követve bejárta az óhazát, míg végül sikerült rábukkannia Zsadist takarójára a nő holmija között. A dada azonban egy héttel korábban meghalt.

Ez a hajszálon múlt csalódás újabb fejezetet jelentett a család tragédiájában.

Ekkor Ahgony megtudta, hogy a gyermekét egy szomszéd találta meg, és eladta a rabszolgapiacon.

A szomszéd eltette a pénzt és eltűnt, Ahgony pedig hiába ment el a legközelebbi rabszolga-kereskedőhöz, túl sok árva gyereket adtak el és vettek meg akkoriban, hogy ki lehessen nyomozni Zsadist hollétét.

Ahgony feladta és hazament, majd elkezdett inni.

Amikor Phury elhatározta, hogy folytatja apja nyomozását, helyénvalónak tűnt, hogy azt az öltönyt és selyeminget viselje, amit a szülője. Emellett fontos is volt. Nincstelen úriembernek álcázva könnyebben be tudott jutni a tehetős polgárok otthonaiba, ugyanis csak ez a társadalmi réteg tartott rabszolgákat. Az apja szekrényében olyan ruhákat talált, amelyekről jó modorú csavargónak tűnt, aki a szállásért az okosságával és a kedvességével tud fizetni.

Felvette a huszonöt éve divatjamúlt ruhákat, néhány másikat bepakolt egy kopott bőrtáskába, aztán odament mindkét szülőjéhez, és elmondta nekik, mire készül.

Tudta, hogy az anyját ágyban fekvé fogja találni az alagsori szobában, mert ott élt. Azt is tudta, hogy nem fog ránézni, amikor belép hozzá. Sohasem tette, és Phury ezért nem is hibáztatta. Kiköpött mása volt

annak a gyermeknek, akit elraboltak, csakhogy ő itt volt, élt, járkált, lélegzett, és folyamatosan a tragédiára emlékeztetett mindenkit. Azt viszont, hogy különálló személyiség volt, és nem azonos Zsadisttal. Ugyanúgy gyászolta elrabolt ikertestvérét, mert vele együtt a lénye egyik fele is odalett. Neki is szüksége volt törődésre és a szeretetre. Az anyja nem fogta fel, mert teljesen el volt foglalva a saját fájdalmával.

Sohasem érintette meg. Egyszer sem. Még annyira sem, hogy megfürdesse, amikor kicsi volt.

Miután bekopogott az ajtón, előrelátó módon mondta, hogy ki ő, hogy az anyja ennek megfelelően fel tudjon készülni rá lelkileg. Amikor nem kapott választ, lassan benyitott, és megállt az ajtóban, amit teljesen kitöltött frissen átváltozott, hatalmas teste. Elmondta neki, mit akar tenni. Nem tudta, mire számíton tőle válaszképpen, és persze nem kapott semmit. Egyetlen szót sem. Az anyja még a fejét sem emelte a rongyos párnáról.

Phury becsukta az ajtót, és átment az apja hálósobájához.

A férfi kiütve feküdt az ágyán, hullarészegen a sok olcsó sörösüveg között, amelyek, ha nem is segít megőrizni az épelméjűségét, legalább annyira elkábították, hogy ne kelljen sokat gondolkoznia. Phury megpróbálta magához téríteni, ám amikor nem sikerült, írt egy rövid levélkét, odatette a mellkasára, majd felsétált az alagsorból a földszintre, és kiment a házból.

Megállt az egykor pompás családi ház elhanyagolt, falevelekkel teleszórt teraszán, és az éjszaka csendjét hallgatta. Tudta, hogy nagy eséllyel soha többé nem látja viszont a szüleit, és aggódott, mi lesz velük, ha az egyetlen hűséges, aki még megmaradt nekik, esetleg meghal vagy megbetegszik.

Kinézett a kertre, amely régen lenyűgözően szép lehetett, és érezte, hogy az ikertestvére ott van valahol kint az éjszakában, és arra vár, hogy megtalálják.

Amikor a hold elől elúszott egy kóbor felhő, Phury mélyen magába nézett, és próbált erőt meríteni a lelke legmélyéről.

Ugyan már, szólalt meg egy hang a fejében, kutathatsz akár ezer napon át is, és még ha meg is találod az ikertestvéred életben lévő testét, tudnod kell, hogy nem fogod tudni megmenteni azt, ami menthetetlen. Nem vagy képes a feladatra, sőt mi több, a sorsod arra

rendeltetett, hogy elbukj, bármibe fogsz is, mivel magadban hordozod az elátkozott hasonmás átkát.

Ekkor szólalt meg először a varázsló.

Miközben a szavak mélyen a lelkébe ivódtak, és túl gyengének érezte magát az úthoz, amire indulni készült, cölibátust fogadott. Felnézett a sötét égen ragyogó holdra, és megesküdü az Őrzőnek, hogy soha nem fogja megengedni, hogy bármi is letérítse az útról. Tiszta és céltudatos megmentő lesz. Ő lesz a hős, aki visszahozza az ikertestvérét. Újra fel fogja éleszteni a család régi dicsőségét, begyógyítja a fájó sebeket, hogy ismét régi pompájában tündökölhessen az, ami most megkeseredett és szomorú. Ő lesz a kertész is.

Hirtelen visszatért a jelenbe, amikor megszólalt benne a varázsló. *Miért, igazam volt, vagy nem? A szüleid mindketten korán meghaltak nyomorúságos körülmények között, az ikertestvéredet szajhaként használták, te pedig igazi klinikai eset vagy.*

Igazam volt vagy nem, pajtás?

Phury újra a másik oldal kísérteties, fehér táját látta maga előtt.

Makulátlanul tökéletesnek tűnt, minden a helyén volt, semmi nem lógott ki a sorból. A fehér szárú, fehér virágú tulipánok rendezett virágágyásokban nőttek az épületek körül. A fehér fák nem hajoltak ki az erdő széléről. Sehol egyetlen gyomot sem lehetett látni.

Phury arra gondolt, vajon ki nyírhatja itt a fűvet. Aztán eszébe jutott, hogy biztosan az is, mint minden más egyéb ezen az oldalon, mindig ugyanolyan volt.

Milyen remek!

14. fejezet

A testvériség központjában Cormia újra megnézte az időt a komódon álló órán. John Matthew-nak egy órával azelőtt kellett volna megérkeznie, hogy megmutasson neki egy filmet. Cormia remélte, hogy nem történt semmi baj.

Fel-alá járkált a szobában, és hirtelen úgy érezte, mintha a helyiség túl kicsi lenne, túlságosan zsúfolt, pedig nem tettek be új bútort, és nem volt benne senki rajta kívül.

Szentséges szűz, csak úgy tombolt benne az energia! A Nemző vére miatt.

Igen, ez volt az egyik oka, a másik pedig egy mindent elsöprő, lázas tenni akarás.

Megállt az ablaknál, és a megérintette a száját az ujjával.

Visszaemlékezett rá, milyen volt a Nemző íze, a tapintása. Micsoda örült energia, milyen fantasztikus eksztázis! De vajon miért állt meg a férfi? Cormiát ez a kérdés foglalkoztatta tegnap óta. Miért nem ment tovább? Na persze, megszólalt a medál, de mivel ő volt a Nemző, ezért mindent ő irányított. Ő volt a faj ereje, a választottak vezetője, vagyis ha úgy tartotta kedve, nem volt kötelessége törődnie azzal, amivel nem akart.

Az egyetlen logikus választól azonban hányingere lett. Lehet, hogy a Bella iránt táplált érzései akadályozták meg? Talán úgy gondolta, hogy ezzel hűtlen lesz ahhoz, akit szeret?

Nehéz volt eldöntenie, melyik a rosszabb: ha a férfi lefekszik vele, ám ezzel együtt az összes többi nővérel is, vagy ha egyikükkel sem, mert valaki másba szerelmes.

Kinézett az éjszakába, és úgy érezte, megőrül, ha bent kell maradnia a szobájában. A kert lágyan fodrozódó medencéje rabul ejtette a tekintetét. A gyengéd hullámvás a kiválasztottak fürdőire emlékeztette, és békés nyugalmat ígért, amelyben egy időre megfeledkezhet mindarról, ami a szívét nyomja.

Mielőtt még felocsúdott volna, már elhagyta a szobáját és kint volt a folyosón. Gyors léptekkel mozgott meztelen talpával hang nélkül osont le a nagy lépcsőn az előcsarnok színes mozaikpadlójára, majd bement biliárdszobába, és azon az ajtón, amelyiken John előző este kivezette a kertbe, kilépett az éjszakai levegőre.

Megállt a terasz hideg kövén, és kiterjesztette az érzékeit a sötétbe. Végigfuttatta a szemét a birtokot körülvevő magas kőfalon. Úgy tűnt, nem fenyegeti semmi veszély. Nem mozdult semmi, csak a virágok és a kerti fák mozogtak a fülledt éjszakai levegőben.

Hátranézett a nagy épületre. Sok ólomüveg ablak mögött égett a villany, és hűségesekek járkáltak a helyiségekben. Ha segítségre lenne szüksége, akadt a közel bőven, aki oda tud futni hozzá. Az erkélyajtót majdnem teljesen behajtotta, felnyalábolta a ruhája alját, és lesétált a teraszról a vízhez.

A medence négyszögletű volt, és a szélét ugyanaz fekete lapos kő szegélyezte, mint amivel a terasz volt leburkolva. Fonott nyugágyak és üvegtetejű asztalok álltak a partján. Hátról az egyik oldalon egy fekete szerkentyű és egy fehér tartály foglalt helyet. A cserepekbe ültetett virágok vidám színt vittek a környezetbe.

Cormia letérdelt, és belenyúlt a kezével a vízbe. A teteje úgy tűnt, mintha fekete olaj lenne, valószínűleg mert a medence belseje is ugyanazzal a fekete kővel volt kirakva, mint a terasz. Egyáltalán nem hasonlított az otthoni fürdőkhöz, nem volt fokozatosan lejtő bemenet, és Cormia sejtette, hogy a víz meglehetősen mély benne. Azonban nem volt olyan vészes a helyzet, mivel az oldalán bizonyos távolságonként íves fogantyúk voltak elhelyezve, hogy azokba kapaszkodva ki lehessen szállni a vízből.

Cormia először csak a lába hegyét mártotta bele, majd az egész lábfejét. A víz körkörösén fodrozódni kezdett, mintha biztatóan tapsolna neki. [Bal](#) oldalon néhány alacsony lépcsőfokot látott, nyilván ott kellett bemenni. Odament, levette a ruháját, és meztelenül besétált a vízbe.

A szíve hevesen vert, de ó, milyen csodálatos érzés volt a lágy simogatás a bőrén! Addig lépkedett előre, amíg nyakig be nem burkolózott a gyengéd hullámozó ölelésbe.

Leírhatatlanul jó érzés volt.

Az ösztöne azt súgta, hogy rugaszkodjon el a talajtól ezért megtette. A teste súlytalanul előresiklott, mintha lebegne. A karját előrenyújtotta, majd visszahúzta maga elé, és rájött, hogy így tud előre felé haladni a vízben, amerre csak akar. Először jobbra ment, majd balra, végül hátra egészen a medence túlsó végéig, ahol vékony fadeszka lógott be a víz fölé.

Miután mindent felfedezett, hanyatt fordult, hogy háton fekvé lebegjen, s közben felnézett az égre. A fent ragyogó csillagok láttán eszébe jutott a helye a kiválasztottak között, s hogy az a kötelessége, hogy egy legyen a sok hasonló közül, egy apró porszem a hatalmas egészben. Ő és a nővérei megkülönböztethetetlenek voltak abban a rendszerben, amit szolgáltak. Éppen úgy, mint ez a víz: összefüggő, képlékeny egész, amelynek nincsenek határai. Mint odafent a csillagok. Mind egyforma.

Miközben a földi mennyországot figyelte ott fent, egy újabb eretnek gondolat fogalmazódott meg a fejében. Ez azonban már nem a ház elrendezésére vagy valakinek a ruhájára vonatkozott, és nem is arra, hogy szeret-e egy bizonyos ételt vagy sem.

Ez egyenesen a szíve közepébe nyilallt, és azonnal bűnösnek bélyegezte.

Nem akart egy lenni a sok közül.

Legfőképpen a Nemző számára nem. Semmiképpen sem.

De önmaga miatt sem.

A város másik részén Quinn az ágyán ült, és a kezében tartott mobiltelefonra bámult. Megírt egy SMS-t, amit Blaynek és Johnnak is megcímezett, most pedig az következett volna, hogy elküldje.

Úgy érezte, mintha már órák óta ott ülne a szobájában, bár a valóságban nem lehetett több egynél. Miután lezuhanyozott, hogy lemossa magáról Lash véré, leült az ágyra, és lelkileg felkészült arra, ami ezek után várt rá.

Valamiért eszébe jutott az az egyetlen eset az életében mikor a szülei jót tettek vele. Körülbelül három évvel azelőtt történt. Quinn már hónapok óta nyaggatta őket, hogy engedjék el az unokatestvéréhez, Saxhez, Connecticutba. Sax már átesett az átváltozáson, és egy kicsit vad volt, ezért természetesen ő lett a példaképe, Quinn szülei persze nem helyeselték Sax viselkedését és a szüleiét sem, mivel nem nagyon törték maguké, hogy betartsák az elit társadalmi szabályait.

Quinn könyörgött, esedezett és nyafogott, ám erőfeszítései mindig eredmény nélkül zárultak. Egyszer azonban, teljesen váratlanul az apja közölte vele, hogy engednek a kérésének, és elmehet az unokatestvéréhez a hétvégére.

Visszaemlékezett, milyen határtalan örömet érzett. Már három nappal korábban összepakolt, és amikor végre a kocsi hátsó ülésén ült, és napnyugtakor elindultak a connecticuti határ felé, úgy érezte, övé a világ.

Nagyon rendes dolog volt a szüleitől.

Aztán megtudta, hogy valójában miért engedték el.

A hétvége nem sült el jól Saxéknél. Szombaton a nappali órák idején egy buliban Qhuinn túlságosan is felöntött a garatra az unokatestvérével, és nagyon rosszul lett. A Jägermeister, a vodka és különböző koktélok halálos keveréke úgy megviselte, hogy a szülők ragaszkodtak hozzá, hogy otthon heverje ki a lumpolás következményeit.

Egy hűséges vitte haza kocsival. Az út felért egy szégyenfutással, és ami még kínosabbá tette a helyzetet, hogy időnként meg kellett kérnie a sofőrt, hogy álljon meg, mert hánynia kell. Az volt az egyetlen jó benne, hogy Sax szülei megígérték, hogy nem hívják fel a szüleit a hírrel, de csak azzal a feltétellel, hogy Qhuinn mindent önként bevall, amikor hazaérkezik. Nyilvánvalóan ők sem akartak konfrontálódni velük.

Amikor a hűséges megállt a ház előtt, Qhuinn elhatározta, hogy azzal magyarázza a hazatérését, hogy rosszul érezte magát — ami igaz is volt —, és haza akart jönni — ami nem volt, és soha nem is lett volna igaz.

A dolgok azonban egész máshogy alakultak.

A házban minden lámpa égett, és zene szűrődött ki hátulról, ahol egy sátor volt felállítva. Minden ablakban gyertya égett, a szobákban vendégek járkáltak.

— Milyen szerencse, hogy időben hazaért! — mondta a hűséges vidáman. — Kár lett volna kihagynia ezt a mulatságot.

Qhuinn fogta a holmiját, és kiszállt a kocsiból, aztán észre sem vette, hogy a szolga elhajtott.

Hát persze, gondolta. Az apja lemondott az elit elnökének tisztségéről, miután hosszú ideig volt a Hercegi Tanács vezetője. Ezzel a partival ünnepelték meg az eddigi munkáját, és azt, hogy a posztot átadta Lash apjának.

Szóval emiatt volt az elmúlt hetekben az a nagy sürgés-forgás, döbrent rá Qhuinn. Ő meg csak azt hitte, hogy az anyjára már megint

rájött a takarítási mánia. Pedig nem. Az a rengeteg polírozás és tisztogatás mind ennek az estélynek szólt.

Qhuinn hátrafelé indult a ház mögé. Óvatosan, árnyékba húzódva lépkedett a sövények takarásában, a hátizsákját a földön húzta maga után. A sátor belülről gyönyörű volt. Az ízlésesen elrendezett gyönyörű virágok és gyertyák mellett pislákoló fények világítottak a csillárokon és minden asztalon. A székeket szaténszalagok díszítették, az asztalok között pedig szőnyegetek terítettek a földre. A színösszeállítás mindenben a két Családot jelképezte: türkiz és sárga.

Qhuinn végignézett az arcokon, és minden egyes vendéget felismert. A rokonságának minden tagja jelen volt, s mellettük az elit legnemesebb családjai is. A vendégek elegánsan voltak felöltözve, a nők estélyi ruhában, a férfiak szmokingban és frakkban. A gyermekek úgy nyüzsögtek a felnőttek körül, mint a szentjánosbogarak, az idősebbek pedig az asztaloknál ültek, és mosolyogva nézték a vendégsereget.

Qhuinn csak állt ott a sötétben, és úgy érezte magát, mint az a sok bútordarab, amelyet elzártak valahová, mielőtt megérkeztek a vendégek. Mint egy felesleges, ronda tárgy, amit elrejtettek egy szekrényben, hogy senki meg ne lássa. Nem először támadt olyan gondolata, hogy legszívesebben kinyomta volna a saját szemét, hogy elpusztítsa azt, ami tönkretette az életét.

A zenekar hirtelen elhallgatott, Qhuinn apja pedig a mikrofonhoz lépett a táncparkett szélén. Miközben a Vendégek összegyűltek, Qhuinn anyja és két testvére apjuk mögé álltak, és szinte ragyogtak, de nem a lámpák vagy a gyertyák megvilágításától.

- Egy kis figyelmet kérnék! — szólalt meg Qhuinn apja az ősi nyelven. — Szeretném megragadni ezt a pillanatot, hogy köszöntsem az alapító családokat, akik jelenlétükkel megtiszteltek minket ma este. — Mindenki tapsolni kezdett. — Ezenkívül szeretném üdvözölni a tanács többi tagját is. — Ismét felhangzott a taps. - És Végül azokat a tagokat, akik az elit magját képezik, és természetesen nem utolsósorban a családomat. — Újabb taps. — Az elmúlt tíz év, amely alatt elnökként tevékenykedtem, kihívásokkal teli volt, mégis sikerült jelentős fejlődést elérnünk. Biztos vagyok benne, hogy az utódom hasonlóan szoros kézzel fogja majd a gyeplőt, király nem régen történt trónra emelkedése miatt még fontosabbnak ítélem, hogy a véleményünket megfelelő módon továbbítsuk felé. A tanács áldozatos

munkájának köszönhetően döntéseinknek a faj is hasznát fogja látni... de mindezt csak akkor, ha nem engedjük, hogy eltérítsen utunktól azoknak az eltérő véleménye, akik nem látják át a problémákat olyan jól, ahogy mi...

Ezen a ponton hangos egyetértés hullámzott végig az összegyűltekek körében, majd Lash apjára emelték poharaikat. Ezután Qhuinn apja megköszöri a torkát és a mögötte álló három személyre pillantott. Kissé rekedt hangon folytatta.

— Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy az elitet szolgálhattam... és bár hiányozni fog a munkám, ne lennék őszinte, ha azt mondanám, hogy nem tölt végtelen örömmel a gondolat, hogy mostantól több időt tölthetek el a családommal. Ők jelentik a biztos pontot az életemben, és köszönettel tartozom nekik azért a kedvességért és melegségért, amellyel nap, mint nap körülvesznek.

Qhuinn anyja csókot dobott férje felé a levegőben és sűrűn pislogott közben. Bátyja büszkén kihúzta magát, és szemében rajongás tükröződött. A nővére tapsikolt és ugrándozott, göndör fürtjei boldogan repkedtek.

Ebben a pillanatban Qhuinn olyan mély fájdalmat érzett amiatt, hogy kiközösítették mint fiút, testvért családtagot, hogy ezen semmi sem tudott volna enyhíteni. Még az sem, ha megvigasztalják, de az sem, ha az apja mégis mond valamit róla.

A kopogás hangja kizökkentette a múltból. Apja kezének hangos koppanása megszabadította a régi emlék béklyójától, és kiűzte a fájó gondolatokat a fejéből. Megnyomta a mobiltelefonon a küldés gombot, amivel továbbította az SMS-t, aztán eltette a készüléket a zsebébe és kiszólt.

— Gyere be!

Nem az apja nyitott be a szobába.

Az egyik hűséges állt az ajtóban, ugyanaz a komornyik, aki megmondta neki, hogy nem mehet el idén az elit báljára.

Amikor a szolgál meghajolt, nem az iránta való tiszteletből tette, ám Qhuinn nem is értelmezte így. A hűségesek mindenki előtt meghajoltak. Ha egy mosómedvét találtak volna az udvaron, amint a szemétkorba turkál, első reakcióként biztos, hogy előtte is meghajoltak volna csak aztán kezdték volna elhessegetni.

— Gondolom, eljött az ideje, hogy elmenjek — mondta, miközben a hűséges gyorsan lejátszotta a szokásos mozdulatsort a kezével, hogy elűzze magától a gonosz szem hatását.

— Nagy tisztelettel — kezdte a szolga még mindig meghajolva —, az apja úgy rendelkezett, hogy hagyja el a ház területét.

— Oké — felelte Qhuinn, és felállt, majd fogta a sporttáskáját, amelybe már korábban bepakolta pólógyűjteményét és négy farmerjét.

Miközben a vállára kanyarította a holmiját, arra gondolt, vajon meddig működik még a telefonja. Az utóbbi néhány hónapban már várta, mikor fogják kikapcsolni. Azóta, hogy hirtelen megszüntették havi rendszeres juttatását.

Az volt az érzése, hogy a telefontársaságnak sincs több szerencséje, mint neki.

— Az apja megkért, hogy ezt adjam át önnek. - A hűséges még mindig nem egyenesedett fel, miközben kinyújtotta előre a karját, és átadott neki egy nagyméretű vastag borítékot.

Qhuinn legszívesebben megmondta volna a komornyiknak, hogy vigye vissza az átkozott levelet az apjának, és dugja fel a seggébe.

Ehelyett csendben elvette tőle, kinyitotta, és miután elolvasta, összehajtotta, és visszacsúsztatta a borítékba. Aztán bedugta hátul a nadrágjának az övébe.

—Akkor megyek, és megvárom az autót — mondta, a hűséges kiegyenesedett.

—Lenne szíves a kocsibejáró végén várakozni?

—Aha. Persze. Oké. — Tökmindegy. — Vért akar tőlem, ugye?

—Ha lenne olyan szíves. — A hűséges kinyújtott felé egy sárgaréz serleget, amelynek az alja fekete üveggel volt kibélelve.

Qhuinn a svájci bicskáját használta, mert a vadászkését elkobozták. Végighúzta a tenyerén a pengét, majd ökölbe szorította a kezét, hogy néhány cseppet kipréseljen a serlegbe.

Miután elhagyta a házat, elégetik a vérét. Ez is a megtisztítási folyamat része volt. Nemcsak hogy megszabadultak a selejtes egyedtől, de ezzel a gonoszt is örökre kiűzték az otthonukból.

Qhuinn vissza sem nézett, amikor elhagyta a szobáját, egyenesen a bejárat felé igyekezett. Nem köszönt el a nővérétől, pedig hallotta,

hogy fuvolán gyakorol, a bátyjához sem nézett be, hagyta, hadd szavalja tovább a latin verseket. Nem állt meg az anyja fogadószobájánál sem, pedig hallotta, hogy telefonon beszél. Az apja dolgozószobáját pedig egyértelműen nagy ívben elkerülte. Mindannyian egyetértettek azzal, hogy el kell mennie. Ennek bizonyítéka ott lapult a borítékban.

Lent a földszinten nem csapta be hangosan a bejárati ajtót. Nem volt értelme felhívni magára a figyelmet, mindannyian tudták, hogy elmegy, hiszen éppen ezért színlelték olyan buzgón, hogy el vannak foglalva ahelyett, hogy együtt teáztak volna a szalonban.

Szinte biztos volt benne, hogy abban a pillanatban, hogy a hűség jele nekik, hogy eltűnt a házból, azonnal összegyűlnek. Lefogadta volna, hogy isznak majd egy kis teát, elrágcsálnak néhány pogácsát, aztán megkönnyebbülten fellelegeznek, és arról beszélgetnek, milyen nehéz lesz majd emelt fővel járniuk azok után, amit Lashsel tett.

Lesétált a kanyargós kocsibejáró végéhez. Amikor odaért nagy vaskapuzhoz, látta, hogy nyitva áll. Kisétált rajta, mire nem sokkal később hangos csattanással be is záródott mögötte. Mintha még fenékbe is rúgták volna búcsúzóul.

A nyári éjszaka forró volt és párás. Észak felé villámlott.

A viharok mindig észak felől érkeztek. Nyáron is és télen is. A hideg hónapokban egy északról jött vihar úgy teleszórta hóval a tájat, hogy mindenki... Húha! Annyira meg volt zakkanna, hogy már az időjárásról beszélgetett saját magával.

Letette a sporttáskáját a járdaszegély mellé. Úgy vélte, talán fel kellene hívnia Blayt és megkérdeznie, hogy el tud-e jönni érte. Ekkora táskával nem lenne könnyű láthatatlanná válnia, kocsit pedig soha nem kapott, szóval erről ennyit. Nem voltak túl jók a kilátásai.

A telefonja épp akkor szólalt meg, amikor elővette. Egy üzenet érkezett Blaytól: *hosszánk kell jönnöd lakni! Hadd menjek érted!*

Már majdnem visszaírt neki, amikor eszébe jutott a boríték, és inkább abba hagyta. Visszatette a telefont táskába, majd a ruháival teletömött zsákot a vállal akasztotta, és elindult az út mentén. Kelet felé tartott, mert amikor véletlenszerűen elindult balra, ebbe irányba vezetett az út.

Istenem... most már tényleg árva lett. Mintha beigazolódott volna a belső sejtése. Mindig is azt gondolta, hogy örökbe fogadták, vagy valami hasonló, mivel soha nem illett be a többiek közé... és nemcsak

a különböző színű szeme miatt. Mintha más anyagból szőtték volna. Kezdetől fogva így érezte.

Lelke egy része szeretett volna dühösen kiabálni, amiért kirúgták az otthonából, na de mégis mire számított? Soha nem volt igazán közülük való, az pedig, hogy késsel rátámadt elsőszülött unokatestvérére — még ha teljesen jogosan is tette — megbocsáthatatlan volt.

Ezért az apja is nagy árat fog fizetni.

Támadás esetén — vagy gyilkosság, ha Lash meghal —, ha az áldozat az elit egyik tagja, ő vagy a vérrokona egy bizonyos összegre voltak jogosultak. Hogy mekkora volt ez az összeg, azt a sérült vagy halott személy családjának vagyona határozta meg. Egy fiatal, épp hogy átváltozott vámpírnál, akinek a szülei az alapító családok közé tartozott? Ennél már csak egy testvér vagy egy terhes arisztokrata nő halála lett volna drágább.

A pénzt pedig a szüleinek kell majd kifizetniük, nem neki, mivel csak az átváltozás után egy évvel tekintettek valakit felnőttnek.

A jó oldala az volt a dolognak, hogy a törvény szerint még kiskorúnak számított, és mint ilyen, nem lehetett halálra ítélni. Persze ítélni fognak felette, és eddigi életének hivatalosan is véget ér egy szakasza. Ha már a változásoknál tartunk. Kizárták az elitből. A Családjából. A képzési programból. A nővé operáláson kívül nem tudta elképzelni, mi más lehetne még megváltoztatni a személyiségén. Ahogy a dolgok álltak, a hajnal beálltaig el kellett döntenie, hogy hová megy, hogy aztán átgondolja, mihez is kezd azután. Blay háza lenne a legkézenfekvőbb megoldás, kivéve, hogy ha egy család egy kitaláltottnak ad otthont, azzal társadalmilag ellehetetleníti magát az elitben, vagyis ez az út nem volt járható. John sem tudott volna szállást adni neki. Mivel a testvérekkel lakott, a címe olyan titkos volt, hogy látogatókat egyáltalán nem fogadhatott, nem beszélve a félig állandó, egy éjszakás vendégekről.

Aki mellel még lemészárolta az egyik diáktársát. És éppen a narancssárga börtönruhára várt.

Istenem... John! Amit Lash mondott róla!

Quinn remélte, hogy nem igaz, de tartott tőle, hogy mégis. Mindig is azt hitte, hogy John azért nem vesz részt nőekkel való játszózásban, mert még Blaynél is félénkebb. Most viszont?

Egyértelmű volt, hogy a srácnak komoly gondjai voltak... és Qhuinn most egy igazi tuskónak érezte magát, amiért a szexszel cukkolta. Nem csoda, hogy John soha nem akart egyetlen nőt sem hátravinni a Zero Sumban. Az az átkozott Lash!

Bármilyen lesz is a következménye annak, amit gazemberrel tett, semmin nem változtatott. A fickó mindig is egy szemét alak volt, akit Qhuinn már évek óta mőresre akart tanítani. Hogy mert így Johnra támadni? Remélte, hogy belehal a sérüléseibe.

De nem csak azért, mert úgy gondolta, hogy szívességet tesz a világnak azzal, ha egy kegyetlen gazemberrel kevesebb él benne.

Lashnek nagy szája volt, és amíg életben volt, addig John titka sem volt biztonságban. Ez pedig veszélyes. Az elit néhány tagja az ilyen dolgot rendkívül férfiatlannak tartotta. Ha John egyszer majd belép a testvériség tagjai közé, és köztiszteltnek örvend, megnősül, családot alapít, senki nem tudhatja meg, hogy régen egy férfi meggyalázta. Nem beszélve arról, hogy egy emberi férfi.

A francba, az a tény, hogy egy emberről volt szó, fényéveket rontott a dolgon. Az elit szemében az emberek nem voltak jobbak, mint a patkányok, akik történetesen felegyenesedve jártak. Az pedig, hogy valakin felülkerekedtek? Tarthatatlan volt!

Nem, gondolta Qhuinn, miközben tovább sétált, megtehetné, akkor sem változtatna semmit azon, elkövetett.

15. fejezet

Miután John kitakarította az öltöző zuhanyzóját, visszament az irodába, leült az íróasztal mellé, és isten tudja milyen sokáig, csak bámulta a papírokat, amelyeket el kellett volna rendeznie. A néma csendben lüktetett feldagadt ajka és kézfeje, ám ezek elhanyagolhatóak voltak a fejében zúgó tompa morajhoz képest. Milyen furcsa az élet!

Nagyon hosszú ideig kiszámítható sebességgel folyik, az események komótos tempóban követik egymást, aztán hirtelen — mint egy Porsche az autópályán, amely szédítő sebességgel húz el mellettünk — felgyorsulnak dolgok, és egy szempillantás alatt váratlanul olyasmi történik, ami örökre megváltoztat mindent. Wellsie halála is ilyen volt. Aztán Tohr eltűnése.

És legutóbb Qhuinn megmozdulása, amikor Lashre támadt.

Az a szörnyűség pedig, ami évekkorábban történt vele a lépcsőházban... nos, az is ide tartozott.

A sors ezzel rúgta csak igazán fenékbe.

Nyilvánvalóan úgy volt megírva, hogy Qhuinn elvágja Lash torkát abban a pillanatban, az idő pedig felgyorsult, hogy senki és semmi ne tudja ebben megakadályozni.

John felhagyott a próbálkozással, hogy nekilásson a papírmunkának, ezért felállt az íróasztal mellől, és a szekrényen keresztül elhagyta az irodát. Amikor belépett a föld alatti alagútba, amely felvezetett a

központba, gyűlölte magát, amiért Lash halálát kívánta. Nem örült neki, hogy ilyen kegyetlen gondolatai vannak, ráadásul, ha Lash meghal, Qhuinnre sokkal nehéz sors várt.

Azt viszont nagyon nem akarta, hogy kitudódjon a titka.

Amikor kilépett az előcsarnokba, megszólalt a telefonja. Qhuinntől jött egy SMS: *Elementem otthonról. Nem tudom, meddig működik még a telefonom. Jelentkezem Wrath-nál, amikor csak akarja.*

A francba! John azonnal visszaírt a barátjának: *Blay készen áll, hogy elmenjen érted és felvegyen.*

Nem jött válasz.

John újra írt neki: *Qhuinn? Várd meg Blayt, ne menj el nélküle! Ott maradhatsz náluk.*

Megállt a lépcső aljánál, és várta a választ. Egy perccel később

Blaytól jött egy üzenet: *Ne aggódj, rajta vagyok a Qhuinn-ügyön!*

Majd megírom, ha hallok felőle. A legrosszabb esetben felveszem.

Hála istennek!

Más körülmények közt John átment volna Blayhez hogy a barátaival legyen, most azonban nem tudott volna a szemükbe nézni. Biztos másképp néznek majd rá ezek után. Ráadásul a dolog még egy jó ideig benne marad az agyukban, ahogy neki is, miután megtörtént.

A támadás után a nap minden percében csak erre gondolt. Aztán már csak a nappal legnagyobb részében és egész éjszaka. Kicsit később már csak néha gondolt rá nappal, majd aztán csak minden másnap. Később előfordult, hogy egy hét is eltelt, amíg újra eszébe jutott.

Az éjszakáiból sokkal tovább tartott kiűzni, végül azonban még az álmái is megszűntek róla. Na igen, semmi kedve sem volt most találkozni a barátaival, és a szemükbe nézve azt látni, hogy mire gondolnak. Hogy elképzelik és találgatják, vajon hogy történhetett. Nem. Most még nem tudna együtt lenni velük. Amellett, nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy az egész az ő hibája. Ha nem hurcolta volna magával ezt a titkot, Lashnek nem lett volna rá oka, hogy kite-regesse a barátai előtt, és a harc meg sem történt volna. Akkor pedig Qhuinn sem játszott volna Rambót az unokatestvérén.

Az a nyomorult lépcsőházi eset ismét megkeserítette az életét. Olyan érzés volt, mintha a vele történt gyalázat utóhatásai soha, de soha nem érnének véget.

Amikor elment a könyvtár előtt, hogy elinduljon felfelé az, emeletre, egy hirtelen ötlettől vezérelve bement, és a kötetek címeit nézegetve megkereste a jogi részleget... amely majdnem hat méter széles volt. Istenem, legalább hetven joggal kapcsolatos könyv sorakozott a polcon az ősi nyelven írva! Nyilvánvalóan a vámpírok is annyira szerettek pereskedni, mint az emberek. Átlapozott néhány kötetet, és annyit ki tudott szűrni belőlük, hogy mi történhet. Ha Lash meghal, Quinn gyilkosság vádjával fog Wrath elé állni. A dolgok nem sok jót ígértek, mivel nem ő volt az, akit megtámadtak, vagyis nem hivatkozhatott önvédelemre.

Az egyetlen esélye az volt, ha fel tud hozni valami indokolt, becsületbeli okot a gyilkosságra, bár még akkor is hagy valószínűséggel börtönbe zárják, ráadásul egy nagyobb összeget is fizetnie kell Lash szüleinek. Más részről azonban, ha Lash nem hal meg, akkor a vád halálos fegyverrel elkövetett támadás lesz, ami megint csak börtönbüntetést és bírságot von maga után.

Mindkét kimenetel ugyanazt a kérdést vetette fel: amennyire John tudta, a fajnak nem voltak börtönei, mivel a büntetőjogi rendszer a Wrath trónra lépése előtti négyszáz év során szinte teljesen megszűnt. Vagyis Quinn házi őrizetben lenne, amíg fel nem építenek valahol egy börtönt.

Nehéz volt elképzelni, hogy Blay szülei határozatlan ideig hajlandóak lesznek megtűrni egy gonosztevőt házukban. De akkor hova megy szegény?

Egy káromkodás kíséretében John visszatette a bőrkötéses könyvet a többi közé. Amikor megfordult, meg pillantott egy látomást a holdfényben, és azonnal megfeledkezett arról, amit az előbb olvasott.

Az erkélyajtó mögött a kertben Cormia lépett ki a medence vizéből. Meztelen testéről kristálycseppekben csöpögött le a víz, a bőre olyan sima volt, mintha kifényesítették volna, hosszú, elegáns karja és lába pedig kecses, mint a nyári szellő.

Ó... húha!

Hogy a pokolba tudta Phury távol tartani magát tőle?

A lány belebújt a ruhájába, és a ház felé fordult, ám ekkor észrevette a fiút, és döbbenetesen megmerevedett. John úgy érezte magát, mint egy leselkedő, de azért tétován üdvözlésre emelte a karját. Cormia egy ideig habozott, mint akit valami rossz dolgon kaptak rajta, aztán ő is visszaintegetett.

John kinyitotta az erkélyajtót, és gondolkodás nélkül mutogatni kezdett.

Nagyon sajnálom, hogy elkéstem.

Ó micsoda zseniális ötlet! Hiszen a lány nem értette a jelbeszédet...

- Azt sajnálod, hogy megláttál, vagy azt, hogy elkéstél? Úgy vélem, mindkettőt jelentheti az, amit mutogattál. — Amikor a fiú az órájára bökött a fejével, Cormia elpirult. — Á, szóval az utóbbit.

John bólintott, mire a lány odasietett hozzá. Meztelen lába nedves nyomokat hagyott a kövön.

—Vártam rád... Ó, szentséges szűz, hisz megsérültél!

John megérintette feldagadt száját az ujjával, és azt kívánta, bárcsak ne látna Cormia olyan jól a sötétben. Elkezdett mutogatni, hogy elterelje a lány figyelmét magáról, és közben nagyon rosszul érezte magát a kommunikációs akadály miatt.

Hirtelen remek ötlete támadt. Elővette a telefonját, beírt egy szöveget.

Még mindig szeretnék megnézni egy filmet. Mit szólsz hozzá?

Az éjszaka pokoli volt eddig, de John tudta, hogy amikor a testvérek visszatérnek a klinikáról, és Lash állapotáról már biztosat tudnak mondani, a helyzet még ennél is szörnyűbb lesz. Mivel jelenleg még saját magát alig volt képes elviselni, nem beszélve a gondolatairól. Jó ötletnek tűnt, hogy beüljenek együtt a sötét moziterembe, és egy kicsit elfeledkezzen a külvilágról.

Cormia egy percig résnyire szűkített szemmel mérete.

—Jól vagy?

Igen, persze, gépelte John a telefon képernyőjére. Ne haragudj, hogy elkéstem! Nagyon szeretnék megnézni egy filmet.

— Akkor részemről a megtiszteltetés — mondta Cormia meghajolva. — Azonban előbb szeretnék lezuhanyozni és átöltözni.

Visszamentek együtt a könyvtárba, majd fel a lépcsőn. John le volt nyugőzve. Cormia egyáltalán nem volt zavarban azok után, hogy a fiú meglátta meztelenül, ami nagyon vonzó tulajdonság volt benne. Kimondottan vonzó.

Amikor felértek az emeletre, megvárta, hogy Cormia bemenjen a szobájába, és felkészült rá, hogy egy jó ideig ott fog várakozni rá, a

lány azonban néhány pillanat múlva már ott is volt. A haja le volt engedve.

Ó, édes istenem, micsoda látvány! A szőke fürtök a csípőjéig értek, a színük a nedvességtől sötétebb volt, mint a megszokott halvány búzaszín.

— Vizes a hajam — jegyezte meg Cormia bocsánatkérően, és megfogott egy tincset. — Azonnal felcsavarom a fejemre, amint megszárad.

Miattam ugyan nem szükséges, gondolta John, közben csak kábultan bámulta a lányt.

— Uram?

Miután visszazökkent a valóságba, elindultak a szobros folyosó felé. Hamarosan odaértek egy szárnyas csapóajtóhoz, amely a személyzet lakhelyéhez vezető utat jelölte. Kinyitotta Cormia előtt, majd jobbra fordultak és megpillantottak egy párnázott ajtót. Miután itt is beléptek, egy szőnyeggel borított lépcsősor tárult fel előttük, amelybe süllyesztett fénycsíkok voltak beépítve.

Cormia felemelte a szoknyája alját, és miközben lépdelt a lépcsőn, John megpróbálta nem túlságosan feltűnően bámulni a haját, amint a derekát verdeste hátul.

A mozi terem igazi, 1940-es évekbeli Metró—Golwyn—Mayer hangulatot árasztott. Retro stílusban volt berendezve, a rézfoglalatos lámpák halványan világítottak és egy pálmafás motívum húzódott végig a fekete-piros falalakon. A székek nem is hasonlítottak a stadionok üléseihez. Huszonegy ülőhely volt elrendezve három részre osztva, a széksorok közti folyosót a földön lámpák világították meg. A hét-hét bőrszékéből álló három rész mindegyike olyan széles volt, mint egy királyi méretű franciaágy, és összesen több pohártartó volt rajta, mint egy Boeing 747-esen.

A mozi hátsó részében több ezer DVD sorakozott egy állványon, és mellettük ennivalót is láttak. A pattogatottkukorica-készítő gép mellett — amely nem volt lekapcsolva, mivel nem szóltak előre Fritznek, hogy jönnek — volt még egy kólaadagoló és egy édességgel teli, igazi pult is.

John megállt a pult előtt, és végignézett a sok nyalánkságon. Volt ott csokis mazsola, gumicukor, gyümölcsös cukorka, csokis mogyoró. Egyszerre érzett éhséget és hányingert, miközben kavargott a gyomra, de úgy gondolta, talán Cormia szeretne enni valamit. Miközben a lány

tágra nyílt szemmel nézelődött, kivett egy, zacskó csokis mogyorót, mert abban egyenként voltak a szemek, és egy zacskó gumicukrot, arra az esetre, ha a lány nem szeretné a csokoládét. Fogott két poharat az italadagolóból, beletett egy rakás jeget, majd megtöltötte őket kólával.

Fütyentett egyet halkán, hogy magára vonja a lány figyelmét, majd a terem eleje felé bökött a fejével, Cormia követte; láthatóan elbűvölték őt a padlóba beépített fények, amelyek a lépcsőn vezették végig a látogatót. Miután leültette a lányt az egyik székre, felszaladt a lépcsőn, és közben megpróbálta kitalálni, hogy mi a fenét is tegyen be.

Na jó, egy biztos, a horror kilőve. Részben mivel Cormia olyan érzékeny és finom lelkű volt, másrészt pedig, mert az ő estéje meglehetősen véresre sikeredett aznap. Így viszont... a filmek ötven százaléka lekerült a listáról, mivel általában Rhage adta le a rendelést Fritznek, hogy milyen DVD-ket szerezzen be.

John átugrotta a Godzilla-filmeket is, mert Thorra emlékeztették. Az olyan silány vígjátékokat, mint az Amerikai pite vagy az Ünneprontók ünnepe, nem találta elég klasszikusnak Cormia számára. Mary gyűjteménye a mély mondanivalójú, külföldi filmekből... nos, John még a jobb napokon is túlságosan nehezen emészthetőnek találta őket. Olyan filmet keresett, amitől ki tudott kapcsolni, mert semmi kedve sem volt valaki más nyomorúságos életét végignézni. Akciófilm talán? Valahogy úgy érezte, Cormia nem annyira tudná felfedezni a szépséget Bruce Willis, Sly Stallone vagy Arnold Schwarzenegger mozijaiban.

Akkor már csak a romantikus filmek maradtak. Na de melyik? Volt néhány John Hughes-klasszikus: Tizenhat szál gyertya, Álmodj rózsaszínt, Nulladik óra, vagy a Júlia Roberts-részleg: Mystic Pizza, Micsoda nő, Acélmagnóliák, Álljon meg a nászmenet... de akadt még egy sorozati Jennifer Aniston felejthető alakításaiból is. Az összes Meg Ryan-film a kilencvenes évekből...

Kihúzott egy felirat nélküli tokot.

Amikor megfordította, és meglátta a borítóját, eszébe jutott, ahogy Cormia a kertben táncolt a fűvön.

Bingo!

Megfordult, és ekkor megszólalt a telefonja. A több címzettnek elküldött SMS Zsadisttól érkezett, aki nyilvánvalóan még mindig Havers klinikáján volt: *Lash, nem néz ki jól. Még mindig folyik a kezelése. Majd értesítek mindenkit.*

Az üzenetet mindenkinek elküldte, aki a központban lakott, és amikor John újra elolvasta, azon töprengett, továbbítsa-e Blaynek és Quinn-nek. Végül visszatette a telefont a zsebébe, és úgy döntött, hogy kettőjüknek így is volt elég baja, nem hiányzott nekik, hogy még jobban megnehezítse a helyzetüket a bizonytalan hírekkel Lash állapotáról. Ha a srác meghal, elég lesz majd akkor értesítenie őket. Megállt egy pillanatra és körülnézett. Szürreálisnak érezte, hogy ő itt van, és egy olyan hétköznapi dolgot csinál, hogy betesz egy filmet a lejátszóba. Emellett furcsán helytelennek is gondolta. Most azonban nem tudott mást tenni, mint várni. Mindenki, aki érintett volt dologban, egyet tehetett csak: várt.

Odament a DVD-lejátszóhoz, kinyitotta a tálcáját, és amikor berakta a lemezt a helyére, egyfolytában Lash-t látta maga előtt, ahogy átvágott torokkal fekszik földön, és szemében rémület tükröződik.

Imádkozni kezdett, hogy ne haljon meg.

Még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy ezentúl élete végéig attól kell majd rettegnie, hogy kitudódik a titka. Megéri, mert így Quinnt sem ítélik el gyilkosságért, és senkinek a halála nem fog az ő lelkén száradni.

Kérlek, istenem, add, hogy Lash túlélje!

16. fejezet

A belvárosban, a Zero Sumban, Rehvenge-nek amúgyis nagyon rossz estéje volt, a biztonsági főnöke azonban rátett még egy lapáttal. Xhex karba tett kézzel állt íróasztal előtt, és olyan megvetően nézett le rá, mintha egy égetnivalóan rossz kölyök lett volna.

Rehv megdörzsölte a szemét, majd ismét a nőre nézett.

— És miért mondd azt, hogy maradjak itt?

— Mert félelmetes vagy, a személyzet pedig be van szarva tőled.

Ami azt bizonyítja, hogy nem ostobák, gondolta Rehvenge.

— Mi történt tegnap este? — kérdezte Xhex lágy hangon.

— Mondtam már, hogy megvettem azt az épületet négy sarokkal mellettünk?

— Igen. Tegnap. Mi történt a hercegnővel?

— Ebbe a városba elkelne már egy goth klub a sötét réteg számára. Azt hiszem, az lesz a neve, hogy Vasálarc. — Odahajolt a laptop villódzó képernyőjéhez. - A bárban elég erős a készpénzáramlás ahhoz, hogy kölcsönt vegyek fel az építkezéshez. De akár kiállíthatok egy csekket is, csak akkor megint be fognak hívatni minket. Olyan átkozottul nehéz bánni a piszkos pénzzel! Te meg ha még egyszer a tegnap estéről mersz kérdezni, úgy kirúglak az irodámból, hogy a lábad sem éri földet!

—Hű, de jó kedve van valakinek! Rehvenge felső ajka felhúzódott, és ezzel kivillant megnyúlt szemfoga, amely az alsó ajkába fűrődött.

—Ne feszítsd túl a húrt, Xhex! Nagyon nem vagyok olyan hangulatban.

—Nézd, ha nem akarsz beszélni róla, rendben van, de ne az alkalmazottakon töltsd ki a dühödet! Semmi kedvem a dolgozók lelkét ápolgatni utána... Miért dörzsölöd meg a szemedet megint?

A férfi megvonaglott, és az órájára pillantott. Vörös színben játszó, kétdimenziós látómezeje közepette rádöbbsent, hogy a legutolsó dopaminadag bevétele óta mindössze három óra telt csak el.

—Máris újabb dózusra van szükséged? — kérdezte Xhex.

Rehv arra sem vette a fáradságot, hogy bólintson, csak kihúzta az íróasztalfiókot, és kivett belőle egy kis üvegcsét, meg egy injekciós tűt. Levette a zakóját, felhajtotta az inge ujját, majd a felkarját

elszorította egy gumicsővel, s megpróbálta átszűrni a fecskendő tűjét az orvosságos fiola vörös gumikupakján.

Még az üvegcsét sem sikerült eltalálnia. Mivel nem érzékelte a tárgyak mélységét, többször a levegőbe dőfött, pedig nagyon elszántan próbálta a tűt és a kis fiola dugóját egymáshoz passzítani.

A manipulátorok mindent a vörös szín különböző árnyalataiban láttak, ráadásul csak két dimenzióban.

Amikor a gyógyszernek elmúlt a hatása — vagy azért mert túlságosan ideges volt, vagy mert kihagyott egy adagot —, a látásának megváltozása volt az első intő jel.

—Add ide, hadd csináljam én!

Rehv érezte, hogy átsuhan rajta a gonoszság első hulláma, és rájött, hogy képtelen megszólalni, ez csak megrázta a fejét, és folytatta a hiábavaló próbálkozását a fiolával és a fecskendővel. Időközben a teste kezdett felébredni mély álmából, az érzékelés apró bizsergés formájában lassan visszatért a karjába és a lábába.

— Elég legyen már ebből az átkozott macho stílusból! — Xhex eltökélten megkerülte az íróasztalt. — Add már ide...

Rehv megpróbálta gyorsan lehúzni az inge ujját, de nem sikerült.

—Jézus Mária! — szisszent fel a nő.

Rehvenge ügyetlen mozdulattal el akarta takarni előle az alkarját, de már késő volt. Túl késő.

— Hadd csináljam én! — mondta Xhex, és a férfi vállára tette a kezét. — Nyugi, főnök... engedd, hogy gondoskodjam rólad!

Meglepően gyengéd mozdulattal elvette tőle az üvegcsét és a fecskendőt, aztán feltette a férfi kék-zöld karját az asztalra. Az utóbbi időben olyan sokszor szúrta meg magát, hogy még amellet is, hogy gyorsan gyógyult, feldagadtak az erei és gödrösek lettek, mint egy kátyúval teleszórt út, amelyen nagyon sokan járnak.

—A másik karodat kell használni.

Miközben Rehvenge kinyújtotta az asztalra a másikat, Xhex minden gond nélkül beleszúrta a tűt a fiola gumikupakjába, és kiszívta belőle a normál adagnyi gyógyszert. A férfi megrázta a fejét, majd feltartotta két ujját, hogy duplázza meg a mennyiséget.

—Ez túl sok — mondta Xhex.

Rehvenge a fecskendőre vetette magát, Xhex azonban még időben elhúzta a keze ügyéből. A férfi az asztalra csapott az öklével, és

dühösen nézett rá. A szeme villámokat szórt. A nő néhány keresetlen szó kíséretében felszívott egy újabb adagot a fecskendőbe, majd a fiókban kotorva keresett egy alkoholos kendőt. Amikor megtalálta, feltépte a papírját, és megtörölte vele a férfi könyökhajlatát. Miután beadta az injekciót, leszedte az érszorítót, minden tárgyat visszatett a fiókba. Rehvenge hátradőlt a széken és behunyta a szemét. A vörös látómező még lecsukott szeme mögött is megmaradt.

— Mióta megy ez már így? — kérdezte Xhex halkán. — Ez a dupla adag? Meg az, hogy fertőtlenítés nélkül szúrod magad? És egyébként hányszor csinálod ezt naponta?

A férfi csak a fejét rázta.

Néhány pillanattal később, hallotta, hogy Xhex kiszól az ajtó előtt álló Treznek, hogy hozza a Bentleyt a bejárathoz. Már éppen meg akarta mondani neki, hogy sem lehet róla, hogy elmenjen, amikor Xhex kivette az egyik cobolyprém kabátját a szekrényből.

— Elmegyünk Havershöz — jelentette ki. — Ha pedig ellenkezni mersz, behívom a fiúkat, és úgy visznek ki innen ebből az irodából, mint egy rongybabát.

Rehv csak bámult rá.

— Nem te... vagy itt a főnök.

— Ez igaz. De gondold, ha elmondom a fiúknak, hogy elfertőződött a karod, egy pillanatig is haboznának, mielőtt megragadnak és kivisznek innen? Ha jól viselkedsz, talán ülhetsz a hátsó ülésen a csomagtartó helyett. Ha pedig ellenállsz, a motorháztetőn fogsz díszelegni egész úton.

— Baszd meg!

— Ezen már túl vagyunk, nem emlékszel? Kipróbáltuk, de egyikünknek sem tetszett.

A francba! Már csak az hiányzott, hogy ezt eszébe juttassa.

— Térj észre, Rehv! Tudod, hogy nem nyerheted meg ezt a csatát, akkor miért próbálsz meg mégis harcolni? Minél hamarabb indulsz el, annál hamarabb visszajöhetsz. - Egy ideig mérgesen farkasszemet néztek. - Rendben van! Ne beszélj a dokinak a dupla adagról, csak hagyd, hogy megnézze a karodat! Csak egy szót mondok: szépszis.

Mintha Havers nem jönne rá magától is az okára, ha ránéz a karjára?

Megfogta a botját, és lassan felállt a székről.

— Melegem van most... a kabáthoz.

— Oké, de azért elviszem, hogy amikor a dopamin hatni kezd és lehűlsz, nehogy megfagyj.

Xhex anélkül nyújtotta neki a karját, hogy ránézett volna. Tudta, hogy milyen büszke seggfej, másképp nem támaszkodna rá. Márpedig most nagy szüksége volt, hogy ránehezeden, mivel olyan gyenge volt, mint a harmat.

—Utálom, amikor igazad van - jegyezte meg Rehvenge.

—Ez megmagyarázza, hogy miért vagy olyan hirtelen haragú.

Lassan kísértáltak együtt az irodából, és kiléptek a sikátorba.

A Bentley ott várt rájuk, Trez ült a volán mögött. A fekete férfi szokás szerint nem kérdezett semmit, és nem is tett semmiféle megjegyzést. Ettől persze a síri csend még nyomasztóbbnak tűnt, mert Rehv tudta magáról, hogy seggfej módjára viselkedett.

Nem vett tudomást a tényről, hogy Xhex a hátsó ülésre ültette, és ő is beült mellé, mintha attól félne, hogy rosszul lesz útközben vagy ilyesmi. A Bentley olyan lágyan suhant végig az utcákon, mint egy varázsszőnyeg. Micsoda átkozottul találó hasonlat, mivel Rehv pontosan úgy is érezte magát, mintha egy repülő szőnyegen lenne. Manipulátor természete viaskodott vámpír vérével, és miközben ideoda hintázott a rossz, és a félig tisztességes oldala között, az ellentétes erkölcsi viselkedések közti ugrádozástól szörnyű hányingere lett. Lehet, hogy Xhexnek igaza volt, amikor a hányás miatt aggódott? A Trade utcán balra fordultak, becsatlakoztak a Tizedik sugárútba, és a folyó felé vették az irányt, ahol rátértek az autópályára. Négy kijárával később letértek róla, és keresztülmentek egy gazdag környéken, ahol a hatalmas telkeken helyet foglaló házak messze bent voltak az úttól, mint egy király, aki arra vár, hogy az alattvalói letérdeljenek előtte.

Rehv kétdimenziós vörös látása miatt nem sok mindent érzékelt a szemével. Manipulátor oldalával viszont sokat is. Érezte a házakban lakó embereket, be tudta azonosítani a lakókat az érzelmi lenyomatukból, mivel minden érzés energiát bocsátott ki magából. A látása olyan sík volt, mint egy televízió képernyője, az emberekről alkotott érzékelése azonban három dimenzióban működött. Mintha az örömük, a szomorúságuk, a büntudatuk, a vágyaik, a haragjuk és a

megbántottságuk egy térbeli grafikont rajzolt volna fel előtte, és olyan megbízhatóan közvetítette felé az információt, mint másoknál a szem.

Habár a látása nem tudott áthatolni a magas kőkerítéseken, a gondosan elrendezett fák tömegén, vagy a házak kőből és malterből épített falain gonosz természete segítségével olyan tisztán érzékelt az embereket, mintha meztelenül álltak volna előtte. Az érzékei azon nyomban életre keltek. A hibáikra koncentrált, miközben feltérképezte érzelmi állapotukat, próbálta megtalálni a leggyengébb pontokat egy ember életében, aztán azokat megragadva még jobban összezavarni őket. Ő volt a ravasz macska a szelíd kiséggel szemben, a hosszú karmú leselkedő, aki szeretett volna eljátszozni velük, amíg minden kis piszkos titkuk, sötét hazugságuk és szégyenteljes aggodalmuk ott nem visszhangzik a fejükben.

Gonosz oldala nyugodt távolságtartással gyűlölte őket, mivel manipulátor természete úgy vélte, hogy a gyengék nem örökölhetik meg a bolygót. Hagyni kell őket, hogy zabáljanak, amíg meg nem fulladnak. Aztán szét kell zúzni a testüket, hogy csak úgy tocsogjanak a vérükben, aztán hozzálátni a következő áldozathoz.

— Gyűlölöm a hangokat a fejemben — jegyezte meg Rehv. Látta, hogy a nő odapillant rá. A hátsó ülés halvány fényében különlegesen szépnek találta kemény, okos arcát, talán azért, mivel ő volt az egyetlen, aki igazán, megértette a lelkét, és tudta, milyen belső démonokkal kell megküzdenie. Ez a kapcsolat pedig elragadóvá tette a szemében.

— Jobb, ha megveted a lényed ezen részét — szólalt meg Xhex. — A gyűlölet biztonságban tart. — Már unom a harcot.

— Tudom. De sikerülne bármilyen más módon?

— Néha. Nem tudom biztosan.

Tíz perccel később Trez megállt Havers klinikája előtt. Ekkorra a zsibbadás ismét visszatért Rehv lábába és karjába, a testhőmérséklete pedig lecsökkent. Mire a kocsit hátragurult az épület mögé a hátsó bejáratához, a cobolyprém kabát már igazi menedéknek számított a hideg ellen, ezért Rehv jól bele is bugyolálta magát, hogy valamennyire át tudjon melegedni. Amikor kiszállt, észrevette, hogy a vörös látómező is kezd csökkenni, a világ színei visszatérnek, a tárgyak pedig visszakerülnek oda, ahol a térbeli tájékozódás alapján megszokta őket.

— Itt megvárlak — mondta Xhex a hátsó ülésről. Soha nem ment be a klinikára. Persze tekintve, hogy mi történt vele, ez érthető is volt. Rehvenge fogta a botját és rátámaszkodott.

— Nem fog sokáig tartani.

— Addig légy bent, amíg csak szükséges! Trez és én majd itt várunk rád.

Phury visszatért a másik oldalról, és láthatatlanná válva egyenesen a Zero Sumba ment. Megvette az adagját iAmtól, mivel Rehv nem volt bent, és a távollétében a fekete kidobóra volt bízva a klub. Ezután hazament, és felsietett a hálósobájába.

Arra gondolt, hogy előbb elszív egy cigarettát, hogy egy kicsit lenyugodjon, aztán majd átmegy Cormiához, és megmondja neki, hogy nyugodtan visszamehet a másik oldalra. Amikor majd beszél vele, megígéri neki, hogy soha nem fog Nemzőként közeledni hozzá, és megfogadja, hogy megvédi majd mindenféle kritikától vagy bántó megjegyzéstől.

Végül pedig kertelés nélkül bocsánatot kér tőle, amiért úgy elhanyagolta, miután áthozta ide, ebbe a világba.

Miközben az ágyon ült, cigarettapapírral a kezében, megpróbálta eljátszani, hogy mit fog mondani neki... de folyton csak azt látta maga előtt, amikor levetkőztette előző este. Halvány, karcsú kezét, amint kicsatolja a nadrágján az övet, majd kihúzza a derekából. Hirtelen örülten heves vágy nyilallt az altestébe. Gyorsan ki akarta üzni a fejéből a gondolatot, de tudta, hogy legalább olyan képtelenség azt színlelni, hogy nyugodt és hűvös, mint egy lángokban álló házban úgy tenni mintha nem lenne semmi baj.

Muszáj volt észrevenni a hőséget és meghallani, a füstiasztók vijjogását.

Na igen... csak hogy ez az állapot nem tartott sokáig. A sok üres fehér bölcső formájában megérkezett a tűzoltóautó és rajta egy legénységnyi tűzoltó. Olyan volt az emlék, mint egy töltött fegyver a halántékához szorítva. Egy szempillantás alatt kioltott minden lángot. A fejében megszólalt a varázsló. Megint azon a koponyákkal és csontokkal teleszórt mezőn állt, felette szürke volt az ég:

gyerekkorodban az apád folyton részeg volt. Éjjel-nappal. Emlékszel még milyen érzés volt ez? Mondd csak, pajti, milyen apja leszel annak

a sok csecsemőnek, akiket nemzel majd, hiszen a hét minden napján, napi huszonnégy órán át be vagy löve?

Phury abbahagyta, amit éppen csinált, és eszébe jutott, hányszor vonzolta be apja testét a dudvás kertből, mielőtt lejött a nap. Ötéves volt, amikor először megtette és halálra volt rémülve, hogy nem fogja tudni időben biztonságba helyezni a hatalmas testet. Milyen szörnyű volt! A gazzal benőtt kert olyan óriásinak tűnt, mint egy dzsungel, apró keze pedig folyton lecsúszott az apja derékszíjáról, miközben vonzolta a ház felé. Kétségbeesésében sírva fakadt, s közben állandóan lepillantva azt leste, mikor bukkan fel a nap szép lassan a látóhatár szélén. Amikor végre sikerült behúznia az apját a házba, Ahgony szeme kinyílt, és nagy lapátkezelével pofon vágta Phuryt.

Meg akartam halni, te idióta!

Egy pillanatig döbrent csend volt; majd a férfi zokogni kezdett, magához ölelte, és sírva megesküdött rá, hogy soha többé nem fogja megpróbálni megölni magát.

Csakhogy nem így történt. Volt következő alkalom.

És azt követő is. És még azután is. A végén pedig mindig ugyanez a jelenet játszódott le.

Phury mindig megmentette, mert eltökélte, hogyha hazahozza Zsadistot, itt lesz az apja is.

A varázsló elmosolyodott.

Mégsem ez történt, nem igaz, haver? Az apád így is, úgy is meghalt, Zsadist pedig soha nem ismerhette meg.

Még szerencse, hogy rászoktál a dohányzásra, így Z legalább első kézből tapasztalhatta meg a családi hagyományt.

Phury a homlokát ráncolta, és a fürdőszobaajtó felé nézett, ahol a vécé is volt. Megragadta a dohánnyal teli csomagot és hirtelen felpattant, mert elszánta magát, hogy lehúzza az egészet a vécén.

A varázsló felnevetett.

Nem tudod megtenni. Képtelenség hogy le tudj szokni. Még négy órát sem bírsz ki egy délután anélkül, hogy be ne pánikolnál. Komolyan el tudod képzelni, hogy az életed elkövetkezendő hétszáz évében egyszer sem gyújtasz rá? Ugyan már, pajti, legyen eszed!

Phury visszarogyott az ágyra.

Nézzenek oda, van agya! Micsoda meglepetés!

Phury nyomorultul érezte magát, amikor megnyálazta a papírt, és összeragasztotta a cigarettát, megfogta, és betette a szájába. Épp, amikor elővette az öngyújtóját, a szoba másik sarkában megszólalt a fonja.

Megérezte, hogy ki az, és amikor kihalászta a készüléket a dzsekije zsebéből, látta, hogy igaza volt. Zsadist hívta. Harmadjára.

Felvette, és közben azt kívánta, bárcsak meggyújtotta volna előbb a cigarettát a szájában.

— Igen?

— Hol vagy?

— Most jöttem vissza a másik oldalról.

— Oké, akkor gyere ide minél hamarabb a klinikára! Volt egy összecsapás az öltözőben. Valószínűleg John Matthew kezdte, de Quinn fejezte be. Elvágta Lash torkát. A srácnak azóta egyszer már leállt a szíve. Azt mondják, stabilizálták az állapotát, de isten tudja, mi lesz vele. Megpróbáltam még egyszer felhívni a szüleit, de csak az üzenetrögzítőjük felel. Biztos a gála miatt. Szeretném, ha itt lennél, amikor ideérnek.

Wrath nyilvánvalóan nem szólt Z-nek arról az apróságról, hogy kitették a szűrét a testvériségből.

Halló? — csattant fel Zsadist. — Phury? Valami bajod van velem?

— Nincs. — Egy gyors mozdulat, és felnyílt az öngyújtó teteje, majd egy kattintás a hüvelykujjával, és máris fellobbant a láng. Visszatette a kézzel csavart cigarettát a szájába, odahajolt a lánghoz, és egy kicsit összeszedte magát, mielőtt megszólalt. — Nem tudok odamenni.

— Hogy érted azt, hogy nem tudsz? A pokolba is, az én felem terhes, ágyhoz van kötve, nekem mégis sikerült idejönnöm.

Szükségem van rád itt, mint a képzési program képviselőjére és a testvériség tagjára...

— Nem mehetek.

— Jézus Mária! Hallom, hogy most is dohányzol! Tedd le azt a kibaszott cigarettát, és végezd el a nyavalyás munkádat!

- Már nem vagyok a testvériség tagja.

Döbönt csend lett a telefon végén. Aztán az ikertestvére alig hallható hangon azt mondta: — Micsoda?

Nem kérdésnek szánta. Sokkal inkább az érződött benne, hogy Z már sejtette a választ, csak valami csodában reménykedett.

Phury nem adhatta meg neki ezt az örömet.

— Nézd... Wrath kirúgott a testvériségből. Tegnap este. Azt hittem, már elmondta. — Nagyot szívott a cigarettából, aztán a füstöt lassan szivárogtatva engedte ki az ajka között. Szinte maga előtt látta az ikertestvérét, ahogy ökölbe szorított kézzel tartja a füléhez a telefont, a szeme fekete a dühtől, eltorzult felső ajka pedig felhúzódik a fogáról.

A vicsorgás, amit a telefonban hallott, nem lepte meg.

— Remek! Ez aztán igazán szuper! A vonal elnémult.

Phury visszahívta Zsadistot, de már csak az üzenetrögzítője jelentkezett be. Nem meglepő.

A francba!

Nemcsak azért akart vele beszélni, hogy elsimítsa a dolgot kettőjük közt, hanem az is érdekelte, hogy mi a fene történt az öltözőben. John jól volt? És Qhuinn? Mindketten nagyon forrófejűek voltak, ahogy a legtöbb frissen átváltozott vámpír, ennek ellenére nem volt bennük rossz szándék semmi iránt.

Lash biztosan valami szörnyűséget követett el ellenük.

Phury rekordidő alatt szívta el a szájában lévő cigit. Miközben egy újabbat csavart magának és meggyújtotta, úgy döntött, majd Rhage-től szerez információt. Hollywood mindig mindent tudott, bármiről is volt szó...

A varázsló megrázta a fejét.

Azt ugye tudod, pajti, hogy Wrath nem fog örülni, ha megtudja, hogy beleavatkozol a testvériség ügyeibe? Te mostantól fogva már csak egy vendég vagy ebben a házban. Nem vagy része a családnak.

Fent a moziteremben Cormia elhelyezkedett a székben, amely nagyon kényelmes volt. Úgy fogta körül, mint víz a medencében, vagy mint egy óriás lágyan ölelő tenyere.

A fények elhalványodtak, majd John lement a széksorok elejéhez.

Valamit begépett a telefonjába, aztán megmutatta a lánynak.

Készen állsz?

Amikor Cormia bólintott, a vásznon felvillant egy hatalmas kép, és mindenfelől hang hallatszott.

— Szentséges szűz!

John kinyújtotta felé a kezét, és rátette a tenyerét a lányéra. Cormia egy idő múlva megnyugodott, aztán némán a vásznonra kezdett

figyelni, amelyet elborított a kék szín számtalan árnyalata. Emberek jelentek meg fajta, férfiak és nők, és táncoltak, a testük összesimult, a csípőjük a zene ritmusára kígyózott.

Kis szünetekkel angol nyelvű feliratok villantak fel rózsaszínben.

— Ez ugyanolyan, mint a televízió? — kérdezte a lány. —

Ugyanúgy működik?

John bólintott, éppen amikor egy rózsaszín felirat jelent meg a vászon közepén: Dirty Dancing — Pizkos tánc.

Hirtelen egy autónak nevezett szerkezetet lehetett látni, amint egy zöld dombokkal övezett úton haladt előre. Emberek ültek benne. Egy emberi család: apa, anya és két lány.

Egy női hang hallatszott a teremben minden irányból.

— 1963 nyara volt...

Amikor John a kezébe nyomott valamit, Cormia alig tudta levenni a tekintetét a vászonnól annyi időre, hogy megnézze, mi az. Úgy látta, hogy egy zacskó. Egy kis barna zacskó, amelynek nyitva volt a teteje. A fiú mutogatással jelezte, hogy nyúljon bele nyugodtan, és tegyen be egyet a szájába abból, amit benne talál. Cormia beletette a kezét. Egy kis színes golyócskát vett ki, de aztán megállt. Szemmel láthatóan nem fehér volt. Pedig még ezen az oldalon is csak a fehér enivalót ette meg, ahogy a hagyomány megkövetelte.

De mégis, mi baj származhatna abból, ha most kapja?

Körülnézett, habár tudta, hogy nincs ott rajtuk kívül más. Majd úgy, mintha megszegné a törvényt, lassan beletette a...

Szentséges... Szűz... Mária!

Az íztől életre kelt a nyelve, és rögtön a vért juttatta eszébe. Mi volt ez az étel? Ránézett a zacskóra. Az elején két rajzolt figura volt látható, amelyek úgy néztek, mint a benne lévő édesség, és az volt ráírva, M&M's.

Meg kell ennie az egész csomagot! Most azonnal! Az sem számított, hogy nem fehér.

Vett még néhányat, és elaléltan felnyögött. John nevetett, majd átnyújtott neki egy hosszú piros poharat, amelyre az volt írva, Coca-Cola. Jég csörgött benne, és a tetejéből egy hosszú, vékony pálcika állt ki. John felemelte a poharát, és megszívta a pálcikát. Cormia utánozta a mozdulatot, majd visszatért a kis zacskó varázslathoz és újra a vászonra szegezte a tekintetét.

Egy csomó ember gyűlt össze egy tó mellett, és próbálták utánozni azt, amit egy szép, szőke nő mutatott nekik. Jobbra-balra mozgott. Egy fiatal lány, Baby, aki korábban már beszélt, elszántan próbálkozott, hogy ő is úgy mozgassa a testét, ahogy mindenki más.

Cormia odafordult Johnhoz, hogy kérdezzen valamit, de látta, hogy a fiú a telefonját nézi, és a homlokát ráncolja, mintha csalódott lenne.

Valami történt kora este. Valami rossz. John most sokkal komorabb volt, mint máskor, és észrevehetően szótlanabb is. Cormia nagyon szeretett volna segíteni rajta, bármilyen módon, ahogy csak tud, de nem akart tolakodó lenni.

Ő, aki sok mindent megtartott magának, mindenki inasnál jobban megértette azt, ha valakinek magányra volt szüksége.

Úgy döntött, hogy nem zavarja, ezért inkább kényelmesen elhelyezkedett a széken, és hagyta, hogy magával sodorja a film. Johnny jóképű volt, bár nem annyira, mint Nemző, és ő, milyen csodálatosan mozgott, amikor megszólalt a zene! A legjobb rész az volt, ahogy Baby egyre jobban belejött a táncba. Szívmelengető volt nézni, ahogy kezdetben csetlett-botlott, majd egyre jobban megtalálta a helyes mozdulatokat, és végül könnyeden táncolt.

- Imádom ezt — mondta Johnnak. — Olyan, mintha én is átélném.

A fiú odatartotta elé a telefonját. Van még több filmünk is. Több ezer.

— Szeretném megnézni őket. — Ivott egy kortyot a szívószálon keresztül. — Mindet látni akarom...

Hirtelen Baby és Johnny kettesben maradtak a fiú szobájában.

Cormia megbabonázva meredt a képernyőre, amikor a két szereplő összesimult, és meghitten táncolni kezdett. A testük annyira különböző volt! Johnnyé sokkal nagyobb és izmosabb, mint Babyé, mégis áhítattal és gyengédséggel ért hozzá. De nemcsak ő ért a lányhoz. Baby is viszonzta a simogatást, végigfuttatta a kezét férfi bőrén, és úgy nézett ki, mint aki élvezi is, amit csinál.

Cormia szája szétnyílt, feljebb ült a széken, és közelebb hajolt a vászonhoz. Lelki szemei előtt a Nemző átvette Johnny szerepét, ő pedig a Babyét. Együtt mozogtak egymáshoz simulva, a csípőjük összedörzsölődött, a ruháik eltűntek. Kettesben voltak a sötétben, egy biztonságos helyen, ahol senki nem láthatta vagy zavarhatta meg őket.

Ez történt a Nemző hálósobájában is, csak itt nem álltak meg, és az együttlétüknek nem volt semmi mögöttes tartalma. Nem nehezedett rájuk teherként a hagyomány súlya, nem kellett félniük attól, hogy kudarcot vallanak, és mindenekelőtt nem volt másik harminckilenc nő a képben.

Milyen egyszerű volt! És milyen valóságos, habár csak a fejében létezett.

Ezt szerette volna megtenni a Nemzővel, gondolta miközben a filmet bámulta.

Ez volt az, amire vágyott.

17. fejezet

Cormia mellett ülve John megnézte a telefonját. Két oka is volt rá. Egyrészt kényelmetlenül érezte magát a szexjelenettől, másrészt nagyon szeretne volna megtudni, mi a helyzet Lashsel és Qhuinn-nel.

A fenébe!

Írt Blaynek egy üzenetet, aki rögtön válaszolt, és azt írta, hogy ő sem tud semmit Qhuinnről, és már azon gondolkozik, hogy lassan előhozza a kocsit. John a combjára fektette a telefont. Nagyon remélte, hogy Qhuinn nem csinált semmi ostobaságot. Mint például, hogy felakasztotta magát a fürdőszobában. Á! Képtelenség.

Az apja azonban bármire képes volt. John még nem találkozott vele személyesen, de történeteket már hallott róla Blaytól... és a bizonyítékot is látta, amikor Qhuinn az átváltozása után egy monoklival a szeme körül jelent meg.

John észrevette, hogy türelmetlenül dobol a lába, ezért a térdére tette a kezét, hogy megállítsa. Amennyire babonás volt, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a mondás szerint a baj nem jár egyedül. Ha Lash meghal, újabbakra számíthat utána.

A testvérekre gondolt, akik az utcán harcoltak az alantasokkal. Aztán Qhuinnre, aki kint járkált egyedül éjszakában. Majd Bellára és a terhességére.

Megint megnézte a telefonját, és egy káromkodást formált a szája.

— Ha menned kell — szólalt meg Cormia -, én elleszek itt magamban.

John már éppen megrázta volna a fejét, amikor a lány a karjára tette a kezét.

— Intézd el, bármi is az! Nyilvánvaló, hogy nehéz estéd volt. Szeretném, ha beszélnél róla, de nem hiszem, hogy szívesen tennéd.

A fiú önkéntelenül is leírta azt, ami éppen megfogalmazódott a fejében.

Bárcsak visszamehetnék az időben, mert akkor nem venném fel azt az átkozott cipőt!

— Hogy érted ezt?

Ó, a francba, most meg kell magyaráznia, különben igazi idiótának fog tűnni.

Valami rossz történt ma este. De még azelőtt, hogy elfajultak volna a dolgok, a barátom ideadta nekem ezt a sportcipőt, ami most a

lábamon van. Ha nem vettem volna fel, mi hárman már sokkal hamarabb kimentünk volna az öltözőből, még azelőtt, hogy... egy pillanatra megállt, és arra gondolt, hogy ő és a barátai már nem lettek volna ott amikor Lash kijött a zuhanyzóból... megtörtént volna a baj.

Cormia egy pillanatra ránézett.

— Akarod tudni, mit gondolok? Amikor John bólintott, azt válaszolta.

— Ha nem a cipővel töltötted volna el az időt, akkor lett volna valami más. Valaki más vett volna fel valamit. Vagy beszélgetett volna. Vagy az ajtó beragadt volna. Bármennyire is van szabad választásunk, a sorsot nem lehet megváltoztatni. Aminek meg kell történnie, az így vagy úgy, de mindenképpen megtörténik.

Istenem, Johnnak is hasonló dolog járt a fejében még ott a testvériség központjának irodájában. Kivéve, hogy...

Akkor is az én hibám volt. Rólam szólt. Az egész dolog miattam történt meg.

— Ártottál valakinek? — Amikor a fiú a fejét rázta, Cormia így folytatta. — Akkor hogyan lehet a te hibád?

Nem mondhatta el neki a részleteket. Egyszerűen nem tehetette.

Csak, mert az volt. A barátom pedig valami szörnyűségeset tett, hogy megóvja a becsületemet.

— Az viszont az ő döntése volt, hiszen már felnőtt férfi. — Cormia megszorította a fiú karját. — Ne gyászold a szabad akaratát. Inkább azt kérdezd meg magadtól, hogy mit tehetsz most, hogy segíts neki.

Olyan átkozottul tehetetlennek érzem magam!

— Ezt csak te érzed. Nem a valóság — mondta halkán — Menj és gondolkodj! A megoldás majd rád talál. Érzem.

Néma hite annál is inkább meggyőző volt, mert nemcsak a szavaiból csendült ki, hanem az arcán is látszott. És Johnnak most pont erre volt szüksége.

Nagyon klassz vagy! — írta a telefonjába. Cormia ragyogott a boldogságtól.

— Köszönöm, uram!

Szólíts Johnnak, kérlek!

Átnyújtotta neki a távirányítót, és megmutatta, hogy működik. Amikor látta, milyen hamar megjegyezte, egy cseppet sem lepődött meg.

Cormia is olyan volt, mint Ó. A hallgatása nem azt jelentette, hogy nem intelligens.

Meghajolt a lány előtt, ami egy kicsit furcsának tűnt, mégis úgy érezte, hogy ez a helyes, aztán kisietett a moziból. Miközben lefelé lépkedett az első emeletre írt egy SMS-t Blaynek. Ekkor már két óra telt el azóta, hogy Qhuinnről utoljára hallottak valamit, ezért határozottan itt volt az ideje, hogy elinduljanak megkeresni. Biztos volt nála táska, ezért nem tűnt valószínűnek, hogy láthatatlanná vált, és mivel autója sem volt, nem juthatott túl messzire. Hacsak nem kérte meg az egyik hűségest, hogy vigye el valahová.

John kinyitotta a szárnyas ajtót, amely a szobros folyosóra vezetett, és közben arra gondolt, milyen igaza volt Cormiának. Azzal, hogy itt ül tétlenül a fenekén nem segít Qhuinn-nek, akinek meg kellett birkóznia azzal, hogy elzavarták otthonról, valamint azon sem változtatott, hogy Lash túléli-e az összecsapást, vagy belehal.

És bármennyire kínos volt is az, amit a barátai megtudtak róla, ők ketten sokkal fontosabbak voltak neki, mint az a néhány szó, amelyet valaki szándékos rosszindulatból ejtett ki az öltözőben.

Amikor a lépcsőhöz ért, egy üzenetet kapott, Zsadisttól jött:

Lasht újra kellett éleszteni. Nem áll jól a szénája.

Qhuinn az út mentén bandukolt, sporttáskája minden lépésnél a fenekének ütődött, miközben egyik lába másik elé téve haladt előre.

Elöl az égen villám cikázott át, és megvilágította a tölgyfákat, amelyek ettől úgy néztek ki, mint néhány nagydarab bűnöző. A mennydörgés nem túl messziről hallatszott, aztán az ózon szagát érezte meg a levegőben. Sejtette, hogy hamarosan bőrig fog ázni.

Így is történt. Az eső eleinte nagy, kövér cseppekben hullott, és csak szemerkélve, majd a cseppek kisebbek és gyakoribbak lettek. Olyan volt, mintha először a felnőttek ugrottak volna ki a felhőből, a gyerekek pedig már csak akkor merészkedtek volna elő utánuk, amikor biztonságos volt.

A sporttáskáján kopogott az eső, a haja kezdett lelapulni a víztől. Nem próbálta eltakarni magát, mert tudta, hogy úgysem nyerné meg ezt a küzdelmet. Nem volt nála esernyő, és nem akart beállni egy tölgyfa alá sem menedékért.

A bezselézett, tüskés haj úgysem állt jól neki.

Körülbelül tíz perc múlva egy autó jelent meg mögötte. A fényszórója a hátára világított, a testének árnyéka így előrevetült az úttestre. Amikor odaért közvetlenül mögé, megszűnt a motor halk zúgása. Blay eljött utána.

Megállt és megfordult. A szeme felé emelte az alkarját, hogy megvédje az esőtől. A zápor, ahogy zuhogott, szép mintát rajzolt a fénybe, a fényszóró előtt pedig párás köd képződött, amitől Qhuinnnek rögtön a Scooby Doo epizódjai jutottak eszébe.

— Blay, letompítanád a lámpát? Megvakulok!

A fény lekapcsolódott, majd négy ajtó nyílt ki, miközben a kocsi belső világítása nem kapcsol be.

Qhuinn lassan letette a sporttáskáját a földre. Ezek a férfiak az ő fajtájából valók voltak, nem alantasok. Ami — tekintve, hogy nem volt nála semmilyen fegyver — csak részben adott okot a megkönnyebbülésre.

Az ajtók egymás után csapódtak be. Amikor újabb villámlás szelte át az eget, sikerült egy pillantást vetnie azokra, akik előtte álltak. Mind a négyen fekete köpenyt viseltek, a fejükön csuklya volt, amely eltakarta az arcukat is.

Ja, igen. A hagyományos becsületgárda.

Qhuinn nem szaladt el, miközben látta, hogy egymás után elővesznek egy-egy botot, inkább harci alapállásba helyezkedett. El fogja veszíteni a küzdelmet velük szemben, még hozzá csúfosan, de a pokolba is, véres lesz mindkét ökle, amikor összeesik, és legalább az egyiküknek kiüti a fogát is.

A becsületgárda a klasszikus módon körbevette, ő pedig körbe-körbe járkált közöttük, és azt figyelte, honnan érkezik az első ütés. Mindannyian nagytermetű fickók voltak, akkorák, mint ő, és egy dolog vezérelte őket: hogy fizikailag leverjék rajta mindazt, amit Lash ellen elkövetett. Nem rítus volt ez, hanem fizetség, ezért itt meg volt engedve, hogy védekezzen.

Vagyis Lash valószínűleg túlélte...

Az első botütés a térde hátulját érte, és olyan érzés volt, mintha valaki belelőtt volna. Küzdött, hogy ne veszítse el az egyensúlyát, mert tudta, ha a földre kerül, akkor vége. Valaki más azonban a másik lábát is eltalálta, amikor egy hatalmas ütést mért a combjára. Qhuinn négykézláb a földre rogyott, mire azonnal ütések kezdtek záporozni a vállára és a hátára. Sikerült egy kicsit előrébb mozdulnia, és

megragadta az egyik támadó mindkét bokáját. A fickó megpróbált hátralépni, Qhuinn azonban erősen tartotta a zsákmányát, mire a férfi megingott, és úgy hanyatt vágódott a földön, mint egy zsák krumpli. Szerencsére volt olyan kedves, hogy egy másik társát is magával sodorja.

Qhuinn-nek szereznie kellett egy botot. Tudta, hogy ez az egyetlen esélye.

Egy elkeseredett mozdulattal az egyik földre döntött támadó fegyveréért nyúlt, ám egy másik ekkor kíméletlenül a csuklójára vágott. A fájdalom olyan hatalmas volt, mintha feltűnően villogó neonreklámként azt hirdette volna, hogy telitalálat. Egy ideig használhatatlanná vált a keze, csak lógott ernyedten a karja végén. Még szerencse, hogy mindkettőt egyformán ügyesen tudta használni. Áttette a botot a bal kezébe, és egy jókorát ráhúzott vele az előtte álló gazember térdére.

A dolgok innentől kezdve kicsit jobbra fordultak. Az persze egyértelmű volt, hogy képtelen felállni, ezért a földön fekvve kezdte örült módon csépelni ellenfeleit. Kizárólag a lábukra és a térdükre pályázott. Olyan érzés volt, mintha feldühödött kutyák vicsorgó pofával támadtak volna rá, és attól függően, hogy a bottal éppen hol hadonászott, a támadók hol előrelelendültek felé, hol pedig hátráltak tőle egy lépést.

Már kezdte azt hinni, hogy talán mégis távol tudja tartani őket magától, amikor az egyikük felvett egy nagy követ a földről, és a fejéhez vágta. Az utolsó pillanatban sikerült oldalra kapnia a fejét az útból, hogy ne találja el, ám amikor visszahajolt, teljes lendületével beleütötte az átkozott kődarabba, épp a halántékánál. Egy pillanatra harcképtelenné vált, az ellenfeleinek pedig csak ennyi kellett.

Körbevették, és ekkor kezdődött el az igazi verés. Qhuinn összegömbölyödött a földön, az egyik karját a fejére tette, hogy megvédje, a másikkal pedig a legfontosabb belső szerveit próbálta eltakarni, már amennyire tudta. Eközben az ütések csak úgy záporoztak rá.

Nem az volt a feladatuk, hogy megöljék.

Biztosan nem.

Az egyikük azonban belerúgott az oldalába a derekánál, és közvetlenül a veséjét találta el. Qhuinn a fájdalomtól önkéntelenül hátrarántotta a fejét, és ívben megfeszítette a hátát, amivel szinte

tálcán kínálta a támadónak az álla alatti részt. Itt találta el a második rúgás.

Az állkapcsa nem igazán nyelte el az ütés hatását... inkább felerősítette, mivel az alsó fogsora hozzacsapódott a felsőhöz, és így az agya szenvedte el a rúgás orozlánrészét. Quinn döbbenet elernyed, a szorítása meggyengült a férfi bokáján, védekező pozíciója megrendült.

Nem az volt a feladatuk, hogy megöljék, mert ezt művelték vele, akkor Lash még mindig életben volt. Ha a srác meghalt volna, a szülei odarángatták volna Wrath elé, és azt követelték volna a királytól, hogy ítélje halálra, annak ellenére, hogy még kiskorú. Nem. Ez a verés egyértelműen csak egy szemet szemért típusú fizikai sérülést okozó elégtétel volt. Legalábbis elméletben.

Az igazi gond akkor kezdődött, amikor az egyikük hanyatt fordította a lábával, és egy másik villámgyorsan mindkét csizmás lábával ráállt a mellkasa közepére.

Quinn nem kapott levegőt, mivel a szíve nem pumpálta a vért az ereibe. Minden működés megállt a testében.

Ekkor hallotta meg a bátyja hangját:

— Ezt ne csináld még egyszer! Ez szabályellenes.

A bátyja... *a bátyja..?*

Akkor ez az egész mégsem Lash miatt volt! Ezt a saját családjától kapta, hogy kárpótolják magukat a becsületükön esett csorba miatt. Quinn levegőért kapkodott, de semmire sem ment az erőlködéssel, miközben a négy támadó egymással vitatkozott. A bátyja hangja volt a lehangosabb.

— Elég legyen!

— Ez az átkozott mutáns gazember megérdemli a halált!

Quinn nem tudott a drámára figyelni, mert rájött, hogy a szíve még mindig nem kezdett el újra működni... és még a felismerés okozta hirtelen pánik sem indította be. A látása elhomályosodott, a keze és a lába kezdett zsibbadni.

Ekkor látta meg a vakító fényt.

A francba! Az Árnyék eljött érte.

— Krisztusom! Menjünk!

Valaki lehajolt hozzá.

— Még visszajövünk érted, seggfej! De akkor már a nyavalyás bátyád nélkül.

Csizmakopogást lehetett hallani, az autó ajtajának többszöri nyitását és csukódását, majd a gumi nyikorgását, amikor a kocsni elindult. Amikor egy újabb fénysugár világította meg, Quinn rájött, hogy ez nem a túlvilág, hanem csak egy másik autó, amely az úton közeledik felé.

Ahogy ott hevert magatehetetlenül az úttesten, egy gondolat erejéig arra gondolt, hogy talán ráüthetne a saját mellkasára, mint James Bond a Casino Royale-ban, és mesterségesen lélegeztethetné magát. Behunyta a szemét. Igen, bárcsak képes lenne olyan trükkökre, mint egy 007-es ügynök... Na persze erre semmi esélye sem volt. Elérhetné, hogy a tüdeje valamivel nagyobb lélegeztetvényt tegyen, mint egy apró pihegés, a szíve azonban akkor is csak egy mozdulatlan izomköteg maradna a mellkasa közepén. Az a tény pedig, hogy nem érez fájdalmat, még nagyobb aggodalommal töltötte el.

A következő fehér fény, amely megvilágította, olyan volt, mint az úttest felett lebegő köd: lágy és puha, amely körbeölelte és elringatta. Amikor a testét beterítette a fény, halálos rémülete teljesen elmúlt, helyére végtelen nyugalom költözött. Ebből már tudta, hogy ez nem egy autó, hanem az Árnyék.

Érezte, hogy felemelkedik a földről, és súlytalanul lebeg, szárnyal, amíg meg nem érkezik egy fehér folyosóra. A távoli végén egy ajtót látott, és ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy odamenjen és kinyissa. Egyre türelmetlenebbül sietett végig a folyosón az ajtó felé. Amikor odaért, azonnal a gombszerű kilincs felé nyúlt. Miközben a tenyere ráfonódott a sárgaréz nyitógombra, egy halvány gondolat fogalmazódott meg benne: ha egyszer átsétál a kapun, akkor mindennek vége. Csak addig lebeg két világ közt, amíg ki nem nyitja az ajtót és át nem lép rajta a másik oldalra.

Ha pedig egyszer már belépett, onnan soha többé nem térhet vissza.

Már épp el akarta fordítani a gombot, amikor egy képet pillantott meg az ajtó deszkájára vetülni. Ködös volt és homályos, ezért megállt a mozdulat közben, és megpróbálta megfejteni, mi lehet az.

*Ó... istenem... gondolta, amikor rájött, hogy mit lát.
Szentséges... isten!*

18. fejezet

Cormia nem volt a szobájában, sem a fürdőszobában. Miközben Phury lement a földszintre, hogy megkeresse, komoly elhatározásra jutott. Ha összetalálkozik Rhage-dzsel, nem fogja megkérdezni tőle, amire kíváncsi. A diákok ügyei, az alantasok és a háború, többé már nem tartoznak rá, és ehhez jobb lesz, ha minél előbb hozzászokik.

A testvérek és a diákok dolgaiba már nincs többé beleszólása.

Cormia volt az, akivel foglalkoznia kellett. Ő és a többi kiválasztott. Itt az ideje, hogy végre hozzálasson a feladatához.

Megtorpant, amikor az ebédlő bejáratához ért. Bella?

Ikertestvére fele a tálalóasztal mellett ült, az egyik széken, a fejét lehajtotta, a kezét kidomborodó hasára tette, miközben apró, pihegő lélegzeteket vett gyors egymásutánban.

Amikor észrevette Phuryt, felemelte a fejét, és halványan elmosolyodott.

— Szia!

Jézus isten!

—Szia! Mit csinálsz itt?

—Jól vagyok. És mielőtt még azt mondanád, hogy... ágyban lenne a helyem... elmondom, hogy... éppen oda indultam... — A nagy lépcső felé pillantott. — Csak jelen pillanatban... egy kicsit messzinek tűnik, Az illendőség kedvéért, Phury mindig nagyon ügyelt rá, hogy a közös étkezéseken kívül ne keresse Bella társaságát, és ez már akkor elkezdődött, mielőtt Cormia idekerült volna a házba.

Ez azonban most nem a távolságtartás ideje volt

— Felvigyelek?

A lány nem válaszolt rögtön, és Phury lelkiekben felkészült a vitára. Azt talán csak megengedi neki, a karjánál fogva felvezesse...

—Igen, ha megtennéd.

Ó... a francba!

—Nézzenek oda, hallgatsz a bölcs szóra! Phury elmosolyodott, mintha nem lett volna teljesen megrémülve, és odament hozzá. Az egyik karját lány térde alá csúsztatta, a másikkal pedig a hátát fogta át, és felemelte. Olyan könnyűnek találta, mint a pihe. Az illata az éjszakai rózsákra emlékeztette, és még valami másra is. Egy furcsa illat is vegyült bele... valami nem odaillő, mintha a terhesség miatt a hormonjai megbolondultak volna.

—Lehet, hogy vérzett.

— Szóval, hogy érzed magad? — kérdezte elképesztően nyugodt hangon, miközben az ölében vitte a lépcsőhöz.

— Ugyanúgy. Fáradtan. A pici viszont nagyon sokat rugdos, és az jó.

— Akkor jó. — Felértek az első emeletre, majd végigmentek a szobros folyosón. Bella ráhajtotta a fejét Phury vállára, és egy kicsit megborzongott, amitől a férfi legszívesebben futásnak eredt volna. Amikor odaértek a lány szobájához, kinyílt a folyosó végén lévő ajtó, és Cormia lépett ki rajta. Azon nyomban megtorpant, a szeme tágra nyílt.

— Meg tudnád tartani nekem az ajtót? — kérdezte tőle Phury.

Cormia megiramodott, odasietett a szoba elé, és szélesre tárva nyitva tartotta az ajtót, hogy a férfi be tudjon menni rajta. Phury egyenesen az ágyhoz vitte Bellát és lefektette arra a helyre, ahol a takaró fel volt hajtva a lepedőről.

— Kérsz valamit enni? — kérdezte, miközben próbált úgy viselkedni, mint egy igazi orvos.

Bella szemébe halványan visszatért az élet.

— Azt hiszem, épp ez a probléma... túl sokat ettem, Elfogyasztottam két doboz csokoládédarabokkal megszórt vaníliafagyit.

— Nem rossz választás, ha az volt a célod, hogy elrontsd a gyomrod.

— Phury megpróbált könnyed hangon beszélni. — Mi lenne, ha felhívnám Z-t?

— Miért? Csak fáradt vagyok. És még mielőtt megkérdezed, nem, nem voltam fent többet egy óránál, annyit pedig engedélyezett az orvos. Felesleges emiatt háborgatni Zsadistot, nincs semmi bajom! Lehet, de ő azért mégiscsak fel fogja hívni. Csak nem Bella előtt. Hátrapillantott a válla fölött. Cormia ott állt fehér ruhájában a szoba előtt kint a folyosón, nem szólt egy szót sem, az arcán azonban aggodalom tükröződött. Phury visszafordult Bellához.

— Mit szólnál egy kis társasághoz?

— Nagyon örülnék neki — felelte a lány, és Cormiára mosolygott.

— Felvettem egy divatműsor néhány részét DVD-re, és épp arra készültem, hogy megnézzem. Lenne kedved csatlakozni hozzám?

Cormia Phuryre pillantott, akinek a szemében egyértelműen látszott a néma esdeklés.

— Nem igazán tudom, hogy az micsoda, de szívesen... csatlakoznék.

Amikor belépett a szobába, Phury megfogta a karját, és a fülébe súgta.

— Felhívom Zsadistot. Ha bármi baj adódna, tárcsázd a telefonon a csillag gombot, majd a „Z”-t! Azzal őt hívod.

Cormia bólintott, majd halkán megjegyezte:

— Vigyázni fogok rá.

Phury egy kicsit megszorította a karját, és azt suttogta:

— Köszönöm!

Miután elköszönt és becsukta az ajtót, ment a folyosón néhány métert, aztán felhívta Z-t a mobilján.

Vedd fel... vedd fel! Hangposta. A francba!

— Ez nem ő. Ez nem ő!

Mr. D egy bár melletti sikátor végén állt az esőben, és legszívesebben kihajította volna az előtte álló alantast a Trade utcára, hogy keresztülhajtsanak rajta az autók!

— Mi a franc baja van? — vágott vissza a gyilkos, és a lábánál heverő civil vámpírra mutatott. — Ez a harmadik fickó, akit ma este idehurcoltunk. Több, mint amit egy év alatt elkaptunk...

Mr. D kinyitotta a rugós kését.

— Mégsem az, aki nekünk kell. Szóval vagy felkerekedik megint és nekilát a keresésnek, vagy a mogyoróit tálalom fel magamnak vacsorára. A gyilkos hátralépett egyet, Mr. D pedig a késével felhasította a vámpír zakójának elejét. A férfi eszméletlen, az öltözéke pedig még annál is rosszabb állapotú. Úgy tűnt, mintha az egész személy csupán egy levetett koszos öltöny lenne, amelyre igencsak ráfért volna egy vegytisztítás. Piros vér borította a ruháját mindenütt, az arca pedig olyan volt, mint egy Rorschach-teszt: csupa folt.

Mr. D benyúlt a fickó zsebébe, hogy valami igazolványt keressen nála. Bizonyos mértékig egyetértett a beosztottjával, ám ezt gondosan megtartotta magának. Elképesztő teljesítmény volt, hogy egyetlen éjszaka három vámpírt is sikerült foglyul ejteniük, mégis még mindig úgy be volt tojva, mintha napokig semmi mást nem evett volna, csak aszalt szilvát.

A helyzet mégis úgy állt, hogy nem tudtak semmi jó hírrel szolgálni az Omegának, ami azt jelentette, hogy a saját bőrét kellett a vásárra vinnie.

— Ezt itt vigye vissza a Lowell úti házba! — mondta amikor egy halványkék furgon fordult be a sikátorba tele erősítéssel. — És értesítsen, amikor magához tér! Majd meglátjuk, tud-e valami információval szolgálni nekünk arról, akit keresünk.

— Ahogy akarja, főnök. - A „főnök” szót olyan hangsúllyal ejtette ki, mintha azt mondta volna, seggfej.

Mr. D fontolóra vette, hogy fogja a rugós kését, és ott helyben megnyúzza ezt az arcátlan gazembert, de mivel ma este már elintézett egy gyilkost, inkább nagy nehezen rávette magát, hogy eltegye a fegyvert a tartójába és visszategye a kabátzsebébe. Nem lett volna bölcs dolog éppen most elkezdni ritkítani a társaság állományát.

—Azt ajánlom, vigyázzon a szájára, fiam! — dörmögte, amikor két alantas kiszállt a furgonból, és odament, hogy felvegyék a civilt.

—Miért? Ez itt nem Texas.

—Igaza van. — Mr. D lebénította a gyilkos hatalmas testét, aztán megragadta a golyóit, és úgy megcsavarta, mint egy felmosórongyot. Az alantas felordított, amivel bebizonyította, hogy impotens mivolta ellenére a legnagyobb hatást még mindig a legnemesebb testrészével lehetett rá kifejteni.

—Csakhogy ez még nem ok arra, hogy goromba legyen — suttogta, és felnézett a fickó eltorzult arcába. —Az anyukája nem tanította meg a jó modorra?

A válasz, amit kapott, lehetett volna akár a huszonharmadik zsoltár, egy szőke nős vicc, vagy akár bevásárló lista is, mivel egy árva szót sem lehetett belőle érteni.

Amikor elengedte a férfi golyóit, a bőre minden egyes négyzetcentimétere bizseregni kezdett. Remek! Egyre jobb lett ez az éjszaka.

— Zárja be a vámpírt — mondta az előtte álló beosztottjának —, aztán jöjjön vissza ide! Még nem végeztünk mára!

Mire a furgon elment, már annyira bizsergeti mindene, hogy legszívesebben végigdörgölte volna magát egy dörzspapírral. Ez az elviselhetetlen viszketés azt jelentette, hogy az Omega látni akarta. De hova a pokolba menjen, ahol találkozhatnának? A belvárosban volt ahonnan az Alantasok Társaságának még a legközelebbi háza is

minimum tíz perc autózásra állt. Bár tekintve, hogy nem tudott jó hírekkel szolgálni, úgy vélte, nem lenne okos húzás most késlekednie.

Felkocogott a Trade utcára, és bekukkantott minden elhagyatott épületbe. Végül úgy döntött, hogy nem kockáztatja meg, hogy valaki meglássa, amikor az Omegával tárgyal. Mindenhol hajléktalanok voltak, egy ilyen éjszakán pedig, mint a mai is, egész biztos mindenki bemenekült valami fedett helyre a vihar elől. A legkevésbé egy emberi szemtanúra volt most szüksége, még ha csak egy kábítószeresre is, különösen így, hogy letolásra számíthat.

Néhány sarokkal arrébb egy építkezési területhez ért, amelyet három méter magas kerítés vett körül. Figyelemmel kísérte a munkát, attól kezdve, hogy múlt tavasszal felépült a semmiből az épület kitinpáncélja, aztán jött a bőr, vagyis az üveg, amely befedte a mestergerendákat, végül az idegrendszer, amikor bevezetékelték és lefektették benne a csöveket. A munkások éjszakára mindig abbahagyták az építkezést, vagyis tökéletesen megfelelt a céljainak. Mr. D nekifutott a kerítés előtt, majd megragadta a felső peremet, és átlendítette magát rajta. A másik oldalon guggolva ért földet, aztán egy ideig úgy is maradt.

Senki nem jött oda hozzá, nem rontottak rá a házőrző kutyák, ezért a gondolatával lekapcsolt néhány lámpát és az árnyékban átsurrant egy ajtó felé, amely — csodák csodája — nem volt bezárva.

Az épületben gipszkarton és vakolat száraz illatát lehetett érezni. Mr. D odament a helyiség közepére, lépteit hangosan kopogtatta. A hely átlagos méretű irodának tűnt, amelyet majd nem is olyan sokára, sok kis kockára fognak osztani. Szegény ördögök! Ő soha nem tudott volna egy íróasztal mögött ülni a teljes munkaidő alatt. Egyrészt, mert nem értett a papírmunkához, másrészt meg úgy érezte, hogy megfullad, ha nem láthatja az eget.

Amikor már jól bent járt az épületben, letérdel vette a cowboykalapját, és felkészült egy nagyszabású leszidásra.

Amikor megnyitotta magát a mester számára, kint a vihar is rázendített. Hatalmas mennydörgés rázta meg a belvárost, aztán a hang még egy ideig visszhangzott a magasabb épületek között. Tökéletes időzítés. Mintha a mester megérkezése Caldwell fizikai valóságába szerves része lett volna ennek a nagy földindulásnak. Az Omega úgy jelent meg a semmiből, mintha egy tóból lépett volna elő.

Amikor teljesen átjött építkezés háttére kicsit elmosódottá vált, és úgy hullámozott, mint egy medence felszíne.

A Gonosz szellemszerű fekete testére fehér köpeny borult, és Mr. D már majdnem belekezdett a „megtettünk-minden-tőlünk-telhetőt” kezdetű lemezbe ám az Omega szólalt meg először:

— Megtaláltam azt, ami hozzám tartozik. A halála volt a kulcs, ami elvezetett hozzá. Adjon nekem négy segítőt, aztán szerezze be a szükséges dolgokat, és menjen a házba, hogy mindent előkészíthessen a beavatási szertartásra!

Nos, Mr. D nem egészen erre számított. Felállt és elővette a telefonját.

— Van egy egység a Harmadik utcában. Megmondom nekik, hogy jöjjenek ide.

— Nem. Majd ott felveszem őket, és velem fognak jönni. Visszamegyünk a házhoz, maga pedig segíteni fog nekem, amiben csak kell, aztán levezeti a szertartást.

— Igenis, mester!

Az Omega kinyújtotta a karját, amitől a fehér köntös ujja hátrahullott, mint egy szárny.

— Örvendezzen, mert megtízszereződött az erőnk! A fiam hazatér. Ezzel eltűnt, és a helyén egy felcsavart tekercs hullott le a betonföldre.

— A fia? — csodálkozott Mr. D, és arra gondolt, vajon jól hallotta-e.

— A fia?

Lehajolt és felvette a tekercset. A lista kissé hátborzongató volt, ám korántsem szokatlan. Olcsó és könnyű. Ami nem volt hátrány, mivel a pénztárcája már igencsak lapos volt.

Zsebre tette a listát, majd a fejébe nyomta a kalapját.

A fia?

A város másik részében, Havers klinikáján Rehv egy vizsgáló helyiségben várakozott, és nyolcszázötvenedjére is nézte az óráját. Türelmetlen volt. Úgy érezte magát, mint egy Formula—1-es pilóta, aki egy kiálláson kilencvenéves aggastyánból álló szerelőcsapatot kapott. Mi a francot keres itt egyáltalán? A dopamin elkezdett hatni, a pánik lecsendesedett benne és most már nevetségesnek érezte magát, ahogy a vizsgálóasztalon ülve lóbálja elegáns cipős lábát. Minden rendben volt, uralma alatt tartott mindent, és az ég szerelmére, a karja

is meg fog gyógyulni majd idővel. Az a tény, hogy lassan jött helyre, csak azt mutatta, hogy hamarosan innia kell. Egy gyors akció Xhexszel, aztán minden rendben lesz.

Szóval, semmi keresnivalója itt.

A gond csak az volt, hogy Xhex és Trez a parkolóban vártak rá. Ha nem bekötözött karral megy ki innen, akkor nem fognak neki békét hagyni.

Az ajtó kinyílt, és belépett rajta egy ápolónő. Fehér ingruhát, fehér nadrágot és fehér, puha talpú cipőt viselt, vagyis úgy nézett ki, mint egy klasszikus értelemben vett ápolónő. Tipikusan olyan volt, mint Havers régimódi öltözetű személyzete. Amikor becsukta az ajtót, mélyen a papírokba temetkezve olvasta Rehv orvosi kartonját. A férfi tisztában volt vele, hogy nagyon érdeklő az, ami oda van írva, de legalább annyira szándékosan is teszi, hogy ne kelljen a szemébe néznie. Minden ápolónő így viselkedett a közelében.

— Jó estét! — köszöntötte a nő kimérten, miközben a kartonját lapozgatta. — Veszek öntől vért, ha nem bánja.

— Jól hangzik. — Legalább valami történik. Amíg kihúzta az egyik karját a cobolyprém kabátból és levette róla a zakót, az ápolónő megmosta a kezét, és gumikesztyűt húzott.

Egyik ápolónő sem szeretett vele foglalkozni. Női megérzésből. Habár a papírjai között sehol nem volt megemlítve, hogy félig manipulátor, mindannyian érezték benne a gonoszt. A húga, Bella és korábbi szerelme Marissa voltak az egyetlen figyelemre méltó kivételek, mert ők előhozták belőle a jót. Törődött velük, és ezt érezték is. Ami pedig a faj többi tagját illeti? A névtelen senkik egyáltalán nem jelentettek számára semmit, a gyengébbik nem pedig ezt valahogy mindig érezte benne.

A nővér odalépett hozzá egy tálcával, amelyen néhány fiola és egy vékony gumicső hevert. Rehv felgyűrte az ingujját. A nő nem szólt egy szót sem, miközben levette a vért, majd olyan gyorsan, ahogy csak tudott, az ajtó felé indult.

— Meddig kell még várnom? — kérdezte, mielőtt a nővér végleg eltűnt volna.

— Behoztak egy sürgős esetet. Eltarthat egy ideig.

Az ajtó becsukódott.

A francba! Nem akarta egész éjszakára magára hagyni a klubot. Ráadásul Xhex és Trez sem voltak ott... igen, ez nagyon nem volt így jó. Ő is kemény fickó persze, de még a nagymenőknek sem ártott néha az erősítés, amikor négyszáz felbőszült emberrel kellett szembenéznie.

Felnyitotta a telefonját, és Xhexet tárcsázta, majd tíz percig hadakozott vele a telefonban. Nem volt túl szórakoztató, de legalább elment vele egy kis idő. A nő ragaszkodott ahhoz, hogy Rehvenge ott maradjon, és várja meg a vizsgálat eredményét, de abba legalább beleegyezett, hogy visszamenjen Trezzel a bárba.

Na persze, csak az után, hogy részletes utasításokkal látta el őket.

—Jól van! — csattant fel Xhex.

—Jól van! — vágta rá Rehv is a hívás végén. Beledugta a telefont a zsebébe, majd szitkozódott egy ideig magában. Egy perc múlva megint elővette a nyomorultat, és írt egy SMS-t.

Sajnálom, szörnyű alak vagyok. Meg tudsz nekem bocsátani? Abban a pillanatban, hogy elküldte, egy üzenete érkezett Xhextől.

Nem számít, hogy elviselhetetlen vagy ebben a kérdésben. Csak azért nem hagyom rád, mert törődöm veled.

Rehv felnevetett, amikor Xhex visszaírt: *Megbocsátok, de akkor is szörnyű alak vagy. Majd később beszélünk.*

Visszatette a telefonját a zsebébe, és végignézet mosdókagylón lévő üveg pohárba állított faspatulákon a falra felakasztott vérnyomásmérő mandzsettán és a sarokban álló számítógépen. Már mindegyik vizsgáló szobában megfordult.

Ő és Havers hosszú ideje álltak orvos-beteg kapcsolatban egymással, ami nagyon kockázatos dolog volt. Ha valakinek a tudomására jutott, hogy egy manipulátor van a környezetében, még hacsak félig is volt az, a törvény szerint azonnal fel kellett jelentenie, hogy eltávolítsák a lakosság köréből, és elszállítsák egy távoli közösségbe északra. Az pedig mindent tönkretett volna. Ezért minden alkalommal, amikor Rehvnek el kellett jönnie a klinikára, mélyen belenyúlt a jó öreg doktor elméjébe, és megnyitotta az ő saját kis titkos kamráját a fejében.

Ez a trükk nem különbözött attól, ahogy a vámpírok kitörölték az emberek rövid távú emlékeit, sokkal mélyebb volt annál. Miután transzba ejtette az orvost, kivetítette az agyába az éppen aktuális egészségi állapotát, így a doktor megfelelően tudta kezelni — a sok

kellemetlen, társadalmi mellékvágány nélkül. Amikor a látogatás véget ért, összecsomagolta Havers agyában a „holmiját”, elzárta őket egy biztos helyre az agykéregben, hogy a következő alkalommal, amikor találkoznak, majd ismét elővegye.

Tisztességtelen dolog volt? Igen. Volt más választása? Nem. Kezeltetnie kellett magát... nem olyan volt, mint Xhex, aki egyedül is képes volt megoldani, hogy viaszorítsa a hajlamait. Isten tudja csak, hogy tudta ezt lenni...

Rehv kihúzta magát, a gerince bizseregni kezdett, az ösztönei felpezsdültek. Megmarkolta a botját, és lecsúszott az asztalról. Amikor a lába leért a földre, egyáltalán nem érezte. Az ajtóig három lépéssel eljutott, majd a kezét rátette az ajtógombra és elfordította. Odakint a folyosó mindkét irányban üres volt. A bal oldali végén a távolban a nővérpult és a váróterem a szokásos módon nyüzsgött, jobbra kórtermek voltak, azokon túl pedig egy szárnyas ajtó, amely a hullaházba vezetett.

Semmi dráma.

Igen... minden a megszokott rendben folyt. Az orvosi személyzet céltudatosan tevékenykedett. Valaki köhögött a szomszédos vizsgáló szobában. A klímarendszer folyamatos zúgása pedig már fel sem tűnt senkinek.

Rehv hunyorgott, és nagy kedvet érzett ahhoz, hogy kiterjessze manipulátor érzékeit, ám túl kockázatosnak ítélte. Épp most sikerült stabilizálnia magát. Jobb, ha egyelőre nem nyitja ki Pandora szelencéjét.

Visszament a vizsgáló szobába, és elővette a telefonját, hogy tárcsázza Xhexet, és megkérje, hogy jöjjön vissza érte a klinikához. Még mielőtt kicsörgött volna a hívás, kinyílt az ajtó.

Sógora, Zsadist dugta be a fejét az ajtón.

—Hallottam, hogy itt vagy.

—Szia! — Rehv eltette a telefont, és érezte, hogy a dupla dózis okozta nyugtalanság már a paranoiaszintet is elérte benne. Ó, azok a kellemes mellékhatások!

A francba!

—Mondd, hogy nem Bella miatt vagy itt!

—Nem. Ő jól van. — Z becsukta az ajtót, és belülről nekitámaszkodott, amivel tökéletesen elzárta a menekülés útját.

A szeme feketén ragyogott. Ami azt jelentette, hogy valami feldühítette.

Rehvenge nem tette le a botját, hanem a két közt lóbálta, hátha szüksége lesz rá. Kezdetben, amikor a testvér összekerült a húgával, volt köztük némi feszültség, most azonban már jól kijöttek egymással. Persze a dolgok időközben lehet, hogy megváltoztak. Abból ítélve pedig, hogy milyen fekete volt Zsadist szeme nyilvánvalóan meg is változtak.

— Forgatsz valamit a fejedben, testvér? — kérdezte Rehv.

— Szeretném, ha megtennél nekem egy szívességet.

A szívesség szó valószínűleg téves kifejezés volt.

— Beszélj!

— Azt akarom, hogy a jövőben ne szolgálj ki ikertestvéreimet. Ne adj el neki anyagot! — Zsadist előredőlt. — Ha mégis megteszed, gondoskodom róla, ezentúl még egy nyavalyás szívószálat se tudj eladni abban a klubban.

Rehv a botja végével megkopogtatta a vizsgálóasztal lábát, és azon töprengett, vajon Z más hangon beszélne-e vele, ha tudná, hogy a klubból származó bevétel teszi lehetővé, hogy a fele bátyját ne hurcolják el egy manipulátorkolóniára. Z tudott arról, hogy Rehvenge félig manipulátor, a hercegnőről és a játszadozásairól azonban nem volt tudomása.

— Hogy van a húgom? — kérdezte elnyújtott hangon. — Minden rendben van? Nem izgatja fel magát, ugye? Ebben az állapotban ez most nagyon fontos a számára. Nem használna neki a felesleges idegeskedés.

Zsadist szeme olyan keskenyre szűkült, hogy már csak egy vonalnak látszott, sebhelyes arca pedig olyan félelmetes volt, mint amit az ember csak rémálmaiban lát.

— Nem hiszem, hogy ebbe most bele kéne mennünk.

— Ha ártasz az üzletnek, a következmények a húgomat is érinteni fogják. Erre mérget vehetsz! — Rehv úgy helyezte a botját, hogy függőlegesen álljon a kezében. — Az ikertestvéred felnőtt férfi. Ha gondjaid vannak azzal, hogy kábítószerrel használ, talán inkább vele kellene beszélned.

— Ó, nyugodt lehetsz, vele is el fogok beszélgetni. Tőled viszont azt kérem, hogy add a szavadat, hogy nem fogsz neki több kábítószer eladni.

— Rehv ránézett a függőlegesen álló botra, amelyet ügyesen egyensúlyozott. Hosszú ideje kibékült már az üzletével, persze nyilvánvalóan manipulátor oldalának segítségével. Az ösztönei arra sarkallták, hogy használja ki mások gyengeségét, és mostanra ezt már bizonyos fajta erkölcsi kötelességének is tekintette.

Úgy igazolta maga előtt ezeket az eladásokat, hogy arra gondolt, a vásárlók döntésének semmi köze sincs hozzá. Ha el akarják szűrni az életüket azzal az anyaggal, amit ő ad el nekik, az csakis az ő felelősségük... és semmiben sem különbözik azoktól a társadalmilag jobban elfogadott módszerektől, amelyekkel az emberek tönkreteszik magukat. Például hányan kapnak szívbetegséget a sok gyorsételtől, vagy teszik tönkre a májukat az alkohollal, esetleg szerencsejátékba kezdenek, és eljártsszák a fejük felől a házukat.

A kábítószer is csak egy árucikk volt a többi között, ő pedig üzlettel foglalkozott. Ha bezárta volna előttük a kapukat, a felhasználók máshol úgyszólván megtalálták volna a pusztuláshoz vezető utat. Annyit azonban megtett értük, hogy gondosan ügyelt rá, hogy az áru ne legyen szennyezve veszélyes töltelékanyagokkal, a tisztasága mindig egyforma legyen, hogy a felhasználók ennek megfelelően tudják kiszámítani az adagjukat.

— Add a szavadat, vámpír! — morogta Zsadist.

Rehv lenézett a ruhaujjára, amely eltakarta a bal karját, és Xhex arckifejezésére gondolt, amikor észrevette, hogy mit művelt magával. Furcsa párhuzam. Az a tény, hogy az ő függőségének tárgyát receptre lehetett kapni, még nem jelentette azt, hogy ne tudott volna visszaélni vele.

Felemelte a tekintetét, aztán behunyta a szemét, és visszatartotta a lélegzetét. Kiterjesztette az érzékeit a levegőben, és belépett Zsadist agyába. Igen... a dühe alatt halálos rémületet érzékelt.

És emlékeket... Phuryról. Egy jelenetet, amely már megtörtént... hetven évvel ezelőtt, vagy még korábban... egy halálos ágy mellett. Ami Phuryé volt.

Z takarókba csavarta ikertestvérét, és odavitte a lobogó kandalló elé. Aggódott... Életében először azóta, hogy a lelkét megnyomorította a rabszolgaság, valakire aggodalommal és szánalommal tekintett. A

jelenetben amit Rehv látott, Z vizes ruhát tett Phury láztól tűzforró homlokára, majd felcsatolta magára a fegyvereit és elment.

— Vámpír... - dörmögte Rehv. — Nézd meg, mire mentél a gondoskodásoddal!

— Szállj ki a múltamból!

— Te mentetted meg, nem igaz? — Rehv kinyitotta a szemét. — Phury beteg volt, ezért elmentél Wrath-hoz, mert máshoz nem tudtál fordulni. A vadember, mint megmentő!

— Csak közlöm veled, hogy nagyon rossz hangulatban vagyok, te pedig csak rontasz rajta.

— Szóval így kerültetek mindketten a testvériségbe. Érdekes.

— Azt akarom, hogy a szavadat add, bűnfaló, ne pedig egy monológot, ami untat.

Rehvet valami olyan érzés fogta el, amit nem akart megnevezni, ezért a kezét a szívére téve az ősi nyelven megesküdött.

— *Ezennel esküt teszek előtted, hogy a vérszerinti ikertestvéred soha többé nem fogja elhagyni a klubomat kábitószerrel a zsebében.*

Meglepetés ült ki Zsadist sebhelyes arcára. Aztán bólintott.

— Azt mondják, soha ne bízz egy manipulátorban, ezért én most abban a feledben bízom, aki Bella testvére.

— Bölcs gondolat — dörmögte Rehv, és leengedte a szívéről a kezét.

— Mert ezzel a felemmel esküdtem meg. Árulj el valamit, hogy fogsz gondoskodni arról hogy ne vegyen valaki mástól?

— Hogy őszinte legyek, fogalmam sincs.

— Akkor sok szerencsét hozzá!

— Köszönöm, ránk fér. — Zsadist az ajtó felé indult.

— Hé, Z!

A testvér hátrapillantott a válla fölött.

— Mi az?

Rehv megdörzsölte a bal oldali mellizmát.

— Szóval, izé... nagyon rossz hangulatban vagy ma?

A testvér felvonta a szemöldökét.

— Igen, de ez a mai semmiben sem különbözik többitől. Isten tudja, mikor volt utoljára jó kedvem.

Az ajtó becsukódott mögötte, Rehv pedig visszatette a kezét a szívére. Az az átkozott ketyegője minden ok nélkül olyan hevesen

kezdett el verni, mintha megkergült volna. A francba, lehet, hogy mégis jobb lenne, megvárna a dokit? Nem számít, mennyi ideig tart...

Ebben a pillanatban fülsiketítően hangos robbanás rázta meg a klinikát.

19. fejezet

Phury Havers klinikájának garázsai mögött bukkant elő a fenyőfák között. Épp akkor, amikor megszólalt a riasztó. Az éles vijjogó hang beindította a környék összes kutyáját, amelyek vad ugatásba kezdtek. Attól nem kellett tartani, hogy valaki kihívja a rendőrséget, mivel a szirénát úgy kalibrálták, hogy a hangja túl magas legyen az emberi fül számára.

A francba... nem volt nála fegyver.

Ennek ellenére odarohant a klinika bejáratához, és kész volt akár pusztá kézzel is harcolni, ha arra volt szükség.

Odabent minden elképzelhetőnél szörnyűbb látvány fogadta. Az acélajtó tárva-nyitva állt, mint egy széthasadt ajak, az előcsarnokban pedig szét volt húzva a lift ajtaja, a nyílásban azonban csak a felvonó huzaljait és kábeleit lehetett látni, valamint a fülke tetejét, amelyen egy nagy lyuk tátongott, mint egy mellkason ejtett lövés nyoma. Füst és babahintőpor-illat szállt fel az alagsori klinikából, és a széllel együtt terjedt tova. Az édes-savanyú kombinációjából, valamint a lentről felhallatszó harc zajától Purynek ökölbe szorult a keze és megnyúlt a szemfoga.

Nem húzta az időt azzal, hogy eltöprengjen, vajon honnan tudták az alantasok, hogy hol van a klinika, és a létrával sem törődött, amely a liftakna falához volt támasztva. Leugrott a felvonó tetejére, oda, ahol még ép volt a borítás. Egy újabb ugrással a lyukon keresztül bent termett a liftben, és... totális káosz tárult a szeme elé.

A klinika várótermében három ősz hajú gyilkos küzdött Zsadisttal és Rehvenge-dzsel. A dulakodás felborította a műanyag székeket, az unalmas magazinokat és a lehangoló kinézetű cserepes virágokat. A kifakult hajú gazemberek nyilvánvalóan jól képzettek és rutinos tagok voltak, abból ítélve, amilyen magabiztosan harcoltak, de Zsadist és Rehv méltó ellenfélnek bizonyult.

Mivel a harc nagyon heves volt, Phury alighogy megérkezett, máris bekapcsolódott, mintha csak ő is ott lett volna a kezdetektől. Felkapott egy műanyag széket a recepciós pultból, majd fejbe vágta vele a legközelebbi gyilkost. Amikor az alantas összeesett, ismét felemelte a széket, és az egyik vékony lábát felhasználva mellkason szúrta a gazembert.

Amikor a pukkanó hang és a villanás véget ért, egy sikoltást lehetett hallani a kórtermek felől.

— Menj! — kiáltotta Zsadist, és egyet rúgott előre, amellyel fejbe találta az egyik támadót. — Mi addig feltartóztatjuk itt ezeket.

Phury átrohant a szárnyas lengőajtón.

Holttestek heverték a folyosón. Nagyon sok. A halványzöld linóleumon piros vérben ázva feküdtek.

Phury nehéz szívvel ment el mellettük, nem állt meg, hogy ellenőrizze, valóban meghaltak-e, helyette inkább az orvosi személyzetre és a betegekre koncentrált, akik minden bizonnyal még mindig életben voltak. Néhányuk rémülten menekült felé, fehér köpenyük és kórházi hálóingjük úgy libegett mögöttük futás közben, mint a kitergetett ruhák a szélben.

A karjuknál fogva állította meg őket.

— Menjenek be a kórtermekbe, és csukják be az ajtót! Aztán zárják be kulcsra is!

— Nincsen rajtuk zár — kiáltotta valaki. - És az alantasok betegeket hurcolnak el! — A pokolba! — Phury körülnézett, és meglátott egy feliratot. — Ezen a gyógyszerraktáron van zár? A nővér bólintott, miközben levett valamit az övéről. Remegő kézzel egy kulcsot nyújtott át Phurynek.

— De csak kívülről. Be kell... zárnia minket oda.

Phury egy ajtó felé bökött a fejével, amire az volt felírva, IDEGENEKNEK TILOS A BEMENET.

— Menjenek be ide!

A kis csoport besereglett a háromszor három méter területű kis helyiségbe, ahol a mennyezetig érő polcokon gyógyszerek és orvosi eszközök sorakoztak. Amikor becsukta rájuk az ajtót, tudta, hogy sohasem fogja elfelejteni a tekintetüket, ahogy az alacsony mennyezet alatt ránéztek a neonfényben. Hét rémült arc, tizennégy könnyörgő szem, hetven ujj, amely kétségbeesetten kapaszkodott a többiekébe, amíg a hét különálló test annyira össze nem tömörödött, hogy egy nagy, rettegő egészet alkotott.

Olyan személyek voltak, akiket már ismert: ők viselték gondját, amikor a múltjával problémái adódtak. Ők is vámpírok voltak, mint ő. Ők is azt akarták, hogy háború véget érjen. És kényszerűségből bízniuk kellett benne, mert jelen pillanatban neki volt nagyobb hatalma.

Szóval ilyen érzés istennek lenni, gondolta, és döntött, nem akarja ezt a munkát.

— Nem felejtkezem el magukról — ígérte, és becsukta az ajtót. Elfordította a kulcsot, majd egy pillanatra megállt. A harc hangjai még mindig hallatszottak a recepciós pult felől, ezen kívül azonban minden csendes volt.

Nem volt több alkalmazott. Sem beteg. Ők heten voltak az egyetlen túlélők.

Elfordult a raktártól, és az ellenkező irányba indult, mint ahol Zsadist és Rehv harcoltak. Követte az átható babahintőpor-illatot, amely távolodott a küzdelem helyétől. Végigfutott a folyosón, elhaladt Havers laboratóriuma előtt, meg a titkos karanténszoba előtt, ahol hónapokkal korábban Butch feküdt. A folyosó padlóján végig fekete talpu, gyakorló bakancsok elmosódott lábnyoma keveredett a vámpírok piros vérével.

Krisztusom, hány gyilkos jutott be ide?

Bármi volt is a válasz, már sejtette, hogy az alantasok hová tartottak: a menekülő, föld alatti alagút felé, valószínűleg egy elrabolt személlyel. A kérdés csak az volt, honnan tudták, hogy erre kell menniük?

Phury áthaladt még egy szárnyas ajtón, és bekukkantott a hullaházba. A hűtőkamrák, a rozsdamentes acél boncasztalok, és a felakasztott mérlegek érintetlenül álltak. Logikus. Csak arra volt szükségük, ami élt.

Továbbment a folyosón, és megtalálta azt a kijáratot, amelyen keresztül a gyilkosok eltűntek az elrabol áldozatokkal. Az acélajtóból semmi sem maradt, szét volt tépve, csakúgy, mint a hátsó bejárat vagy a lift teteje.

A francba! Nagyon tiszta munka volt. Betörték és elmentek. Phury szinte biztos volt benne, hogy ez még csak a kezdet, amelyet hamarosan újabbak fognak követni, mert az Alantasok Társasága meglehetősen régimódi volt.

Visszaszaladt a recepciós pulthoz, ahol a harc folyt, hátha Zsadist és Rehv segítségre szorulnak. Útközben a füléhez tette a telefonját, de még mielőtt kicsörgött volna V-nél, Havers dugta ki a fejét a folyosóra a magánirodájából.

Phury megszakította a hívást, hogy az orvossal tudjon foglalkozni, s közben imádkozott, bárcsak ne jelezné V biztonsági rendszere, hogy megszólaltak a szirénák. Persze nagyon valószínűnek tűnt, hogy érzékelte a bajt, mivel ezek a számítógépes rendszerek össze voltak kötve egymással.

— Hány mentőautó van? — kérdezte, amikor odaért Havers elé.

Az orvos nagyokat pislogott a szemüvege mögött, és előretartotta remegő kezét, amelyben egy kilencmilliméteres pisztolyt tartott.

— Van nálam fegyver.

— Amit jobb lesz, ha elteszel, és meg sem próbálsz használni. — Már csak az hiányzott, hogy egy amatőr elkezdjen itt lövöldözni! — Na, gyerünk, tedd el, és figyelj rám! Ki kell innen menekítenünk a túlélőket. Hány mentőautó van?

Havers reszketeg mozdulatokkal megpróbálta betuszkolni a fegyver csövét a zsebébe, miközben Phury attól tartott, hogy még véletlenül magába lő egyet.

— N n-négy...

—... Add már ide! — Elvette tőle, ellenőrizte, hogy nincs-e kibiztosítva, majd a doktor derekába dugta.

— Szóval négy mentő van. Jó. Szükségünk lesz sofőrökre...

Ekkor lekapcsolódott az áram, és minden koromsötétbe borult. Phurynek az jutott eszébe, hogy talán a gyilkosok második csapata jön lefelé a liftaknán keresztül.

Amikor a tartalékgenerátorok működésbe léptek, és felvillantak a halvány, biztonsági fények, megragadta az orvos karját és megrázta.

— Oda tudunk jutni a mentőkhöz a házban keresztül?

— Igen... a ház, az én házam... alagutak...

Három nővér bukkant fel mögötte. Reszkettek, mint a nyárfalevél, és olyan fehérek voltak, mint a fal.

— Ó, szentséges szűz! — kiáltott lel Havers. — A hűségesek ott maradtak a házban! Karolyn...

— Majd én elmegyek értük — mondta Phury. — Megtalálom őket és kihozom. Hol van a mentőautók kulcsa?

A doktor az ajtó mögé nyúlt.

— Itt.

Hála istennek!

—Az alantások megtalálták a déli alagutat, ezért mindenkit a házon keresztül kell kijuttatnunk.

—R-r-rendben.

—Rögtön az után, hogy átmenetileg biztosítottuk az épületet, azonnal megkezdjük a kiürítést — mondta Phury. — Ti négyen itt maradtok, amíg értetek nem jövünk. Ti lesztek a sofőrök.

— H-hogy találtak meg minket?

—Fogalmam sincs. — Phury visszatolta Haverst az irodába, becsukta rájuk az ajtót, aztán bekiáltott a doktornak, hogy zárja be kulcsra belülről. Mire visszaért a recepciós pulthoz, a harc már befejeződött, az utolsó alantást is leszúrta Rehv vöröslő kardja.

Zsadist megtörölte a homlokát a karjával, amitől fekete folt maradt rajta. Felnézett, és azt kérdezte Phurytól.

— Hogy áll a helyzet?

Legalább kilenc dolgozó és beteg halt meg, ismeretlen számú személyt raboltak el, a terület még nincs biztosítva. — Mivel senki sem tudta, hány gyilkos rejtőzködött még a klinika számtalan folyosóján és helyiségében. — Azt javaslom, intézkedjünk, hogy a bejárat, a déli alagút és a házhoz való feljárat biztonságos legyen. Az evakuáláshoz szükség lesz a házba vezető hátsó lépcsőre, aztán gyorsan ki kell vinni a bent lévőket mentőkhöz és a magán járművekhez. Az orvosi személyzet fog vezetni. A cél a Cedar úti tartalék klinika épülete.

Zsadist egy percig csak pislogott, mintha meglepte volna a logikus terv.

— Szép munka!

Az erősítés egy másodperc múlva megérkezett, Rhage, Butch és Vishous egymás után ugrottak ki a felvonó üregéből. Teljes fegyverzetben voltak és vad düh sugárzott belőlük.

Phury az órájára pillantott.

— Én kiviszem innen a civileket és a személyzetet. Ti ellenőrizzétek, van-e még alantás az épületben, akik előkészítik a második csapat bejutását.

— Phury! — szólt utána Z, amikor a testvér elfordult. Amikor Phury hátrapillantott a válla fölött, Z odadobta neki az egyik pisztolyát.

—Hogy meg tudd magad védeni — mondta neki.

Phury egy fejbólintással eltette a fegyvert, majd végigszaladt a folyosón. Amikor felmérte a távolságot gyógyszerraktár, Havers irodája és a lépcsőház között, úgy érezte, hogy a három helyet kilométerek választják el, nem pedig csak néhány méter.

Kinyitotta a lépcsőházba vezető ajtót. A biztonsági fények pirosan világítottak, és csodálatos csend uralkodott benne. Gyors léptekkel felment a lépcsőn, beütötte a kódot a házba vezető ajtónál, majd bedugta a fejét egy lambériával borított előcsarnokba. Citromillatú tisztítószer szaga áradt a fényes padlóról. Rózsailat a márványasztalon díszelgő virágcsokorból, és rozmaringos báránysült a konyhából.

Babahintópor-illatot nem érzett.

Karolyn, Havers szolgálója hajolt ki a sarkon.

—Uram?

—Gyűjtsd össze a szolgákat...

— Már együtt vagyunk. Mind. Hallottuk a riasztót. — Hátrapillantott a válla fölött, és bólintott. — Tizenketten vagyunk összesen.

—Biztonságos a ház?

—Itt nem jelzett egyik riasztó sem.

—Kitűnő. — Átadta a kulcsot, amit Haverstől kapott. — Menj az alagúton keresztül a garázsba, és zárkózzatok be oda. Indítsátok be az összes mentőt és egyéb kocsit, ami ott van, de ne hajtsatok még ki! Egyikőtök maradjon az ajtónál, hogy beengedjen a garázsba, amikor odaviszem a többieket. Majd kopogni fogok az ajtón, és azonosítom magam. Senki másnak ne nyissátok ki az ajtót, csak nekem vagy valamelyik testvérnek. Megértetted?

Fájdalmas látvány volt, ahogy a hűségese nagyot nyelt félelmében és bólintott.

— A gazdánk...

—Haversnek semmi baja. Majd idehozom hozzátok. — Phury kinyújtotta a kezét, és megölelte a nőt. — Most menj! És igyekezz, nincs sok időnk!

Ezután egy szempillantás alatt újra lent volt a klinikán.

Hallotta, hogy a testvérei ott járkálnak. Megismerte őket a csizmakopogásukról, az illatukról és a hangjukról. Ezek szerint nem volt több alant az épületben, Először Havers irodájához sietett, és

kiszabadította a négy foglyot, mert nem bízott benne, hogy a doktor sokáig képes lesz nyugton maradni. Szerencsére Havers megemberelte magát, és azt tette, amit mondott neki: gyorsan felment a lépcsőn a házba a három ápolónővel. Phury bekísérte őket az alagútrendszerbe, amely a garázsba vezetett, és ott maradt mellettük, miközben a szűk, föld alatti járatban haladtak a ház mögötti parkoló alatt.

— Melyik alagút vezet közvetlenül a mentőkhöz? — kérdezte, amikor egy négyes elágazáshoz értek.

— Balról a második, de a garázsok össze vannak kötve egymással.

— Szeretném, ha te és az ápolónők a mentőkbe ülnétek be a betegekkel együtt. Szóval a garázsba kell mennünk.

Olyan gyorsan haladtak, ahogy csak tudtak. Amikor odaértek egy acélajtóhoz, Phury bekopogott, és megmondta a nevét. A zár kinyílt, és a csapat besétált.

— Majd visszajövök még egy csoporttal — mondta, amikor mindenki megölelte egymást.

Visszasietett a klinikára, és összetalálkozott Z-vel.

— Vannak még alantások?

—Nincsenek. Rhage és V őrzik a bejáratot, én meg Rehvel átvizsgálom a déli alagutat.

—Nem jönne rosszul egy kis erősítés a járműveknél sem.

—Értettem. Majd átküldöm Rhage-et. Te hátul mész ki, ugye?

—Igen.

Elköszöntek egymástól, majd Phury a gyógyszerraktárhoz sietett. A keze egyáltalán nem remegett, amikor kivette a zsebéből a kulcsot, amit a nővér adott át neki, majd bekopogott.

— Én vagyok az. — Beletette a kulcsot a zárba, és elfordította az ajtógombot.

Ismét megpillantotta az arcukat, amelyen ezúttal megkönnyebbülést látott visszatükröződni. Az örömük azonban nem tartott sokáig, mert szinte azonnal meglátták a kezében a fegyvert.

— A házon keresztül kell kimennünk — közölte. — Van valakinek valami gondja a mozgással?

A kis csoport kettévált, és láthatóvá vált egy idősebb férfi, aki a földön feküdt. A karjába infúzió volt bekötve, amelyet egy nővér tartott a feje felett.

A francba! Phury visszanezett a folyosóra, a testvéreit azonban sehol sem látta.

— Maga! — mondta, és egy férfi laboratóriumi technikusra mutatott. — Vegye fel őt az ölébe! — Ezután a nőre bökött a fejével, aki az infúziós tasakot tartotta a magasban. — Maga pedig mindig maradjon mellettük!

Miután a férfi felnyalábolta a beteget a földről, és a szőke ápolónő feljebb tartotta a zacskót, Phury párokba osztotta a megmaradtakat. Egy beteghez egy ápolót.

— Menjenek olyan gyorsan, ahogy csak tudnak! A házba vezető lépcsőt keressék, majd menjenek tovább egyenesen a garázsba vezető alagúthoz! Jobbra lesz az első, miután bent vannak a házban. Én maguk mögött leszek. Most pedig indulás!

Olyan sietve mozogtak, ahogy csak tudtak, mégis évekig tartott, hogy megtegyék a szükséges távolságot.

Évekig!

Phury már tükön ült az idegességtől, mire végre beléptek a vörös lámpákkal megvilágított lépcsőházba, és bezárta mögöttük az acélajtót. Nem mert túlságosan fellelegezni, mivel az alantasok robbanóanyagot is használtak. A betegek lassan mozogtak, mivel közülük kettőnek egy, illetve két nappal azelőtt volt műtétje. Phury legszívesebben felvette volna az ölébe az egyiket vagy mindkettőt, de nem kockáztathatta meg, hogy nem marad szabad keze készenlétben a fegyverrel.

A lépcsőfordulóban az egyik betegnek, egy bekötözött fejű nőnek, meg kellett állnia.

A szőke ápolónő, aki az infúziós zacskót tartotta, átadta a tasakot a férfi technikusnak.

— Csak addig, amíg be nem érünk az alagútba — mondta neki, és kérés nélkül ölébe vette az elfáradt nőt.

— Mehetünk!

Phury elismerően bólintott felé, majd előreengedte őket a lépcsőn.

A csapat lassan szivárgott be a házba. Csoszogó lábak és köhögések hangját lehetett hallani, azonban még ez is rendkívül megnyugtató volt a klinikán vijjogó riasztók után. Phury becsukta maguk mögött az ajtót, és átvezette őket az alagút bejáratához.

Amikor a betegek és a személyzet bebicegett a föld alatti járatba, a szőke ápolónő, aki a nőt vitte az ölében, megtorpant.

— Van még egy fegyvere? Mert tudok löni.
Phury felvonta a szemöldökét.

— Nem, nincs másik...

Ekkor megpillantott két díszkardot a bejárat feletti falra felakasztva.
— Tessék, itt a fegyver, én jól bánok az éles tárgyakkal is.

A nővér odatolta felé a csípőjét, mire Phury belecsúsztatta Zsadist pisztolyát fehér köpenye zsebébe. Amikor elfordult és belépett az alagútba, Phury leakasztotta mindkét kardot a réz kampóról, és utánuk szaladt, hogy beérje őket.

Hamarosan megérkeztek egy acélajtóhoz, amely a mentőautók garázsához vezetett. Ökölrel ráütött az ajtóra, megmondta a nevét, mire az ajtó kinyílt. Ahelyett azonban, hogy a csapat bement volna, minden egyes vámpír, akiket idáig elvezetett, megállt és ránézett. Hét arc. Tizennégy szem. Hetven ujj, amely még mindig görcsösen szorította egymás kezét.

De ez most más volt.

A hálájuk az isten munkájának másik fele volt, és Phury érezte, hogy a szívét felmelegíti az örömük és megkönnyebbülésük. Kézzelfogható volt az a közös tudat, hogy érdemes volt hitet fektetni a megmentőjükbe, mert már az életüket köszönhetik neki.

— Még nincs vége — mondta nekik.

Amikor Phury újra az órájára nézett, látta, hogy huszonhárom perc telt el.

Huszonhárom civilt, orvosi személyzeti tagot és háztartási szolgát mentettek ki a garázsokon át. A mentők és az autók nem a szokásos bejáratot használták az épület hátsó részénél, hanem egy rejtett, visszahúzható hátsó kijáratot, amelyen keresztül az erdőbe érkeztek a járművek a ház mögött. Egymás után, lekapcsolt fényszórókkal és fékek használata nélkül gördültek ki a garázból, majd beleolvadtak az éjszakába.

A mentési akció teljes siker volt, Phurynek mégis rossz érzése támadt. Az alantások nem jöttek vissza. Nem vallott rájuk ez a módszer. Rendes körülmények között, ha valahova egyszer betették a lábukat, akkor azt a helyet úgy elárasztották, mint a sáskák. Ez volt a szokásos eljárásuk. Annyi civilt hurcoltak el kivallatni, amennyit csak bírtak, aztán teljesen letarolták a helyszínt. Miért nem küldtek ide most több egységet? Különösen úgy, hogy milyen

értékek voltak a klinikán, meg Havers házában, és biztosan sejtették, hogy a testvérek is ott lesznek és harcolnak ellenük. Lent a klinikán Phury még egyszer ellenőrizte, hogy kórtermekből mind kimenekítették-e az élőket. Szomorú feladat volt. Számtalan holttestet látott mindenfelé. Emellett a komplexum is legalább olyan halálos sérülést szenvedett, mint amelyet a halottak, akik szanaszét heverték mindenütt. Az ágynemű a földön volt, a párnák szétszóródtak, a szívmonitorokat és az infúziós állványokat felborogatták. A folyosókon itt-ott elszórtak különböző orvosi eszközöket, felszerelési tárgyakat és mindenfelé az a szörnyű, fekete talpú csizmanyom látszott a fényes piros vérrel áztatott földön.

A gyors kitelepítés nem volt szívderítő dolog. Ahogy a harc sem.

Miközben Phury közeledett a recepciós pulthoz kísértetiesnek tűnt, hogy nincs a szokásos sürgés-forgás, csupán a légkondicionáló berendezés és a számítógépek folytonos zúgását lehetett hallani. Időnként megcsörrent a telefon, de persze senki nem vette fel.

A klinika ténylegesen kihalt, és már csak néhány dolog emlékeztetett arra, hogy itt valaha élet folyt.

Sem a kórházi részt, sem Havers magán lakhelyét nem fogják újra használni. Lezárják az alagutakat, a még épen maradt külső és belső ajtókat, leeresztik redőnyöket és bekapcsolják a riasztót. Azokba a bejáratokba, amelyeket kirobbantottak, valamint a lift ajtajára ráhegesztenek egy fémlemezt, hogy azokat is le lehessen zárni. Végül egy fegyveres kísérő majd engedélyt kap, hogy belépjen, és elvigye azokat a berendezési tárgyakat és más egyéb személyes holmikat, amelyek nem sérültek meg a harc során. Persze erre nem a közeljövőben kerül majd sor. Attól is függött, hogy az alantasok visszatérnek-e még a bevásárló kosaraikkal.

Szerencsére Haversnek volt egy másik háza is, ahol ő, az orvosi személyzet, valamint a szolgák is otthonra találnak, ráadásul még a betegeket is el tudják helyezni az ideiglenes klinikán. A kartonokat és leleteket egy távoli szerveren tárolták, ezért azokhoz most is hozzáfértek, azonban az orvosi felszereléseket, eszközöket és gyógyszereket minél hamarabb be kellett szerezniük az új helyre.

Az elsődleges feladat most az volt, hogy újra beindítsanak egy teljes körű, állandóan működő klinikát. Ehhez azonban hosszú hónapok és több millió dollár szükségeltetett.

Amikor Phury odaért a recepció pulthoz, megcsörrent egy telefon, amelynek a kagylója még a helyén volt. A hívás abbamaradt, amikor bekapcsolt az üzenetrögzítő, és egy új üdvözlés hangzott fel: Ez a szám átmenetileg nem üzemel, kérjük, hívja a következőt: ...

Vishous gondoskodott róla, hogy azonnal legyen egy másik szám, ahol a hívók elmondhatták az üzenetüket, majd meghagyhatták a nevüket és az elérhetőségüket. Mihelyt a kérésüket és a személyazonosságukat ellenőrizték, az új klinika dolgozói visszahívták az illetőt. A hívások befutottak a Gödörbe, Vishous számítógépállomására, amelyet szerényen csak a négy játékszernek nevezett. Bárkit könnyen le tudott ellenőrizni, aki odatelefonált. Ha tehát az alantasok akartak volna kíváncsiságból érdeklődni, le tudta volna nyomozni a hívásukat.

Phury megállt, és figyelmesen hallgatózott, miközben, marokra fogta a fegyvere markolatát. Havers volt annyira előrelátó, hogy a mentőautók vezető ülése alá elrejtett egy-egy pisztolyt, így Zsadist kilencmilliméterese visszakerült a családba.

Viszonylag csend volt. Semmi nem tűnt szokatlannak. V és Rhage az új klinikán voltak, arra az esetre, ha a konvojt mégis eltérítette volna az úton az ellenség.

Zsadist a hegesztést intézte a déli alagutak széttépett bejáratánál.

Rehvenge talán már haza is ment.

Habár a klinika meglehetősen biztonságosnak tűnt, Phury felkészült rá, hogy lőjön, hogy megöljön valakit.

Az ilyen hadműveletek mindig feltüzelték...

A francba! Valószínűleg ez volt az utolsó akció, amiben részt vett. És ebbe is csak azért csöppent bele, mert eljött Zsadisthoz, nem pedig azért, mert a testvériség tagjaként idehívták segíteni.

Hogy elterelje a gondolatait erről a témáról, végigsétált egy mási folyosón, és a klinika elsősegélynyújtó részébe jutott. Amikor a gyógyszerraktár elé ért, üvegcsörömpölést hallott bentről kiszűrődni.

A fegyverét szorosan az arca mellé emelte, és az egyik ajtófélfához lapult. Óvatosan bedugta a fejét az ajtón, és rögtön meglátta, mi van odabent. Rehvenge állt az egyik üveges szekrényke előtt, amelynek az

ajtaján egy ököllel ütött lyuk tátongott. Kis üvegcséket pakolt a polcról a cobolyprém kabát zsebébe.

— Nyugalom, vámpír! — szólalt meg anélkül, hogy odanézett volna Phuryre. — Ez csak dopamin. Nem kábítószer lopkodok, vagy ilyesmi.

Phury leengedte maga mellé a fegyvert.

— Miért viszel...

— Csak. Mert kell.

Amikor az utolsó fiolát is eltette, elfordult a szekrénytől. Ametiszt szeme jellegzetesen ravaszul csillogott, mint egy viperáé. Istenem, mindig úgy nézett ki, mint aki azt méricskéli, milyen szögből támadjon, még akkor is, amikor a testvérek között volt!

— Szerinted hogy találták meg ezt a helyet? — kérdezte Rehv.

— Nem tudom. — Phury az felé bökött a fejével. — Gyere, menjünk. El kell hagynunk az épületet. Nem biztonságos.

Rehv elmosolyodott, és kivillantotta még mindig megnyúlt szemfogát.

— Bizton állíthatom, hogy tudok vigyázni magamra.

— Ezt nem is kétlem. De akkor is az a véleményem, hogy el kellene mennünk.

Rehv óvatosan átszelte a helyiséget kikerülve a földre hullott kötszeres, gumikesztyűs és lázmérős dobozokat. Erősen a botjára támaszkodva ment, de csak egy bolond gondolta volna róla, hogy valami fogyatékosága van.

Olyan kedvesen, amilyen kedvesen csak tudott beszélni, azt kérdezte:

— Hol vannak a töreid, cölibata?

— Nem tartozik rád, bűnfaló.

— Rendben. — Rehv megpiszkált a botjával egy doboznyi legyezőszerűen kiborult faspatulát, mintha vissza akarná tolni őket a helyükre. — Jobb, ha tudod, hogy az ikertestvéred beszélt velem.

— Nocsak!

— Ideje lenne már indulni.

Mindketten az ajtó felé kapták a fejüket. Zsadist állt mögöttük, szemöldöke mélyen össze volt húzva fekete szeme fölött.

— Úgy értem, most azonnal!

Rehv nyugodtan elmosolyodott, majd megszólalt a telefonja.

— Nézd csak, mit ad isten! Pont megérkezett értem az autó. Egy élmény volt találkoznom veletek. Uraim.

Viszlát később!

Ezzel megkerülte Phuryt, bólintott Zsadist felé, majd felnyitotta a telefonját, a füléhez tette, és közben a botjára támaszkodva kibicegett.

Lassan elhaltak lépteinek hangjai, és súlyos csend telepedett a helyre. Phury megválaszolta azt a kérdést, amit Zsadist még fel sem tett.

— Azért jöttem ide, mert nem válaszoltál a hívásaimra.

Előrenyújtotta a fegyvert, és a markolatánál fogva Z-nek adta.

Zsadist elvette tőle, megnézte a tárat, majd eltette a fegyvertartójába.

— Túlságosan dühös voltam rád ahhoz, hogy beszéljek veled.

— Nem magunk miatt hívtalak. Bellát az ebédlőben találtam.

Nagyon gyenge volt, ezért ölben vittem fel a szobátokba. Szerintem nem ártana, ha Jane megnézné, de ez már nem az én gondom.

Zsadist arcából kifutott minden szín.

— Mondta Bella, hogy mi a baja?

— Amikor lefeküdt, már jól volt. Azt mondta, túl sokat evett, az okozta a gyengeségét. De... — Lehet, hogy tévedett, amikor azt gondolta, hogy vérzik? — Szerintem, nagyon jó lenne, ha Jane megnézné.

Zsadist örült tempóban szaladni kezdett, csizmája hangosan kopogott az üres falak közt, a hang visszhangzott az egész klinikán.

Phury sétálva követte. Amikor eszébe jutott, hogy ő a Nemző, elképzelte magát, ahogy hasonló ok miatt aggódva és kétségbeesetten rohan Cormiához. Istenem, szinte kristálytisztán látta maga előtt a képet... a lány nagy hasában az ő gyermekét várja, ő pedig folyton aggódik érte, mint Z.

Megállt, és benézett az egyik kórterembe.

Vajon mit érezhetett az apja, amikor az anyja szülőágyánál állt, és megtudta, hogy egészséges fiúgyermek született? Biztosan odáig volt az örömtől... de csak addig, amíg Phury világra nem jött, és el nem tolt az áldás egyensúlyát.

A szülés sok szempontból nagyon kockázatos volt.

Phury végigsétált a folyosón a szétrobbantott liftig, és közben arra gondolt, hogy a szülei valószínűleg már a kezdet kezdetén tudták, hogy két egészséges fiúutóddal az egész életük tele lesz szenvedéssel.

Mélyen vallásos meggyőződéssel hittek az Őrző

egyensúlyrendszerében. Bizonyos szinten talán meg sem lepődtek, amikor Z-t elrabolták, hiszen ezzel helyrebillent a családi egyensúly.

Talán az apja ezért hagyta abba Zsadist keresését, amikor megtudta, hogy a dada meghalt, és a fiú, akit elvesztettek, rabszolgasorba került.

Lehet, hogy Ahgony úgy vélte, a kutatás csak még jobban megpecsételné Z sorsát... mivel a keresés már így is a dada halálát okozta, és ha tovább folytatja, azzal nemcsak hogy rossz, de egyenesen elviselhetetlen események láncolatát indítaná el.

Talán önmagát okolta azért, hogy Z rabszolgaként végezte. Phury nagyon is el tudta ezt képzelni.

Megállt és ránézett a váróteremre, amely úgy fel volt dűlva, mint egy éjszakai bár egy ingyen kör után.

Bellára gondolt és a terhességére, valamint arra, hogy az átok vajon még működik-e.

De legalább Cormiát kimenekítette ebből az elátkozott sorsból.

A varázsló bólintott.

Szép munka volt, pajti! Megmentetted őt. Ez volt az első elismerésre méltó cselekedeted, amit valaha tettél.

Sokkal, de sokkal jobb dolga lesz nélküled.

20. fejezet

Mr. D lefékezett a farmon álló ház mögött, és leállította a Ford Focust. Néhány tömött reklámszatyor hevert az anyósülésen, a tárcájában pedig egy 147,73 dolláros blokk. Kiszállt, és magával vitte a szatyrokat.

A hitelkártyája kimerült, ezért az üzletben kiállított egy csekket, amiről nem volt meggyőződve, hogy fogják fogadni. Tisztára, mint a régi szép időkben. Az apjának mesteri dobásai voltak, na persze nem azért, mintha jól kosarazott volna.

Amikor Mr. D becsukta a vezető oldali ajtót, az jutott eszébe, hogy a társaság talán nem is azért vesz tragacsokat a tagoknak, mert kerülni akarják a feltűnést, hanem mert nincs pénzüik. Régebben nem kellett

aggódniuk amiatt, hogy van-e pénz a hitelkártyájukon, vagy hogy sürgősen új fegyvereket kell beszerezniük.

Na igen, amikor Mr. R volt a főalantas. A nyolcvanas években. Akkor még igazán jól mentek a dolgok.

Most viszont már nem. Persze nem mintha ez az ő problémája lenne. Neki valószínűleg csak meg kellene találnia a számlákat, de fogalma sem volt, hogy hol kezdje a keresést. Olyan gyakran változtak az utóbbi időben a főalantasok. Mikor is volt utoljára, hogy valaki szervez...

Mr. X.

Mr. X jól tartotta a kezében a gyepelőt. Volt neki egy kis háza az erdőben... Mr. D egyszer-kétszer elment oda. Jó esélyt látott rá, hogy ha volt a számlákról valami információ a közelben, akkor annak ott kellett lennie valamilyen formában.

A probléma az volt, hogy ha az ő hitelkártyájáról elfogyott a pénz, akkor valószínűleg a többiekéről is. Ami azt jelentette, hogy a tagok vagy a saját szakállukra kezdték el fosztogatni az embereket, hogy készpénzt szerezzenek, vagy abból gazdálkodtak, amit már korábban elloptak másoktól.

Talán amikor odaér, majd azt látja, hogy időközben feltöltötték a malacperselyt, csak a nagy kavarodásban eddig megfeledeztek róla. Csakhogy az volt az érzése, hogy nem ez lesz a helyzet.

Az eső újra cseperegni kezdett. Kilökte a ház hátsó, szűnyoghálós ajtaját a csípőjével, majd a zárat is kinyitotta, és belépett a konyhába. Visszatartotta a lélegzetét, amikor megérezte a két hulla bűzét. Mint utóbb kiderült, egy nő és egy férfi volt, és továbbra is hátborzongató szőnyeget játszottak, a padlón kiterülve. Az alantasok egyik nagy előnye az volt, hogy a tagok saját légfrissítővel voltak ellátva, ezért Mr. D pillanatokon belül már nem érzett semmilyen szagot.

Amikor letette a szatyrokat a pultra, nagyon különleges hang szűrődött ki hozzá a házból. Dúdolás... valami bölcsődal?

— Mester? — Vagy az Omega volt ott, vagy valaki bekapcsolva felejtette a rádiót.

Belépett az ebédlőbe, és földbe gyökerezett a lába. Az Omega állt a kopott ebédlőasztal mellett, és egy meztelen szőke vámpír férfi teste fölé hajolt, aki kiterítve feküdt rajta. A vámpír torka át volt vágva az álla alatt, amit aztán összevarrtak, de nem úgy, mint egy boncolás után. Valami vékony cérna látszott az öltésekben.

Élt vajon, vagy halott volt? Mr. D nem tudta megállapítani... nem, várjunk csak? A férfi hatalmas mellkasa alig észrevehetően emelkedett és süllyedt.

— Hát nem gyönyörű? — az Omega fekete átlátszó keze megsimogatta a férfi arcát. — Szőke. Az anyja is szőke volt. Hah! És még azt mondták, hogy én nem tudok életet teremteni. Nem úgy, mint ő. Az apánk azonban tévedett. Nézzen csak a fiamra! Hús a húsból.

Mr. D úgy érezte, mondania kell valamit. Mint amikor az embernek megmutatnak egy kisbabát, akit kötelező megdicsérni.

—Jóképű, az már biztos, uram.

—Megszerezte, amit értem?

— Igen, uram.

— Adja ide a késeket!

Amikor Mr. D visszatért a reklámszatyrokkal, az Omega egyik kezét a vámpír szájára tette, a másikkal pedig befogta az orrát. A vámpír szeme azonnal felpattant, de túl gyenge volt ahhoz, hogy kapálózni kezdjen, és komolyabb ellenállást fejtessen ki annál, minthogy a mester fehér köpenyét szorongatja.

— Fiam, ne harcolj! — lehelte a gonosz elégedetten. — Elérkezett a második születésed napja.

Az elkeseredett hadonászás fokozódott, és végül a vámpír már a sarkával ütögette az asztalt, a tenyere pedig nyikorgott, ahogy végighúzta az asztallapon. Úgy vergődött, mint egy bábu.

Koordinálatlanul csapkodott a végtagjaival, látszott rajta, hogy halálra van rémülve. Aztán a küzdelem véget ért. A szeme kimerevedett, és csak bámult felfelé, a szája elernyed.

Az eső odakintről ostromolta az ablakot, bent pedig az Omega lecsúsztatta a fejről a fehér csuklyát, és kicsatolta elől a köpenyét. Egy elegáns mozdulattal levette magáról a ruhát, és a szoba egyik végébe hajította. Az anyag azonban nem esett le a földre, hanem úgy megállt a levegőben, mintha egy próbababán lógott volna.

Az Omega felnyújtózott az olcsó csillár felé, amely az asztal felett függött. A teste megnyúlt és elvékonyodott, mint egy gumiszalag. Megragadta a láncot, amelyen keresztül a lámpa a plafonba volt rögzítve, és egy nagy rántással kitepte a helyéről, majd azt is a sarokba hajította. A csillár már nem landolt olyan elegánsan, mint a köpenye. Ha eddig még véletlenül működött volna, most biztosan bevégezte

földi életét. A földre zuhanva összetörtek rajta az égők és szétestek a sárgaréz ágak.

A foltos mennyezetből drótok lógtak ki a helyéről, mint a mocsárból kiálló nádszálak, és a vámpír teste felett himbálóztak.

— A kést kérem! — mondta az Omega.

— Melyiket?

— A rövid pengéjűt.

Mr. D beletúrt a szatyrokba, és megtalálta a megfelelő kést. Nekiállt eltávolítani róla a műanyag csomagolást, de az anyag nagyon erős volt, és legszívesebben felordított volna a tehetetlenségtől.

— Elég! — csattant fel az Omega türelmetlenül, és kinyújtotta felé a karját.

— Mindjárt hozok egy ollót...

— Adja ide azonnal!

Abban a pillanatban, ahogy a műanyag csomagolás hozzáért áttetsző tenyeréhez, leolvadt a késről, és leesett a földre, mint egy összegöndörödött kígyóbőr. Az Omega odafordult a vámpírhoz, és saját szellemszerű karján ellenőrizte le a kés élességét. Elmosolyodott, amikor olajos fekete vér buggyant ki a vágásból.

Az ezután következő eseménysor leginkább egy disznóöléshez hasonlított. És legalább olyan gyors is volt. A mester egy hosszanti vágást ejtett a vámpír mellkasán a nyaki sebétől kiindulva le egészen a köldökéig. A vér és hússzag felerősödött, és elfedte még az Omega babahintőpor-illatát is.

— Hozza ide a fedeles vázát! — parancsolt rá a főalantasra.

Mr. D odavitt neki egy kék kerámiaurnát, amit a kertészeti részlegen talált. Amikor az urna gazdát cserélt, Mr. D már majdnem figyelmeztette a főnökét, hogy még túl korai a szív eltávolítása, mivel először a mester fekete vérenek kell átfolynia a beavatandó személy testén. Aztán eszébe jutott, hogy a férfi már halott, akkor pedig nem sokat számított.

Láthatóan nem egy hagyományos beavatási szertartásnak volt szemtanúja.

Az Omega rátette az ujját a vámpír szegycsontjára és megolvasztotta. Az égő csont bűze facsarta Mr. D orrát. Ezután a mester akaratára egy láthatatlan kéz széthúzta a bordákat, és feltárult a mozdulatlan szív. Az Omega áttetsző keze benyúlt a mellkasüregbe, és a tenyerébe vette a szívet. Bosszús arckifejezéssel elszakította az ereket és az izmokat,

amelyek a testéhez kötötték, mire piros vér kezdett szivárogni a vámpír férfi fehér mellkasára.

Mr. D megfogta az urnát, levette a tetejét, és az Omega keze alá tartotta. A szívből láng csapott fel, majd egy adag hamu szóródott az edénybe.

— Hozza a vödröket! — utasította a mester.

Mr. D rátette az urnára a tetejét, letette a sarokba, aztán odament a reklámszatyrokhoz, és kivett belőlük négy műanyag vödört, olyanokat, amiket az anyja is használt régen. A vámpír karja és két lába alá helyezte, miközben az Omega körbejárta a férfit, és egy-egy vágást ejtett a két csuklóján meg a két bokáján, hogy kifolyassa annak testéből a vért. Elképesztő volt, hogy a férfi bőre milyen gyorsan veszítette el a színét. Rövid időn belül a fehérből átment kékesszürkébe.

— Most pedig a fűrészkeszt!

Mr. D nem is bajlódott azzal, hogy leszedje a kés műanyag csomagolását, az Omega erről is leolvasztotta. Aztán kivette belőle a kést. És a szabad kezét az asztalra támasztotta. Az ujjait ökölbe szorította, és elkezdte lefűrészelni a saját végtagját a csuklójánál. A művelet hangja olyan volt, mintha egy keményfát fűrészelt volna. Amikor befejezte, visszaadta a kést Mr. D-nek, felvette a levágott kezét, és a vámpír üres mellkasába helyezte.

— Bátorság, fiam! — suttozta az Omega, miközben egy új kéz jelent meg a levágott csonkhelyén. — Néhány pillanat múlva érezni fogod, ahogy a vérem átjárja a tested.

Ezzel az Omega a másik késsel megvágta újonnan kinőtt csuklóját, és a sebet a fekete ököl fölé tartotta.

Mr. D emlékezett erre a momentumra a saját beavatásáról. Akkor felordított, mert nem csak fizikai fájdalmat érzett. Átverték! Totálisan becsapták. Nem azt kapta, amit megígértek neki, ezért a fájdalomtól és a rettegéstől elvesztette az eszméletét.

Amikor felébredt, már egy egész más lény volt: egy élőhalott, aki impotens, egy kóborló test, aki gonosz dolgokat hajt végre.

Azt hitte, a társaság csak egy átlagos banda, és lesz majd valami beavató verés, aztán megbélyegzik, ezzel jelezve, hogy hozzájuk tartozik.

Azt nem tudta, hogy innen soha nem fog tudni kilépni. Vagy hogy soha többé nem lesz ember.

Ez az egész arra emlékeztette, amit az anyja mondott mindig neki: *ha kígyóval barátkozol, ne lepődje meg, ha megmar.*

Hirtelen elment az áram.

Az Omega hátralépett, és dúdolni kezdett. Ez azonban már nem egy gyermeknek szóló altatódal volt, hanem inkább az energia nagyszabású összehívása, egy láthatatlan erő közelgő megidézése. Ahogy a vibrálás egyre hangosabb lett, a ház elkezdett rázkódni, a mennyezet réseiből por hullott le, a földön a vödrök pedig pattogni kezdtek, míg végül úgy tűnt, mintha táncolnának. Mr. D a konyhában heverő hullákra gondolt, és arra, vajon ők is táncolnak-e.

A fülére szorította a kezét, és lehajtotta a fejét.

Villám csapott a ház tetejébe, és minden valószínűség szerint pont telibe is találta. Amekkora zajt csapott, egész biztosan nem egy távolabb becsapódó villámlás kísérő zaja volt.

Igen, határozottan nem egy apró porszem, amely az ember szemébe került, hanem egy hatalmas kőszikla, amely a tetőn keresztül zuhant a bent lévők fejére.

A hang olyan fülsiketítő volt, hogy Mr. D-nem még a füle is belefájdult, a becsapódás ereje pedig olyan erős, hogy azon gondolkozott, vajon a fejükre fog-e dőlni az egész ház. Az Omega azonban láthatóan nem küzdött ilyen kételyekkel. Átszellemült, vallásos örömmámmorral az arcán nézett felfelé, mint egy lelkes prédikátor vagy egy igazi hívő, aki úgy örvendezik, mintha az úr jelent volna meg előtte.

A villámlás energiája végigterjed a ház elektromos hálózatán, illetve ez esetben a régi, elhasznált vezetékeket, és vakítóan fényes, halványnárga folyékony sugárban tört elő a holttest felett. A csillár mennyezetéből lelógó vezetékei pontosan a megfelelő helyre irányították, és a vámpír nyitott mellkasa, benne az olajos fekete szívvel, bölcsőként fogadta magába.

A test felpattant az asztról, a végtagjai hadonásztak, a mellkasa megemelkedett. A mester egy szempillantás alatt körbefonta a vámpírt, mintha egy második réteg bőr lenne rajta, valószínűleg azért, hogy a húsa nehogy szanaszét repüljön, mint egy defektes gumi darabjai.

Amikor a villámlás csillapodott, a vámpír a levegőben lebegett, a testét, mint egy takaró, még mindig körbevette az Omega fekete átlátszó lényé.

Az idő... megállt.

Mr. D onnan tudta ezt, hogy a falon lévő, olcsó kakukkos óra mutatója nem mozdult. Egy idegi nem teltek a percek és a másodpercek, csak egy véget nem érő „most” volt, mialatt az, ami eddig halott volt, visszatalált az életbe, amelyet elveszetett.

Vagyis inkább, amit elvettek tőle.

A vámpír lassan leereszkedett az asztalra, az Omega pedig lehámozta magát a testéről, és újra emberi alakot öltött. Ziháló hangok hagyták el a fiatal férfi szürkés ajkát, és minden egyes lélegzetvételt sípoló hang kísérte, amikor a levegő beáramlott a tüdejébe. A szíve megrándult nyitott mellkasában, aztán összehangolt, mozgással, teljes erőbedobással működni kezdett.

Mr. D a vámpír arcára nézett.

A halálsápadt színt lassan felváltotta egy különös kipirultság, olyasmi, mint amit a kisgyermek a pofiján lehet látni, miután a szélben szaladgáltak. Ez azonban nem az egészség jele volt. Nem. Ezt az újraélesztés rajzolta rá.

- Jöjj hozzám, fiam! – Az Omega elhúzta a kezét a férfi mellkasa felett, mire a nyílás összezáródott, a csontok és a hús összeforrt a köldökétől egészen az összevarrt torkáig. – Kelj életre nekem!

A vámpír kivillantotta szemfogát. Kinyitotta a szemét. És egy hatalmasat ordított.

Quinn nem lágyan és finom lebegett vissza a testébe. Nem. Amikor hátralépett a fehér ajtótól és futásnak eredt úgy, mintha üldöznék, az élet egy nagyon hirtelen lökettel tért vissza belé, megtöltötte a testét, mintha az Árnyék mindenható, tornacipős lába alaposan fenéken billentette volna.

Valakinek a szájra az övére tapadt, és levegőt fújt a tüdejébe. Aztán a mellkasát kezdte nyomkodni, miközben valaki más hangosan számolta a nyomásokat és a befújásokat. Egy kis szünet múlva újra kezdődött az egész.

Kellemes váltakozás volt. Befújás. Nyomkodás. Befújás. Befújás. Nyomkodás...

Quinn teste hirtelen összerándult, mintha megunt volna, hogy a légzéstét mesterségesen működtetik. A mozdulat közben elrántotta a száját a másik ajkáról, és önállóan mély lélegezetet vett.

- Hál istennek! – szólalt meg Blay fojtott hangon.

Quinn egy pillanatra elkapta barátja tágra nyílt, könnyes tekintetét, aztán az oldalára fordult, felhúzta a térdét és összegömbölyödött. Kis, felületes levegőket vett, miközben érezte, hogy a szíve felveszi a ritmust, dobogni kezd, összehúzódik, majd elernyed, és vért pumpál az ereibe. Egy rövid pillanatig végtelen boldogság töltötte el, hogy legszívesebben visszament volna abba az érzékelés nélküli öntudatlanságba, ahonnan visszahozták. A háta alsó része úgy sajgott, mintha egy kalapáccsal ütöttek volna rá lyukakat.

- Tegyük be a kocsiba! – mondta Blay idegesen. – El kell vinnünk a klinikára.

Quinn nagy nehezen kinyitott az egyik szemét, és végignézett a testén. John a lábánál állt, és olyan bőszen helyeselt, mint egy bólogató játékkutya.

Jaj, ne! Nem vihetik oda... A becsületgárda még nem végzett vele... A francba, a saját testvére...

- Ne... a klinikára! – lehelte.
- *Egy fenét nem!*- mutogatta John.
- Ne. A klinikára! – Lehet, hogy nem sok volt hátra az életéből, de akkor sem volt kedve mindjárt halálburgert enni sült krumplival.

Blay odahajolt hozzá, és a szemébe nézett.

- Elütött és cserbenhagyott egy átkozott autó...
- Nem... autó... volt.

Blay nem válaszolt.

- Akkor micsoda? – Quinn nem szólalt meg, csak nézett mereven a barátja szemében, és várta, hogy magától rájöjjön a válaszra. – Várj... csak nem a becsületgárda? Lash családja becsületgárdát küldött utánad?
- Nem... Lashé...
- *A tiéd?*

Quinn csak bólintott, mert túl sok energiát vett volna igénybe, hogy megmozdítsa feldagadt ajkát.

- De hiszen nekik nem ez a feladatuk, hogy megöljenek...
- Ja... persze.

Blay Johnra nézett.

- Nem vihetjük Havershöz.

Jane doki, mutogatta John. *Akkor Jane dokira van szükségünk.*

John elővette a telefonját, és Quinn már majdnem jelezte, hogy ez az ötlet sem tetszik neki, amikor érezte, hogy egy reszkető érintés

állandóan a karjához ér. Blay keze annyira remegett, hogy képtelen volt bármit is megfogni vele. A pokolba, a srác egész teste remegett! Qhuinn behunyta a szemét, és a barátja keze után nyúlt. Miközben hallgatták John telefonjának kattogását, miközben üzenetet írt, megszorította Blay kezét, hogy megnyugtassa. És önmagát is. Másfél perc múlva egy csipogó hang jelezte, hogy az üzenetre válasz érkezett.

- Mit írt? – John bizonyára mutogatott valamit, amire Blay rémületen azt lehelte. – Ó... te jó... ég! De ugye azért eljön? Jó. Hozzánk? Rendben. Na, vigyük!

Két pár kéz ragadta meg és emelte fel az úttest melletti padkáról. Qhuinn felnyögött a fájdalomtól... ami úgy vélt, jó jel, mivel ez azt jelenti, hogy valóban visszatért a halálból. Miután betették Blay kocsijának hátsó ülésére, és mindkét barátja beszállt mellé az autóba, érezte a BNW fokozatos rázkódását, amikor felgyorsított.

Amikor megint kinyitotta a szemét, John tekintetével találkozott. A srác azt első ülésen ült, de kicsavarodva hátrafordult, hogy folyamatosan szemmel tudja tartani őt.

A tekintete nyugtalan volt és óvatos. Mintha nem lenne biztos benne, hogy Qhuinn túléli... és visszagondolt arra, ami négy órával és tízmillió évvel azelőtt történt az öltözőben.

Qhuinn felemelte összevert karját, és esetlenül azt mutogatta.

Még mindig ugyanaz vagy nekem, mint azelőtt. Semmi sem változott.

John balra fordította a fejét, és kinézett az egyik ablakon.

Egy mögöttük haladó autó fényszórója megvilágította az arcát, és kiszakította a sötétségből, amelybe beburkolózott. Büszke, jóképű vonásain egyértelműen látszott a kételkedés.

Qhuinn behunyta a szemét.

Milyen szörnyű éjszaka!

21 fejezet

- Ó, te jó isten! Ez a ruha egyenesen borzasztó!

Cormia felnevetett, és a televízióra pillantott. Kiderült, hogy a divatműsor, amit Bella említett, nagyon szórakoztató volt.

- Mi lóg le ott a hátulján?

Bella megrázta fejét.

- A rossz ízlés szaténszerű megnyilvánulása. Azt hiszem, eredetileg masninak indulhatott.

A két lány a pár hitvesi ágyán feküdt kinyújtózva, a fejüket a háttámlának támasztották. Kettejük között a ház fekete macskája, Boo hevert, és élvezte a két oldalról érkező simogatást. Úgy tűnt, neki sem nagyon tetszik a képernyőn látható ruha, mivel ugyanolyan utálkozó arccal bámulta a tévét, mint Bella.

Cormia a macska hátáról lejjebb csúsztotta a kezét a horpaszára.

- A színe azért nem olyan rossz.
- Igaz, de még ez sem tudja feledtetni azt a tényt, hogy úgy néz ki, mint egy zsugorcsomagolással, betekert hajót. Arról a fenekére tűzött, horgonyszerű kötélről már nem is beszélve.
- Nem tudom, mi az a hajó. A zsugorcsomagolást pedig még úgy sem.

Bella a televízió képernyőjére mutatott.

- Olyan, mint az ott. Csak képzelje el egy lebegő autót az alatt a szörnyűség alatt, és már meg is van!

Cormia elmosolyodott, és arra gondolt, hogy a Bellával töltött idő egyszerre volt szórakoztató és furcsán zavarba ejtő. *Kedvelte* Bellát. Őszintén. Vicces volt, melegsívű, figyelmes, és legalább olyan szép belül is, mint amilyen kívül.

Nem csoda, hogy a Nemző odavolt érte. Cormia bármennyire szeretett volna is jogot formálni a férfit a lány közelében, úgy találta, hogy teljességgel szükségtelen emlékeztetnie arra, hogy ő az első számú feleség. A Nemző nem került szóba a beszélgetések során, és még burkolt célozgatásokba sem ütközött vele kapcsolatban.

Akiről eleinte azt hitte, hogy a riválisa, kiderült, hogy a barátja.

Visszatért az ölében tartott újsághoz. A kiadvány nagy volt és vékony, a lapjai fényesek, és sok-sok írással teletömöttek, amelyről Bella azt mondta, hogy hirdetések. A *Vogue* felirat állt a címlapon.

- Micsoda sok szép, különböző ruha! – mondta halkán maga elé. – Milyen csodálatosak!
- Már majdnem végeztem az *Elle*-l. Ha akarod, odaadom...

Az ajtó olyan erővel vágódott ki, hogy Cormia ijedtében elhajtotta a magazint, és a *Vogue*, mint egy megriadt madár, a sarokban repül. A Zsadist nevű testvér állt az ajtóban. Nyilvánvaló volt, hogy a harcból tért haza, mivel átható babahintőpor-illatot árasztott és teljes fegyverzetet viselt.

- Mi folyik itt? – kérdezte nyersen.

- Nos – felelte Bella lassan -, éppen most rémisztetted halálra Cormiát és engem. Egy újságíró hadat üzent a divattervezőknek, én pedig megint megéheztem, úgyhogy hamarosan felhívom Fritzet, hogy hozzon nekem egy omlettet szalonnával és sajttal. No meg egy pohár gyümölcslevet.

A testvér úgy nézett körül, mintha arra számítana, hogy a függöny mögül mindjárt előugrik egy *alantas*.

- Phury azt mondta, hogy nem érzed jól magad.
- Fáradt voltam. Segített feljönnöm a lépcsőn.

Cormia pedig itt maradt, hogy vigyázzon rám, de szerintem, most már azért van itt, mert jól érzi magát. Nincs igazam? Vagy legalábbis eddig jól érezte.

Cormia bólintott, de közben nem vette le a szemét a férfiról. Sebhelyes arca és hatalmas termete mindig félelemmel töltötte el, bár nem azért mert csúnya volt, hanem, mert mindig olyan harciasnak tűnt.

Zsadist ránézett, és ekkor valami nagyon különös dolog történt. Meglepően lágy hangon szólalt meg, és a kezét felemelte, mintha meg akarná nyugtatni.

- Ne félj! Bocsáss meg nekem, ha megijesztettelek! – A szeme fokozatosan visszaváltozott sárgára, az arcvonásai ellágyultak. – Csak aggódom a *felem* miatt. Nem foglak bántani, ne félj!

Cormia érezte, hogy a feszültség elillan a testéből, és kezdte megérteni, hogy Bella miért szereti. Meghajolt, és azt mondta:

- Természetes, hogy aggódsz miatta, uram.
- Jól vagy? – kérdezte Bella, mikor észrevette *parancsolója* fekete foltos ruháját. – És a többiek jól vannak?
- A testvéreknek semmi bajuk. – Zsadist odalépett a *feléhez*, és remegő kézzel megsimogatta az arcát. – Szeretném, ha Jane megvizsgálna.
- Ha ettől jobban érzed magad, akkor nem bánom, jöjjön. Nem hiszem, hogy bármi baj lenne, de hajlandó vagyok mindenre, csak hogy megnyugodj.
- Mint véreztél? – Bella nem felelt. – Megyek és előkerítem...
- Nem vészes, és pont ugyanolyan kevés, mint amennyi korábban volt. Valószínűleg nem rossz ötlet, ha a doktornő megvizsgál, bár kétkem, hogy bármit is tudna tenni. – Belle megfogta Zsadist

tenyerét, és megcsókolta. – Először azonban mondd el, hogy mi történt ma este!

Zsadist megrázta a fejét, Bella pedig behunyta a szemét, mintha már hozzá lenne szokva a rossz hírekhez... mintha olyan sokat kapott volna az utóbbi időben, hogy sürgőssé vált szavakba önteni a konkrét helyzetet. A szavak nem növelték volna sem az ő, sem a testvér szomorúságát, de nem is enyhítettek volna azon, amit láthatóan mindketten éreztek.

Zsadist lehajtotta a fejét, és megcsókolta a feleségét. Amikor egymásra nézte, a kettőjük közti szerelem olyan erős volt, hogy izzó burkot font köréjük, és Cormia esküdni mert volna rá, hogy még onnan is érezte a melegét, ahol állt.

Bella nem mutatott ilyenfajta kötődést a Nemző iránt. Soha.

Ami azt illeti, a Nemző sem iránta. Persze lehet, hogy csak tapintatból. Zsadist mondott még néhány csendes szót, aztán elment, mint akinek fontos dolga van. A szemöldökét összevonta, súlyos válla pedig olyan merev volt, mint egy gerenda.

Cormia megköszönte a torkát.

- Szeretnéd, ha idehívnám Fritzet? Vagy, hogy leadjam a rendelésedet az étkezésre?
- Azt hiszem, inkább várok még egy kicsit, hátha Jane megvizsgál előbb. – Bella a hasára tette a kezét, és körbe-körbe simogatni kezdte. – Szeretnéd majd később megnézni velem a műsor hátralévő részét?
- Ha te is szeretnéd...
- Természetesen. Nagyon jó társaság vagy.
- Valóban?

Bella tekintete elképesztően kedves volt.

- Igen. Megnyugtat a jelenléted.
- Akkor én leszek a gyermekágyi társad. Ahonnan származom, a terhes nőknek mindig van egy gyermekágyi társuk.
- Köszönöm... Nagyon szépen köszönöm! – Bella elfordult, amikor félelem csillant meg a tekintetében. – Minden segítséget elfogadok, amit csak kapok.
- Ha nem sértelek meg vele – motyogta Cormia -, mi nyugtalanít a legjobban?

- Zsadist. Nagyon aggódom miatta. – Bella visszanezett a lányra. – Aztán a kisbabám miatt is félek. Furcsa. Magam miatt valahogy egyáltalán nem nyugtalankodom.
- Nagyon bátor vagy.
- Csak azért gondolod ezt, mert nem látsz napközben, amikor egyedül vagyok a sötétben. Akkor hidd el, teljesen szét tudok esni.
- Akkor is azt gondolom, hogy nagyon bátor vagy. – Cormia lapos hasára tette a kezét. – Kétlem, hogy én valaha is ilyen bátor leszek.

Bella elmosolyodott.

- Úgy gondolom, tévedsz. Figyeltelek ebben a néhány hónapban, és láttam, milyen hihetetlen erő van benned.

Cormia ebben nem volt annyira biztos.

- Remélem, hogy a vizsgálat jól megy majd. Később visszajövök...
- Ugye, nem gondolod, hogy könnyű annak lenni, ami te vagy? Állandóan nyomás alatt élni, mint a kiválasztottak? El sem tudom képzelni, hogy tudsz vele megbirkózni, és ezért határtalanul tisztellek.

Cormia csak pislogott.

- Komolyan mondd?

Bella bólintott.

- Igen. És mondjak még valamit? Phury szerencsés, hogy az övé vagy. Csak imádkozni tudok, hogy ezt ő is minél hamarabb belássa.

Szentséges szűz, a lány ezt senkitől a világon nem várta volna, pláne nem Bellától. Egész biztosan az arcára is kiült a meglepődést, mert a másik felnevetett.

- Ne haragudj, látom, zavarba hoztalak. Csak ezt már nagyon régen el akartam mondani mindkettőtöknek. – Bella a fürdőszoba felé nézett, és mély lélegzetet vett. – Azt hiszem, most már el kellene kezdenem felkészülni a vizsgálatra. Imádnom a doktornőt, őszintén mondom, de istenem, gyűlölöm, amikor felveszi a gumikesztyűjét...

Cormia valami búcsúzásfélét mormolt, aztán mélyen a gondolataiba merülve elindult a szobája felé.

Amikor befordult a sarkon, nem messze Wrath dolgozószobájától – mintha csak a kívánságára jelent volna meg -, a Nemző állt a lépcső tetején. Hatalmas teste kimerültnek tűnt.

Mereven nézte a lányt.

Biztosan alig várja már, hogy híreket halljon Belláról, gondolta Cormia.

- Jobban érzi magát, de szerintem valamit titkol. A Zsadist nevű testvér elment megkeresni Jane doktornőt.
- Akkor jó. Örülök. Köszönöm, hogy velem maradtál.
- Remélem az öröm. Nagyon kedves teremtés.

A Nemző bólintott, majd a tekintete végigmérte Cormiát, a feje tetejére tornyozott hajától le egészen meztelen lábfejéig. Olyan volt, mintha hosszú ideig nem találkoztak volna, és most újra belevésni az emlékezetébe a képet.

- Milyen szörnyűségnek voltál tanúja, amióta elmentél? – kérdezte a lány suttogva.
- Miért kérdezed?
- Úgy nézel rám, mint a hetek óta nem láttál volna. Mi történt?
- Jól tudsz rólam olvasni.
- Legalább olyan jól, mint amennyire kerülöd a választ.

A Nemző elmosolyodott.

- Akkor tényleg kiválóan.
- Nem kell beszélned róla, ha...
- Láttam a halált. Elkerülhető halált. Micsoda szörnyű pazarlás! Ez a háború nagyon kegyetlen.
- Igen, ez igaz. – Cormia szerette volna megfogni a férfi kezét, ehelyett azonban azt mondta: - Lenne kedved... csatlakozni hozzám a kertben? Sétálni indultam a rózsákhoz, mielőtt feljön a nap.

A Nemző habozott, majd megrázta a fejét.

- Nem mehetek, sajnálom.
- Értem. – Cormia meghajolt, hogy ne kelljen a férfi szemébe néznie. – Uram.
- Légy óvatos!
- Az leszek. – Felemelte a szoknyája alját, és a lépcsőhöz ment, amelyen a férfi nem sokkal korábban feljött.
- Cormia?
- Igen?

Amikor hátrapillantott a válla fölött, a férfi olyan átható tekintettel nézett rá, hogy Cormiának eszébe jutott az, ami a hálósobába padlóján történt közöttük. A szíve a torkában dobogott.

A Nemző azonban csak megrázta a fejét.

- Semmi. Csak vigyázz magadra!

Cormia lement a lépcsőn, Phury pedig a szobros folyosóra sietett, ott is az első ablakhoz, amely a hátsó kertre nézett.

Szó sem lehetett róla, hogy lemenjen vele megnézni a rózsákat. Jelenleg nagyon feszült hangulatban volt, úgy érezte, mintha elevenen lenyúzták volna róla a bőrt, habár kívülről még mindig úgy festett. Amikor behunyta személy, folyton a holttesteket látta maga előtt, amelyek a klinika padlóján heverték, majd a gyógyszerraktárba zárt ápolónők rémült arcát, és azoknak a bátorságát, akiknek nem az lett volna a feladatuk, hogy az életükért harcoljanak.

Ha nem állt volna meg, hogy Bellának segítsen felmenni az emeltre, akkor nem ment volna el a klinikára, hogy megkeresse Zsadistot, és talán akkor azok a civilek nem menekültek volna meg a haláltól. Mert az biztos, hogy senki nem hívta volna erősítésként, hiszen már nem volt a testvériség tagja.

Lent a kertben, Cormia megjelent a teraszon, fehér ruhája csak úgy világított a fekete kőlapokon. Lesétált a rózsákhoz, lehajolt hozzájuk, hogy megszagolja a virágaikat. Phury szinte hallotta, ahogy beszívta a levegőt a tüdejébe, és az elégedett sóhaj, amikor megérezte az illatukat.

A gondolatai a háború szörnyűségeiről a lány gyönyörű alakjához vándoroltak.

És ahhoz, amit egy férfi csinál egy nővel a szatén ágynemű között.

Igen, határozottan rossz ötlet lett volna most vele lennie. Szerette volna ma este a szenvedést és a halált valami mással helyettesíteni, valami meleg és élő dologgal, amely a testről szól, és nem a fejről. Miközben nézte, ahogy az első számú felesége a rózsákban gyönyörködik, szerette volna meztelenül látni az ágyán, miközben forrón és nedvesen vonaglik alatt a gyönyörtől.

Ó... de hisz már nem is ő az első számú felesége!

A franca!

A varázsló megszólalt a fejében.

Csak nézz őszintén magadba! Komolyan azt gondolod, hogy jól tudtál volna bánni vele? Boldoggá tudtad volna tenni? Biztonságba tartani? A nap tizenkét óráját dohányzással töltöd. Vagy előtte is egymás után gyújtottál volna rá a cigarettákra, hogy aztán végignézze, ahogy kiütve bedőlsz az ágyban és elalszol? Azt akarnád, hogy ezt lássa? Azt kívánod tőle, hogy visszarángasson a házba hajnal előtt, ahogy te is tetted az apáddal?

És egy napon a csalódottság miatt majd meg is ütöd?

- Nem! – kiáltott fel Phury hangosan.

Ó valóban? Az apád is mindig ezt mondta neked, nem igaz, pajti? Megígérte szemtől szembe, hogy sohasem fog megütni.

A gond az, hogy egy szenvedélybeteg szava csak annyi, amennyit hallasz. Egy szó. Semmi több.

Phury megdörzsölte a szemét, és elfordult az ablakról.

Hogy valami célt tűzzön ki maga elé – akármilyen célt -, Wrath dolgozószobája felé indult. Habár nem volt már a testvériség tagja, a király biztosan kíváncsi volt rá, hogy mi történ a klinikán. Zsadist el volt foglalva Bellával és Jane-nel, a többi testvér pedig az új helyen segédkezett, ezért úgy gondolta, tehetne egy nem hivatalos jelentés a királynak. Amellett szerette volna, hogy Wrath tisztában van vele, hogy nem azért ment oda, mert semmibe vette a tényt, hogy kirúgta.

Ráadásul ott volt még Lash ügye is.

A kölyök ugyanis eltűnt.

A régi klinikán való adatok és az új helyen történ számolás szerint csak egyetlen emberrablást regisztráltak, és ez Lash volt. Az orvosi személyzet szerint a rajtaütés idején még életben volt, ám korábban újra kellett éleszteni, mert a létfontosságú szervei felmondták a szolgálatot. Rendkívül tragikus volt ez a fordulat. Lehet, hogy a kölyök egy gazember, mégsem kívánt neki senki, hogy az ellenség karmai közé kerüljön. Ha szerencséje volt, meghalt az út során, miközben elszállították oda ahová akarták. Erre pedig nagy volt az esély, tekintve, hogy milyen rossz bőrben volt.

Phury bekopogott Wrath dolgozószobájába.

- Wrath? Királyom, bent vagy?

Nem érkezett válasz, ezért megfordult, és a hálósobája felé indult. Nagyon jól tudta, hogy mi lesz az első dolga: rágyújtani egy cigarettára, és átadni magát a varázsló sivár világának.

Mintha lenne bármilyen más hely, ahová mehetnél, mondta egy sötét hang a fejében.

A város másik részén, Qhuinnt a hátsó bejáraton keresztül becsempészték Blaylock szüleinek a házába, azon az ajtón, amit a hűségesek használtak. Qhuinn megtett mindent, hogy két lábán közlekedjen, a szolgák lépcsőjén azonban Blaynek kellett felvinnie.

Miután a fiú otthagya őket a szobájában, hogy lemenjen a szüleihez, és hazudjon nekik valamit arról, hogy hol volt és mit csinált, John őrt állt, Qhuinn pedig elhelyezkedett barátja ágyán. Ezúttal nyoma sem volt benne a szokásos fesztelenségnek. De nem csak azért, mert úgy érezte magát, mint egy összevert bokszzsák.

Blay szülei jobbat érdemeltek ennél. Mindig is kedvesek voltak hozzá. A pokolba, hiszen a legtöbb szülő még a közelébe sem engedte volna a gyerekét, Blay viszont mindig mellett állt. Most pedig akaratlanul is kockára tette az elitbe bekötött pozíciójukat azzal, hogy kitagadott, nemkívánatos személyként a házukban rejtőzködött.

Már a gondolattól is felpattant az ágyon, hogy azonnal elmenjen innen, ám a hasa nem helyeselte a tervet. Éles fájdalom nyilallt belé, mintha a mája felemelte volna egy íjat és egy nyilat, majd megcélozta volna a veséjét. Egy fájdalmas nyögéssel visszahanyatlott az ágyra.

Próbálj nyugton maradni!- mutogatta John.

- Értettem.

John telefonja megszólalt, ezért kivette vadonatúj farmerje zsebéből. Miközben elolvasta az üzenetet, Qhuinnnek eszébe jutott, amikor elmentek a bevásárlóközpontba, és megkefélték azt az eladó csajt a próbafülkében.

Azóta minden megváltozott. Fenekestül felfordult körülötte az egész világ.

Úgy érezte, mintha nem is napokkal, hanem évekkel lett volna öregebb.

John összevont szemöldökkel felpillantott.

Azt akarják, hogy menjek haza. Valami történt.

- Akkor ment... Én elvagyok veled.

Amint tudok, visszajövök.

- Ne aggódj, Blay majd falaz neked.

Amikor John elment, Qhuinn körülnézett, és eszébe jutott, hányszor feküdt már ezen az ágyon, ebben a szobában. Blaynek nagyon klassz

hálószobája volt. A falakat cseresznyeszínű lambéria borította, amelytől a helyiség úgy nézett ki, mint egy dolgozószoba. A bútor modern volt és elegáns, nem olyan hatalmas antik darabok, amelyeket az elit többi tagja kedvelt a társadalmi etikett agyament szabályaival egyetemben. Az óriási ágyat fekete ágytakaró borította, és annyi párna volt rajta, hogy nagyon kényelmesen el lehetett rajta helyezkedni anélkül, hogy túl látványosnak tűnjön. A falon lévő plazmatévébe bele volt építve egy Xbox 360-as, egy Wii és egy Playstation 3 is, amelyek a földön heverték előtte. Az íróasztal, ahogy Blax a házi feladatát írta, olyan szép rendben volt, mint a játékprogramok lemezei. Bal oldalon egy kisebb méretű hűtő foglalt helyet, egy fekete műanyag szemetesekuka, amely, őszintén szólva, úgy nézett ki, mint egy férfi nemi szerv, valamint egy narancssárga szelektív szemétgyűjtő az üvegek számára.

Blay az utóbbi időben környezetvédő lett, és elkötelezett híve az újrahasznosításnak. Ami nagyon is jellemző volt rá. Havonta adakozott az állatvédő ligának, csak a szabadon tartott háziállatok és baromfik húsát ette, és próbált többnyire bioételeket fogyasztani.

Ha lett volna egy ENSZ-hez hasonló szervezet a vámpírtársadalomban, vagy valami mód, hogy önként jelentkezzen a Biztos Menedék alkalmazottai köz, gondolkodás nélkül megtette volna.

Ő állt a legközelebb az angyalokhoz, azok közül, akiket Qhuinn valaha is ismert.

A francba! Muszáj eltűnnie innen, mielőtt az apja kizáratja az egész családot az elitből.

Miközben az ágyon fészkelődött, hogy ne fájjon annyira a háta alsó része, rájött, hogy nem csak a belső sérülések miatt érez kényelmetlenséget. A boríték, amit az apja hűségese nyomott a kezébe, még mindig a derekába dugva rejtőzködött a nadrágjában. A véres alatt sem esett ki.

Nem akarta látni a papírt, de valahogy mégis a piszkos, véres kézben kötött ki.

Homályos látása és az egész testét gyötrő, hatalmas fájdalmak ellenére a pergamenre összpontosított. A születési bizonyítványa volt, egy öt generációra visszamenő családfa. Lenézett a legelső sorban lévő három névre. Az övé bal oldalon volt, messze a bátyja és a nővére

nevétől, és egy vastag X-szel volt áthúzva, a szülei és a testvérei neve alatt pedig az aláírások sorakozott ugyanazzal a vastag tintával írva.

Rengeteg papírmunkát igényelt, hogy kivegyél a családfából. A bátyja és a nővére születési bizonyítványát ugyanígy meg kellett változtatni, ezenkívül a szülei házassági kivonatát is módosítani kellett. Az elit Hercegei Tanácsához el kellett juttatniuk az örökségből való kizárásának és a szülő megtagadásának nyilatkozatát, valamint a kitagadási kérelmet. Miután Quinn nevét eltávolították az elit névsorából és az arisztokrácia kiterjedt családfájából, a tanács elnökének meg kellett fogalmaznia egy levelet, és szétküldeni az elit minden családjának, amelyben hivatalosan is bejelentették a száműzetését.

Természetesen mindenkit előre figyelmeztetni kellett, akiknél eladósorba került lány volt a családban.

Az egész tisztára nevetséges volt. Különböző színű szemével amúgy sem fenyegette az a veszély, hogy egy előkelő arisztokrata lány nevét valaha is a háttára karcolják.

Összehajtotta a születési bizonyítványát, és visszatette a borítékba. Miközben eltette, úgy érezte, mintha a szíve helyén egy hatalmas üresség lenne. Rémisztő volt egyes egyedül lenni a világban, még akkor is, ha felnőtt volt.

Az azonban még rosszabb volt, hogy beszennyezte azokat, akik kedvesek voltak hozzá.

Blay jelent meg az ajtóban egy ennivalóval megpakolt tálcával a kezében.

- Nem tudom, éhes vagy-e...
- *Mennem kell.*

Blay letette a tálcát az íróasztalra.

- Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.
- Segíts fel! Nem lesz semmi bajom...
- *Egy frászt!*- szólalt meg egy női hang.

A testvériség magánorvosa bukkant elő előttük a semmiből. Orvosi táskája régimódi volt, két füllel és tetején, és olyan alakú testtel, mint egy vekni kenyér. Fehér köpenyt viselt, mint a többi orvosi alkalmazott a klinikán. Az a tény, hogy szellem volt, már nem volt beszédtema, mivel minden részlet a hajától kezdve a ruháján, a táskáján keresztül a parfümjéig olyan valóságos és kézzelfogható volt, amikor megérkezett, mintha igazi, élő személy lett volna.

- Köszönöm, hogy eljött – monda Blay tökéletes házigazdaként.
- Üdvözlom, doki! – dörmögte Qhuinn.
- Na, mi történt veled? – Jane odament hozzá, és leült az ágy szélére. Nem érintette meg, csak orvosi szemmel nézett végig rajta tetőtől talpig.
- Nem vagyok kifejezetten fotogén állapotomban, mi? – mondta Qhuinn félszegen.
- Hányan voltak? – A nő hangja egyáltalán nem volt tréfás.
- Tizennyolc. Ezren.
- Négyen – vágott közbe Blay. – Egy négytagú becsületgárda.
- Becsületgárda? – Jane megrázta a fejét, mintha még mindig képtelen lenne megérteni a faj szokásait. – Lash miatt?
- Nem. A saját családja küldte őket – monda Blay. – És nem az lett volna a feladatuk, hogy megöljék.

Na, ez akár a jelmondata is lehetne, gondolta Qhuinn, annyiszor elhangzott utóbbi néhány órában.

A doktornő kinyitotta a táskáját.

- Na jó, akkor nézzük meg, mi van a ruhád alatt!

Jellegzetesen orvosos volt, amikor levágta a srácról az inget, meghallgatta a szívét, és megmérte a vérnyomását. Miközben vizsgálták, Qhuinn a falat, a fekete tévé képernyőjét és a nő táskáját nézte.

- Jó kis... táskája... van – nyögte, miközben Jane a hasát nyomkodta, és kitapintott egy fájdalmas pontot.
- Mindig is ilyet szerettem volna magamnak. Egy filmben láttam, azóta vágytam rá.
- Melyik filmben?
- Ez is fáj? – Qhuinn úgy gondolta, elkínzott nyögése egyértelműen megadta a kérdésre a választ, ezért nem felelt.

Jane elhúzta róla a nadrágot. A fiú nem viselt alsóneműt, ezért gyorsan az ágyékára húzta a takarót, hogy eltakarja magát. Jane határozottan letolta róla, és szakmai szemmel végigmérte, majd megkérte, hogy feszítse meg a karját és a lábát. Miután néhány nagyobb kék folt felett elidőzött, visszaterítette rá a takarót.

- Mit használtak a veréshez? A combodon lévő néhány volt meglehetősen komoly.
- Feszítővasat. Hatalmas, vastag...

Blay közbevágott.

- Botot. Valószínűleg a hagyományos botokat.
- Igen ennek megfelelnek a foltok. – Jane doki egy percig hallgatott, mintha valami számítógép lenne, amely most dolgozza fel a betáplált adatokat. – Szóval, a helyzet a következő. Ami a lábadon látszik, nyilvánvalóan kellemetlen neked, de a zúzódások idővel maguktól be fognak gyógyulni. Nincs rajtad nyílt sem, és bár úgy látom, hogy a tenyeredet egy késsel elvágta, feltételezem, hogy az valamivel korábban történt, mivel a seb már elkezdett begyógyulni. Semmi nem tört össze, ami igazi csodának számít.

Csak a szíve. Hogy valakit a saját bátyja verjen össze...

Elég legyen a nyavalygásból, te puhány mondta magának.

- Vagyis, minden rendben van velem doki?
- Mennyi ideig voltál eszméletlen?

Quinn a homlokát ráncolta, amikor az árnyékbeli foszlány hirtelen előtört az emlékezetéből. Istenem... lehet hogy meghalt?

- Hmm... fogalmam sincs mennyi ideig. És nem láttam közben semmit. Csak feketeség volt... tudja, nem voltam magamnál. – Esze ágában sem volt beszélni arról a különös utazásról az Árnyékba. – De most már minden oké...
- Ezzel azért vitatkoznék. A szíved túl gyorsan ver, a vérnyomásod túl alacsony, és egyáltalán nem tetszik a hasad.
- Csak egy kicsit fáj még.
- Attól tartok, hogy valami összeroncsolódott odabent.

Remek!

- Nem lesz semmi baj.
- Elárulnád, hogy hol szerezted az orvosi diplomád? – kérdezte Jane és elmosolyodott, mire Quinn halványan felnevetett. – Szeretnék ultrahanggal is megvizsgálni, de Havers klinikáját ma este megtámadták.
- *Micsoda?*
- *Micsoda?* – kérdezte Blay egyszerre vele.
- Azt hittem, már tudjátok.
- Voltak túlélők? – kérdezte Blay.
- Lash eltűnt.

Amíg a két fiú megemésztette a hírt, Jane benyúlt a varázstáskájába, és kivett egy becsomagolt fecskendőt meg egy gumitetejű üvegcsét.

- Adok egy kis fájdalomcsillapítót. De ne aggódj – tette hozzá egy félmosoly kíséretébe -, nem Demerol.
- Miért? A Demerol ne jó?
- A vámpíroknak? Nem. – Magában elmosolyodott. – Higgy nekem!
- Mindegy tegye amit jónak lát!

Amikor Jane beadta neki, azt mondta:

- Ez néhány óráig hatni fog, de úgy tervezem, hogy még jóval az előtt visszajövök, hogy elmúlna a hatása.
- Biztosan hamarosan hajnalodik már.
- Igen, ezért nagyon kell igyekeznünk, vagy egy ideiglenes klinika...
- Nem mehetek oda – jelentette ki Qhuinn. – Nem. Nem lenne okos döntés.

Blay bólintott.

- Titokban kell tartanunk a hollétét. Jelenleg sehol sincs biztonságban.

Jane összehúzta a szemét, majd azt mondta:

- Rendben van, akkor majd kitalálom, milyen nyugodtabb helyen kaphatod meg azt, amire szükséged van, de addig is szeretném, ha nem mozdulnál el innen. Ja, és ne egyél és ne igyál semmit, arra az esetre, ha mégis meg kellene operálnom téged.

Miközben a doktornő összepakolta „filméből-vágyott táskáját”, Qhuinn összeszámolta, hányan még csak a közelébe sem jöttek volna ebben a helyzetben, nem hogy megvizsgálják a sérüléseit.

- Köszönöm! – mondta vékony hangon.
- Nincs mit. – Jane megfogta a fiú vállát, és biztatóan megszorította. – Helyre foglak hozni. Ebben biztos lehetsz.

Abban a pillanatban, amikor Qhuinn belenézett a nő sötétzöld szemébe, őszintén elhitte, hogy képes lenne az egész világot meggyógyítani. Olyan megkönnyebbülés öntötte el a lelkét, mintha valaki betakartha volna egy puha, meleg takaróval. A francba, akár amiatt érezte ezt, mert jó kezekben volt, akár azért, amit a karjába fecskengett, nem számított. Örömmel fogadott bármiféle megnyugvást, bárhonnán érkezett is.

- Álmos vagyok.
- Ez volt a terv.

Jane odament Blayhez, és súgott valamit a fülébe... A srác hiába próbálta elrejteni a reakcióját, a szeme tágra nyílt a hallottaktól.

Szóval nagy a baj, gondolta Qhuinn.

Amikor a doktornő elment, meg sem próbálta megkérdezni a barátjától, hogy mit mondott, mivel tudta, hogy úgysem mondaná el. Blay arca úgy becsukódott, mint egy ajtó.

Emellett viszont még rengeteg megbeszélhívójuk volt, annak a felfordulásnak köszönhetően, amibe kerültek.

- Mit mondtál a szüleidnek? – kérdezte végül.
- Emiatt ne aggódj!

A kimerültség ellenére, amely egyre jobban magával sodorta, Qhuinn megrázta a fejét.

- Mondd el!
- Nem kell...
- Mondd el... vagy különben felkelek, és elkezdek itt aerobikozni a szoba közepén!
- Ha ezt akarod. Mindig is azt mondtad, hogy az a puhányoknak való sport.
- Hát jó. Akkor legyen ju-jitsu. Beszélj már, mielőtt elvesztem az eszméletem!

Blay kivett egy sör a kis hűtőből.

- A szüleim sejtették, hogy mi jöttünk haza. Most jöttek vissza az elit nagy estélyéről. Vagyis Lash szülei is hamarosan értesülni fognak a dolgról.

A francba!

- Beszélteél nekik... rólam?
- Igen. És azt akarják, hogy maradj itt. – Blay sörösüvege sziszegő hanggal kinyílt. Nem beszéltünk róla senkinek. Persze, biztos lesznek majd találgatások arról, hogy hová mehettél, de az elit nem fogja átkutatni a házunkat, a hűségeseink pedig nagyon diszkrétek.
- Csak ma maradok.
- Nézd, a szüleim nagyon szeretnek téged, és nem fognak kirakni az utcára. Tudják, milyen volt Lash, és azt is, hogy a szüleid... - Nem mondott többet, a hangsúlya azonban, sugallt néhány melléknevet, amelyet nem tett hozzá hangosan.

Előítéletekkel teli, ítélkező, kegyetlen...

- Nem akarok senkinek a terhére lenni. – morogta Qhuinn. – Se neked, se senkinek.
- Nem vagy teher. – Blay lesütötte a szemét. – Nekem csak a szüleim vannak. Mit gondolsz, kihez fordulnék, ha valami baj történne? A szüleimen kívül csak John és te vagy a világon, akikre számíthatok. Ti ketten vagyok a családom.
- Blay, én börtönbe kerülök.
- Nincsenek börtöneink, úgyhogy szükséged lesz egy helyre, ahol házi őrizetben lehetsz.
- És nem gondold, hogy ez köztudott lesz? Szerinte nem kell majd felfednem a holléteimet?

Blay felhajtotta a sör felét, elővette a telefonját, és elkezdett üzenetet írni.

- Nézd, lennél szíves abbahagyni az akadályok felsorolását? Anélkül is elég sok van, hogy újabbakat gyártanál. Majd megoldjuk, hogy hogyan tudsz itt maradni oké?

A telefon sípolt egyet.

- Látod? John is egyetért. – Odafordította felé a képernyőt, amelyen az állt. REMEK ÖTLET, majd olyan elégedetten hajtotta fel a maradék sört, mint az a férfi, aki végre-valahára rendet rakott az alagsorban és a garázsban. – Minden rendben lesz, ne aggódj!

Qhuinn szemhája elnehezült, és félig lecsukva nézett barátja.

- Aha.

Amikor elaludt, utolsó gondolatként az fogalmazódott meg a fejében: naná, hogy minden rendben lesz... csak nem úgy, ahogy Blay eltervezte.

22. fejezet

Lash, az Omega fia, egy hatalmas ordítással kelt életre.

Úgy tért vissza ebbe a világba, ahogy huszonöt évvel ezelőtt ideérkezett: összezavarodva, meztelenül, véresen és zihálva. Ezúttal azonban a teste egy kifejlett férfié volt, nem pedig egy csecsemőé.

A tudatosság rövid pillanata gyorsan tovatűnt, és már csak a mindent elsöprő fájdalmat érezte. Az ereiben sav keringett, és valami belülről mardosta a testének minden négyzetcentiméterét. A hasára szorította a kezét, majd oldalra fordult, és fekete epét hányt a faborítású, kopott földre. Az öklendezés túlságosan lefoglalta ahhoz,

hogy azon gondolkozzon, hol van, mi történt vele, vagy tulajdonképpen miért is jön ki belőle egy fáradtolajra emlékeztető, fekete anyag.

A szédítő zavarodottság, a bénító öklendezés és a vakrémület közepette, amit képtelen volt legyőzni magában, egy megváltó kéz nyúlt felé. Újra és újra végigsimított a hátán, meleg tenyere szabályos ritmusban simogatta, ami lelassította vad szívverését, elűzte a fej fájását és lecsillapította a gyomrát. Amikor jobban érezte magát, megint hanyatt fordult.

Homályos látómezejében feltűnt egy fekete, átlátszó alak. Az arca éteri volt, egy húszas évei elején járó férfi jóképű arcvonásaival, a gonoszság azonban, amely árnyékos szeméből sugárzott, rettenetessé tette a látványt.

Az Omega! Csak ő lehetett az.

Ez volt maga a gonosz, amit Lash vallása, hagyományai és a tanítások leírtak.

Újra kiabálni akart, az árnyékos kéz azonban kinyúlt felé, és gyengéden megérintette a karját, mire megnyugodott.

Haza, gondolta meglepetten. Hazaérkeztem.

A gondolatai sikítva tiltakoztak a felismerés ellen. Nem érkezett haza! Ez itt... Ezt a nyomorúságos helyiséget még egész biztos nem látta sohasem.

Hol a pokolban van?

— Nyugodj meg! — mormolta az Omega. — Mindjárt vissza fogsz emlékezni mindenre.

És valóban. Egy hirtelen áramlattal minden visszatért az emlékezetébe. Látta az öltözőt a kiképzőközpontban... Johnt, azt a nyavalyás kis puhányt, ahogy bepánikol, amikor kitudódik a piszkos kis titka. Aztán egymásnak estek és verekedtek, amíg... Qhuinn... Qhuinn elvágta a torkát.

Szentséges isten... szinte még most is érezte, milyen volt, amikor lerogyott a zuhanyzóban a földre, és elterült a nedves kövön. Újra átélte a jeges rémületet, és emlékezett, hogy a torkára szorította a kezét, aztán elkezdett zihálni, amikor egy fullasztó érzés uralkodott el rajta... a vére... a saját véreben fuldoklott... majd később összevarrták,

és a klinikára szállították, ahol...

A francba, meghalt, nem igaz? Az orvosok visszahozták ugyan, de előtte minden bizonnyal halott volt.

— Így találtam rád — dörmögte az Omega. — A halálod volt a jelzőtűz.

De miért akarta őt a gonosz?

48

— Mert te vagy a fiam — jelentette ki az Omega áhítatos, eltorzult hangján.

A fia? *A fia?*

Lash lassan megrázta a fejét.

— Nem... nem...

— Nézz a szemembe!

Amikor a fiú ráemelte a tekintetét, képeket látott felvillanni, szépen sorban egymás után, mintha egy könyv lapjain lennének. A megelevenedő történet láttán egyszerre rettent meg, és lélegzett fel. Ő volt a gonosz fia. Itt született éppen ebben a házban, több mint két évtizeddel ezelőtt. Egy vámpír nő hozta a világra, akit akarata ellenére tartottak fogva. Születése után egy vámpírok számára fenntartott gyűjtőhelyre vitték, ahol megtalálták és Havers klinikájára szállították... majd később egy titkos megállapodással a családja örökbe fogadta. Olyan titokban, hogy még maga Lash sem sejtett semmit az egészszől.

Most pedig, hogy elérte a felnőttkort, visszatért a nemzőjéhez.

Haza.

Miközben próbálta megemészteni a történetet, rátört az éhség és a szemfoga megnyúlt.

Az Omega elmosolyodott, és hátrapillantott a válla fölött. Egy tizennégy éves fiúnak kinéző *alantas* állt a nyomorúságos szoba távolabbi sarkában. Patkányszerű szeme Lashre szegeződött, apró teste olyan feszült volt, mint egy támadni készülő kígyóé.

— Most maga fogja biztosítani a szertartás folytatását — mondta az Omega a gyilkosnak.

A gonosz kinyújtotta felé árnyékszerű kezét, és előrehívta a férfit.

Az alantas nem is annyira lépkedett, mint inkább suhant felé,

mintha megemelte volna valami a testét, a lábát és a karját, és húzta volna előre. Kifakult szeme kidülledt a rémülettől, Lash azonban mással volt elfoglalva, és ügyet sem vetett a számára feltálat férfi félelméről.

Amikor megérezte az *alantas* édeskés babahintőporszagát, felült, és kivillantotta a szemfogát.

— Maga fogja táplálni a fiamat — közölte az Omega a gyilkossal.

Lash nem várta meg a férfi beleegyezését. Odanyúlt felé, megragadta a nyakát hátulról, és bizsergő szemfogához húzta. Erőteljesen beleharapott, majd nagyot szívott a balzsamosan finom, sűrű vérből.

Az íze nem hasonlított ahhoz, amit eddig megszokott, de megtöltötte a gyomrát, erőt adott neki, és csak ez számított.

Amíg ivott, az Omega nevetni kezdett. Eleinte halkán, majd egyre hangosabban, míg végül a ház is remegett örült, gyilkos kacajának erejétől.

Phury lepöckölte a cigarettájának végét a hamutartó peremén, aztán rápillantott a rajzra, amit egy madártollal készített. Döbbenetes volt, és nem csak amiatt, amit ábrázolt. Egyben pedig az egyik legkiválóbb műve is, amit valaha papírra vetett.

A nő hanyatt feküdt egy ágyban a szaténlepedőn, a válla és a nyaka mögött párnák álltak feltornyozva. Az egyik karját a feje fölé emelte, és beletúrt a hajába, a másikat maga mellett tartotta, és a kezével eltakarta a lába közét. A melle feszes volt, mellbimbója kemény, mintha arra várna, hogy valaki bekapja. Az ajka... és a lába hívogatóan széttárva. Az egyik térdét felhúzta, a lábfejét megfeszítette, a lábujjait begömbítette, mintha valami nagyon érzéki dologra várna.

A papírról kifelé nézett a tekintete, egyenesen Phury szemébe.

Ez a rajz nem elnagyolt vázlat volt, hanem egy tökéletesen kidolgozott, alaposan, tökéletesen árnyékolt remekmű, amely gyönyörűen megmutatta a nő szépségét. Az eredmény pedig maga volt a szex, három dimenzióban megjelenítve, orgazmus, amely megvalósulásra várt, minden, amit egy férfi egy érzéki partnertől elvárt.

Miközben szívott egy újabb slukkot a cigarettából, próbálta

megmagyarázni önmagának, hogy a papíron lévő nő nem Cormia.

Nem, egyáltalán nem Cormia... ez a nő nem egy bizonyos személy volt, hanem azoknak a szexuális tulajdonságoknak a megtestesítője, amelyeket cölibátusa idején megtagadott magától. Az a fajta nőideál volt, akivel élete első szeretkezését szerette volna átélni. Az, akiből inni szeretett volna ezalatt a sok hosszú év alatt. Egy képzeletbeli szerető, akinek adott volna, és cserébe kapott is volna tőle, néha gyengéden és alázatosan, néha pedig mohón és követelőzve.

Nem volt valóságos.

És kiváltképp nem volt Cormia.

Cifra káromkodások közepette kifújta a levegőt, megigazította megkeményedett férfiasságát a pizsamaalsójában, és elnyomta a cigaretta végét.

Olyan szánalmas volt! Szá... nal... mas! A kép egyértelműen Cormiát ábrázolta.

Rápillantott a Nemző medáljára a komód tetején, és amikor eszébe jutott a Direktrixszel való beszélgetés, megint káromkodott. Remek! Most hogy Cormia már nem volt az első számú felesége, rájött, hogy akarja. Milyen szánalmas! — Krisztusom!

Odahajolt az éjjeliszekrényhez, feltekert még egy vaskos szálat, és meggyújtotta az átkozottat. A kézzel csavart cigarettával a szájában elkezdte rárajzolni a borostyánleveleket. A csodálatos, begömbített lábujjainál kezdte. Ahogy haladt egyre feljebb, és a levelek egymás után fedték el az eredeti rajzot. Úgy érezte, mintha a keze simítana végig a lány sima lábán, a hasán keresztül fel egészen feszes melléig.

Annyira lefoglalta ez a gondolatbeli simogatás, hogy nem érezte a szokásos fullasztó érzést, amely mindig akkor fogta el, amikor egy rajzot beborított a levelekkel. Aztán elérkezett a kép arcáig.

Megállt. A nő valóban Cormia volt, és nemcsak félig felismerhetően, mint Bella a múltkori rajzon. Egyértelműen Cormia nézett vissza a képről, a szeme íve, telt alsó ajka, csodálatos haja.

És ránézett. Egyenesen rá. És kívánta őt.

Ó, istenem...

Phury gyorsan rárajzolt egy borostyánlevelet az arcára, majd megnézte, hogy tette tönkre. A levelek teljesen beterítették az alakját,

még a széleken tovább is értek, mint a lány. Eltemette anélkül, hogy a földre tette volna a testét.

Hirtelen visszaemlékezett arra, amilyenek a szülei kertjét látta, amikor visszament oda, hogy eltemesse őket.

Istenem, még mindig tisztán vissza tudta idézni azt az éjszakát. Különösen azt, milyen szaga volt a tűznek.

A sír, amit kiásott, a kert szélén helyezkedett el. A földre vájt gödör olyan volt, mint egy nyílt seb a sűrű borostyánnal benőtt kertben. Mindkét szülőjét beletette, ám csak az egyiküknek tudta eltemetni a testét. Az anyja maradványait el kellett égetnie, mivel a szobájában annyira elbomlott, hogy nem tudta volna kivinni az alagsorból. Ezért ott, ahol feküdt, meggyújtotta vele együtt az ágyat. Szent szavakat mormolt addig, amíg a füst túl sűrű nem lett, és muszáj volt kimennie.

Miközben a kőből készült szobában égett a tűz, megfogta az apja tetemét, és kivitte a sírba. Miután a lángok felfaltak mindent az alagsorban, amit elértek, Phury összegyűjtötte a hamvakat, és egy bronzurnába lette őket. Nagyon sok volt, mivel az ágy és az ágynemű is elégett vele együtt.

Az urnát az apja feje mellé helyezte, aztán rálapátolta a földet.

Ezek után az egész házat porig égette. Semmi nem maradt belőle. A ház átkozott volt, és Phury még így sem volt benne biztos, hogy a lángoknak sikerült megtisztítaniuk a helyet a balszerencsétől.

Amikor elment, utolsó gondolatként az fogalmazódott meg a fejében, hogy hamarosan az egész területet benövi majd a borostyán.

Na igen, felégettél mindent, szólalt meg a fejében a varázsló, de igazad van, ettől még nem szűnt meg az átok. Azok a lángok nem tisztították meg sem őket, sem téged, pajti. Nem értél el vele semmit, csak azt, hogy gyújtogató lettél és egy, kudarcot vallott megmentő.

Phury elnyomta a csikket, összegyűrte a rajzot, felcsatolta a műlábát, és az ajtó felé indult.

Nem menekülhetsz előlem vagy a múlt elől, mormolta a varázsló. Olyanok vagyunk, mint a borostyán azon a földterületen, mindig elfeded, eltakarod az átkot, amely rajtad ül.

Phury kidobta a rajzot a szemetesbe, és amikor kilépett a szobából,

hirtelen nyomasztó érzésként telepedett rá a magány.

A folyosóra lépve majdnem felborította Fritzet. A komornyik még idejében hátraugrott, és megmentette a kezében tartott nagy tál... borsót? Vízben úszkáló borsót?

Cormia építménye, gondolta, miközben megloccsant a víz a *hűséges* kezében tartott tálban.

Fritz a szerencsésen elkerült ütközés ellenére elmosolyodott, ráncos, gumyszerű arca boldog mosolyra derült.

— Ha a kiválasztott Cormiát keresi, a konyhában van, és az utolsó étkezést fogyasztja el Zsadisttal.

Z-vel? Mi a fene dolga van Z-vel?

— Együtt vannak?

— Úgy vélem, az úr négyszemközt akart beszélni vele Belláról. Én ezért valahol máshol kerestem magamnak tennivalót. — Fritz a homlokát ráncolta. — Jól van, uram? Hozzak önnek valamit?

Mit szólnál egy fejtültetéshez? - — Köszönöm, nem.

A *hűséges* meghajolt, és bement Cormia szobájába. Ekkor hangok hangzottak fel az előcsarnokból. Phury odament az aranylevelekkel díszített korláthoz, és kihajolt, hogy megnézze, mi az.

Wrath és Jane álltak a lépcső aljánál. A doktornő szellemszerű arca legalább olyan metsző volt, mint a hangja.

— ...ultrahangos technológia. Nézd, tudom, hogy nem ez a legideálisabb megoldás, mert nem szereted, ha illetéktelenek vannak a központban, de most nem igazán van más választásunk. Elmentem a klinikára, és nemcsak, hogy nem fogadják be, de tudni akarták, hol van.

Wrath megrázta a fejét.

— Krisztusom, nem hozhatjuk csak úgy ide...

— De igen. Fritz elmehetne érte a Mercedesszel. És mielőtt vitába szállnál velem, múlt december óta minden héten diákok járnak ide. Nem is fogja tudni, hogy hol van. Ami pedig *az elitet* illeti, senkinek sem kell tudnia róla, hogy itt van. Meg is halhat, Wrath! És nem szeretném, ha John lelkén száradna. Te talán igen?

A király hosszan káromkodott, és közben körülnézett, mintha a szemének muszáj lenne csinálnia valamit, amíg az agya feldolgozza a

helyzetet.

— Rendben van. Intézd el, hogy Fritz elhozza! Aztán megvizsgálhatod és megoperálhatod a kölyköt a lenti orvosi helyiségben, ha szükségesnek ítéled, de utána a lehető leghamarabb el kell szállítani innen. Teszek íá, hogy *az elit* mit gondol, amiatt aggódom, hogy ilyen eset egyáltalán előfordult itt nálunk. Nem akarok szállodát csinálni a házból.

— Megértettem. És még valami. Szeretnék segíteni Haversnek. Túl nagy feladat számára az, hogy egyedül beindítsa az új klinikát és közben a betegekkel is törődjön. A helyzet az, hogy ehhez néhányszor napokra is távol kell lennem a házból.

— Vishous hajlandó vállalni ennek a biztonsági kockázatát?

— Ezt nem ő dönti el, neked is csak udvariasságból szoltam. — Jane szárazon felnevetett. — Ne nézz így rám! Már halott vagyok. Egy *alantas* aligha ölhet meg megint.

— Ez nem vicces.

— Az akasztófahumor együtt jár azzal, hogy orvos van a házban. Jobb lesz, ha mielőbb hozzászoksz!

Wrath harsányan felnevetett.

— Milyen kemény vagy! Nem csodálom, hogy Vishous beléd szeretett. — Aztán az arca elkomorodott. — De tegyük tisztába a dolgokat! Kemény vagy, vagy sem, itt én vagyok a főnök. Ez a központ, és mindenki, aki itt lakik, az én hatáskörömbe tartozik.

A nő elmosolyodott.

— Istenem, annyira emlékeztetsz Mannyre!

— Kire?

— A régi főnökömre. A Szent Ferenc Kórház vezető sebész főorvosára. Ti ketten nagyon jól kijönnétek egymással. Vagy... talán mégsem. — Jane előrenyújtotta a karját, és rátette átlátszó kezét a király tetovált alkarjára. Amikor megérintette, a teste tetőtől talpig megszilárdult. — Wrath, nem vagyok ostoba, és nem fogok elhamarkodottan cselekedni. Mi ketten ugyanazt szeretnénk, vagyis, hogy a faj tagjai biztonságban legyenek... és ebbe azok is beletartoznak, akik nem itt laknak. Soha nem fogok neked vagy bárki másnak dolgozni, mert az a természetem ellen való. De abban biztos

lehetsz, hogy *veled* dolgozom, rendben?

Wrath széles mosolya végtelen tiszteletet sugárzott. Egyszer bólintott a fejével, amely a király részéről felért egy meghajlással.

— Ezt elfogadom.

Amikor Jane elindult a föld alatti alagutak felé, Wrath felnézett Phuryre.

És nem szólt semmit.

— Lashról beszélgettetek? — kérdezte Phury, és remélte, hogy talán megtalálták a srácot.

— Nem.

Phury várta, hogy mond egy nevet. A király azonban szó nélkül megfordult, és amikor hatalmas léptekkel kettesével haladt fel a lépcsőn, Phury már tudta, hogy nem árulja el.

Ez csak a testvériségre tartozik, gondolta szomorúan.

Aminek régen te is a része voltál, mutatott rá kedvesen a varázsló. Amíg el nem vesztetted a fejed.

— Épp téged kerestelek — hazudta Phury, és a királyhoz lépett. Úgy döntött, hogy a jelen helyzetben teljesen felesleges nem hivatalos beszámolót tartania arról, mi történt a klinikán. — Néhány kiválasztott hamarosan át fog jönni ide. Engem fognak keresni.

A király szemöldöke összehúzódott a napszemüvege mögött.

— Ezek szerint befejezted a szertartást Cormiával? Nem a másik oldalon kellene fogadnod a kiválasztottakat?

— Hamarosan arra is sor kerül. — A francba, tényleg ez volt az igazság.

Wrath összefonta a karját széles mellkasán.

— Hallottam, milyen bátran viselkedtél a klinikán ma este. Köszönöm.

Phury nagyot nyelt.

A testvériség tagjai sohasem kaptak köszönetet azért, amit tettek, mivel csak a munkájukat végezték, a kötelességüket, amely születésük jogán a feladatuk volt. Esetleg egy vállon veregetést, vagy valami suta, férfias együttérzést, ha nagyon hősies cselekedetet hajtottak végre, vagy netán komolyabban megsérültek... de köszönetet soha.

Phury megköszönte a torkát. Képtelen volt kinyögni, hogy

„*nincs mit*”, ezért csak azt mormolta.

— Zsadisté az érdem... és Rehvé, aki véletlenül épp ott volt.

— Igen, Rehvenge-nek is meg fogom köszönni. — Wrath a dolgozószobája felé indult. — Az a *manipulátor* egyre hasznosabbnak bizonyul mostanában.

Phury csak nézte, ahogy a szárnyas ajtó becsukódik előtte, és a halványkék szoba lassan eltűnik a szeme elől.

Megfordult, hogy ő is menjen, és ekkor felnézett az előcsarnok pompázatos mennyezetére, és a festményen látható büszke harcosokra.

Mostantól fogva ő már csak egy szerető és nem harcos.

Az ám, mondta a varázsló. És lefogadom, hogy a szexben is legalább olyan csapnivaló leszel. Most pedig menj, siess, keresd meg Cormiát, és mondd meg neki, hogy annyira kedveled, hogy kispadra küldöd! Nézz a szemébe, és mondd meg neki, hogy meg fogod kefélni a nővéreit! Az összesét. Minden egyes nőt.

Rajta kívül.

Aztán nyugtasd meg magad azzal, hogy helyesen cselekedtél, hogy összetörted a szívét. Mert pontosan emiatt menekülsz. Láttad, ahogy rád nézett, és tudod, hogy szeret téged, de te gyáva vagy.

Menj, mondd meg neki! Mondj el neki mindent! Miközben a varázsló továbbra is duruzsolt a fejében, Phury lement a lépcsőn a földszintre, bement a biliárdszobába, és magához vett egy üveg vermutot meg egy üveg gint. Fogott még egy üveg olívbogyót is, és... A fogpiszkáló láttán eszébe jutott Cormia.

Elindult fel az emeletre, pedig még mindig félt egyedül maradni, legalább annyira, mint más társaságában lenni.

Abban az egy dologban biztos volt, hogy hogyan hallgattassa el a varázslót, és megfogadta, ha törik, ha szakad, valóra váltja a tervét.

Amíg el nem veszti az eszméletét.

23. fejezet

Rehv nem szívesen maradt a kis garzonban, amely a Zero Sumban volt az irodája mögött. Egy ilyen este után azonban nem volt kedve végigvezetni a városon a biztonságos házáig, ahol az anyjával lakott.

A tetőtéri luxuslakása az épület tetején szóba se jöhetett, hiszen a falai majdnem teljesen üvegből készültek.

Xhex ment el érte a klinikához, hogy felvegye. Útközben visszafelé a klubba aztán jól le is teremtette, hogy miért nem hívta fel, amikor kitört a harc. Rehv rámutatott, mennyire nem lett volna szerencsés egy újabb *manipulátor* a képben.

Még csak az hiányzott volna! Különben is, a kórházaktól Xhex is a falra mászott.

Miután Rehvenge részletesen elmesélte a rajtaütést, azt hazudta, hogy Havers megvizsgálta, és adott gyógyszert a karjára. A nő sejtette, hogy a főnök csak megpróbálja kidumálni magát, de sajnos túl közel volt már a hajnal ahhoz, hogy hosszabban eltársalogjanak a dologról. Persze megtehetette volna, hogy még egy ideig ott marad a klubban és vitatkoznak, neki azonban vissza kellett térnie a lakásába. Mint mindig.

Olyannyira, hogy Rehvenge már azon töprengett, vajon mi várhatja otthon annyira. Vagy ki.

Besétált a fürdőszobába, és annak ellenére, hogy a termosztát a maximumra volt állítva, magán tartotta cobolyprém kabátját. Megnyitotta a zuhanyt, és miközben a levegő kezdett bemelegedni, arra gondolt, ami a klinikán történt. Rájött, milyen kétségbeejtően felpezsdítette az esemény. A harc olyan volt számára, mint egy méregdrága öltöny: tökéletesen passzolt rá, és büszkén tudta viselni. A jó hír viszont az volt, hogy a *manipulátor* oldalát is ellenőrzés alatt tudta tartani. Még akkor is, amikor a kiontott *alantas* vére csábítóan hatott rá.

Na ugye! Teljesen jól volt. Semmi baj nem volt vele.

Amikor a fürdőszoba megtelt gőzzel, kényszerítette magát, hogy levegye a kabátját, az öltönyét és az ingét. A ruhája szörnyű állapotban volt, és sajnos a kabátja sem festett jobban, ezért beletette őket a tisztítandó és megjavítandó ruhák közé.

A zuhany felé sétálva elment a két üveg mosdókagyló mögött lévő, hosszú tükör előtt. Odafordult a tükörképe felé. A kezével

végigsimított a mellkasán látható, ötágú vörös csillagokon. Aztán lejjebb ment, és rátette tenyerét a hímvesszőjére.

Jó lett volna szexelni ezután a felfordulás után, vagy legalábbis megtisztítani a testét egy jó kis kézimunkával. Vagy hárommal.

Miközben a kezében tartotta a férfiasságát, nem tudta nem észrevenni a bal karján éktelenkedő kék foltokat. A sok injekciótól úgy nézett ki, mintha az alkarját végignyomta volna egy húsdarálón.

Micsoda szívás ez a sok mellékhatás!

Belépett a zuhanyfülkébe, és csak onnan tudta, hogy forró a víz, hogy körülötte minden tejszerű párába burkolózott, a teste pedig megkönnyebbülten ellazult. A bőrén nem érzett semmit. Sem azt, milyen erősen veri a zuhogó víz a hátát, sem azt, milyen selymesen és csúszósan siklik rajta a szappan, és azt sem, hogy a tényt re széles és meleg, miközben lemossa magáról a szappanhabot.

Hosszabban tisztogatta magát, mint ahogy szükséges lett volna. Nem tudott úgy lefeküdni, hogy egy kicsit is piszkos volt, legfőképpen azonban így legalább volt mentsége arra, hogy hosszú ideig a zuhany alatt álljon. Ez az alkalom ugyanis azon kevesek egyike volt, amikor nem fázott. Habár a megrázkódtatás, hogy egyszer ki kell lépnie alóla, már előre rettegéssel töltötte el.

Tíz perccel később már hatalmas ágyában feküdt a nerctakaró alatt, nyakig betakarózva, mint egy kisgyerek. Miután a törülközés jéghideg érzése lassan elmúlt, behunyta a szemét, és a gondolatának erejével lekapcsolta a lámpákat.

A klub az acélfalak mögött már üresen állt. A lányok hazamentek, mivel legtöbbjüknek gyereke volt. A csapos és a bukmékerek biztosan sörözgettek valahol. Az illegális üzleteket bonyolító alkalmazottai a *Star Trek* új részét nézték. A húsfőcs takarítószemélyzet már biztosan befejezte a felmosást, az asztalok, a mosdók és a boxok kitakarítását, és az egyenruhájukat levéve elindultak a következő munkahelyükre.

Kellemes érzéssel töltötte el a gondolat, hogy egyedül van. Nem túl gyakran történt ilyesmi.

Amikor megszólalt a telefonja, nagyot káromkodott, mert eszébe jutott, hogy hiába van egyedül, mégis akadnak olyanok, akik megtalálják.

Kidugta a karját a takaró alól, hogy felvegye.

— Xhex, ha tovább akarod folytatni a vitát, inkább halasszuk el holnapig...

— Nem Xhex vagyok, *manipulátort* — Zsadist hangja kemény volt, mint a kő. — És a húgod miatt telefonálok.

Rehv hirtelen felült az ágyban, az sem érdekelte, hogy leesik róla a takaró.

- Mi történt?

Amikor befejeződött a beszélgetés, arra gondolt, így érezheti magát valaki, aki azt hitte, hogy szívrohama van, de kiderült, hogy csak gyomorrontás: megkönnyebbülten, ám még mindig szörnyen pocsókul.

Bella jól volt. Átmenetileg. A sógora azért hívta, mert tartotta magát a megállapodásukhoz, amit korábban kötöttek. Rehv megígérte, hogy nem avatkozik a dolgukba, cserébe viszont azt kérte, hogy folyamatosan tájékoztassák Bella állapotáról.

Istenem, ez a terhesség mindannyiukat nagyon megviselte!

Megint felhúzta a takarót az álláig. Fel kellene hívnia az anyját, hogy elmondja neki a hírt, de úgy döntött, még várhat egy kicsit. Ilyenkor már úgylis lefekvéshez készülődik, és nem lett volna értelme felizgatni, hogy aztán az idegességtől ne tudjon pihenni.

Istenem, Bella... drága kicsi Bella, aki már nem az ő pici húga volt, hanem egy testvér *fele*.

A kettőjük kapcsolata mély volt ugyan, de sohasem zökkenőmentes. Részben a személyiségüket lehetett érte okolni, részben pedig azt, hogy Bellának fogalma sem volt arról, mi is a bátyja valójában. Nem tudta, milyen volt az anyjuk múltja, valamint azt sem, mi okozta az apjuk halálát.

Vagyis inkább ki.

Rehv gyilkolta meg, hogy megvédje a húgát. És bármikor megtette volna újra, ha szükséges lett volna. Amióta csak az eszét tudta, Bella

volt az egyetlen ártatlan és tiszta teremtés az életében. Szerette volna, ha örökre megmarad ilyennek, ám a sorsnak más tervei voltak vele.

Rehv megpróbált nem gondolni arra, hogy elrabolták az *alantasok* — amiért még mindig saját magát hibáztatta —, ezért inkább az egyik legemlékezetesebb pillanatra gondolt, ami vele kapcsolatban eszébe jutott. Egy évvel az után történt, hogy otthon a kezébe vette az irányítást, és eltette láb alól az apját. Bella akkor hétéves volt.

Egyik este bement a konyhába, és ott találta a húgát a konyhaasztalnál, amint egy nagy tál gabonapelyhet evett. Pici lába lelógott a nagylányos székről, amin ült. Rózsaszín papucs volt rajta — amit bár nem szeretett, de amíg a kedvence, a kék mosásban volt, ezt volt kénytelen felvenni —, valamint egy flanel hálóing, amelyre kék és rózsaszín vonalak közé sárga rózsák voltak nyomtatva.

Olyan gyönyörű volt, ahogy ott ült: hosszú barna haja leomlott a hátán, kicsi rózsaszín papucsos lábát lóbálta, miközben összeráncolt szemöldökkel üldözte az utolsó gabonapelyhes szemeket a tányérban.

— Miért bámulsz, tarajos? — szólalt meg vékony hangján, miközben gondtalanul himbálta a lábát az asztal alatt.

Rehv elmosolyodott. A haját már akkor is kakastaréjban viselte, és a húga volt az egyetlen, aki ilyen gúnyos becenevet mert adni neki, amitől ő természetesen csak még jobban szerette.

— Csak úgy.

Ez nem volt igaz. Ahogy ott figyelte, amint a kishúga az utolsó szemeket hajkurássza a cukros tejben, arra gondolt, ez a nyugodt, békés pillanat minden egyes vér-cseppet megért, amellyel beszennyezte a kezét. Ezerszeresen is megérte.

Bella egy sóhajjal odapillantott a gabonapelyhes dobozra, amely a konyha másik sarkában állt a pulton. A lába megállt, nem himbálózott tovább, és a széklábhöz súrlódó papucs hangja is megszűnt hirtelen.

— Mit nézel, Bella királykisasszony? — Amikor a lány nem válaszolt azonnal, Rehv rápillantott a gabonapelyhes dobozon mosolygó tigrisre. Hirtelen az apja képe ugrott be neki, és meg mert volna esküdni rá, hogy a húga is ugyanezt látja.

Bella vékony hangon azt mondta:

— Ehetek még, ha kérek. Talán.

Tétován ejtette ki a szavakat, mintha egy olyan tóba készülne beledugni a lábát, amiben talán piócák vannak.

— Hát persze, Bella. Annyit ehetsz, amennyit csak akarsz.

A kislány nem ugrott le azonnal a székről. Ott maradt ülve, mint egy gyerek vagy egy állat, aki nem mozdul, csak annyira, hogy levegőt vegyen, miközben kiterjeszti az érzékeit a környezetére, hogy megnézzze, milyen veszély leselkedik rá.

Rehv sem mozdult. Szerette volna odaadni neki a dobozt, de tudta, hogy a hűgának kell végigsétálnia a fényes, cseresznyepiros padlón a kis papucsában, neki kell odavinnie a gabonapelyhet az asztalhoz, és öntenie még egy adagot a felmelegedő tejbe. Neki kell felemelnie a kanalat és megenni.

Meg kellett tapasztalnia, hogy nincs senki a házban, aki megszidná azért, mert repetázik, ha még mindig éhes.

Az apjának ugyanis ez volt a vesszőparipája. Mint a legtöbb férfi az ő korosztályában, ez a gazember is úgy gondolta, hogy *az elit* nő tagjainak vékonynak kell lenniük. Mindig azt mondogatta, hogy egy arisztokrata nőn a háj olyan, mint egy felbecsülhetetlen értékű szobron a lerakódott por.

Az anyjkkal pedig még keményebb volt.

Bella némán ránézett a tejre, és belemerítette a kanalát, amitől fodrozódni kezdett a felszíne.

Nem fogja megtenni, gondolta Rehv, és kész lett volna újra és újra megölni a nyomorultat. Bella még mindig félt.

Ekkor azonban a kislány a kanalat az asztalra tette a tányér alá, félénken lecsúszott a székről, és flanel hálóingében átsétált a konyhán a pultig. Nem nézett a bátyjára, és úgy tűnt, a dobozra rajzolt tigrisre sem, amikor megfogta.

Rémült volt, de bátor. Apró, de elszánt.

Ekkor Rehv látómezeje vörösbe fordult, de nem azért, mert a gonosz oldala akart előtörni. Miközben Bella öntött magának még egy adag gabonapelyhet, Rehvnek mennie kellett. Jókedvűen odavetett

valamit arról, hogy nincs semmi különös, majd kiment a fürdőszobába, és magára zárta az ajtót.

Egyedül sírta vérvörös könnyeit.

Ez a pillanat a rajzolt tigrissel, Bellával és a kis rózsaszín papucsával meggyőzte arról, hogy helyesen cselekedett. A gyilkosság azon nyomban igazolást nyert, amikor a gabonapelyhes doboz az imádott, drága kishúga kezében átvándorolt a konyha egyik végéből a másikba.

Rehv visszatért a jelenbe, és megint Bellára gondolt, aki már felnőtt nő volt, egy harcos férjjel az oldalán és egy kisbabával a hasában.

Azt a démont viszont, amellyel most küzdött, mindenható bátyja sajnos nem tudta elintézni. Nem létezett a világon olyan sírgödör, amelybe belefektethette volna a sors összevert, véres maradványait. Ettől a szörnytől nem tudta megszabadítani.

Egyedül az idő hozhatott megoldást, és ennél többet senki nem tudott tenni.

Bella elrablásáig Rehvnek egyszer sem fordult meg a lejében, a húga esetleg előbb hal meg, mint ő. Az alatt, a hat hét alatt, azonban, amíg a lányt a gyilkos a föld alatt fogva tartotta, Rehv kizárólag arra tudott gondolni, hogy a családban ki milyen sorrendben fog eltávozni az Árnyékba. Valahogy mindig azt feltételezte, hogy az anyja lesz az első, habár ő még csak most kezdte el azt a gyorsan hanyatló folyamatot, amely a vámpírokat eljuttatta életük végéig. Tisztában volt vele, hogy ő lesz a következő, mivel hamarosan a két lehetőség közül az egyik biztosan be fog következni: vagy valaki rájön arra, hogy ki is ő valójában, és üldözni fogják, majd elszállítják egy távoli *manipulátorkolóniába*, vagy pedig a zsarolója igazi *manipulátorhoz* méltó halált fog neki kitalálni.

Ami, mondani sem kell, olyan váratlanul fogja érni, mint derült égből a villámcsapás, no és persze átkozottul kreatív lesz...

Erre válaszul felhangzott egy dallam a telefonjából. A csöngés megisméltódott egyszer, kétszer.

Tudta, ki hívja, még mielőtt felvette volna. Ilyen volt a kapcsolat a *manipulátorok* között.

Kellett neki az ördögöt a falra festeni, gondolta magában, amikor fogadta a zsaroló hívását.

Miután letette, már randevúja volt a hercegnővel másnap estére.

Milyen szerencsés!

Quinn hosszú, kimerítő álmot látott arról, hogy Disney Worldben van, és mindenféle szerkezetre felült. Ami furcsa volt, tekintve, hogy még csak a tévében látott hullámvasutat egyáltalán. Hogyan is ülhetett volna fel bármire is az, aki nem bírta a napfényt?

Nos, akármin ült is éppen, a menet véget ért, és amikor kinyitotta a szemét, azt látta, hogy a testvériség kiképző központjában van, az orvosi szobában.

Ó, hála istennek!

Biztos megsérült a feje, miközben valamelyik osztálytársával gyakorolta a küzdelmet az órán, és az a szörnyűség Lashel, a saját családjával, és a bátyjával, ahogy a becsületgárda meg ő agyonverték, meg sem történt. Az egész csak rémálom volt. Micsoda megkönnyebbülés...

Jane doktornő arca jelent meg előtte;

— Hé, szia... örülök, hogy visszatértél! Quinn pislogott egyet, és köhögött.

— Hová... mentem?

— Egy kicsit szunyókáltál. Amíg kivettem a léped. A francba! Mégsem hallucináció volt. Hanem a véres valóság.

— Jól... vagyok?

Jane a fiú vállára tette a kezét, amely súlyosnak hatott, habár a teste többi része áttetsző volt.

— Nagyon ügyes voltál.

— Még mindig fáj a hasam. — Felemelte a fejét, és végignézett meztelen felsőtestén. Megpillantotta a derekán lévő kötést.

— Az lenne a baj, ha nem fájna. Gondolom, örülsz, hogy egy óra múlva visszamehetsz Blay házába. A műtét úgy ment, mint a

karikacsapás, és már el is kezdted a gyógyulást. Én ki tudok menni a napfényre, úgyhogy, ha bármikor szükséged lenne rám, egy szempillantás alatt ott termek nálad. Blay tudja, mire kell figyelnie, és adtam neki gyógyszereket is.

Quinn behunyta a szemét, és érezte, hogy nyomorúságos érzés fogja el.

Miközben próbálta megnyugtatni magát, hallotta a doktornő hangját.

— Blay, gyere ide, ha akarsz...

Quinn megrázta a fejét, aztán elfordította.

— Szükségem van egy percre egyedül...

— Biztos vagy benne?

— Igen.

Miután becsukódott az ajtó, Quinn remegő kezébe temette az arcát. Egyedül... igen, egyedül volt, az már biztos. És nem csak azért, mert nem volt más rajta kívül a helyiségben.

Olyan jó volt azt képzelni, hogy az elmúlt tizenkét óra meg sem történt!

Istenem, mi a francot kezd majd élete hátralevő részében?

Hirtelen eszébe jutott az a látomás, amit az Árnyékban látott. Lehet, hogy be kellett volna mennie azon az átkozott ajtón? Mennyivel könnyebb lenne most minden!

Egy perc alatt összeszedte magát. Vagy fél óra volt? Aztán olyan hangosan, ahogy csak tudott, kikiáltott.

— Készen vagyok! Kész vagyok, jöhet.

24. fejezet

Egy ház akkor is tud üres lenni, ha tele van emberekkel. Hát nem nagyszerű?

Egy órával hajnal előtt Phury a testvériség központjában, a számtalan folyosó egyikén kóválygott, kezével a falnak támaszkodva, hogy egyenesen tartsa magát.

Istenem, nagyon ki volt ütve! Boo, a ház macskája ott sétált mellette, figyelmesen, mintha szemmel tartotta volna. A pokolba, időközben az állat valószínűleg átvette az irányítást, mivel egy ponton túl már nem Phury vezette őt, hanem fordítva.

A vezető szerep nem is volt túl jó ötlet jelenleg, ugyanis a véralkoholszintje már jóval túl volt minden határon. Ilyen állapotban nem is tudott volna mást csinálni, talán fogat mosni. És ez még az előtt volt, hogy hozzászámította volna a kazalnyi vörös füstű cigaretta zsibbasztó hatását.

Hány szálát is szívott el? Hány pohár gatyaszaggató italt hajtott fel?

Nos, annyi biztos, hogy éjfélkor kezdte. Most pedig... nos, fogalma sem volt, hogy mennyi lehet az idő.

Tökmindegy. Úgyis csak időpocsékolás lenne számszerűsíteni a dorbézolást. Ráadásul, amilyen ködös volt a tudata, még az sem volt biztos, hogy képes lenne-e egyáltalán olyan sokáig elszámolni. Mellesleg azt sem tudta, mennyi az óránkénti fogyasztási aránya. Csak abban volt biztos, hogy akkor jött ki a szobájából, amikor elfogyott a gin. Eredetileg azért indult, hogy még egy üveggel beszerezzen, ekkor azonban összetalálkozott Boo-val, és elkezdtek együtt kóborolni.

Jobban belegondolva, kiütve kellett volna hevernie ágyán. Elég részeg és kába volt ahhoz, hogy elveszítse az emlékezetét, és hát végeredményben ez is volt a célja, nem igaz? A gond csak az volt, hogy a problémamegoldásra irányuló sajátos „gyógykezelés” ellenére a feje még mindig lüktetett, és négy probléma még mindig nem hagyta nyugodni: Cormia helyzete. A ki választottak feladata. A klinika megtámadása. Bella gyermeke.

Na jó, a negyedik nem rá tartozott. De akkor is.

Hál' istennek a varázsló legalább viszonylag csendben volt.

Phury benyitott egy ajtón, és próbálta megfejteni, hogy a macska hová vezethette. Ja igen. Ha itt tovább megy, akkor a *hűségese* lakrészébe jut, abba a hatalmas szárnyba, ahol a személyzet lakik. Az pedig nem lenne jó. Ha Fritz rajtakapja, hogy itt ögyeleg, még a végén szívrohamot kap, mert azt feltételezi, hogy a szolgák nem megfelelően végezték a munkájukat.

Jobbra fordult. Lassan, tántorogva lépkedett a folyosón, és érezte, hogy eluralkodik rajta a vágy egy újabb cigaretta után. Már majdnem visszafordult a szobája felé, amikor zajt hallott a második emeleti hátsó lépcső felől. Valaki volt fent a mozi teremben... ami azt jelentette, hogy sürgősen el kellett indulnia az ellenkező irányba. Nagyon kellemetlen lett volna most összefutnia valamelyik testvérével.

Már éppen meg akart fordulni, amikor jázminillat csapta meg az orrát. Megtorpant.

Cormia... Cormia volt fent a moziban.

Nekidőlt a falnak, megdörzsölte az arcát, és arra az erotikus rajzra gondolt, amit korábban készített. Valamint a hímveszőjére, ami rajzolás közben megkeményedett.

Boo nyávogott egyet, és nesztelenül odalépkedett a, mozi teremhez vezető ajtóhoz. Amikor hátrapillantott, a szeme némán azt sugallta, *Gyerünk, haver, vonszold mar ide a hátsód!*

— Nem tudok. — Vagyis inkább *nem kellene*.

Boo nem hitt neki. Leült, és várakozóan csóválta a farkát, mintha arra várna, hogy a testvér végre megmozduljon.

Phury farkasszemet nézett vele.

És a végén ő volt az, aki előbb elfordította a tekintetét, nem az állat.

Feladta a küzdelmet, és beletúrt dús, hosszú hajába. Megigazította fekete selyemingét, és feljebb húzta krémszínű nadrágját. Lehet, hogy teljesen el van ázva, de legalább úgy néz ki, mint egy igazi úriember.

A macska nyilvánvalóan elégedett volt a döntésével, ezért ellépdelt a lépcsőtől, és a lábához dörgölözött, mintha ezzel akarná némileg sürgetni.

Amikor végül elsomfordált, Phury kinyitotta az ajtót, és a cipőjét az első lépcsőfokra helyezte. Majd a másikat a következőre. Aztán megismételte a mozdulatot. A sárgaréz korlátba kapaszkodott, hogy egyenesen tudja tartani hatalmas testét, és miközben felfelé lépkedett a lépcsőn, megpróbált igazolást keresni arra, amit éppen csinált. Nem sikerült. Ha valaki olyan rossz állapotban van, hogy még fogat mosni sem képes, aligha alkalmas arra, hogy egy kiválasztottal kapcsolatba kerüljön. Ráadásul éppen azzal a nővel, aki hivatalosan már nem is tartozott hozzá, de akit annyira kívánt, hogy legszívesebben addig szeretkezett volna vele, amíg el nem zsibbad a farka.

És hát a rossz hírt még nem is közölte vele.

Felért a lépcső tetejére, befordult a sarkon, és lenézett a fokozatosan ereszkedő széksorokra. A lány lent ült az első sorban, fehér ruhája a lába mellett szétterült a földön. Fent a vásznon a képek nagyon gyorsan váltották egymást. Épp egy jelenetet tekert vissza.

Phury mély lélegzetet vett. Istenem, milyen jó illata volt... és valamilyen ok miatt a jellegzetes jázmin most sokkal erősebben volt érezhető, mint máskor.

Megállt a visszacsévézés, és Phury felpillantott a hatalmas képernyőre. *Szentséges... isten!*

Egy... szexjelenet volt. Patrick Swayze és az a furcsa orrú Jennifer hogyishívják hentergett együtt az ágyon. A *Dirty Dancing* című filmben.

Cormia előrehajolt a széken, így Phury megpillantotta az arcát. A lány megigézve bámulta a képernyőn lejátszódó jelenetet. Az ajka szétnyílt, a keze pedig a nyaka köré fonódott. Hosszú, szőke haja előrehullott a válla mögül, és leért a térdére.

Phury férfiassága azonnal megkeményedett, és tekintélyes sátrát állított nadrágja elejére, amellyel egy pillanat alatt elrontotta a nadrág elegánsan szabott vonalát. A vörös füstű cigaretta ködén át is tombolt a vére, de nem a filmen látott jelenet miatt.

Cormia váltotta ki benne ezt a reakciót.

Egy pillanat alatt visszaidézte magában, milyen volt a lány íze a szájában és a torkán, mire a gazember énje azt súgta, hogy ő a Nemző,

ő hozza a törvényeket. Habár a Direktrixszel megegyezett, hogy egy másik első számú feleséget választ magának, ha úgy tartotta kedve, lehetett volna akár Cormiával is. Ha pedig a lány elfogadja, a dolognak nem lesz akkora súlya, mint korábban, és nem lesz befolyással a szertartás befejezésére.

Igen... még ha új feleséget is választ magának, hogy beteljesítse a szertartást, minden joga megvan hozzá, hogy lesétáljon azon a néhány alacsony lépcsőfokon, térdre boruljon Cormia előtt, és felhúzza a ruháját egészen a derekáig. Megtehetné, hogy végigsimít a combján, szélesre tárja, és a lába közé hajtja a fejét. S miután a nyelvével jól felizgatta, megtehetné, hogy...

Elgyötörten hátrahajtotta a fejét. Az ilyesfajta gondolatok nem igazán segítettek rajta. Különben is, még soha nem izgatott nőt a nyelvével, azt sem tudná, hogy kell csinálni...

Ám ekkor arra gondolt, ha tudja, hogy kell fagyaltot nyalni és szívni, akkor ez a technika itt is remekül beválna.

Nem is beszélve a gyengéd harapdálásokról. *A francba!*

Az egyetlen ésszerű reakció az lenne, ha most elmenne, gondolta, ezért megfordult. Ha itt marad, nem lesz képes uralkodni magán.

— Uram?

A lány hangjára megállt a szívverése, és földbe gyökerezett a lába. A farka pedig emelkedni kezdett.

Az illendőség kedvéért emlékeztette legnemesebb testrészét, hogy a lány megszólalása nem engedélyadás volt az ő „letérdelni-elé-és-be-a-fejét-a-lába-közé” jellegű, felnőtt kategóriájú fantáziájának megvalósítására.

A fenébe!

A mozierem hirtelen olyan kicsinek tűnt, mint egy cipős doboz, amikor a lány megszólalt.

— Uram, szü... szükséged van valamire? *Ne fordulj hátra!*

Naná, hogy hátrapillantott a válla fölött. A szeme ragyogó sárga fényt vetett a székek háttámlájára és a szőnyeggel borított lépcsőre. Cormiát is megvilágította, és a haja felfogta és magába zárta a heves szenvedély által generált sugarakat.

— Uram... — lehelte a lány.

— Mit néztél? — kérdezte Phury halkán, habár teljesen egyértelmű volt, hogy mit ment a vásznon.

— Ööö... John választotta ki a filmet. — Ügyetlenül matatott valamit a távirányítón, amíg el nem érte, hogy a kép kimerevedve megálljon.

— Nem a filmre gondoltam, Cormia, hanem erre a jelenetre.

— Ó...

— Ezt a bizonyos jelenetet... újra és újra visszatekerted, ugye?

A lány válasza inkább volt sóhajtás, mint kimondott szó.

— Igen.

Istenem, milyen szép volt, ahogy a széken fészkelődött, mert szeretett volna szembefordulni vele... tágra nyílt a szeme, szőke haja beborította az egész testét, jázminillata megtöltötte a levegőt. Fel volt izgulva. Ezért volt olyan erős a természetes illata.

— És miért pont ezt a részt? — kérdezte Phury. — Miért éppen ezt a jelenetet választottad?

Miközben várta a választ, a teste megfeszült, a férfiassága vadul lüktetett, éppen olyan ritmusban, ahogy a szíve vert. Annak, ami a vérében tombolt, nem sok köze volt a rituáléhoz, a kötelességhez vagy az illendőséghez. Gátlástalan, igazi, kemény szexre vágyott. Olyanra, aminek a végén mindketten megizzadnak, és talán néhány kék foltot is szereznek. És hogy még nagyobb gazembernek tűnjön, az sem érdekelte, hogy a lányt a film izgatta fel és nem ő. Nem számított, hogy nem őt akarta. Használni akarta a testét... addig szeretkezni vele, amíg minden ereje el nem fogy, amíg a teste minden porcikája ki nem merül, még a mindig tette kész farka is.

— Miért választottad éppen ezt a jelenetet, Cormia? A lány kecses keze visszatért a nyaka tövére.

— Mert... téged juttatott az eszembe.

Phury felmordult, amikor kifújta a levegőt. Erre a válaszra egyáltalán nem számított, ahogy arra sem, hogy a lány kívánja. A kötelesség egy dolog volt. Cormia azonban egyáltalán nem úgy nézett

ki, mint aki kényszerűségből akarná feláldozni magát. Egyértelműen vágyott a szexre. Talán szüksége is volt rá. Ahogy Phurynek is.

Ráadásul *vele* akarta megtenni!

Phury egy kimért mozdulattal felé fordult. A teste meglepő módon hirtelen nagyon összehangoltan mozgott. Mintha a vörös füstű cigaretta okozta kábultság és az alkoholos részegség egy csapásra elillant volna belőle.

A magáévá fogja tenni. Itt és most. Lesétált az alacsony lépcsőn, és felkészült rá, hogy birtokba vegye azt, ami az övé.

* * *

Cormia a Nemző szeméből érkező vakító fényben fürödve felállt a székről. A férfi hatalmas árnyékként közeledett felé, nagy léptekkel kettesével vette a lépcsőket. Amikor már csak két lépésre volt tőle, megállt. Testéből az az ismerős, finom, füstös illat áradt, valamint egy sötét fűszeres is.

— Azért nézed, mert rám emlékeztet? — kérdezte rekedt, mély hangon.

— Igen...

Előrenyújtotta a kezét, és megérintette a lány arcát.

— És mire gondoltál közben?

Cormia összeszedte minden bátorságát, és válaszolt, habár a szavaknak nem sok értelme volt.

— Arra gondoltam, hogy... vannak bizonyos érzéseim ön iránt.

A Nemző erotikus nevetése mély borzongással töltötte el.

— Érzések... Kíváncsi vagyok, hol érzel engem. — Az ujja lesiklott a lány arcáról a nyakára, majd a kulcsfontjára. — Itt?

Cormia nagyot nyelt, mielőtt azonban válaszolhatott volna, az érintés a válláról a karjára vándorolt.

— Vagy talán itt? — Megszorította a csuklóját, pontosan az ér felett, majd a keze a derekára fonódott. Átölelte és magához vonta. — Mondd csak, itt érzel engem?

Hirtelen mindkét kezével megragadta a lány csípőjét, majd odahajolt a füléhez, és azt súgta bele.

— Vagy talán még ennél is lejjebb?

Cormia szívét melegség öntötte el, olyasmi, ami a férfi szemében is ragyogott.

— Igen — felelte elakadó lélegzettel. — Ott is. Leginkább azonban... itt. — A kezét a mellkasára tette, a szíve fölé.

A Nemző mozdulatlanra dermedt, ő pedig érezte benne a változást, ahogy a vérében tomboló forró hullám hirtelen kihűl, a lángok kihunynak.

Na igen, gondolta Cormia. Azzal, hogy feltárta előtte a titkát, leleplezte a férfit.

Habár ez mindvégig nyilvánvaló volt, nem igaz?

A Nemző hátralépett, és beletúrt elképesztően gyönyörű hajába.

— Cormia...

A lány megmaradt méltóságának tudatában kihúzta magát, és kerek-perec megkérdezte.

— Árudd el, mégis mit fogsz csinálni a kiválasztottakkal? Vagy csak kimondottan velem nem kívánsz együtt lenni?

A férfi megkerülte, és a vászon elé lépett. A film kimerevített képe, amelyen Johnny és Baby szorosan egymás mellett fekszenek, a hátára vetült. Cormia azt kívánta, bárcsak tudná, hogyan kell kikapcsolni a vetítőt. Most egyáltalán nem hiányzott neki, hogy olyan képet lásson, ahol Baby lába Johnny csípőjét fogja át, a fiú pedig szorosan markolja a lány combját.

— Senkivel sem akarok lenni — mondta a Nemző.

— *Hazudsz!* — Amikor Cormia látta, hogy a férfi meglepetten hátrafordul felé, rájött, hogy többé már nem érdekli, milyen következményei lesznek az őszinteségének. — Egész végig tudtad, hogy nem akarsz lefeküdni velünk, ugye? Tudtad, mégis végigjátszottad a szertartást az Őrző előtt. Végig Bellába voltál szerelmes, és nem tudtad elviselni a gondolatot, hogy mással legyen. Negyven értékes nőben kelttél hiú reményeket, miközben minden csak hazugság volt...

— Tegnap beszéltem a Direktrixszel.

Cormia térde megroggyant, a hangja azonban továbbra is határozott maradt.

— Valóban? És miben állapototok meg?

— Én... el foglak engedni. Fel foglak menteni az első számú feleség szerepéből.

Cormia olyan erősen markolta meg a ruháját, hogy hallani lehetett, amikor az anyag elszakadt.

— Fogsz, vagy már meg is tetted?

— Már megtettem.

A lány nagyot nyelt, majd lerogyott a székre.

— Cormia, kérlek, tudnod kell, hogy nem te vagy az oka! — A férfi odament és letérdelt elé. — Te gyönyörű vagy...

— Nem, igenis én vagyok az oka — felelte a lány. — Nem arról van szó, hogy nem akarsz nővel lefeküdni. Csak engem nem akarsz.

— Azt szeretném, ha szabad lennél.

— Ne hazudj! — csattant fel a lány, és már egyáltalán nem törődött vele, hogy civilizálnak mutassa magát. — Már a kezdet kezdetén kijelentettem, hogy magamba fogadlak, azóta pedig nem mondtam és nem tettem semmi olyat, amellyel az ellenkezőjét sugalltam volna. Ezért, ha most félreállítasz, az azért van, mert nem kívánsz...

A Nemző megfogta a kezét, és a nyitott tenyerét a lába közé tette. Cormiának még a lélegzete is elakadt, amikor megérintett egy vastag, merev rudat, amely előrelelendült az érintése hatására.

— Egyáltalán nem azzal van a gond, hogy nem kívánlak.

Cormia szája tátva maradt.

— Uram...

Találkozott a tekintetük, és egy hosszú pillanatig csak nézték egymást. Amikor a Nemző szája kissé szélnyílt, mintha nem kapna levegőt, Cormia összeszedte a bátorságát, és megmarkolta a merev vesszőt.

A férfi hatalmas teste megremegett, és elengedte a csuklóját.

— Nem a szeretkezésről van szó — magyarázta rekedt hangon. — Téged belekényszerítenek ebbe.

Igaz. Kezdetben valóban így volt. Most azonban... Cormia érzéseiben, amit iránta táplált, nyoma sem volt a kényszernek.

A Nemző szemébe nézett, és furcsa mód megkönnyebbült. Ha már nem ő volt az első számú feleség, akkor ez az egész nem is számított olyan sokat, nem igaz? Ebben a pillanatban, ahogy így együtt voltak — csupán két hétköznapi test volt, nem pedig egy végtelen nagy jelentőséggel bíró jelkép. Csak egy egyszerű férfi és egy nő.

De mi volt a helyzet a többi kiválasztottal? Velük is le fog feküdni, látta a szemében. Az elhatározás egyértelműen ott volt a ragyogó sárga tekintetben.

A férfi reszkető hanggal kifújta a levegőt, Cormia pedig kiúzta a fejéből ezt a gondolatot. Soha sem tudhatja teljesen a magáénak... most azonban itt volt vele kettesben.

— Már nem kényszerít semmi — suttogta, és közelebb hajolt a Nemző mellkasához. Felszegte az állát, hogy ezzel felkínálja neki azt, amire vágyott. — Akarom.

A férfi egy ideig csak nézte, aztán mély torokhangon azt mondta:
Nem vagyok elég jó neked.

Nem igaz. Te vagy a faj ereje. Az erény és a hatalom megtestesítője.
A Nemző megrázta a fejét.

Ha ezt elhiszed, egyáltalán nem az vagyok, akinek gondolsz.

- De igen.

- Nem...

Cormia óvatosan a férfi ajkára tette a száját, hogy elhallgattassa, aztán rögtön elhúzódott.

- Nem változtathatod meg azt, amit rólad gondolok.

A Nemző a hüvelykujjával végigsimított a lány alsó ajkán.

— Ha igazán ismernél, minden, amit rólam hiszel, megváltozna.

— A szíved akkor is ugyanaz lenne. És az az, amit szeretek.

Amikor a Nemző szeme megvillant a szó hallatán, Cormia újra megcsókolta, hogy ne tudjon gondolkozni, és a módszer minden kétséget kizáróan bevált. A férfi felnyögött, majd átvette az irányítást, és azzal a hihetetlenül puha ajkával cirógatni kezdte a száját, hogy Cormia a végén már nem kapott levegőt, de nem is érdekelte. A Nemző kidugta a nyelvét, és megnyalta a száját, ő pedig ösztönösen megszívta a nyelvét, és válaszul érezte, hogy a férfi csípője megrándul, és előrelendül.

Hosszan folytatták a csókot. Úgy tűnt, nincs vége az újabbnál újabb mozdulatoknak, az izgató ingerlésnek, a szívogató, kergetőző játéknak. Cormiának azonban nem csak a szája vett részt benne... Az egész testére kihatott az, amit csináltak, és a férfi szenvedélyes válaszreakciójából ítélve, az övére is.

Szerette volna azonban, ha a Nemző még ennél is többet ad magából. Ezért a kezét le-fel mozgatva megsimogatta a hímvesszőjét.

A férfi hirtelen elhúzódot.

— Ezzel jobb lesz, ha óvatosan bánpsz!

— Ezzel? — kérdezte Cormia, és megint megsimogatta a nadrágján keresztül, mire a Nemző hátrahajtott a fejét és felszisszent. Tehát folytatta. Addig csinálta, amíg a férfi megnyúlt szemfoga az alsó ajkába fúródott, a nyakán pedig megfeszültek az izmok.

— Miért legyen óvatos, uram?

A férfi visszahajtotta előre a fejét, és a fülébe súgta.

— Mert így el fogok élvezni.

Cormia érezte, hogy forróság önti el a lába közét.

— Akkor is ez történt, amikor az ágyadban voltunk? Az első napon?

— Igen... — Szinte csak lehelte a szót, és az utolsó hangot hosszan elnyújtva ejtette ki.

Valami megmagyarázhatatlan okból Cormia azt szerette volna, ha megint megtörténik. Vágyott rá.

Annyira emelte csak fel az állát, hogy a szája épp a férfi fülénél legyen.

— Tedd meg értem! Tedd meg most!

A Nemző torkából mély morgás tört föl, a hang hosszan visszhangzott a testük között. Furcsa, ha ezt bárki mástól hallja, halálra rémült volna. Tőle érkezvén azonban, ebben a helyzetben inkább boldogság töltötte el. A férfi féken tartott energiája az ő kezében volt. Szó szerint. Ő irányította az eseményeket.

Egyszer az életben végre az ő kezében volt az irányítás is.

A Nemző a tenyeréhez nyomta az ágyékát, és azt mondta:
- Nem lenne szabad...

A lány egy határozott mozdulattal megszorította a vesszőjét, mire a férfi felnyögött a kéjtől.

— Ne vedd el ezt tőlem! — felelte Cormia hevesen. Ne *merészed* ezt elvenni tőlem!

Egy hirtelen ötlettől vezérelve, amely isten tudja csak honnan jutott eszébe, megharapta a Nemző fülcimpáját. A reakció nem is váratott sokat magára. A férfi egy cifra káromkodással felpattant, és a székhez szegezve, fölé hajolt. Tüzes vágya egész testéből sugárzott.

Cormia nem ijedt meg, a kezét sem vette el a férfiasságáról, inkább még erősebben dörzsölte, pontosan olyan ritmusban, ahogy a férfi csípője előre döfködött. Úgy tűnt, a Nemzőnek tetszett ez a mozdulatsor, ezért Cormia nem hagyta abba, még akkor sem, amikor a férfi megfogta az állát, és maga felé fordította a fejét.

— Hadd lássam a szemed! — nyögte rekedten. — A szemedbe akarok nézni, amikor...

Nagyot kiáltott, és amikor a tekintetük találkozott, a teste megfeszült. A csípője megrándult egyszer... kétszer... háromszor, és minden összehúzódást hangos nyögés kísért.

Miközben a Nemző teste gyönyörben úszott, Cormia úgy gondolta, hogy ez az elragadtatott arc és a megfeszülő kar a leggyönyörűbb dolog, amit valaha látott. Amikor a férfi lecsillapodott, nyelt egyet, de nem távolodott el tőle. A nadrágja finom szövetén keresztül Cormia nedvességet érzett a tenyere alatt.

— Szeretem, amikor ezt csinálod — mondta. A férfi röviden felnevetett.

— Én pedig szeretem, amikor ezt csinálod velem. Már éppen azon volt, hogy megkérdezi, nem tenné-e meg újra, amikor a Nemző kisimította a haját az arcából.

— Cormia?

— Igen... — Furcsa, neki is olyan rekedt volt a hangja, mint a férfinak.

— Megengeded, hogy megérintselek egy kicsit? — Végignézett a lány testén. — Nem ígérek semmit. Nem vagyok... nos, nem ígérem,

hogy ugyanazt vissza tudom adni, amit te adtál nekem, de nagyon szeretnék megérinteni... Csak egy kicsit.

Cormia érezte, hogy a szenvedély kiszorítja a levegőt a tüdejéből, és tüsszel tölti meg a helyét.

— Igen...

A Nemző behunyta a szemét, és úgy tűnt, mintha erőt gyűjtene. Aztán lehajolt, és a száját a lány torkára tapasztotta.

— Őszintén úgy gondolom, hogy gyönyörű vagy, ezt soha ne vond kétségbe! Olyan gyönyörű...

- Amikor a keze a lány ruhájának elejére siklott, Cormia érezte, hogy a mellbimbója megfeszül, ezért összerándult.

— Abbahagyhatom — mondta a férfi. — Akár már most is...

— *Ne!* — A lány megragadta a vállát, hogy ott tartsa egy helyben. Nem tudta, mi fog következni, de akarta, bármi legyen is az.

A Nemző ajka feljebb vándorolt a nyakán, majd az arca szélén időzött egy ideig. Amikor a szája találkozott az övével, egy leheletfinom érintés simított végig a ruhája elején... a mellén.

Cormia megemelte a mellkasát, amivel a férfi tenyerébe nyomta az egyik mellbimbóját, mire mindketten felnyögtek.

— O, Jézusom... — A Nemző egy kicsit elhúzódott tőle, hogy óvatosan, áhítattal telve teljesen szétnyissa a ruhája elejét. — Istenem... — Mélyről feltörő, elismerő morgása úgy hatott a lányra, mint egy érintés. Az egész testén érezte.

— Megcsókolhatlak itt? — kérdezte fojtott hangon, miközben az ujjával a megkeményedett bimbón körözött. - *Kérlek!*

— Szentséges szűz, *igen...*

A Nemző ráhajtotta a fejét, és nedves, meleg szájával megérintette a mellét, majd óvatosan szívogatni kezdte.

Cormia hátrahajtotta a nyakát, és mélyen beletúrt a férfi hajába, a lábát pedig maga sem értette, hogy miért, de szétnyitotta. Vagy talán nagyon is tudta. Szerette volna, ha a férfi bármilyen módon is, de közelebb kerül hozzá...

— Uram?

Mindketten felkapták a fejüket Fritz udvarias hangjának hallatán, amely a terem távolabbi végéből érkezett. A Nemző gyorsan

felemelkedett, és eltakarta testével a lányt, habár a komornyik onnan nem láthatta, hogy van-e valaki a székben.

— Mi a franc van? — kérdezte ingerülten.

— Bocsásson meg, uram, de a kiválasztott Amalya van itt a kiválasztott Selenával, és önt keresik.

Cormia testén jeges borzongás futott végig. Minden tüzet eloltott benne, amely nem sokkal azelőtt még vadul tombolt. A nővére. Itt van, és látni kívánja a Nemzőt. Milyen tökéletes!

A férfi felállt, és valami szörnyű szót vetett oda, amely az akarata ellenére az ő fejében is hosszan visszhangzott, majd egy gyors fejmozdulattal elbocsátotta a szolgát.

— Öt perc múlva ott leszek.

— Igenis, uram.

Miután Fritz elment, a Nemző megrázta a fejét. |

— Sajnálom...

— Menj, és tedd, amit kell! — amikor a férfi nem mozdult, Cormia határozottabban rászólt. — *Menj*, szeretnék egyedül maradni!

— Majd később még beszélünk.

Nem hiszem, gondolta a lány. A beszéd ezt nem oldhatja meg.

— Menj már! — parancsolt rá, és ezzel elejét vette annak, amit a férfi mondani akart.

Miután Cormia magára maradt, újra a képernyőn kimerevített képre meredt, amelyet hirtelen felváltott egy feketeség, rajta pedig egy angol betűkből álló felirat, *Sony*, és véletlenszerűen villant fel a vászon különböző pontjain.

Szörnyen érezte magát. Kívül is és belül is. A mellkasát összeszorító fájdalomon kívül a teste úgy éhezett, mintha elvettek volna előle egy tányér ennivalót, vagy egy megnyitott vénát.

Csakhogy most nem ételre volt szüksége.

Amire vágyott, az épp most sétált ki az ajtón.

Egyenesen az egyik nővére karja közé.

25. fejezet

Nem sokkal hajnalhasadás előtt, fent északon az Adilondack-hegységben, a Saddleback-hegyen a férfi, aki előző nap egy szarvast ejtett el, most egy újabbra vadászott. Lassan és koordinálatlanul mozgott. Tudta, hogy a vadászszerep, amit éppen alakított, egyenesen nevetséges. Az energia, amit az állati vérből kapott, már nem volt elég számára. Ma este, amikor elhagyta a barlangot, még abban sem volt biztos, hogy egyáltalán képes lesz-e láthatatlanná válni.

Ami azt jelentette, hogy valószínűleg nem fog tudni elég közel kerülni a zsákmányához. Vagyis nem fog tudni enni. Ezzel pedig elérkezett számára... a vég.

Különös érzés volt. Arra gondolt, ami másoknak is megfordult már a fejében időről időre, hogy hogyan fog meghalni. Vajon milyenek lesznek a körülmények? Fájdalmas lesz? Milyen sokáig tart majd? Egész eddigi életútja során azt feltételezte, hogy harc közben történik majd meg.

Ehelyett itt köszönt majd rá a vég ebben a csendes erdőben, magányosan, a hajnal első sugara által.

Ki gondolta volna!

Előtte a szarvas felemelte agancsos fejét, és felkészült rá, hogy elfusson. A férfi összeszedte minden megmaradt erejét, és arra koncentrált, hogy láthatatlanná válva ott bukkanjon elő az állat közvetlen közelében... de nem történt semmi. A fizikai teste meg-megrezzent a térben, pislákol, mint egy kiégni készülő villanykörte, de nem mozdult egy tapodtat sem, a szarvas pedig elinált. Fehér farka még egy ideig világított a cserjék között.

A férfi erőtlenül a földre rogyott. Majd felnézett az égre, és nagyon sok dolgot mélyen megbánt, amelyek legnagyobb része a halottakkal volt kapcsolatos. De persze nem mindegyikkel. Egyáltalán nem mindegyikkel.

Kétségbeesetten szeretett volna újra találkozni azzal, akit reményei szerint megtalál majd az Árnyékban, és vágyott arra, hogy átölelje azokat, akiket nemrégien veszített el. Tudta, hogy ezzel együtt itt hagy magából egy részt a földön.

Ezen nem lehetett segíteni. Mindenképp itt hagyja a lelke egy részét.

Az egyetlen vigaszt az a tudat nyújtotta számára, hogy a fiát jó kezekben hagyta. A legjobban. A testvérei gondoskodtak róla, ahogy ez egy családban szokás.

Azért el kellett volna köszönnie tőle.

És még sok minden mást is meg kellett volna tennie.

Ezeken azonban már nem volt értelme töprengeni.

Mivel mindig szem előtt tartotta az öngyilkosságról szóló legendát, tett néhány kísérletet arra, hogy felálljon, de nem sikerült. Ezek után még megpróbálta elvonszolni a testét a barlangja felé, de ezzel sem meni semmire. Végül megkönnyebbülten lehanyatlott a tűlevelekkel és falevelekkel borított földre, és érezte, hogy öröm tölti el fekete szívét.

Ahogy ott feküdt arccal a föld felé a harmatos erdőtalajon, az orrát friss illat töltötte meg, annak ellenére, hogy a földből érkezett.

A nap első sugarai a háta mögül estek rá, aztán megérezte a forróságot. Elérkezett hát a vég, amit tárt karokkal és a megkönnyebbüléstől behunyt szemmel fogadott.

Már csak annyit érzékelt, hogy megszabadul a földtől, összetört teste felemelkedik a levegőbe, a vakítóan lenyes fénybe, és afelé a boldog egymásra találás felé tart, amelyre nyolc szörnyűségesen keserves hónapja

26. fejezet

Körülbelül tizenhat órával később, amikor leszállt az éjszaka, Lash megjelent egy füves előkertben, amely egy hatalmas, Tudor stílusú ház bejáratához vezetett... és feszülten forgatta az ujján a gyűrűt, amelyet az Omegától kapott.

Itt nőtt fel, gondolta. Itt nevelték, etették, betakarták, amikor gyerek volt. Nagyobb korában pedig sokáig fent maradt, hogy tiltott filmeket nézzen, vagy nem neki való könyveket olvasson, szörfözött az interneten, és egészségtelen ételeket evett.

A második emeleti hálószobájában esett át az átváltozáson, és ott is szexeit először életében.

— Szüksége van segítségre?

Lash megfordult, és ránézett az *alantasra*, aki a Ford Focus volánja mögött ült. Az a kistermetű gyilkos volt, akiből korábban ivott. A fickónak világos színű haja volt, és kifelé göndörödtek a tincsek a cowboykalapja alól. A szeme búzavirágkék volt, ami azt jelezte, hogy mielőtt belépett volna az *alantasok* közé, a tipikus közép-amerikai fehér fiú megtestesítője volt.

Az Omega igazi gonoszságának köszönhetően a fickó túlélte az ivást, Lashnek pedig el kellett ismernie, hogy ez örömmel tölti el. Szüksége volt segítségre, hogy megértse, mi is pontosan a feladata, Mr. D pedig nem tűnt számára veszélyesnek.

— Hahó? — mondta az *alantas*. - Minden oké?

— Maradjon a kocsiban! — Jó érzés volt kiadni az utasítást, tudván, hogy a másik nem fog ellenkezni vele. — Nem tart sokáig.

— Igenis, uram!

Lash felnézett a Tudor-palotára. A rombuszmintás ablakokban sárgán ragyogtak a fények, az épület pedig alulról volt megvilágítva, mint egy szépségkirálynő a színpadon. Bent a lakók ide-oda járkáltak, akiket Lash már az alakjuk körvonaláról is felismert, és azt is pontosan tudta, hogy melyik szobában vannak éppen.

Bal oldalon, a nappaliban volt az a két személy, akik saját gyermeküként nevelték fel. A széles vállú az apja volt. Éppen járkált, és a fejéhez emelgette a karját, mintha inna valamit. Az anyja a

kanapén ült, külseje makulátlan, nyaka kecses és egy bonyolult konty ült a lején. Állandóan a haját igazgatta, hogy mindig rendben legyen, habár egészen biztos olyan merev volt a bajlakktól, mint egy megnyírt bukszus.

A jobb oldalon a konyhában a *hűségese*k serénykedtek: a tűzhely, a konyhaszekrény, a hűtő és a konyhapult között szaladgáltak.

Lash szinte a valóságban is érezte a vacsora illatát, és könny gyűlt a szemébe.

Mostanra a szülei már biztosan értesültek arról, hogy mi történt az öltözőben, aztán pedig a klinikán. Valószínűleg elmondták nekik. Előző este *az elit* estélyére voltak hivatalosak, ma azonban egész nap otthon voltak, és most úgy tűnt, nagyon nyugtalanok.

Felpillantott a második emeletre, a szobájának hét ablakára.

— Be fog majd menni? — kérdezte a gyilkos, amitől Lash gyáva nyúlnak érezte magát.

— Fogja be a száját, mielőtt kivágom a nyelvét!

Előhúzta a vadászkését, amely az övén lógott a tartójában, majd elindult a bejárati ajtó felé a lenyírt fűvön. A pázsit puha volt vadonatúj bakancsa talpa alatt.

A kis *alantassal* hozatott magának ruhát, de nem tetszett neki, amit viselt. Túlságosan olcsónak érezte.

Amikor odaért a ház bejáratához, a kezét a biztonsági panelre tette... de egy pillanatra megállt, mielőtt beütötte volna a kódot.

A kutyája egy évvel azelőtt halt meg. Végelgyengülésben.

Fajtiszta rottweiler volt, tizenegy éves korában kapta a szüleitől. Az öregei nem voltak odáig ettől a fajtától, de mivel Lash hajthatatlan volt, végül örökbe fogadtak egy körülbelül egyéves állatot. A kutya első napján a házban, Lash megpróbálta átszúrni a fülét egy biztosítótűvel, mire az állat úgy megharapta, hogy amikor a szemfoga belefűrődött a karjába, a vége kijött a másik oldalon.

Attól fogva elválaszthatatlanok lettek. Amikor pedig az idős kutya elpusztult, Lash úgy sírt, mint a záporosó.

Beütötte a bejáratnál a kódot, majd a bal kezét a kilincsre tette. Az ajtó feletti lámpa fényében megcsillant a vadászkés pengéje.

Szerette volna, ha a kutyája még mindig él. Jó lett volna valamit átvinni a régi életéből az újba.

Belépett a házba, és egyenesen a nappali felé indult.

Amikor John Matthew odaért Wrath dolgozószobája elé, olyan ideges volt, mint egy golfjátékos a viharban, a király látványa pedig csak fokozta a nyugtalanságát. Wrath a kecses íróasztal mögött ült, az arcán rosszálló kifejezés látszott, az ujjaival dobolt az asztalon, és olyan mereven bámulta a telefont, mintha rossz híreket kapott volna. Megint.

John a hóna alá tette, amit éppen a kezében tartott, és halkan bekopogott az ajtófélfán. Wrath fel sem nézett, úgy válaszolt.

— Mi a helyzet, fiam?

John megvárta, amíg a király ránéz, majd lassan azt mutogatta.

Qhuinnt kirúgta a családja otthonról.

— Igen, tudom. És azt is hallottam, hogy a verést a saját becsületgárdájuk jóvoltából kapta. — Wrath hátradőlt a széken, mire a bútordarab vékonyabb deszkái panaszosan megnyikordultak. — Az apja... egy tipikus arisztokrata.

A hangsúlyából érezhető volt, hogy a megjegyzést kicsit sem szánta hízeltőnek.

Nem maradhat örökre Blaynél, és nincs hová mennie. A király megrázta a fejét.

— Tudom, hová akarsz kilyukadni, és a válaszom, nem. Még ha hétköznapi lenne is ez a ház, mint ahogy nem az, Qhuinn akkor is megölt egy diákot, és nem számít, hogy szerinted mit tett Lash, amivel ezt kiérdemelte. Tudom, hogy beszéltél Rhagedzsel, és elmondtad neki, mi történt, a srác viszont nem csupán ki van rúgva a programból, de felelnie is kell a tettéért. — Wrath oldalra hajolt a széken, és a fiú mellett az ajtó irányába nézett. — Kiverted már Phuryt az ágyból?

John hátrapillantott a válla fölött. Vishous állt a bejáratban.

A testvér bólintott.

— Most öltözködik. Ahogy Z is. Biztos vagy benne, hogy rám nincs szükséged?

— Ők ketten voltak Lash tanárai, ráadásul Zsadi sl szemtanúja volt annak, ami a klinikán történt a rajtaütéskor. A szülők csakis velük akartak beszélni, én pedig megígértem nekik, hogy a lehető leghamarabb átmennek hozzájuk a házukba.

— Oké. Majd tájékoztass!

Vishous elment, Wrath pedig rákönyökölt az asztalra.

— Nézd, John, tudom, hogy Qhuinn a barátod, és hidd el, én is sajnálom szegényt. Bárcsak olyan helyzetben lennék, hogy tudnék rajta segíteni, de sajnos nem vagyok.

John tovább erősködött, mert remélte, hogy nem kell az utolsó mentsvárához folyamodnia. *És mi a helyzet a Biztos Menedékkal?*

— A nők ott nem örülnének a férfitársaságnak, ami azt hiszem érthető is. Különösen egy olyannak, akinek erőszakos a múltja. *De ő a barátom! Nem tudok ölbe tett kézzel ülni, tudván, hogy nincs hova mennie, nincs állása, nincs pénze...*

— Ezek hamarosan nem is fognak számítani, John — a „börtönbüntetés” szó kimondatlanul is ott lebegett a levegőben. — Te magad mondtad. Qhuinn halálos erővel avatkozott bele egy hétköznapi veszekedésbe, amely két forrófejű srác között húzódott már egy ideje. A helyes reakció az lett volna, hogy szétválaszt benneteket, nem pedig az, hogy előhúz egy kést, és elvágja az unokatestvére nyakát. Vagy talán Lash fegyverrel támadt rád? Nem. Ki mered őszintén jelenteni, hogy meg akart ölni téged? Nem. Vagyis szükségtelen volt az erőszak alkalmazása, ezért Lash szülei már azon gondolkoznak, hogy nem halálos fegyverrel elkövetett, szándékos emberölési kísérlet volt-e, amely a régi törvények szerint közvetett gyilkosságnak minősül. *Közvetett gyilkosság?*

- Az orvosi személyzet megesküdütt, hogy Lasht újraélesztették, mielőtt a klinikán rajtaütöttek volna. A szülők feltételezik, hogy a fiuk nem élte túl az elrablását, ezért vádat fognak emelni Qhuinn ellen. Ha nem támadott volna rá, Lash nem került volna a klinikára, és nem rabolták volna el az *alantasok*, vagyis a halálát közvetett okok miatt Qhuinn okozta.

De hisz Lash a klinikán dolgozott! Más miatt is ott lehetett volna azon az estén.

- Csakhogy akkor nem egy kórteremben feküdt volna, mint beteg, nem igaz? — Wrath vastag ujjai az íróasztalon kezdtek dobolni. — Komoly dolgok ezek, John. Lash egyetlen gyermek volt a családban, a szülei pedig mindketten az alapító családok leszármazottai. Qhuinn-nek nem túl jók a kilátásai. A becsületgárda jelenleg a legkisebb problémája.

A csendben, ami közékük telepedett, John érezte, hogy összeszorul a mellkasa. Mindig is sejtette, hogy egyszer elérkeznek ehhez a ponthoz, és hogy az, amit Rhage-nek mondott, nem lesz elég, hogy megmentse a barátját. Bármire hajlandó lett volna, hogy ezt elkerülje, de már nem maradt más választása.

Odasétált a szárnyas ajtóhoz, becsukta, majd visszament, és kivette a hóna alól a mappát, amit addig ott szorongatott, majd letette a király elé az íróasztalra.

— Ez mi?

Miközben a gyomra fel-le ugrándozott a testében, John lassan közelebb tolta az iratot a király elé.

Én. Az első lapon van a lényeg.

Wrath felvonta a szemöldökét, és a kezébe fogta a nagyítót, amit olvasáshoz szokott használni. Kinyitotta a mappát, a papír fölé hajolt, és elkezdte átfutni a Havers klinikáján lezajlott terápiás beszélgetések feljegyzéseit. Nyilvánvaló volt, mikor ért a kritikus részhez, mert a válla feltűnően megfeszült fekete pólója alatt.

O, istenem... gondolta John, mindjárt háyni fog!

A következő pillanatban Wrath becsukta a dossziéi, és letette a nagyítót az íróasztalra. Nem szólalt meg. A csendben aprólékos gonddal igazgatta el úgy a két tárgyat egymás mellett, hogy a nagyító elefántcsont nyele tökéletes párhuzamban álljon a mappa hosszanti oldalával.

Amikor végül felnézett, John nem fordította el a tekintetét, annak ellenére, hogy úgy érezte, az egész testéi szenny borítja.

Ezért tette Qhuinn. Lash elolvasta az aktámat, amikor a klinikán dolgozott, és el akarta mondani mindenkinek. Mindenkinek! Szóval aligha lehet ezt a dolgot két forrófejű srác hétköznapi veszekedésnek nevezni.

Wrath feljebb tolta az orrán a napszemüvegét, és megdörzsölte a szemét.

— Jézus... Krisztus! Most már értem, miért nem siettél ezt elmondani nekem. — Megrázta a fejét. — John... annyira sajnálom, ami tört...

A srác dobbantott egyet a lábával, hogy magára vonja a király figyelmét.

Csak és kizárólag Qhuinn helyzete miatt mondtam most el, nem akarok beszélni róla.

Aztán gyors, szögletes mozdulatokkal mutogatni kezdett, hogy minél hamarabb túl legyen a dolgon.

Imikor Qhuinn elővette a kést, Lash a falhoz szegezve tartott engem a zuhanyzóban, és éppen lehúzta rólam a nadrágot. A barátom nem csak azért tette azt, amit tett, hogy megakadályozza, hogy Lash beszéljen... érted? En... én lebémultam... és... egyszerűen képtelen voltam megmozdulni...

— Jól van, fiam, jól van... nem kell többet mondanod! John átkarolta magát, és remegő kezét az oldalához rejtette. A szemét szorosán behunyta, képtelen volt Wrath arcába nézni.

— John? — szólalt meg a király egy perc múlva. — Fiam, nézz rám!

Alig bírta kinyitni a szemét. Wrath olyan férfias volt, olyan hatalmas... az egész faj vezetője. Egy ilyen féfinak bevallani, hogy valami szégyenteljes, erőszakos dolog történt vele, legalább olyan rossz volt, mint igazából átélni.

Wrath megütögette a dossziét az íróasztalon.

— Ez mindent megváltoztat. — Felemelte a telefonkagylót. — Fritz? Szia, figyelj csak? Szeretném, ha elmennél Blaylock házába, és idehoznád nekem Qhuinnt! Mondd meg neki, hogy ez királyi parancs!

Amikor letette a telefont, John szeme úgy elkezdett égni, mintha ki akarna folyni a helyéből. Pánikba esve felkapta a mappát, sarkon fordult, és úgy sietett az ajtó leié, mint aki se lát, se hall.

— John? Fiam? Kérlek, ne menj még el!

John nem állt meg. Képtelen lett volna. Megrázta a fejét, kiviharzott a dolgozószobából, és a saját szobájáig meg sem állt. Miután becsukta az ajtót és ráfordította a kulcsot, berohant a fürdőszobába, majd a vécé elé térdelve hányni kezdett.

Quinn nyomorultul érezte magát, miközben Blay alvó teste fölött állt. A srác ugyanúgy aludt, ahogy kisgyermekkorától fogva mindig: a feje hátulról betakarva, a takaró az orráig felhúzva. Hatalmas teste úgy tornyosult a nem túl nagy ágyon, mint egy hegy. Már rég nem az a kis vakondtúrás nagyságú csomag volt, amilyen az átváltozása előtt. Aludni azonban még mindig ugyanúgy aludt.

Olyan sok mindenen mentek keresztül együtt... az élet minden nagy állomását együtt élték át: az első ivászatot, az autóvezetést, a dohányzást, az átváltozást... a szexet. Nem létezett olyan dolog, amit ne tudtak volna egymásról, semmilyen rejtett, belső gondolat, amelyet így vagy úgy ne hoztak volna egymás tudomására.

Nos, ez utóbbi nem volt teljesen igaz. Quinn tudott néhány dolgot Blayről, amit a fiú semmi pénzéért nem vallott volna be.

Búcsú nélkül elmenni tőle, majdnem olyan volt, mintha meglopná, de ennek most így kellett történnie. Ahová most indult, oda Blay nem mehetett vele.

Volt egy vámpírkolónia nyugaton: az interneten olvasott róla egyszer. Ez a csoport körülbelül kétszáz évvel azelőtt leszakadt a vámpírtársadalom fő vonulatától, és kialakított magának egy közösséget távol a faj caldwelli székhelyétől.

Ott nem voltak arisztokraták. Ami azt illeti, a legtöbben törvényen kívüli elemek voltak.

Quinn úgy számolta, hogy ha láthatatlanná válva néhány száz kilométert tesz meg egymás után egy éjszaka alatt el is tud érné oda. Teljesen ki fog merülni, mire odaér, de legalább a saját fajtájával lesz. Törvényen kívüliekkel. Bűnözőkkel. Szökevényekkel.

A faj törvényei egyszer úgyis utol fogják érné, ezért úgy vélte, nincs vesztenivalója azzal, ha egy kicsit megnehezíti a hatalom számára, hogy megtalálják. Ha már egyszer minden elképzelhető szinten kegyvesztetté vált, az ellene felhozott vádak ennél súlyosabbá már nem válhatnak. Legalább egy kicsit kiélvezi a szabadságot, mielőtt elkapják, és rács mögé dugják.

Az egyetlen, aki miatt aggódott, az Blay volt. Nagyon nehezen fogja viselni, hogy magára hagyta, de itt lesz neki John, és majd tartja benne a lelket.

Quinn elfordult barátja alvó testétől, a vállára kanyarította a sporttáskáját, és halkán az ajtóhoz sétált. Már teljesen meggyógyult, mivel a gyors regenerálódási képességet, az egyetlen örökséget, ami még megmaradt neki, a családja nem tudta elvenni tőle. A műtétre már csak egy halvány varrat emlékeztetett az oldalán, a zúzódások pedig többnyire elmúltak... még a lábáról is. Erősnek érezte magát, és bár hamarosan innia kell majd, úgy érezte, felkészült az útra.

Blayék háza régifajta, hatalmas, kastélyszerű épület volt, ám egy csipetnyi modernizációval megfűszerezve, ami azt jelentette, hogy a folyosót és a hátsó lépcsőt végig padlószőnyeg borította... hál' istennek! Quinn úgy osont rajta végig, mint egy kísértet, egyáltalán nem csapott zajt, miközben lesietett a föld alatti alagúthoz, amely az alagsorból indult.

Amikor leért a pincébe, látta, hogy az is olyan tiszta, mint a ház többi része, és valamiért megint Chardonnay illata volt. Talán azzal szokták kimeszelné a régi falakat?

Az alagút bejárata a távolabbi sarokból nyílt a jobb oldalon. Egy sínen elcsúsztatható könyvespolccal volt álcázva. Egyszerűen csak ki kellett húzni a polcra *Sir Gawcún és a zöld lovag* című könyvet, amely kinyitott egy biztonsági zárat, a polc pedig elmozdult, és feltárult mögötte a...

— Micsoda egy idióta vagy!

Quinn akkorát ugrott, mint egy olimpikon. Az alagút bejáratában egy kerti nyugágyon, mintha csak napozni akarna, Blay feküdt. Az ölében egy könyv pihent, mellette egy kis asztalon pedig egy elemlámpa, a lábára takaró volt terítve.

Teljes lelki nyugalommal megemelt egy pohár narancslét, mintha köszöntőt mondana, majd ivott egy kortyot.

— Hellllllllooóó, Kitty!

— Mi a franc? Csak azt ne mondd, hogy engem vársz!

— Pedig de.

— És akkor mi van az ágyadban?

— Párnák és a fejtakaróm. Egész jól elszórakoztam itt. Meg a könyv sem rossz.

Quinn elnézett a barátja mellett az alagútba, amelynek sötét vége beleveszett a távolba. Olyan, mint a jövője, gondolta.

— Blay, tudod, hogy el kell mennem. Blay felemelte a telefonját.

— Ami azt illeti, nem teheted. Épp most kaptam egy üzenetet Johntól. Wrath látni akar téged, Fritz már úton is van idefelé, miközben beszélgetünk.

— A francba! Nem mehetek...

— Két szó: királyi. Parancs. Ha most elszöksz, nemcsak *az elit* által körözött személy leszel, hanem a király teenfői közt is felugrasz az első helyre. Ami azt jelenti, hogy a testvérek fognak a nyomodba eredni.

Amúgy is ez a sors várt rá.

— Nézd, ez a dolog Lashsel, így is, úgy is a királyi I MI óság elé fog kerülni. Ezt jelentette John üzenete. Be lógnak zárni valahová. Nagyon hosszú időre. Ezért

■ •lőtte szeretnék lelépni egy időre.

Értsd úgy: amíg a nyomomra nem bukkannak.

— Megtagadod a király parancsát?

— Igen. Nincs mit veszítenem, és talán évekbe is beletelik, amíg rám találnak.

Blay levette a lábáról a plédet és felállt. Farmernad-i.ig és polárpulóver volt rajta, de valahogy az embernek olyan érzése volt, mintha szmokingot viselne. Blay mindig is ilyen volt: hivatalos, még akkor is, amikor Int köznapi ruhában volt.

— Ha most elmész, én is veled megyek.

— Nem akarom.

— Az a te bajod.

Miközben Quinn elképzelte a bűnözőkből álló < csoportot, ahová igyekezett, érezte, hogy egyre jobban összeszorítja valami a mellkasát. A barátja olyan állhatatos, rendes, becsületes és tiszta volt. Még mindig meg volt benne az a gyermeki ártatlanság, habár már felnőtt lí ilivá érett.

Quinn mély lélegzetet vett, és nagy nehezen kipréselte a száján.

— Nem akarom, hogy tudd, hová kerültem. És nem akarlak többé látni.

— Ezt nem mondhatod komolyan!

— Tudom... — Quinn megköszöri a torkát, és kényszerítette magát, hogy folytassa. — Tudom, milyen szemmel nézel rám. Láttam, hogy bámultál engem... amikor azzal a tyúkkal voltam a bevásárlóközpont butikjának próbafülkéjében. Nem a csajt nézted, hanem engem. Mégpedig azért, mert kívántál. Nem igaz? -Blay egy lépést hátrált, és mintha ökölharcot vívnának, Quinn megadta a kegyelemdőfést. — Már régóta kívánsz engem. Azt hiszed, nem vettem észre? Hát de. Szóval ne kövess! Ez a dolog kettőnk közt, ma este véget ér.

Ezzel megfordult, és elindult be az alagútba, a barátját pedig, aki a világon a legfontosabb volt számára — még Johnnál is fontosabb —, otthagyta a hideg pincében. Egyedül.

Ez volt az egyetlen módja annak, hogy megmentse az életét. Blay az a fajta nemes lélek volt, aki a világ végére is követte volna azt, akit szeret, még akkor is, ha éppen a hídról akart volna leugrani. Mivel lebeszélni nem lehetett semmiről, muszáj volt eltaszítania magától.

Quinn egyre gyorsabban lépkedett, fokozatosan távolodva a fénytől. Amikor az alagút jobbra kanyarodott, Blay és a sárga pislákolás eltűnt a szeme elől. Egyedül maradt mélyen a föld hideg acélgyomrában.

Miközben haladt, olyan tisztán látta maga előtt barátja arcát, mintha ott állt volna előtte. Minden egyes lépésnél összetört arckifejezése lebegett előtte, mint egy égő fáklya.

Tudta, hogy sohasem fogja elfelejteni. Amíg él. Mire elért az alagút végéhez, és beütötte a kódot, majd kilépett egy kerti szerszámos fészerbe, körülbelül egy kilométerre a háztól, rájött, hogy mégiscsak van, mit veszítenie... volt még egy szint annál lejjebb is, ahonnan úgy gondolta, hogy tovább már nem süllyedhet. Épp az előbb tépte ki és törte össze Blay szívét. A fájdalom és a megbánás pedig olyan hatalmas volt a lelkében, hogy alig bírta elviselni.

Amikor kilépett egy orgonával borított mezőre, komoly elhatározásra jutott. Igaz, hogy a születése és a történetek miatt bűnös volt, de azért még nem kellett feltétlenül rontania a helyzeten.

Elővette a telefonját, amelynek kijelzőjén már csak egy vonás jelezte a töltöttséget, és egy SMS-ben megírta Johnnak, hogy hol van. Nem volt biztos benne, hogy még tudja használni egyáltalán...

John azonnal válaszolt.

Fritz tíz perc múlva ott lesz érte és felveszi.

27. fejezet

A testvériség központjában, fent a szobájában Cormia a padlón ült, az építmény előtt, amelyet előző éjszaka kezdett el készíteni. A kezében egy doboz fogpiszkálót tartott, mellette pedig egy borsóval teli tál állt. Egyikei sem használta. Isten tudja, mennyi ideje már mást sem csinált, csak felnyitotta a fogpiszkáló dobozának a tetejét, majd lecsukta... felnyitotta, lecsukta... felnyitotta, lecsukta.

Mintha nem is lett volna magánál, képtelen volt megmozdulni, csak ezt az egyetlen mozdulatot végezte már egy ideje. A hüvelykujjának körme nyomot hagyott a doboz fedelében.

Már nem ő volt az első számú feleség, ezért nem volt semmi oka rá, hogy ezen az oldalon maradjon. Nem töltött be semmilyen

hivatalos szerepet, vagyis minden bizonnyal odaát kellene lennie a szentélyben, meditálva, imádkozva, és az Őrzőt szolgálva a nővéreivel együtt.

Nem volt része ennek a világnak. Soha nem is tartozott ide.

A dobozról az építményre fordította a tekintetét, amelyen dolgozott, és miközben a szerkezetét méregette, a kiválasztottakra gondolt, és arra, hogy mi is a feladatuk: a spirituális naptár követése, az Őrző imádata, a szavai és a történelem feljegyzése... a testvérek és a leendő kiválasztottak nemzése.

Miközben elképzelte magát a szentélyben, úgy érezte, hogy visszafelé lép, nem pedig úgy, hogy hazatér. A legfurcsább azonban az volt, hogy az, amelynek a legjobban kellett volna zavarnia — miszerint hogy kudarcot vallott az első számú feleség szerepében —, egyáltalán nem zaklatta fel.

Ledobta a kezéből a fogpiszkálós dobozt a földre. Amikor leesett, a teteje felnyílt, és a halványszínű, vékony pálcikák kiszóródtak a szőnyegre.

Rendetlenség. Összevisszaság. Káosz.

Aztán összeszedte mindazt, ami kiborult, eltakarította a rendetlenséget, és rájött, hogy az életével is ugyan-ól kell tennie. Beszélni fog a Nemzővel, összepakolja a három ruháját, és elmegy.

Amikor beletette az utolsó fogpiszkálót is a dobozba, kopogtak az ajtaján.

— Szabad! — szólt ki anélkül, hogy felnézett volna. Fritz dugta be a fejét az ajtófélfá mellett.

— Jó estét, kiválasztott, Bella úrnőtől hozok üzenetet. Azt kérdezi, nem csatlakozna-e hozzá az első étkezésénél, amelyet a szobájában fogyaszt el.

Cormia megköszöri a torkát.

— Nem is tudom...

— Ha szabad megjegyeznem — dörmögte a komornyik —, Jane doktornő éppen most volt nála. Úgy láttam, hogy az információ, amit

mondott neki, felvetett néhány kérdést. Talán a kiválasztott társasága megnyugtatón a leendő anyukát.

Cormia felpillantott.

— Újabb vizsgálat? Úgy érte, a tegnapi esti után?

— Igen.

— Mondja meg neki, hogy azonnal ott leszek!

Fritz tisztelettudóan meghajította a fejét.

— Köszönöm kisasszony. Most el kell mennem, elhozni valakit, de miután visszajövök, főzök önöknek. Nem leszek sokáig távol.

Cormia gyorsan lezuhanyozott, megszáritotta a haját, majd kontyba csavarta, aztán felvett egy frissen vasalt ruhát. Amikor kilépett a szobája ajtaján, súlyos léptekeket hallott, ezért kihajolt a korláton, és lenézett az előcsarnokba. A Nemző volt odalent, éppen átsétált az almafát mintázó mozaikpadlón. Fekete bőrnadrág és fekete selyeming volt rajta, a haja pedig — az a gyönyörű, selymes, többszínű hajzuhatag —, széles vállán szétterülve fényesen ragyogott a lámpafényben.

A férfi mintha megérezte volna a lány jelenlétét, felnézett. A szeme, mint két sárga citrin, megvillant, szikrázó fénye rabul ejtette Cormiát.

A következő pillanatban azonban ki is hunyt benne a ragyogás.

Cormia fordult el először, mert már elege volt abból, hogy mindig őt hagyják faképnél. Amikor megfordult, Zsadistot pillantotta meg, ahogy befordul a sarkon a szobros folyosóról érkezve. A szeme fekete volt, amikor felnézett. Cormiának meg sem kellett kérdeznie, hogy van Bella. A testvér komor arckifejezése láttán teljesen feleslegesek voltak a szavak.

— Épp hozzá indultam — mondta a férfinak. — Ő kérte.

— Tudom, és örülök neki. Köszönöm!

A pillanatnyi csendben, Cormia a testvér mellkasán lógó két tört figyelte. Tudta, hogy van nála más fegyver is, habár azokat nem lehetett látni.

A Nemzőnél azonban nem volt. Se tör, se kidudorodások a ruhája alatt.

Cormia azon töpregett, vajon hová mehet. A másik oldalra biztosan nem, mert nem ahhoz a világhoz öltözött. Akkor hová? És miért?

— Ott van lent és rám vár? — kérdezte Zsadist.

— A Nemző? — Amikor a testvér bólintott, Cormia azt felelte. — Ööö... igen, ott.

Furcsa érzés volt, hogy pont ő tudta, hogy hol van... és meg is kérdezték tőle.

Eszébe jutott, hogy nincs nála fegyver.

— Vigyázz rá! — kérte mindenféle mentegetőzés nélkül. - Kérlek! Zsadist arca egy pillanatra megfeszült, majd meghajlotta a fejét.

— Rendben van. Vigyázni fogok.

Amikor Cormia meghajolt, és a szobros folyosó felé indult, Zsadist utána szólt.

— A baba nem sokat mozog. A tegnap este történtek óta. — Cormia döbbenten megállt.

Hátrapillantott a válla fölött, és azt kívánta, bárcsak lenne valami, amit tehetne.

— Majd megtisztítom a szobát. Ezt szoktuk csinálni a másik oldalon... Megtisztítjuk a szobát.

— Ne mondd el neki, hogy tudod!

— Nem fogom! — Cormia szerette volna biztatólag megérinteni a férfi kezét, ehelyett azonban csak annyit mondott. — Ne aggódj, majd én vigyázok rá! Menj, és tedd a dolgod a Nemzővel!

A férfi bólintott, majd lesietett a lépcsőn.

Lent az előcsarnokban Phury megdörzsölte a mellkasát, és nyújtózkodott egyet, hogy megszabaduljon a szívét összeszorító érzéstől. Meglepetten tapasztalta, milyen rosszul esett neki látni, hogy Cormia elfordul tőle.

Ami azt illeti, kegyetlenül fáj.

Arra a kiválasztottra gondolt, akivel hajnalban találkozott. Nyilvánvaló volt a különbség közte és Cormia között. Selena odáig volt az örömtől, hogy első számú feleség lehet, a szeme csak úgy ragyogott, és úgy nézett végig a férfin, mintha díjnyertes csődör lenne.

Phury-nek minden jó modorát össze kellett szednie, hogy képes legyen megmaradni vele egy szobában.

Nem volt rossz külsejű, valójában elég szépnek is lehetett nevezni, a viselkedése azonban... atyaég, olyan volt, mintha ott helyben képes lett volna rámászni, hogy a magáévá tegye. Különösen akkor vált egyértelművé a szándéka, amikor biztosította Phuryt arról, hogy minden vágya az, hogy a Nemzőt és a hagyományait szolgálja... és hogy „a teste minden egyes porcikája erre vágyik”.

Az „erre” nyilvánvalóan a szex volt.

Ma este pedig megint egy újabb nővel kell találkoznia.

Szentséges isten! - Zsadist jelent meg a lépcső tetején, majd a széldzsekijét a kezében tartva lement a földszintre.

- Mehetünk.

Amikor Phury ránézett ikertestvére feszült arcára, azonnal tudta, hogy Bella nincs jól.

- Bella...

- Nem akarok erről veled beszélni. — Z átvágott az előcsarnokon, és úgy ment el Phury mellett, hogy még csak rá se nézett. — Te és én kizárólag a munkáról beszélünk egymás közt.

Phury elkomorodott, és a testvére után indult. A léptük olyan egyszerre koppant, mintha nem két személy ment volna, csak egy. Annak ellenére, hogy Phurynek múltába volt, a lépteik egyforma hosszúak voltak, ugyanolyan ritmusban jártak, és még a karjukat is ugyanúgy lóbálták.

Ikrek.

A hasonlóságok sora azonban a fizikai tulajdonságoknál véget is ért. Az életútjuk különbözően alakult. Bár mind a kettő tönkrement.

Phury hirtelen egy teljesen új megvilágításból látta a dolgokat.

A francba, egész életében Z sorsa miatt kínoztta magát... a családi tragédia hideg, mindent megmérgező árnyékában élt. Szenvedett, a pokolba is... Régen is, és most is. Tisztelte az ikertestvére Bellával kötött szent házasságát, most azonban, amikor így kizárták, mintha idegen lenne — sőt mi több, ellenség —, valami elpattant benne.

Amikor kiléptek a kavicsos udvarra, megtorpant.

— Zsadist!

Z még csak nem is lassított, ugyanolyan hosszú léptekkel ment tovább az Escalade felé.

— *Zsadist!*

Az ikertestvére megállt, a kezét csípőre tette, de nem fordult hátra.

— Ha most az *alantassal* kapcsolatos dologról van szó, meg se próbálj mentegetőzni!

Phury meglazította az inge nyakát.

— Nem arról.

— Nem akarok hallani a vörös füstű cigarettáról sem. Vagy arról, hogy kirúgtak a testvériségből.

— Fordulj meg, Z!

— Miért?

Hosszú szünet következett. Aztán Phury csikorgó foga közt kipréselte magából.

— Soha nem köszönted meg. Zsadist hátrapillantott a válla fölött.

— Mi van?

— Soha. Nem. Mondtál. Nekem. Köszönetet.

— Mégis miért?

— Hogy megmentettelek. A *pokolba*, megszabadítottalak attól a beteges úrnődtől, és mindattól, amit veled művelt. És ezért *soha nem mondtál nekem köszönetet*. — Phury odasétált az ikertestvérehez, és a hangja egyre hangosabb lett. — Egy *nyavalyás* évszázadig kutattam utánad, aztán kihoztalak arról a helyről, megmentettem a *szaros* életedet...

Zsadist kissé előrehajolt, és az ujját a testvére szegezte, mintha pisztoly lenne.

— Azt akarod, hogy hálás legyek? Arra ugyan hiába vársz. Soha nem kértem tőled, hogy ments meg. Csak a saját irgalmas szamaritánus komplexusod kényszerített rá, hogy megtedd.

— Ha nem szabadítottalak volna ki, nem ismerted volna meg Bellát.

— És most nem fenyegetné az a veszély, hogy meghal! Hálát akarsz? Jobb, ha magadat veregeted vállon, mert nekem jelenleg semmi kedvem hozzá.

A szavak szárnyra keltek az éjszakában, mintha valaki másnak szánták volna.

Phury pislogott egyet, majd azon vette észre magát, hogy olyan szavak hagyják el a száját, amelyeket már nagyon régóta szeretett volna kimondani.

— Egyedül temettem el a szüleinket. Én voltam az, aki gondoskodott a holttestükről, aki szagolta az égő hús bűzét...

— Én meg nem is ismertem őket! Számomra idegenek voltak, ahogy te is, amikor megjelentél...

— Szerettek téged!

- Annyira, hogy felhagytak a keresésemmel! A pokolba velük! Azt hiszed, nem tudtam, hogy nem kerestek tovább? Visszamentem, és lenyomoztam az utat attól a háztól, amit te felgyújtottál. Tudom, milyen messzire jutott az apád, mielőtt feladta volna a kutatásomat. Gondolod, hogy egy kicsit is érdekel? *Magamra hagyott!*

— Te sokkal valóságosabb voltál nekik, mint én valaha is! Te voltál mindenhol a házban, te voltál a minden számukra!

— Mindjárt megszakad a szívem! — csattant fel Z. — Ne merészed sajnáltatni magad előttem, Phury! Van fogalmad róla, hogy az *én* életem milyen borzalmas volt?

— Elvesztettem miattad a lábamat!

— Te döntöttél úgy, hogy utánam jössz! Ha nem tetszik az, ahogy a dolgok alakultak, azért ne engem hibáztass!

Phury nagy levegőt vett, és szóhoz sem jutott a döbbenettől.

— Te hálátlan gazember! Hálátlan kurafi... azt akarod mondani, hogy inkább maradtál volna az úrnőnél?

Amikor Z nem felelt, megrázta a fejét. — Mindig azt gondoltam, hogy volt értelme annak az áldozatnak, amit érted hoztam. A cölibátusnak. A pániknak. A fizikai fájdalomnak. — Egyre gyűlt benne a düh. — Nem is beszélve arról, mennyire összetörtem, valahányszor arra kértél, hogy verjelek meg. És ezek után még azt mondod, hogy inkább maradtál volna vérrabszolga?

— Szóval erről szól ez az egész? Azt akarod, hogy igazoljam a megmentő szerepében tetszelgő, önpusztító viselkedésedet azzal, hogy *bálás* vagyok? — Zsadist keményen felnevetett. — Arra ugyan hiába

vársz! Azt hiszed, nekem olyan remek szórakozás végignézni, hogy a sírba viszed magad a sok cigarettával és az ivással? Azt hiszed, tetszett az, amit a múltkor láttam a sikátorban?

— Nagyot káromkodott. — A kurva életbe! Nem akarom, hogy így folytasd! Ebredj már fel végre! Meg fogod ölni magad. Hagy abba, hogy mankókat keresel, mindenkinek hazudozol, és az isten szerelmére, nézz végig magadon!

A szíve mélyén Phury tudta, hogy ez az összeecsapás már rég esedékes volt kettőjük között, és azzal is tisztában volt, hogy az ikertestvérének igaza van.

De neki is.

Megint megrázta a fejét.

— Nem hiszem, hogy igazságtalanság lenne azt kérnem, hogy elismerd, amit érted tettem. Egész életemben láthatatlan voltam ebben a családban.

- Egy ideig egyikük sem szólalt meg. Aztán Z azt mondta:

— Az isten szerelmére, szállj már le a keresztről, és add át végre valaki másnak!

Az elutasító hang hallatán Phuryben újra fellángolt a harag, és azon vette észre magát, hogy a keze előrelelendül, és Zsadist állkapcsába csapódik. Akkorát vágott rá, mint egy baseballjátékos kemény ütőjével a labdára.

Z hátratántorodott az ütés erejétől, és úgy elterült Rhage GTO-jának motorháztetőjén, mint egy takaróponyva.

Amikor felállt, Phury támadóállásba helyezkedett, és megrázta a kezét. Egy másodperc múlva elkeseredett ökölharcba fognak keveredni, és a sértő szavak helyett illéseket vágnak majd egymás fejéhez, amíg valamelyikük vagy esetleg mindkettőjük ki nem dől.

És ezzel mit érnének el?

Phury lassan leengedte a karját.

Ebben a pillanatban Fritz gördült be a kapun a Mercedesszel.

A fényszóró fényében Zsadist megigazította magán a ruhát, és nyugodtan odasétált az Escalade vezető oldali ajtajához.

— Ha nem tettem volna ígéretet Cormiának, most lehúznék egy jó nagyot a képedbe.

— Mit ígértél meg?

— Szállj be a nyomorult kocsiba!

— Mit mondtál neki?

Zsadist beült a volán mögé, fekete tekintete késként hasított az éjszakába.

— A barátnőd aggódik érted, és megígértette velem, hogy vigyázni fogok rád. Én pedig betartom az ígéretemet. Nem úgy, mint egyesek.

Ez fájt.

— Most pedig szállj be! — Z becsapta a terepjáró ajtaját.

Phury magában káromkodott, és átment az utasoldali ajtóhoz, miközben a Mercedes lefékezett, és Qhuinn kiszállt a hátsó ülésről. A kölyök szeme tágra nyílt, amikor felnézett a központ hatalmas épületére.

Biztos a tárgyalására jött, gondolta Phury, és becsusszant az első ülésre, halálos némaságba burkolózott ikertestvére mellé.

— Ugye tudod, hogy hol laknak Lash szülei? — kérdezte tőle.

— Hát persze.

Szükségtelen volt kimondania, hogy „*Pofa be*”. Amikor az Escalade elindult a kapu felé, a varázsló nagyon komoly hangon szólalt meg Phury fejében.

Hősnek kell lenned, hogy hálásak legyenek neked, te azonban közel sem vagy az a „csillogó-páncélban-feszítő-lovag” típus. Csak szeretnél az lenni.

Phury kinézett az ablakon. A kemény szavak, amelyeket egymás fejéhez vágtak, még mindig ott visszhangzottak az agyában, mint egy eldörrent lövés hangja a sikátorban.

Tégy meg egy szívességet mindenkinek, és menj el! — mondta a varázsló.

— *Egyszerűen csak fogd a cuccodat, és lépj le!*

Hős akarsz lenni? Akkor legyél az, hogy soha többé ne. kelljen foglalkozniuk veled!

28. fejezet

Quinn meg volt győződve róla, hogy ma este ő lesz a főfogás Wrath vacsoraasztalán, de még ennek ellenére r. teljesen lenyűgözve állt a testvériség kiképzőközpontjának hatalmas épülete előtt. A ház akkora volt, mint egy kisebbfajta város, és olyan óriási kövekből épült, mint egy felnőtt férfi felsőteste. Az ablakokat titániummal vagy valami hasonló anyaggal erősítették meg, a tetőt szegélyező vízköpők és az árnyékok pedig tökéletesen illettek ide. Pontosan olyan hangulatot árasztottak, amelyet az ember egy ilyen helyen elvárt.

— Uram? — szólalt meg a komornyik, és a székesegyház méretű bejárat felé intett. — Bemegyünk? El kellene kezdenem főzni.

— Főzni?

A *HŰSÉGES* lassabban folytatta, mintha egy értelmi fogyatékkal állna szemben.

— Én főzök a testvériségre, amellet, hogy vezetem a háztartást itt, az otthonukban.

SZENTSÉGES ISTEN... Ezek szerint ez nem a kiképzőközpont! Ez a testvériség otthona!

Na igen. Már a biztonsági rendszerből is elég egyértelműnek tűnt. Kamerák voltak felszerelve az ajtók fölött, meg a tető alatt, az udvart körülvevő hatalmas kőfal láttán pedig olyan érzése támadt az embernek, mintha az Alcatrazban lenne. Már szinte azt várta, mikor jelenik meg a sarkon egy csapat vérszomjas dobermann fojtó nyakörvvel a nyakán.

Na persze, lehet, hogy csak el voltak foglalva azzal, hogy az előző vendég holttestének maradványait rágcsálják.

— Uram? — ismételte meg a komornyik. — Lenne szíves?

— Ja, igen... igen, persze. — Quinn nagyot nyelt, és elindult a bejárat felé, miközben lelkiekben felkészült a királlyal való beszélgetésre. — A kocsiban hagyom a cuccomat, nem baj?

— Ahogy óhajtja, uram.

Istenem, még szerencse, hogy Blayne nem kell végignéznie, ami most következik...

A mamut méretű ajtó egyik szárnya kinyílt, és egy ismerős arc jelent meg a bejáratban.

O, REMEK! Lehet, hogy Blay kihagyja a műsort, John azonban nyilvánvalóan az első sorból fogja végignézni.

A srácon kék farmer és az egyik olyan ing volt, amelyet a bevásárlóközpontban vettek együtt. Mezítláb állt a fekete kőpadlón, és viszonylag nyugodtnak tűnt, amit Qhuinn meglehetősen bosszantónak talált. A gazemberben lehetett volna annyi jó érzés legalább, hogy hideg verejtékben úszik, vagy mutat némi együttérzést iránta

SZIA! — mutogatta.

— Szia!

John hátralépett, hogy az érkezők bemehessenek a házba.

HOGY VAGY?

— Bárcsak dohányoznék! — Mert úgy legalább annyival is később kellene szembenéznie a dolgokkal, amennyi idő alatt elszív egy cigit.

NEM IS IGAZ. UTÁLOD A FÜSTÖT.

— Majd a kivégzőosztag előtt állva azt hiszem, átgondolom ezt az álláspontomat.

POFA BE!

Qhuinn átsétált az előtéren, és közben az volt az érzése, hogy jócskán alulöltözött ehhez a környezethez képest. A helyiség padlója fekete-fehér márványból készült, a csillárok pedig... jézus, csak nem színaranyból? Még az sem tűnt kizártnak...

SZENTSÉGES ÉG gondolta, és az előcsarnokba lépve földbe gyökerezett a lába.

A helyiség olyan volt, mint egy kastély belülről. Tisztára, mint az orosz cárok palotája. A ragyogó színeivel, a mindent beborító, pompázatos aranydíszítésekkel, a mozaikpadlóval és a festett mennyezettel... vagy, a francba, azt a sok romantikus márványoszlopot és holtívet elnézve, akár egy romantikus regényben is lehetett volna.

Nem mintha olvasott volna ilyen jellegű könyveket. Na jó, de csak egyet, és akkor is tizenkét éves volt, betegen feküdt, és csak a szexjelenetek érdekelték igazán.

— Gyere fel! — mondta egy mély, mennydörgő hang.

Quinn felpillantott a díszes lépcső tetejére. A korlátnál fekete bőrnadrágba és fekete pólóba öltözötten, széttett csizmás lábbal állt a király, olyan fensőbbsegesen, mintha az egész világ ura lenne.

— Gyere fel, és lássunk hozzá! — adta ki a parancsot Wrath.

Quinn nagyot nyelt, majd követte Johnt az emeletre.

Amikor felértek, Wrath azt mondta:

— Csak Quinn jöjjön! John, te maradj itt! A fiú mutogatni kezdett.

DE SZERETNÉK TANÚ LENNI... Wrath elfordult.

— Nem. Tanúra nem lesz szükség.

A francba, gondolta Quinn, ezek szerint nem mondhat semmit a saját védelmében? ITT FOGLAK VÁRNI, mutatta John.

— Kösz, haver!

Quinn benézett a szárnyas ajtón a szobába, amelyen a király bement. A helyiség olyan volt... nos, pontosan az a fajta szoba, amely az anyjának nagyon tetszett volna: a fal halványkékre volt festve, a bútorzat kecses volt és nőies, a kristálycsillár pedig lecsüngő, mint egy fülbevaló.

Nem kifejezetten ilyennek képzelte a király dolgozószobáját.

Amikor Wrath bement, és leült az elegáns íróasztal mögé, ő is belépett a szobába, becsukta maga mögött a szárnyas ajtót, és összekulcsolta elől a kezét. Miközben várakozott, az egész helyzet valahogy szürreálisnak tűnt számára. Fel sem tudta fogni, hogy vehetett ilyen fordulatot az élete.

— Meg akartad ölni Lasht? — kérdezte Wrath. Ennyit a nyitóbeszédéről.

— Én...

— Igen vagy nem?

Quinn gyors egymásutánban végiggondolta a lehetőségeket: NEM, HÁT PERSZE HOGY NEM, A KÉS TELJESEN MAGÁTÓL CSELEKEDETT, ÉN ÉPPEN AZON VOLTAM, HOGY MEGÁLLÍTSAM... DE-CSAK MEG AKARTAM BOROTVÁLNI... NEM, FOGALMAM SEM VOLT RÓLA, HOGY HA ELVÁGOM VALAKINEK A TORKÁT, ABBA BELE IS HALHAT...

Quinn megköszöri a torkát. Egyszer... Majd még egyszer.

— Igen.

A király összefonta a karját a mellkasán.

— Ha Lash nem akarta volna lehúzni John nadrágját, akkor is ugyanígy reagáltál volna?

Quinn-nek egy pillanatra elállt a lélegzete. Na persze, nem volt meglepő, hogy a király pontosan tisztában van vele, mi történt, bár ezt így kerek-perec kimondva hallani, meglehetősen döbbenetes volt. Ráadásul Quinn nem is szívesen beszélt róla azok után, . miket Lash mondott, hiszen végül is Johnról volt szó.

— Nos? — hangzott a sürgető kérdés az íróasztal túlsó oldaláról.
— Ha Lash nem nyúlt volna John nadrágjához, akkor is elvágta volna a torkát?

Quinn összeszedte a gondolatait.

— Nézze, John azt mondta nekem és Blaynek, hogy maradjunk ki a vitából, és amíg tisztességes küzdelem volt, addig nem is avatkoztam bele. Aztán azonban... — megrázta a fejét. — Nem. Az a dolog, amit Lash művelt, nem volt tisztességes. Mintha egy titkos fegyvert húzott volna elő a zsebéből.

— De nem kellett volna megölnöd, azt ugye, tudod? Megtehetted volna, hogy csak lehámozod Johnról, és néhányszor behúzol neki egyet, hogy kifeküdjön.

— Igaz.

Wrath oldalra nyújtotta a karját, hogy egy kicsit meglazítsa az izmait, mire a válla nagyot roppant.

— Most teljesen őszintének kell lenned. Ha hazudsz, azonnal tudni fogom, mert megérezem a szagát. — A tekintete szinte izzott a fejre simuló napszemüvege mögött. — Pontosán tudom, hogy gyűlölted az unokatestvéredet. Biztos vagy benne, hogy a halálos erőszak nem ¹ szolgálta ugyanakkor a saját érdekeidet is? Quinn beletúrt a hajába, és megpróbálta pontosan felidézni, mi is zajlott le benne akkor, amikor az eset történt. Voltak ugyan fehér foltok az emlékezetében abban a pillanatban, amikor előtörték az érzések és megragadta a kést —, de amire kellett, arra vissza tudott emlékezni.

— Őszintén szólva... a francba... Nem hagyhattam, hogy Johnnak baja essen, és így megalázzák. Tudja, ledermedt. Amikor Lash le akarta húzni a nadrágját, egy szerűen lebénult. A zuhanyozóban voltak, John a falhoz szorítva állt, és egy pillanat alatt mozdulatlaná

dermedt. Nem tudom, hogy Lash végigcsinálta volna, hogy... Tudja... Mert nem láttam bele a fejébe, de úgy vélem, ő az a típus, aki képes lett volna rá. — Qhuinn nagyot nyelt. — Láttam, ahogy megtörténik, és hogy John nem tud ellene tenni semmit, és... hirtelen minden elsötétült előttem... és... a francba... a kés valahogy a kezembe került, aztán már csak arra emlékszem, hogy Lashen vagyok, és a nyakán egy mély vágás tátong. Esküszöm, hogy így történt! Igen, gyűlöltem, ez igaz, de akárki is tette volna ezt Johnnal, bármikor a nyomába erednék, hogy elkapjam. És mielőtt megszólal, tudom, mi lesz a következő kérdése.

— És mit válaszolnál rá?

— Azt, hogy igen, megtenném újra.

— Akár most is?

— Igen. — Qhuinn körülnézett a halványkék szobában, és arra gondolt, milyen helytelen dolog ilyen szörnyűségekről beszélni egy olyan helyen, amely ennyire gyönyörű — Gondolom, ettől igazi megátalkodott bűnöző lettem. Hhm... szóval, mit akar tenni velem? O, arról is már biztosan értesült, hogy a családom kitagadott.

— Igen, már hallottam.

Súlyos csönd telepedett közjük. Qhuinn közben azzal ütötte el az időt, hogy az új gyakorló bakancsát nézegette, és érezte, hogy a szíve összeszorul a mellkasában.

— John azt szeretné, ha itt maradnál.

Erre a fiú felkapta a fejét, és a királyra nézett.

— Micsoda?

— Hallottad.

— A francba! Szó sem lehet róla, hogy itt lakjam! Ebbe nem egyezhet bele!

Wrath összevonta fekete szemöldökét.

— Hogy mondtad?

— Ööö... elnézést. — Qhuinn gyorsan befogta a száját, és emlékeztette magát, hogy kivel állt szemben. A király bármit megtehetett, amit csak akart, még azt is, hogy átnevezte a napot és a holdat, ha éppen úgy tartotta kedve; vagy elrendelhetette, hogy az alattvalók úgy köszöntsék, hogy a hüvelykujjukat feldugják a

fenekükbe... vagy akár azt is, hogy egy olyan szerencsétlen nyomorultat is, mint amilyen ő, ide vegyen a házba, hogy velük lakjon.

A vámpírvilágban a király neve egyet jelentett: t-i-s-z-t-a l-a-p.

Ráadásul, mi a fenéért mondana nemet valamire, ami segítene rajta? HÜLYESÉG.

Wrath felállt, Quinn pedig erősen koncentrált, hogy egyetlen lépést se hátráljon, holott legalább tíz méterre álltak egymástól.

Jézusom, mekkora hatalmas termetű volt!

— Körülbelül egy órája beszéltem Lash apjával — j mondta Wrath.

— A családod kijelentette, hogy nem fogják kifizetni a kárpótlást.

Kitagadtak téged, vagyis a pénzzel mostantól fogva te tartozol.

Ötmillióval.

— ÖTMILLIÓVAL?

— Lasht tegnap este elrabolták az ALANTASOK. Senki sem hisz abban, hogy valaha is vissza fog térni. A vád ellened közvetett gyilkosság, mivel feltételezhető, hogy a gyilkosok nem bajlódtak volna egy holttest elrablásával.

— Azanyját... — Istenem! Lash... és a pénz... az rengeteg zöldhasú volt! — Nézze, itt van ez a ruha, ami rajtam van, és van egy másik öltözet is a táskámban. Ezt megkaphatják, ha igényt tartanak rá...

— Lash apja tisztában van az anyagi helyzetteddel. Ennek fényében azt akarja, hogy állj be szolgának a házukba.

Quinn arcából kifutott minden vér. Rabszolga legyen... élete hátralevő részében? Lash szüleinél?

— Ez persze — folytatta Wrath —, csak azután történhetne meg, hogy leülted a börtönbüntetésedet. Ami azt illeti, van egy működő börtöne a fajnak. Fent északon, a kanadai határ közelében.

Quinn csak állt, és a döbbenettől meg sem bírta szólalni. Istenem, hányféleképpen érhet véget valakinek az élete, gondolta. A halál csak az egyik volt közülük.

— Nos, mit mondasz rá? — kérdezte Wrath. Börtön... az isten tudja hol, és isten tudja, mennyi

ideig. Rabszolgaság... egy olyan házban, ahol gyűlölni fogják a halála napjáig.

Arra gondolt, amikor Blay házában belépett az alagútba, majd a másik oldalon kilépve döntést hozott.

— Lehet, hogy a szemem különböző színű — suttogta, és a királyra nézett vele —, de van becsületem. Megteszek bármit, amit kell, hogy helyrehozzam a hibámat... FELTÉVE, HOGY — tette hozzá hirtelen meglepő határozottsággal — senki nem kéri tőlem, hogy kérjek bocsánatot. Arra... nem vagyok hajlandó. Amit Lash tett, az túlment minden határon. Szándékosan volt kegyetlen, és tönkre akarta tenni John életét. Nem. Bántam. Meg.

Wrath kilépett az íróasztala mögül, és az ajtóhoz sétált. Amikor elment Quinn mellett, röviden csak annyit mondott.

— Helyes a válasz, fiam. Várj meg kint a barátoddal! Néhány perc múlva én is kimegyek hozzátok.

— Elnézést... hogy mondta?

A király kinyitotta az ajtót, és türelmetlenül a folyosó felé intett a fejével.

— Menj. Ki.

Quinn kibotladozott a szobából.

HOGY MENT? - kérdezte John mutogatva, miután felpattant a fal mellett álló székről. — MI TÖRTÉNT?

Quinn ránézett a barátjára, és nem akarta elmondani neki, hogy börtönbe fog kerülni, majd miután kiszabadul, Lash szüleinél lesz rabszolga, hogy élete hátralevő részében kínozhassák.

— Nem túl rosszul. HAZUDSZ.

— Nem is.

OLYAN FEHÉR VAGY, MINT A FAL

— Hé, megműtötték, nem emlékszel? Még nincs egy napja sem.

UGYAN MÁR! NA, MI TÖRTÉNT?

— Őszintén szólva, fogalmam sincs...

— Elnézést! — Beth, a királyné lépett melléjük, arcán komoly kifejezés tükröződött. A kezében egy hosszúkás, lapos, bőrből készült dobozkát tartott. — Fiúk, szeretnék bemenni oda.

Miután a két fiú oldalra lépett, bement a dolgozószobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

John és Quinn várt. Aztán még tovább várt... És még tovább.

Senki nem tudta, mi történik. Biztos időbe telt, hogy a király és a királyné megírja a „BÖRTÖNBE KERÜL”, „NEM SZABADUL UTÁNA SEM”, és „TÖRLESZTI AZ ADÓSSÁGÁT” papírokat.

John elővette a telefonját, mert muszáj volt lefoglalnia valamivel a kezét. Elkomorodott, amikor a kijelzőre nézett. Írt egy SMS-t, aztán eltette a készüléket a zsebébe.

FURCSA, HOGY BLAY MÉG NEM JELENTKEZETT. NEM IGAZÁN, gondolta magában Qhuinn, miközben igazi gazembernek érezte magát. A király szélesre tárta az ajtót.

— Gyertek be!

Csoszogó léptekkel bevonultak a dolgozószobába, aztán Wrath bezárta mögöttük az ajtót. Visszament az íróasztal mögé, leült a kecses székre, és feltette hatalmas csizmás lábát az irathalomra. Amikor Beth odaállt mellé, felemelte a karját, és megfogta a nő kezét.

— Fiúk, ismerős nektek az a kifejezés, hogy ÉLETŐR? Amikor a két fiú megrázta a fejét, mint egy idióta, Wrath hidegen elmosolyodott.

— Ez egy elavult, rég nem használt tisztség, amelynek betöltése csak királyi határozattal lehetséges. Olyasmi, mint egy magántestőr, kivéve, hogy az illető fel v.m hatalmazva rá, hogy halálos erőszakot is alkalmazzon, ha csak ezzel tudja megmenteni a védelmezett személyt. Gyakorlatilag egy gyilkos, aki engedéllyel ölhet.

Qhuinn nagyot nyelt, és arra gondolt, mi köze ennek hozzá és Johnhoz. A király folytatta.

— Az ÉLETŐR tehát egy tisztség, amelyre az uralkodó nevezi ki az arra megfelelő személyt, és leginkább az amerikai titkosszolgálat testőrségéhez hasonlít. A védelmezett alanynak különlegesen fontos személynek kell lennie, a testőrének pedig alkalmasnak a feladatra. — Wrath megcsókolta a királyné kezét. — A fontos személy egy olyan valaki, akinek a jelentőségét a király, vagyis én határozom meg. Nos tehát... a FELEM számomra a legdrágább kincs a világon, és nincs olyan, amit meg ne tennék azért, hogy békében éljen. Ezenkívül, a faj, mint egész szempontjából, ő a királyné. A testvére tehát mindenképpen a legfontosabb személyek kategóriájába tartozik.

— Ami pedig az alkalmasságot illeti... véletlenül tudom, hogy Qhuinn, John mellett te voltál a legjobb harcos az osztályban. Remekül helyt állsz a közelharcban, távolról is jól lösz — a király hangja kissé eltorzult —, azzal pedig már mindannyian tisztában vagyunk, milyen jól bánsz a késsel.

Qhuinn úgy érezte, mintha hirtelen hullám ömlött volna végig a testén, mintha a köd felemelkedett volna, és feltárt volna egy láthatatlan ösvényt a vadonban, amely addig rejtve volt előtte. John karja után nyúlt, hogy megtartsa magát állva, és ne ájuljon el. Közben persze pontosan tudta, milyen puhánynak tűnik ettől.

— Egy dolgot azonban tudnotok kell — tette hozzá a király. — Az ÉLETŐRNEK, ha szükséges, fel kell áldoznia az életét, hogy megvédje azt, akiért felelős. Ha olyan helyzetbe kerül, neki kell felfognia a halálos csapást. Ja, és ez egy egész életre szóló elkötelezettség, hacsak én másképp nem rendelkezem. Én vagyok az egyetlen, aki felmentést adhat ez alól a szolgálat alól, világos?

Qhuinn szája magától mozgott.

— Természetesen. Naná.

Wrath elmosolyodott, és a doboz után nyúlt, amit Beth hozott be. Kivett az aljáról egy vörös-fekete szalaggal átkötött, vastag papírköteget, amelyen egy aranypecsét látszott.

— Tessék, nézzétek meg!

Egy hivatalos kinézetű dokumentumot tolt az íróasztal szélére.

Qhuinn és John közelebb hajolt hozzá. Az ősi nyelven az volt ráírva, hogy...

— Azt a kurva... életbe! — lehelte Qhuinn, majd hirtelen Bethre nézett. — Elnézést, nem akartam durva lenni.

Beth elmosolyodott, és megcsókolta PARANCSOLÓJA fejét.

— Nincs semmi baj. Hallottam már ennél cifrábbat is.

— A dátumot nézzétek! — mondta Wrath.

Vissza volt dátumozva... az iraton két hónappal azelőtti keltezés szerepelt. A papír szerint Qhuinn, Loh-strong fia, június végétől ÉLETŐRE volt John Matthew-nak, aki Markion fiának, Dariusnak volt a fia.

— Szörnyen hanyag vagyok a papírmunkában — mondta Wrath elnyújtott hangon. — Teljesen kiment a fejemből, hogy mi is a helyzet veletek. Az én hibám. Ez viszont azt jelenti, hogy John, te vagy a felelős a kárpótlás kifizetéséért, mivel a törvény szerint mindig a védelmezett személynek kell kifizetnie mindenféle adósságot, ha az eset az ő védelmének érdekében történt.

John azonnal mutogatni kezdett.

KIFIZETEM...

— Nem, álljon csak meg a menet! — vágott közbe t Qhuinn. — Neki nincs is ennyi pénze...

— A barátod vagyona jelenleg körülbelül negyvenmillió dollárra tehető, úgyhogy azt hiszem, erre talán még futja.

Qhuinn Johnra bámult.

— Micsoda? Akkor mi a francért dolgozol az irodában, hogy megkeresd a ruhára való pénzt magadnak?

KINEK A NEVÉRE ÁLLÍTSAM KI A CSEKKET? - kérdezte John mutogatva, tudomást sem véve a kérdésről.

— Lash szüleinek a nevére. Beth, mint a testvériség lő pénzügyi tanácsadója, majd megmondja, melyik számláról kell elutalnod, ugye, LEELAN? — Wrath megszólította a királyné kezét, és mosolyogva felnézett rá. Amikor visszafordította a tekintetét Johnra és Qhuinn-re, a szerelmes kifejezés eltűnt a szeméből. — Mostantól kezdve pedig Qhuinn ideköltözése ebbe a házba nem is kérdés, a fizetése pedig évi hetvenötezer dollár lesz, amelyet majd te fogsz fizetni. Ja, és Qhuinn, egyértelműen ki vagy rúgva a képzési programból, de persze ez még nem jelenti azt, hogy én és a testvérek... khm, hogy is mondjam... szóval, jól össze ne akaszkodnánk veled, hogy edzésben tartsuk a reflexeidet. Végül is mi mindig gondját viseljük a mieinknek, és te mostantól hozzánk tartozol.

Qhuinn nagy levegőt vett. Aztán még egyet. És még egyet... Majd azt mondta:

— Le... le kell ülnöm egy kicsit.

Úgy botorkált el az egyik világoskék kanapéhoz, mint aki be van rúgva. Láta, hogy a többiek mereven bámulnak rá, és legszívesebben egy papírzacskót nyújtanának át neki, hogy annak segítségével

lélegezzen, vagy egy zsebkendőt, ezért inkább a mütét helyére szorította a kezét, hogy azt higgyék, a sebe miatt lett rosszul, nem pedig az érzelmei csordultak túl.

A baj csak az volt... hogy nem tudott levegőt préselni a tüdejébe. Nem tudta, mi a franc áramlott be a száján, de bármi is volt az, egy fíkarcsnyit sem segített kiűzni a szédülést a fejéből és az égető érzést a tüdejéből.

Meglepő módon, aki odament hozzá, és leguggolt mellé, nem John volt, és nem is a királyné. Hanem Wrath. A király sötét napszemüveges alakja jelent meg homályos szeme előtt. Kegyetlen arcvonásai tökéletes ellentétben álltak gyengéd hangjával.

— Tedd a fejed a térded közé! — A király óvatosan a vállára tette a kezét, és lenyomta. — Gyerünk, csináld!

Quinn megtette, amit mondott, és úgy elkezdett reszketni, hogy ha Wrath hatalmas tenyere nem tartotta volna szilárdan, leesett volna a földre.

Nem fog sírni! Nem engedte, hogy egyetlen könnycsepp is kicsorduljon a szeméből, inkább szaporábban vette a levegőt, remegett, és hideg verejték öntötte el az egész testét.

Halkan, hogy csak Wrath hallja meg, azt suttogta.

— Azt hittem, hogy... egyedül vagyok.

— Nem — felelte a király ugyanolyan halkan. — Ahogy már mondtam, közénk tartozol.

Quinn felemelte a tekintetét.

— De én nem vagyok senki.

— Ne mondd ezt többé! — Wrath lassan megrázta a lejét. — Megmentetted John becsületét, és megmondtam, te is a családhoz tartozol, fiam.

Quinn Johnra és Bethre nézett, akik egymás mellett álltak. A szemében összegyűlt könnyek ellenére is észrevette a kettejük közti hasonlóságot. Sötét haj, sötétkék szem.

A családhoz tartozik...

Kihúzta magát, a kezét a térdére tette és felegyenesedett. Megigazította az ingét, aztán a haját, és hirtelen lökéletesen összehangolt mozdulatokkal odasétált a barátjához.

Merev, egyenes vállal kinyújtotta felé a kezét, és azt mondta:

— Ha kell, az életem árán is megvédelek. Akár van az a papír, akár nincs.

Amikor a szavak elhagyták a száját, rájött, hogy ez volt az első dolog, amit felnőtt férfiként megígért, az első igazi eskü. És nem is tudott volna erre megfelelőbb alanyt találni Johnnál. Kivéve talán Blayt.

John lenézett, és megfogta a feléje nyújtott kezét, majd erősen megszorította. Nem ölelték meg egymást, és nem is szóltak egy szót sem.

ÉN IS TÉGED, formálta a szájával. ÉN IS... TÉGED.

— Kérdezhetsz Phuryról, ha akarsz. Miután befejezted azt.

Cormia kiegyenesedett a fehér gyertya fölött, amit éppen meggyújtott, és a válla fölött hátrapillantott Bellára, aki hanyatt feküdt a nagy ágyon. Vékony, halvány keze gömbölyödő pocakján pihent.

— Komolyan mondtam — mondta a nő halvány mosoly kíséretében. — Legalább eltereli a figyelmemet, amire most nagy szükségem lenne.

Cormia elfújta a gyufát.

— Honnan tudad, hogy rá gondoltam?

— Az arcodon látom azt a jellegzetes „férfi tekintetet”. Ez egy olyan rosszalló kifejezés, ami mindig akkor látszik rajtad, amikor vagy legszívesebben jól fenéken billentenéd a párodát, vagy olyan szorosan a karjaidba zárnád, hogy levegőt se kapjon.

— A Nemző nem a párom. — Cormia fogta a kis aranyfüstölőt, és háromszor körözött vele a gyertya körül. A kis versike, amit elmondott, halk volt, de erőteljes. Arra kérte az Őrzőt, hogy vigyázzon Bellára és a kisbabájára.

— Phury nem szerelmes belém — mondta Bella. — Nem igazából.

Cormia a füstölőt a szoba legkeletibb sarkába helyezte, majd még egyszer ellenőrizte, hogy a három gyertya elég erős lánggal ég-e.

A múltat, a jelent és a jövőt szimbolizálták.

— Hallottad, amit mondtam? Nem szerelmes belém. Cormia szorosan behunyta a szemét.

— Azt hiszem, ebben nagyon tévedsz. Csak azt hiszi, hogy szeret.

— Már megbocsáss...

— Kívánod?

Cormia mélyen elpirult, amikor eszébe jutott, mi történt a moziteremben. Újra átélte, milyen érzés volt megérinteni... mekkora hatalommal bírt felette, amikor a férfiasságát a kezében tartotta... milyen finom volt a csókja a mellén.

Bella halkán felnevetett.

— Ezt a pirulást igennek veszem.

— Szentséges Szűz Mária! Nem tudom, mit feleljek erre.

— Gyere csak, ülj le ide mellém! — Bella megütögette az ágyat maga mellett. — Hadd mondjak el neked valamit róla! És azt is, hogy miért vagyok biztos benne, hogy nem szerelmes belém.

Cormia tudta, hogy ha most odamegy és meghallgatja, hogy a Nemző miért nem érez úgy, ahogy ő maga is azt hiszi, hogy érez, akkor egész biztosan még lobban kötődni fog hozzá.

Ezért természetesen leült Bella mellé az ágyra, a paplan tetejére.

— Phury remek férfi. Igazán nagyszerű. Mély érzései vannak, ám ez még nem jelenti azt, hogy mindenkibe szerelmes, akivel törődik. Ha együtt tudnátok tölteni egy kis időt...

— Hamarosan visszamegyek. Bella felvonta a szemöldökét.

— A másik oldalra? Miért?

— Hosszú ideje vagyok már itt. — Túl fájdalmas volt bevallani, hogy lecserélték. Különösen Bellának. — Már nagyon régóta... vagyok itt.

A nő elszomorodva nézett Cormiára.

— Phury is elmegy?

— Azt nem tudom.

— Nos, harcolni azért vissza kell jönnie.

— Igen... persze. — Bella nyilvánvalóan még nem ludta, hogy a férfit kizárták a testvériségből, de nem most volt itt az ideje, hogy megtudja a kellemetlen hírt.

Bella végigsimította nagy hasát.

— Elmesélte már neked valaki, miért pont Phury lett a Nemző? Mármint Vishous helyett?

— Nem. Egészen addig nem is sejtettem, hogy változás történt a Nemző személyében, amíg kettesben nem maradtunk a templomban.

— Vishous körülbelül akkor szeretett bele Jane-be, amikor ez az egész elkezdődött. Phury nem akarta, hogy elszakadjanak egymástól, ezért vállalta el ezt a szerepet. — Bella megrázta a fejét. — Látod, ez jellemző Phuryre. Maga elé helyezi mások érdekeit. Mindig. Ilyen a természete.

— Tudom. Ezért csodálom annyira. Ahonnan én származom... — Cormia nem találta a szavakat. — A kiválasztottak számára az önzetlenség a legnagyobb erény. A fajt és az Őrzőt szolgáljuk, és ezáltal az egész közösség érdekeit örömmel helyezzük saját magunk elé. Azt tekintjük a legmagasabb szintű erénynek, ha valaki feláldozza magát a nagyobb jó kedvéért, amely végeredményben fontosabb is, mint az egyén maga. A Nemző is ezt teszi. Úgy gondolom, ezért...

— ...ezért mi?

— Ezért tisztelem annyira. Nos, ezért, és a... a... Bella mély torokhangon felnevetett.

— Az éles esze miatt, nem igaz? Nyilván semmi köze sincs a sárga szeméhez, vagy ahhoz a gyönyörű hajához, ugye?

Cormia úgy gondolta, hogy ha a pirulása egyszer már megadta helyette a választ, akkor most is megteszi.

— Nem kell felelned — mondta Bella mosolyogva. — Phury nagyon különleges férfi. De visszatérve az önzetlenséghez, mondok én neked valamit. Ha valaki túl sokat foglalkozik másokkal, a végén elveszíti önmagát. Ezért aggódom miatta. És ezért vagyok biztos benne, hogy igazából nem szerelmes belém. Úgy véli, hogy megmentettem az ikertestvérét, amikor ő nem tudta. Hálát érez irántam. Végtelenül hálás, és ezért bálványoz. De ez még nem szerelem.

— Honnan tudja ilyen biztosan? Bella egy pillanatra habozott.

— Kérdezd csak a nőekkel való kapcsolatáról! Akkor meg fogod érteni.

— Sokszor volt szerelmes? — kérdezte Cormia, és már előre félt a választól.

— Határozottan állíthatom, hogy nem. — Bella lassan körözött a hasán. — Nem tartozik rám, de attól még elmondom. A PARANCSOLÓMON kívül nincs még egy férfi, akit olyan nagyra tartanék, mint Phuryt, és téged is nagyon kedvellek. Ha továbbra is itt marad, remélem, te is hasonlóképpen fogsz érezni iránta. Szeretem azt, ahogy ránézel, azt pedig még jobban, ahogy ő rád néz.

— Lecserélt.

Bella felkapta a fejét.

— Micsoda?

— Már nem én vagyok az első számú felesége.

— A fenébe...

— Szóval, ideje visszamennem a szentélybe. Ha másért nem, akkor azért, hogy megkönnyítsem annak a nővéremnek a helyzetét, akit majd helyettem választ.

Ez volt a helyes válasz, bár még Cormia sem hitte el igazán. Az érzései pedig egyértelműen kihallatszottak a hangjából. Még ő is észrevette benne a feszültséget.

Furcsa, amíg a másik oldalon élt, szinte tökélyre fejlesztette, hogy amit mondott, és amit gondolt, szöges i ellentétben állt egymással. Amikor odaát volt, a hazugságot olyan könnyűnek és kényelmesnek találta, mint a fehér ruhát, amelyet viselt, vagy a tiltott módot, ahogy a haját felcsavarta, vagy a szertartásos szövegek gépies előadását.

Most azonban nehezebbre esett hazudni.

— Nem akarlak megsérteni — mondta Bella —, de a baromságérzékelőm kiakadt.

— Baromság... érzékelő?

— Nem mondasz igazat. Figyelj, adhatok neked egy kéretlen tanácsot?

— Természetesen.

— Ne engedd, hogy maga alá temessen ez az egész kiválasztott rendszer! Ha valóban hiszel abban, amit tanítottak neked, akkor rendben van. Ha viszont azon veszed észre magad, hogy folyton harcolsz egy belső hanggal, akkor nem ezen az úton kell járnod. Az nem erény, ha valaki jól tud hazudni.

Pontosan ez történik veled, gondolta Cormia. Mindig is ez volt a helyzet. Hazudott.

Bella megmozdult a párnán, megpróbált felülni.

— Nem tudom, mennyit hallottál rólam, de van egy bátyám, Rehvenge. Keményfejű, nehezen kezelhető férfi. Mindig is ilyen volt, de én szeretem, és nagyon közel állunk egymáshoz. Az apám négyéves koromban meghalt, ami után Rehv vette át a családfő szerepét. Nagyon jól viselte gondunkat, ugyanakkor erőszakosan irányítani próbált, ezért végül elköltöztem a családi házból. Muszáj volt... Az örületbe kergetett. Jézusom, hallanod kellett volna a vitáinkat! Rehv szegény jót akart, de túlságosan régimódi típusú férfi, aki nagyon ragaszkodik a hagyományokhoz, ami azt jelentette, hogy minden döntést ő akart meghozni. •- Ennek ellenére értékes férfinak tűnik.

— O, teljes mértékben az is. A helyzet azonban az, hogy huszonöt év együttélés után számára én már nem is voltam, csak a húga. Ha érted, mire gondolok. — Ik-lla megfogta Cormia kezét. — Életem legjobb döntése az volt, hogy elköltöztem tőle, és megismertem önmagam — Furcsa fény gyúlt a szemében. — Nem volt könnyű, és voltak bizonyos... következményei is, de mindazzal együtt, amin keresztülmentem, őszintén azt javaslom neked is, hogy ismerd meg saját magad! Úgy értem, tudod egyáltalán, ki vagy?

— Igen. Kiválasztott.

— És még?

— Ennyi... Ez minden. Bella megszorította a kezét.

— Gondolj csak és kizárólag magadra, Cormia, de ne nagy dolgokra! Mi a kedvenc színed? Mit szeretsz enni? Korán kelő vagy? Mi tesz boldoggá? Mi szomorít el?

Cormia odapillantott a szoba távolabbi részében égő füstölőre, és azokra az imákra gondolt, amelyekben benne van minden előforduló lehetőség. Majd az énekekre. És a szertartásokra. Egy egész sor spirituális szótár állt a rendelkezésére, és nemcsak szavak, hanem tettek is.

Ezekben benne volt hát a válasz. Vagy mégsem? Felemelte a tekintetét, és Bellára nézett.

— Tudom, hogy... szeretem a levendulaszínű tearózsát. És szeretek építményeket létrehozni gondolatban.

Bella elmosolyodott, majd elnyomott egy ásítást a kézfejen.

— Kedves barátnőm, ez egy jó kezdet. Most pedig lenne kedved befejezni azt a divatműsort, amit együtt kezdtünk nézni? Ha megy a tévé, nem érzed majd olyan kényelmetlenül magad, miközben ezeken a dolgokon elmélsz. Fritz amúgy is még legalább húsz percig nem készül el a vacsorával.

Cormia hátradőlt a párnákra, és lefeküdt a... barátnője mellé. Igen, Bella a barátnője volt. Nem csupán egy nő.

— Köszönöm, Bella. Nagyon köszönöm.

— Nincs mit. Egyébként tetszik a füstölő illata. Olyan megnyugtató.

Bella a lapos képernyő felé tartotta a távirányítót, megnyomott rajta valami gombot, mire a képernyőn megjelent a műsorvezető egy varrodában. Őszes haja olyan mereven állt, mint egy vasalt ing. Megrázta a fejét, és ránézett egy félig elkészült ruhára.

— Köszönöm! — mondta újból Cormia anélkül, hogy rápillantott volna.

Bella megfogta a kezét és megszorította, majd mindketten nézni kezdték a műsort.

29. fejezet

Lash kibotorkált a szülei házából. A keze véres volt, a ferde remegett, miközben támolyogva lépkedett. Amikor majdnem elbotlott a saját lábában, végignézett magán. Istenem, még az inge meg a csizmája is véres volt! Mr. D kipattant a Focusból.

— Megsérült?

Lash képtelen volt egy szót is kinyögni. Egész testében remegett, megállni is alig bírt a lábán.

— Sokkal... tovább tartott, mint gondoltam.

— Jöjjön, uram, szálljon be a kocsiba!

Lash hagyta, hogy a kis ALANTAS megkerülje vele az autót és beültesse az anyósülésre.

— Mi van a kezében, uram...

Lash félrelökte a kis gyilkost maga elől, kihajolt a kocsiból, és öklendezni kezdett. Valami fekete, olajos anyag jött ki a száján, és lecsorgott az állán. Letörölte, majd megnézte, mi az.

Nem vér. Legalábbis nem az a fajta...

— Megöltem őket — mondta rekedt hangon. Az ALANTAS letérdelt elé.

— Hát persze, hogy megölte, uram. Az apja büszke lesz magára. A jövője nem azok a gazemberek voltak. Hanem mi.

Lash megpróbálta nem újrajátszani gondolatban a házban történeteket.

— Az anyám kiabált a lehangosabban, amikor látta, hogy megölöm az apámat.

— Nem az apja volt. És nem az anyja. Csak állatok. Azok ott bent csak állatok voltak. Mintha csak egy szarvast ölt volna meg... ó, igen, vagy mint egy patkányt. Vagyis inkább, mint egy férget. — A gyilkos megrázta a fejét. — Ők nem a családja voltak. Csak azt hitte, hogy az.

Lash lenézett a kezére. Az egyikben a kést tartotta. A másikban pedig egy láncot.

— Mennyi vér...

— Hát igen, ezek a nyomorult vámpírok nagyon tudnak vérezni.

Hosszú csend következett. Az a fajta, amely legalább egy évnek tűnt.

— Mondja csak, uram, van itt medence a kertben? — Amikor Lash bólintott, az ALANTAS azt kérdezte: — Hátul a ház mögött? — Lash ismét bólintott. — Oké, akkor odaviszem, és megmosdatom. Van tiszta ruha a koci csomagtartójában, azt majd felveheti.

Mielőtt Lash felocsúdíthatott volna, már a ház fedett medencéjében volt, és a zuhany alatt állt. A víz lemosta róla a szülei maradványait, ő pedig figyelte, ahogy a piros vér kígyózva eltűnik a lefolyóban a lábánál. Leöblítette a kést és a láncot, és amikor kilépett a víz alól, hogy megtörülközzön, előbb a nyakába akasztotta a rozsdamentes láncot.

Két dögcédula lógott rajta. Az egyik King, a rottweiler nevét és adatait tartalmazó biléta volt, a másik pedig a legutolsó veszettség elleni oltásé.

Lash gyorsan lecserélte a ruháját. Áttette apja tárcáját a véres nadrágból a tisztába, amelyet Mr. D adott neki. A bakancsát még ezután is hordani fogja, és mivel a foltok már kicsit megbarnultak rajta, és nem tűnnek olyan vörösnek, kissé elviselhetőbbnek érezte.

Kilépett a medence épületéből. A kis ALANTAS az egyik üvegfedelű asztalon ülve várt rá a nyugágyak mellett.

Amikor meglátta Lasht, leugrott róla.

— Akarja, hogy máris erősítést hívjak?

Lash felnézett a Tudor stílusú épületre. Miközben idefelé jöttek, azt tervezte, hogy alaposan átkutatja majd a házat, és elvisz mindent, ami egy kicsit is értékes. Az Omega azt mondta, hogy szabadon rendelkezhet egy csapat gyilkossal, majd azokkal kifosztják a helyét, és földig letarolják.

Mint az igazi barbárok. Az új helyzetének tökéletes kinyilatkoztatása lett volna ez. Nemcsak hogy legyőzi az ellenséget, de elveszi a lovait is, aztán felégeti a kunyhóit, miközben a nők jajveszékelnek...

A gond csak az volt, hogy pontosan tudta, mi van a házban. Azzal, hogy a szülei és a HŰSÉGESEK holttesteit ott heverték, mintha egy mauzóleumban lett volna, és nem érezte helyesnek a gondolatot, hogy megszenteltelenségek. Nem akart rászabadítani egy csapat ALANTAST, akik bemocskolják.

— Szeretnék elmenni innen.

— Akkor majd később visszajövünk?

— Csak vigyen innen minél messzebb!

— Ahogy gondolja.

— Helyes a válasz.

Lash úgy került meg a házat, mint egy megfáradt öregember, miközben gondosan ügyelt rá, nehogy az ablakokra tévedjen a tekintete. Mereven előrenézve ment.

Amikor a konyhában lemészárolta a HŰSÉGESEKET, ÉPPEN csirke sült a sütőben, benne azzal a kis sütőhőmérővel, amely azt jelzi, mikor

van kész a hús. Miután meggyilkolta az utolsó szolgát is, megállt a hatalmas sütő előtt, és felkapcsolta benne a világítást. A kis hőmérő már kiemelkedve állt a csirkében, jelezve, hogy a hús elkészült.

Lash kihúzta a kis fiókot a sütő mellett, és kivett belőle egy pár piros-fehér csíkos edényfogó kesztyűt. Elzárta a gázt, a kesztyűvel kivette a tepsit, majd a gáztűzhelyre tette. A kukoricakenyeres töltelékkel töltött csirke aranybarnára sülve illatozott. Mellette kisebb húsdarabok heverték, amelyek finom ízt kölcsönöztek a peccsenyeszósznak.

Lash a vízben fővő krumplicsuszli alatt is elzárta a lángot a tűzhelyen.

— Vigyen innen el! — mondta, amikor beszállt a kocsiba. A lábát csak úgy tudta betenni, hogy a kezével megemelte.

A következő pillanatban felbőgött a Ford Focus varrógépre emlékeztető motorja, és elindultak a kocsifeljárón az utca felé. A tragacsban síri csend honolt. Lash elővette gyakorlónadrágjának zsebéből az apja tárcáját, és megnézte a hitelkártyákat: ATM, Visa, fekete American Express...

— Hová akar menni? — kérdezte a kis ALANTAS, amikor kifordultak a 22-es útra.

— Nem tudom.

Mr. D odapillantott rá, és azt mondta:

— Tizenhat éves koromban megöltem az unokatestvéreimet. Igazi átokfajzat volt, és jó érzés volt kinyírni. Miközben megtettem, úgy véltem, ez a helyes. Utána azonban rossz érzés fogott el. Szóval ne legyen lelkiismeret-furdalása, ha úgy gondolja, hogy helytelenül cselekedett.

A gondolattól, hogy valakinek van némi fogalma arról, min megy most keresztül, valahogy kevésbé tűnt az egész rémálomnak.

— Úgy érzem, mintha... meghaltam volna.

— Majd elmúlik.

— Nem... soha nem fogom úgy érezni, hogy... ó, a francba, csak fogja be a száját, és vezessen!

Amikor jobbra fordultak a 22-es úton, Lash kivette az utolsó kártyát is a tárcából. Az apja hamis jogosítványa volt. Amikor ránézett a képre, felkavarodott a gyomra.

— Húzódjon félre!

A Focus a padkára futott és megállt. Miután elsüvített mellettük egy hatalmas terepjáró, Lash kinyitotta az ajtót, és egy újabb adag fekete folyadékot hányt a földre.

Elveszettnek érezte magát. Teljesen elveszettnek. Mi a francot csinált? Mi lett belőle?

— Már tudom, hová menjünk — mondta Mr. D. — Ha becsukja az ajtót, elviszem egy helyre, ahol jobban fogja érezni magát.

BÁNOM IS ÉN, gondolta Lash. Ezen a ponton, amilyen állapotban volt, még egy tál kukoricapehelytől is elfogadott volna javaslatot.

— Mindegy hová, csak ne legyek itt.

A Focus megfordult az úttesten, és a belváros felé vette az irányt. Néhány kilométer után Lash megkérdezte.

— Hová megyünk?

— Egy olyan helyre, ahol kicsit kifújhatja magár, Bízson bennem!

Lash kinézett az ablakon, és egy igazi nyámnyila alaknak érezte magát. Megköszörülte a torkát, és azt mondta:

— Küldjön a házhoz egy csapatot, és mondja meg nekik, hogy vigyenek el mindent, ami mozdítható!

— Igenis, uram.

Zsadist lefékezett a Tudor stílusú ház előtt, amelyben Lash szülei laktak. Phury a homlokát ráncolta, és gyorsan kikapcsolta a biztonsági övet. MI A FRANC?

A bejárati ajtó tárva-nyitva állt a nyári éjszakában, az előcsarnokban lógó csillár ragyogó aranysárga fényt vetett a tornácra, valamint a bejárat két oldalán álló, formára nyírt bokorra.

Valami nagyon nem stimmelt. Egy kolóniái stílusú háznál, ahol a teraszon cserepes virágok állnak, a virágágyásokban pedig kerti törpék díszlegnek, nem lett volna meglepő a nyitva hagyott ajtó. Vagy egy ranch stílusú háznál, ahol a garázs előtt biciklik vannak letámasztva, a járdát pedig krétarajzok díszítik. Vagy a francba, akár még egy betört

ablakú lakókocsin se, amely előtt rozoga műanyag székek állnak a gyomos kertben.

Egy Tudor stílusú házhoz azonban, ahol a pázsit gondosan ápolt volt, nagyon nem illett az éjszakára nyitva hagyott bejárati ajtó. Olyan volt, mint amikor egy első bálozó lánynak véletlenül kivillan a melltartója, mert nem megfelelő ruhát választott magának.

Phury kiszállt a terepjáróból, és nagyot káromkodott. A frissen kiontott vér és az alantasok babahintőporillata túlságosan is ismerős volt.

Zsadist kézbe fogta a fegyverét, miután becsukta a kocsi ajtaját. Az istenit!

Ahogy közeledtek az épülethez, egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy nem fognak Lash szüleivel beszélni arról, ami a fiukkal történt. Sokkal valószínűbb volt, hogy holdesteket találnak a házban.

Hívd fel Butchot! — mondta Z. — Ez itt egy bűntény helyszíne.

Phurynek már ott volt a telefon a kezében és tárcsázóit.

-- Rajta vagyok. — Amikor Butch felvette, azt mond-i-i neki. — Szükségünk van erősítésre. A házat megtámadták.

Mielőtt bementek volna az épületbe, megálltak a bejárati ajtónál, hogy megvizsgálják. A zárat nem feszítették fel, a riasztó nem vijjogott.

Ennek nem volt semmi értelme. Ha egy gyilkos akart volna bejutni, aligha nyitott volna neki ajtót valamelyik szolga. Képtelenség. Biztosan más útvonalon jutottak be a házba, aztán a bejárati ajtón keresztül távoztak.

Az viszont látszott, mennyire nem vesztegették az idejüket. Az előcsarnok nagy perzsaszőnyegét vastag vércsík csúfította el... de nem csupán néhány csepp, hanem olyan sok, mintha valaki egy vérbe mártott festőhengert húzott volna rajta végig.

A vörös csík a dolgozószoba és az ebédlő között futott végig.

Zsadist balra fordult és bement a dolgozószobába, Phury pedig jobbra az ebédlő...

— Megtaláltam a holttesteket! — kiáltotta mogorván.

Tudta, mikor látta meg Zsadist is azt, amit ő, mert ikertestvére elborzadva azt morogta.

— Irgalmas ég!

Lash lemészárolt szülei az ebédlőasztal távolabbi végén ültek a széken, egyenes háttal, mert a válluk a széktámlához volt kötözve, hogy függőleges helyzetben tartsa őket. A mellkasukon és a nyakukon több késszúrás helyéből csorgott a vér a fényes padlóra a lábuknál.

A gyertyák égtek, a poharakba ki volt töltve a bor. Az asztal közepén sült csirke illatozott, nem sokkal azelőtt vehették ki a sütőből, mivel finom illatát még a vérszag ellenére is érezni lehetett.

Két HŰSÉGES holtteste a tálalóasztal mellé volt ültetve egy-egy székre két oldalt. Halottak, akik a halottakat szolgálták.

Phury megrázta a fejét.

— Mennyibe fogadsz, hogy nem csak ennyi hulla van a házban? És hogy azok is így be vannak állítva?

Lash szüleinek a ruhája gondosan meg volt igazítva, az anyja háromszintes gyöngysora úgy állt, ahogy kellett, az apja nyakkendője és zakója szépen le volt simítva. A hajuk összeborzolódva állt, a sebeik borzalmasak voltak, vérrrel szennyezett ruhájuk azonban makulátlanul feszült rajtuk. Olyanok voltak, mint két morbid próbababa.

Zsadist ököllel a falba vágott.

— Azok a beteg állatok... ezek az ALANTASOK nem ép-elméjűek!

— Hát nem.

— Nézzünk szét a házban!

Ellenőrizték a könyvtárat és a zeneszobát, de nem találtak semmit. A komornyik éléskamrája is érintetlen volt. A konyhában, ahol a két HŰSÉGEST megölték, látszott ugyan dulakodás nyoma, de ez volt minden... sehol nem látszott nyoma annak, hogy hol juthattak be.

Az első emelet tiszta volt, a hálósobák pedig a bársonyfüggönyökkel, az antik tárgyakkal és a luxus ágytakarókkal egyenesen tökéletesnek tündek, mintha csak lakáskultúra-magazinból léptek volna elő. A második emeleten egy királyhoz illő lakosztályt találtak, amely a lőfegyverekről és harcművészetekről szóló tankönyvek, valamint a számítógép és a hifi berendezés alapján ítélve alighanem Lash szobája lehetett. Tiszta volt és rendezett.

Az egész házban, azokon a helyiségeken kívül, ahol a gyilkosságok történtek, sehol nem látszott semmi. Minden a szokott rendben volt, és semmi nem tűnt el.

Visszamentek a földszintre. Zsadist gyorsan átkutatta a holttesteket, míg Phury megvizsgálta a biztonsági rendszer fő paneljét kint a garázs mellett.

Amikor végzett, visszament a házba az ikertestvéréhez.

— Belenéztem a riasztóba. Nem szólalt meg, és arra utaló jelet sem találtam, hogy esetleg a kód megváltoztatásával, vagy az áram kiiktatásával beleavatkoztak volna a rendszerbe.

— A férfinak nincs meg a tárcája, az órája viszont ott van a csuklóján. A nőnek egy gyémántgyűrű virít az ujján, a fülében pedig egy tízcentes nagyságú drágakő fülbevaló.

Phury csípőre tette a kezét, és megrázta a fejét.

— Két rajtaütés történt. Az egyik itt, a másik a klinikán, és egyik helyen sem fosztogattak.

— De legalább már tudjuk, hogy találták meg ezt a helyet. Úgy értem, miután Lasht elrabolták, addig kínozhatták, amíg nem beszélt. Ez az egyetlen magyarázat rá. Nem hiszem, hogy voltak nála iratok, amikor elhurcolták a klinikáról, vagyis a címet kizárólag ő maga árulhatta el nekik.

Phury körülnézett, és megpillantotta az értékes műkincseket a falon.

— Nekem akkor sem tetszik valami. AZ ALANTASOK szinte mindig kifosztják a helyet, amit megtámadnak.

— Feltehetően elvitték az apa tárcáját, vagyis az igazi zsákmányra a bankban akarnak szert tenni. Ha hozzáférnek a számlákhoz, az sokkal könnyebb módja lesz a fosztogatásnak.

— De akkor is, miért hagyták itt ezt a sok holmit?

— Hol vagytok? — visszhangzott Rhage hangja az előcsarnokban.

— Itt benti - kiáltott ki Z.

— Értesítenünk kell AZ ELIT többi családját is — jegyezte meg Phury. — Ha Lash elárulta a címét, ki tudja, mi mást szedtek még ki belőle. Ennek még olyan következményei lehetnek, amelyre eddig nem volt példa.

Butch és Rhage besétáltak az ebédlőbe, és a zsarú megrázta a fejét.

— A francba, most megint úgy érzem magam, mintha még mindig gyilkossági nyomozó lennék.

- — Istenem... — sóhajtotta Hollywood.

— Tudjuk, hogy jöttek be? — kérdezte a zsarú, és megkerülte az ebédlőasztalt.

— Nem, de azt javaslom, vizsgáljuk át újra a házat!

— mondta Phury. — Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy csak úgy besétáltak a bejáratú ajtón.

Amikor mind a négyen felmentek Lash szobájába, mindannyian tanácstalanul csak a fejüket rázták.

Phury körülnézett, és próbálta erőltetni az agyát. Értesítenünk kell mindenkit.

- Ezt nézzétek! — dörögte Zsardist, és az egyik ablak leíé bökött a fejével.

A kocsifeljárón egy autó kanyarodott be a házhoz. Aztán egy másik. Majd egy harmadik.

- Megérkeztek az emlegetett fosztogatók — jegyezte meg.

-- A szemetek! — felelte Rhage egy komor mosoly kíséretében. — De legalább az időzítésük remek. Úgyis le kell dolgoznom a vacsorát.

— Ne legyünk udvariatlanok, fogadjuk őket az ajtóban, ahogy jó házigazdához illik! — mondta Butch.

Phury ösztönösen szétnyitotta a kabátját, hogy a fegyvere után nyúljon, ám ekkor eszébe jutott, hogy nincs nála se pisztoly, se tör.

Egy kínos pillanatig egyikük sem nézett rá, majd Phury megszólalt.

— Én addig visszamegyek a központba, és kapcsolatba lépek a többi arisztokrata családdal. Aztán Wrath-nak is elmondom, mi történt.

A másik három bólintott és elindult a lépcső felé.

Miközben dübörögve leszaladtak, hogy az etikett szabályai szerint szívélyes fogadtatásban részesítsék az ALANTASOKAT, Phury még egyszer utoljára körülnézett Lash szobájában. Másra se tudott gondolni, csak arra, hogy mennyire szeretne ő is a többiekkel lenni, és megölni a gazembereket, akik ezt művelték.

A varázsló megszólalt a fejében.

NEM FOGNAK HARCOLNI VELED, MERT MÁR NEM HÍZNAK BENNED.
A KATONÁK NEM AKARJÁK, HOGY OLYAN FEDEZZE ŐKET, AKIBEN
MÁR ELVESZTETTÉK A HITÜKET.

NÉZZ SZEMBE A TÉNYEKKEL, HAVER: EZEN AZ OLDALON MÁR
VÉGEZTÉL. A KÉRDÉS CSAK AZ, HOGY MIKOR FOGOD ELSZÚRNI A
MÁSİK OLDALON IS A KIVÁLASZTOTTAKKAL?

Még mielőtt Phury láthatatlanná vált volna, meg akadt a szeme
valamin. Felvonta a szemöldökét.

A szoba másik végében az egyik fiók gombján észrevett egy foltot.

Odament, hogy közelebbről is megvizsgálja. A folt sötét volt és
elmosódott... Száradt vér.

Kihúzta a fiókot, és vérnymokat talált a benne lévő tárgyakon is:
egy drága, gyémántberakásos órán, amelyet Lash az átváltozása előtt
hordott, egy gyémánt nyakláncon és egy súlyos gyémánt fülbevalón.
Valamit nyilvánvalóan elvittek a kis fiókból, de miért hagyna itt egy
ALANTAS ilyen drága holmikat? Nagyon nehéz volt elképzelni, hogy
létezik olyan, ami ennél a sok gyémántnál is értékesebb, és kis helyen
elfér.

Phury odapillantott a fiú laptopjára és iPodjára... valamint a több
tucat fiókra, amelyek az íróasztalában, az éjjeliszekrényében és a
komódban voltak. Mindegyik szorosán be volt tolva.

— El kell menned innen!

Phury megpördült. Zsadist állt a szoba ajtajában, kezében egy
pisztollyal. - — Tűnj el innen, Phury! Nincs nálad fegyver.

— De lehetne. — Odapillantott az íróasztalra, ahol néhány kés
hevert a tankönyvek tetején. — Egy szempillantás alatt.

— Tűnés! — Zsadist kivillantotta a szemfogát. — Itt már nem
tudsz segíteni.

A harc első hangjai — néhány nyögés és elfojtott káromkodás
formájában — felhallatszottak a földszintről.

Amikor Z elment, hogy megvédje a fajt, Phury hősín bámult utána.
Aztán láthatatlanná vált, és egyenesen a testvériség központjának
alagsori irodájába ment. Az íróasztal mellett bukkant elő.

30. fejezet

- Pihened kell! - mondta Cormia, amikor Bella megint ásított egyet.

Fritz nem sokkal azelőtt jött be a szobába, hogy elvigye az első étkezés tányérjait. Bella sztéket, töri krumplit és mentolos csokoládéfagylaltot evett. Cormia tört krumplit... és egy kis fagylaltot.

És még az M&M's-ről gondolta azt, hogy finom.

Bella mélyebbre fúrta magát a párnák közé.

- Tudod, lehet, hogy igazad van. Fáradt vagyok. Majd később befejezzük ezt a műsort, rendben?

- Hát persze. - Cormia lecsúszott az ágyról. - Szükséged van esetleg valamire?

- Nem. - Bella behunyta a szemét. - Várj csak, mielőtt elmész! Miből készültek ezek a gyertyák? Hihetetlenül megnyugtatóak.

A lány szörnyen sápadt volt, ahogy ott feküdt a fehér, csipkézett szélű párnahuzaton.

- Szent dolgokból, amelyek a másik oldalon találhatóak. Szent, gyógyító anyagokból. Gyógynövényeket és virágokat kevertünk össze, azután az Őrző szökőkútjából vett vízzel olvasztottuk őket össze.

- Tudtam, hogy különlegesek.

- Nem leszek messze — jegyezte meg Cormia.

- Akkor jó.

Amikor a lány kilépett a szobából, ügyelt rá, hogy az ajtót nagyon halkán csukja be.

— Hölgyem?

Meglepetten maga mögé nézett.

- Fritz? Azt hittem, elment a piszkos tányérokkal.

— így is volt. — A HŰSÉGES megemelte a kezében tartott virágcsokrot. — Ezeket kell a helyére vinnem.

— Milyen szép virágok!

— A szalonba viszem itt az emeleten. — Kihúzott egy levendulaszínű rózsát, és odanyújtotta a lánynak. — Ez a magáé, kisasszony.

— O, köszönöm! — Cormia elvette a kecses virágszálat, és az orrához tette bársonyos szirmait. — Milyen csodálatos!

Riadtan összerezsent, amikor érezte, hogy valami a lábához súrlódik.

Lehajolt és megsimogatta a macska fekete selymes szőrét.

— Szia, Boo!

A cica dorombolni kezdett, és olyan erősen nyomta oda magát a lány lábához, hogy majdnem feldöntötte.

— Szereted a rózsákat? — kérdezte tőle Cormia, és odatartotta az orrához a rózsát.

Boo megrázta a fejét, majd a lány másik kezéhez tolta a fejét, arra biztatva, hogy folytassa a simogatást.

— Imádom ezt a cicát.

— Ő is szereti magát — válaszolta Fritz, majd egy pillanatig habozott, mielőtt folytatta volna. — Kisasszony, ha nem haragszik...

— Mi az, Fritz?

— Phury úr lent van a kiképzőközpont irodájában, és úgy vélem, örülne egy kis társaságnak. Talán, ha megtenné, hogy...

A macska hangosan nyávogott egyet, majd elindult a nagy lépcső felé, és meglegyintette a farkát. Úgy tűnt, ha lett volna keze és lába, az előcsarnok felé mutatott volna.

A komornyik felnevetett.

— Úgy látom, őurasága is osztja a véleményemet. A macska megint nyávogott.

Cormia megszorította a kezében tartott rózsa szárát és felállt. Talán tényleg jó ötlet volt. Úgyis meg kell mondania a Nemzőnek, hogy elmegy.

— Szeretném látni az urat, de gondolja, hogy ez a megfelelő...

— Kiváló! Akkor odakísérem.

A komornyik besietett a szalonba, majd egy pillanat múlva vissza is tért. Amikor kijött, furcsán ruganyos volt a járása, mintha olyan kötelességet teljesítene, amit szívesen tesz.

— Jöjjön, kisasszony! Menjünk le!

Boo megint nyávogott egyet. Levezette őket a lépcsőn, majd balra fordult, és megállt a sarokban egy félreeső, fekete ajtó előtt. A HŰSÉGES beütött egy kódot a számlapon, mire kinyílt egy tizenöt centi vastag acélajtó. Cormia követte a komornyikot le a lépcsőn... és egy föld alatti alagútban találta magát, amely úgy tűnt, végtelen hosszan kígyózik mindkét irányba.

Körülnézett, és összehúzta magán a ruhája elejét. Különösnek találta, hogy bezártnak érzi magát egy ilyen tágas helyen, aztán hirtelen tudatosult benne, hogy a föld alatt vannak, és valóban be vannak zárva.

— A kód egyébként 1914 — mondta az idős szolga, amikor becsukta az alagút bejáratát, és ellenőrizte, hogy a zár megfelelően bekattant-e.

— Abban az évben épült a ház. Annyit kell csak tennie, hogy az ehhez hasonló számlapokon egymás után beírja ezt a négy számjegyet, és minden ajtón be tud menni. Az alagút betonból és acélból készült, és mindegyik vége le van zárva. Ezenkívül biztonsági rendszer is figyel mindent. Kamerák — i mennyezetre mutatott — és egyéb megfigyelő eszközeik vannak felszerelve mindenfelé. Itt ugyanolyan biztonságban van, mint a birtokon vagy a házban.

— Köszönöm! — Cormia elmosolyodott. — Egy kicsit... ideges vagyok.

— Ami tökéletesen érthető, kisasszony. — Fritz csoszogva lépkedett, miközben ráncos arca csak úgy ragyogott. — Phury úr nagyon fog örülni, hogy láthatja.

Cormia a rózsával a kezében követte az idős szolgát. Miközben mentek, megpróbálta gondolatban megfogalmazni a búcsú szavait, és azon vette észre magát, hogy könny gyűlik a szemébe.

Eleinte harcolt a sorsa ellen, nem akart első számú feleség lenni, most azonban, hogy megkapta, amit akart, rájött, gyászolja a veszteséget, amely a visszanyert szabadsággal járt együtt.

Az emeleten, a szobros folyosón, John kinyitotta a szobája mellett lévő hálószoba ajtaját, és felkapcsolta a villanyt.

Quinn olyan óvatosan lépett be, mintha attól tartana, hogy sáros a bakancsa talpa.

— Klassz hely.

AZ ENYÉM ITT VAN A SZOMSZÉDBAN, mutogatta. Mindkettőjük telefonja egyszerre szólalt meg. Egy

SMS érkezett Phurytól: A JÖVŐ HÉTEN ELMARADNAK AZ ÓRÁK.

TOVÁBBI INFORMÁCIÓT A WEBOLDALON TALÁLHATTOK, HA BELÉPTEK.

John megrázta a fejét. Nem lesz tanítás. A klinikát feldúlták. Lasht elrabolták... valószínűleg meg is kínozták. Az öltözőben történt incidensnek még korántsem értek véget a következményei.

Rossz hírek... a rossz hírek csapatostul követték egymást.

— Szóval nem kell iskolába menni, mi? — dörmögte Qhuinn, miközben úgy tűnt, feltűnően lefoglalja az a feladat, hogy letegye a válláról a sporttáskáját. — Máí akinek.

TALÁLKOZNUNK KELL BLAYJEL, mutogatta John. NEM HISZEM EL, HOGY MÉG MINDIG NEM JELENTKEZETT. LEHET, HOGY ODA KÉNE MENNÜNK MOST?

Qhuinn odasétált az egyik mennyezetig érő ablakig, és elhúzta a súlyos, bársony sötétítőfüggönyt.

— Nem hiszem, hogy egyhamar látni akarna engem. És tudom, hogy most azt mutogatod a hátam mögött, hogy MIÉRT. Csak higgy nekem! Szüksége van egy kis időre egyedül.

John megrázta a fejét, és írt egy SMS-t Blaynek: ELJÖSSZ MA ESTE A ZERO SUMBA, MOST, HOGY NINCS TANÍTÁS? HÍREIM VANNAK QHUINNRŐL ÉS RÓLAM.

— Azt fogja válaszolni, hogy nem tud menni. Feltéve, hogy épp neki írsz, hogy találkozzon velünk.

Qhuinn épp akkor pillantott hátra a válla fölött, amikor a telefon sípolt egyet. Blay a következőt üzente vissza: MA ESTE NEM TUDOK, CSALÁDI PROGRAM VAN. MAJD KÉSŐBB TALÁLKOZUNK.

John a zsebébe tette a telefont.

MI TÖRTÉNT?

— Semmi. Minden... nem tudom...

Kopogtak az ajtón. A dörömbölő hangot egy akkora kéz szolgáltatta, mint egy felnőtt férfi feje.

— Igen? — szólt Qhuinn.

Wrath sétált be a szobába. A király még a korábbinál is komorabbnak tűnt, mintha újabb rossz híreket kapott volna. A kezében egy fém aktatáskát és egy bőrből készült dolgot tartott.

Felemelte mindkettőt, és szigorúan Qhuinnre nézett.

— Gondolom, sükségtelen mondanom, hogy óvatosan bánj ezekkel.

— Hát persze... uram. De mi ez?

— Mostantól fogva a két legjobb barátod. — A király letette az aktatáskát az ágyra, majd felpattintott két fekete kapsot, és felnyitotta a tetejét.

— Hűha!

AZANYJÁT! — formálta John a szájával.

— Szívesen.

A táskában, szürke kartondoboz formában két, halálosabbnál is halálosabb Heckler & Koch negyvenöt milliméteres automata pisztoly feküdt. Miután Wrath ellenőrizte az egyiket a tárat, a csövénél fogva odanyújtotta Qhuinn-nek.

— V majd belekarcol valami azonosítót számodra az ősi nyelven. Ha a helyzet kritikusra fordult, csak kapd elő ezeket, és bárkinek, aki rád szállt, velem gyűlik meg a baja. Fritz majd annyi löszert rendel neked, hogy egy csapat tengerész is a gatyájába csináljon, ha meglátja. — Odaadott valamit Qhuinn-nek, amiről kiderült, hogy bőr fegyvertartó hám. — Ha Johnnal vagy, soha ne légy fegyvertelen! Még itt a házban sem, világos? Ez a munka így működik.

Miközben Qhuinn a kezében méregette a pisztoly súlyát, John már-már arra számított, hogy megjegyzi, milyen nagyszerű dolog végre igazi fegyvert fogni a kezében, ehelyett azonban csak annyit mondott:

— Szeretnék szabad bejárást a lőtérre, mert heti háromszor le akarok menni gyakorolni. Minimum.

Wrath szája sarka mosolyra görbült.

— Rólad fogjuk elnevezni azt a helyet, ehhez mit szólsz?

John hirtelen úgy érezte magát, mint egy felesleges harmadik, aki jelen van, de egy szót sem szól. Nem tehetett róla, lenyűgözte a Qhuinnben lezajlott változás. Az örökké tréfálkozó, felszínes, vagány fickó már csak a múlté volt, a fiú komolyan vette a feladatát, és kizárólag arra koncentrált. Hirtelen még az öltözeténél is vészjóslóbb lett.

Egy oldalajtóra mutatott.

— Ez az ő szobájába nyílik?

— Igen.

— Jó estét, hölgyeim!

Vishous sétált be a szobába. A testvér láttán nem Qhuinn tekintete volt az egyetlen, amely megvillant. V egyik kezében egy vastag láncot tartott, amelynek végén egy biléta fityegett, a másikban pedig egy harapófogót, valamint egy szerszámos ládát.

— Ül le, fiam! — mondta Qhuinn-nek.

— Gyerünk! — bökött Wrath is a fejével az ágy felé. — Itt az ideje, hogy feltegyük a láncodat. A medálon John címere látható. Ezután kapsz egy tetoválást is. Ahogy már mondtam, ez a megbízatás egy életre szól.

Qhuinn szó nélkül leült, V pedig a háta mögé állt, és a nyakába tette a láncot, majd a nyitott láncszemet összeszorította a harapófogóval. A medál alig lógott lejjebb, mint a kulcscsontja.

Ez csak akkor kerül le rólad, ha meghaltál vagy ha kirúgtak. — V játékosan beleboksolt egyet a fiú vállába. — Egyébként, az ősi törvények szerint, ha kirúgnak, a felmondóleveled a guillotine lesz, ugye, királvom? Így fogjuk levenni rólad a láncot. Ha pedig fűbe harapsz, kinyitjuk az egyik láncszemet. Nem illendő dolog megszensteleníteni egy halottat. Most pedig a tetoválás következik.

Qhuinn elkezdte levenni az ingét.

— Mindig is akartam egyet csináltatni...

— Azt nyugodtan magadon hagyhatod. — V felnyitotta a szerszámosládát, és kivett belőle egy tetováló-gépet. Qhuinn erre felhajtotta a karján az inget a válláig. — Az sem kell. Nem a karodra lesz szükségem.

Amikor a fiú a homlokát ráncolta, Vishous bedugta a tetovológép vezetékét a konnektorba, majd felhúzott a kezére egy fekete gumikesztyűt. Kített két kis üveget az éjjeliszekrényre, és kinyitotta őket. Egy fekete és egy vörös színű tégely volt, benne valami áttetsző oldattal.

— Fordulj meg, és nézz szembe velem! — A testvér elővett egy fehér törülőkendőt, valamint egy sterilizáló csomagot, mialatt Qhuinn megfordult, és lehajtott fejjel a térdére támaszkodott. — Emeld fel a fejed!

AZ ARCÁRA? — csodálkozott John, amikor V megtörölte Qhuinn bal oldali arcát.

A fiú meg sem rezzent. Még akkor sem, amikor a bűgő tetováló gép felé közeledett.

John megpróbálta meglesni, hogy mit rajzol rá, de nem sikerült. Különös, hogy vörös színt is használtak.

Azt hallotta, hogy a fekete az egyetlen, amelyet megengednek, hogy...

SZENTSÉGES... ISTEN, gondolta, amikor V elhúzódott Qhuinn elől.

Egyetlen kis vörös könnycsepp volt rajta, fekete körvonallal.

Wrath szólalt meg.

— Ez a jel azt szimbolizálja, hogy hajlandó vagy a véredet áldozni Johnért. Ezenkívül mindenkinek egyértelműen a tudomására hozza, hogy milyen tisztséget töltesz be. Ha John meghal, fekete tintával fogjuk beszínezni, jelezve, hogy valakit becsülettel szolgáltál. Ha pedig mégsem, akkor egy keresztet rajzolunk bele, amely az egész faj számára egyértelművé teszi a szégyenedet.

Qhuinn felállt, és odament a tükörhöz.

— Tetszik.

— Akkor jó — mondta V szárazon, majd odalépett a fiúhoz, és átlátszó kenőcsöt kent a tetoválásra.

— Csinálnál egy másikat is?

V Wrath-ra pillantott, majd megvonta a vállát.

— Mit szeretnél?

Qhuinn a tarkójára mutatott.

— Írd rá az ősi nyelven azt, hogy 2008. augusztus 18. De ne legyen kicsi!

A MAI DÁTUM, gondolta John.

V bólintott.

— Rendben. Megcsinálhatom, de csak feketével lesz. A vöröset különleges alkalmakra használjuk.

— Oké. Nem baj. — Qhuinn visszament az ágyhoz, törökülésben leült a szélére, és úgy helyezkedett el, hogy háttal legyen V-nek. Lehajtotta a fejét, és felkínálta neki a tarkóját. — A számokat is betűkkel írd, kérlek!

- Akkor tényleg nagy lesz.

— Az a jó.

V felnevetett.

— Kedvellek, fiú, de tényleg. Na, akkor emeld meg a láncodat, és hadd lássak neki!

Viszonylag gyorsan ment. A tetováló gép hangja úgy váltakozott, mint egy autó motorja. Hol felpörgött, hol lelassult, aztán megint felpörgött, majd újra lelassult. V egy szép kacsaringós vonalat rajzolt a szavak alá, majd keretbe foglalta az egészet, amitől úgy nézett ki, mint egy dísz tábla.

Ezúttal John odaállt Vishous mellé, és végignézte a folyamatot. A háromsoros szöveg gyönyörű lett, és tekintve, hogy milyen nagy nyaka volt Qhuinn-nek, és milyen rövid haja, mindig látható lesz rajta.

John is akart egyet magának. De milyet?

— Kész vagy — mondta V, majd letörölte a bőrt az egykor fehér ruhával, amelyet már számos folt piszkított be.

— Köszönöm — mondta Qhuinn, amikor Vishous erre is nyomott egy adag kenőcsöt. A friss tinta élénken elütött aranyszínű bőrétől. — Nagyon köszönöm!

— Még nem is láttad. Ennyi erővel akár azt is ráírhattam volna, hogy „seggfej”.

— Dehogya. Soha nem kételkednék benned — mondta Qhuinn, és a testvére vigyorgott.

Vishous halványan elmosolyodott, tetovált, szigorú arca helyeslést sugárzott.

— Hát igen, az már igaz, hogy nem nyavalyogtál. A nyavalygók többnyire ráfáznak. A kemények pedig megkapják jutalmukat.

Vishous összeütötte Qhuinn-nel a tenyerét, majd összepakolta a holmiját és távozott. Qhuinn bement a fürdőszobába, és a kézi tükör segítségével megsejtelte a művet a tükörben.

GYÖNYÖRŰ, mutogatta a háta mögül John. IGAZÁN LENYŰGÖZŐ.

— Pontosan ilyet akartam — dörögte a srác, amikor megnézte a tükörben a háromsoros írást, amely az egész nyakát beborította hátul.

Amikor visszamentek a szobába, Wrath a farzsebébe nyúlt, előhúzott belőle egy slussz kulcsot, és átnyújtott Qhuinn-nek.

— Ez itt a Mercedes kulcsa. Ha bárhova el kell mennetek, ezzel menjete, amíg nem veszünk neked egy saját autót. Golyóálló, és gyorsabb, mint bármelyik kocs az úton.

— Elvihetem Johnt a Zero Sumba?

— Persze. Ez itt nem börtön.

John dobantott egyet a lábával, és azt mutogatta. ÉS NEM VAGYOK PUHÁNY SEM! Wrath vidáman felnevetett.

— Soha nem mondtam, hogy az vagy. John, add meg neki a kódot az ajtókhöz, az alagutakhoz meg a kapukhoz!

— És mi lesz a tanítással? — kérdezte Qhuinn. — Amikor újra beindulnak az órák, én is ott leszek majd Johnnal, annak ellenére, hogy ki vagyok rúgva?

Wrath az ajtóhoz indult, de ekkor megállt.

— Ezzel majd akkor foglalkozunk, ha odakerülünk. A jövő még nem körvonalazódott kristálytisztán. Mint mindig, hogy a franc essen belé!

Miután a király elment, John Blayre gondolt. Neki is itt kellett volna lennie, hogy ezt lássa.

SZERETNÉEK ELMENNI A ZERO SUMBA, mutogatta.

Miért? Mert azt hiszed, hogy így előcsalogathatod Blayt?— Qhuinn odament az aktatáskához, és megtöltötte a másik fegyvert is. A tár egy halk kattanással a helyére csúszott.

EL KELL MONDANOD, MI TÖRTÉNT. MOST!

Qhuinn felvette a mellkasára a fegyvertartó hámot, majd beletette a két pisztolyt a hóna alatti tartóba. Nagyon... erősnek látszott. Halálosnak. Rövidre nyírt, sólet bajával, a fülében sorakozó fülbevalókkal és az árun lévő tetoválással, ha John nem ismerte volna, azt hitte volna, hogy egy testvérrel áll szemben.

MI TÖRTÉNT KÖZTED ÉS BLAY KÖZÖTT?

— Leválasztottam magamról, csak sajnos elég kegyetlen módon.

JÓSÁGOS ISTEN... MIÉRT?

— Börtönbüntetés lebegett a fejem felett, nem emlékszel? Blay betegre aggódta volna magát miattam, és tönkretette volna vele az egész életét. Úgy gondoltam, több, ha gyűlöl, mintha egész hátralevő életében magányos lesz.

NEM AKARLAK MEGSÉRTENI, DE TÉNYLEG ENNYIRE FONTOS VAGY A SZÁMÁRA?

Quinn különböző színű szeme jelentőségteljesen Johnra meredt.
— Igen! De erről ne kérdezz többet!

John felismerte a határvonalat, ha egyszer szembetalálkozott vele. A mostani helyzet pedig szimbolikusan kifejezve olyan volt, mintha egy szögesdróttal körbetekert betonfalba ütközött volna.

AZÉRT ÉN MÉG ÍGY IS SZERETNÉK ELMENNI A ZXRO SUMBA, ÉS MEGADNI NEKI AZ ESÉLYT, HOGY TALÁLKOZZON VELÜNK.

Quinn kivett egy vékony dzsekit a táskájából, és úgy tűnt, valamennyire sikerült összeszednie magát, mialatt felvette. Amikor visszafordult a barátja felé, az a jellegzetes, hamiskás mosoly újra ott játszott az ajkain.

— A kívánsága számomra parancs, hercegem. NE NEVEZZ ÍGY!

John elindult kifelé, és közben még egy SMS-t küldött Blaynek. Ha elég sokszor nyaggatja, talán megenyhül.

— Miért, akkor hogy szólítsalak? — kérdezte Quinn, miközben odaugrott az ajtóhoz, hogy színpadias mozdulattal kinyissa neki. — Vagy jobban tetszik az „uraságod”?

ALLJ MÁR LE!

— Vagy mit szólnál a jó öreg „mesterhez”? — Amikor John jelentőségteljesen hátranézett a válla fölött, Quinn megvonta a vállát. — Hát jó, akkor maradok az „izomagynál”. Most már magadra vess, én megadtam a lehetőséget a választásra.

31. fejezet

Két dolog volt, amit AZ ELIT nagyon szeretett: az estélyeket és a temetéseket.

Lash szüleinek lemészárlásával megkapták mind a kettőt.

Phury a testvériség kiképzőközpontjának irodájában ült a számítógép előtt, és hasogató fejfájással küszködött. Úgy érezte, mintha a varázsló a bal szemidegét ütögette volna egy jégcsákánnyal. IGAZSÁG SZERINT EZ EGY FÚRÓ, jegyezte meg a varázsló.

Ja persze, gondolta Phury. Mi más is lehetne?

CSAK NEM SZARKAZMUST VÉLEK A HANGODBAN FELFEDEZNI? — mondta a varázsló. — NO LÁM! AZ VOLT A TERVED, HOGY LECSÚSZOTT KÁBÍTÓSZERES LEGYÉL, AKI A TESTVÉREINEK FOLYTON CSALÓDÁST OKOZ, ÉS MOST, HOGY SIKERÜLT, KEZDESZ ELSZEMTELENEDNI. TUDOD, LEHET, HOGY TANFOLYAMOT KELLENE TARTANOD A TÖBBIÉKNEK. „TÍZ LÉPÉS, HOGYAN VÁLJUNK JÓVÁTEHETETLENÜL SZÁNALMAS CSÓDTÖMEGGÉ. ” MEGTANÍTTA NEKTEK PHURY, AHGONY FIA.

NA, BELEVÁGUNK? KEZDJÜK MINDJÁRT AZ ELSŐ LÉPÉSSSEL: MEGSZÜLETÜNK.

Phury az asztalra könyökölt a laptop két oldalán, és megdörzsölte a halántékát. Próbált a valóságban maradni, és nem átcsúszni a varázsló kopár sírkertjébe.

A számítógép képernyője villódzott előtte, és miközben azt nézte, eszébe jutott az a sok levél, amely a testvériség központi postafiókjába érkezett. AZ ELIT még mindig nem fogta fel a helyzet komolyságát. A körlevélben, amit Phury kiküldött nekik, beszámolt a támadásokról, és felszólított mindenkit, hogy igyekezzen elhagyni Caldwellt, és keressen menedéket a biztonságos házaikban. Nagyon óvatosan fogalmazott, nehogy pánikot keltsen, ám ezek szerint nem volt elég egyértelmű az üzenet.

No persze, az ember azt gondolná, hogy az a tény, hogy az ELNÖKÜKET és a FELÉT brutális módon meggyilkolták, már önmagában is bőven elég lenne.

Istenem, olyan sok haláleset történt az ALANTASOK jóvoltából tegnap este és ma... az arisztokrácia reakciója alapján pedig még ennél is több volt várható. Hamarosan.

Lash minden olyan arisztokrata család címét tudta, aki a városban élt, ezért AZ ELIT meglehetősen nagy hányada közvetlen veszélyben volt. A szegény kölyöknek pedig nem is kellett feltétlenül minden

nevet és címet kiadnia a kínzás hatására, ugyanis, ha az ALANTASOK már bejutottak néhány házba, elég nyomot találhattak arra, hogy a többi családot hol találják: címjegyzékek, báli meghívók, gyűlések ütemezése. Lash információi úgy sújtanak le a városra, mint egy földrengés, és le fogják tarolni az egész környéket.

- És vajon AZ ELIT okosan viselkedik-e ebben a fenyegetett helyzetben? Nem.

Az e-mail szerint, amit Phury épp most kapott a Hercegek Tanácsának pénztárosától, az idióták nem fognak elutazni a biztonságos házaikba. Helyette inkább estélyt rendeznek, hogy így gyászolják „ennek a köztisztelőben álló férfinak és a FELÉNEK döbbenetes elvesztését”.

Egyértelműen azért, hogy ki-ki megmutathassa magát és hatalmi harcot vívhassanak az ELNÖKI tisztség betöltéséért.

A levél végén pedig a fickó bizalmasan megsúgta, hogy AZ ELIT tanácsa gondoskodni fog róla, hogy mindenképpen behajtsák az adósságot, amelyet Qhuinn tétlenek következményeként Lash szülei kaptak volna.

Micsoda kötelességtudat! De persze egyáltalán nem arról volt szó, hogy a pénzt maguknak akarták volna, hogy... mondjuk... ünnepséget szervezzenek az új ELNÖKNEK. A, dehogya! Ezzel a gesztussal inkább azt akarták biztosítani, hogy „precedens értékű legyen az, hogy a rossz cselekedetek igenis megkapják a büntetésüket”.

Na persze.

Még szerencse, hogy Qhuinn már nem tartozott ezek közé a pojacák közé, habár mindenkit meglepett Wrath határozata, mikor kinevezte a fiút John ÉLETÖRÉNEK. Bátor lépés volt, tekintve, hogy a kinevezés visszamenőlegesen lépett érvénybe. És mindezt csak azért, mert Qhuinn nem a megfelelő módon vetett véget egy összecsapásnak John és Lash között? Biztos, hogy több volt e mögött, mint amennyit tudni lehetett. Valami történhetett a zuhanyozóban, amit bizalmasan kezeltek. Máskülönben nem lett volna értelme ennek a megoldásnak.

AZ ELIT tudni fogja, hogy Wrath a védelmébe vette Qhuinnt, ami később valahogy még vissza fog ütni a királyra. Phury ennek ellenére

örült, hogy a dolog így végződött. John, Blay és Qhuinn voltak az osztály legjobbjai, Lash pedig... nos, Lash mindig bajt jelentett.

Qhuinn-nek a két szeme különböző színű volt ugyan, valójában azonban Lash volt a selejtes. Valami nagyon nem stimmel azzal a kölyökkel.

A számítógép sípolt egyet, és egy újabb levél érkezését jelentette a postafiókba. Ezúttal az előző ELNÖK jobb keze írt. És mit ad isten, a fickó hangsúlyozta, hogy „határozottan fel kell lépni a mostanában történt tragikus veszteségeket okozó események ellen, amely azonban nem jelent különösebb veszélyt biztonságos lakóhelyünkre. Az a legjobb, ha összegyűlünk, és megtartjuk az ilyenkor szokásos hagyományos gyászszertertást drága elvesztett társainkért...”.

Hát mi ez, ha nem ostobaság? Akinek egy csepp esze van, az fogná a holmiját, begyömöszölné a sok egymáshoz passzoló bőröndbe, és villámgyorsan elmenekülne a városból, aztán vissza sem jönne, amíg meg nem oldódna a helyzet. De nem, ők nem. Ők inkább előveszik az ünnepi öltözetüket, és azzal a sok fekete ruhával és a szertartásos részvétellel az arcukon úgy viselkednek, mintha egy filmben játszanának. Phury szinte hallotta a bonyolult körmondatokban megfogalmazott, hamis együtt érző szavakat, amelyeket egymásnak mondogatnak, valamint a politikai irányításról folytatott udvarias vitákat, miközben libériás szolgák járkálnak közöttük, és gombakrémes szendvicseket kínálnak nekik.

Phury azért reménykedett, hogy végül majd csak észhez térnek, mert bár bosszantónak találta őket, azt azért nem kívánta nekik, hogy egy nap arra ébredjenek, hogy meghaltak. Képletesen értve persze. Wrath felszólíthatná őket, hogy utazzanak el a városból, de azzal valószínűleg csak azt érné el, hogy még makacsabban ragaszkodnának az ittmaradáshoz. A király és az arisztokrácia nem voltak barátok. A fenébe, még szövetségeseeknek is alig lehetett nevezni őket.

Újabb e-mail érkezett, többnyire ugyanazzal a szöveggel:

MARADUNK ÉS ESTÉLYI FOGUNK TARTANI.

Istenem, nagyon ráfért volna már egy cigaretta!

És milyen jó lett volna...

Váratlanul kinyílt a szekrény ajtaja, és Cormia lépett *be a földalatti alagútból az irodába*. A kezében levendulaszínű rózsát tartott, arcán szerény visszafogottság tükröződött.

— Cormia? — szólalt meg Phury meglepetten, majd rögtön nevetségesnek érezte magát. Naná, hogy Cormia. Nem is változtatta meg a nevét Trixie-re vagy Irene-ra *AZ* elmúlt néhány órában. — Valami baj van?

— Nem akartalak zavarni. Fritz mondta, hogy... — megfordult, mintha arra számítana, hogy a komornyik ott áll közvetlenül mögötte. — Ó... ő kísért le ide.

Phury felállt, és arra gondolt, a *HŰSÉGES* nyilván így akarta jóvátenni a tegnapi esti hibáját, amikor pocsek időzítéssel megzavarta őket. Micsoda kincs egy ilyen alkalmazott!

— Örülök, hogy itt vagy.

Nos, az öröm nem a legtalálóbbszó volt rá. Sajnos, a cigaretta utáni vágyát valami egész más váltotta fel, amelyben szintén a szájnak jutott szerep, habár a szívó mozdulat mindkettőnek szerves része volt

Egy újabb e-mail érkezett, amit a laptop sípoló hangja jelzett. Mindketten a számítógépre néztek.

— Ha elfoglalt vagy, elmehetek...

— Nem vagyok. — *AZ ELIT* olyan volt, mint egy betonfal, és tekintve, hogy mennyire fájt már így is a feje, nem látta értelmét, hogy továbbra is a makacsságuk mozdulatlan kőfalába ütögesse. Sajnálatos módon, addig nem tehet semmit, amíg egy újabb tragikus esemény be nem következik. Akkor majd megint küld egy e-mailt...

Csakhogy az már nem ő lesz, nem igaz? Most is csak azért ő intézte ezt a feladatot, mert a többiek *el* voltak foglalva a harccal.

— Hogy vagy? — kérdezte a lánytól, hogy elterelje a gondolatait, és mert őszintén érdekelte a válasz.

Cormia körülnézett az irodában.

— Nem is gondoltam volna, hogy itt lent ilyesmi van.

— Akarod, hogy körbevezesselek?

Cormia habozott, és felemelte a levendulaszínű rózsát, amelyet a kezében tartott... éppolyan színe volt, mint a karkötőnek, amit John vett neki.

— Azt hiszem, a virágnak vízre lenne szüksége.

— Ezen könnyen segíthetek. — Phury szeretett volna adni neki valamit, bármit. Lehajolt, és egy huszonnégy darabos kartonból kivett egy ásványvizes üveget. Kinyitotta, majd ivott belőle egy nagy kortyot, hogy kevesebb víz legyen benne, aztán az íróasztalra tette. — Ebben van elég, hogy boldoggá tegye.

Nézte Cormia kezét, ahogy belecsúsztatja a virágszálat az ideiglenes vázába. Olyan szép és fehér volt a keze... de mennyivel jobb lenne, ha inkább őt simogatná vele!

Mindenhol.

Kihúzta az ingét a nadrágból, majd felállt, és megkerülte az íróasztalt, miközben ellenőrizte, hogy az ing alja biztosan eltakarja-e az ágyékát. Nem szerette a slampos öltözéket, de úgy döntött, még mindig jobb, mintha a lány észrevenné, hogy felizgult.

Mivel ez volt a helyzet. Örülten kívánta. Az volt az érzése, hogy ez már mindig így lesz, ha a közelében van. A tegnap este, amikor a kezébe élvezett, mindent megváltoztatott.

Kinyitotta és megtartotta az iroda ajtaját.

- Gyere, nézd meg a kiképzőközpontunkat!

Cormia követte az irodából, Phury pedig körbevette, megmutatott neki mindent, és közben elmesélte, mi minden található az egyes helyiségekben: a tornateremben, a szertárban, az orvosi szobában és a lövészcsarnokban. A lány érdeklődve hallgatta, nem szólt semmit, de Phurynek az volt az érzése, hogy valamit el akar neki mondani.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy mit.

Visszamegy a másik oldalra.

Megálltak az öltöző előtt.

— Itt öltöznek át a fiúk, és itt szoktak lezuhanyozni. Az osztálytermek pedig arra vannak.

Istenem, nem akarta, hogy elmenjen! Mégis mi a fenét tehetne más? Nem hagyott neki szerepet ideát.

NEKED SINCS MÁR ITT SEMMI SZEREPED, jegyezte meg a varázsló.

— Gyere, megmutatok neked egy osztálytermet! — mondta, hogy elodázza a búcsút.

Bement abba, amelyikben ő is tanított, és furcsa büszkeséget érzett, hogy megmutathatja a lánynak, ahol dolgozik.

Vagyis csak dolgozott.

— Mik ezek? — kérdezte Cormia és a táblára írt számokra mutatott.

— Ja... igen... — Phury odalépett, fogott egy szivacsot, és letörölte róla a számokat. Az órán azt számolgatták, hány sebesültje lenne annak, ha egy bomba felrobbanna Caldwell belvárosában.

Cormia keresztbe fonta a karját a mellkasán, amivel inkább önmagát próbálta egyben tartani, mintsem az elutasítását kifejezni.

— Azt hiszed, nem tudom, mit csinálnak a testvérek?

— Attól még nem szeretném, hogy bármi emlékeztessen rá.

— Vissza fogsz még menni a testvériségbe?

Phury megdermedt, és arra gondolt, hogy biztosan Bella mondta el neki.

— Nem is tudtam, hogy hallottad, hogy kizártak.

— Sajnálom, nem tartozik rám...

— Nem, semmi baj... hát igen, azt hiszem, a harcos napjaimnak vége. — Hátrapillantott a válla fölött, és döbbenetesen vette észre, milyen tökéletesen néz ki a lány, ahogy karba tett kézzel áll, és nekitámaszkodik a padnak, amely mögött a diákok szoktak ülni az órákon. — Megengeded, hogy... lerajzoljalak?

Cormia elpirult.

— Azt hiszem... igen, ha akarod. Csinálnom kell valamit?

— Csak maradj ott, ahol vagy! — Phury visszatette a szivacsot a tábla alsó tartójára, majd felvett egy darab krétát. — Vagy mégis. Leengednéd a hajad?

Amikor a lány nem válaszolt, hátrapillantott, és meglepetten tapasztalta, hogy egymás után húzza ki a hajtűket a hajából, és a hosszú szőke tincsek lehullanak az arcára, a nyakára és a vállára.

Cormia még a terem halovány fényében is ragyogott.

— Ülj fel az asztalra! — mondta neki Phury rekedt hangon. — Kérlek!

A lány megtette, amit kért, és keresztbe tette a lábát...szentséges szűz, a ruhája szétnyílt, és egészen a combjáig kivillant meztelen bőre! Amikor megpróbálta összezárni, Phury uttogva azt mondta:

- Ne! Hagyd!

Cormia keze megállt a levegőben, majd visszatért az oldala mellé, és az asztallapra támaszkodott, hogy megtartsa a felsőtestét.

- Így jó?

- Ne. Mozdulj.

Phury szépen lassan rajzolni kezdte, a kréta eggyé vált a kezével, és a rajzoló mozdulatokkal gondolatban a lány testét simogatta. A nyakán időzött, majd lejjebb siklott a mellére, csípőjének gömbölyű vonalára, majd végig hosszú, sima lábán. A kezével szeretkezett vele, miközben a kréta halk sercegő hanggal lassan kirajzolta az alakját a táblán.

Vagy az a lélegzése volt?

- Nagyon jól rajzolsz — jegyezte meg Cormia.

Phury túlságosan el volt foglalva azzal, hogy mohón habzsolja a látványt, ezért nem tudott válaszolni. Teljesen lekötötte, hogy elképzelje, mi mindent fog vele csinálni, miután befejezte a rajzot.

Egy örökkévalóság után, amely csupán egy pillanatig tartott, hátralépett, és megnézte a művét. Tökéletes lett. Cormia volt, de még valami több... szinte süttött róla a szexualitás, amelyet nem lehetett nem észrevenni. Phury nem akarta megijeszteni, de nem tudta volna másképp lerajzolni. A teste minden porcikájából sugárzott az erotika, ott volt a testtartásában és az arcán is. Csodálatosan nőies volt, egy igazi szexuális eszménykép. Legalábbis számára.

— Kész van — mondta fojtott hangon.

— Ez... ez lennék én?

— Igen, ahogy én látlak téged.

Hosszú pillanatokig egyikük sem szólalt meg. Aztán Cormia meglepetten azt mondta:

— Gyönyörűnek tartasz.

Phury végighúzta az ujját a vonalakon, amit rajzolt.

— Így igaz. — A csendben még nagyobbnak tűnt a távolság kettejük között, és Phury elbizonytalanodott. — Nos, akkor... — kezdte. — Nem maradhat itt a táblán...

— Kérlek! Ne! — mondta Cormia, és kinyújtott kezével tiltakozott. — Hadd nézzem még magamat egy kicsit! Kérlek!

Oké. Rendben. Bármit, amit csak akart. Istenem, ezen a ponton, ha a lány azt kívánta volna, hogy álljon le a szíve, a vén ketyegő szíves-örömet engedelmeskedett volna a parancsnak. Ő lett az irányító felette, a testével csakis ő rendelkezett, és bármit, amit kért volna tőle, Phury azonnal megtette volna. Kérdés nélkül. Az sem számított, milyen áron.

Az agya leghátsó szegletében tudta, hogy ez az összekötődött férfiakra jellemző tulajdonság volt: a nő parancsolt neki és pont. Csakhogy ő nem kötődhet össze Cormiával! Ugye?

— Olyan gyönyörű! — mondta a lány, és zöld szemével mereven nézte a táblát.

Phury odafordult felé.

— Te vagy gyönyörű, Cormia. Ilyen vagy.

A lány szeme egy röpke pillanatra megvillant, majd mintha zavarban lenne, a ruha hasítékához nyúlt, hogy összezárja a combján.

— Kérlek, ne! — kérte Phury, és ugyanazokat a szavakat visszhangozta suttogva, amelyeket a lány mondott neki az előbb. — Hadd nézzelek még egy kicsit. Kérlek!

A feszültség egyre nagyobb lett köztük, szinte szikrázóit a levegő.

— Ne haragudj! — szólalt meg a férfi, miközben magára haragudott. — Nem akartam, hogy úgy érezd...

Cormia leengedte a kezét, és a selymes fehér anyag, olyan engedelmesen hullott vissza, hogy Phury legszívesebben megcirógatta volna a ruha képzeletbeli fejét, és csontot dobott volna neki, mint egy jó kutyának.

— Nagyon erős az illatod — jegyezte meg a lány mély hangon.

— Igen. — Phury letette a krétát, majd mély lélegzetet vett, és beszívta a jázminillatot. — Neked is.

— Szeretnél megcsókolni, ugye? Phury bólintott.

— Igen.

— Kihúztad az inged a nadrágodból. Miért?

— Mert felizgultam. Attól a pillanattól kezdve merev vagyok, hogy beléptél az irodába.

Cormia felszisszent a válasz hallatán, és a tekintete lesiklott a férfi mellkasáról a csípőjére. Amikor az ajka kissé szétnyílt, Phury pontosan tudta, mire gondol: arra, amikor elévezett a kezében.

— Elképesztő — mondta a lány lágyan. — Amikor a közeledben vagyok, úgy tűnik, mintha semmi sem számítana. Semmi, csak...

Phury lassan odament hozzá.

— Tudom.

Amikor megállt előtte, Cormia felnézett.

— Meg fogsz csókolni?

— Ha megengeded. !]

— Nem lenne szabad. — A kezét a férfi mellkasára ilj tette, de nem tolta el magától. Megfogta az ingét, és olyan erősen szorította, mint egy fuldokló a mentőövet. — Nem szabad.

— Tudom. — Phury egy tincset simított a lány füle mögé. Olyan kétségbeesetten vágyott rá, hogy valahogy — bárhogy — bejusson a testébe, hogy már gondolkodni sem bírt. Amit érzett, miközben ott állt előtte, olyan elemi volt, olyan mélyről jövő, amelyet csak egy férfi tud érezni. — De titokban tarthatnánk, Cormia. Csak mi ketten tudnánk róla, senki más. Csak te meg én.

— Titokban... szeretem a titkokat. — Feljebb emelte az állát, amivel felkínálta a férfinak azt, amire vágyott.

— Én is — morogta Phury, és térdre ereszkedett előtte.

Cormia zavartnak tűnt.

— Azt hittem, meg akarsz csókolni...

— így is van. — Megfogta a lány bokáját, aztán a lábszárát simogatta fel-le. — Majd elepedek érte!

— De akkor miért...

Phury lágyan szétnyitotta a lány keresztbe tett lábát, mire a ruha — az isten áldja meg érte! — oldalra csúszott, és feltárt mindent, amire

Phury vágyott: az ágyékát, a combját és a kis hasítékot, amiért úgy sóvárgott.

Megnyalta az ajkát, és végigsimított a lába belső oldalán, aztán gyengéden, de kérlelhetetlenül még egy kicsit széjjelebb nyitotta. Cormia egy vágytól fűtött sóhajjal hátrahajolt, hogy a férfi még jobban hozzáférhessen, amivel jelezte, hogy ő is legalább annyira benne van, mint ő.

Feküdj hanyatt! — mondta Phury. — Dőlj hátra és nyújtózz ki!

Ó, *ISTENEM*... Olyan sima és selymes volt, mint a bársony, ahogy hátradőlt, és lefeküdt az asztalra.

— így?

— Igen... pontosan így.

Végigsimított az egyik lábán, majd megemelte, és a vállára tette. A vádlijánál kezdte csókolgatni, majd egyre feljebb haladt, azon az úton, amelyet az előbb a keze cirógatott. A comb közepén megállt, hogy még *egyszer* ellenőrizze, vajon Cormia még mindig beleegyezik-e abba, amire készül. A lány tágra nyílt szemmel nézte, az ujjai az ajkán voltak, a lélegzése felgyorsult, és végül már pihegett.

— Megengeded, hogy folytassam? — kérdezte kissé eltorzult, reszelős hangon. — Mert, ha egyszer elkezdem, nagyon nehezen tudok megállni, és nem szeretnék megijeszteni.

— Mit fogsz csinálni velem?

— Ugyanazt, amit te tettél velem tegnap a kezeddal. Csak én a számat fogom használni hozzá.

Cormia felnyögött, és a mennyezetre nézett.

— Ó, szentséges szűz...

— Ez igent jelent?

— IGEN!

Phury a ruha deréköve felé nyúlt.

— Gondoskodni fogok rólad. Bízz bennem!

Ó, igen, ebben biztos volt. Egy része biztos volt benne, hogy gyönyört fog okozni a lánynak, habár még soha nem csinált ilyesmit azelőtt.

Kioldotta az övet és szétnyitotta a ruhát.

Cormia teste feltárult előtte: kemény, feszes melle, lapos hasa és a lába között lévő csábító, halvány, női ajak. Lágyan megérintette, és olyan érzése volt, mintha megelevenedett volna előtte a tegnapi rajz, és végre itt volt az az izgató, nőies jelenség... csak ezúttal hús-vér formában.

— Krisztusom... — A szemfoga megnyúlt, és az alsó ajkába fúródott, amitől eszébe jutott, hogy jó ideje nem ivott már. A toroka mélyéről feltörő hang egyszerre volt követelés és kérés, ám azt nem tudta, mennyi volt ebből a lány teste utáni vágy, és mennyi a vére utáni.

Habár számított ez egyáltalán?

— Cormia... szükségem van rád.

Amikor a lány széttárta előtte a lábát, Phury úgy érezte, ennél szebb ajándékot még soha életében nem kapott senkitől. Kivillant az az apró, rózsaszín pont, amelyre már annyira vágyott, és amely máris fényesen csillogott a nedvességtől.

Lesz ez még nedvesebb is, gondolta.

Egy morgással lehajolt, és megérintette a nyelvével a lány legérzékenyebb pontját.

Mindketten felkiáltottak. Cormia megragadta Phury haját, és magára húzta, ő pedig megfogta a lány combját, és még erősebben szorította lába közé az ajkát. Olyan meleg volt a teste a szája alatt, meleg és nedves, aztán csak még nedvesebb lett a csókjai hatására. Cormia felnyögött, amikor az ösztönök lassan mindkettőjük íelett átvették az irányítást. Phury hevesen nyalta, a lány pedig előre-hátra mozgatta a csípőjét.

Istenem, a hangok, hihetetlenül izgatóak voltak!

Az íze pedig még annál is jobban.

Phury felpillantott a hasára, majd a mellére, és azonnal meg akarta érinteni a mellbimbóját. Felnyúlt a

kezével, és először lágyan, majd erősebben megcsipkedte a hüvelykujjával.

Attól, ahogy Cormia teste ívben hátrafeszült, majdnem azonnal elélezett. Egyszerűen túl sok volt neki.

— Mozsasd gyorsabban a csípődet! — mondta neki. — Kérlek... ó, istenem, nyomkodd magad hozzám!

Cormia elkezdte ringatni a medencéjét előre-hátra, Phury pedig kinyújtotta a nyelvét, és nem mozdította meg, csak hagyta, hogy a lány oda-odaérintve a lába közét, úgy okozzon magának örömet, ahogy jólesik neki. Ezt azonban nem sokáig csinálta. Muszáj volt még közelebb jutnia hozzá. A tenyerével megragadta a fenekét, és erősen maga felé húzta, mire az egész arca hozzányomódott a lába közéhez, és már csak az ő illatát érezte, már csak az ő íze volt a szájában.

Aztán elérkezett az ideje, hogy komolyabbra fordítsa a dolgok menetét.

Feljebb emelte a fejét, és a nyelve hegyével a kis kiálló pontot kezdte pöckölni. Cormia szagatott lélegzetvételeiből tudta, hogy jó helyen jár. Amikor a csípője erőteljesen beindult, Phury megfogta a kezét, hogy megnyugtassa. A lány olyan erősen szorította meg a felé nyújtott tenyeret, hogy Phury futólag arra gondolt, meg fog látszani rajta a körme nyoma. Ám ettől csak még fantasztikusabbnak érezte. Azt akarta, hogy ilyen nyomok borítsák be a hátát, és a... fenekét is.

Arra vágyott, hogy minden érzékét csak ő töltsse ki, miközben belehatol a testébe.

Szerette volna megjelölni.

Cormia tudta, hogy a teste ugyanazt csinálja, amit a Nemzőé előző nap este. Az egyre fokozódó érzés, a sürgetés, ami belülről feszítette, arról tanúskodott, hogy ő is azt éli át, amit a férfi.

Már csak egy hajszál választotta el tőle.

A Nemző hatalmas volt a lába között, széles válla szétfeszítette. Csodálatos, sokszínű haja ráhullott a combjára, a szája pedig betakarta az ajkát, sikamlós nyelve izgatóan szánkázott a redők közt. Olyan csodálatos érzés volt, pompázatos, félelmetes, és elkerülhetetlen... az egyetlen ok pedig, hogy nem esett pánikba, az volt, hogy a férfi fogta a kezét.

Ez az egyetlen kapcsolat többet mondott ezer biztató szónál, annál is inkább, mert ha a férfi beszélni próbált volna, ahhoz előbb abba

kellett volna hagynia azt, amit csinált. Az pedig egyenesen bűn lett volna.

Amikor úgy érezte, hogy mindjárt darabokra hullik, egy energiahullám söpört végig a testén, és elrepítette valami távoli helyre, miközben a csípője ritmikusan mozgott előre-hátra. Amikor ez a csodálatos feszültség kirobbant, az érzés olyan földöntúli volt, hogy Cormia szemébe könny szökött, és valamit kiáltott... vagy az is lehet, hogy csak a lélegzet szakadt ki belőle hangosan.

Amikor lecsillapodott, a Nemző felemelte a fejét, és a nyelvével még egyszer megcirógatta az ajkát, aztán eltávolodott a lába közétől.

• — Jól vagy? — kérdezte, miközben sárga szemében vad tűz égett.

Cormia válaszra nyitotta a száját, de semmi értelmes nem jött ki rajta, ezért csak bólintott.

A Nemző lassan, izgatóan megnyalta a száját, a szemfoga vége kilátszott... és még hosszabbra nyúlt, amikor a nyakára tévedt a tekintete.

Cormia számára a legtermészetesebb dolognak tűnt,
A^6D

hogy oldalra fordítsa a fejét, és felkínálja neki a torkát.

— Vegyél belőlem! — mondta.

A férfi szeme megvillant, majd lassan feljebb csúszott a testén, megcsókolta a hasát, megállt egy időre a mellénél, és a nyelvével nyalogatni kezdte. Ezután a szemfoga a lány nyakát súrolta.

— Biztos vagy benne?

— Igen... Ó, ISTENEM!

A Nemző harapása gyors volt és határozott... ahogy Cormia elképzelte. Elvégre egy testvér volt, akinek szüksége volt az éltető nedűre, arra, amely mindannyiukat életben tartotta, ő pedig nem törékeny virágszál volt, aki ezt ne bírta volna ki. Adott neki a véréből, a Nemző pedig elfogadta, és amikor szívni kezdte, Cormia érezte, hogy a vad tűz újból feléled benne.

Megmozdult az asztalon, és szétnyitotta a lábát.

— Vegyél belőlem, miközben... bennem vagy!

A Nemző anélkül, hogy elengedte volna a torkát, felmordult, és elkezdte kigombolni a nadrágját. Az öv csatja hangosan odakoppant

az asztalhoz. Egy durva mozdulattal lejjebb csúsztotta a lány testét az asztal széléhez, a kezével a térde alá nyúlt, és széttárta.

Cormia érezte, hogy egy kemény, merev és forró rúd nyomul a lába közé...

Majd megáll.

A nyakán a szívás lecsendesedett, és gyengéd csókká szelídült, végül abbamaradt, és a Nemző mozdulatlaná vált, csak a levegő áramlott ki-be a száján. Cormia még mindig érezte a vérében a szexet, érezte sötét, fűszeres illatát és a vágyát, hogy a véreből igyon, a férfi azonban ennek ellenére nem mozdult, pedig széttárt lába között feküdt.

A Nemző lassan elengedte a lábát, lágyan letette az asztalra, és felhúzta magához a testét, majd a fejét a vállába fúrta.

Cormia gyengéden átölelte, miközben a férfi úgy egyensúlyozta hatalmas, izmos testét, hogy ne nyomja össze őt.

— Jól vagy? — kérdezte Cormia a fülébe sűgva.

A férfi bólogatott, de a fejét még szorosabban nyomta a vállába.

— Szeretném, ha tudnál valamit.

— Mi a baj? — kérdezte Cormia és megsimogatta a hátát. — Mondd el!

A Nemző valamit mondott, amit nem lehetett érteni.

— Tessék?

— Még... szűz vagyok.

32. fejezet

— Ma este? — kérdezte Xhex. — Ma este mész északra?

Rehv bólíntott, és a tekintete visszatért az íróasztalára kiterített papírokhoz. Az új klubjának a tervei voltak. Az építkezés rajzai beleptek minden helyet az asztalon, és maguk alá temették az összes többi iratot.

Nem. Nem ilyenre gondolt. A klub belsejének elrendezését nem találta megfelelőnek... túlságosan is nyitott volt. Ő olyan belsejt akart, ahol sok kis sötét zug van, ahová a vendégek behúzódhatnak. Persze, akart táncparkettet is, de nem szögleteset, hanem valami szokatlan alakút. Azt szeretne volna, ha a klub egy kicsit hátborzongató. Kissé

félelmetes, ugyanakkor nagyon elegáns. Olyan helyet akart, amely Edgár Allan Poe, Bram Stoker és Hasfelmetsző Jack keveréke, ugyanakkor csupa krómozott és fényes, fekete felületű bútorral berendezett. A viktoriánus és a modern gótikus stílus találkozása.

Ez a terv, amely előtte feküdt, olyan volt, mint bármely más klub a városban.

Félretolta a papírokat, és az órájára nézett.

— Mennem kell.

Xhex keresztbe fonta a mellén a karját, és megállt az iroda ajtaja előtt.

— Nem! Szó sem lehet róla! — mondta Rehv.

— Én is menni akarok.

— Szörnyű déja vu érzésem van. Nem ugyanerről vitáztunk tegnapelőtt? És azelőtt még vagy ezerszer? A válasz akkor is és most is: „nem”!

— De miért? — csattant fel Xhex ingerülten. — Soha nem értettem, miért nem engeded, hogy veled menjek. Trez bezzeg mehet.

— Trez más. — Rehv összefogta magán cobolyprém kabátját, és kihúzta az íróasztal fiókját. Az újonnan vásárolt, negyvenmilliméteres Glock tökéletesen passzolt a fegyvertartóba, amelyet drága öltönye alá felvett.

— Tudom, mit szoktál csinálni. A hercegnővel. Rehv egy pillanatra mozdulatlaná dermedt. Aztán folytatta a fegyverek elrejtését a ruhájába.

— Naná, hogy tudod. Találkozom veled. Odaadom a pénzt. Elmegyek.

— Nem csak ennyi.

A férfi kivillantotta a szemfogát.

— De. Igen.

— Nem. Ezért nem akarod, hogy én is ott legyek, hogy lássam.

Rehv összeszorította az állkapcsát, majd mereven ránézett a biztonsági főnökére az iroda túlsó végéből.

— Nincs benne semmi érdekes, amit látni kellene. Ezennel pedig lezártam a témát.

Xhex nem sokszor hátrált meg, ám ezúttal volt benne annyi jó érzés, hogy nem feszítette tovább a húrt. A harag azért még látszott a szemében, amikor azt mondta:

— Nem sok jót jelent, hogy felborította a rendet. Elmondta, miért tette?

— Nem. — Rehv az ajtó felé indult. — De ez is csak a szokványos üzlet lesz, mint mindig.

— Ez soha nem egy szokványos üzlet. Csak úgy tűnik, te ezt már elfelejtetted.

Rehv visszagondolt arra a sok mocskokra, amelyben, az elmúlt években része volt, és tudta, hogy a jövőben is ugyanez vár rá.

— Nagyon tévedsz, ha azt hiszed, hogy elfelejtettem. Hidd el!

— Árulj el nekem valamit! Ha megpróbálna bántani, meghúznád a ravaszt, hogy megöld?

— Vegyük úgy, hogy ezt meg sem kérdezted.

Már maga ez a téma is elég volt ahhoz, hogy Rehv úgy érezze, legszívesebben lenyúzná magáról a bőrét, és elküldené a tisztítóba. Az a tény azonban, hogy Xhex egy olyan dolgról kérdezte, amelynek még a lehetőségét sem volt hajlandó számításba venni, túlment minden határon.

Igazság szerint a lelke egy része imádta azt, amit havonta egyszer meg kellett tennie. Azt a valóságot azonban nem tudta elviselni, miután visszatért a világba, amelyben az idő legnagyobb részét töltötte, abba a világba, ahol a dopamin segítsége nélkül képtelen lett volna létezni, hiszen csak így tudott hozzávetőlegesen hétköznapi és egészséges életet élni.

Azt a kis visszataszító epizódot pedig, amely hozzátartozott az életéhez, nem volt hajlandó senkivel sem megosztani.

Xhex csípőre tette a kezét, és felszegte az állát. Ez volt a klasszikus póz, amelyet mindig felvett, amikor vitatkoztak.

— Hívj fel, miután végeztél!

— Mindig fel szoktalak hívni.

A férfi összehajtogatta az új klub terveit, fogta az egy napra bepakolt táskáját, majd kilépett az irodából, és kiment a sikátorba. Trez a Bentley-ben várta, ám amikor észrevette, kiszállt a volán mögül.

A fekete kidobó mély, dallamos hangja megszólalt Rehv fejében.

KÖRÜLBELÜL FÉL ÓRA MÚLVA OTT LESZEK, HOGY FELMÉRJEM A TEREPET ÉS MEGNÉZZEM A KIS HÁZAT.

— Nagyszerű.

MONDD, HOGY NEM VETTED BE A GYÓGYSZERED!

Rehv megütögette a férfi vállát.

— Már egy órája gyógyszermentes vagyok. És igen, nálam van az ellenméreg.

AKKOR JÓ! VEZESS ÓVATOSAN, SEGGFEJ!

— Nem, majd direkt azt fogom nézni, mikor üthetek el egy kóbor szarvast, vagy rohanhatok bele egy szálfákat szállító kamionba.

Trez becsukta az ajtót és hátralépett. Széles mellkasán összefonta izmos karját, és egy tőle ritkán látott mosolyt villantott fel. Szemfoga fehéren világított fekete arcában. Egy rövid pillanatra a szeme zölden megvillant, amely a móroknál a kacsintás megfelelője volt.

Amikor Rehvenge elhajtott, örült, hogy olyan valaki áll mögötte, mint Trez. Ő és a testvére, iAm még a manipulátorokat is megszégyenítő trükkök sokaságával rendelkezett. Nem csoda, hiszen a s'Hisbe Árnyékok királyi tagjai voltak.

Rehv rápillantott az autó órájára: negyed tizenkettőt mutatott. Hajnali egykor volt találkozója a hercegnővel, és mivel körülbelül kétórás út állt előtte észak felé, ha időben oda akart érní, úgy kellett száguldania, mint egy örültnek.

Amikor rákapcsolt, Xhex jutott eszébe. Nem akarta tudni, hogy a nő honnan jött rá a szexre... és nagyon remélte, hogy

ezt tudván is tiszteletben fogja tartani a kérését, és nem megy oda, hogy az árnyékban megbújva leskelődjön utána.

Gyűlölte, hogy Xhex tudta róla, hogy nem több, mint egy kurva.

Phury egyrészt alig hitte el, hogy kicsúszott a száján, hogy még szűz, másrészt viszont örült annak, hogy kimondta.

Fogalma sem volt arról, mit gondolhat Cormia, mivel a lány síri csendben volt.

Csak annyira húzódott el tőle, hogy a hímveszőjét vissza tudja gyömöszölni a nadrágba. Felhúzta a cipzárt, majd Cormián is összezárta a ruha két oldalát, hogy betakarja a testét.

A köztük feszülő csendben járkálni kezdett a helyiségben. Az ajtótól a terem távolabbi faláig, majd vissza.

Cormia minden mozdulatát élénken figyelte. Istenem, mi a fenét gondolhat róla?

— Gondolom, nem is számít — mondta. — Nem is tudom, miért hoztam fel egyáltalán.

— Hogy lehetséges ez... Sajnálom. Nem helyes, hogy ilyet...

— Ne! Szívesen megmagyarázom. — Phury egy pillanatra elhallgatott, mert nem volt benne biztos, hogy a lány olvasott-e valamit Zsadist múltjáról. — Fiatalkoromban cölibátust fogadtam. Hogy megerősítsem magam. És kitartottam a fogadalmam mellett.

Azért nem egészen így volt, haver, duruzsolta a fejében a varázsló. Miért nem mesélsz arról a kurváról? Mondd el neki, hogy volt egy prostituált, akit meg akartál kefélni a Zero Sum mosdójában, de nem sikerült?

Milyen tipikus, hogy ilyen téren vagy kivételes! A földkerekség egyetlen elfuserált szüze!

Phury megállt a rajz előtt a táblánál. Mindent tönkretett.

Fogott egy krétát, és az alak lábánál kezdve elkezdte rajzolgatni rá a borostyánleveleket.

— Mit csinálsz? — kérdezte Cormia. — Elrontod!

Ó, kislány, felelte a varázsló, bármennyire jól tud is rajzolni, a tönkretétel ezerszer jobban megy neki.

Nemsokára az egész alakot beborították a borostyánlevelek. Amikor Phury kész lett, hátralépett a táblától.

— Egyszer már kipróbáltam a szexet, de nem jól sült el.

— Miért nem? — kérdezte Cormia fojtott hangon.

— Nem volt megfelelő a partner. Nem jól választottam. Ezért abba hagytam.

Egy perc csend után a lány halkán lekászálódott az asztalról.

— Pont úgy, mint most velem. Phury megpördült.

— Nem, ez nem...

— Abba hagytad vagy sem? Úgy döntöttél, hogy nem folytatod tovább.

— Cormia, nem erről van...

— Kinek tartogatód magad? — A lány tekintete azt sugallta, sokkal többet tud, mint amennyit elmond. — Vagy úgy lenne helyesebb a kérdés, hogy miért tartogatód? Bella az oka? A róla való fantáziálásod? Ez állított meg? Ha igen, akkor nagyon sajnálom a kiválasztottakat. Ha viszont azért választottad a cölibátust, hogy elszigetelve biztonságban tartsd magad, akkor pedig téged sajnállak. Micsoda hazugság, hogy te vagy a faj ereje!

Igaza volt. A pokolba is, tökéletesen igaza volt!

Cormia felcsavarta a haját, és egy királynő méltóságával nézett rá, miközben a feje tetejére tűzte a tincseket.

— Visszamegyek a szentélybe. Minden jót kívánok neked!

Amikor elfordult, Phury utána sietett.

— Cormia, várj...

A lány elhúzta a karját, amikor Phury meg akarta fogni.

— Mégis mire kellene várnom? Egészen pontosan mi fog megváltozni? Semmi. A többiekkel leszel. Ha képes vagy rá. Ha pedig nem, le kell mondanod erről a tisztségről, hogy

valaki más képviselhesse azt az erőt, amelyre a fajnak szüksége van.

Ezzel kiment, és becsapta maga mögött az ajtót.

Phury egyedül maradt az üres osztályteremben. Miközben a varázsló harsogó nevetése visszhangzott a fejében, behunyta a szemét, és érezte, hogy a világ kezd összezsugorodni körülötte, és a múltja, a jelene és a jövője olyan erősen fojtogatják, hogy nem kap levegőt... majd végül olyan szoborrá változik, mint amilyenek a szülei halott, gazos kertjében álltak.

Micsoda hazugság, hogy te vagy a faj ereje...

A csendben, amely körülvette, a szavak újra és újra visszhangoztak a fejében.

33. fejezet

— De hisz ez csak egy klub — mondta Lash, az Omega fia, megtört, de bosszús hangon.

Mr. D leállította a Ford Focus traktorra emlékeztető motorját, és a fiúra nézett.

— Igen. És itt megkapja azt, amire szüksége van.

Egy ideje céltalanul furikáztak a városban, mert az Omega fia nem tudta abbahagyni a hányást. Az utolsó roham negyven perccel azelőtt ért véget, ezért Mr. D már szinte biztos volt benne, hogy a gyomra eléggé lecsillapodott. Nehéz volt megállapítani, hogy vajon amiatt hányt-e annyit, amit tennie kellett, vagy ez még a beiktatásának utóhatása volt. Bármelyik okozta is, Mr. D gondját viselte a srácnak, egyszer még a fejét is tartotta, amikor túl gyenge volt ahhoz, hogy maga megtartsa.

A Sikoly pont megfelelő helynek tűnt számukra. Habár a gonosz fia nem ehetett és nem szexelhetett többé, itt megtalálták az egyetlen dolgot, ami helyrehozhatta: részeg emberi férfiakat, akiket bokszzsáknak lehetett használni.

Bármennyire elgyötört és fáradt volt is a fiú, volt benne erő, méghozzá olyan erő, amelyet szabadon kellett eresztenie. A klub és az idióta vendégsereg volt a fegyver, a srác pedig a golyó.

A küzdelem majd újjáéleszti.

— Jöjjön! — mondta neki Mr. D és kiszállt.

— Ez baromság. — A kifejezés talán egy kicsit túl erős volt, a hangsúlyból azonban érezni lehetett, hogy nincs mögötte igazi töltés.

— Majd elvállik. — Mr. D megkerülte a kocsit, és kinyitotta a fiúnak az ajtót, majd kiségitette az autóból. — Bízson bennem!

Átsétáltak az úton a klubhoz, és amikor a sorban állók elején a kidobó ember rájuk nézett, Mr. D odanyomott neki egy ötvendollárost, és a nagydarab fickó beengedte őket.

— Csak leülünk, és lazítunk egy kicsit — mondta az alantas, miközben átvezette a fiút a tömegen keresztül a bárhoz.

A helyiségben dübörgött a hangos rapzene, a nők pedig bőrruhában mászkáltak a férfiak bámuló tekintete előtt.

Mr. D rögtön tudta, hogy jó helyre jöttek, amikor az Omega fia kiszúrt magának egy főiskolás suhancokból álló társaságot, akik hangosan nyerítve hahotáztak, miközben martinis pohárból szürcsöltek valami italt.

— Oké, szóval csak leülünk és nézelődünk — mondta Mr. D elégedetten.

A csapos odalépett hozzájuk.

— Mit adhatok?

Mr. D elmosolyodott.

— Nem kérünk semmit...

— Nekem egy kupica tequilát — mondta a fiú. Amikor a csapos elment, Mr. D odahajolt hozzá.

— Nem tud többé sem enni, sem inni. És szexelni sem.

Lash döbbsen odakapta rá világos színű szemét.

— Micsoda? Most szórakozik velem?

— Nem, uram, ez így szokott...

— Elmegy a fenébe! — Amikor a kupica italt letették elé, hanyagul odavetette a csaposnak. — Töltheti is a következőt! Felhajtotta az italt, s közben végig Mr. D-t nézte.

A kis alantas megrázta a fejét, és gyorsan körülnézett, merre vannak a mosdók. Na igen, amikor ő is megpróbált enni, egy órán keresztül csak hányt, ebben pedig ma este már volt részük elég.

— Hol van a következő? — szólt oda durván a fiú a csaposnak.

Mr. D visszakapta a fejét. Az Omega fia még mindig úgy állt ott, mint akinek semmi baja sincs, és türelmetlenül dobolt az ujjával a bárpulton. Aztán megérkezett a második pohár. Majd a harmadik.

A negyedik kupica után Lash dühöt sugárzó szeme ingerülten az alantasra nézett.

— Szóval mi a helyzet ezzel a „nem-tudok-enni-és-inni” szöveggel?

Mr. D nem tudta eldönteni, hogy egy bármelyik pillanatban felrobbanó bombával áll-e szemben... vagy egy csodával. Egyetlen alantas sem tudott enni és inni, miután beiktatták a társaság tagjainak sorába. Az Omega vére folyt az ereikben, az táplálta őket, és összeférhetetlen volt bármi mással. A túléléshez csupán néhány órai pihenésre volt szükségük mindennap.

— Gondolom, maga más — mondta Mr. D tiszteletteljes hangon.

— Ez nyilvánvaló — dörmögte a fiú, aztán rendelt egy hamburgert.

Ahogy az italt és az ételt elfogyasztotta, Mr. D szinte látta, ahogy az élet lassan visszatér belé, és a halottsápadt üres tekintetet magabiztos pillantás váltja fel. Miközben az a sok tequila és hamburger lecsúszott a torkán, Mr. D arra gondolt, vajon idővel ő is ki fog-e fakulni, mint a többi alantas. Mivel a szabályok láthatóan nemigen vonatkoztak rá.

— És mi a helyzet azzal, hogy nem tudok szexelni? — kérdezte a fiú, miközben megtörölte a száját egy papírszalvétával.

— Impotensek vagyunk. Tudja, nem áll fel a...

— Tudom, mit jelent, professzor.

A srác ránézett egy prostituáltként tűnő nőre a bár végén. Olyan típus volt, akit Mr. D még csak megszólítani sem mert volna, még akkor sem, ha történetesen működőképes lett volna a szerszáma. A nő tökéletes teste és bálkirálynő szépségű arca egyértelműen jelezte, hogy nem az ő súlycsoportjába tartozik. Nem mintha az ilyen típus egyáltalán észrevette volna.

Az Omega fiát azonban annál inkább kiszúrta magának. Mr. D figyelte a nő tekintetét, ahogy a srácot méregeti, és

rögtön egész más szemmel nézett a főnökére. Lash rövidre nyírt, szőke hajával, markáns arcvonásaival, szürke szemével jóképű gazembernek számított. A teste pedig olyan volt, amiért a nők általában odavoltak. Nagy és izmos felsőteste csúcsára állított háromszöggént keskeny, mindenre készen álló csípőjén nyugodott.

Mr. D arra gondolt, ha még mindig iskolába járnának, büszke lenne, ha egy ilyen fiú társaságában látnák, de valószínűleg az utcán is, azokkal az alakokkal, akikkel együtt lógna.

Ez azonban nem iskola volt, és a fiúnak szüksége volt rá. Amit ő maga is tudott.

A lány a bárpult túlsó végén rámosolygott Lashre, kék színű italából kivette a koktélcseresznyét, és a száránál fogva rózsaszínű nyelvével nyalogatni kezdte.

Ez alapján nem volt nehéz elképzelni, mit csinálna egy férfi golyóival. Mr. D-nek muszáj volt másfelé néznie. O, igen, ha most ember lett volna, egész biztosan elpirult volna. Mindig elvörösödött a lányok közelében.

A fiú megmozdult a bárszéken.

— Azt mondja, nem tudok enni, meg inni? Nem vagyok képes szexelni? Na persze! Ezt figyelje!

Ezzel elfordult Mr. D-től, és a nő felé indult.

Amikor a kis alantas egyedül maradt az üres kupiéival és a zsíros, ketchupos tányérral, úgy érezte, jól döntött. Azt akarta, hogy az Omega fia elterelje a gondolatait arról, hogy lemészárolta vámpír szüleit... csakhogy a terve szerint ezt egy jó kis ökölharc érte volna el nála.

Ehelyett a srác jól belakmározott és ivott egy kis piát. Most pedig az egészséget megkoronázandó, egész biztos, végképp kiveri a fejéből a rossz emléket.

Mr. D megrázta a fejét, amikor a csapos megkérdezte tőle, hogy iszik-e valamit. Micsoda kár, hogy már nem tudott inni! Nagyon szerette pedig a whiskyt, és most kimondottan megkívánt egy hamburgert is. Imádta a hamburgert.

— Van valamid a számomra, Sam?

Mr. D oldalra pillantott. Nagydarab fickó állt meg a bárpultnál, az arcán idióta vigyorral. Fekete bőrdzsekit viselt, amelynek a hátára egy gyönyörű sas volt rányomtatva, farmert, amely három számmal nagyobb volt, mint a mérete, valamint egy építőmunkások által hordott, világosbarna bakancsot. A nyakában több gyémánt nyaklánc is lógott, és az órája sem volt kevésbé feltűnő.

Mr. D nem volt oda túlságosan az ékszerekért, a fickó középiskolás osztálygyűrűjét viszont irigyelte. A többi ékszerétől eltérően ez sárga arany volt, a közepén pedig egy kék drágakő csillogott.

Mr. D is szeretett volna leérettségizni.

A csapos odament hozzá, és azt felelte.

— Igen, van. — Afelé a csapat főiskolás felé bökött a fejével, akik korábban felidegesítették az Omega fiát. — Megmondtam nekik, hogy kit keressenek.

— Oké. — A nagydarab kivett valamit a zsebéből, majd kezét fogtak.

Készpénz, gondolta Mr. D.

A fickó elvigyorodott, lesimította a bőrdzsekijét, miközben az osztálygyűrű kék köve megcsillant a fényben. Oldalról közeledett a társaság felé, aztán megfordult, mintha szándékosan a hátát akarná mutatni nekik.

A társaságban valaki huhogott egyet, egy másik pedig felkiáltott, aztán több kéz is a zsebekbe nyúlt, majd a fickó sokukkal kezét fogott, ami után ismét csak a zsebekbe vándoroltak a kezek.

Nem volt túl diszkrét. A szomszédos asztaloktól többen odanéztek rájuk, és nyilvánvaló volt, hogy nem névjegykártyát cserélgetnek egymás között.

A fickónak nem lesz valami hosszú életű a karrierje ebben a bizniszben, gondolta magában Mr. D.

— Biztos benne, hogy nem kér semmit? — kérdezte a csapos.

Az alantas hátrapillantott a mosdók felé, ahol Lash eltűnt a nővel.

— Igen, köszönöm, csak a barátomat várom. A csapos elvigyorodott.

— Lefogadom, hogy eltart egy ideig. Úgy tűnt, a csaj nagyon érti a dolgát.

Fent a hálósobájában Cormia összepakolta a holmiját... ami nem volt sok.

Végignézett a néhány ruhán, az imakönyveken és a füstölőkön, amelyet kipakolt az ágyra, és bosszankodva arra gondolt, hogy a rózsát az irodában felejtette. Nem baj, úgysem VIHETNE magával a másik oldalra, mivel oda csak történelmi jelentőségű tárgyakat engednek be. Már mint a dolgok tágabb értelmében. Rápillantott a legújabb... az utolsó... művére, amelyet fogpiszkálóból és borsószemekből épített.

Milyen képmutató volt! A Nemzöt kritizálta, amiért erőt próbált meríteni abból, hogy elkülönítette magát, miközben ő mit csinál? Elhagyja ezt a világot, ahol oly sok kihívással kellett szembenéznie, csak azért, hogy visszavonuljon egy olyan helyre, amely még annál is szigorúbb, mint amilyenben kiválasztott korában élt.

A szeme megtelt könnyel...

Halk kopogás hangzott fel az ajtón.

— Egy pillanat! — kiáltott ki, és megpróbált kissé megnyugodni. Végül odament az ajtóhoz, és kinyitotta. A szeme tágra nyílt, majd összehúzta magán a ruhája elejét, hogy eltakarja a harapás nyomát a nyakán. — Nővérem?

A kiválasztott Layla állt az ajtóban, és olyan gyönyörű volt, mint mindig.

— Üdvözöllek.

— Én is téged.

Mindketten lassan meghajoltak, amely a kiválasztottak szigorú rendjében az ölelésnek felelt meg.

— Hová szándékozol menni? — kérdezte Cormia, amikor kiegyenesedtek. — A véredet kínálod fel a Rhage vagy a Vishous nevű testvérnek?

Furcsa, a hivatalos beszédet már idegennek érezte. Egyre jobban hozzászokott a közvetlenebb párbeszédhez, és természetesebbnek is találta.

— Így igaz. A Rhage nevű testvérhez jöttem. — Egy pillanatnyi szünet után hozzátette. — És szerettem volna hírt kapni a személyedről is. Megengeded, hogy belépjek?

— Természetesen. Kérlek, érezd magad otthon a hajlékomban!

Layla belépett, és a jelenlétével feszült csend telepedett a szobára.

Szóval a hír eljutott a szentélybe is, gondolta Cormia. Minden kiválasztott tudta már, hogy nem ő az első számú feleség többé.

— Mi ez? — kérdezte Layla, és a rácsos építményre mutatott, amely a szoba sarkában állt.

— Ó, csak egy hobbi.

— Hobbi?

— Amikor szabadidőm van, szeretek... — Ezzel rögtön bevallotta a bűnösségét, mivel egy kiválasztottnak, ha ideje volt, azonnal imádkoznia kellett. — Vagyis...

Layla azonban sem az arckifejezésével, sem a szavaival nem ítélte el, de már a puszta jelenléte is elég volt ahhoz, hogy Cormiának büntudata legyen.

— Szóval, nővérem — mondta Cormia hirtelen türelmetlenséggel. — Úgy vélem, már tudomásod van róla, hogy valaki mást emelnek az első számú feleség helyére: helyettem.

Layla odament a fogpiszkálókából és borsószemekből álló építményhez, és karcsú ujjaival végigsimított rajta.

— Emlékszel még arra, amikor ott találtál a medence mellett? Azután történt, hogy hívtak John Matthew átváltozásához.

Cormia bólintott, és eszébe jutott, hogy talált rá halkan síró nővére.

— Nagyon zaklatott voltál.

— Te pedig kedves hozzám. Elküldtelek, de hálás voltam azért, hogy odajöttél, most pedig ezt a kedvességet szeretném neked meghálálni azzal, hogy... hogy meglátogatlak. A teher, amelyet kiválasztottként cipelünk, súlyos, és egy olyan valaki számára, aki nem közülünk való, nem mindig felfogható. Szeretném, ha tudnád, hogy mivel én már éreztem magam úgy, ahogy most te, teljes szívemmel melletted állok és megértelek.

Cormia mélyen meghajolt.

— Meg vagyok... hatva.

Emellett azonban sok minden mást is érzett. Mindenekelőtt meglepődést, hogy egyáltalán ilyenekről beszélgetnek. Ez az őszinteség nagyon szokatlan volt számára.

Layla visszatért az építményhez.

— Nem kívánsz visszatérni a szentélybe, igaz?

Cormia mérlegelte a válaszlehetőségeket, és úgy döntött, megbízik a nővéreben, és elárulja neki azt, amit még ő maga sem mert bevallani magának.

— Belelátsz a szívembe.

— Vannak közöttünk olyanok, akik más utat kerestek maguknak. Akik úgy döntöttek, hogy ezen az oldalon folytatják tovább az életüket. Ebben nincs semmi szégyellnivaló.

— Ezzel nem értek egyet — jegyezte meg Cormia szárazon. — A szégyen olyan, mint a ruha, amit viselünk. Mindig rajtunk van, mindig körbevesz minket.

— Ha viszont leveszed a ruhát, megszabadulsz a terhektől is. A választás a tiéd.

— Most sugallni akarsz nekem valamit, Layla?

— Nem. Ha azonban visszatérsz a szentélybe, a nővéreid szívük minden szeretetével fognak fogadni. A Direktrix világosan tudomásunkra hozta, hogy nem azért történt változás az első számú feleség személyében, mert te nem voltál alkalmas rá. A Nemző nagyon nagyra tart téged. A Direktrix így mondta.

Cormia járkálni kezdett.

— Tudom, hogy ez a hivatalos változat. Öszintén szólva azonban... te is tudod, hogy mindenkinek megvan a saját véleménye, amit a szíve mélyén őriz. Két magyarázat létezik arra, ami történt: vagy én magam kívántam így, és ez a Nemző tudomására jutott, vagy megtagadtam magam tőle. Mindkettő elfogadhatatlan és egyformán példátlan.

A csend, amely közékük telepedett, arról árulkodott, hogy a következtetés nagyon is találó volt.

Cormia megállt az ablaknál, és kinézett a medencére a kertben. Az a gondolat futott át az agyán, hogy talán nem is lenne ereje elhagyni a nővéreket. Különben is, hová mehetne?

Amikor visszagondolt a szentélyben eltöltött időre, azt mondta magának, hogy igenis voltak szép napok is, amikor úgy érezte, hogy van értelme az életének, és büszkeséggel töltötte el, hogy egy magasabb rendű jónak lehet a része. Ha elkülönített nővér lesz, ahogy tervezte, egy egész cikluson keresztül elkerülheti a kapcsolatot a többiekkel.

A magány nagyszerűnek tűnt.

— Igaz, hogy nem szereted a Nemzőt? — kérdezte Layla.

Nem.

— Igen. — Cormia megrázta a fejét. — Úgy értem, kedvelem úgy, ahogy illik. Ahogy te is. Örülni fogok, bárkit választ is maga mellé az első feleség szerepére.

Laylának nyilvánvalóan nem volt olyan baromságérzékelője, mint Bellának, és a hazugság légies könnyedséggel kapott szárnyra a levegőben. A kiválasztott

egyetlen szavát sem kérdőjelezte meg... mindössze tisztelettel meghajolt.

— Kérdezhetek valamit? — kérdezte, amikor kiegyenesedett.

— Természetesen, nővérem.

— Jól bánt veled?

— A Nemző? Igen, nagyon figyelmes volt.

Layla odasétált az ágyhoz, és felemelte az egyik imakönyvet.

— Az életrajzában olvastam, hogy nagyszerű harcos, és szörnyű sorstól mentette meg az ikertestvérét.

— Valóban kiváló harcos. — Cormia lenézett a rózsabokorra. Úgy gondolta, mostanra már minden nővére elolvasta a Nemző könyveit a könyvtárnak a testvériség tagjai számára elkülönített részében, és azt kívánta, bárcsak ő is megtette volna, mielőtt idekerült.

— Szokott erről beszélni? — kérdezte Layla.

— Miről?

— Hogy hogyan mentette meg az ikertestvérét, Zsadistot a vérrabszolgaság gyalázatos terhétől. Eközben vesztette el a lábát. Cormia megpördült.

— Igazán? Ekkor történt?

— Soha nem beszélt róla?

— Nem. Nagyon zárkózott. Legalábbis velem.

Az információ nagyon meglepte, és eszébe jutott, mit vágott a férfi fejéhez: hogy Belláról fantáziálgat. Vajon nem inkább rá volt ez jellemző a Nemzővel kapcsolatban? Olyan keveset tudott a férfi múltjáról, nem is tudta, mitől vált olyanná, amilyen lett.

A lelkét azonban már ismerte.

És szerette.

Kopogás hallatszott az ajtón. Amikor kiszólt, Fritz dugta be a résen a fejét.

— Elnézést, kisasszony, de az úr készen áll, hogy fogadja
— mondta Laylának.

A kiválasztott keze rögtön a haját kezdte igazgatni, majd gondosan lesimította a ruháját. Fritz visszahúzta a fejét az ajtóból, éppen amikor Cormia furcsállni kezdte, hogy miért fordít ilyen nagy figyelmet a külsejére...

Jaj... ne...

— Vele fogsz találkozni, ugye? A Nemzővel? Layla meghajolt.

— Igen, most hozzá megyek.

— Nem Rhage-hez.

— Őt majd utána fogom kiszolgálni.

Cormia megdermedt, és érezte, hogy jeges borzongás fut végig rajta. De hát miért van meglepve? Mire számított?

— Akkor jobb lesz, ha indulsz!

Layla szeme először résnyire szűkült, majd tágra nyílt.

— Nővérem?

— Menj! Ne várákostasd meg a Nemzöt! — Cormia az ablak felé fordult, és legszívesebben sikított volna.

— Cormia... — suttogta Layla. — Cormia, te szereted! Igen, nagyon szereted.

— Ezt sosem mondtam.

— Nem is kellett mondanod, az arcodra van írva, és hallatsz a hangodon. Nővérem, akkor miért... miért állsz félre?

Cormia hirtelen maga előtt látta, ahogy a Nemző feje Layla lába közt szorgoskodik, a szája gyönyörhöz juttatja, és ettől felfordult a gyomra.

— Sok sikert kívánok az interjúhoz. Remélem, a Nemző jól választ, és te leszel a szerencsés.

— Miért állsz félre?

— Mert félreállítottak — bukott ki belőle. — Nem az én döntésem volt. Most pedig menj, ne várasd meg a Nemzöt! Isten látja lelkünket, ezt nem tehetjük meg.

Layla elsápadt.

— Isten?

Cormia a kezével maga előtt integetett.

— Ez csak egy mondás, nem tükrözi a hitbeli meggyőződésemet. Most pedig kérlek, menj!

Laylának néhány másodpercre volt szüksége, hogy túltegye magát a spirituális megrázkódtatáson, aztán a hangja újra a régi lett.

— Légy egészen nyugodt, nem engem fog választani. És ha bármikor szükséged lenne...

— Nem lesz. — Cormia elfordult, és mozdulatlan tekintettel kibámult az ablakon.

Amikor az ajtó végül becsukódott, hangosan káromkodott egyet. Odament az építményéhez és belerúgott, majd addig rugdosta és taposta, amíg minden apró darabot tönkre nem tett. Hamarosan az építmény nem volt más, csak egy halom törmelék a földön.

Amikor már nem maradt semmi, amit elpusztíthatna, a szeméből záporozó könnyek és a meztelen talpából szivárgó vér megkeresztelte a rombolást.

34. fejezet

A belvárosban lévő Sikolyban Lash alaposan kihasználta az egyik mosdó előnyeit.

Na nem azért, mintha a dolgát végezte volna.

El volt foglalva egy szőke nővel, akit a bárban szedett fel. Hátulról dőngette, miközben a lány a mosdókagylóra támaszkodva próbálta megtartani magát. Fekete bőrszoknyája feltolva a derekára, fekete tangája félrehúzva az útból, fekete pólójának V kivágása pedig lehúzva elől és beakasztva a melle alá. A lány csípőjére egy aranyos rózsaszínű pillangó volt tetoválva, a nyakában pedig egy aranyláncon egy szív alakú medál lógott. Mindkettő durván rázkódott, ahogy a lökések hátulról érték.

Jó szórakozás volt, főleg mivel Lash úgy látta, hogy a lány nem nagyon hasonlít a többi kurvához: nem volt szilikonmelle, a rúzsja nem volt csókálló, és megpróbálta rávenni, hogy használjon óvszert.

Mielőtt Lash felért volna a csúcsra, kihúzta a hímvesszőjét, megfordította a lányt, és a vállát lenyomva térdre kényszerítette maga előtt. Nagyot kiáltott, amikor elévezett a szájában, és arra gondolt, Mr. D-nek igaza volt: pontosan erre volt szüksége. Az erőfölényre, a hatalom érzetére, amely korábban is megszokott volt számára.

És hát a szex még mindig jó volt.

Miután befejezte, felhúzta a cipzárját, és már az sem érdekelte, hogy a lány lenyeli-e vagy kiköpi.

— És velem mi lesz? — kérdezte a szőke, miközben megtörölte a száját.

— Mi lenne?

— Tessék?

Lash felvonta a szemöldökét, és megnézte a tükörben a haját. Hmm... lehet, hogy megint meg kellene növesztenie. Az átváltozása után rövidegre vágatta, pedig szerette a lófarkat. Jól állt neki.

Istenem, King nyakörve a dögcédulákkal nagyon dögösen nézett ki a nyakában...

— Hallottad, amit mondtam? — kérdezte a lány élesen. Lash bosszúsan ránézett a tükörből.

— Ugye, nem gondolod, hogy érdekel, hogy elélvezel-e vagy sem?

A lány egy pillanatra olyan értetlen arcot vágott, mint amikor az ember a videotékából kikölszönzött tokban más filmet talál, mint ami a borítón szerepel.

— Hogy mondtad?

— Egész pontosan melyik részét nem értetted?

A lány a döbbenettől úgy elkezdett tátogni, mint egy hal.

— Nem... értem.

Igen. Tisztára, mintha egy pornófilmet talált volna a Micsoda nő tokjában.

Lash körbenézett a mosdóban.

— Megengeded, hogy behozzalak ide, felhúzzam a szoknyád és megdugjalak. Most pedig meg vagy lepve, hogy nem érdekelsz? Mégis mire számítottál?

A lány arcáról hirtelen eltűnt az a „jó-kislány-va-gyok-aki-rosszat-csinált" típusú ártatlan arckifejezés.

— Attól még nem kellene durvának lenned.

— Miért van az, hogy ti, kurvák mindig úgy meglepődtök?

— Kurvák? — A lány arcát éktelen düh torzította el, amitől az addig csinos teremtés valóságos fúriává változott. A tekintetében azonban valami titokzatos ravaszság is megcsillant. — Nem is ismeresz engem.

— O, dehogyisnem! Egy kurva vagy, aki megengedi, hogy egy srác, akit még soha nem látott azelőtt, egy koszos mosdóban a szájába élvezzen. Ugyan, kérlek! Egy prostit sokkal többre tartok nálad. Ők legalább pénzt is kapnak cserébe, nemcsak gecit.

— Micsoda egy szemét alak vagy!

— Te pedig unalmas. — Lash az ajtógomb után nyúlt.

A lány megragadta a karját.

— Vigyázz, seggfej, egy perc alatt megkeseríthetem az életedet! Tudod te, hogy ki az apám?

— Valaki, aki nem tudott rendesen megnevelni? A lány másik keze hatalmas pofont adott neki.

— Menj a picsába!

Na jó, a harc már kezdte érdekelni Lasht.

A szemfoga megnyúlt, és amikor belefúródott az alsó ajkába, kész volt rá, hogy beleharapjon a lány torkába, mint egy cukorkába, amit frissen kibontott a csomagolásból. Ekkor azonban valaki kopogott az ajtón, amitől eszébe jutott, hogy nyilvános helyen van, a lány egy ember, és a takarítás mindig olyan nehézkes feladat.

— Ezt még megkeserülöd! — fröcsögte a lány.

— Valóban? — Lash odahajolt hozzá, és meglepődött, amikor az nem hátrált el előle. — Nem érhetsz hozzám, kisanyám.

— Csak figyelj!

— Még a nevemet sem tudod.

A lány mosolya jéghideg volt, és ettől hirtelen évekkel idősebbnek tűnt, mint amennyi valójában volt.

— Eleget tudok...

Az ajtón ismét felhangzott a kopogás.

Mielőtt a szőke egy újabb pofont adhatott volna, amire Lash képtelen lett volna visszatartani magát, hogy megtorolja, kifordult az ajtón, de még kegyelemdőfésként odavetette neki.

— Jobb lesz, ha lehúzod a szoknyádat, ribanc!

A fickó, aki a másik oldalon kopogtatott, egy pillantást vetett a fiúra, és azt rebegette.

— Bocsi, haver!

— Semmi gond — felelte Lash, és a szemét forgatta. — Valószínűleg megmentetted ennek a kurvának az életét.

Az ember felnevetett.

— Ostoba szajhák! Nem lehet velük élni, de lelőni se lehet őket. — A szomszédos mosdó ajtaja kinyílt, és a fickó hátat fordított nekik. A bőrdzsekijére egy gyönyörű sas volt rányomtatva.

— Szép madár! — jegyezte meg Lash.

— Kösz.

Ezzel visszament a bárpulthoz, és Mr. D felé bökött a fejével.

— Mehetünk. Végeztem.

Kivette a tárcáját a hátsó zsebéből... és megdermedt. A pénztárca nem az övé volt, hanem az apjáé. Gyorsan kivett belőle egy ötvenest, aztán visszatette oda, ahonnan elővette.

Ezután Mr. D-vel átvágtak a zajos klubban tülekedő tömegben, majd miután kiléptek a Trade utca járdájára, Lash vett egy hosszú, mély lélegzetet. Úgy érezte, újjászületett. Teljességgel újjászületett.

Útban a Ford Focus felé azt mondta a kis alantasnak.

— Adja ide a telefonját, és mondja meg a négy közvetlen beosztottjának a számát.

Mr. D átadta neki a telefont, és elsorolt néhány számot.

Amikor Lash felhívta az elsőt, és megadott nekik egy címet a város viszonylag gazdag környékén, szinte hallotta a

fickó gyanakvását... különösen miután a gazember megkérdezte, hogy ki a franc hívja őt Mr. D telefonjáról.

Nem tudták, ki ő. A beosztottjai nem tudták, kicsoda.

Visszaadta a nyavalyás telefont Mr. D-nek, és ráparancsolt a főalantasra, hogy erősítse meg nekik a parancsot. Istenem, nem kellett volna meglepődnie azon, hogy kétségbe vonják a személyét, de elhatározta, hogy ezen sürgősen változtatni fog. Ma este kijelöl a csapatoknak néhány helyszínt, hogy bizalmat szerezzen magának, aztán másnap reggel az Alantasok Társasága majd megtudja, ki is itt az igazi főnök.

Vagy követik, vagy visszatérnek a teremtőjükhöz. Ilyen egyszerű.

Miután háromszor eljátszották ezt a telefon ide-oda adogatási, Lash azt mondta:

— Most pedig vigyen el a Boone Lane 2115-be.

— Akarja, hogy hívjak még néhány gyilkost, hogy velünk tartsanak?

— A következő házhoz majd igen, de ez most személyes ügy.

Drágalátos unokatestvére, Qhuinn, ezúttal drágán megfizet mindenért.

Phury a Nemzőként eltöltött öt hónap alatt hozzászokott ahhoz, hogy kényelmetlenül érzi magát. Ez az egész dolog olyan volt, mintha az egyik rosszul szabott öltönyt vette volna fel a másik után, miközben egy egész ruhásszekrénye lett volna tele „semmi-kedvem-hozzá” típusú ruhadarabokkal.

A Laylával történő elbeszélgetés — az első számú feleség betöltése céljából — azonban különösen helytelennek tűnt.

Kimondottan helytelennek.

Miközben a könyvtárban várt rá, azon imádkozott, hogy a lány ne dobja le előtte a ruháját, mint a többiek.

— Uram?

Hátrapillantott a válla fölött. A kiválasztott a könyvtár nyitott szárnyas ajtajában állt, fehér ruhája pedig éppen a föld felé zuhant, miközben karcsú teste királynői tartással állt.

A lány mélyen meghajolt.

— Tisztelettel kívánom önnek, uram, hogy legyen jó estéje!

— Köszönöm. Én is neked.

Amikor kiegyenesedett, a tekintetét ráemelte a férfira. Zöld szeme volt. Mint Cormiának.

A francb! Szüksége volt egy cigire.

— Nem bánod, ha rágyújtok?

— Természetesen nem. Hadd adjak önnek tüzet! — Mielőtt Phury azt mondhatta volna neki, hogy ne fáradjon, Layla már a kezében tartott egy öngyújtót, és odament hozzá.

Phury a szájába tett egy kézzel csavart cigarettát, és megfogta a lány kezét, amikor fel akarta nyitni az öngyújtó fedelét. Elvette tőle, és azt mondta:

— Köszönöm, nem szükséges. Magam is meg tudom csinálni.

— Természetesen, uram.

A gyújtó sercent egyet, majd fellobbant a sárga láng. Layla hátralépett, és körülnézett a szobában.

— Az otthonomra emlékeztet ez a hely — jegyezte meg halkán.

— Hogy érted ezt?

— A sok könyv miatt. — Odament az egyik könyvespolchoz, és megérintette a kötetek bőrgerincét. — Imádom a könyveket. Ha nem ágyasnak lettem volna kitanítva, elkülönített nővér szerettem volna lenni.

A lány nyugodtnak tűnt, gondolta magában Phury, a jelenléte mégis valamilyen okból nyugtalanította. Aminek semmi értelme nem volt. A többiekkel úgy érezte magát, mint egy húsdarab az éhes oroszlánok között. Vele azonban csak úgy, mint két személy, akik beszélgetnek.

— Kérdezhetek valamit? — mondta, amikor kifújta a füstöt.

— Természetesen.

— A saját akaratodból vagy itt?

— Igen.

A válasza színtelen volt, szinte már gépies.

— Biztos vagy benne?

— Régóta várok már arra, hogy a Nemzöt szolgálhassam. Ez a vágyam rendületlenül kísér már hosszú ideje.

Teljesen őszintének tűnt... valami azonban mégis zavarta benne.

Aztán rájött, hogy mi az.

— Úgy gondolod, hogy nem téged foglak választani, ugye?

— Igen.

— És miért?

Az érzelmek ekkor már megjelentek a lány arcán. Lehajtotta a fejét, a kezét felemelte, az ujjait összekulcsolta.

— Áthívtak erre az oldalra, hogy átsegítsem John Matthew urat az átváltozásán, de ő... visszautasított.

— Hogyan?

— Miután átváltozott, megfürdettem, de... visszautasított. Engem arra képeztek ki, hogy szexuálisan örömet okozzak a férfiaknak, és fel is készültem rá, hogy megtegyem, de visszautasított.

Húha. Na jó. Ez már nem tartozott rá.

— És úgy gondolod, hogy ez azt jelenti, hogy nem téged foglak választani.

— A Direktrix ragaszkodott hozzá, hogy eljőjjek önhöz, részemről azonban ez inkább a tisztelet kifejezése, hogy azután tovább léphessen a többi kiválasztotthoz. Sem ő, sem én nem gondoljuk, hogy engem választana első számú feleségnek.

— John Matthew elmondta, hogy miért nem akart... — Hiszen a legtöbb férfi örülden kívánta a szexet közvetlenül az átváltozás után.

— Elmentem, amikor az úr megkért rá. Csupán ennyi történt. — Layla Phuryre emelte a tekintetét. — Igazság szerint John Matthew úr egy értékes férfi, akinek nem kötelessége részletezni a másik fél hibáit...

— Biztos vagyok benne, hogy nem azért...

— Kérem, uram, lehetséges lenne, hogy erről a témáról többé ne ejtsünk szót?

Phury kifújta egy adag kávé illatú füstöt.

— Fritz azt mondta, hogy fent voltál Cormia szobájában. Mit csináltál ott?

A lány sokáig nem felelt.

— Ez csak a nővérekre tartozik. De természetesen, elmondom... ha parancsolja.

Phury önkéntelenül is elismerte magában a lány csendes visszafogottságát.

— Nem, nem szükséges. — Szerette volna megkérdezni, hogy Cormia jól van-e, de tudta, mi lenne rá a válasz. Az, hogy nincs jól. Ahogy ő sem volt.

— Szeretné, ha elmennék? — kérdezte Layla. — Tudom, hogy a Direktrix két másik nővéremet is előkészítette, hogy meglátogassák önt. Nagyon várják, hogy átjöhessenek, és üdvözölhessék, uram.

Úgy, mint az a kettő, akik előző este jöttek hozzá. Izgatottak voltak. Készek arra, hogy a kedvére tegyenek. Megtiszteltetésnek érezték, hogy találkozhatnak vele.

Phury a szájába vette a cigarettát, és egy nagyot szívott belőle.

— Nem vagy túlságosan elragadtatva tőle.

— Hogy a nővéreim átjönnek önhöz? Dehogynem, én...

— Nem. Attól, hogy velem találkozhatsz.

— Épp ellenkezőleg. Nagyon szeretnék egy férfival lenni. A szeretkezés művészetére tanítottak, ezért várom már, hogy

mikor lesz szüksége valakinek többre is, mint csak a véreimre. Rhage és Vishous nem tartanak igényt a szolgálataimra, feleslegesnek lenni pedig nagy teher... — A könyvekre tekintett. — Őszintén szólva úgy érzem magam, mintha félre lennék állítva. Mintha meg lenne írva az életem könyve, de még senki nem olvasta volna el. Ha érti, mire gondolok.

Istenem, de még mennyire, hogy értette! Phury is úgy érezte magát, mintha egész életében csak arra várna, hogy lecsendesedjenek a dolgok, hogy véget érjen a dráma, és végre fellélegezhessen és elkezdhessen élni. Milyen ironikus! Úgy hangzott, mintha Layla is éppen ezt érezné, csak hogy ő amiatt, mert semmi nem történt az életében. Phury viszont éppen azért tartotta magát olvasatlan könyvnek, mert túl hosszú ideje túl sok minden történt körülötte.

De bármi volt is az oka, az eredmény ugyanaz lett.

Egyikük sem csinált mást, mint egyik napról a másikra élt.

Mindjárt sírva fakadok, haver, jegyezte meg a varázsló gúnyos hangon.

Phury odament egy hamutartóhoz, és elnyomta a csikket.

— Mondd meg a Direktrixnek, hogy ne küldjön át több nőt!

Layla hirtelen felkapta a fejét.

— Ezt hogy érti?

— Téged választalak.

Quinn lefékezett a fekete Mercedesszel Blay háza előtt, és üresbe tette a sebességváltót. Miután órákig vártak a Zero Sumban, és csak küldözgették az SMS-eket, amire semmi választ nem kaptak, John elhatározta, hogy szedik a sátorfájukat, és eljönnek hozzá.

— Akarod, hogy én nyissam ki az ajtódat? — kérdezte Quinn szárazon, amikor leállította a motort.

John oldalra fordította a fejét és ránézett. Ha azt mondanám, hogy igen, megtennéd?

— Nem.

Akkor természetesen: nyisd ki az ajtómat!

— Elmész a fenébe! — Qhuinn kinyitotta a vezető oldali ajtót. — Elrontod a kedvemet.

John becsukta az ajtaját, és megrázta a fejét. Csak örülök, hogy olyan manipulálás-képes vagy.

— Ilyen szó nincs is.

Nocsak, mióta bújsz te ágyba egy értelmező kéziszótárral? Hahó? „Gigatalmas”?

— Tökmindegy.

Qhuinn és John megkerülték a házat, és felmentek a konyhába vezető hátsó ajtóhoz. A vörös téglás épület szemből meglehetősen hivatalos volt, hátulról azonban meghittnek tűnt, a mennyezetig érő ablakokkal, és a lépcsős tornáccal, amelyen egy barátságos, kovácsoltvas lámpás lógott.

Életében először Qhuinn bekopogott, és megvárta, hogy kinyissák az ajtót.

Gondolom, komoly vita lehetett — mutogatta John. — Blay és közted. Ugye?

— Nem is tudom. Sid Viciousnek például voltak sokkal durvább húzásai is.

Blay anyja nyitott ajtót nekik, és úgy nézett ki, mint mindig. Mint egy tipikus arisztokrata háziasszony, tökéletes frizurával, makulátlan ruhában. A nő maga volt a gyengébbik nem összes jó tulajdonságának megtestesítője: kicsit molett, de bájos, kedves és melegszívű. Qhuinn, ahogy elnézte őt, rádöbbsent, hogy mindig is hozzá mérte azt, milyennek kell lennie egy igazi nőnek, nem pedig saját, karót nyelt, pizskafa vékonyságú anyjához.

Igen... nem talált semmi kivetnivalót abban, hogy bárokban szórakozzon különböző fiúkkal és lányokkal, feleségül venni azonban egy olyan nőt fog, mint amilyen Blay anyja, egy értékes nőt, akihez élete végéig hűséges lesz.

Feltéve, hogy talál majd valakit, aki elfogadja. A nő hátralépett, hogy beengedje őket.

— Tudod, hogy nem kell kopognod... — Észrevette a platinaláncot Quinn nyakában, aztán az új tetoválást az arcán.

Johnra pillantott, és halkán azt mondta:

— Szóval ezt a megoldást választotta a király. Igen, asszonyom, mutogatta John.

Blay anyja odafordult Quinnhez, és megölelte. Olyan erősen szorította, hogy a fiúnak majdnem eltört a gerince. De pont erre volt szüksége. Miközben viszonzta az ölelést, napok óta először tudott megkönnyebbülten fellelegezni.

Blay anyja suttogva azt mondta a fülébe.

— Befogadtunk volna. Nem kellett volna elmenned.

— Nem tehettem meg önökkel.

— Sokkal erősebbek vagyunk, mint azt gondolnád. — A nő lazított a szorításon, majd a hátsó lépcső felé bökött a fejével. — Blay az emeleten van.

Quinn felvonta a szemöldökét, amikor észrevette a sok bőröndöt a konyhaasztal körül.

— Elutaznak valahová?

— Elmegyünk a városból. Az elit nagy többsége marad, de azok után... ami történt, túl veszélyes lenne itt maradni.

— Bölcs gondolat. — Quinn becsukta a konyhaajtót. — Északra mennek?

— Blay apja megpróbál szabadságot kivenni, ezért közösen úgy döntöttünk, hogy végiglátogatjuk a rokonokat délen...

Ekkor Blay jelent meg a lépcső alján. A karját összefonta a mellkasán, és bólintott John felé.

— Mizu?

John mutogatva viszonzta az üdvözlést, Quinn pedig alig hitte el, hogy a barátjuk egy szóval sem említette az utazást. A francba! Képes lett volna egyszerűen elhagyni a

várost anélkül, hogy megmondta volna, hová megy, vagy mikor jön vissza?

Na igen. Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű.

Blay anyja biztatóan megszorította Quinn kezét, és azt suttogta.

— Örülök, hogy eljöttél, mielőtt elutazunk. — Hangosabban pedig hozzátette. — Na jó, a hűtőt már kiürítettem, az éléskamrában pedig azt hiszem, nem maradt semmi romlandó. Megyek, kiveszem az ékszereimet a széfől.

Jézusom! — mutogatta John, amikor elment. — Meddig lesztek távol?

— Nem tudom — felelte Blay. — Egy ideig.

A hosszú csendben, amely közük telepedett, John felváltva nézett egyik barátjáról a másikra. Végül bosszúsan felhorkant, és azt mutogatta.

Na jó, ebből elég. Mi a franc történt köztetek?

— Semmi.

— Semmi — bólintott Blay is. — Nézzétek, be kell fejeznem a csomagolást...

Quinn gyorsan közbevágott.

— Igen, nekünk is mennünk kell...

Egy fenét megyünk! John odasétált a lépcsőhöz. Felmegyünk a szobádba, és tisztázzuk ezt a dolgot. Mégpedig most azonnal.

Amikor fellépett az első lépcsőfokra, Quinn-nek az új munkája miatt muszáj volt követnie, és arra gondolt, hogy Blay is biztosan utánuk megy majd, mivel mélyen legbelül nem tudta megtagadni udvarias természetét. Tökéletes házigazdaként kellett viselkednie.

Fent az emeleten, John becsukta maguk mögött a hálósoba ajtaját, és csípőre tett kézzel megállt. Miközben egyik fiúról a másikra vándorolt a tekintete, úgy érezte magát, mint két akaratos gyermek apja egy hatalmas rendetlenség közepén.

Blay odament a gardróbszobához, kinyitotta az ajtaját, mire a helyiség végében lévő egész alakos tükörben megjelent Qhuinn képe. Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük.

— Szép az új ékszered — dörmögte Blay, és a Qhuinn nyakában lévő láncra nézett, amely új munkáját hivatott jelezni.

— Nem ékszer.

— Aha. Nagyon örülök kettőtöknek. De tényleg. — Kivett egy vastag dzsekit a szekrényből... ami vagy azt jelentette, hogy a „dél” valójában az Antarktisz volt, vagy pedig, hogy nagyon sokáig maradnak távol. Télen is.

John dobantott egyet a lábával. Kifutunk az időből, srácok! Hahó? Seggfejek?

— Sajnálom — dörmögte Qhuinn Blaynek. — Azt, amit az alagútban mondtam.

— Beszéltél róla Johnnak?

— Nem.

Blay ledobta a dzsekit Prada sporttáskájára, és Johnra nézett.

— Azt hiszi, hogy szeretem. Mármint úgy. Hogy szerelmes vagyok belé.

John lassan eltátotta a száját.

Blay harsányan felnevetett, majd hirtelen elhallgatott, mintha elszorult volna a torka.

— Na, most képzeld el! Még hogy szerelmes vagyok Qhuinnbe... egy fiúba, aki ha nincs rossz hangulatban, fűvel-fával lefekszik, egyébként pedig az agyamra megy! De tudod, mi a legdurvább az egészben?

Qhuinn megfeszült, amikor John bólintott. Blay lenézett a táskájára.

— Az, hogy igaza van.

John erre olyan arcot vágott, mintha hangyabolyba lépett volna.

— Igen — folytatta Blay. — Ezért nem akartam csajokkal lenni. Egyik sem ért fel hozzá. Őszintén szólva, még a fiúk sem. Szóval baromira el vagyok cseszve, de ez az én problémám, nem az övé, és nem is a tiéd.

Krisztusom! — gondolta Qhuinn. Ez a hét tényleg a vallomások hete volt.

— Sajnálom, Blay — felelte, mert fogalma sem volt, mi egyebet mondhatna.

— Ja, igen, azt elhiszem. De ettől csak még kínosabb az egész. — Megfogta a dzsekijét, aztán a hátára kanyarította a sporttáskát. — De semmi gond. Egy időre elmegyek a városból, ti ketten pedig jól ellesztek. Minden rendben lesz. Most mennem kell. Majd néhány nap múlva írok egy SMS-t.

Qhuinn szinte biztos volt benne, hogy a „ti ketten” igazából csak Johnt jelentette. A francbal Blay elfordult.

— Majd találkozunk!

Amikor Qhuinn látta, hogy az, aki a világon a legkedvesebb számára, hátat fordít neki, és az ajtó felé indul, azon imádkozott, hogy a megfelelő szavak jöjjenek ki a száján. Amikor nem tudott kinyögni egy szót sem, azt kívánta, bárcsak történe valami. Akármi...

A földszintről éles sikoltás hallatszott fel.

Blay anyja.

Mindhárman úgy rontottak ki a hálósobából, mintha bomba készült volna felrobbanni mellettük. Végigszaladtak a folyosón, majd levágtattak a lépcsőn. A konyhában szembesültek vele, hogy a háború borzalma hozzájuk is megérkezett.

Alantasok. Kettő. Blay otthonában!

Az egyikük a mellkasához szorítva tartotta a srác anyját, de olyan erősen, hogy szegény majd megfulladt.

Blay hatalmasat ordított, és már majdnem rávetette magát a gyilkosra, amikor Qhuinn visszahúzta.

— Kés van a nyakánál! — sziszegte. — Egy szempillantás alatt elvághatja a torkát!

Az alantas elvigyorodott, és kihurcolta Blay anyját a konyhából, majd a házból is, egy furgonhoz, amely a garázs mellett állt.

Amikor John Matthew láthatatlanná vált, újabb alantas jött ki az ebédlőből.

Quinn elengedte Blayt, és mindketten támadásba lendültek. Először ennek a fickónak rontottak neki, majd egy másiknak is, amikor a másik gyilkos besétált a hátsó ajtón.

Miközben a közelharc egyre jobban eldurvult, Quinn azon imádkozott, hogy John csak ne a furgon belsejében bukkanjon elő, miután láthatatlanná vált, mert azonnal egy jól irányzott ütés fogadná érkezéskor.

Kérlek, add, hogy Blay anyja ne kerüljön a harc keresztútjába!

Amikor újabb alantas sétált be az ajtón, Quinn lefejelte a gazembert, akivel addig küzdött, megmarkolta vadonatúj, negyvenöt milliméteres pisztolyát, és a csövét közvetlenül a fickó álla alá nyomta. Aztán meghúzta a ravaszt.

A golyó lerepítette a gyilkos feje tetejét, és ez elég időt adott Quinn-nek, hogy előhúzza a csípőjén tartott kést, és szíven szúrja vele a gazembert.

Pukk! Pukk! Ssss! Micsoda megkönnyebbülés!

Az alantas egy fényes villanással semmivé lett, Quinn azonban nem állt le kiélvezni az első gyilkosság dicsőségét, inkább megfordult, hogy megnézze Blayt. Döbbenet megállt. A srác apja sietve berontott a helyiségbe, és Blayjel együtt elképesztő gyorsan mozogtak. Ami elég meglepően hatott, tekintve, hogy a férfi csak könyvelő volt.

Ideje volt megnézni Johnt.

Quinn kirohant a hátsó ajtón, és épp, amikor a földre lépett volna csizmás lábával, a furgonból érkező vakító villanásból rögtön tudta, hogy a srácnak nem lesz szüksége a segítségére.

John egy elegáns mozdulattal kiugrott a kisteherautóból, és becsapta maga mögött az ajtót. Megütögette az anyósülés oldalát, mire a kocsit hátramenetbe kapcsolta, és szédítő

sebességgel elindult. Quinn egy pillanatra látta Blay anyját, amint a volán mögött ülve görcsösen szorítja a kormányt, miközben száguldva tolat kifelé a kocsifeljáróról.

- Jól vagy, haver? — kérdezte Johntól, és közben nagyon remélte, hogy a srác nem fog meghalni rögtön a legelső napon, amikor elkezdte mellette életőri munkáját.

John felemelte a karját, hogy jelezze, minden rendben van, ám ekkor hangos üvegcsörömpölésre lettek figyelmesek.

Mindketten megpördültek, és a ház felé néztek, ahol — mint egy filmben — két test repült ki a nappali ablakán. Az egyik Blay volt, és amikor földet ért, úgy kerekedett az alantas fölé, akit kihajított az ablakon, mintha egy piszkos matracra feküdne rá. Mielőtt a gazember magához tért volna a zuhanás után, Blay megragadta a fejét, és egy mozdulattal kitorpte a nyakát, mint egy csirkének.

— Az apám még mindig a házban van és harcol! — kiáltotta, amikor Quinn odadobta neki a kését. — bent a pincében!

John és Quinn visszaszaladtak az épületbe, és ekkor egy újabb villanás jelezte, hogy a harmadik alantas is megsemmisült. Blay utánuk sietett. Az alagsori lépcsőnél érte utol őket. Mindhárman leszaladtak oda, ahonnan az újabb harc zaja szűrődött fel.

Amikor leértek a lépcsőn, döbbenetesen megtorpantak. Blay apja egy alantással hadakozott, egyik kezében egy polgárháborús kardot tartott, a másikban pedig egy tört.

Szarukeretes szemüvege mögött a szeme úgy világított, mint egy elemlámpa, és egy rövid pillanatra fel is szikrázott. — Maradjatok ki ebből! Ez a gazember az enyém. Az egész olyan gyorsan történt, hogy azt sem tudták kimondani: fapapucs.

Blay apja összevissza kaszabolta a gyilkost, úgy felhasogatta, mint egy sült pulykát, aztán szíven szúrta, és hazaküldte az Omegához. Amikor a gyilkosság okozta izgalom lecsillapodott benne, aggódó tekintettel azt kérdezte.

— Az édesanyád...

— Elmenekült az alantasok furgonjával — felelte Qhuinn.
— John kiszabadította.

Mind Blay, mind az apja megkönnyebbült a hír hallatán. Qhuinn csak ekkor vette észre, hogy Blay megsebesült, és a vállán, a hasán és a hátán lévő seb vérzik.

Az apja megtörölte a homlokát a karjával.

— Meg kell találnunk...

John felemelte a telefonját, majd kihangosítva hallották, ahogy a hívás kicsörög.

Amikor Blay anyja felvette a telefont, a hangja meglehetősen szaggatottan hallatszott. De nem azért, mert rossz lett volna a vonal.

— John? John? A...

— Mindannyian itt vagyunk — szólt közbe Blay apja. — Vezess tovább, drágám...

John megrázta a fejét, és átadta a telefont, majd mutogatni kezdett.

Mi van, ha nyomkövetőt tettek a furgonba? Blay apja káromkodott egyet.

— Drágám? Húzódj félre! Húzódj félre, és szállj ki a kocsiból! Láthatatlanná válva menj a biztonságos házunkba, és amikor odaértél, hívj fel!

— Biztos vagy benne, hogy...

— Most, kedvesem! Most azonnali

A telefonban hallották, ahogy az autó sebessége lecsökken, majd becsapódik egy ajtó. Aztán csend lett.

— Drágám? — Blay apja kétségbeesetten a telefonért nyúlt. — Drágám? Ó, istenem...

— Itt vagyok — hangzott fel Blay anyjának hangja.

Megérkeztem a biztonságos házba.

Mindenki fellélegzett.

— Mindjárt ott leszek én is.

Még beszéltek néhány szót, Qhuinn azonban inkább azt fülelte, nem kopognak-e újabb léptek a lépcsőn. Mi van, ha

még vannak alantasok a házban? Blay megsebesült, az apja pedig teljesen kimerültnek látszott.

— El kell innen tűnnünk innen — jegyezte meg különösebben egyiküknek sem címezve.

Felmentek a földszintre, bepakolták a bőröndöket a család Lexusába, és mielőtt Qhuinn felocsúdott volna, a barátja és az apja már ott sem voltak.

Minden nagyon gyorsan történt. A támadás, a harc, a menekülés... és a búcsú, amire már nem maradt idő. Blay egyszerűen csak beszállt az autóba az apjával és a csomagokkal. De mi mást várt tőle? Aligha volt alkalmas arra az idő, hogy hosszan, elnyújtva búcsúzkodjanak, és nem csak azért, mert tíz perccel azelőtt még alantasok lepték el a házat.

— Gondolom, nekünk is mennünk kellene — mondta Qhuinn.

John megrázta a fejét.

En itt akarok maradni. Amikor azok, akiket megöltünk, nem-jelentkeznek be, még többen fognak jönni.

Qhuinn körülnézett a nappaliban, amely már szinte tornácnak tűnt Blay hollywoodi kaszkadőrmutatványának köszönhetően, amikor kirepült a gyilkossal az ablakon. Nagyon sok érték volt a házban, és határtalanul feldühítette a gondolat, hogy az Alantasok Társasága akár csak egy papír zsebkendőt is elvisz belőle. John elkezdett üzenetet írni.

Elmondom Wrath-nak, hogy mi történt, és hogy még itt maradunk. Erre képeztek ki minket, ideje, hogy végre a valóságban is kipróbáljuk magunkat.

Qhuinn tökéletesen egyetértett vele, de szinte biztos volt benne, hogy a király nem fogja helyeselni a döntésüket.

Egy pillanattal később John telefonja sípolt egyet. A fiú először magában olvasta el az üzenetet, majd lassan elmosolyodott, és odafordította Qhuinn-nek a képernyőt.

A válasz Wrath-tól érkezett.

Engedélyezem. Telefonáljatok, ha erősítésre van szükségetek! Szentséges... ég! Ők is beléptek a háborúba.

35. fejezet

Rehv leparkolta a Bentley-t a Black Snake Park délkeleti bejáratánál. A kaviccsal leszórt parkoló nem volt túl nagy, alig tíz autó fért benne el. A többi parkolót a nyitva tartási idő után láncsal elkerítették, ez azonban n midig nyitva állt, mivel innen lehetett megközelíteni az erdőben álló kibérelhető faházikókat.

Rehvenge kiszállt a kocsiból, és kivette a botját is, de nem azért, mert szüksége volt rá az egyensúlyozáshoz. A látómezeje az út felénél vörösre változott, a teste életre kelt, halkán zúgott, felhevült, és megint képes volt az érzékelésre.

Mielőtt bezárta volna a Bentley-t, betette coboly-prém kabátját a csomagtartóba. A kocsi már önmagában is feltűnő jelenség volt, nem kellett hozzá, hogy még egy méregdrága orosz szőrmebunda is ott díszeljen az utastérben. A biztonság kedvéért még egyszer ellenőrizte, hogy nála van-e az ellenméreg, valamint elegendő dopamin.

Igen. Igen.

Lecsukta a csomagtartót, bekapcsolta a riasztót, és a park külső oldalát alkotó, alacsony fák vastag sora felé fordult. Valami megmagyarázhatatlan ok miatt a parkolót körülvevő nyírfák, tölgyfák és nyárfák egy díszfelvonulás kordonnal elválasztott nézőközönségére emlékeztették. A kavicsos terület szélén szigorú rendben, egymás mellett sorakoztak, az ágaik egymásba gabalyodtak, és belógtak a parkolóba, a törzsük azonban pontosan ott állt, ahol kellett.

Az éjszaka csendes volt, egy hűvös, száraz szellőt leszámítva, amely már az ősz érkezését vetítette előre. Furcsa, az államnak ezen az északi részén az augusztus már sokszor kimondottan hideg volt, ahogy jelenleg a teste is, de Rehvnek ez most jól esett. Szinte erőre kapott tőle.

Odasétált az ösvény elejéhez. A bejáratnál elhaladt az üres bódé, valamint a túrázók számára készült táblák mellett. Négyszáz méter múlva egy leágazás nyílt az ösvényről be az erdőbe. Elindult a földúton a park belseje felé. A faházikó körülbelül másfél kilométerre volt. Már alig kétszáz méterre járt tőle, amikor érezte, hogy a lábánál valami felkavarja a faleveleket. A fekete árnyék, amely elsuhant a bokájánál, forró volt, mint a trópusi hőség.

— Kösz, haver — mondta Treznek. OTT TALÁLKOZUNK.

— Rendben!

Miután a testőr köd formában elsuhant mellette, Rehv megigazította a nyakkendőjét. Nem igazán tudta, miért bajlódik vele, mivel úgysem fog sokáig rajta maradni.

A tisztás, ahol a kisház állt, holdfényben fürdött, és lehetetlen volt megmondani, melyik árnyék Trez. Nem véletlenül volt olyan kiváló testőr. Megérte tekintélyes súlyát aranyban. Még egy manipulátor sem tudta észrevenni a környezetében, ha ő nem akarta, hogy meglássák.

Rehv felment a ház durván faragott bejáratához és megállt. Körülnézett. A hercegnő már ott volt. A látszólag falusi parasztháznak tűnő épületet a rettegés sűrű, láthatatlan

aurája vette körül... olyan érzés fogta el j látogatót, mint amikor a gyerekek egy sötét, viharos éjszakán benéznek egy elhagyatott ház ablakán. Ez a burok a vámpírok álcázásának manipulátor megfelelője volt, és gondoskodott arról, hogy az emberek ne zavarják meg a bent lévőket. És ami azt illeti, az állatok sem.

Rehv nem lepődött meg azon, hogy a hercegnő már ott van. Soha nem lehetett előre megjósolni, mikor fog érkezni: késve, korábban, vagy időben, ezért ő soha nem érkezhett rosszkor, bármikor bukkant is fel a nő.

A ház ajtaja a megszokott nyikorgással nyílt ki. A hang hallatán Rehv agyában megkondultak a vészharangok, ezért gyorsan elrejtette a gondolatait azzal, hogy egy napfényes tengerpartra gondolt, amelyet még régebben a tévében látott.

A szoba túlsó végében az árnyékból lassan, elnyújtva egy halk hang szólalt meg.

— Mindig ezt csinálod. Kíváncsi vagyok, mit rejtegetsz a szerelmed elől.

Hát csak hadd próbálkozzon, ha akar, gondolta Rehv, de akkor sem fogja neki megengedni, hogy belemásszon a fejébe. Amellett, hogy létfontosságú volt megvédenie saját magát, kéjes elégedettséggel töltötte el a tudat, hogy az örületbe kergeti a nőt azzal, hogy kizárja a gondolataiból.

Amikor becsukta az ajtót, elhatározta, hogy az eldobott szeretőt fogja alakítani ma este. A hercegnő majd arra számít, hogy azon törí a fejét, miért változott meg a szokásos időpont, és majd addig tartja fogva túszként az információért, ameddig csak tudja. A csábítás azonban működött, még a manipulátoroknál is... habár természetesen igencsak visszás, körülményes módon. A nő tudta, hogy Rehv gyűlöli, és hogy komoly erőfeszítést jelent számára, hogy úgy tegyen, mintha szerelmes lenne belé. Éppen ezért az, amitől igazán a kegyeibe fogadta, nem a szépen csengő hazugságok voltak, hanem az a fogcsikorgató düh, amely a férfiban tombolt közben.

— Annyira hiányoztál! — mondta Rehv mély, igéző hangon.

A kezét a nyakához emelte, és lassan kioldotta a nyakkendőjét, amit nem sokkal azelőtt megigazított. A nő önkéntelenül reagált a látványra. A szeme vörösesen megcsillant, mint egy rubin a tűz fényében. Nem is próbálta titkolni a reakcióját, mivel tudta, hogy a férfi ki nem állhatja.

— Hiányozzztam neked? Hát perssssze, ez csak természetes. — Olyan hangon beszélt, mint egy kígyó, az „sz” hangokat hosszan elnyújtotta. — Na, és mennyire?

Rehv továbbra is a tengerparti képre koncentrált, mintha odaszegezte volna a homloklebenyére, hogy megakadályozza, hogy a nő beférkőzzön a gondolatai közé.

— Annyira, hogy majd' beleőrültem.

Félretette a botját, levette a zakóját, majd kigombolta, selyeminge legfelső gombját... majd a következőt... és az azt követőt is... Addig folytatta, amíg le nem ért a derekáig, ott pedig kihúzta az ing alját a nadrágból, hogy be tudja fejezni, amit elkezdett. Amikor végig kigombolta, leengedte a vállán, és hagyta, hogy lehulljon a földre. A hercegnő hangosan felszisszent, mire Rehv férfiassága megkeményedett.

Gyűlölte a nőt és a szexet is, azt azonban imádta, hogy ilyen hatalmas van felette. A nő gyengesége olyan szexuális izgalmat jelentett számára, amely már szinte igazi vonzalomhoz hasonlított. Így sikerült elérnie, hogy a hímveszője merev legyen, annak ellenére, hogy úgy kirázta a hideg az egésztől, mintha bogarak mászkáltak volna rajta. Tartsd magadon a ruhát! — parancsolt rá a nő éles hangon. Nem! — Akkor vette le, amikor ő akarta, nem pedig amikor a nő megparancsolta neki. A büszkeségének, szüksége volt ennyire.

Tartsd magadon a ruhát, kurva!

Nem! — Kicsatolta a nadrágszíját, majd kihúzta a derekából. A hajlékony bőrszín egy csattanó hanggal repüli ki a nadrágból. Úgy ejtette le a földre, mint az inget, hogy oda sem nézett rá közben.

Rajtad marad... — A nő hangja elhalt, mert az ereje kezdett meggyengülni. Ez volt az egészben a lényeg.

Rehv egy határozott mozdulattal megmarkolta a férfiasságát a ruhán keresztül, majd kigombolta a gombot, lehúzta a sliccén a cipzárt. Aztán érezte, hogy a nadrág is lehull a bokájához. Merev hímvesszője büszkén meredezett előre, amely röviden össze is foglalta a kapcsolatuk lényegét. Hihetetlenül dühös volt a hercegnőre, és gyűlölte magát ezért az egészért, valamint azt is, hogy odakintről Trez mindent lát.

Ennek eredményeként pedig a farka olyan kemény volt, mint a kő, a végén pedig megcsillant egy nedvességcsöpp.

A manipulátorok számára a mentális zűllésbe való lesüllyedés hatásosabb volt, mint bármilyen izgatószer, ezért működött ez a dolog közöttük. Ezt a romlottságot meg tudta adni a nőnek. Emellett azonban még valami mást is. A hercegnő szinte könyörgött a szexuális csatákért, amelyet egymással vívtak. Egy manipulátorral való szeretkezés olyan volt, mint egy sakkjátszma, amelynek a végén testnedveket cseréltek. A nőnek szüksége volt a férfi érzéki nyögéseire és durvaságára, amelyet csak vámpíroidala tudott neki megadni.

— Nyúlj magadhoz! — lehelte a nő. — Nyúlj magadhoz a kedvemért!

Rehv nem engedelmeskedett. Egy morgás kíséretében lerúgta a cipőjét, kilépett a nadrágjából, és elindult előre. Tökéletesen tisztában volt vele, milyen látványt nyújt meztelenül, ágaskodó hímvesszőjével. A szoba közepén megállt, a hold besütött az ablakon, és rávetült izmos testére.

Gyűlölte bevallani, de neki is szüksége volt erre a közjátékra. Ez volt az életében az egyetlen alkalom, amikor igazán önmaga lehetett, amikor nem kellett hazudnia a körülötte lévőknek. Szörnyű volt az a tudat, hogy a lelke egy része igényelte ezt a beteges eltorzult kapcsolatot, és leginkább ez volt az, ami miatt újra és újra visszajött ide,

nem pedig azért, mert a hercegnő fenyegetést jelentett rá és Xhexre.

Nem volt biztos benne, hogy a nő tud-e erről a gyengeségéről. Mindig vigyázott rá, hogy ne mutassa ki a lapjait, de egy manipulátor mellett senki nem tudhatta biztosan, mi történik vele. Amitől persze az egész dolog még érdekesebb lett, mivel a tét még magasabb volt.

— Azt hittem, hogy ma este valami műsorral kezdünk — mondta Rehv, és megfordult. A nőnek háttal állva elkezdte magát simogatni. Hatalmas kezével megmarkolta kemény vesszőjét, és lassan le-fel húzogatta rajta.

— Unalmas! — mondta a nő fojtott hangon.

— Hazug! — Rehv olyan erősen szorította össze a farka végét, hogy a fájdalomtói elakadt a lélegzete.

A hercegnő felnyögött a hang hallatán, mert a férfi fájdalma még jobban belevitte a játékba. Amikor Rehv lenézett arra, amit csinált, egy zavaros pillanatig olyan érzése támadt, mintha nem is ő lenne ott. Mintha valaki másnak a szerszáma lenne, és valaki másnak a keze mozogna rajta. Ez a távolságtartás azonban kellett is a műsorhoz, mert tisztességes vámpíroidala csak így tudta elviselni azt, amit csináltak. A jó oldala nem volt ott. Azt az ajtón kívül hagyta, mielőtt belépett.

Ez itt a bűnfaló világa volt.

— Mit csinálsz? — nyögte a nő.

— Magamat izgatom. Keményen. A holdfény jól néz ki a farkamon. Már be is nedvesedtem.

A nő hangosan felszisszent.

— Fordulj meg! Most!

— Nem!

Habár a nő semmi zajt nem csapott, Rehv tudta, hogy előjött az árnyékból, és az elégtétel, amit ekkor érzett, mindenért kárpótolta. Azért élt, hogy megtörje. Olyan volt ez számára, mint a heroin, átjárta az egész testét. Igen, tudta,

hogy utána mocskosnak fogja érezni magát, és napokig rémálmai lesznek, most azonban nagyon élvezte a helyzetet.

A hercegnő megkerülte, és Rehv pontosan tudta, hogy mikor pillantotta meg azt, amit éppen csinált, mert hangosan felnyögött. Még manipulátor tartózkodása sem volt elég erős ahhoz, hogy elfojtsa a reakcióját.

— Ha nézni akarsz közben — mondta, és megint olyan erősen szorította össze a vesszőjének végét, hogy elkékült a kezében, aztán megfeszítette a hátát a fájdalomtól —, akkor én is látni akarlak.

A nő kilépett a holdfénybe, és amikor Rehv megpillantotta, egy pillanatra kiesett a ritmusból.

A hercegnő égővörös ruhát viselt, a nyakában lévő nyaklánc rubinjai szikráztak alabástromfehér bőrén. Kékesfekete haja a feje tetejére volt feltornyozva, a szeme és az ajka pedig ugyanolyan vörös volt, mint a drágakövek a nyakában. A fülében két albinó skorpió lógott a méregfarkánál felakasztva, és a férfit nézte.

A nő visszataszítóan gyönyörű volt. Egy két lábon járó hüllő, hipnotikus erejű szemmel.

A karját addig összefogva tartotta a dereka előtt, belecsúsztatva földig érő ruhaujjába, most azonban kivette, és leengedte maga mellé. Rehv szándékosan nem nézett a kezére. Képtelen lett volna. Annyira undorodott tőle, hogy elvesztette volna a merevedését.

Hogy továbbra is izgalmi állapotban maradjon, a golyói alá csúsztatta a tenyerét, és széthúzta őket, hogy közrefogják a hímvesszőjét. Aztán, amikor elengedte, súlyosan visszalendültek a helyükre.

A hercegnő olyan sok mindent akart nézni rajta, hogy nem is tudta, hol kezdje. A mellkasára pillantott, és hosszan elidőzött a két vörös csillagon, amely a mellizmára volt tetoválva. A vámpírok azt gondolták, hogy csak dísz, a manipulátorok azonban pontosan tudták, hogy egyrészt a királyi származását jelölik, másrészt: pedig a két

gyilkosságot, amit elkövetett. Az apagyilkosságért csillagot, az anyagyilkosságért kört tetováltak az elkövetőre. A vörös tinta pedig azt jelentette, hogy viselője a királyi család tagja.

A hercegnő is levette magáról a ruháját, amelynek dús fodrai alatt vörös szatén hálószerű anyag borította a testét, szorosan ráfeszülve. A faj nem túl vonzó női tagjaihoz hasonlóan neki is kicsi volt a melle, a csípője pedig még annál is kisebb. Az egyetlen jel, ami arra utalt, hogy nő, az a lába közti apró hasíték volt. A férfiakról sem lehetett első látásra megállapítani, hogy melyik nemhez tartoznak, mivel hosszú haját növesztettek, mint a nők, és ugyanolyan ruhát hordtak, mint ők. Rehv még sohasem látott manipulátor férfit meztelenül

hála istennek! —, de feltételezte, hogy az ő nemi szervük kicsit más volt, mint az övé.

Ó, micsoda öröm!

Ez az apró eltérés természetesen csak egy újabb ok volt, amiért szeretett a hercegnővel kefélni. Tudta, hogy fáj neki a végén.

— Most meg foglak érinteni — mondta a nő, és odalépett hozzá. — Kurva!

Rehv belül összerándult, amikor az ujjai körbefoglak a vesszőjét, de nem engedte, hogy sokáig a kezében tartsa. Hátralépett egyet, és kihúzta magát a szorításból.

— Véget akarsz vetni a kapcsolatunknak? — kérdezte a nőtől, hosszan elnyújtva a szavakat. — Ezért csináltad a múltkor a száddal? Kezd unalmassá válni számodra?

Ahogy sejtette, a hercegnő közelebb lépett.

— Ugyan már, remek játékszer vagy te nekem! Szörnyen hiányoznál.

— Aha.

Ezúttal, amikor megfogta a férfi szerszámát, mélyen belevájta a körmeit a húsába. Rehv visszatartotta a lélegzetét, és hogy ne kiáltson fel, hátrafeszítette a vállát, de olyan erősen, hogy majdnem kettétört a lapockája.

— Szóval kíváncsi vagy, hogy hol voltam? — suttogta a nő a fülébe, amikor odahajolt hozzá. A szája súrolta a nyakát, az ajka pedig égette a bőrét. A rúzsába porrá tört bors volt belekeverve, még hozzá gondosan kiszámítva: pontosan annyi, amennyi már csípett. - Aggódtál értem? Vágytál utánam?

— Igen. így igaz — mondta Rehv, mert tudta, hogy a hazugság tetszik a nőnek.

— Tudtam! — Térdre ereszkedett előtte, és odahajolt hozzá. Abban a pillanatban, amikor az ajka megérintette a férfi farka hegyét, a rúzs égető hatására összehúzódtak a golyói. — Kérj meg!

— Mire? Arra, hogy leszopj, vagy arra, hogy eláruld az elhalasztott randevúnk okát?

— Azt hiszem, mindkettőért könnyörögnöd kell. — A hercegnő megfogta Rehv hímvesszőjét, felállította a hasához, majd kidugta a nyelvét, és a tövén lévő kis kinövést kezdte izgatni. Ezt a kis tüskét szerette a legjobban, mert amikor a férfi elélezett, ez beakadt, és egy időre összekapcsolta őket. Rehv a maga részéről gyűlölte ezt magán, de átkozottul jó érzés volt, amikor a nő nyelve játszadozott rajta, még a fájdalom ellenére is, amelyet a rúzs okozott.

— Kérj meg! — A hercegnő elengedte a farkát, és hagyta, hogy visszaessen, majd a szájába vette.

— O, istenem, igen, szopj le! — nyögte.

A nő pedig megtette. Nagyra nyitotta a száját, és olyan mélyen vette be a hímtagot, amennyire csak tudta. Csodálatos érzés volt, az égető fájdalom viszont borzalmas. Hogy egy kicsit megtorolja ezt a Chanel Rémelem nevű rúzst, megmarkolta a nő haját, és a csípőjét előrelelendítette, amitől a másik majdnem megfulladt.

A hercegnő válaszul úgy belevájta a körmét a kis tüskébe, hogy Rehv vére kiserkent, és könny szökött a szemébe. Amikor az egyik könnycsepp az arcán is legördült, a nő

elmosolyodott. Kétségtelenül tetszett neki a piros szín a bőrén.

Kérned kell rá! — mondta. — Ha azt szeretnéd, hogy megmagyarázzam.

Rehv nagy kísértést érzett, hogy visszavágjon neki, és megmondja, arra aztán hiába vár, ehelyett inkább még egyszer előredöfött a szájába, mire a nő újra belevájta a körmét a húsába. Így folytatták, amíg mindketten ziháltak.

Rehvnek ekkor már tombolt a vére, a hímveszője kőkemény volt és lüktetett, és türelmetlenül várta, hogy élélvezhessen a nő átkozott szájába.

- Kérdezd meg! — követelte. — Kérdezd meg, miért nem jöttem!

A férfi megrázta a fejét.

- Nem... majd elmondod, ha akarod. Azt viszont tudnom kell, hogy csak pocsékoljuk itt az időt, vagy megengeded, hogy befejezzem?

A nő felállt a földről, odament az ablakhoz, és azzal a szörnyen utálatos kezével rátámaszkodott az ablakpárkányra.

- Élélvezhetsz, de csak belém.

Az átkozott szuka mindig ezt csinálta. Mindig csak benne mehetett el.

És mindig az ablaknál. Habár nem tudhatta biztosan, hogy Rehvét valaki elkísérte-e oda, de valamilyen szinten biztosan sejtette, hogy figyelik őket. Ha pedig az ablak előtt kefélnek, az azt jelentette, hogy az őrszemnek látnia kellett.

— Fejezd be bennem, te nyomorult!

Azzal előrehajolt, és felemelte a fenekét. A hálószerű ruha, amely szorosán rásimult a testére, mindenhol befedte, még a lába között is, vagyis Rehvnek szét kellett szakítania, hogy hozzá tudjon férni. Na, de épp ez volt benne a lényeg. Ha a rúzs kellemetlen hatást gyakorolt: rá, ez a testre simuló öltözék még annál is rosszabb volt.

Rehvenge a nő mögé állt, mindkét kezének mutató és középső ujját beleakasztotta a hálóba a derekánál, és egy

erőteljes mozdulattal szétszakította az anyagot a fenekén és a lába között.

A bejárat már nedves volt, duzzadt, és szinte könyörgött a farkáért.

Amikor a nő hátrapillantott a válla fölött, elmosolyodott, és kivillantotta szögletes, fehér fogát.

— Éhes vagyok. Neked tartogattam magam. Ahogy mindig.

Rehv nem tudta eltitkolni, hogy megrándult. Gyűlölte a gondolatot, hogy ő a nő egyetlen szeretője. Sokkal jobban érezte volna magát, ha csupán egy nagy csoport egyik tagja lett volna, mivel akkor az, ami kettőjük közt történt, nem lett volna olyan jelentőségteljes. Ráadásul hányingere lett attól is, hogy egy cipőben jártak. Neki sem volt más szeretője a hercegnőn kívül.

Egy határozott mozdulattal hátulról belehatolt, és úgy megtaszította, hogy a nő beverte a fejét az ablaküvegbe. Aztán két kézzel megragadta a csípőjét, és lassan kihúzódott belőle. A nő lába többször megremegett, és Rehv gyűlölte, hogy megadja neki azt, amire szüksége van. Ezért, amikor újra belehatolt, csak félútig TOLTA be a vesszőjét, hogy ne kapjon túl sokat belőle. A nő vörös szeme hátrafordult a válla fölött.

— Még!

— Miért nem jöttél, te gyönyörű szuka?

— Miért nem fogod be a szád, és kefélsz inkább? Rehv előre hajolt, és a szemfogával megkarcolta a vállát. A hálószerű ruha skorpióméreggel volt átítatva, amit elzsibbadt ajka azonnal jelzett is. Mire befejezik a szexet, a méreg beborítja majd a kezét, és szétterjed az egész testében. Ami azt jelenti, hogy amilyen gyorsan csak tud, le kell zuhanyoznia a biztonságos házában. De még az sem lesz elég hamar. Kegyetlenül rosszul lógja érezni magát, mint mindig. Mivel a nő tisztavérű manipulátor volt, rá nem hatott a méreg, neki csak olyan volt, mint valami parfüm, egyfajta vágyfokozó szer. Rehv vámpíroidala számára azonban, amely különösen érzékeny volt az ilyesmire, halálos méreg volt.

Lassan kihúzódott belőle, aztán visszasiklott néhány centit. Tudta, hogy jól csinálja, mert látta, hogy a nő undorító, három ízületos ujjai belemarnak az ablak régi kopott fapárkányába.

Istenem, azok az ujjak! A három ízülettel és a hosszú körömmel, amely vörös színben nőtt ki az ujjai végén... pont úgy nézett ki, mint egy élőhalott horror-filmbeli keze, amely megfogja a koporsó peremét, aztán kimászik belőle, és legyilkolja a főhőst.

— Mondd... meg... miért... szuka... — Rehv a lökések ritmusára ejtette ki a szavakat. — Vagy különben nem lesz befejezés egyikünknek sem.

Istenem, gyűlölte ezt, ugyanakkor imádta is. Mindketten próbálták megtartani hatalmi fölényüket, és utálták, hogy engedményeket kell tenniük. A nő szint belebetegedett, hogy oda kellett mennie a férfihoz, hogy lássa, ahogy magát izgatja. Rehv pedig megvetette, amit a nő testével csinált, és azt, hogy nem akarta neki elmondani, hogy miért két nappal később találkoztak, miközben a nő tudta, hogy muszáj elmondania, ha élvezni akar...

És ez így ment körbe-körbe.

— Mondd el! — morogta Rehvenge.

— A nagybátyád egyre erősebb.

— Valóban? — Egy gyors és heves lökéssel jutalmazta az információt, amitől a hercegnőnek egy pillanatra elállt a lélegzete. — És miért?

— Két nappal ezelőtt... — A lélegzete szaggatottá vált, a csípőjét pedig egy kicsit elfordította, hogy a lehető legmélyebben tudja magába fogadni. — Megkoronázták.

Rehv kiesett a ritmusból. A francba! A vezetésben történt változás nem jelentett jót. Igaz, hogy a manipulátorok egy távoli kolóniában éltek elszigetelve az igazi világtól, mindenféle politikai bizonytalanság azonban fenyegetést jelentett az értékes békére.

— Szükségünk van rád — mondta a hercegnő, és hátranyúlt a karjával, majd belemélyesztette a körmét a férfi fenekébe. — Hogy azt tehesd, amihez a legjobban értesz. Szó. Sem. Lehet. Róla. Már elég rokonát megölte.

A nő megint hátranézett a válla fölött, a fülében lógó skorpió pedig mereven Rehvre bámult, vékony lába forgott, mintha felé nyúlkált volna vele.

— Megmondtam az okát. Most már fejezd be! Rehv gondolatban ismét a napfényes tengerpartra koncentrált, és hagyta, hogy a teste tegye a dolgát. A lökések hatására a hercegnő hamarosan eljutott az orgazmusig, a teste megfeszült, a hüvelye pedig többször olyan erősen összehúzódott, hogy Rehv úgy érezte, mintha a farkát satuba fogták volna.

Erre már ő sem bírta tovább és elélvezett. Magjával megtöltötte belülről a nőt.

A lehető leghamarabb, amikor már képes volt rá, kihúzta a hímveszőjét, és elindult a pokolba vezető úton. Máris érezte a méreg hatását, amely abba az átkozott hálós anyagba volt beledolgozva. Az egész teste bizseregni kezdett, a bőre alatt pedig az idegvégződésekben fel-fellobbant a fájdalom. És tudta, hogy ez idővel csak fokozódni fog.

A hercegnő felegyenesedett, és odament levetett ruhájához. Egy rejtett zsebből előhúzott egy hosszú, széles, vörös szaténanyagot, és a férfi figyelő tekintetétől kísérve bonyolult csomókkal a lába közé kötözte.

Rubinvörös szeme elégedetten ragyogott, miközben gondoskodott róla, hogy a férfi nedvéből egy csepp se vesszen el.

Rehvenge gyűlölte ezt. A hercegnő pontosan tudta, ezért nem panaszkodott sohasem, hogy túl hamar kihúzódik belőle utána. Nagyon is tisztában volt vele, hogy a férfi legszívesebben egy kád fertőtlenítőbe ültetné, hogy lemossa róla a szex minden nyomát, mintha soha meg sem történt volna.

— Hol a jussom? — kérdezte, amikor felvette a ruháját.

Rehv a méreg hatására kezdett duplán látni. Odament a zakójához, és kivett a zsebéből egy kis bársony-szütyőt, majd odadobta a nőnek, aki elkapta.

Kétszázötvenezer dollár értékű rubin lapult benne. Csiszoltán. Felhasználásra készen.

— Haza kellene jönnöd!

Rehvenge túl fáradt volt a játszadozáshoz.

— Az a kolónia nem az otthonom.

— Az baj. Nagyon nagy baj. De idővel majd megváltozik a véleményed. Ezt garantálom neked. — Ezzel egy szempillantás alatt eltűnt a semmiben.

Rehv válla megkönnyebbülten előreesett, a tenyerével a szoba falához támaszkodott, miközben érezte, hogy a kimerültség fekete hulláma végigsöpör a testén.

Amikor kinyílt az ajtó, kiegyenesedett, és felvette a nadrágját. Trez nem szólt semmit, csak odament hozzá, és segített neki egyenesen megállni.

Rehvenge bármennyire beteg volt is, egyedül öltözött fel. Ez fontos volt számára. Mindig egyedül.

Amikor a zakó is rajta volt, és a nyakkendőt is a nyakába kanyarította, a kezébe fogta a botját, majd hagyta, hogy a legjobb barátja és testőre az ölébe vegye, és úgy vigye ki a kocsinhoz, mint egy kisgyereket.

36. fejezet

A stressz egy emberben olyan volt, mint a levegő egy léggömbben. Ha túl nagy volt a nyomás, túl sok a gond, túl sok a rossz hír... a születésnap parti egyszeriben romhalmazzá változott.

Phury kirántotta az éjjeliszekrény fiókját, habár egy perccel azelőtt nézett bele.

— A francba!

Hol a fenében van a vörös füstű dohány?

A mellényzsebéből elővette a majdnem üres dohányzacskót. Még egy vékony szálhoz is alig lett volna elég. Ami azt jelentette, hogy szélesebesen el kellett rohannia a Zero Sumba, mielőtt a Tiszteletes bezárta volna aznapra a klubot.

Felvett még egy vékony dzsekit is, hogy el tudja rejteni alá a vastag dohányzacskót, amikor visszajön. Aztán lekocogott a nagy lépcsőn. Amikor leért az előcsarnokba, a feje szédült, és a varázsló hangja visszhangzott benne, amint felsorolta a tíz legfontosabb okot, amiért Phury, Ahgony fia egy hatalmas csődtömeg.

10. Sikerült kirúgatnia magát a testvériségből.

9. Kábítószerfüggő.

8. Az ikertestvérével veszekszik, amikor annak terhes fele rossz állapotban van.

7. Kábítószerfüggő.

6. Nem foglalkozik azzal a nővel, akivel lenni akar, sőt el is űzi magától.

5. Hazudik, hogy eltitkolja a függőségét.

Vagy ez talán a kilencedik és a hetedik ponthoz tartozott?

4. Csalódást okozott a szüleinek.

3. Kábítószerfüggő.

2. Beleszeretett a fent említett, elűzött nőbe. A francbal A francbal A francbal

Tényleg beleszeretett volna Cormiába? Hogyan? És mikor?

A varázsló újra megszólalt a fejében.

A pokolba vele, pajti! Fejezd be a listát! Na, gyerünk! Oké... azt hiszem, az első helyre azt tenném, hogy „kábitószerfüggő”. Egyetértesz?

— Hová mész? — Wrath hangja, mint az élő lelkiismeret, úgy dörrent rá az emeletről. Phury mozdulatlanra dermedt, pedig a keze már az előcsarnok ajtajának kilincsén volt.

A, sehová, gondolta magában anélkül, hogy megfordult volna. Csak lassan az örületbe.

— Kocsikázni — felelte, és a feje fölé emelte a slusszkulcsát.

Ezen a ponton a hazugság már semmiféle lelkiismeret-furdalást nem okozott neki. Egyetlen dologra tudott csak gondolni, hogy mindenki takarodjon az útjából. Majd ha nála lesz a vörös füstű dohány, és lenyugodott, meg a feje sem lüktet úgy, mintha felrobbanni készülő bomba lenne, akkor képes lesz udvariasan cseverészni.

Wrath csizmás lába dübörögve elindult lefelé a lépcsőn. Minden egyes lépéssel egyre közelebb jutottak egy jó nagy fejmosáshoz. Phury lassan a király felé fordult, és közben érezte, hogy harag lobban lángra a szívében.

Mit ad isten, Wrath sem volt rózsaszín hangulatban. Szemöldökét összevonta a napszemüvege mögött, szemfoga megnyúlt, a teste pedig nagyon feszült volt.

Nyilvánvalóan újabb rossz híreket kapott.

— Ezúttal mi történt? — kérdezte Phury idegesen, s közben azon töprengett, vajon mikor fog már elvonulni a fejük felől ez a balszerencsés felleg, és keseríti meg valaki másnak is az életét.

— Ma este támadás érte az elit négy családját... senki sem élte túl. Quinn-nel nagyon rossz hírt kell közölnöm, de Blaylock házában nem tudom elérni se őt, se John Matthew-t.

— Akarod, hogy odamenjek?

— Nem. Azt akarom, hogy vonszold át az átkozott segged a másik oldalra, és tedd végre a dolgodat! — csattant fel Wrath. — Szükségünk van új testvérekre, és mivel elvállaltad a Nemző szerepét, láss végre hozzá a feladatodhoz, ne halogasd tovább!

Phury legszívesebben kivillantotta volna a szemfogát, de uralkodott magán.

— Választottam magamnak egy másik első számú feleséget. Most készítik elő, és ma este napnyugtakor átmegegyek.

Wrath felvonta a szemöldökét, aztán bólintott egyet.

— Jó. Rendben. Akkor mi is Blaylock száma? Visszarendelem a kölyköt a házukba. Pillanatnyilag minden testvér el van foglalva, és nem akarom, hogy Qhuinn telefonon keresztül tudja meg a hírt.

— Én elmehetek...

— Szó sem lehet róla, az istenit! — vágott vissza a király azonnal. — Ha még mindig a testvériség tagja lennél, akkor sem kockáztatnám meg, hogy elveszítsem a faj Nemzőjét. Köszönöm, de nem tartok igényt a szolgálataidra. Most pedig, a pokolba már, megadnád végre Blaylock számát?

Phury megadta Wrath-nak a számot, búcsúzóul bólintott egyet, majd kísértelt az előcsarnokból. Nem érdekelte, hogy azt mondta, kocsikázni megy. Ott hagyta a BMW-t a ház előtt az udvaron, és láthatatlanná válva a belvárosban termett.

Különben is, a király tudta, hogy hazudik. Phury nem látta értelmét, hogy sokkal később érjen oda a Zero Sumhoz, csak azért, mert kocsival megy, hiszen minek asszisztálni egy olyan kijelentéshez, amelyről mindketten tudják, hogy nem igaz?

Amikor megérkezett a klubhoz, végigment a várakozók sora mellett, egyenesen a kidobóhoz, és őt is félretolta az útból.

A VIP-teremben iAm Rehvenge irodája előtt állt. A fekete testőr nem lepődött meg, hogy ott látja őt, bár igaz, hogy a Tiszteletes egyik magántestőrét sem volt könnyű meglepni.

— A főnök nincs itt. Vásárolni akarsz? — kérdezte a férfi:

Phury bólintott, mire iAm bevezette az irodába. Rally, az egyik beosztott eliramodott, miután Phury kétszer megmutatta neki kinyitott tenyerét.

iAm nekitámaszkodott a csípőjével Rehv íróasztalának, és némán méregette Phuryt. Fekete szeme közömbösen, nyugalmat árasztva meredt előre. A testvére, Trez volt a forróbb fejű kettőjük közül, ezért Phury mindig is úgy gondolta, hogy iAmmel kell jobban vigyázni.

Habár ez inkább ahhoz hasonlított, mintha két különböző fegyver közül kellett volna választania: csupán fokozatbeli különbség volt a kettő között.

— Ha elfogadsz egy tanácsot — szólalt meg a fekete.

— Inkább kihagynám.

— Hű, de kemény vagy! Ne próbálkozz a keményebb szerekkel, barátom!

— Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz.

— Baromság.

Rally a sarokban lévő rejtett ajtón át visszatért az irodába, és amikor Phury rápillantott az átlátszó műanyag zacskóban lévő szárított levelekre, a vérnyomása lecsökkent, a szívverése pedig megnyugodott. Átnyújtotta az ezer dollárt, aztán olyan gyorsan, ahogy csak tudta, elhagyta az irodát. Sürgős tennivaló várt rá otthon a hálósobájában.

Miközben az oldalsó kijárat felé sietett, megpillantotta Xhexet a VIP-terem bárpultjánál. A nő tekintete a kezében tartott csomagra siklott, a homlokát ráncolta, majd a szájával azt formálta: a fenébe!

Ahogy gyors léptekkel elindult felé, Phurynek az a bizarr gondolata támadt, hogy talán elkobozza tőle, arról pedig szó sem lehetett. Súlyos összeget fizetett érte és tisztességes

üzletben vette meg. A vezetésnek semmi köze sem volt hozzá, hogy felhasználja-e, vagy jó útra tér.

Gyorsan kilépett az ajtón, és láthatatlanná vált. Halvány lila fogalma sem volt, hogy mi a baj, de nem is érdekelte. Megszerezte, amire szüksége volt, és csak ez számított.

Miközben a teste molekulákra esve a testvériség központja felé utazott a térben, arra a drogosra gondolt, akivel a sikátorban találkozott. Aki összekaszabolta a dílerét, majd átkutatta a zsebeit, miközben körös-körül mindent vér borított.

Phury próbálta megmagyarázni magának, hogy ő nem olyan. Próbált nem gondolni arra, hogy az elmúlt húsz perc kétségbeesése talán annak az előjele volt, amit az a drogos művelt a rugós késsel.

A valóság azonban azt mutatta, hogy semmi és senki nem volt biztonságban, ha megpróbált egy kábítószerfüggő és a szenvedélyének tárgya közé állni.

Amikor John körülnézett Blay házának hátsó udvarán, úgy érezte, mintha ezt már ezerszer csinálta volna. Ezt a várakozást, a figyelést... ezt a ragadozószerű viselkedést. Olyan volt, mintha az egész életét ezzel töltötte volna. Aminek persze semmi értelme nem volt.

Nem, súgta neki valami. Ez csak egy munka, ahogy a többi is. Csak most tanulja, mit és hogyan kell csinálnia.

Mellette az árnyékban Quinn meglepően csendes volt. A srác általában türelmetlenül járkált, toporgott, dobolt az ujjaival, és közben be nem állt a szája. Ma este azonban nem. Csak némán megbújt a jerikóilonc-bokorban.

Na igen, valóban egy jerikóilonc-bokorban rejtőzködtek. Nem volt olyan férfias, mintha egy vastag tölgyfa törzse mögött ácsorogtak volna, álcázásnak azonban tökéletesen megfelelt, különben sem volt semmi más, ami a hátsó ajtó mellett rejtekhelyet biztosított volna nekik.

John ránézett az órájára. Legalább egy, de az is lehet, hogy két órája vártak már. Nemsokára vissza kell menniük, nehogy itt érje őket a hajnal. Nagy szívás lenne, hiszen azért

maradtak itt, hogy harcoljanak. Minden idegszálukkal felkészültek rá.

Ha nem tud hamarosan még egy alantast legyilkolni, énje vad oldala súlyos lelki válságba fog zuhanni.

Sajnos az éjszaka csendjét csupán egy-egy késő nyári szellő és a tücskök ciripelése zavarta meg.

Nem is gondoltam volna Blayről, mutogatta John minden különösebb ok nélkül. Te mióta sejted hogy... szóval... hogy mit érez irántad?

Quinn ujjai erre már elkezdtek dobolni a combján.

— Körülbelül akkortól, amikor elkezdődött... ami nagyon régen volt már.

Húha, gondolta John. Ezzel a sok titokkal, amelyre most fény derült, olyan volt, mintha megint átestek volna az átváltozásukon.

És ahogy akkor a testük megváltozott, úgy változott meg ismét minden köztük. Soha nem lesznek már olyanok, mint régen.

— Blay titkolta, hogy mit érez — dörmögte Quinn. — Habár nem a szex része miatt. Úgy értem, nekem nincs bajom azzal, ha fiúkkal vagyok, főleg ha van a felállásban egy-két csaj is. — Felnevetett. — Döbbentnek tűnsz. Nem is tudtad, hogy én így is szoktam?

Hát... én... én... izé...

Szentséges isten, ha John eddig szűznek érezte magát, akkor azok után, amit Quinn elmondott... jesszus... sokkal megfelelőbbnek tűnt, hogy azt gondolja magáról, SZŰZ!

— Nézd, ha kényelmetlen neked erről beszélni... Nem, nem erről van szó. A francba, nem vagyok azért

annyira meglepve. Akarom mondani, sok mindenkivel eltűntél már a mosdóban.

— Na igen, de inkább csak hagyom, hogy megtörténjen, ami éppen adódik. Ez így tök jó. — Quinn megdörzsölte a homlokát. — Persze nem tervezem, hogy egész életemben ezt fogom csinálni.

Nem?

— Egyszer majd szeretnék egy felet választani magam mellé. De addig is azt teszem, amire csak kedvem támad. Mindent. így legalább kiélem magam.

John elgondolkozott rajta.

Én is szeretnék egy nőt magamnak. De nem könnyű, mert...

Quinn nem nézett rá, úgy bólintott, mint aki pontosan érti, miről van szó... És ez jó érzés volt. Furcsa, mennyivel könnyebb volt így beszélgetni, hogy a barátai tudták, miért megy neki nehezebben valami.

— Tudod, láttam ám, hogy nézel Xhexre. John arca céklavörös lett.

Hbmm...

— Nyugi, nem gáz. Úgy értem, a francba... az a nő egy igazi bombázó. Részben talán azért, mert olyan átkozottul félelmetes. Szerintem az a fajta, aki megeteti veled a fogadat is, ha nem úgy viselkedsz, ahogy ő akarja. — Quinn megvonta a vállát. — Nem gondolod, hogy először olyannal kellene próbálkoznod, aki egy kicsit... nem is tudom... lágyabb?

Nem tudjuk befolyásolni, kihez vonzódunk.

— Ámen.

Hallották, hogy valaki közeledik a ház eleje felől.

Mindketten feszülten figyeltek, a fegyverük csövét felemelték és a hang irányába fordították.

— Csak én vagyok — kiáltotta Blay. — Ne lőjete! John kilépett a bokorból.

Azt hittem, a szüléiddel mentél. Blay Quinnre nézett.

— A testvérek próbáltak elérni titeket.

— Miért nézel így rám? — kérdezte Quinn, és leengedte a fegyvert az oldala mellé.

— Azt akarják, hogy menj vissza a központba. Miért? — mutogatta John, annak ellenére, hogy Blay még mindig mereven Quinnre nézte. — Wrath azt mondta, hogy nem gond, ha itt maradunk, és...

— Milyen hírt kaptak? — kérdezte Quinn feszülten. — Mert van valami hír, ugye?

— Wrath azt akarja, hogy...

— Megtámadták a családomat, nem igaz? — Qhuinn álla megkeményedett. — Ugye?

— Wrath megkért, hogy...

— A pokolba Wrath-szal! Beszélj már!

Blay egy pillanatra Johnra nézett, mielőtt visszafordult volna Qhuinnhez.

— Az édesanyád, az édesapád és a nővéred meghalt. A bátyádnak pedig nyoma veszett.

Qhuinn olyan hangosan fújta ki a levegőt, mintha valaki hasba vágta volna. John és Blay utána nyúltak, ő azonban lerázta magáról a kezüket, és hátrébb lépett.

Blay megrázta a fejét.

— Nagyon sajnálom!

Qhuinn nem mondott semmit. Mintha elfelejtett volna beszélni.

Blay megint megpróbálta megérinteni, ő azonban ismét csak ellépett előle.

— Nézd, Wrath felhívott, miután egyikőtöket sem tudta elérni, és megkért, hogy vigyelek vissza a központba. Az elit elkülönítésbe vonul.

Menjünk a kocsihoz! — mutogatta John Qhuinn-nek.

— Én nem megyek.

— Qhuinn... Qhuinn...

A srác hangja tele volt érzelemmel, az arcán azonban semmi nem látszott.

— A pokolba ezzel az egésszel! Az istenit...

Egy lámpa gyulladt fel Blay házában, mire mindannyian odakapták a fejüket. A konyhaablakon keresztül mindhárman jól látták, amint egy alantas bemegy a szobába.

Qhuinnt nem lehetett megállítani. Felemelt fegyverrel, szuperszonikus sebességgel rontott be a házba a hátsó ajtón keresztül. Amikor bent volt, ott sem lassított le. A pisztoly csövét az alantásra szegezte, és többször egymás után meghúzta a ravaszt, amivel a kifakult hajú gyilkost a falhoz kényszerítette.

Még akkor sem hagyta abba a lövéseket, amikor a fickó vérezi kezdett, és a tapéta olyan foltos lett mögötte, mint egy Jackson Pollock-festmény.

Blay és John odaszaladtak, John pedig megragadta hátulról a nyakát. Amikor elkezdte visszafelé húzni, lefogta a kezét is, nehogy a srác dühében hadonászni és lövöldözni kezdjen a pisztollyal.

Ekkor egy másik alantas is berontott a konyhába, mire Blay magához tért, és kikapott egy nagy szeletelőkést a fa késtartóból. Amikor szembenézett a gyilkossal, annak is a kezében termett egy rugós kés, habár isten tudja, honnan kapta elő. Elkezdtek körözni egymás körül. Blay idegei pattanásig feszültek, hatalmas testének minden porcikája felkészült a harcra, a szeme éberén figyelt. A gond csak az volt, hogy azok a sebek, amelyeket az elutazása előtti összeecsapásban szerzett, még mindig véreztek, az arca pedig halálsápadt volt azok után, amin keresztülment.

Quinn annak ellenére felemelte a kezében a fegyvert, hogy John lefogva tartotta a karját.

Amikor John megrázta a fejét, azt sziszegte.

— Engedj el! Most azonnal!

Olyan halálos nyugalommal ejtette ki a szavakat, hogy John engedelmeskedett.

Quinn egy tökéletes lövéssel az alantas szeme közé lőtt, amitől a fickó úgy elterült a földön, mint egy féltégla.

— Mi a franc? — csattant fel Blay. — Ő az enyém volt.

— Nem fogom végignézni, ahogy kinyírnak. Nem engedem meg.

Blay remegő ujját Quinnre szegezte.

— Ne csinálj ilyet még egyszer!

— Ma este elvesztettem azokat, akiket ki nem állhattam. Nem fogok valaki olyat is elveszíteni, aki történetesen nagyon fontos nekem.

— Nincs szükségem rá, hogy a hősöm légy... John kettőjük közé lépett.

Menjünk haza! — mutogatta. — Most!

— Lehet, hogy vannak még...

— Valószínűleg nem csak ennyien... Mindhárman megdermedtek, amikor megszólalt Blay telefonja.

— Wrath az. — Blay megnyomott rajta néhány billentyűt. — Azt mondja, hogy menjünk haza. És John, nézd meg a telefonod, azt hiszem, nem működik!

John kivette a vékony fémkészüléket a zsebéből. Egy szikra élet sem volt benne, ám most nem volt alkalmas az idő arra, hogy azon töprengjen, mikor ment tönkre. Lehet, hogy harc közben?

Menjünk! — mutatta.

Quinn odament a késtartóhoz, kihúzott belőle egy nagy szeletelőkést, és szíven szúrta az alantasokat, hogy hazaküldje őket az Omegához. Azt, amelyiket szitává lőtt, és azt is, amelyiket a homlokán egy telitalálattal intézett el.

Sietve kimentek a házból, bezárták az ajtót, amennyire tudták, bekapcsolták a riasztót, majd beültek Fritz Mercedesébe. Quinn a volán mögé, John és Blay pedig hátra.

Amikor ráfordultak a 22-es útra, Quinn felhúzta a válaszfalat az első ülések mögött.

— Visszamegyünk a testvériség központjába, Blay, ezért nem láthatod, merre megyünk.

Ez volt az egyik oka annak, hogy felment a fal. A másik pedig az, hogy Quinn egyedül akart lenni. Mindig egyedüllétre volt szüksége, amikor valami nagyon mélyen foglalkoztatta, John éppen ezért ajánlkozott, hogy hátraül, Blay mellé.

A hátsó ülés sűrű sötétjében John a másik fiúra pillantott. Hátradőlve ült a bőrülésen, mintha a fejét legalább egy tonna súlyúnak érezné. A szeme besüllyedt a koponyájába. Úgy nézett ki, mint aki legalább százéves.

Emberi léptékben mérve.

John visszagondolt arra a Blayre, aki néhány napja a bevásárlóközpontban, az egyik butikban az ingek között

nézelődött, és egyiket-másikat levette, hogy magához mérje. Ahogy most ránézett, olyan különös érzése támadt, mintha az a vörös hajú fiú a boltban egy távoli, fiatalabb unokatestvére lenne ennek a Mercedesben ülő srácnak, valaki, akinek ugyanolyan színű az arcbőre, ugyanolyan magas a termete, ezenkívül azonban semmi közös nem lenne bennük.

Megütögette barátja alkarját.

Jane dokinak meg kell vizsgálnia.

Blay lenézett a fehér ingre, és meglepődött, amikor észrevette, hogy véres.

— Gondolom, erről beszélt anya. Nem fáj. Akkor jó.

Blay elfordult és kinézett az ablakon, habár lehetetlen volt átlátni rajta.

— Apa azt mondta, hogy maradhatok. És harcolhatok.

John halkán füttyentett egyet, hogy magára vonja a figyelmét.

Nem is tudtam, hogy az édesapád ilyen jól bánik a karddal.

— Katona volt, mielőtt feleségül vette az édesanyámat. Miatta hagyta abba. — Blay leseperte az ingét, habár a vér már beleivódott a szövet szálai közé, és foltot hagyott rajta. — Komoly vita volt közöttük, amikor Wrath felhívott és megkért, hogy jöjjenek vissza és keressenek meg benneteket. Anya aggódott, hogy talán nem élem túl. Apa viszont azt akarta, hogy legyek igazi férfi, amikor a fajnak szüksége van rám. Szóval itt vagyok.

És te mit akarsz?

Blay tekintete egy pillanatra az elválasztó falra siklott, majd összevissza nézelődött a hátsó ülésen.

— Harcolni. John hátradőlt. Helyes.

Hosszú csend után Blay szólalt meg.

— John?

A fiú lassan odafordította a fejét, és legalább olyan kimerültnek tűnt, mint Blay.

Mi az? — formálta a szájával, mert túl fáradt volt ahhoz, hogy a jelbeszéddel válaszoljon.

— Még mindig a barátom akarsz lenni? Most, hogy tudod, hogy a fiúkat szeretem?

John felvonta a szemöldökét, aztán felült, ökölbe szorította a kezét, és erősen beleboksolt a barátja vállába.

— Aú! Mi a francot...

Már miért ne akarnék a barátod lenni? Attól eltekintve, persze, hogy egy idióta vagy, mert ilyen hülyeségeket kérdezel? Blay megdörzsölte az ütés helyét.

— Bocs! Csak nem tudtam, hogy megváltozott-e ettől valami, vagy... Ne merészd még egyszer! Van alatta egy seb!

John visszadőlt. Már majdnem azt kezdte mutogatni, hogy „tisztá hülye vagy”, amikor rájött, ő is valami hasonlóra gondolt, amikor kiderült róla az a dolog a múltjából.

Ránézett a barátjára.

Nekem most is ugyanaz vagy.

Blay mély lélegzetet vett.

— Még a szüleimnek sem mondtam el. Csak te és Qhuinn tudtok róla.

Nos, amikor majd elmondod nekik, vagy bárki másnak, mi melletted fogunk állni. Mindig.

John nem tudta összeszedni a bátorságát, hogy megkérdezzen valamit tőle, de valószínűleg ott volt a szemében kimondatlanul is, mert Blay megfogta a karját, és azt mondta:

- Nem. Egyáltalán nem. Nem hiszem, hogy létezik olyan dolog a világon, amitől kevesebb lennél a szememben.

Mindketten egyszerre sóhajtottak fel, és egyszerre hunyták be a szemüket. Egyikük sem szólt többet, amíg haza nem értek.

Lash a Ford Focus anyósülésén ült, és az a rossz érzése támadt, hogy a sikeres támadások után, amelyeket az arisztokrácia néhány családja ellen szervezett, az Alantasok Társasága még mindig nem vette a lapot. Az alantasok továbbra is Mr. D-től kapták az utasításokat, nem pedig tőle.

A pokolba, még azt sem tudták, hogy a világon van!

Odapillantott Mr. D-re, akinek a keze tíz óra tíz perces állásban a kormányt fogta. Az egyik pillanatban

legszívesebben megölte volna a gazembert, csak úgy, bosszúból, a másokban azonban logikus énje rámutatott, mennyire fontos, hogy életben tartsa. így legalább a szócsöve lehet addig, amíg be nem bizonyítja a többi csapatnak, hogy ki is ő valójában.

„Csapat”. Imádta ezt a szót.

Ez volt a második kedvenc szava az után, hogy „az öve”.

Lehet, hogy csináltat magának egyenruhát. Olyasmit, mint a tábornokoké.

Az biztos, hogy megérdemli, tekintve, hogy milyen jó szuper katonai stratégiát dolgozott ki. Valóságos zseni volt, az pedig, hogy mindent fel tudott használni a testvériség ellen, amelyet a képzésben tanítottak neki, átkozottul jó érzéssel töltötte el.

Az elmúlt évszázadokban az Alantasok Társasága csak alig-alig tizedelte meg a vámpírok létszámát. Kevés intelligenciájukkal és összehangolatlan katonai erejükkel leginkább csak „vak tyúk is talál szemet” alapon támadtak, amely csekélyke eredményt hozott.

Lash azonban nagyban gondolkozott, és a tudása is megvolt ahhoz, hogy keresztülvigye a terveit.

A vámpírok kiirtásának az volt a kulcsa, hogy meg kellett törni a társadalom egységes akaratát. Ehhez pedig az első lépcső a bizonytalanság keltése volt. Az elit hat alapító családjából négyet kiirtottak. Még hátra volt kettő, és ha majd azokon is rajtaütnek, az alantasok támadást intézhetnek az arisztokrácia többi tagja ellen is. Azok után, hogy az elitet megtámadják és megtizedelik, a Hercegek Tanácsának megmaradt tagjai majd Wrath, a király ellen fordulnak. Egymással szembenálló csoportok fognak kialakulni, és harcolni kezdenek a hatalomért. Wrath pedig, mint a faj vezetője, kénytelen lesz a polgári elégedetlenséggel, valamint a hatalma ellen irányuló támadásokkal foglalkozni, ez pedig elkerülhetetlenül ahhoz vezet, hogy egy idő után hibát követ el. Ami jelentősen súlyosbítja majd a bizonytalanságot.

A következmények nem csak a politikai életet érintik majd. Az egyre több kifosztott otthon ahhoz vezet, hogy kevesebb adót fognak tudni befizetni a testvériségnek, mivel az adóalapjuk megsemmisül. A kevesebb arisztokrata kevesebb állást jelent majd a civilek számára, amely pénzügyi válságot eredményez az alsóbb rétegek körében, akik így nem fogják támogatni a királyt.

Az egész helyzet egy ördögi kör, amely végül Wrath trónfosztását, megölését vagy egy igazi hatalom nélküli bábbá való lefokozását fogja előidézni. A vámpírtársadalom ezzel menthetetlenül még lejjebb csúszik a lejtőn. Az általános zűrzavar közepette pedig majd jön ő, és eltakarítja, ami még megmaradt belőlük.

Az egyetlen dolog, ami még ennél is hatékonyabb lenne, egy vámpír pestisjárvány.

Eddig úgy tűnt, Lash terve sikerrel jár, mivel az első éjszaka többnyire sikeresnek volt mondható. Lash rendkívül bosszantotta, hogy az a nyomorult Qhuinn nem volt otthon, amikor megtámadták a házukat. Rendkívül nagy örömet jelentett volna számára, ha megölheti az unokatestvérét. Ehelyett tudomására jutott valami nagyon érdekes információ. A nagybátyja íróasztalán egy papír hevert, amely arról tanúskodott, hogy Qhuinnt kitagadták a családból. Ez azt jelentette, hogy az az átkozott különböző szemű nyavalyás valahol odakint kóborol a nagyvilágban, de nyilvánvalóan nem Blaynél, mivel azon a házon is rajtaütöttek.

Igen, nagy szívás volt, hogy Qhuinnt nem találták otthon, de legalább élve elhurcolták a bátyját. Ez még jó móka lehet.

A társaság is elszenvedett némi veszteséget, főleg Blay házánál és Lash saját otthonában, összességében azonban a mérleg még mindig Lash javára billent.

A gyorsaság azonban kritikus tényező volt. Az elit tagjai el fognak menekülni a biztonságos házaikba, és bár Lash tudta,

milyen környéken vannak ezek a házak, a legtöbb az állam északi részén épült, ami azt jelentette, hogy az embereinek sokat kell majd utazniuk, Hogy növeljék a gyilkosságok számát, olyan sok családot kellett megtámadniuk itt a városban, amennyi csalt lehetséges volt.

Térkép. Szükségük lesz térképekre.

Ahogy ez a gondolat megfogalmazódott a fejében, a gyomra panaszosan megkordult.

Igen. Térképekre és ennivalóra.

— Forduljon be ahhoz a benzinkúthoz! — szólalt meg hirtelen.

Mr. D nem tudott időben balra kanyarodni, ezért megfordult az úttesten, és visszafelé indult.

— Kajára van szükségem — jelentette ki Lash. — Meg térképekre, hogy...

Az utca másik oldalán a caldwelli rendőrség egyik parkoló járóautóján bekapcsolódott a kék villogó. Lash nagyot káromkodott.

Ha a zsaruk kiszúrták a megfordulásukat, nagy pácban voltak. A Focus csomagtartójában fegyverek és más harci eszközök heverték. Meg véres ruhák. Na és persze a halott vámpiroktól elrabolt pénztárcák, órák és gyűrűk.

Remek! Átkozottul remek! A tiszturak nyilván nem a szokásos fánkevési szünetüket tartották, mivel azonnal a nyomukba eredtek.

— A picsába! — Lash odanézett Mr. D-re, amikor a fickó lehúzódt az út szélére. — Mondja, hogy van magánál érvényes jogosítvány!

— Hát persze hogy van. — Mr. D üresbe tette az autót, majd lehúzta az ablakot, épp amikor Caldie egyik „szolgálunk-és-védünk” őrmestere odasétált hozzájuk. — Üdvözlöm, biztos úr! Itt van a jogosítványom, parancsoljon.

— Láthatnám a forgalmi engedélyt is? — A rendőr behajolt az ablakon, majd elfintorodott, mintha nem tetszene neki a szag, amit érez.

Istenem, ja, persze. A babahintőpor-illat.

Lash hátradőlt, amikor Mr. D áthajolt a lábához, hogy benyúljon a kesztyűtartóba. Megpróbált olyan nyugodtan viselkedni, amennyire csak tudott. Az alantas kivett egy kis fehér papírt, amely nem volt nagyobb, mint egy könyvtári kartotéklap, Lash pedig gyorsan megvizsgálta a tekintetével. Tisztára úgy nézett ki, mintha hivatalos irat lenne. Még New York állam címere is rajta volt, aztán egy név, Richárd Delano, alatta pedig egy cím: Tizedik utca 1583., 4F. épület. Mr. D kiadta a papírt az ablakon.

— Tudom, uram, hogy nem volt szabályos, ahogy visszafordultunk, de enni szerettünk volna, és túl későn kaptam észbe, hogy be kellene kanyarodnunk.

Lash áhítatosan bámult a társára. Teljesen lenyűgözte a fickó színészi teljesítménye. A kis alantas, amikor felnézett a rendőrrre, tökéletes keveréke volt a bűnbánó szégyenkezésnek, az őszinte bocsánatkérésnek és egy hétköznapi átlagembernek. Istenem, akár egy gabona-pelyhes doboz elején is viríthatott volna a képe, olyan ártatlanul mondta ki azt a szót, hogy „uram”. Mintha csak azt rebegette volna egy templomban, hogy „ámen”. Tökéletes megtestesítője volt mindannak, ami egészséges volt: tele vitaminnal és rosttal. Egy doboz létfontosságú, igazi amerikai ennivaló.

A tiszt ránézett a papírokra, aztán visszaadta őket. Amikor bevilágított a kocsu utasterébe, azt mondta:

— Rendben van, de ne csináljon ilyet... Lashre pillantott, és összeráncolta a homlokát.

Az unottan közömbös arckifejezés egyszeriben eltűnt a képéről. A szájához emelte a hajtókáján lévő rá dió adó-vevő készüléket, és erősítést kért, majd azt mondta:

— Meg kell kérnem, hogy szálljon ki a gépjárműből, uram!

— Ki? Én? — kérdezte Lash. A francba, nincs nála személyi igazolvány! — Miért?

— Kérem, szálljon ki az autóból!

— Nem szállok, csak ha megmondja, miért.

Az elemlámpa fénye a nyakörvre vetődött, amely a fiú nyakában volt.

— Kaptunk egy panaszbejelentést egy órával ezelőtt egy hölgytől a Sikolyban. Egy két méter magas, fehér férfit említett, akinek a nyakában egy kutyanyakörv van. Ezért kérem, szálljon ki az autóból!

— Mi volt a panasz?

— Szexuális zaklatás. — Lefékezett előttük egy másik rendőrautó is, majd visszatolatott közvetlenül a Ford elejéig.

— Kérem, szálljon ki a gépjárműből!

Az a kurva a bárból felhívta a rendőrséget? Hiszen könyörgött azért, hogy megdugja!

— Nem!

— Ha nem száll ki, én szedem ki onnan.

— Szálljon már ki! — súgta oda neki Mr. D halkán. Egy másik tiszt megkerülte a Focust, és kinyitotta Lash ajtaját.

— Szálljon ki a kocsiból, uram!

Ez nem lehet igaz! Ezek a balfasz idióták! Ő az Omega fia, az isten szerelmére! Még a vámpírok törvényeit sem tartotta be, nemhogy a homo sapiensekét.

— Uram? — erősködött a rendőr.

Menjen a francba! A rendőr lehajolt, és megfogta Lash karját.

Letartóztatom szexuális zaklatásért. Bármit mond, felhasználható ön ellen a bíróságon. Joga van ügyvédet fogadni. Ha nem...

— Ezt nem mondhatja komolyan...

— ...a bíróság rendel ki maga mellé egyet. Megértette a jogait...

— Engedjen el...

— ...amiket most olvastam fel?

Két rendőr kellett hozzá, hogy kirángassák az autóból. Ekkorra már egy kisebbfajta tömeg verődött össze a

közelben. A pokolba! Lash tudta, hogy könnyűszerrel le tudná tépni a zsaruk karját, és feldugni a seggükbe, de nem akart jelenetet rendezni. Túl sok volt a szemtanú.

— Uram, megértette a jogait? — kérdezték tőle, miközben megfordították, és arccal előre lefektették a Ford motorháztetejére, hogy megbilincseljék.

Lash benézett a szélvédőn Mr. D-re, akinek az arcán már nyoma sem volt a korábbi ártatlan-bűnbánó arckifejezésnek. A fickó összehúzta a szemét, és Lash csak reménykedni tudott, hogy éppen azon töri a fejét, hogy szabadíthatná ki.

— Uram, megértette a jogait?

— Igen — vetette oda Lash dühösen. — Kurvára. A baloldalon álló tiszt odahajolt a füléhez.

— Egyébként vádat fogunk emelni ön ellen a letartóztatásnál tanúsított ellenállás miatt is. Ja, és még valami. Az a szőke tizenhét éves volt.

37. Fejezet

Kint a testvériség háza mögött a kertben Cormia olyan gyorsan szaladt a megnyírt fűvön, amilyen gyorsan csak tudott. Futott, hogy kiürítse a tudatát, futott abban a reményben, hogy végre képes lesz tisztán látni, és főleg, mivel nem volt hová mennie, de nem maradhatott ott sem, ahol most volt.

Fújtatva vette a levegőt, a tüdeje égett, a lába remegett, a karja elzsibbadt, de még mindig futott, végig a birtok körül húzódó, magas kőfal mentén az erdő széle felé, majd megfordult, és visszaindult a kert felé.

Layla és a Nemző. Layla lefekszik a Nemzővel. Layla meztelen a Nemző mellett.

Még gyorsabban szaladt.

A Nemző Laylát fogja választani. Nem biztos magában és abban a szerepben, amit elvállalt, ezért azt fogja maga mellé venni, akit már ismer, és aki eddig is megbízhatóan, diszkréten szolgálta a testvéreket. Az ismerős mellett fog dönteni.

Laylát fogja választani.

Minden előzetes figyelmeztetés nélkül a lába megadta magát, és összerogyott alatta, amitől Cormia kimerülten a földre zuhant.

Amikor annyira magához tért, hogy felemelje a fejét, lihegve a homlokát ráncolta. Egy furcsán érdes földterületen feküdt a pázsit közepén, egy majdnem két méter átmérőjű folton, ahol a fű gyérebb volt, mint a többi részen. Mintha valamit elégettek volna azon a helyen, és a gyeper még mindig nem nyerte volna vissza régi formáját.

Több szempontból is ideillőnek tűnt.

Cormia hanyatt fordult, és felnézett az éjszakai égboltra. A combja égett, ahogy a tüdeje is, az igazi tűz azonban a fejében tombolt. Nem tartozott ide, erre az oldalra, de azt a gondolatot is elviselhetetlennek tartotta, hogy visszatérjen a szentélybe.

Olyan volt, mint a nyári levegő, amely a füves pázsit és a csillagos égbolt között foglalt helyet. Sem egyikhez, sem másikhöz nem tartozott... a kettő között pedig láthatatlan volt.

Lassan feltápáskodott, és visszasétált a ház hátsó teraszához. Az ablakokban fény égett, és amikor benézett rajtuk, rájött, mennyire hiányoznak majd neki ennek a világnak az esti színei. A tearózsák piros, rózsaszín, sárga és lila virágai elhalványultak az éj sötétjében, mintha félénkebbek lennének éjszaka. A könyvtárban a mélyvörös függönyök a visszafojtott tűzre emlékeztették, a biliárdszoba, az élénkzöld színű tapétával pedig úgy festett, mintha smaragdokkal lett volna kirakva.

Olyan szépek voltak! A szem ámulva gyönyörködött bennük!

Hogy egy kicsit elodázza a távozást, odament a medencéhez.

A sötét víz beszélt hozzá, remegő felszíne suttogott a hűs szellőben, lágy hullámai magukba zárták a holdfény szikrázó fényét.

Cormia levette magáról a ruhát, és belemerült a simogató vízbe. Áthatolt a felszín hullámain és lemerüli a mélyére, majd hosszan a víz alatt úszott.

Amikor a távolabbi végén felbukkant, az első mély levegővétellel egy szilárd elhatározás született meg a gondolataiban. Beszélni fog Fritzcel, és megkéri, hogy értesítse Bellát arról, hogy elment. Aztán átmegy a szentélybe, és meghallgatást kér Amalyától, a Direktrix-tői. Elmondja neki a kérését, hogy elkülönített kiválasztott szeretne lenni.

Tudta, hogy mint elkülönített írnok folyamatosan értesülni fog a Nemző utódairól, de úgy gondolta, sokkal jobb, ha csak számok és nevek formájában találkozik velük, mintha saját

szemével kell látnia a sok színpompás hajú, gyönyörű sárga szemű gyermeket.

Mert lesznek utódai. Habár egyszer kétségbe vonta az erejét, a Nemző végül megteszi, ami a kötelessége. Mostanában még nehezebb volt számára ez a szerep, de a kötelességtudat felülkerekedik majd benne, és legyőzi önös érdekeit.

Bellának nagyon igaza volt, amikor véleményt mondott róla.

— Hé, szia!

Cormia meglepetten felnézett, és egy hatalmas, acélorrú csizmát pillantott meg a medence szélén. Feljebb emelte a tekintetét, és végignézett egy nyúlánk férfi testén, aki egy kék farmernek nevezett nadrágban volt.

— Hát te ki vagy? — kérdezte a férfi lágy, barátságos hangon, és leguggolt. A szeme lenyűgöző volt... mélyen ülő és különböző színű. A szempillája pedig olyan sötét, mint dús, fekete haja.

Mielőtt Cormia válaszolhatott volna, John Matthew lépett ki mögüle, és füttyentett egyet, hogy magára vonta a figyelmét. Amikor a medence szélén guggoló férfi hátrapillantott a válla fölött, John vadul mutogatni kezdett.

— Ó... elnézést! — A fekete hajú felállt, és védekezően felemelte a kezét, mintha megálljt akarna parancsolni magának. — Nem tudtam, hogy ki vagy.

Ekkor egy másik férfi is kilépett a kertbe a könyvtár .illáján keresztül. A vörös hajúnak véres volt az inge, és halálos kimerültség sugárzott belőle.

Katonák voltak, akikkel John együtt harcolt, gondolta Cormia. Fiatal katonák.

— Te ki vagy? — kérdezte attól, akinek olyan rabul ejtő különböző színű szeme volt.

— Qhuinn. Vele vagyok. — A hüvelykujja John Matthew-ra bökött. — A vörös hajú pedig...

— Blaylock — vágott közbe a másik élesen. — Blaylock a nevem.

— Én csak kijöttem, mert úszni akartam egy kicsit - felelte Cormia.

— Azt látom. — Quinn mosolya barátságos volt, de már nem csábító.

A lány ennek ellenére érezte rajta, hogy még mindig vonzónak találja. Ekkor döbönt rá, hogy ha azon az úton halad tovább, amelyre lépni akar, örök életére érintetlen marad. Az elkülönített kiválasztottak nem tartoztak azok közé a nővérek közé, akikkel a Nemző hálni szokott.

Vagyis az az örvény, amely olyan csodálatosan felkavarodott a testében, többé nem kel már életre benne ezután.

Soha.

Ahogy visszagondolt hosszú életének éveire, megpendült a lelkében valami nyugtalan, kétségbeesett húr, és az elkeseredés vibráló hullámai elsodorták a vízben a létrához. Megragadta a korlátot, és a lépcsőfokokon lépegetve lassan kiemelkedett a medencéből. Érezte, hogy a hús, éjszakai levegő megcsapja a testét, és pontosan tudta, hogy a három fiatal fiú őt bámulja.

A tudat elszomorította, ugyanakkor fel is bátorította. Ez volt az utolsó alkalom, hogy egy férfi láthatta a testét, és nagyon lehangoló volt belegondolni, hogy mostantól fogva örökre elzárja magát és nőiességét a világ elől. Soha senki mást nem fogadna el, csak a Nemzőt, a jelenlegi helyzetet viszont nem tudta elviselni, vagyis azt, hogy a nővérei is ott voltak még rajta kívül. Ezért itt most minden véget ér.

Néhány pillanat múlva felveszi a ruháját, és búcsút int valaminek, ami igazán soha nem is kezdődött el.

Nem szégyenkezett a meztelensége miatt, és nem is rejtette el a testét, amikor kiszállt a víz lágyan ölelő karjai közül.

***

Phury a testvériség házának hátsó kertjében bukkant elő a semmiből, mert nem akart összefutni senkivel. Azzal, ami a fejében zakatolt, nem merte megkockáztatni, hogy besétál a főbejáraton, és...

Hirtelen megtorpant. A lába földbe gyökerezett, a szíve kihagyott egy ütemet, a lélegzete pedig a tüdejében rekedt.

Cormia éppen kilépett a medencéből. Tökéletes testén vízcseppek ragyogtak... miközben a nemrég átváltozott fiúk körülbelül tíz méterre álltak tőle, és kocsányon lógó szemmel bámulták meztelen alakját.

()... a pokolba... nem!

A szerelmes férfi ösztöne azonnal felszínre tört benne, mint egy vadállat, amely kiszabadult a ketrecéből. Egy pillanat alatt földbe tiporta mindazt a sok hazugságot, amellyel eddig önmagát áltatta, és életre kelve dühöngő vademberré változtatta.

Csak azt tudta, hogy a nő, akit szeret, meztelen, miközben más férfiak nézik.

Csak ez számított. Semmi más.

Mielőtt még visszafoghatta volna magát, hangos morgás tört föl a torka mélyéről. A hang úgy törte meg az éjszaka csendjét, mint a mennydörgés. John Matthew és a társai egyszerre kapták a fejüket, majd hátraleptek. Egy nagyot. Mintha a medence lángra kapott volna.

Cormia ezzel szemben még csak oda sem pillantott. Sőt, nem is igyekezett eltakarni magát. Inkább titkolt daccal, szándékosan lassan emelte fel a ruháját, és kimért mozdulatokkal csúsztotta bele a karját.

Phuiyt ez jobban felbőszítette, mint bármi más.

— Gyere be a házba! — mondta neki nyersen. — Most! Amikor Cormia rápillantott, a hangja olyan nyugalmat árasztott, mint a tekintete.

— És ha nem akarok?

— Akkor a vállamra veszek, és beviszek. — Phury a fiúkhöz fordult. — Ez csak a mi dolgunk. Nem rátok tartozik. Tűnjetek el, ha jót akartok magatoknak! Most azonnal!

Atrió láthatóan habozott, amíg Cormia azt nem mondta:

— Nem lesz semmi baj. Ne aggódjatok!

Amikor elfordultak, Phurynek olyan érzése támadt, hogy nem mennek túl messzire, Cormiának azonban nem volt szüksége védelemre. A kötődő szerelmes férfiak mindenkire veszélyt jelentettek, kivéve a párjukat, Phury magánkívül volt, a lány azonban tudta irányítani.

És Phury úgy sejtette, ezt ő is tudja.

Cormia felemelte a kezét, és nyugodtan kicsavarta a hajából a vizet.

— Miért akarod, hogy bemenjek?

— Mész a saját lábadon, vagy vigyelek?

— Azt kérdeztem, miért.

— Mert felmegyünk a hálósobámba. — A szavakat úgy kellett kipréselnie összeszorított száján.

— A te hálósobádba? Nem azt akartad mondani inkább, hogy az enyémbé? Mivel öt hónappal ezelőtt figyelmeztettél, hogy tartsam magam távol a tiédőtől.

Phury férfiasságában tombolt a vágy, követelte, hogy engedjék ki, hogy a nő testébe hatolhasson. A szenvedély pedig már tagadhatatlan volt: a vonat elindult. A jegyet kilyukasztották. Az utazás elkezdődött.

De Cormia számára is.

Phury közelebb lépett hozzá. A lány teste olyan forró volt, hogy szinte tüzelt, még a saját bőrén is érezte a melegét. Jázminillata pedig émelyítően erősen áradt belőle.

Phury kivillantotta a szemfogát, és felszisszent, mint egy macska.

— Az én szobámba megyünk.

— Nekem viszont semmi okom arra, hogy odamenjek.

— De. Igen. Van.

Cormia egy laza mozdulattal a háta mögé dobta vizes haját.

— Nem. Attól tartok, nincs.

Ezzel hátat fordított a férfinak, és kényelmes léptekkel elindult a ház felé.

Phury úgy követte, mint éhes vadállat a zsákmányt. Szorosan a nyomában maradt, amikor bementek a könyvtárba, fel a nagy lépcsőn, be a lány szobájába.

Cormia csak egy résnyire nyitotta ki a szobaajtót, és gyorsan belépett rajta.

Ám mielőtt ki tudta volna zárni a férfit, Phury tenyérrel rácsapott az ajtóra, és benyomta, majd ő is bement utána. Miután mindketten bent voltak, becsukta maguk mögött az ajtót, és a kulcsot is ráfordította.

— Vedd le a ruhádat!

— Miért?

— Mert ha nem veszed le önként, le fogom tépni rólad.

Cormia felszegte az állát, lejjebb hunyta a szemhéját, és habár még így is felfelé nézve kellett a férfira néznie, a tekintetében megvetés tükröződött.

— Miért vegyem le?

Phury minden területféltési ösztöne lánggra lobbant, amikor azt morogta:

— Mert meg foglak jelölni.

— Csak nem? De azt tudod, hogy semmi értelme nincs.

— Nagyon is van értelme.

— Korábban nem kívántál.

— Egy fenét nem!

— Összehasonlítottál azzal a nővel, akivel megpróbáltál szeretkezni, de végül nem tudtál.

— Te pedig nem engedted, hogy befejezzem. O csak egy kurva volt, akinek azért fizettem, hogy elveszítsem a szüzességemet. Nem olyan nő volt, akit akartam, Nem olyan, mint te. — Belélegezte a lány illatát, és dorombolva hozzátette. — Ő nem te voltál.

— Laylát mégis elfogadtad, ugye? — Amikor Phury nem felelt, Cormia bement a fürdőszobába, és megnyitotta a zuhanyt. — Hát persze hogy el. Ő lett az első számú feleséged.

— Ez nem róla szól — felelte Phury az ajtóból.

— Hogy gondolod, hogy nem róla szól? A kiválasztottak egy egészet alkotnak, és én még mindig közjük tartozom. — Cormia megfordult, és szembenézett vele. Majd levette a ruháját. — Vagy nem?

Phury hímvesszője fájdalmasan hozzányomódott belülről a nadrágjához. A lány teste szinte ragyogott a fürdőszoba halvány villanyának fénye alatt. A melle feszesen gömbölyödött, a mellbimbója megkeményedett, a combja enyhén szét volt nyitva.

Belépett a zuhany alá, Phury pedig csak nézte, ahogy ívben hátrafeszíti magát, és elkezdi mosni a haját. A lány minden mozdulata elrabolt egy kis darabot a civilizált énjéből. Valami mélyről jövő, ködös gondolat azt súgta neki, hogy jobb lenne, ha elmenne, mert ha marad, akkor egy amúgy is bonyolult helyzet egyenesen tarthatatlanná válik. A teste azonban megtalálta az ennivalót, amire éhezett.

Abban a pillanatban, ahogy a lány kilép abból az átkozott zuhanyozóból, elevenen fel fogja falni.

38. fejezet

Igen, meg fogja neki engedni.

Amikor Cormia kiöblítette a sampont a hajából, tudta, hogy abban a pillanatban, hogy kilép a zuhanyozóból, a Nemző rá fogja vetni magát. Ő pedig megengedi neki, hogy a magáévá tegye. És közben ő is a magáévá fogja tenni.

Elege volt már abból, hogy mindig félbehagyták, amit elkezdtek. Túl sok volt már a „majdnem”-ből. Ennek a kegyetlen sorsnak, amely mindkettőjük életét megkeserítette, ideje véget vetni. Elég volt már abból, hogy mindig azt kell tennie, amit elvártak tőle.

Kívánta a Nemzőt, és most végre az övé lesz.

A pokolba a nővéreivel! Ez a férfi az övé!

De csak ma estére, szólalt meg a fejében egy belső hang.

— Fogd be! — mondta ingerülten a márványcsempés falnak.

Durván balra ütötte a csap elzáró karját, és kivágta a zuhanyfülke ajtaját. Amikor a vízcsobogás megszűnt, szemtől szembe találta magát a Nemzővel.

A férfi anyaszült meztelenül állt előtte. A hímveszője keményen ágaskodott, a szemfoga megnyúlt.

Oroszlánbögéshez hasonlító hangot adott ki, és miközben az ordítás visszhangzott a márvány fürdőszoba falai közt, Cormia érezte, hogy még nedvesebb lesz a lába köze.

A férfi odalépett hozzá, és a derekánál fogva felemelte. Cormia nem tiltakozott. A Nemző nem bánt vele gyengéden, de nem is akarta, hogy gyengéd legyen... majd, hogy erről a férfit is meggyőzze, beleharapott a vállába, miközben a hálósobába mentek.

A Nemző megint kiáltott egyet, aztán ledobta az ágyra. Cormia visszapattant a matracról egyszer. Kétszer. Hasra fordult, és elkezdett

a matrac tulsó vége felé mászni, hogy megnehezítse a férfi dolgát. Nem akart igazából tiltakozni, de a pokolba is, dolgozzon meg érte, ha meg akarja kapni!

A férfi rávetette magát a hátára, és a karját a feje felett az ágyhoz szögezte. Miközben Cormia megpróbált kiszabadulni, a férfi szétnyitotta a lábát a térdével, s közben a testének súlyával lefogva tartotta. Merev hímvesszője a lába közé csúszott, és a bejárathoz nyomódott, mire a lány kissé felemelte a csípőjét.

A Nemző csak annyira lazított a szorításon, hogy Cormia hátra tudjon pillantani a válla fölött, és ránézzen.

Amikor hátrafordult, szenvedélyesen megcsókolta, amit a lány is legalább akkora hévvel viszonzott. Elege volt már abból, hogy a kiválasztottak szokásai gúzsba kötik.

A férfi egy kicsit megemelte a csípőjét, visszahúzta, aztán...

Cormia felnyögött, amikor a hímvessző könnyed, sikamlós mozdulattal a testébe hatolt. Ez után már nem volt idő, hogy beszéljenek, vagy azon töprengjen, milyen fájdalmat érez, mivel a férfi csípője erőteljesen beindult. Annyira csodálatos érzés volt, és minden olyan tökéletesnek tűnt: a sötét, fűszeres illat, a testének súlya, ahogy ránehezedett, hosszú haja, ami ráhullott és betakarta, valamint a gyönyör, amelytől mindketten ziháltak

A lökések egyre mélyebbé váltak, Cormia pedig széjjelebb nyitotta a lábát, és ugyanolyan ütemben mozgatni kezdte a csípőjét.

Könny gyűlt a szemébe, de nem törődött vele, mert a férfi megállíthatatlan lendülete egyre tovább sodorta.

Úgy érezte, lángra gyullad azon a helyen, ahol ki-be mozgott benne, és elevenen elég... miközben egy cseppet sem találta helytelennek, amit csináltak. Mindketten egyszerre értek fel a csúcsra. Amikor a lány testét elöntötte a gyönyör, hátrapillantott, és látta ahogy a Nemző hátraveti a fejét, az álla megkeményedik, a karizmai megfeszülnek, és szemmel láthatóan kidagadnak sima bőre alatt. Aztán minden elhomályosult előtte, és nem látott semmit, mert az ő teste is összehúzódott, aztán elernyed, majd megint összehúzódott, és megint elernyed. Mohó hullámai összeszorították a férfi hímvesszőjét, és kipréselték belőle a megjelölés anyagát. Aztán vége lett.

Cormiának a mennydörgéssel kísért nyári vihar jutott az eszébe, amely időről időre végigsöpört a testvériség házán. Amikor elvonult, még

súlyosabb csöndet hagyott maga után, mivel olyan dühösen tombolt előtte

Velük ugyanez volt a helyzet. Amikor lecsillapodtak, a légzésük egyenletessé vált és a pulzusuk is lecsökkent, és a síri csendben nehéz volt újra felidézni azt a sürgető szenvedélyt, amely idáig sodorta őket. Cormia figyelte, ahogy a férfi arcán a korábbi viharos vágy helyét először zavar, majd visszataszító döbbenet veszi át. De mégis mire számított? Csak nem arra, hogy ez után a heves szex után majd lemond a Nemzőségről, megtagadja az esküjét, és kizárólagos felének nevezi ki őt? Hogy örülni fog annak, hogy közvetlenül a távozása előtt egy szenvedélyes fellángolásnak engedve megtörtént köztük az, amelyet hónapokkal azelőtt, tiszteletlejesen és előre megfontolt szándékkal kellett volna megtenniük?

— Kérlek, szállj ki belőlem! — mondta neki elszorult torokkal.

Phury fel sem tudta fogni, hogy mit tett, a bizonyíték azonban minden kétséget kizáróan ott volt. Cormia törékeny teste az övé alatt feküdt, az arcát könny áztatta, a csuklóján zúzódások látszottak.

Elvette a szüzességét, ráadásul hátulról, mint ahogy a kutyák szokták. Lefogta, és az uralma alá hajtotta, mert erősebb volt, mint ő. Aztán belehatolt, és még azzal sem törődött, hogy talán fájdalmat okoz neki.

— Kérlek, szállj ki belőlem! — mondta a lány remegő hangon. A „kérlek” tördöfés volt a szívébe. Csak kérni merte szegény, azok után, hogy teljesen leigázta.

Kihúzódott belőle, és felállt az ágyról, de úgy botladozott, mint egy részeg.

Cormia oldalra fordult, felhúzta a lábát, és összegömbölyödött. A gerince olyan törékenynek tűnt, mintha bármelyik pillanatban eltörhetett volna fehér bőre alatt.

— Nagyon sajnálom! — Istenem, milyen szörnyen üresen csengtek ezek a szavak!

— Kérlek, most menj el!

Azok után, hogy így rákényszerítette magát a lányra nagyon fontosnak, érezte, hogy tiszteletben tartsa a kérését. Habár ezt szeretne volna a legkevésbé tenni.

Phury bement a fürdőszobába, felvette a ruháját, és az ajtó felé indult.

— Később beszélünk kell...

— Nem lesz később. Kérelmet nyújtok be, hogy elkülönített írnok legyek. Feljegyzem az élettörténetedet, de személyesen nem fogok részt venni benne.

— Cormia, ne!

A lány hátrapillantott rá a válla fölött.

— Én odatartozom.

Ezzel visszahajtotta a fejét a párnára.

— Menj! — mondta. — Kérlek!

Phury nem igazán volt tudatában annak, hogy kilépett az ajtón, és bement a saját szobájába, mert később már csak arra eszmélt, hogy ott ül az ágya szélén, és cigarettázik. A néma csendben remegett a keze, a szíve úgy vert, mint egy elromlott dob gép, a lábával pedig a földön topogott.

A fejében a varázsló a középpontban állt, fekete köpenyét fújta a szél, az alakja pedig vibrált a végtelen, szürke táj közepén. Nyitott tenyerében egy koponyát tartott.

Amelynek sárga szeme volt.

- Mondtam, hogy meg fogod bántani. Én megmondtam előre.

Phury ránézett a szorosán összecsavart szálra a kezében, és próbált mást is látni, mint a pusztítást. Nem sikerült. Úgy viselkedett, mint egy vadállat.

- Megmondtam neked, hogy mi fog történni. És látod, nem tévedtem. Egész végig igazam volt. Ja, és nem a születésed volt elátkozva. Nem az volt a baj, hogy másodikként születtél az ikertestvéred után. Te magad vagy az átok. Ha még öt gyermek született volna veled együtt, vagy egy sem, a körülötted élők életén az sem változtatott volna.

Phury megragadta a távirányítót, és bekapcsolta a hifit. Amikor Puccini gyönyörű operája megtöltötte a szoba csendjét, könny gyúlt a szemébe. A zene olyan csodálatos volt, az összehasonlítás pedig olyan elviselhetetlen, amikor Luciano Pavarotti varázslatosan zengő hangját ahhoz a nyögéshez hasonlította, amit ő adod ki, amikor Cormián feküdt.

Lefogta szegényt. Az ágyhoz szögezte a karját, majd hátulról belehatolt...

- Te magad vagy az átok.

Miközben a varázsló hangja továbbra is ott duruzsolt a fejében, érezte, hogy a múlt borostyánlevelei újra elkezdik betakarni. Minden olyan dolog, amit elrontott, minden tett, amit másképp kellett volna

csinálnia, a törődés, amit megpróbált tanúsítani bizonyos személyek iránt, de végül nem sikerült... Lassan megfojtották. Most pedig itt volt a legújabb kudarc. Cormia.

Visszaemlékezett apja legutolsó ziháló lélegzetvételére. A ropogásra, ahogy az anyja teste elhamvadt a tűzben. Ikertestvére haragjára amiatt, hogy megmentette.

A lehangosabb azonban Cormia hangja volt a fejében: - Kérlek, szállj ki belőlem!

A fülére szorította a kezét, de nem ment vele semmire.

„Te magad vagy az átok.”

Felnyögött, és olyan erősen szorította a tenyerét a halántékára, hogy beleremegett a karja.

- Fáj az igazság? — kérdezte a varázsló kajánul. — Nem tetszik a bangóm? - - - Tudod, hogy tudsz kiűzni a fejedből.

Ledobta a koponyát a kezéből a lábánál heverő csontok közé.

- Tudod, hogy teheted meg.

Phury elkeseredetten szívta a cigarettát, és félt mindattól, ami a fejében kavargott.

A vörös füstű cigaretta semmilyen hatással nem volt az önutálatára vagy a hangokra a fejében.

A varázsló feltette fekete csizmás lábát a sárga színű koponyára.

- Tudod, mit kell tenned.

39. fejezet

Fent északon, az Adirondack-hegységben, egy barlang mélyén, a Black Snake Parkban, a férfi, aki két nappal korábban hajnalhasadás előtt összeesett, nem értette, hogy lehetséges, hogy rásüt a nap, mégsem lobban lángra. Vagy lehet, hogy már az Arnyékban van?

Nem... ez nem lehet az Árnyék. A fájdalom és a kín, amit a testében érez, valamint a hasogató fejfájás túlságosan is hasonlított ahhoz, ami a földön kínozza.

Akkor hogy lehet, hogy süt rá a nap? Meleg fényében fürdött, mégsem égett el a teste.

Istenem, ha ez a „vámpírok-nem-bírják-a-napot” hiedelem csak hazugság, az egész faj csupa idiótákból áll!

De várjunk csak! Nem egy barlangban volt? Akkor hogyan érhetnek el hozzá a nap sugarai?

— Edd ezt meg! — mondta a napfény.

Na jó, ha ragaszkodik ahhoz a gondolatmenethez, hogy életben maradt — bármennyire valószínűtlennek tűnt is jelen pillanatban —, akkor most biztosan csak hallucinál. Mivel az, ami szeme előtt megjelent, egy hamburger volt, ami ugye tiszta képtelenség, nem igaz?

Hacsak nem mégis meghalt, és az Árnyék bejárata nem az aranykapu volt, hanem a sárga M betű.

— Nézd — mondta a napfény —, ha az agyad elfelejtette, hogy kell enni, csak nyisd ki a szád, én meg betömöm ezt a kaját, és megnézzük, hogy a fogad emlékszik-e még, mi a dolga.

A férfi kinyitotta a száját, mert a hús illata magához térítette a gyomrát, és úgy elkezdett csorogni a nyála, mint egy éhes kutyanak. A hamburger belenyomódott a szájába, mire az állkapcsa robotpilóta üzemmódban leharapott belőle egy nagy darabot.

Amikor megérezte az étel ízét, felnyögött. Egy futó pillanatig az ízlelőbimbói által érzett gyönyör minden testi szenvedését feledtette, még a lelkieket is. Amikor lenyelte a falatot, ismét kéjes nyögés hagyta el a száját.

— Tessék, itt van még! — mondta a napfény, és odatartotta a maradék Big Macet a szájához.

A férfi megette az egészet. Aztán még sült krumplit is, ami langyos volt ugyan, de még így is mennyei. Ezután

érezte, hogy a fejét valaki hátrabillenti, és egy kissé vízízű kólát tölt be a szájába.

— A legközelebbi McDonald's harminckét kilométerre van — jegyezte meg a napfény, mintha csak igyekezne kitölteni valamivel a csendet. — Ezért nem olyan forró, mint amilyennek lennie kellene.

A férfi még többet akart.

— Igen. Van még. Nyisd ki a szád!

A férfi megevett még egy Big Macet, még egy adag sült krumplit és ivott rá még egy pohár kólát.

— Megtettem érted, amit tudtam, de vérre van szükséged — mondta neki a napfény olyan hangon, mintha egy kisgyerekekkel beszélne. — És haza kell menned.

Amikor a férfi megrázta a fejét, rájött, hogy a csupasz földön fekszik, és a feje alatt egy kötömböt használ párnaként. Nem abban a barlangban volt, ahol korábban, és ennek a szaga is más volt. Olyan, mint a... friss levegő, mint a friss, tavaszi levegő.

Hacsak... lehet, hogy a napfénynek volt ilyen illata?

— De haza kell menned.

— Nem...

— Nos, akkor nem leszünk jóban, te meg én — dörmögte halkan a napfény. Eztán olyan susogó hangot lehetett hallani, mint amikor egy hatalmas termetű személy leguggol vagy letérdel. — Te vagy az a szívesség, amit viszonznom kell.

A férfi elfintorodott, és hangosan beszívta a levegőt, majd rekedten azt nyögte.

— Nincs hová mennem. Nem kell szívesség.

— Ezt nem te döntöd el, haver. És nem is én. — Úgy tűnt, mintha a napfény megrázná a fejét, mivel az elmosódott árnyékok, amelyeket a barlang falára vetett, lassan ide-oda imbolyogtak, mintha hullámzanának. — Sajnálatos módon vissza kell téged szállítanom oda, ahová tartozol.

— Nem jelentek számodra semmit.

— Egy tökéletes világban ez igaz lenne. Ám sajnós ez itt nem a mennyország. Távrolról sem az.

A férfi ezzel abszolút egyetértett, ám az egész hazamenetel dolog nem tetszett neki. Amikor az ételből nyert energia szétáramlott a testében, összeszedte annyira az erejét, hogy felüljön, megdörzsölte a szemét, és...

A napfényre bámult.

— Ó... a pokolba!

A napfény komoran bólintott.

— Hát, körülbelül ott érzem magam jelenleg, de a helyzet a következő. Két választás áll előttünk: mehetünk a könnyebb úton, vagy akár a nehezebben is. Tőled függ. Ámbár szeretnék rámutatni, hogy ha a segítséged nélkül kell megtalálnom azt, hogy hol van az otthonod, az rendkívüli erőfeszítést igényel a részemről, ami piszkosul nagy meló.

— Nem megyek oda vissza! Soha!

A napfény beletúrt hosszú szőke-fekete hajába. Aranygyűrűk csillogtak az ujjain, arany fülbevaló a fülében, piercing az orrában, és egy lánc a nyakában. Ragyogó fehér, pupilla nélküli szeméből csak úgy sütött a harag, a világító fehér szivárványhártyát körülvevő élénk, kék körvonal pedig mélykében játszott.

— Rendben. Szóval a nehezebb utat választottad. Jó éjszakát, haver!

Miközben minden elsötétült előtte, a férfi még hallotta, hogy a bukott angyal, Lassiter, halkan azt morogja maga elé.

— Seggfej.

40. Fejezet

— Láttad Phury arcát? — kérdezte Blay.

John a konyhában állva a barátjára nézett, és bólintott. Ő és a két másik fiú sört ittak megkönnyebbülésük jeleként. Őrült tempóban.

Még nem látták ilyenek egyik testvérét sem. Soha azelőtt.

— Tisztára olyan volt, mint egy kötődő szerelmes férfi, nem? — jegyezte meg Qhuinn, és odament a hűtőhöz, hogy kivegyen még három üveggel a tekintélyes készletből.

Blay elfogadta, amit felé nyújtott, majd fájdalmasan megvonaglott, és a vállához kapott.

John kezébe fogta az új üveget, kibontotta, majd ivott belőle egy kortyot.

Aggódok Cormia miatt, mutogatta.

— Nem fogja bántani. — Qhuinn leült az asztal mellé. — Nem. Kizárt dolog. Lehet, hogy minket képes lett volna rövid úton elintézni, de őt nem fogja bántani.

John kilesett az ebédlőbe. Ajtókat csapkodtak. Hangosan.

— Nos, elég sokan vannak ebben a házban... — Qhuinn úgy nézett körül, mint aki valami nehéz matematikai számítást próbál elvégezni fejben. — Köztük mi is hárman. Nem olyan meglepő jelenség.

John felállt.

Megyek, megnézem. Nem fogok... szóval nem akarok rájuk törni, vagy ilyesmi, csak szeretnék megbizonyosodni róla, hogy minden rendben van.

— Veled megyek — mondta Qhuinn, és megint felállt.

Nem, te itt maradsz. És mielőtt kinyitnád a szádát, közlöm, hogy felesleges. Ez az otthonom, és nincs szükségem rá, hogy itt is árnyékként kövess.

— Oké, oké, oké. — Qhuinn Blayre pillantott. — Akkor mi addig lemegyünk az orvosi elsősegélyszobába. Lejössz majd utánunk?

— Miért megyünk oda? — kérdezte Blay anélkül, hogy odanézett volna a srácra.

— Mert még mindig vérzel, és nem tudod, hogy innen hogy kell lejutni abba a helyiségbe.

Jelentőségteljesen Blayre nézett, a fiú azonban csak mereven a sörét bámulta.

— Miért nem magyarázod el inkább, hogy hogy kell lejutni oda? — dörmögte Blay.

— És hogy kezeled le a hátadat? Blay ivott egy kortyot a sörből.

— Rendben, de előbb meg akarom inni a sörömet. És ennem is kell valamit. Mindjárt éhen halok.

— Oké. Mit akarsz enni?

Úgy álltak ott, mint két szerencsétlen kamasz. Feszültek voltak és merevek, a beszélgetésben pedig szigorúan csak a tényekre szorítkoztak.

Akkor majd lent találkozunk, srácok, mutogatta John, és elfordult. Istenem, az, hogy ez a két idióta nem jött ki egymással, felborította a világegyetem rendjét! Annyira helytelennek tűnt!

John az ebédlőn keresztül ment ki a konyhából, és mire odaért a nagy lépcsőhöz, már szinte futott. Feni az emeleten megérezte a vörös füstű cigaretta illatát, és Phury szobájából egy opera hangjait hallotta kiszűrődni... Azt az érzelmes dallamot, amit mindig hallgatni szokott.

Aligha egy szenvedélyes, megjelölő szeretkezés háttérzenéje volt. Lehet, hogy külön szobába mentek a veszekedés után?

Odaosont Cormia szobájához, és hallgatózni kezdett. Semmi. A helyiségből kiáramló levegő azonban émelyítően édes virágillatot hozott magával.

John úgy vélte, nem árt, ha beles a szobába, hogy megnézze, jól van-e a lány. Felemelte a kezét, és halkan bekopogott. Amikor nem érkezett semmi válasz, füttyentett egyet.

— John? — szólt ki Cormia.

Benyitott, mivel úgy vélte, ez azt jelenti, hogy bemehet...

Döbbenet megtorpant.

Cormia keresztben feküdt az ágyon, meztelenül, körülötte a takaró és a lepedő össze volt gyűrve. A hátával az ajtó felé fordulva hevert, és vér látszott... a combja belső oldalán.

Felemelte a fejét, aztán hátrapillantott a válla fölött, majd zavartan a paplan után kapott, hogy betakarja magát.

— Szentséges szűz!

Amikor a takarót a nyakához szorította, John mozdulatlanra dermedve csak bámult rá, miközben az agya próbálta feldolgozni a látottakat.

Bántotta! Phury bántotta!

Cormia megrázta a fejét.

— Ó... a fenébe!

John csak pislogni tudott... és hirtelen saját magát látta néhány évvel korábban egy mocskos lépcsőházban, a gyalázat után, ami történt.

Az ő combjának belső oldalán is folyt valami akkor.

Valószínűleg kiülhetett az arcára az, amit belül érzett, mert Cormia halálra váltan kinyújtotta felé a karját.

— John... ó, John, ne! Jól vagyok... nincs semmi baj... hidd el, jól vagyok...

John elfordult, és halálos nyugalommal kísértelt az ajtón.

— John!

A múltban kicsi volt és gyámoltalan, nem tudta megbosszulni a támadón azt, amit ellene elkövetett. Most azonban, miközben megtette azt a három métert, amely Phury ajtajáig vezetett, olyan helyzetben volt, hogy tudott tenni a saját múltjáért és Cormia jelenéért. Most már nagy volt és erős. Képes volt kiállni valakiért, aki egy erősebb személynek volt kiszolgáltatva.

— John! Ne! — Cormia kiszaladt utána a szobájából.

Nem kopogott Phury ajtaján. Nem! Ebben a pillanatban az ökle nem az ajtó fájára vágott, hanem élő húsrá.

Amikor kivágta az ajtót, ott találta a testvért az ágy szélén ülve, egy cigarettával a szájában. A tekintetük találkozott, és meglátta Phury szemében a büntudatot, a fájdalmat és a sajnálatot.

Ami azonnal eldöntötte a dolgot.

Egy néma kiáltással előrelendült, és rávetette magát. Phury egyetlen apró mozdulatot sem tett, hogy megakadályozza a támadást. Sőt, mintha még örömmel is fogadta volna, és ellenállás nélkül zuhant hátra a párnára, amikor a fiú ököllel, teljes erejéből ütni kezdte az arcát, a szemét és a száját. Többször egymás után.

Valaki felsikoltott. Egy nő.

Aztán többen beszaladtak a szobába.

És kiabáltak. Mindenki kiabált.

— Mi a franc folyik itt? — dörrent Wrath hangja. John azonban semmit sem hallott az egészből. Ő csak arra figyelt, hogy péppé verje Phuryt. A testvérben már nem a tanárt vagy a barátot látta, hanem kizárólag a brutális erőszaktevőt.

Vér cseppent a lepedőre.

Nem érzett büntudatot miatta.

Végül valaki lehámozta róla... Rhage, igen Rhage volt az... és Cormia odafutott Phuryhez, ő azonban eltolta magától a lányt, és a másik oldal felé fordult.

— Az istenit már! — kiáltotta Wrath. — Mi a jó franc folyik itt?

A háttérben zengő opera magasztos szépsége annyira nem volt összhangban a helyzettel: Phury összetört arcával, John remegő dühével és Cormia könnyeivel.

Wrath Johnhoz fordult.

— Mi a fene ütött beléd?

— Megérdemeltem — mondta Phury, miközben megtörölte véres ajkát. — Jogos volt, sőt, még többet érdemelnék.

Wrath az ágy felé kapta a fejét.

— Micsoda?

— Nem igaz! — vágott közbe Cormia, és a ruhája elejét szorosán összefogta magán, hogy eltakarja a nyakát. — Közös megegyezéssel történt.

— Nem! — rázta a fejét Phury. — Nem így volt.

A király mozdulatlanra dermedt. Halk, feszült hangon azt kérdezte a kiválasztottól.

— Mi történt közös megegyezéssel?

A szobában lévők felváltva a lányra és a királyra néztek, miközben John csak Phuryt figyelte. Abban a pillanatban, hogy Rhage szorítása lazul rajta, újra rá fogja vetni magát. Nem számít, hogy ki van helyzeti előnyben.

Phury lassan felült, fájdalmasan megvonaglott, és látszott, hogy az arca máris elkezd feldagadni.

— Ne hazudj, Cormia!

— Inkább fogadd meg a saját tanácsodat! — csattant fel a lány. — A Nemző nem tett semmi rosszat...

— Hazugság, Cormia! Erőszakkal tettelek a magamévá...

— Nem...

Valaki más is vitatkozni kezdett. Aztán még valaki. Még John is csatlakozott a veszekedéshez, csúnya szavakat formált a szájával, miközben Rhage bivalyerős karjának feszült.

Wrath felvett egy kristály hamutartót a komódról, és teljes erejéből a falhoz vágta. A tálka ezer apró darabra tört, és egy fej nagyságú bemélyedést hagyott a falban.

— Ha még egyszer valaki megnyikkan, úgy a falhoz vágom a fejét, mint ezt az átkozott hamutálat. Megértettétek?

Mindenki elnémult a szobában. És később sem szólalt meg.

— Te — mutatott Wrath Johnra. — Távozz a szobából, amíg tisztázom ezt az ügyet!

John megrázta a fejét. Láthatóan nem rettent meg a hamutálas mutatványtól. Maradni akart. Maradnia kellett. Valakinek meg kellett védenie...

Cormia odalépett hozzá, megfogta a kezét, és megszorította.

— Tudom, hogy te értékes férfi vagy, és úgy gondolod, hogy meg kell védened a becsületemet, de szeretném, ha a szemembe néznél, és meglátnád benne az igazságot arról, ami történt!

John Cormia arcára meredt. Szomorúságot látott benne, azt a fajta szívbemarkoló fájdalmat, amit az érez, aki nagyon boldogtalan, mellette pedig elszántságot és hatalmas erőt.

Félelem nem volt benne. Se fojtogató kétségbeesés vagy szégyen.

Cormia nem azt érezte, amit ő régen.

— Menj! — mondta neki a lány gyengéd hangon. — Minden rendben lesz. Ígérem!

John Wrath-ra pillantott, aki bólintott.

— Nem tudom, mit láttál, amikor benyitottál, de ki fogom deríteni. Hagyd, hogy én foglalkozzam a dologgal, fiam! Igazságot teszek, ne aggódj! Most pedig, kifelé mindenki!

John megszorította Cormia kezét, majd Rhage-dzsel és a többiekkel együtt kivonult a szobából. Abban a minutumban, ahogy az utolsó személy is elhagyta a helyiséget, az ajtó becsukódott, és halk beszélgetés hangjait lehetett hallani.

John nem ment messzire. Nem is tudott volna. Alig tett néhány lépést a folyosón, amikor a térde megbicsaklott, és lerogyott az egyik régi fotelbe, amely a fal mellett állt. Miután mindenkit megnyugtatót, hogy semmi baja, lehajtotta a fejét, és vett egy lassú, mély lélegzetet.

A múlt megelevenedett a fejében. Az a kép keltette életre, amit váratlanul Cormia szobájában látott.

Behunyta a szemét, de nem segített. Megpróbálta megnyugtatót magát, de nem sikerült.

Miközben megigazította a karosszék huzatát, eszébe jutott, milyen régen nem sétáltak már Zsadisttal. Ahogy Bella terhessége egyre előrehaladottabb lett, és mind

nagyobb feszültséget jelentett, egyre ritkábban került sor az éjszakai programjukra, amely alatt némán bejárták az erdőt.

Pedig most szüksége lett volna rá.

Felemelte a fejét, a szobros folyosó felé nézett, és arra gondolt, vajon Zsadist egyáltalán itt van-e a házban. Valószínűleg nincs, mivel nem szaladt be Phury szobájába, amikor kitört a botrány. Az után a sok gyilkosság után, ami ma este történt, kétségtelenül kint van az utcán, és teljes erőbedobással próbál bosszút állni a gyilkosokon.

John megállt, és bement a szobájába. Miután bezárta az ajtót, végigfeküdt az ágyon, és küldött egy SMS-t Quinnnek és Blaynek, hogy lefekszik. Majd akkor fogják megkapni, amikor kiérnek az alagútból.

Felnézett a mennyezetre, és... a hármasszámra gondolt. A sorscsapások mindig hármasszával jöttek, de nem jártak feltétlenül halállal.

Háromszor veszítette el az önuralmát egy éven belül. Háromszor szakadt el nála a cérna, és támadott meg valakit.

Kétszer Lasht. Egyszer Phuryt. Instabil vagy, súgta egy hang.

Nos, lehet, de mindig meg volt rá az oka, még hozzá átkozottul jó okok. Az első alkalommal Lash Quinn-nel kezdett. A másodiknál pedig csak megkapta, amit megérdemelt. Az iménti, harmadik alkalom pedig... a körülmények túlságosan sokkolók voltak, különben is milyen férfi az, aki nem csinál semmit, ha egy nőt ilyen állapotban lát?

Instabil vagy.

John behunyta a szemét, és megpróbált nem gondolni a mocskos lépcsőházra, a nyomorúságos bérházban, ahol régen egyedül lakott. Próbálta elfelejteni, hogy a csizmás láb, amely a lépcsőn kopogott, úgy hallatszott, mintha utána igyekezett volna. Megpróbálta kiűzni a gondolataiból a penész, a friss vizelet és az izzadt kölni szagát, amely bevette magát az orrába, miközben azt a szörnyűséget

művelték vele, amelynek nem lett volna szabad megtörténnie...

Nem tudta elfelejteni az emléket. Különösen a szagokat nem.

A penész a falon volt, amelyhez a férfi arccal hozzányomta. A vizelet tőle származott, és lecsurgott a combja belső oldalán, amikor a támadó lerángatta róla a nadrágját. Az izzadt parfüm szaga pedig a férfiből áradt.

A jelenet olyan elevenen élt a gondolataiban, mintha most történt volna meg vele. Olyan tisztán érezte a testét akkor, mint ahogyan most, és olyan élesen látta a lépcsőházat maga előtt, mint ahogyan Cormia szobáját néhány perce. Friss emlék volt... friss... friss, mintha ez a borzalmas epizód soha nem akarna megfakulni.

Nem kellett hozzá pszichológus diploma, hogy rálőjenek, hogy minden elfojtott ingerültsége és agressziója abból táplálkozott, amit eltemetett magában.

Életében először szeretett volna beszélni valakivel.

Vagy nem... nem is.

Vissza akarta kapni azt, aki az övé volt. Vissza akarta kapni az apját.

John bokszolómutatványa után Phury úgy érezte, mintha az arcát kiklopfozták, bepanírozták és forró olajban kisütötték volna.

— Nézd, Wrath... én nem haragszom Johnra.

— Félreértés volt — mondta Cormia a királynak. — Semmi több.

— Mi a jó fene történt köztetek? — kérdezte Wrath.

— Semmi — válaszolta Cormia. — Egyáltalán semmi.

Wrath láthatóan nem vette be a mesét, amiből látszott, hogy nem ejtették a feje lágyára. Ebben a pillanatban azonban Phury úgy érezte, nincs elég ereje, hogy harcoljon az igazságért. A kézfejével törölgette feldagadt, véres száját.

A király csak beszélt, Cormia pedig kitartóan védte őt. Isten tudja miért.

Wrath felmordult a napszemüvege mögött.

— Nézzétek, megint össze kell törnöm valamit ahhoz, hogy végre abbahagyjátok ezt a baromságot? Egy fenét volt az semmi. John forrófejű, de nem...

Cormia közbevágott.

— John félreértette azt, amit látott.

— És mit látott?

— Semmit. Mondtam, hogy nem történt semmi, ezért nem is látott semmit.

Wrath úgy nézett végig a lányon, mintha sérülés nyomát keresné rajta, majd szigorúan Phuryre pillantott.

— Neked mi a franc mondanivalód van a dologról? Phury megrázta a fejét.

— Cormia téved. John nem értette fél... Cormia éles hangon megint közbevágott.

— A Nemző saját magát vádolja, ami szükségtelen. A becsületemen nem esett folt, egyébként is úgy vélem, ezt az én tisztem eldönteni, nem igaz?

Egy pillanat múlva a király meghajtotta a fejét.

— Ahogy gondolod.

— Köszönöm, felség! — Cormia mélyen meghajolt.

— Most pedig, ha megengeded, távozom.

— Szeretném, hogy felküldjem Fritzet valami ennivalóval...

— Nem. Elhagyom ezt a világot. Hazatérek. — Megint meghajolt. Miközben lehajtotta a fejét, hosszú, szőke haja, amely még mindig vizes volt a zuhanyozás után, előrebukott a vállán, és a földet súrolta. — Kívánok minden jót felségednek, és ha megkérhetlek, add át szívélyes üdvözetem a ház többi lakójának is! — Ezzel ismét meghajolt Wrath előtt. Aztán Phury előtt is.

— Uram!

Phury felugrott az ágyról, és rémülten előre ugrott... de mielőtt még elérhette volna, a lány már eltűnt a semmiben.

Puff. Egy szempillantás alatt hűlt helye volt.

— Magamra hagynál, kérlek? — mondta Wrath-nak. Nem volt illendő kérdés, de az illem most egyáltalán nem érdekelte.

— Nem hiszem, hogy jó ötlet, ha most magadra hagylak — felelte Wrath komoran.

Majd gyors párbeszéd zajlott le közöttük, amely minden valószínűség szerint meggyőzhette a királyt, mert távozott.

Miután elment, Phury csak állt a szoba közepén, mint egy szobor, és a hamutartó-ütötte nyomot bámulta a falon. Belül vonaglott a fájdalomtól, kívülről azonban tökéletesen mozdulatlannak látszott. A fojtogató borostyánlevél belülről kezdett szétterjedni a bőre alatt, nem kívülről.

Egy gyors pillantást vetett az órára. Egy óra múlva felkel a nap.

Bement a fürdőszobába, hogy megmosakodjon, és tudta, hogy azt, amit tervez, nagyon gyorsan kell végrehajtania.

41. Fejezet

A caldwelli rendőrörsnek két különböző bejárata volt: az egyik a Tizedik utca felől, a sok lépcsővel, ahol a tévések a riportokat szokták forgatni az esti híradó számára, a másik pedig a hátsó, ahol vasrács volt az ajtón, és ahol az igazi munka folyt. Tulajdonképpen a Tizedik utcai főbejárat csak némiképp volt jobb állapotban, mint a másik, mivel az 1960-as években épült épület úgy nézett ki, mint egy öregedő csúnya nő. Nem volt rajta olyan rész, amit szépnek lehetett volna nevezni.

A járőrautó, amelynek hátsó ülésén Lash ült, lefékezett a hátsó bejárat előtt.

Hogy a francba jutott idáig?

A zsarú, aki letartóztatta, megkerülte a kocsit, és kinyitotta az ajtaját.

— Szálljon ki a gépjárműből, kérem!

Lash felnézett a fickóra, kitette a lábát az útra, majd felállt, és a férfi fölé tornyosult. Alig tudta visszafogni magát, hogy ne tépje ki a nyomorult torkát, és ne csináljon az ütőeréből ingyenes vérautomatát.

— Erre jöjjön, uram!

— Rendben.

Lash látta, hogy a rendőr ideges, mivel annak ellenére, hogy az egész caldwelli rendőrség előtt vonultak be, bizonytalanul a pisztolyának markolata felé vándorolt a keze.

A zsarú átvezette Lasht néhány szárnyas ajtón, majd egy folyosón, amelynek a padlóját linóleum borította, de olyan ócska, hogy talán azóta nem cserélték ki, amióta feltalálták. Megálltak egy ablak előtt, amelyen a plexiüveg olyan vastag volt, mint egy ember karja, aztán a rendőr belebeszél egy falra szerelt kerek fémtányérba. Az ablak mögött ülő nő szörnyen elfoglaltnak tűnt tengerészkék egyenruhájában, és legalább annyira volt vonzó, mint a férfi zsarú.

A papírmunkát azonban gyorsan elintézte. Amikor úgy döntött, hogy minden szükséges dokumentumot összeszedett, az ablak alatt áttolta a másik oldalra, hogy a rendőr kitöltse,

majd bólintott. A mellettük lévő ajtónál egy berregő hangot, majd egy kattanást lehetett hallani, amikor kioldódott rajta a zár. Miután az ajtó kinyílt, egy újabb, kopott linóleummal borított folyosó tárult fel előttük. A végén egy kis helyiségbe érkeztek, amelyben egy priccs, egy szék és egy íróasztal volt a berendezés.

Miután leültek, a rendőrtiszt elővett egy tollat.

— Mi a teljes neve?

— Larry Owen — felelte Lash —, ahogy már korábban is mondtam.

A férfi a papírok fölé hajolt.

— Címe?

— Jelenleg a Tizedik utca 1583., 4F épület. — Úgy gondolta, legjobb lesz, ha azt a címet adja meg, amely a Ford Focus forgalmi engedélyén szerepel. Mr. D majd be fogja hozni azt a hamis jogosítványt, amelyet akkor használt, amikor még a szüleinél lakott, de nem emlékezett, hogy azon milyen cím áll.

— Van magánál valamilyen irat, hogy igazolja a cím helyességét?

— Most nincs, de a barátom behozza a személyimet.

— Születési éve?

— Mikor telefonálhatok?

— Majd. Születési éve?

— 1981. október 13. — Legalábbis úgy emlékezett, ez van a hamis jogosítványon.

A rendőr maga elé húzott egy tintapárnát az íróasztal túlsó végéről, és kinyitotta Lash egyik bilincsét.

— Ujjlenyomatot kell vennem magától.

Sok szerencsét hozzá! — gondolta Lash magában.

Hagyta, hogy a fickó megfogja a bal kezét, maga elé húzza, és figyelte, ahogy egyesével ráhelyezi az ujjbegyét a tintapárnára, majd a két sorban lévő tíz kocka egyikébe belepecsételi.

A rendőr a homlokát ráncolta, amikor végignézett az ujjlenyomatokon.

— Nem látszik semmi.

— Gyerekkoromban megégettem a kezem.

— Na persze. — A fickó néhányszor még megismételte a műveletet, aztán feladta, és visszatette a bilincset Lash csuklójára. — Menjen oda a fényképezőgép elé!

Lash felállt, odasétált a gép elé, és mozdulatlanul megállt, miközben felvillant a vaku.

— Telefonálni akarok.

— Majd fog.

— Mennyi az óvadék?

— Még nem tudom.

— Mikor fogok kijutni innen?

— Mihelyt a bíró megállapítja az óvadék összegét, és maga kifizeti. Valószínűleg ma délután, tekintve, hogy még csak hajnal van.

A csuklóját összebilincselték a teste előtt, majd egy telefont toltak elé. A rendőrtiszt megnyomta a kihangosító gombját a készüléken, majd bepötyögte Mr. D számát, amit Lash megadott neki.

Amikor az alantas beleszólt a telefonba, a zsaru hátralépett.

Lash nem húzta az időt.

— Hozza be a tárcámát! A dzsekim zsebében van, a kocsi hátsó ülésén. Még nem lehet tudni, hogy mennyi az óvadék, de azért hozzon magával készpénzt is. Igyekezzen!

— Mikor akarja, hogy bemenjek?

— A személyi igazolványomat most azonnal hozza be! Aztán legközelebb majd akkor, amikor a bíró megállapítja az óvadék összegét. — A rendőrrre pillantott, és azt kérdezte tőle. — Felhívhatom később, hogy megmondjam, mikor jöhet értem?

— Nem, viszont ő felhívhatja a körzetünk számát, és érdeklődhet, mikor fogjuk magát szabadon engedni.

— Hallotta?

— Igen — hangzott a válasz a telefon hangszórójából.

— A munkát ne hagyják abba!

— Nem fogjuk.

Tíz perccel később Lash már egy gyűjtőfogdában ült.

A kilencszer kilenc méteres salakbeton cella olyan volt, mint a többi. Az egyik oldala rácsos, a sarokban pedig rozsdamentes acélvécé és mosdókagyló állt. Amikor Lash leült a priccsre, és nekidőlt a cella falának, öt férfi mérte végig. Kettő nyilvánvalóan kábszeres volt, mert olyan zsíros volt a ruhájuk, mint egy tábla szalonna, és láthatóan az éjszaka folyamán már elkábították az agyukat. Lash csak a másik hármát nézte meg alaposabban, habár csak emberek voltak: az egyiknek kidagadó bicepszei voltak és több tucat börtöntetoválása. A szemben lévő sarokban állt, távol a többiektől. A második bandatagnak tűnt, kék fejkendővel a fején, és úgy járkált fel-alá a rács mellett, mint egy ketrecbe zárt vadállat. A harmadik pedig egy örült skinhead volt, aki idegesen toporgott a cella ajtajánál.

A drogosok természetesen nem foglalkoztak vele, hogy újabb delikvens került melléjük a cellába, a többiek azonban úgy mérték végig, mint a friss marhalábszárat a hentesnél.

Lashnek eszébe jutott, hány alantast veszítettek el aznap este.

— Hé, seggfej! — szólt a kigyúrt fickóhoz. — A barátod varrta rád ezeket a tetkókat a börtönben, vagy inkább azzal volt elfoglalva, hogy seggbe dugjon?

A férfi szeme elkeskenyedett.

— Mit mondtál?

A fejkendő megrázta a fejét.

— Neked tisztára elment az eszed, fehér gyerek.

A skinhead olyan hangon nyerített fel, mint egy turmixgép. Magasan és pörgősen.

Ki gondolta volna, hogy a toborzás ilyen könnyű munka lesz, gondolta Lash.

Phury nem a Zero Sum előtt bukkant elő a semmiből, hanem a Sikolynál.

Mivel már majdnem hajnalodott, nem állt hosszú sor a klub bejáratánál, így azonnal a bejárathoz tudott menni és belépett. A bárban dübörgött a kemény rapzene, a még ott maradt bulizók pedig kétségbeesetten szorongatták az italukat, miközben egymásra borultak a sötét sarkokban, de már túl részegek voltak ahhoz is, hogy szexeljenek.

Amikor a csapos odament Phuryhez, azt mondta:

— Mindjárt zárunk.

— Egy ginmartinit kérek!

A férfi visszatért az itallal, de még mielőtt letette volna a háromszögletű poharat a bárpultra, koktélszalvétát terített alá.

— Tizenkét dollár lesz.

Phury egy ötvenest csúsztatott át a fekete bárpulton, a kezét azonban nem vette le róla.

— Keresek valamit. De nem a sárga köves utat. A csapos lenézett a zöldhasú bankjegyre.

— Mire gondol?

— Szeretek repülni.

A csapos fürkésző tekintete körbenézett a bárban.

— Valóban? Nos, ez itt egy klub, nem repülőtér.

— Nem hordok kéket. Soha. Főleg nem egyenruhában.

A férfi visszanézett Phuryre, és tetőtől talpig végigmérte.

— A ruhák sokba kerülnek, mint például az is, amit most visel... de felvehet bármilyen színt, amit csak akar.

— Nem szeretem a kéket.

— Nem a városból való?

— Mondhatjuk úgy is.

— Az arca össze van verve.

— Tényleg? Észre sem vettem.

Kis szünet után a csapos megszólalt:

— Látja azt a fickót ott hátul? Amelyiknek egy sas van a dzsekije hátán? Ő talán tud magának segíteni. Talán. Nem tudom, mert nem ismerem.

— Hát persze, hogy nem.

Phury otthagya az ötvenest a pulton, és átvágott a megfogyatkozott tömegen, miközben csak egyetlen dologra koncentrált.

Mielőtt még odaért volna a kérdéses férfihoz, a fickó felállt, és kiballagott az oldalsó ajtón a bárból.

Phury utánament ki a sikátorba, és amikor kilépett az utcára, valami eszébe ötlött, de nem vett róla tudomást. Csak és kizárólag egy dolog érdekelte... annyira megrögzötten csak erre figyelt, hogy még a varázsló is csendben volt a fejében.

— Elnézést! — szólalt meg.

A díler megfordult, és úgy nézett végig Phuryn, mint az előbb a csapos.

— Nem ismerem magát.

— Engem nem, de a barátaimat igen.

— Valóban? — Amikor Phury megvillantott néhány százdollárost, a fickó elmosolyodott. — Ja, hogy őket! Mit akar?

— Heroint.

— Tökéletes időzítés. Már majdnem elfogyott. — Amikor benyúlt a kabátja zsebébe, az ujján megcsillant a kék osztálygyűrű.

Phury agyába egy futó pillanatra bevillant annak a drogosnak a képe, akit néhány nappal korábban a sikátorban leptek meg az alattassal. Furcsa, az a találkozás indította el azt a zuhanórepülést, amely most idehozta ebbe a sikátorba... ahol éppen egy kis zacskónyi heroin landolt a kezében.

— Itt szoktam lenni — a díler a klub bejárata felé bökött a fejével —, többnyire minden este...

Mindkét irányból fényszóró világította meg őket. Két civil járórautó reflektora kapcsolódott fel, amelyek sikátor két végén álltak.

— Kezeket fel! — kiáltotta valaki.

Phury ránézett a pánikba esett dílerre, és semmiféle részvétet vagy bűnrészességet nem érzett.

— Mennem kell. Majd találkozunk.

Kitörölte magát a négy fegyveres rendőr és a dühös kábítószer-kereskedő emlékezetéből, majd a szerzeményével együtt láthatatlanná vált.

42. fejezet

Quinn ment elől az alagútban, amely a testvériség lakóhelyétől a kiképzőközpont irodájáig vezetett. Blay mögötte lépkedett, és csupán a csizmák kopogását lehetett hallani menet közben. A konyhában ugyanazt ették mind a ketten, evés közben nem szóltak egy szót sem, csak az ezüst evőeszköz csattogott, és csak néha hangzott fel egy „ideadnád a sót, kérlek?” stílusú mondat.

A néma vacsorát csak egy drámai jelenet szakította meg, amely az emeletről hallatszott. Amikor meghallották a kiabálást, mindketten

letették a villát és kiszaladtak az előcsarnokba, Rhage azonban lenézett az emeleti korlát mellől, és nemet intett a fejével, jelezve, hogy maradjanak ki a dologból.

Amit egyikük sem bánt. Volt már nekik így is elég bajuk.

Amikor odaértek az irodába vezető ajtóhoz, Qhuinn úgy ütötte be az 1914-es számot a biztonsági panelbe, hogy Blay is lássa.

— Ebben az évben épült a ház, természetesen. — Kiléptek a szekrényen keresztül, megálltak az íróasztal mellett, és Qhuinn megrázta a fejét. — Mindig is kíváncsi voltam, hogy jutnak ide le. Blay dörmögött valamit válaszul, ami lehetett az, hogy „én is”, de akár az is, hogy „legszívesebben lenyakaználak egy láncfűrészsel, te utolsó patkány”.

Az elsősegélyszobáig egyértelmű volt az út, és amikor beléptek a tornaterembe, nehéz volt nem észrevenni, Blay milyen messze lemarad Qhuinn mögött, amikor csak teheti.

— Most már elmehetsz — mondta, amikor odaértek a SZERTÁR / ORVOSI SZOBA feliratú ajtóhoz. Egyedül is el tudom látni a hátamat.

— A lapockád között van a seb.

Blay megfogta az ajtónyitó gombot, és megint dörmögött valamit maga elé, ami ezúttal egyértelműen nem az „én is” kategóriába tartozott.

— Legyen már eszed! — felelte neki Qhuinn.

Blay egyenesen előremeredt, majd vonakodva kinyitotta az ajtót.

— Akkor először mosd meg a kezet! Ha hozzám érsz, azt akarom, hogy tiszta legyen a kezed.

Beléptek. Blay azonnal a hordágy felé indult, amelyen két nappal azelőtt Qhuinnt operálták.

— Akár bérletet is válthatnánk ide — jegyezte meg Qhuinn, miközben körülnézett a csempézett orvosi szobában, ahol rozsdamentes acélszekrényekben számtalan orvosi eszköz sorakozott a polcokon.

Blay felült az ágyra, kibújt az ingéből, és megvonaglott, amikor lenézett a mellkasára, és megpillantotta a vérző sebeket.

— A francba!

Qhuinn hangosan kifújta a levegőt, és csak bámulta a barátját. A fiú lehajtott fejjel vizsgálgatta magát, azt keresve, hol sérült meg. Ahogy ott ült, gyönyörű volt széles válla, izmos mellkasa és vastag karja. Visszafogott tartózkodása pedig csak még vonzóbbá tette.

Quinn önkéntelenül is arra gondolt, vajon mi lehet a visszafogottsága mögött.

Jobbnak látta inkább, ha visszazökken az ápolónő szerepébe, ezért kötszert, ragasztószalagot és fertőtlenítőt vett elő a szekrényekből, majd egy készenléti kocsi tette őket, és odatolta a hordágy mellé. Miután mindent előkészített, a mosdókagylóhoz ment, és a lábával rálépett a pedálra, hogy megnyissa a vizet.

Kézmosás közben halkán megszólalt.

— Ha tudnám, megtenném.

— Tessék?

Beszappanozta a kezét, majd egészen a könyökéig sikálni kezdte. Ami túlzás volt, de ha Blay azt akarta, hogy szuper tiszta legyen, akkor az lesz a kedvéért.

— Ha képes lennék egy férfit szeretni, az biztosan te lennél.

— Ha jobban belegondolok, inkább majd ellátom én a sebeimet. A hátam meg nem érdekes...

— Komolyan mondtam. — Quinn levette a lábát a pedálról, amitől elzáródott a víz, majd megrázta a kezét a kagyló felett. — Azt hiszed, nekem nem fordult meg a fejemben? Mármint, hogy veled legyenek. És nem csak a szexben.

— -Tényleg? — suttogta Blay halkán.

Quinn megtörölte a kezét az egyik kék orvosi törülközőben, amely baloldalon volt egymás tetejére halmozva, egy másikat pedig odavitt a hordágyhoz, amikor visszament Blayhez.

— Igen, gondoltam rá. Ezt tartsd a sebek alá, jó? Blay megtette, amire kérte, miközben Quinn óvatosan lemosta a mellkas sebet.

— Nem is hittem volna... Ó, a francba!

— Csíp, mi? — Quinn megkerülte az ágyat, és a barátja háta mögé ment. — Most ezt kell lemosnom, úgyhogy jobb lesz, ha felkészülsz! Ez a vágás még mélyebb.

Egy másik törülközőt tartott a seb alá, miközben fertőtlenítőszerrel csurgatott rá. Amikor Blay felszisszent, ő is összerándult.

— Mindjárt vége.

— Lefogadom, hogy ezt mondd minden... — Blay hirtelen elhallgatott.

— Nem, ezt nem mondom senkinek. Úgy fogadnak el, ahogy vagyok. Ha nem tudják elviselni, az az ő bajuk.

Quinn fogott egy sterilkötszer-csomagot, feltépte, és a fehér gézlapot Blay lapockái, közé helyezte a sebre.

— Igen, nagyon is sokat gondoltam kettőnkre... de hosszú távon csak egy nővel tudom elképzelni magam. Nem tudom megmagyarázni, miért. Egyszerűen csak így érzem helyesnek.

Blay mellkasa megemelkedett, majd összeesett.

— Lehet, hogy azért, mert nem akarod, hogy még egy hibád legyen. Quinn a homlokát ráncolta.

— Nem.

— Biztos vagy benne?

— Nézd, ha érdekelne, hogy mások mit gondolnak rólam, azt hiszed, azt csinálnám, amit most? — Visszament Blay elé, és bekente a mellkasi vágást, majd a vállán lévővel folytatta. — Különben is, a családom halott. Ki másnak akarnék megfelelni?

— Miért voltál olyan kegyetlen velem? — kérdezte a fiú méltóságteljes hangon. — Ott az alagútban nálunk?

Quinn felvett a készenléti kocsiról egy doboz kenőcsöt, majd megint Blay háta mögé állt.

— Biztos voltam benne, hogy soha többé nem jövök vissza, és nem akartam, hogy tönkretedd miattam az életedet. Úgy gondoltam, jobb, ha gyűlölsz, mintha vágyakozol utánam.

Blay felnevetett, de úgy hangzott, őszintén.

— Milyen öntelt vagy!

— Igazam volt, nem? — Rákente a fehér kenőcsöt a sebre, majd elsimította a bőrön. — Vágytál volna utánam.

Amikor visszament elé, Blay felemelte a fejét, és a szemébe nézett. A tekintetük egymásba kapcsolódott, majd Quinn a tenyerébe fogta barátja arcát.

Hüvelykujjával lágyan az állát simogatta, és azt suttogetta.

— Azt szeretném, ha találnál valaki olyat, aki megérdemel téged, jól bánik veled és hűséges hozzád. Én nem vagyok olyan. Még ha megállapodnék is egy nő mellett... a francba, azt mondogatom magamnak, hogy képes leszek csak vele lenni, de a szívem mélyén én magam sem hiszem el.

A vágyakozás, amit Blay kék szemében látott, összetörte a szívét. Darabokra. És közben el sem tudta képzelni, hogy a másik mit lát benne, amitől ilyen különlegesnek tartja.

— Mi a baj veled — suttogetta —, hogy ennyire sokat számítok neked?

Blay szomorúan elmosolyodott, amitől több millió évet öregedett, és az arcán olyan bölcsesség tükröződött, amelyet csak azokon látni, akiket az élet többször padlóra küldött.

— Veled mi a baj, hogy nem látod magadban azt, amit én?

— Ebben aligha fogunk egyetérteni.

— Ígérj meg nekem valamit! — mondta Blay.

— Bármit.

— Hagyj el, ha akarsz, de ha így döntesz, ne az én érdekében tedd! Nem vagyok már gyerek, és nem török össze olyan könnyen. Amit pedig irántad érzek, ahhoz semmi közöd.

— Azt hittem, helyesen cselekszem.

— Tévedtél. Szóval megígéred? Qhuinn hangosan kifújta a levegőt.

— Rendben. Meg. De csak akkor, ha te is megígéred, hogy keresel egy igazi társat magadnak.

— Te igazi vagy nekem.

— Esküdj meg! Vagy különben megint felteszem azt az „én-egy-magányos-farkas-vagyok” című lemezt. Szeretném, ha nyitott lennél arra, hogy megismerkedj valakivel, aki tényleg melletted, lehet.

Blay keze felkúszott Qhuinn karján, megállt a csuklóján, és erősen megszorította. A megállapodást mindketten elfogadták.

— Rendben... Megpróbálok. De férfi lesz. Próbáltam nővel is, de valahogy nem tűnt helyesnek.

— Ha az tesz boldoggá. Csak az számít, hogy boldog légy.

Amikor a feszültség felengedett közöttük, Qhuinn Blay köré fonta a karját, és szorosan magához ölelte. Magába szívta a szomorúságát, és arra gondolt, bárcsak lenne számukra egy másik út is.

— Gondolom, így lesz a legjobb — suttogta Blay barátja vállába. — Mivel nem tudsz főzni.

— Látod, nem én vagyok a szőke herceg. Qhuinn esküdni, mert volna rá, hogy Blay azt súgta vissza, „de igen”, bár ebben nem volt teljesen biztos.

Elhúzódtak, egymás szemébe néztek... és valami megváltozott. A néma csendben, a kiképzőközpont elsősegélyszobájának magányos falai között, valami megváltozott.

— Csak egyszer! — suttogta Blay tétován. — Csak egyszer tedd meg! Hogy tudjam, milyen érzés.

Qhuinn rázni kezdte a fejét.

— Nem... Nem hiszem, hogy...

— Kérlek!

A következő pillanatban Qhuinn tenyere Blay vastag nyakára fonódott, és két kezébe fogta a fiú kemény állát.

— Biztos vagy benne?

Amikor Blay bólintott, Qhuinn kicsit hátrahajtotta a barátja fejét, majd oldalra biccentette, és ott tartotta, miközben lassan közeledett hozzá.

Mielőtt az ajkuk találkozott volna, Blay lehunyta a szemét, megremegett, és...

O, milyen csodálatos volt! Blay száját hihetetlenül puhának és édesnek érezte.

A nyelvnek valószínűleg nem kellett volna részt vennie a kísérletben, de nem lehetett visszatartani. Qhuinn megnyalta Blay szájának belső oldalát, majd mélyebbre dugta, miközben erősen magához szorította a fiút, és úgy tartotta átölelve. Amikor végül felemelte a fejét, Blay szemében látszott, hogy most bármit megengedne neki. Csak történjen meg, aminek meg kell történnie!

A szikrát, ami fellobbant közöttük, megőrizhették volna, és eljuthattak volna az ágyig, ahol mindketten meztelenre vetkőznek, és Qhuinn megteszi a barátjával azt, amihez a legjobban értett.

Akkor azonban minden megváltozna közöttük, és ez volt az, ami megállította Qhuinnt, habár meglepetten vette észre, hogy hirtelen ő is ugyanúgy kívánja, mint Blay.

— Túl fontos vagy nekem — nyögte rekedten. — Túl jó vagy ahhoz a fajta szexhez, ahogy én szoktam csinálni.

Blay tekintete Qhuinn szájára szegeződött.

— Ebben a pillanatban nagyon nem értek veled egyet.

Amikor Qhuinn elengedte és hátralépett, rájött, most először utasított vissza valakit.

— Nem. Igazam van. Hidd el, átkozottul igazam van. Blay mély lélegzetet vett, és megkapaszkodott a hordágyban, hogy összeszedje magát. Halkan felnevetett.

— Nem érzem a kezem és a lábam.

— Felajánlanám, hogy megmasszírozom, de...

A srác tekintete átkozottul szexi volt, amikor felnézett lecsukott szemhéja alól.

— De esetleg kísértésbe esnél, hogy valami mást is megmasszírozz rajtam?

Qhuinn elvigyorodott.

— Szentelen!

— Rendben, oké. Értettem. — Blay a fertőtlenítő után nyúlt, rátett egy keveset a sebre, majd egy gézlapot helyezett rá, és a ragtapasszal leragasztotta. — Bekötöznéd a hátamat is?

— Persze.

Amikor Qhuinn ráfektette a fehér gézlapot a barátja hátára, elképzelte, hogy valaki más megérinti a bőrét...a keze végigsiklik rajta, és enyhíti azt a fajta feszültséget, amelyet egy férfi érez a lába között.

— Még valami — dörmögte Qhuinn.

— Mi az?

Blay még soha nem hallott olyan hangot, amely legjobb barátja torkából tört fel.

— Ha valamelyik férfi összetöri a szívedet, vagy rosszul bánik veled, pusztá kézzel fogom elintézni, és az összevert, véres testét kint hagyom a napon.

Blay nevetése hangosan visszhangzott a csempés falak között.

— Hát persze...

— Halálosan komolyan mondtam!

Blay kék szeme hátranézett a válla fölött.

— Ha bárki bántani merészel téged — morogta Qhuinn az ősi nyelven —, esküszöm, hogy megbosszulom, és a pusztulásba küldöm a testét!

Kitűnő táborhelyén az Adirondack-hegységben Rehvenge megpróbált felmelegedni. Vastag frottír köntösbe bújt, majd bebugyolálta magát egy nerctakaróval, és a kandallóban pattogó tüztől másfél méterre leheveredett a díványon.

Ez a szoba volt az egyik kedvence a hatalmas, pajtaszerű házban, mert a gránátkő, arany és mélykék színekben pompázó, komor viktoriánus berendezés jól illett a hangulatához. Furcsa, mindig is úgy gondolta, hogy egy kutya jól nézne ki a nagyméretű, kőből készült kandalló előtt. Valamilyen retrieverfajta. Lehet, hogy vesz is egyet. Bella mindig is szerette a kutyákat. Az anyja viszont nem, ezért a caldwelli családi házban sosem volt.

Rehv a homlokát ráncolta, és az anyjára gondolt, aki a család egy másik házában lakott kétszáznegyven kilométerre tőle. Sohasem heverte ki igazán Bella elrablását, és talán már nem is fogja. Még most sem akarta elhagyni a vidéket, hogy ilyen sok idő eltelt az óta. Persze

a jelenlegi helyzetben, ami most Caldwellben uralkodott, talán nem is volt baj.

Az anyja abban a házban fog meghalni, amelyben most van, gondolta Rehv. Valószínűleg néhány év múlva. Az idős kor már nagyon rányomta a bélyegét az életére, a biológiai órája az utolsó percekét számlálta, a haja már teljesen megöszült.

— Hoztam még fát — mondta Trez, amikor belépett a szobába egy ölnyi fahasábbal a karjában. Odament a kandallóhoz, kivette az üveglapot az útból, majd megrakta a tüzet, amíg újult erővel fel nem lángolt.

Meglehetősen furcsa volt ez augusztusban.

Na igen, de ez itt az Adirondack-hegység volt, ráadásul Rehvenge dupla adag dopamint vett be, vagyis az érzékelési képessége és a testhőmérséklete egy száraz fahasábéval volt egyenlő.

Trez visszatette az üveglapot a tűz elé, majd hátrapillantott a válla fölött.

— Lila a szád. Akarod, hogy csináljak neked egy kis kávé?

— Testőr vagy, nem komornyik.

— Ez igaz, de mondd csak, hány libériás inast látsz itt ezüsttálcával a kezében?

— Meg tudom csinálni magamnak — mondta Rehv, és megpróbált felülni, de a gyomra felkavarodott a mozdulat hatására. — A francba!

— Feküdj vissza, mielőtt kiütlek!

Amikor Trez kiment a szobából, Rehv visszahanyatlott a párnára, és közben gyűlölte az utóhatását a hercegnővel lejátszódott közzjátéknak. Gyűlölte. Legszívesebben máris elfelejtette volna az egészet, legalábbis a következő hónapig. Sajnos az események végtelenített lejátszásra voltak állítva a fejében, és úja meg újra lepergett előtte, ami a kis faházban történt. Látta magát, ahogy maszturbál, hogy felizgassa vele a hercegnőt, majd megkeféli az ablakban.

Ez a fajta perverzió jelentette a szexuális életét, mennyi ideje is már? A fenébe...

Egy futó pillanatig eszébe jutott, milyen érzés lenne, ha lenne mellette valaki, akivel őszintén törődne, de gyorsan száműzte a fejéből ezt a gondolatot. Az egyetlen mód arra, hogy képes legyen a szexre, az volt, ha nem veszi be a gyógyszereit... Vagyis a másik személy csakis egy manipulátor lehetett. Az viszont szóba sem jöhetett, hogy a kolónia

nőtagjaira fanyalodjon. Xhex és ő egyszer már kipróbálták együtt, de totális kudarcba fulladt a kísérlet, és nem csak egy szempontból.

Egy kávésbögre jelent meg az orra előtt.

— Ezt idd meg!

Rehv a bögréért nyúlt, és azt mondta:

— Köszönöm!

— O a pokolba, mi a franc ez? — kérdezte döbbenten Trez.

Rehvenge gyorsan visszadugta rossz karját a takaró alá, és a másikkal nyúlt a kávé után.

— Ahogy az előbb mondtam, köszönöm!

— Szóval Xhex ezért ragaszzkodott, hogy elmenj a klinikára, mi? —

Trez letette magát egy vörös bőrfotelbe. — Ne félj, nem várom el, hogy igennel felelj, mivel magától értetődőnek veszem.

A férfi elegánsan keresztbe tette a lábát, amitől úgy nézett ki, mint egy tökéletes úriember. Annak ellenére, hogy fekete gyakorlónadrágot, bakancsot és egy izompólót viselt... valamint könnyedén képes lett volna letépni egy férfi fejét, és focilabdaként használni... Bárki megesküdött volna rá, hogy a gardrószelekrénye tele van elegáns holmival, és épp csak egy hermelinpalást meg egy korona hiányzik belőle.

Ami egyébként történetesen igaz is volt.

— Jó a kávé — dörmögte Rehv.

— Csak azt ne kérd, hogy süteményt is süssek! Hat már az ellenméreg?

— Fogjuk rá.

— A gyomrod még mindig nincs rendben.

— Manipulátornak kellene lenned.

— Kettővel együtt dolgozom. Ennél közelebb nem akarok kerülni hozzá, köszönöm szépen.

Rehv elmosolyodott, majd ivott egy újabb nagy kortyot a bögréből. Abból ítélve, amennyire gőzölgött a forró ital, a száját valószínűleg megégette, de semmit nem érzett belőle.

Ugyanakkor viszont nagyon is tudatában volt Trez átható, fekete tekintetének. Ami azt jelentette, hogy a fekete valamit mondani akart, ami nem fog tetszeni neki. Az átlagtól eltérően a mór egyenesen a beszélgetőpartner szemébe nézett, ha valami olyat akart közölni vele, amit az illető nem akart hallani.

Rehv a szemét forgatta.

— Na, bökd már ki végre!

— Minden alkalommal egyre rosszabbul vagy utána.

Ez igaz volt. Régen, amikor ez az egész elkezdődött a hercegnővel, Rehv az esemény után azonnal vissza tudott menni, dolgozni. Néhány év elmúltával már le kellett dőlnie egy kicsit pihenni. Aztán el is szundított néhány órára. Most pedig huszonnégy órán keresztül fel sem tudott kelni az ágyból. A helyzet úgy állt, hogy allergiás lett a méregre. Az ellenméreg persze, amit Trez befecskendezett neki, megakadályozta, hogy sokkot kapjon, de többé már nem tudott könnyedén felépülni utána.

Egy nap talán majd meg sem gyógyul.

A sok gyógyszerre gondolt, amiket rendszeresen be kellett vennie, és arra a következtetésre jutott, hogy még mindig jobb, ha a gyógyszerek tartják életben. Úgy ahogy.

Trez még mindig őt nézte mereven, miközben ivott még egy korty kávé, és azt mondta:

— Nem hagyhatom el.

— Caldwellből viszont elmehetsz. Keress egy másik helyet, ahol élhetsz! Ha a hercegnő nem tudja, hol találjon rád, nem fog tudni elárulni.

— Ha én elmegyek a városból, megtalálja az anyámat. Ő pedig soha nem fog elköltözni Bella és a baba miatt.

— Ebbe viszont egyszer belehalsz.

— Túlságosan is a rabjává vált már ahhoz, hogy ezt megkockáztassa.

— Akkor meg kell mondanod neki, hogy ne dörzsölje be többször a testét skorpióméreggel. Megértem én, hogy erősnek akarsz látszani, de ha ezt nem hagyja abba, egy idő múlva már csak a holttesteddel fog kefélni.

- Őt ismerve, a nekrofilia csak még jobban felizgatná. Trez mögött gyönyörű fény borította be a látóhatárt

— O a francba, már ilyen késő van? — kérdezte meglepetten Rehv, és a távirányítóért nyúlt, amely az ablakokon lehúzta a redőnyöket.

Csak hogy a fény nem a nap volt. Legalábbis nem az a nap, amely az égen ragyogott.

Egy fényalak ráérős léptekkel közeledett a pázsiton a ház felé.

Rehv csak egyetlen dolgot ismert, amelynek ilyen hatása volt.

— Na, már csak ez hiányzott! — dörmögte és felült.

— Haver, hát ennek az éjszakának már sosem lesz vége?

Trez már talpon volt.

— Akarod, hogy beengedjem?

— Igen. Különben úgyis átjönne az üvegen is.

A fekete eltolta az ajtót, majd félreállt, amikor Lassiter besétált a házba. A fényalak járása a vontatott beszéd fizikai megnyilvánulása volt: lassú, sima és arcátlan.

— Rég nem találkoztunk — mondta az angyal.

— Nem elég rég.

— O, az a régi vendégszeretet!

— Idefigyelj, te neoncső — pislogott Rehv szaporán.— Lennél szíves letompítani a diszkgömbödet?

A ragyogó fény elhalványult, és végül Lassiter teljesen normálisnak tűnt. Nos, legalábbis annyira normálisnak, amennyire egy súlyos arc piercing fétisben szenvedő alak számított, akinek az a leghőbb vágya, hogy róla mintázzák meg egy ország arany pénzérméit.

Trez becsukta az ajtót, majd megállt mellette, és egy „ha-szarakodni-mersz-a-barátommal-akár-angyal-vagy-akár-nem-szétrúgom-a-seggedet” típusú tekintetet vetett rá.

— Mi hozott ide a birtokomra? — kérdezte Rehv, miközben két tenyerében fogta a bögrét, és próbálta magába szívni a meleget.

— Van egy problémám.

— Bocs, de nem foglalkozom személyiségfejlesztéssel. Lassiter felnevetett. A hang úgy visszhangzott a ház falai közt, mintha templomi harangokat kongattak volna meg.

— Nem, köszönöm, én úgy szeretem magam, ahogy vagyok.

— A csaló természeteden sem tudok változtatni.

— Egy címet szeretnék megtudni.

— Úgy nézek én ki, mint egy telefonkönyv?

— Ami azt illeti, úgy nézel ki, mint egy rakás szar.

— Úgy látom, te sem felejtetted el a régi bókjaidat. — Rehv felhajtotta a kávé maradékát. — Miből gondolod, hogy tudok neked segíteni?

— Mert.

— Ha lennél szíves beszúrni ide-oda néhány igét meg főnevet, akkor talán megértenélek.

Lassiter elkomolyodott, az arcáról eltűnt a megszokott, gúnyos vigyor.

— Hivatalos ügyben vagyok itt. Rehv felvonta a szemöldökét.

— Már megbocsáss, de mintha úgy rémlene, hogy a főnököd kirúgott.

— Kaptam egy utolsó lehetőséget, hogy jó fiú legyek. — Az angyal szigorú tekintetét vetett a Rehv kezében tartott bögrére. — Ha segítesz nekem, meghálálom.

— Nocsak?

Lassiter megpróbált egy lépést tenni a férfi felé, Trez azonban egy szempillantás alatt úgy rátapadt, mint a festék a falra.

— Ne merészd!

— Meggyógyítom. Ha megengeded, hogy megérintsem. Meg tudom gyógyítani.

Trez összevonta a szemöldökét, és már éppen megmondta volna az angyalnak, hogy inkább gyógyítsa ki magát a házból, de nagyon sürgősen, amikor Rehv megelőzte.

— Várj!

A francba, annyira fáradt és elgyötört volt, hogy nehéz volt nem elképzelnie, hogy ugyanígy érzi majd magát, amikor leszáll az éj. Holnaphoz egy hétre.

— És milyen címet szeretnél megtudni?

— A testvériségét.

— Hah! Még ha tudnám is... mint ahogy nem tudom... nem tudnám megmondani.

— Nálam van valami, amit elveszítettek.

Rehv már éppen majdnem megint felnevetett, amikor manipulátor oldala tűzbe jött. Lehet, hogy az angyal egy nagy seggfej, de most komolyan beszélt. És, ó a francba... Igaz lenne? Lehet, hogy megtalálta...

— Igen, megtaláltam — mondta Lassiter. — Szóval segítesz nekem, hogy segíthessek nekik? Cserébe pedig... Mivel én már csak egy ilyen szavatartó ember vagyok... kezelésbe veszem a kis problémádat.

— Na és mi lenne az a probléma?

— A methicillin-rezisztens *Staphylococcus aureus*-fertőzés a karodon. Valamint az a tény, hogy körülbelül két újabb alkalom után anafilaxiás sokkot fogsz kapni

a skorpióméregtől. — Lassiter megrázta a fejét. — De nem fogok kérdéseket feltenni. Egyik problémával kapcsolatban sem.

— Jól érzed magad? Mert rendszerint sokkal kíváncsibb szoktál lenni.

— Na persze, ha annyira szeretnéd megosztani...

— Inkább hagyjuk! Áll az alku, ha akarod. — Rehv kinyújtotta véraláfutásos karját. — Megteszem, amit tudok, de nem ígérek semmit.

Lassiter egy mosolyt villantott Trez felé.

— Szóval nagyfiú, lennél szíves arrébb lépni egyet? Mert a főnököd beleegyezett, hogy...

— Ő nem a főnököm.

— Nem vagyok a főnöke. Lassiter meghajtotta a fejét.

— Akkor a kollégád. Most pedig megtennéd, hogy elállsz az útból?

Trez kivillantotta a szemfogát, majd kétszer összecsattintotta az állkapcsát. Ez az árnyékok egyezményes jele volt arra, hogy valakivel közöljék, nagyon vékony jégen sétál. De aztán hátralépett.

Lassiter odament Rehvhez, és újra fény vette körül a testét.

Rehvenge belenézett a fickó ezüstös, pupilla nélküli szemébe.

— Ha valamit elszúrsz, Trez úgy megrongálja a csomagolásodat, hogy még celluxszal sem lehet majd összeragasztani. Tudod, ugye, hogy mi ő?

— Hát persze hogy tudom, de feleslegesen húzza fel magát. Nem tudok ártani az igazaknak, szóval biztonságban vagy.

Rehv felhorkantott.

— Akkor mégis jobban teszi, ha aggódik.

Amikor Lassiter kinyújtotta felé a karját, és megérintette, egy energiahullám söpört végig Rehv karján, és hirtelen elállt a lélegzete.

A következő pillanatban csodálatos gyógyító áramlat áradt szét a testében, amitől megborzongott, és visszafeküdt a párnákra. Ó, istenem... A kimerültsége elkezdett elpárologni. Ami azt jelentette, hogy a fájdalom, amit nem érzett, kezdett eltávozni .1 testéből.

Lassiter a lenyűgöző hangján azt dörmögte:

— Nincs mitől tartanod. Az igazak nem mindig cselekszenek jót, a lelkük azonban tiszta maradt. Te a lelked mélyén romlatlan vagy.

Most pedig hunyd be a szemed és lazulj el, mert mindjárt úgy fellobbanok, mint egy máglya.

Rehv hunyorgott, és el kellett fordítania a fejét, amikor egy hatalmas löket tiszta energia csapódott be a testébe. Olyan érzés volt, mint egy szteroid orgazmus, egy erőteljes áramlat, amely magával sodorta, szétrobbantotta, és csillageső formájában visszaküldte a földre.

Amikor visszatért a testébe, hosszan és mélyen felsóhajtott.

Lassiter elengedte, és megdörzsölte a tenyerét a csípőjére lecsúszott farmernadrágjában.

— Most pedig amire szükségem van tőled.

— Nem lesz könnyű eljutnom hozzájuk.

— Mondj valami olyat, amit nem tudok!

— Először meg kell bizonyosodnom arról, hogy amit állítasz, az igaz.

— Nincs túl jó kedvében.

— Naná, hisz veled van. De nem akarok addig felbolydulást okozni, amíg nem láttam a saját szememmel.

Egy ideig csend volt, aztán Lassiter bólintott.

- Rendben van. Visszajövök napnyugtakor, és elviszlek hozzá.

- Nagyon helyes, angyal. Nagyon helyes.

Nem sokkal hajnal előtt Phury bepakolta az edzéshez szükséges holmiját egy sporttáskába, vagyis egy törülközőt, az iPodját és egy üveg vizet... valamint a kábítószeres cuccokat, köztük egy kanalat, egy öngyújtót, egy Fecskendőt, egy övet és egy adag vörös füstű dohányt. Kilépett a szobájából, és olyan magabiztosan indult el a folyosón, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Nem akart túl közel lenni Z-hez és Bellához, ezért a főlépcsőhöz közel eső egyik vendégszobát választotta. Besurrant az ajtón, aztán ugyanazzal a lendülettel majdnem ki is fordult onnan, hogy egy másikat keressen. A szoba levendulaszínű volt, épp olyan, amilyet Cormia szeretett. A folyosóról azonban hűségesekek hangja ütötte meg a fülét, ezért inkább ott maradt, ahol volt.

Bement a fürdőszobába, becsukta az ajtót, és lecsavarta a lámpa fényét addig, hogy épp csak világítson. Kintről hallotta, hogy az ablakokon lehúzódnak a redőnyök nappalra. Leült a földre, a hátát a jakuzzinak támasztotta, és elővette azokat a tárgyakat, amelyekre szüksége volt. Nem érezte úgy, hogy túl nagy ügy lenne, amire készült.

Kicsit ahhoz hasonlított, amikor az ember belemerül a hideg vízbe. Miután túljut a kezdeti döbbeneten, lassan hozzászokik az érzéshez. Az pedig még inkább megerősítette az elhatározását, hogy csend volt a fejében. Amióta rálépett erre az útra, a varázsló egy átkozott szót sem szólt.

Nem remegett a keze, amikor kiszórt némi fehér port az ezüstkanálba, és hozzáöntött egy kis vizet az üvegből. Felnyitotta az öngyújtó fedelét, meggyújtotta a lángot, és a kanál hasa alá tartotta. Szórakozottan vette észre, hogy a nyelét gyöngyvirágminta díszíti. A 19. század második feléből való volt.

Amikor az anyag forni kezdett, letette a kanalat a márványpadlóra, felszívta a folyadékot a fecskendőbe, és elővette a táskából az övet. Kinyújtotta a bal karját, az övet feltette a felkarjára, és a szíjat átfűzte a fényes aranycsaton. Megszorította, aztán a végét a hóna alá fogta, hogy ne libegjen.

A könyökhajlatában kidagadtak az erek. A másik kezével megtapogatta őket, majd kiválasztotta a legvastagabbat és elkomorodott.

A fecskendőben barna színű volt a folyadék.

Egy pillanatra pánik tört rá. A barna nem jó szín!

Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon, aztán beleszúrta a tűt az érbe, és egy kicsit visszaszívta, hogy megbizonyosodjon róla, jó helyre talált. Miután megpillantotta a vörös folyadékot a fecskendőben, a hüvelykujjával lenyomta a dugattyú végét, és a barna anyagot a karjába fecskendezte. Aztán kioldotta az övet a felkarján.

A hatás sokkal gyorsabban jelentkezett, mint gondolta. Az egyik pillanatban még lazán leengedte a karját, a másikban pedig már szörnyű hányinger tört rá,

ezért bizarr, sietős mozdulatokkal a vécékagylóhoz mászott.

A cucc határozottan nem vörös füstű dohány volt. Nyoma sem volt a finom átmenetnek, az udvarias kopogtatásnak, mielőtt a kábítószer beszivárgott volna az agyába. Ez az anyag kivont fegyverekkel rontott be, durván, mint egy faltörő kos. Miközben a vécé fölött öklendezett, emlékeztette magát arra, hogy csak azt kapta, amit akart.

Halványan, az agya leghátsó szegletében hallotta, ahogy a varázsló halkán nevetni kezd... Hallotta, ahogy a függősége elégedetten felsóhajt, még akkor is, amikor a heroin lassan szétterjedt a testében és a fejében.

Hányás közben hirtelen elvesztette az eszméletét, de még előtte az a gondolat futott át az agyán, hogy átverlek. Ahelyett, hogy megölte volna a varázslót, odakerült ő is mellé a kietlen pusztaságra.

Szép munka volt, haver... Kiváló munka!

A francba, ekkor döbönt rá, hogy a földön szétszórva heverő csontok azoknak a drogosoknak a maradványai, akiket a varázsló a halálba kergetett. Az ő koponyája pedig a halom közepén volt, mint a legújabb áldozaté. De minden bizonnyal nem ő lesz az utolsó.

Természetesen — mondta Amalya. — Persze hogy lehetsz elkülönített... ha biztos vagy benne, hogy ezt akarod.

Cormia bólintott, majd eszébe jutott, hogy most a szentélyben van, ahol a meghajlás a szokás. Derékből előrehajolt, és azt suttogta.

— Köszönöm!

Miután felegyenesedett, körülnézett a Direktrix magánlakhelyében. A két szoba a kiválasztottak hagyományaihoz hüen volt berendezve, vagyis szinte semmi berendezés nem volt bennük. Minden egyszerű volt, tágas és fehér, és csupán annyiban tért el a többi kiválasztott lakhelyétől, hogy itt volt egy ülőhely neki és az audienciára érkező nővérek számára.

Itt minden olyan fehér, gondolta Cormia. Annyira... fehér. A székeknek pedig, amelyeken ültek, kemény háttámlájuk volt, ülőpárna nélkül.

— Úgy vélem, időszerű is — mondta a Direktrix. — Az utolsó elkülönített nővér, Selena lemondott a pozíciójáról, amikor a Nemző szerepe betöltésre került. Az Őrző elégedetten mentette fel a feladatai alól, tekintve, milyen változások történtek mostanában az életünkben. Azonban ez idáig még senki sem jelentkezett a helyére.

— Szeretném javasolni, hogy a legfőbb történetíró nővér is én legyek.

— Ez nagyon nagylelkű felajánlás tőled. Így a többi nővér felszabadulna minden feladat alól, és csak a Nemzőnek szentelhetné magát. — Egy kis ideig néma csend volt. — Folytassuk?

Cormia bólintott, és letérdelt a földre, a Direktrix pedig meggyújtott egy füstölőt, majd elkezdte az elkülönítési szertartást.

Amikor befejezte, Cormia felállt, és odasétált a szoba másik végéhez, ahol a fal egy nagy területen nyitott volt. A másik oldalon ezt ablaknak nevezték volna.

A szentély fehér végtelenségében megpillantotta az elkülönített írnokok templomát. Az Őrző magánlakhelyének épületéhez volt hozzátoldva, és nem voltak rajta ablakok. Fehér falai között senki más nem lenne, csak ő. És persze a pergamentekercsek, a vérvörös tinta, valamint a faj egyre bővebb történelme, amelyet neki kell majd rögzítenie. Mint megfigyelő. Nem, mint résztvevő.

— Nem tudom megtenni — mondta.

— Elnézést, mit...

Valaki kopogott az ajtófélfán.

— Lépj be! — szólt ki Amalya.

Az egyik nővér tűnt fel az ajtóban, és mélyen meghajolt.

— A kiválasztott Layla készen áll Őfelsége, a Nemző számára a fürdők után.

— Ó, rendben van. — Amalya egy másik füstölő után nyúlt. — Helyezzük el a templomban, aztán idehívom a Nemzőt.

— Ahogy kívánja, Direktrix. — Miközben a kiválasztott meghajolt, és lassan kihátrált a szobából, Cormia észrevette, milyen izgatott mosoly játszik az ajkán.

Valószínűleg abban reménykedett, hogy hamarosan rá is sor kerül.

— Megbocsátotok? — szólalt meg hirtelen, és érezte, hogy a szíve össze-vissza kalapál, mint egy hangszer, amely képtelen megtalálni a ritmust. — Visszavonulok az írkok templomába.

— Természetesen — Amalya tekintete hirtelen elsötétült. — Biztos vagy benne, nővérem?

— Igen. Ez dicsőséges nap mindannyiunk számára. Gondom lesz rá, hogy megfelelően feljegyezzem.

— Majd a lakhelyedre vitetem az ételedet.

— Köszönöm!

— Cormia... Ha esetleg szükséged van tanácsra, én itt vagyok. Nem hivatalos minőségben is.

A lány meghajolt, és sietve távozott. Egyenesen a hatalmas fehér templomba igyekezett, amely mostantól az otthona lesz.

Amikor becsukta maga mögött az ajtót, koromsötét vette körül. A gondolatának parancsára fellobbantak a magas mennyezetű terem négy sarkában elhelyezett gyertyák, és a fényüknél végignézett a hat fehér íróasztalon, amelyek mindegyikén egy vérvörös tintát tartalmazó üvegcsé, egy írótoll, valamint egy kristály tálban mútidéző víz állt. A földön kosarakban fehér szalaggal átkötött pergamentekercseket látott, amelyek csak arra vártak, hogy megörökítsék rajtuk a faj történelmének alakulását az ősi nyelven.

A távoli fal mellett három emeletes ágy állt. Mindegyiken csupán egy fehér párna és egy fehér lepedő hevert. Takaró nem volt az ágyak végébe hajtogatva, hiszen ezen az oldalon mindig tökéletes volt a levegő hőmérséklete, ezért nem volt szükség plusz rétegre alvás közben. Oldalt függöny jelezte a fürdőszoba bejáratát.

Jobb felől egy díszes ezüstajtó az Őrző magánkönyvtárába vezetett. Az elkülönített kiválasztottak voltak az egyetlen személyek, akiknek Őfelsége a magánnaplóját diktálta, és amikor hívatta őket, ezen az ajtón keresztül léptek be audienciára.

Az ajtó közepén egy kis nyílás látszott, amelyen keresztül a szerkesztés folyamata során az elkülönített nővérek a teleírt pergameneket átdugták az egyik oldalról a másikra. Az Őrző elolvasta őket, majd vagy jóváhagyta, vagy addig javítgatta a megírt fejezeteket, amíg elfogadhatónak nem találta őket. Ha a tekerccsel minden rendben volt, a pergament vagy méretre vágta és egy könyv lapjaivá fűzték, vagy összetekerték, és az Őrző szent archívumába került.

Cormia odalépett az egyik íróasztalhoz, és leült a háttámla nélküli székre.

Az elszigeteltség csendje legalább olyan nyugtalanító volt számára, mint a nyüzsgő tömeg. Nem tudta, mennyi ideig ült ott, miközben próbálta összeszedni magát.

Eddig úgy gondolta, hogy képes lesz megtenni... hogy az elkülönítés az egyetlen jó megoldás a helyzetére. Most azonban kétségbeesetten próbált szabadulni innen.

Lehet, hogy csak le kellene foglalnia magát valamivel.

Kézbe fogta a fehér tollú íróeszközt, majd kinyitotta a jobb oldalon álló tintatartót. Bemelegítésként az ősi nyelv néhány egyszerűbb jelét kezdte rajzolgatni.

De nem bírta sokáig.

A jelek egyszer csak geometriai formákká váltak, a formák pedig lassan kis kockákká alakultak, és szabályos sorokba rendeződtek, majd a sok kockából láthatóvá vált egy... épület tervrajza.

A másik oldalon a testvériség házában John felemelte a fejét a párnáról, amikor kopogást hallott. Kiszállt az ágyból, odament az ajtóhoz és kinyitotta. A folyosón Quinn és Blay állt szorosan egymás mellett, úgy, ahogy régen.

Nos, legalább valami jól végződött, és visszatért a régi kerékvágásba, gondolta.

— Keresnünk kell Blaynek egy szobát — szólalt meg Quinn. — Van valami ötleted, hová szállásoljuk el?

— És napnyugta után el kell hoznom néhány holmimat — vágott közbe Blay. — Ami azt jelenti, hogy vissza kell mennünk a házunkhoz.

- Oké, semmi gond, mutogatta John.

Quinn közvetlenül a mellette lévő szobában lakott, ezért tovább ment még egyet, és benyitott egy halvány levendulaszínű vendégszobába.

Kicserélhetjük a tapétát, mutogatta, ha túl lányosnak találsz.

Blay felnevetett.

— Hát igen, nem biztos, hogy el tudom viselni.

Amíg a fiú leült az ágyra, hogy kipróbálja, John a fürdőszoba szárnyas ajtajához ment és benyitott...

Phury eszméletlenül hevert a márványpadlón a vécé mellett, hatalmas teste mozdulatlan volt, az arca pedig viaszfehér. A lábánál egy fecskendő, egy kanál és egy öv feküdt.

— Irgalmas isten! — Qhuinn káromkodása visszhangzott a krémszínű csempézett falak közt.

John megpördült.

-- Hívd Jane dokit! Most azonnal! Azt hiszem, a Gödörben van Vishousszel.

Qhuinn elrohant, John pedig odaszaladt Phuryhez, és hanyatt fordította a testét. A testvér ajka kék volt, de nem attól, hogy nem sokkal korábban behúztak neki néhányat. Nem lélegzett. Valószínűleg már egy jó ideje.

Jane doktornő egy szempillantás múlva ott volt Qhuinn-nel.

— Épp Bellához indultam, hogy... Ó... A francba!

Villámgyorsan ellenőrizte Phury életjeleit, majd kinyitotta a táskáját, és kivett belőle egy fecskendőt meg egy fiolát.

— Életben van?

Mindannyian a fürdőszoba ajtaja felé néztek. A bejáratban Zsadist állt szétterpesztett lábbal és halottsápadt arccal.

— Életben... — tekintete a Phury lábánál heverő tárgyakra siklott — van?

A doktornő Johnra nézett, és odasúgta neki.

— Vidd ki innen most azonnal! Nem kell, hogy ezt lássa.

Johnnak megfagyott a vér az ereiben, amikor Jane arcára pillantott: nem volt biztos benne, hogy vissza tudja hozni Phuryt.

Amikor némileg magához tért a döbbenettől, felállt és odament Z-hez.

— Nem megyek sehová! — jelentette ki Zsadist.

— De igen. — Jane felemelte a magasba a fecskendőt, és amikor a végéből valami kis folyadék kispriccelt, visszafordult Phury testéhez.

— Qhuinn, te maradj itt velem, Blaylock, te pedig menj ki a többiekkel, és csukd be az ajtót!

Zsadist szólásra nyitotta a száját, hogy válaszoljon, John azonban megrázta a fejét.

Halálos nyugalommal odasétált a testvérhez, a tenyerét rátette a két karjára, és elkezdte hátrafelé tolni.

A döbönt csendben Zsadist hagyta, hogy kivezessék a helyiségből. Blay becsukta az ajtót, majd megállt előtte, és hatalmas testével elzárta a bemenetet mindenki számára.

Z üres tekintettel meredt Johnra, aki nem tudott mást tenni, mint viszonzta a pillantását.

— Nem halhat meg — nyögte Zsadist rekedten. — Ez egyszerűen
nem történhet
meg...

44. FEJEZET

— Hogy érted azt, hogy dolgozni? — kérdezte a börtön tetkós fickó. Lash a térdére könyökölt, és felnézett legújabb barátja szemébe. Az, ahogy ők ketten nagyszájú bunkókból puszipajtások lettek, arról árulkodott, milyen hatalmas tud lenni a csábítás ereje. Legelőször is fejbe kell vágni az illetőt egy durva beszéléssel, hogy jelezzük, egyenlők vagyunk. Aztán kimutatjuk iránta a tiszteletünket. Majd megemlíjük a pénzt.

A másik kettő, a bandatag, akinek a lapockájára egy „Nyugodj békében, Diego” felirat volt tetoválva, valamint Mr. Tiszta, a tükörfényesre borotvált fejével meg a bakancsával közelebb húzódott hozzájuk, és hallgatta, miről folyik a beszélgetés. Ez is része volt a stratégiának: vonzd magadhoz a legvagányabbat, a többiek pedig követni fogják.

Lash elmosolyodott.

— Végrehajtó embereket keresek.

Börtöntetkő tekintete elképesztően sötét dolgokról árulkodott.

— Egy klubot vezetsz?

— Nem. — Lash ránézett „Nyugodj békében”-re. — Inkább azt mondanám, hogy ez olyan területharc jellegű.

A bandatag úgy bólintott, mint aki pontosan tisztában van ennek a fajta játéknak a szabályaival.

Börtöntetkő megfeszítette az izmait.

— Miből gondolod, hogy segíteni akarok neked? Nem is ismerlek.

Lash felegyenesedett, majd nekidőlt a salakbeton falnak.

— Csak gondoltam, szeretnél egy kis dohányt keresni. Bocs, ha tévedtem.

Behunyta a szemét, mint aki el akar aludni, azonban a közelben lévő beszélgetés zajára felnyitotta a szemhéját. Egy rendőrtiszt kísért be egy újabb törvényszegőt a gyűjtőfogdába.

Nocsak, nocsak! Az a fickó volt a Sikolyból, akinek egy sas látszott a dzsekije hátán.

Amikor az újonc belépett a cellába, a három nagyvagány őt is azzal a „vigyázz-a-seggedre” típusú tekintettel mérte végig. Az egyik drogos könnyes szemmel rámosolygott, mivel azonnal felismerte benne az üzleti lehetőséget.

Érdekes. Ezek szerint a tag tényleg díler volt.

A sasos fickó végignézett a többiekén, és mielőtt leült a priccs másik végére, bólintott Lash felé, jelezve, hogy felismerte. Inkább dühösnek tűnt, mint ijedtnek.

Börtöntetkő odahajolt Lashhez.

— Azt nem mondtam, hogy nem érdekel. Lash ránézett.

— És hogy talállak meg, hogy megbeszéljük a feltételeket?

— Ismered a Buss Motort?

— A Harley Davidson motorbolt a Tremont utcában?

— Igen. A testvéremmel vezetjük. Motorosok vagyunk.

— Akkor talán ismersz még olyanokat, akik segíthetnek nekem.

— Talán igen, talán nem.

— Hogy hívnak?

Börtöntetkő szeme elkeskenyedett, majd a karjára tetovált Harley Davidsonra mutatott.

— Szólíts Low-nak.

„Nyugodj békében Diego” lába elkezdett topogni a földön, mintha valamit mondani akarna, Lash azonban nem akart skinheadekkel foglalkozni. Egyelőre. Biztonságosabbnak ítélte, ha kicsiben kezdi. Először megnézi, be tud-e szervezni néhány motorost az Alantasok Társaságába. Ha ez sikerül, majd akkor jobban szétnéz a palettán. Talán megint letartóztatja magát, ha szükségesnek ítéli.

— Owens! — kiáltotta az egyik őr.

— Majd később még beszélünk — mondta Lash Low-nak, aztán Diego, a skinhead és a díler felé bólintott, a drogosokat pedig nem zavarta, hadd beszélgessenek tovább.

Kint az irodánál türelmesen hallgatott, miközben a tiszt oldalról oldalra felolvasta neki, hogy „ez a vád ellene”, „ez itt egy ügyvédi iroda hivatali telefonszáma... Hívja fel, ha azt akarja, hogy ügyvédet

jelöljenek ki maga mellé", „a tárgyalás körülbelül hat-hét múlva lesz", „ha nem jelenik meg, automatikusan elveszíti a jogát, hogy visszakapja az óvadék összegét, és letartóztatási parancsot adnak ki ellene", bla, bla, bla...

Lash több helyen aláírta a Larry Owen nevet, ezt követően pedig végigvezették azon a folyosón, amelyen nyolc órával korábban megbilincselve bekísérték. A linóleumpadló végén egy pocsék műanyag széken Mr. D ücsörgött, és amikor felpattant, megkönnyebbülés sugárzott az arcáról.

— Elmegyünk enni — közölte Lash, amikor elindullak a kijárat felé.

— Igenis, uram.

Lash kisétált a caldwelli rendőrőrs főbejáratán, és annyira lefoglalta a gondolatait az, hogy mi mindent kell csinálnia, hogy nem jutott eszébe, mennyi az idő. Amikor kilépett az ajtón, a nap egyenesen a szemébe tűzött, ezért egy rémült felkiáltással visszahőkölt, és beleütközött Mr. D-be, aki mögötte ment.

Az arca elé kapta a karját, hogy eltakarja magát, és visszatántorgott az épületbe.

Mr. D megragadta a felkarját.

— Mi...

— A nap! — Lash már majdnem bent volt a ház falai között, amikor rájött, hogy... Semmi nem történt vele. Nem lobbant lángra, nem hamvadt el a teste a napfényben, de még csak meg sem perzselődött. Megállt... Megfordult, és életében először a nap felé fordította az arcát.

— Milyen fényes! — A karjával árnyékot vont a szeme elé.

— Nem tanácsos közvetlenül belenézni.

— És milyen... Meleg!

Visszahátrált az épület hűvös falai közé, és alig bírta felfogni, hogy ilyen meleget érzett. A sugarak behatoltak a bőre alá, és szétterjedtek az egész testében.

Soha nem irigyelte az embereket, de ha tudta volna, milyen érzés a napsütés, szörnyen irigy lett volna rájuk.

— Jól van? — kérdezte Mr. D.

— Igen... Igen, persze. — Behunyta a szemét, és nagyokat lélegzett.

— A szüleim... Sosem engedtek ki nappal. Az átváltozás előtt a gyerekeknek általában nem árt a napsütés, a szüleim azonban nem akartak kockáztatni

— Nem tudom elképzelni, hogy valaki soha ne lássa napot. |

Ezek után Lash sem.

Felszegte az állát, egy pillanatra lehunyta a szemét...és megfogadta, hogy legközelebb, amikor találkozik az apjával, megköszöni neki.

Ez... lenyűgöző volt.

Phury égető, rossz érzéssel a szájában ébredt. Bár, ha jobban belegondolt, az érzés nem korlátozódott kizárólag a szájára, mivel úgy érezte, mintha valaki tűzhely tisztító spray-jel fújta volna be a bőrét.

Belülről.

A szeme leragadt, a gyomra helyén nagy gombócot érzett, a tüdeje pedig kitágult és összeesett, de mindössze annyi lelkesedéssel csupán, mint egy kiütött drogos egy hatalmas buli után. A használhatatlan testrészek versenyének fődíját azonban a feje vitte el, mivel úgy tűnt, hogy miután korábban az életfunkciói nagy valószínűséggel leálltak, az agyát valamiért nem hozták vissza a teste többi részével együtt.

Ami azt illeti, a mellkasa is leginkább egy bezárt boltra emlékeztetett. Vagyis nem... a szíve még mindig vert, nem? Mert... hát, naná, hogy dobogott, hiszen máskülönben az agya nem tudott volna gondolatokat formálni, nem igaz?

Egy szürke kopár, kietlen vidék jutott az eszébe, valamint egy fekete köpenyes alak a végtelen szürke horizont előtt.

- Üdvözöllek újra itt, napsugaram, szólalt meg a varázsló. Ez szuper jó móka volt. Mikor ismétljük meg újra?

- Mit akar újra megtenni? - töprengett Phury.

A varázsló felnevetett. 0, milyen könnyen elfelejtik a legklasszabb dolgokat!

Phury felnyögött, és hallotta, hogy valaki megmozdul a közelében.

— Cormia? — kérdezte rekedt hangon.

— Nem.

A mély férfihang ugyanolyan volt, mint az övé. Pontosan olyan, amilyen az ő torkából is feltört az előbb. Igazság szerint tökéletesen egyforma.

Zsadist volt mellette.

Amikor Phury megmozdította a fejét, az agya nagyot loccsant a koponyájában. Olyan érzés volt, mintha a koponyaacsontja nem lenne más, mint egy akvárium, amely tele van vízzel, növényekkel és még egy kis kincses ládikó is hever az alján, amelyből buborékok

szivárognak felfelé. De semmi olyan nem volt benne, amelynek uszonya volt. Semmi olyan, ami élt.

Zsadist olyan rosszul nézett ki, amilyenek Phury még sosem látta: a szeme alatt sötét árnyék húzódott, a szája vonallá préselődött, a sebhelye pedig szembetűnőbb volt, mint valaha.

— Rólad álmodtam — mondta Phury. Istenem, a hangja szörnyen reszelős volt! — Énekeltél nekem.

Zsadist lassan ingatta a fejét jobbra-balra.

— Akkor az nem én voltam. Többé már nincs kedvem énekelni.

— Hol van ő? — kérdezte Phury.

— Cormia? A szentélyben.

— Ó... — Ja persze. Oda menekült szegény, miután... Z bólintott, és úgy tűnt, visszavonult a gondolataiba. A közékük telepedő csendben Phury elképzelni sem merte, miket idéz fel az emlékezetében.

Fájdalmat, megalázottságot, dühöt.

— Emlékszel, hogy mielőtt beléptünk a testvériségbe — dörmögte Z

—, három hétre eltűntem? Még az ő hazában laktunk, és fogalmad sem volt, hogy hová lettem. :

— Igen.

— Megöltem. Az úrnőt.

Phury pislogott egyet, és döbbenet arra gondolt, hogy mégis igaz, amit mindenki csak feltételezett. |

— Ezek szerint nem a férje tette.

— Nem. Persze ő is elég erőszakos típus volt, de nem ő ölte meg végül. Tudod, maga mellé vett még egy vérrabszolgát. Bezárta oda, ugyanabba a cellába. Én...

Z hangja megbicsaklott, majd kőkemény lett. — Nem engedhettem, hogy valaki mással is megtegye ugyanazt. Visszamentem, és... Ott találtam a fiút... A francba, meztelen volt, és ugyanabban a sarokban volt, ahol én is...

Phury visszatartotta a lélegzetét, és arra gondolt, hogy most kiderül minden, amit eddig félt megtudni. Milyen furcsa, hogy épp most beszélgetnek erről!

— Ahol te micsoda?

— Ahol én is ültem. Abban a sarokban ültem mindig, amikor éppen nem... Igen, szóval ott gubbasztottam, de én legalább tudtam, mi vár rám. Az a kölyök ott ült a földön, a hátát a falnak támasztotta, a lábát felhúzta a mellkasához. Pont, ahogy én is. És fiatal volt. Nagyon

fiatal. Szerintem épp csak hogy áteshetett az átváltozásán. Világosbarna szeme volt... Rémület tükröződött benne. Azt hitte, hogy érte jöttem. Tudod, hogy őt akarom. Úgy. Amikor beléptem a cellájába, képtelen voltam megszólalni. Ettől pedig csak még jobban megrémült szegény. Megremegett... aztán annyira elkezdett reszketni, hogy még a foga is összekocant. Még mindig emlékszem, hogy nézett ki a keze feje. Olyan erősen szorította csontos lábát, hogy az ízületei kifehéredtek, és majdnem kiugrottak a bőre alól. Phury összeharapta az állkapcsát. Eszébe jutott, hogy amikor odament, hogy kiszabadítsa Zsadistot, egy magasított emelvényen feküdt a cella közepén. Nem félt. Olyan sokszor és olyan hosszú ideje használták már, hogy semmitől sem ijedt meg.

Z megköszöri a torkát.

— Azt mondtam a kölyöknek... Megmondtam neki, hogy ki akarom szabadítani. Először nem hitt nekem, aztán felhúztam a kabátom ujját, és megmutattam neki a csuklóm. Miután meglátta rajta a vérrabszolga tetoválást, nem kellett többet mondanom. Szó nélkül jött velem. — Mély lélegzetet vett. — Az úrnő ránk talált, miközben a vár alsó szintjén vittem kifelé. Szegény kölyök alig tudott járni, mert gondolom, előző éjjel... elfoglalt volt. Az ölembe kellett vennem és úgy cipelnem. Szóval, az úrnő meglátott minket... és mielőtt az örökért kiálthatott volna, elintéztem. A fiú csak nézte, ahogy kitöröm a nyakát, majd elengedem, és lehanyatlik a földre. Miután elterült a padlón, levágtam a fejét, mert... Tudod, egyikünk sem hitte el, hogy tényleg meghalt. A francba, ott voltunk abban a nyomorúságos alagútszerben, ahol bárki elkaphatott volna minket, és képtelenek voltunk megmozdulni. Csak álltam és bámultam az úrnő testét. A fiú megkérdezte, hogy vajon tényleg meghalt-e, mire azt feleltem, hogy nem tudom. Igaz, hogy nem mozdult, de hogy lehattunk volna benne egészen biztosak?

— A kölyök felnézett rám, és soha nem fogom elfelejteni a hangját, amikor azt mondta: „Vissza fog jönni. Mindig visszajön.” Ekkor úgy gondoltam, hogy mindketten elég szenvedésen mentünk már keresztül, nem kell, hogy még emiatt is féljünk. Így hát levágtam a fejét. A kölyök a hajánál fogva vitte a kezében, miközben kimenekültünk a várból. — Zsadist megdörzsölte az arcát. — Nem tudtam, mit csináljak a gyerekekkel, miután kiszabadítottam. Ezzel ment el az a három hét. Levittem Olaszországnak egészen a legdélibb

csücskéig, amilyen messzire csak tudtam. Volt ott egy család, akiket Vishous ismert még abból az időből, amikor a kereskedőnek dolgozott Velencében. Szóval, a családnak szüksége volt egy kisegítőre a házimunkában, és tudtam, hogy jó emberek. Odavették magukhoz a fiút, és fizetséget is adtak neki a munkájáért. Amikor legutóbb halottam róla, úgy tíz évvel ezelőtt, azt mondták, hogy a fele a második babájukat várja.

— Megmentetted.

— Azzal, hogy kihoztam onnan, még nem mentettem meg. — Zsadist az ikertestvére szemébe nézett. — Ez a lényeg, Phury! Nem lehetett megmenteni. Ahogy engem sem. Tudom, hogy erre vársz, hogy ezért élsz, de... Ez soha nem fog megtörténni. Nézd... Nem tudom neked megköszönni, mert... Bármennyire szeretem is Bellát és azt az életet, amit most élek, gondolatban még mindig visszamegyek oda. Nem tehetek róla. Minden áldott nap újraélem azt, ami ott történt.

— De...

— Ne, hagyd, hogy befejezzem! Ez az egész dolog veled... Tudnod kell, hogy nem vallottál kudarcot. Mivel nem lehet kudarcot vallani olyasmiben, amit lehetetlen megtenni.

Phury érezte, hogy egy forró könnycsepp jelenik meg a szeme sarkában.

— Én csak szeretném jóvátenni.

— Tudom. De soha nem volt jó, és már nem is lesz az. Emiatt pedig felesleges megölnöd magad. Oda jutottam, ahol most vagyok. Kész. Zsadist arcán nem látszott a remény ígérete. Sem a lehetséges boldogság esélye. Gyilkos hajlamainak hiányát már fejlődésnek lehetett volna tekinteni, az viszont aligha adott okot az ünneplésre, hogy még a legcsekélyebb elégedettséget sem mutatta azzal kapcsolatban, hogy életben van.

— Azt hittem, hogy Bella megmentett.

— Nagyon sokat tett értem. Most viszont ez a terhesség...

Nem kellett befejeznie. Nem volt rá megfelelő kifejezés, hogy szavakba öntse a „mi lesz, ha” borzalmas lehetőségeit. Z eldöntötte, hogy el fogja veszíteni Bellát, döbönt rá Phury hirtelen. Biztosra vette, hogy élete szerelme hamarosan meg fog halni.

Nem csoda, hogy nem volt kedve hálás szavakat rebegni amiatt, hogy megmentették.

Zsadist folytatta.

— Évekig magam mellett tartottam az úrnő koponyáját, de nem azért, mert beteges módon nem tudtam elszakadni tőle. Arra kellett, hogy amikor rémálmaim voltak, és azt hittem, hogy vissza fog jönni, megnézzem a koponyát, és megbizonyosodjam róla, hogy tényleg halott.

— Ezt megértem.

— Akarod tudni, mit csináltam az elmúlt néhány hónapban?

— Igen...

— Felkeltem és szorongva arra gondoltam, életben vagy-e még. — Megrázta a fejét. — Tudod, ha oldalra nyúlok, meg tudom érinteni Bella meleg testét, és tudom, hogy ott van mellettem, téged viszont... azt hiszem, a tudatalattim úgy gondolja, hogy ti ketten egy év múlva már nem lesztek velem.

— Nagyon sajnálom... a francba... — Phury a tenyerébe temette az arcát. — Annyira sajnálom!

— El kellene menned. Ügy értem, a szentélybe. Ott biztonságban leszel. Ha itt maradsz, lehet, hogy még egy évig sem húzod. El kell menned.

— Nem tudom, hogy szükséges-e.

— Hadd fogalmazzak egy kicsit érthetőbben! Volt egy megbeszélésünk.

Phury leengedte a kezét.

— Miféle megbeszélés?

— Az a zárt ajtók mögötti fajta. Én, a király meg a testvériség. Arra jutottunk, hogy az egyetlen módja annak, hogy itt maradhasz az, ha elkezdesz csoportterápiára járni. De őszintén szólva, senki nem gondolja, hogy ezt meg fogod tenni.

Phury felvonta a szemöldökét.

— Nem is tudtam, hogy létezik az Anonim Drogfüggők közössége vámpírok számára is.

— Az nem, de vannak olyan foglalkozások, amelyeket este tartanak. Megnéztem az interneten. De nem is nagyon érdekel, ugye? Mivel, még ha azt mondanád is, hogy el fogsz menni, senki nem hinne neked, és azt hiszem... szerintem, még te magad sem.

Ezt elég nehéz volt megcáfolni, tekintve, hogy milyen anyagot hozott tegnap este a házba, és fecskendezett be a karjába.

Amikor arra gondolt, hogy leszokik, megizzadt a tenyere.

— Megkérted Rehvet, hogy ne adjon el nekem több vörös füstű dohányt, ugye? — Ezért volt, hogy Xhex utánaindult, amikor legutóbb beugrott a klubba, hogy vásároljon.

— Igen. És tudom, hogy nem ő adta el neked a heroint. A csomagra egy sas volt nyomtatva, Rehv pedig mindig vörös csillaggal jelöli az övét.

— Ha elmegyek a szentélybe, honnan fogod tudni, hogy nem használom továbbra is?

— Sehonnan. — Z felállt. — De legalább nem kell végignéznem. És a többieknek sem.

— Milyen átkozottul nyugodtan mondd! — dörmögte Phury szinte csak magának.

— Ide figyelj, láttalak holtan feküdni a vécé mellett, az elmúlt nyolc órában pedig itt álltam feletted, és azon töprengtem, hogy a francba fordítsam meg a dolgok menetét. Ki vagyok merülve, az idegeim rojtosra koptak, ezért ha még erre sem vagy hajlandó, akkor mi mindannyian mossuk kezeinket.

Elfordult, aztán lassan az ajtó felé indult.

— Zsadist! — Z megállt, de nem nézett hátra. — Nem fogom neked megköszönni. Szóval azt hiszem, kvittek vagyunk.

— Jogos.

Amikor becsukódott az ajtó, Phurynek az a különös és határozott gondolata támadt, hogy nem lenne értelme azon rágódni, ami az előbbi beszélgetésben elhangzott.

Ha Zsadist többé nem énekel, a világ egy értékes kincset veszített el.

45. FEJEZET

A testvériség házának másik végében, körülbelül tizenkét méterrel a föld alatt, John a kiképzőközpont irodájában ült a számítógép előtt, és a monitort bámulta. Úgy érezte, csinálnia kellene valamit, hogy megdolgozzon a pénzéért, mivel azonban az órákat bizonytalan időre felfüggesztették, nem sok papírmunkára volt szükség.

John szerette a papírmunkát és szerette az állását is. Rendszerint az volt a dolga, hogy beírja az osztályzatokat a gépbe, jelentéseket írjon az edzés közbeni sérülésekről, és nyomon kövesse a tantervi anyag előrehaladását. Jó érzés volt rendet varázsolni a káoszba, és mindent elrendezni, hogy ott legyen, ahol lennie kell.

Ránézett az órájára. Blay és Qhuinn az edzőteremben súlyzóztak, és még legalább fél órán keresztül ott lesznek.

Mit is csináljon... mit is csináljon...

Egy hirtelen ötlettől vezérelve átnézte a számítógép könyvtárát, és talált egy Incidensek elnevezésű mappát. Megnyitotta, és rögtön az ötlött a szemébe, amit Phury a Lash házáért támadásról írt.

Jézus... úristen! A szülők holttestét odaültették az ebédlőasztal köré, miután átvonszolták a nappaliból, ahol megölték őket. A házban semmihez sem nyúltak, kivéve egy fiókot az emeleten, Lash szobájában. Phury még odabiggyesztett egy megjegyzést is a végére: Anyagi veszteség? Mégis miféle, hiszen az ékszereket otthagyták!

Sorban megnyitotta a többi ház támadásáról írt jelentést is. Qhuinn, Blay és még három másik osztálytárs és öt másik arisztokrata családjáét. A halálos áldozatok összesített száma, beleértve a hűségeseket is, huszonkilenc volt. A fosztogatás pedig rendkívüli mértékű.

Nyilvánvalóan ez volt a legeredményesebb támadássorozat azóta, hogy Wrath családjának birtokán rajtaütöttek még régen az óházában.

John megpróbálta elképzelni, min mehetett keresztül Lash, mire ezt a sok címet kiszedték belőle. Szar alak volt, de az alantasokat ő sem szerette.

Megkínózták. Amit egész biztos nem élt túl.

Minden különösebb ok nélkül belenézett a személyes adatlapjába is. Phury vagy valaki más már a halotti bizonyítványát is kitöltötte. Név: Lash, Ibig fia, aki Thornsrae fiának, Ibixesnek a fia. Születési idő: 1983. március 3. Az elhalálozás ideje: körülbelül 2008. augusztus. Életkor a halálakor: 25 év. A halál oka: nem megerősített. Feltételezhetően kínzás. A holttest tartózkodási helye: ismeretlen, valószínűleg az Alantasok Társasága gondoskodott róla. A maradványok kiadása: nincs adat.

A fájl többi része nagyon hosszú volt. Lashnek igencsak sok fegyelmi ügye volt, és nem csak a képzési programon belül, hanem az elit keretei között is. Meglepő, hogy ezeket egyáltalán feljegyezték, mivel az arisztokrácia mindig is nagyon ügyelt arra, hogy titokban tartsa a hibáit, bár az igaz, hogy a testvériségnek minden diákról részletes anyagra volt szüksége, mielőtt az illetőt bevették volna a programba.

Lash születési anyakönyvi kivonatát is beszkenelték az aktába. Név: Lash, Ibig fia, aki Thornsrae fiának, Ibixesnek a fia. Születési idő: 1983. március 3., hajnali 1:14. Anyja: Rayelle, vérszerinti lánya a Nellshon nevű katonának. A

születési anyakönyvi kivonatot hitelesítette: Havers, dr. Havers fia. A csecsemő elbocsátása a klinikáról: 1983. március 3.

Milyen furcsa, hogy a srácnak nyoma veszett!

John megriadt, amikor megszólalt mellette a telefon. Felvette a kagylót, füttyentett egyet, majd V hangját hallotta.

— Tíz perc múlva gyere Wrath dolgozószobájába! Ott találkozunk. Mindhárman legyetek ott! Aztán a vonal elnémult.

Néhány pillanat döbrent mozdulatlanság után John beszaladt az edzőterembe, hogy szóljon Blaynek és Qhuinnnek. Először ők is ugyanúgy bámultak, mint ő, majd aztán együtt felsiettek Wrath dolgozószobájába, habár Blay és Qhuinn még mindig tréningruhában voltak.

Fent a király halványkék főhadiszállásán az egész testvériség jelen volt már, amelytől a szoba minden finomsága és kecses eleganciája megszűnt: Rhage a kandalló előtt állt, és éppen egy nyalókát bontott ki. A lila színű csomagolópapírból ítélve dinnyés ízűt. Butch és Vishous egymás mellett ültek egy antik kanapén, amelynek vékony lába nem tűnt túlságosan biztonságosnak kettőjük súlya alatt. Wrath az íróasztala mögött ült, Zsadist pedig egy távolabbi sarokban állt, a karját összefonta a mellkasán, és a szoba közepére bámult.

John becsukta az ajtót, és ott maradt a bejárat közelében. Qhuinn és Blay szintén nem mentek beljebb, próbáltak észrevétlenek maradni.

— Felvázolom a helyzetet — kezdte a király, és feltettette csizmás lábát a papírokkal borított íróasztalra. — Az alapító családok közül ötnek a feje halott. Azoknak a többsége, akik még megmaradtak az elitből, szétszóródtak a keleti part mentén, mivel a biztonságos házaikba menekültek. Végre valahára. A halálos áldozatok száma megközelíti a harmincat. A történelmünk során történt már két nagyobb mészárlás is, ez a csapás azonban példa nélküli.

— Gyorsabban kellett volna mozdulniuk — dörmögte V.
— Az átkozottak nem hallgattak ránk.

— Ez igaz, de most őszintén, talán mást vártatok tőlük? Szóval a helyzet a következő: várható, hogy valamiféle negatív reakciót kapunk a Hercegi Tanácstól, valószínűleg egy ellenem irányuló kiáltvány formájában. Az a meglátásom, hogy megpróbálnak polgárháborút kirobbantani. A törvény előírja, hogy amíg élek, más nem lehet a király, viszont megtehetik azt, hogy ellehetetlenítik az uralkodásomat, és megnehezítik, hogy kézben tartsam a dolgokat. — A testvérek mindenféle csúnya dolgokat kezdtek mormolni halkán, Wrath azonban feltartotta a kezét, hogy elhallgattassa a zshivajt. — A jó hír az, hogy szervezési problémával fognak szembenézni, amivel nyerhetünk egy kis időt. A Hercegi Tanács alapító okirata megszabja, hogy a tanács székhelye fizikailag csak Caldwellben lehet, és itt kell összehívniuk az üléseiket is. Néhány évszázaddal ezelőtt fogalmazták meg ezt az iratot, azzal a céllal, hogy a tanács bázisa ne kerülhessen át máshová. Mivel egyik arisztokrata sincs a városban, és... hál' istennek... 1790-ben, amikor ezt az okiratot megalkották, még nem létezett konferenciabeszélgetés, ezért amíg ide nem vonszolják a seggüket, ha más nem, egy estére, nem hívhatnak össze ülést, hogy megváltoztassák a testületi szabályzatukat, vagy hogy új elnököt válasszanak. A halálos áldozatok számát figyelembe véve ez még el fog tartani egy ideig, viszont most hetekről beszélek, nem hónapokról.

Rhage ráharapott a nyalókára, és a reccsenés visszhangzott a szobában.

— Tudjuk, mely házakat nem támadtak még meg? Wrath az íróasztala távolabbi sarkára mutatott.

— Csináltam mindenkinek egy másolatot.

Rhage odalépett, és felvett egy köteg papírt, majd kiosztotta őket... Quinn-nek, Johnnak és Blaynek is.

John ránézett a táblázatra. Az első oszlop a család neve volt. A második a címe. A harmadik a házban élők hozzávetőleges száma, a szolgálakkal együtt. A negyedik a házban található vagyontárgyak megbecsült értéke, amelyet az adóbevallások alapján számítottak ki. Az utolsóban pedig az, vajon a család elhagyta-e a házat vagy sem, valamint hogy történt-e fosztogatás, és ha igen, milyen mértékű.

— Azt akarom, hogy osszátok fel magatok közt a feladatot, és állítsatok össze egy listát azokról a házakról, amelyekről még nem tudunk semmit — mondta Wrath. — Ha esetleg még vannak olyanok, akik a házukban maradtak, távolítsátok el őket, még akkor is, ha a hajuknál fogva kell őket kirángatnotok onnan. John és Qhuinn, ti Zsadisttal mentek, Blay, te pedig Rhage-dzsel! Van kérdés?

John tekintete véletlenül a csúnya avokadózöld székre tévedt, amely Wrath íróasztala mögött állt. Tohr székére.

Ami csak volt az övé.

Szerette volna, ha fogadott apja látja őt a listával a kezében, hogy kész kimenni és megvédeni a fajt.

— Rendben — mondta Wrath, — Most pedig menjetek, és tegyétek a dolgotokat!

A másik oldalon az elkülönített írnokok templomában Cormia feltekerte a pergament, amelyre házak terveit rajzolgatta, majd letette a földre a széke mellé. Nem tudta, mihez kezdjen vele. Talán égesse el? A szentélyben ugyanis nem létezett olyan, hogy szemétkosár.

Megmozdította a kristálytálat, amely az Őrző szökőkútjából való vízzel volt tele, és arra a tálra gondolt, amelyet Fritz hozott neki a borsóval. Máris hiányzott a hobbija. Hiányzott a komornyik. És hiányzott a...

Nemző.

Két tenyere közé fogta a tálat, aztán dörzsölgetni kezdte, amitől a víz felszínén apró hullámok indultak el, és magukba zárták a gyertyák fényét. A kezének melege, valamint az

apró, pici mozdulatok hatására a víz örvényleni kezdett a tálban, majd a hullámok között egy kép jelent meg, pontosan az, amit látni akart. Miután feltűnt a kép, elengedte a tálat, és megvárta, hogy a víz felszíne kisimuljon, és láthassa, amit meg akart mutatni neki.

A Nemző tűnt fel olyan ruhában, amelyet azon az estén viselt, amikor a lépcső tetején találkozott össze vele. Amikor úgy nézett rá, mint aki legalább egy hete nem látta. Most azonban nem a testvériség házában volt. Egy folyosón szaladt végig, ahol a földet véres lábnyomok borították. A falnál mindkét oldalon holttestek heverték, olyan vámpírok, akik néhány perccel korábban még éltek.

Cormia figyelte, ahogy a Nemző összeterel egy csoportnyi rémült férfit és nőt, majd bezárja őket egy kicsiny gyógyszerraktárba. Figyelte az arcát, amikor rájuk zárta az ajtót, látta a szemében a rémületet, a szomorúságot és a dühöt.

Minden erejével azon volt, hogy megmentse őket, és módot találjon arra, hogy biztonságba juttassa valamennyiüket.

Amikor a látomás halványodni kezdett, megint a tenyere közé fogta a tálat. Most, hogy már látta, hogy mi történt, fel tudta idézni újra, ezért megint végignézte a jelenetet. Aztán még egyszer.

Olyan volt, mintha egy mozifilmet nézett volna a túloldalon, azzal a különbséggel, hogy ez itt a valóság volt. A múlt, ami megtörtént, nem pedig kitalált történet a jelenben.

Ezek után olyan jeleneteket is látott, amelyek a Nemzőhöz, a testvériséghez és a fajhoz kapcsolódtak. Ó, micsoda borzalom volt végignézni a gyilkosságokat, a halottakat azokban a luxusotthonokban... olyan sok halottat, hogy Cormia fel sem tudta fogni. Egymás után látta azoknak az arcát, akiket az alantasok meggyilkoltak. Majd a testvéreket figyelte, ahogy harcolnak, de olyan kevesen

voltak, hogy John, Blay és Quinn is rákényszerült, hogy ilyen fiatalon már részt vegyen a háborúban.

Ha ez így folytatódik, az alantások fognak győzni... Cormia a homlokát ráncolva közelebb hajolt a tálhoz.

A víz felszínén egy világos hajú alantast pillantott meg, aki ugyanúgy nézett ki, mint a többi, kivéve hogy... hosszú szemfoga volt.

Kopogás hallatszott az ajtón. Cormia megriadt, és ettől a kép eltűnt a tálból.

A templomajtó túloldaláról tompa hang hallatszott.

— Nővérem?

Selena volt, az előző elkülönített írnok.

— Üdvözöllek! — szólt ki Cormia.

— Az ételedet hoztam — mondta a kiválasztott. A tálcaát letette a földre, és egy érdes, csiszorgó hang kíséretében betolta a csapóajtón. — Válgék egészségedre!

— Köszönöm.

— Van esetleg kérdésed?

— Nincs. Köszönöm.

— Akkor majd visszajövök a tálcaért. — A kiválasztott hangja legalább egy oktávot emelkedett az izgatottságtól, amikor hozzátette. — Miután a Nemző megérkezett.

Cormia bólintott beleegyezése jeleként, majd eszébe jutott, hogy a nővér nem láthatja.

— Ahogy óhajtod.

A kiválasztott elment, minden bizonnyal azért, hogy előkészítse magát a Nemző számára.

Cormia hátradőlt a széken az íróasztal előtt, majd ránézett a tálra. Rá. Nem bele. Milyen törékeny tárgy, olyan vékony, kivéve a talpánál, ahol súlyos és vastag. A pereme pedig olyan éles, mint egy kés.

Nem tudta biztosan, mennyi ideig ült ott mozdulatlanul maga elé bámulva, végül azonban nagy nehezen rávette

magát, hogy kizökkenjen a transzállapotból, és a tenyerét visszategye a tál két oldalára.

Amikor újra a Nemző jelent meg a víz felszínén, nem lepődött meg...

Hanem halálra rémült.

A férfi kiterülve hevert a márványpadlón a vécé mellett. Eszméletlen volt. Cormia már éppen felugrott volna, hogy tegyen valamit — bár fogalma sem volt róla, hogy mit —, amikor a kép váltott. Már ágyban fekve látta, egy halvány levendulaszínű ágyban.

A férfi elfordította a fejét a párnán, kinézett a vízből, szinte egyenesen a lány szemébe, és azt kérdezte:

— Cormia?

Ó, szentséges szűz, majdnem sírva fakadt ettől az egyetlen szótól!

— Cormia?

Felpattant a székről. A Nemző állt a templom ajtajában. Fehér ruhát viselt, és a nyakában ott lógott a tisztségét jelölő medál.

— Valóban... — Nem tudta folytatni. Legszívesebben a karjába vetette volna magát, és szorosán átölelte volna, mivel az előbb látta holtan feküdni. Látta, hogy...

— Miért vagy itt? — kérdezte a férfi, és körülnézett a sivár szobában. — Egyedül?

— Elkülönített lettem. — Cormia megköszöörülte a torkát. — Ahogy megmondtam.

— Vagyis nekem nem lenne szabad itt lennem?

— Te vagy a Nemző. Ott vagy, ahol csak akarsz. Miközben a férfi járkálni kezdett a szobában,

Cormia ezernyi kérdést szeretett volna feltenni neki, de tudta, hogy egyhez sincs joga. A Nemző ránézett.

— Senki nem léphet ide be?

— Nem, csak az, aki szintén elkülönített. Ámbár a Direktrix bejöhet, ha engedélyt adok rá.

— Miért szükséges ez az elkülönítés?

— Amellett, hogy feljegyezzük a faj történelmének eseményeit, nekünk... vagyis nekem lehetőségem van rá, hogy olyan történéseket is lássak, amelyeket az Őrző szeretne... titokban tartani. — Amikor a Nemző szeme összeszűkül, Cormia pontosan tudta, mire gondol. — Igen, láttam, mit tettél. A fürdőszobában.

A káromkodás hangosan visszhangzott a szinte üres helyiségben.

— Jól érzed magad? — kérdezte Cormia.

— Igen. Jól. — A férfi összefonta a karját a mellkasán. — Jó lesz ez itt neked? Egyes egyedül?

— Nem lesz semmi gond.

A Nemző hosszan a lány szemébe nézett. Pillantásában szomorúság, mély fájdalom és megbánás tükröződött.

— Nem bántottál engem — mondta Cormia. — Amikor együtt voltunk, nem okoztál fájdalmat. Tudom, hogy azt hiszed, hogy igen, de nem.

— Bárcsak... másképp lennének a dolgok!

A lány szomorúan felnevetett, majd hirtelen ötlettől vezérelve halkán megjegyezte.

— Te vagy a Nemző. Változtasd meg!

— Uram? — A Direktrix jelent meg a nyitott ajtóban, és egy pillanatra zavartnak tűnt. — Mit keres itt?

— Cormiához jöttem.

— Ó, de hiszen... — Amalyán látszott, hogy azonnal helyesbíti magát, mert eszébe jutott, hogy a Nemző oda mehet, ahová csak akar, és azt látogat meg, akit akar. Az elkülönítettség csak a kiválasztottakra vonatkozott, a Nemzőre nem. — Természetesen, uram. Hhm... A kiválasztott Layla elő van készítve az ön számára a templomában.

Cormia lenézett a tálra, ami előtte állt. Mivel a kiválasztottaknak ezen az oldalon nagyon rövid volt a

termékenységi időszakuk, valószínűnek tűnt, hogy Layla vagy most volt termékeny, vagy hamarosan az lesz. Rövid időn belül kétségtelenül a terhességről kell feljegyzést készítenie.

— Ideje, hogy menj! — mondta Cormia, amikor felnézett a Nemzőre.

A férfi tekintete az övébe fúródott.

— Cormia...

— Uram? — vágott közbe a Direktrix.

A Nemző éles hangon hátraszólt a válla fölött.

— Majd megyek, amikor készen állok, a pokolba is!

— Ó, elnézést, uram, bocsásson meg! Nem akartam...

— Jól van, nincs semmi baj — felelte fáradtan. — Csak mondd meg neki, hogy... majd megyek.

A Direktrix megfordult, és gyorsan kisietett a szobából, aztán bezárta maga mögött az ajtót.

A Nemző tekintete megint Cormiára siklott, és azután már el sem mozdult róla. Komoly arckifejezéssel az arcán odament hozzá.

Amikor odaért, térdre ereszkedett előtte. Cormia megdöbbsent.

— Ó, uram, nem lenne szabad...

— Phury. Szólíts Phurynek! Ne úgy, hogy „uram”, vagy „Nemző”. Nem akarok mást hallani tőled, csak az igazi nevedet.

— De...

— Nincs de.

Cormia megrázta a fejét.

— Jól van, de akkor sem lenne szabad térdelned. Soha!

— Előtted muszáj letérdelnem. — Lágyan megérintette a lány karját. — Előtted... mindig meg kell hajtanom a fejem. — Felnézett a lány arcára és hajára. — Figyelj, Cormia, szeretném, ha tudnál valamit.

Amikor a lány lenézett rá, a férfi szeme a leggyönyörűbb drágakőhöz hasonlított, amit valaha látott. Hipnotikus erejű volt, olyan, mint a citrin a tűz fényénél.

— Mit?

— Szeretlek!

Cormia szíve összeszorult egy pillanatra.

— Micsoda?

— Szeretlek! — Phury megrázta a fejét, majd hátraült a sarkára, aztán a lábát előre hozta, és törökülésben helyezkedett el a földön. — Ó, krisztusom... mindent elrontottam! De szeretlek. Azt akartam, hogy tudd, mert... nos, a francba, mert számít, és mert ez azt jelenti, hogy nem lehetek együtt a többi kiválasztottal. Nem tudnék velük lenni, Cormia. Vagy veled, vagy senkivel.

Cormia szíve repesett az örömtől. Egy rövid pillanatig boldogan zakatolt a mellkasában, és szárnyalt az öröm szárnyain. Erre vágyott mindig is, ezt akarta, ezt a fogadalmat, ezt a vallomást...

Aztán elvakult boldogsága olyan gyorsan semmivé lett, amilyen gyorsan érkezett.

Azokra gondolt, akik meghaltak, akiket megkínóztak és brutálisan meggyilkoltak. Aztán arra, hány testvér maradt, aki harcolhatott értük. Négy. Mindössze négy.

Évszázadokkal azelőtt a számuk húsznál és harmincnál is több volt.

Felpillantott a tálból, amit maga előtt nézett, aztán megfogta az író tollat. Nem lehetett kizárni annak a lehetőségét sem, hogy a nem túl távoli jövőben nem lesz majd egyetlen történelmi esemény sem, amit feljegyezzen.

— El kell menned Laylához — mondta. A hangja olyan színtelen volt, mint a pergamen, amelyre írni készült. — És a többiekhez is.

— Nem hallottad, mit mondtam?

— De igen. Ez a dolog azonban túlmutat rajtunk. — Felállt, mert úgy érezte, ha nem kezd el járkalni, megőrül. —

Én már nem vagyok kiválasztott, a szívemben legalábbis már nem. De láttam, mi történt, és tudom, hogy a faj így nem sokáig fog fennmaradni.

A Nemző megdörzsölte a szemét, és elfintorodott.

— De én téged akarlak.

— Tudom.

— És el tudod viselni azt, ha a többiekkel vagyok? Mert én nem biztos.

— Attól tartok... nem. Ezért választottam ezt az utat. — Cormia körbemutatott a helyiségen. — Itt békét lelhetek.

— Azért még eljöhetek hozzád, ugye?

— Te vagy a Nemző. Bármit megtehetsz. — Cormia megállt az egyik gyertya mellett. Belenézett a lángba, és azt kérdezte. — Miért tetted?

— Azt, hogy Nemzőnek jelentkeztem? Tudod...

— Nem. A kábítószer. A fürdőszobában. Majdnem belehaltál. — Amikor nem érkezett válasz, hátranézett a férfira. — Tudni akarom, miért.

A Nemző még mindig nem válaszolt, aztán nagy sokára azt felelte.

— Függő vagyok.

— Függő?

— Igen. Én vagyok az élő bizonyítéka annak, hogy származhat valaki arisztokrata családból úgy, hogy van rangja meg pénze, de attól még lehet belőle egy lecsúszott drogos. — Sárga szeme elképesztően tiszta volt. — És az igazság az, hogy szeretnék értékes férfi lenni és megígérni neked, hogy abbahagyom, de őszintén szólva nem vagyok benne biztos. Tettem már ígéretet magamnak is és másoknak is. A szavam... többé nem jelent semmit. Se nekem. Se másoknak.

A szava...

Cormia Laylára gondolt, aztán a kiválasztottakra és az egész fajra, akik vártak. Rá vártak. A Nemzőre.

— Phury... drága, egyetlen szerelmem, ezúttal tartsd be az ígéretedet! Menj, tedd a magadévá Laylát, és kösd magadat hozzánk! Gondoskodj róla, hogy legyen történelmünk, amelyben élhetünk és felvirágozhatunk! Légy a faj ereje, amire szükségünk van! — Amikor Phury szólásra nyitotta volna a száját, Cormia feltartott kézzel megakadályozta. — Tudod, hogy így a helyes. Tudod, hogy igazam van.

Egy feszült pillanat után Phury felállt a földről. Sápadt volt és ingatag, miközben lesimította fehér ruháját.

— Szeretném, ha tudnád, hogy... még ha mással vagyok is, a szívemben csak téged őrizlek.

Cormia behuntya a szemét. Egész életében arra tanították, hogy mindent megosszon másokkal, most viszont azt érezte, hogy azzal, hogy a nővérei karjába küldi a szerelmét, mintha a földre dobna valami értékeset, aztán két lábbal még rá is taposna.

— Menj békével! — mondta neki lágyan. — És térj vissza békével! Még ha nem lehetek is veled, nem tagadom meg a társaságodat.

Phury felsétált a dombtetőre, ahol a Nemző temploma állt, és közben úgy érezte, mintha a bokájára láncos béklyó lenne kötve, a lábán pedig szögesdrót cipőt viselne.

Istenem, a lehúzó érzés mellett az igazi bokája és a vádlija úgy elkezdett égni, mintha belelépett volna egy akkumulátorsavval teli vödörbe. Soha nem hitte, hogy egyszer még örülni fog annak, hogy csak egy lába van. Most viszont hálás volt, hogy ezt a fájdalmat nem kell sztereóban elszenvednie.

A Nemző templomának ajtaja zárva volt, ezért kinyitotta az egyik szárnyát. Azonnal megcsapta az orrát a gyógynövény- és virágillat. Belépett az előcsarnokba, és érzékelte, hogy Layla a fő helyiségben van. Tudta, hogy pontosan úgy fog kinézni, amilyen korábban Cormia volt: az ágyon fekve, felette a mennyezetről egy hatalmas vég fehér

anyag lóg le egészen a nyakáig, hogy az arcát eltakarja előle, és csak a testét láthassa.

Ránézett a fehér márványlépcsőre, amely a terem bejáratában lógó függönyhöz vezetett fel. Azt kell félrehúznia, hogy megpillantsa a lányt. Három lépcsőfok. Három lépés felfelé, aztán már ott is van a fő teremben.

Inkább megfordult, és leült az egyik lépcsőfokra.

A feje furcsa volt, valószínűleg azért, mert nem szívott el egyetlen szál cigarettát sem, már... körülbelül tizenkét órája. Furcsa... úgy érte, hogy furcsán tiszta. Krisztusom, lehetséges volt, hogy teljesen tiszta a tudata? Az éber tudatállapot mellékhatásaként pedig egy új hangot hallott a fejében. Egy új és másfajta hangot, nem a varázslóét.

Ez a... saját hangja volt. Hosszú idő óta először újra hallotta, és már alig emlékezett rá, hogy milyen. Ez így nem jó.

Phury megvonaglott, és megdörzsölte az igazi vádliját. Olyan volt, mintha az égő érzés felfelé haladt volna a bokájától, de úgy tűnt, legalább a masszírozásra csökkent valamelyest.

Ez így nem jó.

Nehéz volt vitába szállnia saját magával. Egész életében másokért élt. Az ikertestvééréért. A testvériségért. A fajért. És ez az egész Nemző dolog is tökéletesen beleillett ebbe a forgatókönyvbe. Egész életében azt próbálta elérni, hogy hős legyen, most azonban nemcsak önmagát áldozza fel, hanem Cormiát is.

Lelki szemei előtt látta a lányt a szobában, egyedül a könyvek, az író tollak és a pergamentekercsek között. Majd visszaemlékezett, milyen érzés volt magához szorítani meleg, étellel teli testét.

Nem, mondta a belső hang. Nem csinálom ezt.

— Nem fogom megtenni — mondta ki hangosan is, és megdörzsölte mindkét lábszárát.

— Uram? — Layla hangja hallatszott a függöny másik oldaláról.

Éppen válaszolni akart neki, amikor hirtelen az égető érzés végigsöpört az egész testén, teljesen átvette felette az uralmat, elevenen felfalta és minden porcikáját megemésztette. Reszkető karral oldalra nyúlt, és megtartotta magát, hogy ne dőljön hanyatt, majd érezte, hogy a gyomra görcsbe rándul.

Egy elfojtott hang tört föl a torkából, csak nagy nehezen tudott levegőt venni.

— Uram? — Layla hangjából nyugtalanság csengett ki... és valahogy közelebbről hallatszott.

Képtelen volt válaszolni neki. Hirtelen az egész teste egy óriási hólabdává változott, és a belsője reszketni kezdett. Mi a...

Elvonási tünetek, döbrent rá. Elvonási tünetei voltak, mivel kétszáz év óta most először ürült ki a szervezetéből a vörös füstű dohány.

Tudta, hogy két választása van: vagy láthatatlanná válva visszamegy a másik oldalra, és keres egy dílert, aki nem Rehvenge, és visszadugja a függőségének dugóját a konnektorba, vagy pedig összeszorítja a fogát és elviseli.

A varázsló pislogott egy nagyot, és a kietlen pusztaság közepén állva azt mondta:

Ugyan már, pajti, nem tudod megcsinálni! Tudod, hogy nem vagy rá képes. Minek próbálkozol mégis?

Phury előrehajolt és hányt. A pokolba, úgy érezte, hogy meg fog halni. Menten.

Csak annyit kell tenned, hogy visszamész a valódi világba, és megszerzed, amire szükséged van. Sokkal jobban fogod magad érezni, miután fellobbant az öngyújtó lángja. Ennyi az egész. El tudod mulasztani a fájdalmat.

Phury annyira reszketett, hogy a foga vacogni kezdett, és úgy koccant egymáshoz, mint jégkockák a pohárban.

Véget tudsz vetni neki. Csak gyújts rá egy cigire!

— Egyszer már hazudtál nekem. Azt mondtad, hogy megszabadulhatok tőled, mégsem tűntél el.

Ó, pajti, mit számít egy ártatlan füllentés barátok között? Phury a halvány levendulaszínű szoba fürdőszobájára gondolt, és arra, hogy mit csinált benne.

— Mindent.

A varázsló dühbe gurult, mire a testét még erősebb fájdalom járta át. Ezért kinyújtotta a lábát, lefeküdt a hideg márványpadlóra, és felkészült arra, hogy egy tapodtat sem mozdul.

— A francba — nyögte, amikor átadta magát az elvonás gyötrelmeinek. — Ez nagy szívás lesz.

46. fejezet

John és Quinn néhány méterrel Zsadist mögött lépkedett, miközben egy alacsony modern ház felé közeledtek. A hely a hatodik volt a „még meg nem támadott birtokok” listáján. A pázsit szélénél megálltak egy fa árnyékában.

Miközben az épületet figyelték, Johnnak borsózni kezdett a háta. A ház barátságos eleganciájával túlságosan is hasonlított ahhoz, amelyben régen Tohr és Wellsie lakott.

Zsadist hátrapillantott a válla fölött.

— John, itt maradsz?

Amikor a fiú bólintott, Z azt felelte.

— Mindjárt gondoltam. Engem is kiráz tőle a hideg. Quinn, te is legyél itt velem!

Z elindult előre a sötétben, és amikor odaért az épülethez, megnézte az ajtót meg az ablakokat. Aztán eltűnt a ház háta mögött. Quinn Johnra nézett.

— Miért ráz ki tőle a hideg? John megvonta a vállát. Régen én is egy ilyenben laktam.

— Húha, akkor biztos jól ment neked, amikor még ember voltál.

Ez utána volt.

— Ó, úgy érted, hogy... ja, oké.

Istenem, valószínűleg ugyanaz az építész tervezhette mindkét házat, mert a homlokzat és a szobák elrendezése gyakorlatilag ugyanolyan volt. John ránézett az ablakokra, és a saját szobája jutott az eszébe. Tengerészkék volt, modern berendezéssel és eltolható üvegajtóval. A gardrószoza üres volt, amikor megérkezett, de hamarosan megtöltötték az új ruhái, amiket életében először kapott.

Az emlékek lassan visszatértek. Eszébe jutott, mit főzött Wellsie azon a napon, amikor befogadták az otthonukba. Mexikói ételeket. Mexikóit készített, és az asztalra tette a nagy tál echiladát meg quesadillát. Akkoriban, nem sokkal az átváltozása előtt, a gyomra nagyon érzékeny volt, és emlékezett, mennyire megrémült, hogy csak tologatni fogja az ételt a tányérján.

Wellsie azonban letett elé egy nagy tál fehér rizst meg gyömbérszószt.

Amikor leült, John sírva fakadt. Összegömbölyödött apró, törékeny testével a széken, és sírt, mert olyan kedvesek voltak vele. Miután egész addigi életében úgy érezte magát, mint aki mindenkitől különbözik, hirtelen rátalált valakire a semmiből, aki tudta, mire van szüksége, és aki törődött vele annyira, hogy meg is adja neki.

Ezt nevezik szülőnek, nem igaz? Ő az, aki jobban ismer téged, mint te saját magadat, és gondodat viseli, amikor te nem tudod megtenni.

Zsadist visszajött hozzájuk.

— A ház üres és érintetlen. Melyik a következő? Qhuinn ránézett a listára.

— Easterly Court 425....

Zsadist telefonja halk csörgéssel megszólalt. A testvér a homlokát ráncolta, amikor megnézte a számot, majd a füléhez tette a készüléket.

— Mi a helyzet, Rehv?

John tekintete ismét a házra vetődött, majd visszatért Z-re, amikor a férfi azt mondta:

— Micsoda? Komolyan beszélsz? Hogy hol jelent meg? — Hosszú szünet után pedig. — Ez most tényleg komoly? Száz százalékig biztos vagy benne? — Miután befejezte a hívást, egy ideig még a telefont bámulta. — Haza kell mennem. Most azonnal. A franc egye meg!

Mi történt? — mutogatta John.

— Hé, fiúk, ellenőriznétek a maradék három címet is? — Amikor John bólintott, a testvér furcsa tekintettel nézett rá. — Tartsd magadnál a telefonod, fiam. Megértetted?

John ismét bólintott, Zsadist pedig köddé vált.

— Na jó, bármi is történt, nem tartozik ránk. — Qhuinn összehajtotta a listát, majd betette a farmerja zsebébe. — Mehetünk?

John visszanézett a házra, majd néhány másodperc múlva azt mutogatta.

Nagyon sajnálom a szüleidet. Qhuinn csak nagysokára válaszolt.

— Kösz.

Nekem is hiányoznak a szüleim.

— Azt hittem, árva vagy. Egy ideig nem voltam.

Sokáig hallgattak, majd Qhuinn azt mondta:

— Gyere, John, tűnjünk el innen! Meg kell néznünk azt a házat az Easterlyn.

A fiú egy ideig habozott.

Nem baj ha előtte megállunk valahol? Nincs messze.

— Nem, dehogy. Hol?

El akarok menni Lash házához.

— Miért?

Nem tudom. Azt hiszem, csak azért, hogy megnézzem, honnan indult ez az egész. Meg szeretnék körülnézni a szobájában is.

— És hogy fogunk bemenni?

Ha a redőnyök még mindig fel vannak húzva éjszakára, láthatatlanná válva bejuthatunk az üvegen keresztül.

— Nos, a fenébe, ha ezt akarod, akkor hajrá! Mindketten láthatatlanná váltak, és a Tudor stílusú

ház mellett bukkantak elő a kertben. A redőnyöket még nem húzták le, így egy pillanat leforgása alatt már bent is voltak a nappaliban.

Borzalmas szag fogadta őket odabent. John úgy érezte, mintha valaki fémforgácsot szórt volna az orrába, és egy fültisztító pálcikával végigkente volna, egészen fel a koponyájáig.

Eltakarta a száját és az orrát, majd köhögött.

— A francba! — mondta Qhuinn, és ő is ugyanazt csinálta.

Lenéztek a földre. Mindent vér borított: a szőnyeget, a bútorokat, a foltok azonban már barnásnak tűntek, miután megalvadt a vér.

Követték a vérnyomokat ki az előcsarnokba.

— Ó, jézusom...

John felemelte a fejét. Az ebédlő gyönyörű boltíves bejáratán átnézve, horrorfilmbe illő jelenet tárult a szemük elé. Lash apjának és anyjának holtteste minden bizonnyal a szokásos helyére volt ültetve az ebédlőasztal mellett, amely kifogástalanul meg volt terítve. A bőrük matt szürke volt, mint az aszfalt, elegáns ruhájuk pedig véráztatta, mint a szőnyegek.

És legyek szálldostak mindenütt.

— Öregem, ezek az alantasok tisztára betegek.

John nagy nehezen leküzdötte hányingerét, és az ebédlőajtóhoz sétált.

— A francba, muszáj közelebbről is megnézned, haver?

John belesett a szobába, és kényszerítette magát, hogy ne vegyen tudomást a borzalomról, és inkább a részletekre figyeljen. A tál szélén, amelyen a sült csirke volt, vérvnyomok látszottak.

Ezek szerint a gyilkos tette az asztalra. Valószínűleg miután elrendezte a holttesteket.

Menjünk fel Lash szobájába!

Hátborzongató volt ebben a házban lenni, mert bár egyedül voltak... de valahogy mégsem. A földszinten lévő halottak megtöltötték valamivel a levegőt, amely a hanghoz állt legközelebb. A szag végig elkísérte őket a lépcsőn felfelé.

— A második emeleten van a szobája — mondta Qhuinn, amikor a második lépcsőfordulóhoz értek.

Besétáltak Lash hálósobájába, ahol minden a megszokott volt, éles ellentétben a földszinti döbbenettel. Ágy. íróasztal. Hifi berendezés. Számítógép. Tévé.

Komód.

John odament a komódhoz, és észrevette a véres nyomokat az egyik fiókon. Túlságosan is elmosódottak voltak ahhoz, hogy megállapítsa, vannak-e benne vonalak. Találomra fogott egy inget, és azzal húzta ki, mivel a tévében is mindig így csinálták. Belül még több véres ujjlenyomatot talált, amelyek szintén elmázolódtak.

Hirtelen megdobbant a szíve, és közelebb hajolt a fiókhoz. Egy órás doboz sarkán az egyik ujjlenyomat tisztán kivehető volt.

Fütyentett egyet, mire Qhuinn odafordult. Az alantasok hagynak ujjlenyomatot?

— Ha hozzáérnek valamihez, persze. Nem, úgy értem, rendes ujjlenyomatot. Tudod, vonalakkal meg hurkokkal, nem pedig csak sima felületet.

— Igen. — Qhuinn odament hozzá. — Miért, mit találtál?

John a dobozra mutatott. A sarkán egy hüvelykujj lenyomata látszott... csak hogy nem voltak benne felis-

merhető vonalkák és kiemelkedések. Épp úgy, mint egy vámpírén.

Gondolod, hogy...

— Nem. Kizárt dolog. Még soha nem változtattak át vámpírt.

John elővette a telefonját, és készített róla egy fényképet. Aztán meggondolta magát, és a dzsekije zsebébe rejtette a dobozt.

— Végeztünk? — kérdezte Qhuinn. — Könyörülj meg rajtam, és mondd, hogy igen!

Én még... John tétovázott, majd folytatta. Még maradnék egy kicsit.

— Oké, de én akkor inkább végignézem a többi hálósobát ezen az emeleten, mert... képtelen vagyok itt maradni.

John bólintott, amikor Qhuinn kiment, aztán lelkiismeret-furdalása lett. Jézusom, lehet, hogy kegyetlenség volt megkérni arra, hogy jöjjön el vele?

Igen... mert ez itt tényleg kísérteties volt. Itt állni Lash holmija között, mintha még mindig élne.

A város másik részén, a Focus volánja mögött, Lash magában dühöngött. Az autó egy nyomorult roncsalmaz volt. Habár még csak a városon belül voltak, az átkozott nem volt képes tempósan haladni. Az ég szerelmére, hiszen nulláról ötvenre három nap alatt gyorsult fel!

— Vennünk kell egy jobb kocsit.

Az anyósülésen Mr. D átvizsgálta a fegyverét, vékony ujjai közt óvatosan forgatta a pisztolyt.

— Aha... hhm... ha már szóba került...

— Mi az?

— Szerintem várnunk kellene addig, amíg bejön valami bevétel a fosztogatásokból.

— Mi a francról beszél?

— Láttam a banki kimutatást, tudja, amit az előző főalantas, Mr. X kapott. Az erdőben lévő kunyhójában találtam. Szóval, nem volt rajta valami sok.

— Egészen pontosan mennyi az a „nem valami sok”?

— Nos, gyakorlatilag semmi. Nem tudom, mire ment el, és ki költötte el, csak azt, hogy körülbelül ötezer dollár maradt a számlán.

— Ötezer? Most viccel? — Lash levette a lábát a gázzól, és hagyta, hogy az autó lelassuljon. Ami leginkább ahhoz hasonlított, mint amikor egy agyhalottat lekapcsolnak a lélegeztető gépről.

Nincs pénzük? Mi a nyavalya? Ő volt a sötétség hercege vagy mi a franc, a hadseregének teljes vagyona pedig csak öt rugó?

Igaz, hogy a halott családjának volt elég pénze, de bármennyire gazdagok is voltak, abból mégsem pénzelhetett egy egész háborút.

— Az isten verje meg... nem érdekel, visszamegyek a régi házamba. Nem fogom többet ezt a szaros bádogteknőt vezetni! — Igen, hirtelen remekül túltette magát ezen a szájalmas anyuci-apuci dolgon. Sürgősen szüksége volt egy új kocsira, a garázsukban pedig állt egy tuti kis Mercedes. Át fog ülni abba, és azzal furikázik majd, miközben egyáltalán nem fog büntudatot érezni.

Elmehet a francba az egész vámpír élete!

Amikor azonban élesen jobbra kanyarodott, és a régi környékük felé vette az irányt, érezte, hogy felkavarodik a gyomra. Na persze, ha nem lép be a házba, nem kell látnia a holttesteket. Feltéve, ugye, hogy még mindig ott vannak, ahol hagyta őket...

A francba, a slusszkulcsért csak muszáj bemennie.

Mindegy. Ideje végre felnőnie.

Tíz perccel később lefékezett a garázsok előtt, és kiszállt az autóból.

— Vigye ezt a tragacsot a házhoz! Majd ott találkozunk.

— Biztos benne, hogy ne várjam meg?

Lash felvonta a szemöldökét, és lenézett a kezére. A gyűrű, amit az Omega adott neki az előző éjszaka, elkezdett felmelegedni az ujján, és izzott.

— Úgy tűnik, a szülőapja látni kívánja — jegyezte meg Mr. D, és kiszállt az anyósülésről.

— Ja. — A francba! — Szóval hogy működik ez az izé?

— Olyan helyet kell keresnie, ahol egyedül lehet.

Csendben marad, ő pedig majd átjön magához, vagy elviszi innen valahová máshova.

Lash felnézett a Tudor stílusú házra, és úgy gondolta, megfelelő lesz.

— Majd találkozunk a háznál. Aztán azt akarom, hogy vigyen el a konyhához, ahol a banki kimutatásokat találta.

— Igenis, uram! — Mr. D megérintette az ujjával cowboykalapja karimáját, és beült a volán mögé.

Amikor a Focus kitolatott a kocsifeljáróról, Lash bement a házba a konyhán keresztül. Odabent olyan erősen érződött a halál és a rothadás émelyítően undorító szaga, hogy szinte tapintható volt.

Ő csinálta ezt, gondolta Lash. Ő volt a felelős azért, ami így büzlött a házban.

Elővette a telefonját, hogy visszahívja Mr. D-t, de elbizonytalanodott, és rápillantott a gyűrűre. Az aranykarika olyan erősen izzott, hogy az volt a csoda, hogy nem égette össze az ujját.

A szülőapja. A szülőapja.

A halottak nem a szülei voltak.

Helyesen cselekedett.

A komornyik ajtaján keresztül bement az ebédlőbe, és miközben a gyűrű továbbra is fényesen világított, ránézett arra a két személyre, akikről azt hitte, hogy a szülei. Az igazság a hazugságokban rejtőzött. Egész életében titkolnia kellett az igazi énjét, el kellett rejtenie a gonoszságot, ami benne élt. Persze a valódi természete néha egy-egy villanás

erejéig felszínre tört, a lelke legmélye azonban, amely az egész lényét irányította, mindvégig rejtve maradt.

Most azonban szabad volt.

Ahogy a meggyilkolt nőt és férfit bámulta maga előtt, hirtelen nem érzett semmit. Mintha csak egy hátborzongató film plakátját nézte volna a mozi előcsarnokában, és az agya is ennek megfelelően vette komolyan a látványt.

Vagyis egyáltalán nem.

Megérintette a kutyája nyakörvét a nyakában, aztán rögtön elszégyellte magát, hogy valami bugyuta szentimentális ok miatt hordani kezdte. Kísértést érzett arra, hogy letépje magáról, de inkább mégsem tette... A kutya, amelyre a nyakörv emlékeztette, erős volt, kegyetlen és vad.

Vagyis a nyakörv jelkép volt, nem érzelmi okokat képviselt. Ezért magán hagyta.

Istenem, elviselhetetlen volt ez a szag!

Kisétált az előcsarnokba, és úgy vélte a márványpadló tökéletesen meg fog felelni a céljának, hogy találkozzon az igazi apjával. Leült a földre, felhúzta a lábát, és hirtelen kényelmetlenül érezte magát, ahogy ott kuporog. Behunyta a szemét, és már alig várta, hogy vége legyen ennek az egésznek, és foghassa a slusszkulcsot, aztán...

Valami halk bugás törte meg a ház csendjét, de nem lehetett megállapítani, melyik irányból hallatszott pontosan.

Lash kinyitotta a szemét. Idejön az apja? Vagy elviszi magával valahová?

A semmiből hirtelen egy örvény jelent meg, és körülötte kavargott. Vagy talán az egész környezete forgott körbe-körbe előtte? Az örvény középpontjában ülve ő mozdulatlan maradt, és valami különös magabiztosság szállta meg. Egy apa sohasem bántaná a gyermekét. Bármennyire gonosz volt is, a vérségi kötelék közte és a szülőapja között azt jelentette, hogy ő is az Omega része volt.

Ezért, ha más miatt nem is, önös érdekből az Omega nem báná magát.

Mielőtt a forgatag magába szippantotta volna, és a teste eltűnt volna, Lash felpillantott.

A lépcsőn, pontosan vele szemben, John Matthew állt.

47. fejezet

- Nővérem! – hallatszott a halk sziszegés a templom ajtó túloldaláról.
- Nővérem!

Cormia felnézett a pergamenről, amelyre azt a jelenetet kezdte feljegyezni, amikor a Nemző megmentette a civileket.

– Layla?

– A Nemző beteg. Téged hívott.

Cormia kiejtette a kezéből az írotollat, és az ajtóhoz szaladt. Amikor kinyitotta, megpillantotta nővére sápadt, kétségbeesett arcát.

– Beteg?

– Fekszik és rázza a hideg. Nagyon rosszul van. Sokáig nem engedte, hogy segítsek neki, de amikor elveszítette az eszméletét, behúztam a terembe az előcsarnokból.

Cormia feltette a csuklyát a fejére.

– A többiek...

– A nővérek étkeznek. Mindannyian ott vannak. Senki nem fog meglátni.

Mindketten kisiettek az elkülönített írkok templomából, ám amikor Cormia kilépett az épületből, elvakította a szentély fénye. Megfogta Layla kezét, és addig nem engedte el, amíg a szeme hozzá nem szokott a fényességhez, majd együtt a Nemző templomához siettek.

Cormia beosont az aranykapun, és félrehúzta a függönyt a bejáratban.

A Nemző az ágyon feküdt, csak a fehér selyemnadrág volt rajta. A bőre különös színben játszott, és verejték ült ki rá. Hatalmas teste folyamatosan reszketett, amitől furcsán törékenynek tűnt.

– Cormia? – mondta, és ernyedten a kezét nyújtotta a lány felé.

Cormia odalépett mellé, és levette a csuklyát a fejéről.

– Itt vagyok. – Phury először megfeszült, amikor meghallotta a hangját, amikor azonban a lány megfogta a kezét, megnyugodott.

Istenem, tűzforró volt!

– Mi a baj? – kérdezte Cormia, és leült mellé.

– A-a-a-azt hi-hiszem, h-h-hogy az elvonás.

– Elvonás?

– N-n-nem... sz-sz-szívtam... k-k-kábítószert... n-n-nem akarok... t-t-több k-k-kábítószert...

Cormia alig értette, hogy mit mond, azt viszont ösztönösen érezte, hogy semmiképp sem szabad felajánlania neki, hogy szerez olyan kézzel csavart cigarettát, amelyet mindig szívni szokott.

– Van valami, amiben segíthetek? – Amikor a férfi megnyalta kiszáradt ajkát, Cormia azt kérdezte. – Kérsz egy kis vizet?

– Majd én hozok – ajánlkozott Layla, és a fürdőhelyiség felé indult.

– Köszönöm, nővérem. – Cormia hátrapillantott a válla fölött. – Hoznál, kérlek, egy ruhát is!

– Természetesen.

Amikor Layla eltűnt a függöny mögött, Phury be hunyta a szemét, és jobbra-balra forgatni kezdte a fejét a párnán. Hirtelen érthetővé vált a beszéde.

– A kert... a kert tele van gazzal... ó, istenem, a borostyán... mindent elborít... a szobrokat is benőtte.

Layla visszatért egy vizeskancsóval, egy tállal és néhány fehér ruhával, Cormia pedig azt mondta neki:

– Köszönöm. Most pedig lennél szíves minket magunkra hagyni, nővérem?

Az volt az érzése, hogy a dolgok még rosszabbra is fordulhatnak, és úgy gondolta, Phury nem örülne neki, ha valaki más ilyen hallucináló állapotban látná.

Layla meghajolt.

– Mit mondjak a kiválasztottaknak, amikor megjelenek az étkezésnél?

– Mondd meg nekik, hogy a Nemző lepihent az egyesülés után, és hogy szeretne egyedül maradni. Én majd gondját viselem.

– Mikor térjek vissza?

– Ugye, hamarosan elkezdődik az alvási ciklus?

– Igen, a Thideh imádság után.

– Rendben van. Gyere vissza akkor, amikor minden elcsendesedett! Ha ez az állapot még akkor is tart... át kell mennem a másik oldalra, és idehívnom Jane doktornőt. Addig pedig neked kell vigyázni rá.

– Kicsodát?

– Egy gyógyítót. Menj! Siess! Magasztald a Nemző testének ereinyeit és a te helyzetedet! És légy jó hangos! – Cormia hátrasimította Phury haját a homlokából. – Minél feltűnőbbben teszed, annál többet segítesz neki.

– Ahogy kívánod. Majd később visszajövök. Cormia megvárta, amíg a nővér elmegy, aztán megpróbált egy kis vizet adni a Nemzőnek, ő azonban nem volt magánál, és nem tudott inni. Még azt sem fogta tel, hogy a lány mit tesz az ajkához. Cormia végül feladta, és inkább megnedvesítette az egyik fehér anyagot, és az arcához nyomta.

Phury lázas szeme felnyílt, és a tekintete a lány szemébe fűródott, miközben vizes ruhát tett a homlokára.

– A kert... tele van gazzal – mondta nyugtalanul. – Mindent elborít.

– Pssst! – Cormia belemerítette a ruhát a vízbe, és az ismét hűvös anyagot visszatette a férfi homlokára. – Nincs semmi baj.

A Nemző kétségbeesetten felnyögött.

– Nem! Mindent benőtt. A szobrok... már nem látszanak... Én is eltűnök.

A sárga szempárban tükröződő rémülettől megfagyott a lány ereiben a vér. Phury minden bizonnal hallucinált, nem volt magánál, ám amit látott, az számára nagyon is valóságosnak tűnt... ezért egyre izgatottabb lett, a teste zaklatottan hánykolódott a fehér lepedőn.

– A borostyán... ó, istenem, a borostyán eljött értem is... belepi a bőrömet...

– Csss... – Lehet, hogy egyedül nem tud ezzel megbirkózni. Talán... bár ha a fejében van a probléma, akkor... – Phury, figyelj rám! Ha a borostyán mindent benő, akkor mi majd levágjuk, rendben?

A férfi fészkelődése megszűnt, és egy kicsit képes volt egy dologra összpontosítani.

– Mi... együtt... levágjuk?

Cormia a kertészekre gondolt, akiket a másik oldalon figyelt munka közben.

– Igen. Megszabadulunk tőle.

– Nem... nem tudunk. Ő fog nyerni... mindig ő nyer...

Cormia előrehajolt, közelebb az arcához.

— És ezt ki állítja? — Határozott hangja, úgy tűnt, felkeltette Phury figyelmét. — Most pedig mondd meg, hol kezdjük el levágdosni!

A Nemző elkezdte rázni a fejét, ő azonban erősen megfogta az állát.

– Hol. Kezdjük.

Phuiy a parancsoló hang hallatán pislogott egyet.

– Ööö... a négy életszakasz szobrán a legrosszabb...

– Rendben van. Akkor ott kezdjük. – Cormia megpróbálta elképzelni a négy életszakaszt... csecsemőkor, ifjúkor, középkor és időskor. – A csecsemőkorról kezdjük. Milyen szerszámot használjunk?

A Nemző behunyta a szemét.

– Metszőollót. Az lesz a legjobb.

– És mit csináljunk a metszőollóval?

– A borostyán... a borostyán benőtte a szobrokat. Nem látszik már... az arcuk. Megfulladnak... Nem szabadok... nem látnak... – Sírva fakadt. – Ó, istenem. Én sem látok már. Sohasem láttam tovább... a gazos kertenél.

– Maradj velem! Hallod? Figyelj rám... ezt meg fogjuk változtatni. Együtt változtatunk rajta. – Cormia megfogta a kezét, és a szájához szorította. – Van nálunk metszőolló. Együtt le fogjuk vágni róla a borostyánt. A gyermek szobrával kezdjük. – Ösztönözte, hogy a férfi mély lélegzetet vegyen, mintha egy nagy munkához készülődne. – Én lefejtem a leveleket az arcáról, te pedig levágod őket. Látsz engem a szobornál?

– Igen...

– És magadat is látod?

– Igen.

– Jó. Most pedig vágd át ezt az indát, amit tartok! Csináld! Most!

– Igen... elvágom... ó, igen!

– Most pedig tedd le a földre a lábunkhoz! – Hátrasimította a férfi haját a szeméből. – Most vágd le ezt is... és ezt is...

– Igen.

– Itt is van egy.

– Jó.

– Most már... látod a szobor arcát?

– Igen... igen... látom a kisbaba arcát... – Egy könnycsepp gördült le Phury arcán. – Látom az arcát... látom... benne magamat.

A másik oldalon, Lash házában, John megállt a lépcsőn, és arra gondolt, biztos annyira hátborzongatónak találja ezt a helyet, hogy az agyában kiment a biztosíték.

Mert ugye az nem lehetséges, hogy Lash lent ül az előcsarnokban a földön, és valami örvénylően kavargó körülötte?

Miközben az agya azon dolgozott, hogy megkülönböztesse a valóságot attól, ami nem lehet a valóság, észrevette, hogy a levegőt olyan erősen áthatja a babahintőpor-illat, hogy már az egész nyavalyás hely szinte rózsaszínűnek tűnik. Istenem, azonban még ez sem tudta elfedni a halál és a rothadás émelyítő bűzét, sőt még inkább ki is hangsúlyozta. Ezért volt John mindig rosszul ettől a szagtól, mivel olyan volt, mint egy csokorba szedett halál.

Ebben a pillanatban Lash felnézett. Legalább annyira megdöbbent, amennyire John, aztán lassan elmosolyodott.

A forogtag közepéről a hangja felhallatszott a lépcsőig, de olyan volt, mintha sokkal messzebből érkezne, mint az a néhány méter, amennyi köztük volt.

— Nocsak, hello, Johnny fiú! — A nevetése egyszerre volt ismerős és bizarr, és furcsán visszhangzott.

John elővette a fegyverét, majd mindkét kézzel megfogta, és arra célzott vele, amit az előcsarnok közepén látott. Bármi volt is az.

— Majd találkozunk még — mondta Lash, aztán saját maga kétdimenziós képévé változott. — Átadom az üdvözlétedet az apámnak.

A képe villódzni kezdett, aztán hirtelen eltűnt, elnyelte a kavargó örvény.

John leengedte a fegyvert, és visszatette a tokba, mivel rendszerint ez a teendő, ha már nincs mire löni.

— John? — Quinn csizmás lába kopogott lefelé mögötte a lépcsőn. — Mi a fenét csinálsz?

Nem tudom... csak azt hiszem, láttam... ~ Kit?

Lasht. Ott ült lent, a saját szememmel láttam... Vagyis, azt hiszem... hogy láttam.

— Maradj itt! — Qhuinn előhúzta a pisztolyát, lement a lépcsőn, aztán átvizsgálta a földszintet.

John lassan lépkedett lefelé az előcsarnok felé. Láttá Lasht, ugye?

Qhuinn visszajött.

— Minden tiszta. Nézd, inkább menjünk haza! Nem nézel ki túl jól. Ettél ma este? És ha már itt tartunk, mikor aludtál utoljára?

Nem... nem is tudom.

— Na látod! Induljunk!

Esküdni mernék, hogy...

— Nyomás!

Amikor a testvériség udvarán előbukkantak a semmiből, John arra gondolt, talán a barátjának igaza van. Talán valóban nem ártana, ha enne valamit és...

Nem volt érkezésük bemenni a házba. Amikor megérkeztek, épp a testvériség tagjai rontottak ki egymás után a főbejárat szárnyas ajtaján. Együttesen annyi fegyvert viseltek magukon, amely egy kisebbfajta hadseregnek is elegendő lett volna.

Wrath szigorú tekintetet vetett Qhuinnre a napszemüvege mögül.

— Ti ketten! Befelé az Escalade-be Rhage-dzsel és Blayjel! Hacsak nincs szükségetek egy kis lőszerre.

Amikor mindketten megrázták a fejüket, a király Vishousszel, Butchcsal és Zsadisttal együtt láthatatlanná vált.

A többiek beszálltak a terepjáróba. Blay ült előre, John pedig azt mutogatta.

Mi történt?

Rhage a gázra lépett. Az Escalade motorja felbőgött, aztán kihajtottak az udvarról rá a főútra. A testvér pedig, csak annyit mondott szárazon.

— Meglátogat minket egy barátunk látszó ellenségünk. Az a fajta, akivel nem szívesen találkozol újra ebben az életben.

Nos, ez akár a mottója is lehetett volna ennek az estének.

48. FEJEZET

Az álom... a hallucináció... vagy akármi is volt az, nagyon valóságosnak tűnt. Elképesztően és totálisan valóságosnak.

Phury ott állt az óházában lévő családi ház kertjében, a telihold ragyogó fénye alatt, és felnyújtotta a kezét, hogy a harmadik életszakaszt jelképező szobor arcáról is lehúzza a borostyánt. Hamarosan a gyermekét büszkén a karjában tartó alak szeme, orra és szája is láthatóvá vált a levelek alatt.

Mostanra Phury már nagyon belejött a nyirkálásba, és miután lenyűgöző profizmussal megforgatta a metszőollót, egy újabb adag ágat tudott ledobni a halom tetejére, amely a lábánál fekvő ponyván hevert.

— Ez is megvan — suttogta. — És... ez is...

A szobornak hosszú haja volt, mint neki, mélyen ülő szeme, amilyen az övé, csupán az arcán ragyogó boldogság nem volt jellemző rá. Sem pedig a kisbaba, akit a karjában tartott. Ennek ellenére mámorító érzés volt megszabadítani az elburjánzott borostyánlevelek tömkelegétől.

Amikor befejezte, a feltároló márványszobron meglátszott a növény zöld könnyeinek lefolyó csíkja, az alak magasztosságát azonban nem lehetett letagadni.

A férfi életének virágjában volt, gyermekével a karján.

Phury hátranézett a válla fölött.

— Na, mit gondolsz? j! Cormia hangját mindenfelől hallotta, habár a lány M

jobbról állt mellette.

— Szerintem gyönyörű. I| Phury a lányra mosolygott, és meglátta a szemében 'l

azt a szerelmet, amelyet ő is a szívében őrzött. 'j⁽

— Még van egy. ii Cormia körbemutatott a kezével.

— Nézd, az utolsó már készen van. Való igaz. Az utolsó szoborról eltűntek a levelek, és

zöld csíkok sem csúfították el a felületét. A férfi itt már öreg volt, és bottal a kezében ült egy széken. Az arca még mindig jóképűnek tűnt, igaz, már nem a fiatalság tette azzá, hanem a hosszú évek bölcsessége. Mögötte állt egy magas, erős fiatalember, a gyermeke, akit valamikor kisbabaként a karjában ringatott.

A kör bezárult.

És a borostyán eltűnt.

Phury visszanézett a harmadik szoborra. Az is varázslatos módon megtisztult, csakúgy, mint a fiatalember és a gyermek.

Körülnézett, és meglepetten tapasztalta, hogy az egész kert megváltozott. A bársonyos, éjszakai égbolt alatt ismét régi szépségében ragyogott. A szobrok mellett álló gyümölcsfákon érett körték és almák húzták a föld felé az ágakat, az ösvényeket szépen nyírt bukszu-sok szegélyezték, a sövény mögött a virágágyásokban

pedig kecses eleganciával sokszínű virágok pompáztak, ahogy a legszebb angolkertekben szokás.

Phury a ház felé fordult. A redőnyök, amelyek korábban a sínből kiugorva, félrecsúsztva álltak, most

PCM

mind a helyükön voltak, a tetőn tátongó lyukak eltűntek, a stukkóval díszített vakolat felületén már nem látszottak a régi repedések, és minden ablaküveg ép volt. A teraszon nem fújta a szél a lehullott leveleket, és a kis bemélyedések, amelyek elcsúfították a padlót, és magukba gyűjtötték az esővizet, most eltűntek. Cserépbe ültetett, piros és fehér muskátlik és petúniák virítottak a vesszőből font kerti asztalok és székek között.

A földszinti nappali ablakában valami mozgást látott... Lehetséges volna? Igen, ők voltak azok.

Az apja. És az anyja.

Mindketten odaléptek az ablakhoz. Ők is úgy néztek ki, mint a szobrok: újjászülettek és megszépültek. Az anyja sárga szeme, szőke haja, tökéletes arca újra a régi volt... az apja sötét haja, tiszta tekintete és kedves mosolya pedig visszanyerte régi fényét.

Phury számára mindketten... elképesztően gyönyörűek voltak, ők jelentették neki a szent Grált.

— Menj oda hozzájuk! — mondta Cormia.

Phury felment a lépcsőn a teraszra, fehér ruhája makulátlanul tiszta volt, annak ellenére, hogy előtte dolgozott a kertben. Lassan közelített a szüleikhez, mert félt, hogy a látomás egy pillanat alatt semmivé lesz.

— Mama? — suttogta.

Az anyja az üvegre helyezte a tenyerét.

Phury is kinyújtotta előre a kezét, és ugyanezt tette a másik oldalon. Amikor a tenyere hozzáért az ablakhoz, még az üveg ellenére is érezte az édesanyjából áradó melegséget.

Az apja elmosolyodott, és valamit formált a szájával.

— Tessék? — kérdezte.

Nagyon büszkék vagyunk rád... fiam.

Behunyta a szemét. Most először hallotta tőlük ezt a szót: fiam.

Aztán az apja folytatta.

Most már mehatsz. Mi jól vagyunk itt. Helyrehoztál... mindent.

Phury rájuk nézett.

— Biztos vagy benne?

Mindketten bólintottak, majd az anyja hangja szólalt meg a tiszta ablak mögül.

Menj és élj, fiam! Menj... éld a saját életedet, ne pedig a miénket! Mi jól vagyunk itt.

Phury nem kapott levegőt. Csak állt, és miközben megigézve bámulta őket, a szeme szomjasan itta be a látványt. Aztán a szívére tette a kezét és meghajolt.

Ez volt a búcsúja. Nemcsak a megszokás diktálta, hanem valóban a szívéből jött. Csak remélni mert, hogy minden rendbe jött, bár valami azt súgta neki belülről, hogy igen.

Lassan felnyitotta a szemét. A feje felett hatalmas, sűrű, fehér felhőt látott tornyosulni... ja nem, várjunk csak, ez a templom fehér márványmennyezete volt!

Oldalra fordította a fejét. Cormia mellette ült, fogta a kezét, az arcán pedig olyan melegség tükröződött, amelyet Phury a szívében érzett.

— Kérsz valamit inni? — kérdezte a lány.

— Tes... sék?

Cormia elvett egy poharat az asztalról.

— Kérsz inni?

— Igen, köszönöm.

— Emeld fel a fejed egy kicsit!

Kísérletképpen ivott egy kortyot, de úgy találta, hogy annyi nem elég. Az innivalónak semmilyen különös íze nem volt, a hőmérséklete pedig pontosan megegyezett a szája hőfokával. A nyelés azonban jól esett neki, és mire felocsúdott az egész pohárral felhajtotta.

— Kérsz még egy kicsit?

— Igen, köszönöm. — A szókincse ezek szerint csupán ebből a két szóból állt jelenleg.

Cormia egy vizeskancsóból újra teletöltötte a poharat. Phury nagyon kellemesnek találta az üveg csilingelését, ahogy összekoccantak.

— Tessék. — Ezúttal segített neki felemelni a fejét, és Phury végig a gyönyörű zöld szemébe nézett, miközben ivott.

Amikor Cormia el akarta venni a szájától a poharat, a férfi lágyan megszorította a csuklóját, és az ősi nyelven azt mondta:

— Szeretnék mindennap így felébredni, a szemed tüzeiben égni, és az illatodban fürödni.

Azt várta, hogy a lány majd elhúzódik, zavarba jön vagy elutasítja. Ehelyett azt suttogta.

— Rendbe hoztuk a kertedet.

— Igen...

A templom szárnyas ajtaján valaki kopogott.

— Várj egy kicsit, mielőtt kiszólsz! — súgta Cormia és körülnézett.

Letette a poharat, aztán nesztelen léptekkel átszaladt a helyiség másik végébe. Miután elbújt a hosszú függöny mögött, a férfi megköszöri a torkát.

— Igen? — szólt ki.

A Direktrix hangja kedves volt és tiszteletteljes.

— Beléphetek, uram?

Phury magára húzta a takarót, bár rajta volt a nadrág, aztán megbizonyosodott róla, hogy Cormia jól elrejtőzött-e.

— Igen.

A Direktrix félrehúzta az ajtó függönyét, és mélyen meghajolt. Egy burával letakart tálcát tartott a kezében.

— Ajándékot hoztam önnek a kiválasztottaktól. Kiegyenesedett, és ragyogó arca azonnal elárulta, hogy Layla hazudott nekik. Még hozzá nagyon ügyesen.

Phury nem volt benne biztos, hogy fel tud ülni, ezért csak egy kézmozdulattal jelezte, hogy jöjjön közelebb.

A Direktrix odalépett az ágyhoz, és letérdelt mellé. Amikor felemelte az aranyburát, azt suttogta:

— A feleségei készítették.

A tálcán precízen összehajtogatva, mint egy térkép, egy hímzett nyaksál feküdt. A szatén, drágakövekkel kirakott holmi igazi remekmű volt.

— Az urunk számára — mondta a Direktrix, és meghajtotta a fejét.

— Köszönöm. — A francba!

Levette a sálát a tálcáról, és kiterítette a tenyerében. Citrinekből és gyémántokból kirakva az állt rajta ősi nyelven: A faj ereje.

Miközben Phury a szikrázó ékköveket nézte, arra gondolt, hogy pontosan olyanok, mint ezek a nők itt a szentélyben. Szorosan hozzá vannak erősítve tökéletes környezetükhöz.

— Nagyon boldoggá tett mindannyiunkat — mondta Amalya remegő hangon. Felállt a térdelésből, majd ismét meghajolt. — Van valami, amivel viszonyozhatnánk önnek ezt a határtalan boldogságot?

— Nincs, köszönöm. Csak szeretnék pihenni.

A Direktrix megint meghajolt, aztán eltűnt, mint a nyári szellő, észrevétlenül és néma csendben, tragikus módon tele izgatott várakozással.

Phuiy a kezére támaszkodva felült. Függőleges helyzetében úgy érezte, mintha a feje olyan lenne, mint egy léggömb: könnyű, üres, amely tehetetlenül ide-oda billeg a nyakán.

— Cormia?

A lány kilépett a függöny mögül. A tekintete azonnal a sálra tévedt, majd visszatért a férfi arcára.

— Szükséged van Jane dokira?

— Nem. Nem vagyok beteg. Csak elvonási tüneteim voltak.

— Ezt már mondtad. Habár nem tudom, mit is jelent ez pontosan.

— Elvonás a kábítószeről. — Megdörzsölte a karját, és arra gondolt, még messze nincs vége a folyamatnak. A bőre viszketett, a tüdeje égett, mintha nem lenne benne elég levegő, miközben pedig tele volt.

Persze tudta, hogy csak a vörös füstű cigarettára vágyik.

— Az ott egy fürdőszoba? — kérdezte.

— Igen.

— Megvárnál? Nem tart sokáig. Csak megmosakszom. A lány egész élete sem lenne elég bosszú idő ahhoz, hogy megtisztulj, haver, szólalt meg a varázsló.

Phury behunyta a szemét, és hirtelen elszállt belőle minden erő, hogy megmozduljon.

— Mi az?

Mondd meg neki, hogy visszatért a régi barátod! Mondd meg hogy soha nem fog elmenni! Aztán siess át a való világba, és szerezd meg azt, amitől elmúlik ez az égető érzés a tüdődben, meg a viszketés a bőrödön!

— Mi az? — kérdezte Cormia újból.

Phury mély lélegzetet vett. Nem sok mindent tudott jelen pillanatban, még talán a saját nevét sem, azt meg pláne nem, hogy ki az Egyesült Államok elnöke, egy dologban azonban biztos volt: ha továbbra is a varázslóra hallgat, meg fog halni.

Ránézett Cormiára.

— Semmi.

Ez aztán nem aratott osztatlan sikert a kietlen pusztán. Egy erős szellőkés süvített végig a csontokkal borított, kihalt tájon, és meglebegtette a varázsló köpenyét.

Hazudtál neki! Én vagyok a minden! A mindened vagyok! A varázsló hangja magasabb volt, mint máskor, és csak egyre magasabb lett. Én vagyok...

— Semmi. — mondta Phury erőtlenül, és lassan lábra állt. — Te egy nagy semmi vagy.

— Tessék?

Megrázta a fejét. Cormia odalépett mellé, és rátámaszkodva, Phury megtartotta magát függőleges helyzetben. Együtt odasétáltak a fürdőszobához, amely ugyanúgy volt felszerelve, mint bármelyik másik, kivéve, hogy nem volt márkajelzés a vécén. No meg, hogy a sarokban egy patak csobogott keresztül a helyiségen... feltehetően az töltötte be a fürdőkád szerepét.

— Kint megvárlak — mondta Cormia, azzal magára hagyta, és kiment.

Phury, miután használta a vécét, fellépkedett néhány márványlépcsőn, és beleült a patakba. A vize ennek is pontosan a bőre hőmérsékletéhez igazodott, ugyanúgy, mint a pohárban lévő víz, amit megivott. A sarokban egy tartón kis tárgy feküdt, nyilvánvalóan szappan, ezért a kezébe vette. Puha volt és félhold alakú. A tenyerébe fogva a víz alá merítette. A szappanhab, amely a felületén képződött, kicsi volt és nem túl habos, az illata pedig az örökzöldekre emlékeztette. Megmosta vele a haját, az arcát és a testét, miközben

mélyen belélegezte az illatot, és azt remélte, hogy a tüdejébe kerülve talán kiúzi onnan az évszázadok alatt rendszeresen beszívott dohány maradványait.

Amikor befejezte, hátradőlt és hagyta, hogy a víz végigfolyjon viszkető bőrén és fájó izmain. Lehunyta a szemét, és amennyire csak tudta, elhallgattatta a fejében a varázslót, ami persze nem volt könnyű, tekintve, hogy a nyomorult hihetetlenül dühös volt. A régi életében ilyenkor operát hallgatott volna, most azonban erre nem volt lehetősége... és nem csak azért, mert ezen az oldalon nem ismerték a hifiberendezést. Ez a fajta zene túlságosan is az ikertestvére emlékeztette volna... aki többé már nem énekelt.

A vízcsobogás hangja viszont nagyon kellemes volt. Lágy, dallamos csengése visszaverődött a sima kövekről, mintha a hang ide-oda ütközve magától felerősödött volna.

Phury nem akarta megvártni Cormiát, ezért a lábával megtámasztotta magát a patak medrében, aztán kiemelte a felsőtestét a habokból. A víz úgy csurgott le a mellkasáról, mintha simogató kezek szántottak volna végig rajta, amikor pedig a magasba emelte a karját, érezte, hogy az ujjairól és a könyökéről csöpög le a víz.

Lassan lecsorgott... lefolyt róla... és megnyugtatta.

A varázsló megint megpróbálta hallatni a hangját és átvenni az irányítást. Phury érezte, ahogy küszködik a fejében, próbál felszínre törni, és kapaszkodót találni valamiben.

A víz csobogása azonban hangosabb volt.

Mély lélegzetet vett, beszívta a szappan örökzöldekre emlékeztető illatát, és csodálatos, felszabadult érzés kerítette hatalmába. Nem attól érezte magát olyan jól, mert megtisztult a teste, hanem attól, ami a fejében történt.

Eletében először nem tudott uralkodni rajta a varázsló.

Cormia a Nemző templomában járkált fel-alá. Phury nem volt beteg. Elvonási tünetei voltak. Nem beteg.

Megállt az ágy lábánál.

Visszaemlékezett rá, milyen volt, amikor ő feküdt ott lekötözve, és meghallotta, hogy egy férfi belép. Még most is emlékezett rá,

mennyire félt akkor. Nem látott semmit, nem tudott megmozdulni, és nem mondhatott nemet, csak feküdt ott a hagyomány szerint egy vadidegen férfinak kiszolgáltatva.

Minden szűz kiválasztottat, miután átesett az átváltozáson, így ajánlottak fel a Nemző számára.

Bizonyára mások is érezték már azt a félelmet, amit ő. És a jövőben még többen fogják.

Istenem... ez a hely mocskos, gondolta Cormia, és körülnézett a fehér márványfalak között. Beszennyezi az a sok hazugság, amelyet kimondták, és amely a nők szívében élt, akik ebben a templomban megfordultak, és belélegezték mozdulatlan levegőjét.

Volt egy régi mondás a kiválasztottak között, az a fajta ősi szállóige, amely olyan régen keletkezett, hogy már senki nem emlékezett rá, ki is hallotta először. Jogos a hitünk oka, alázattal viseljük a kötelesség súlyát, semmi sem árthat nekünk, hívőknek, mert a tisztaság az erőnk és az erényünk, és úgy vezérel minket, mint egy szülő, aki a gyermekét irányítja.

A fürdőszobából egy hangos kiáltást lehetett hallani.
Phury kiabált.

Cormia megpördült, és beszaladt a fürdőhelyiségbe.

A férfit a patakban ülve találta. A fejét hátravetette, a kezét ökölbe szorította, a mellkasa kiemelkedett, és megfeszült a gerince. De nem kiabált. Teli torokból nevetett.

Amikor észrevette a lányt, leengedte magasba tartott kezét, de a nevetést nem hagyta abba.

— Ne haragudj... — A megvadult öröm utat akart törni magának kifelé, Phury azonban megpróbálta visszafojtani. Nem sikerült. — Most biztos azt gondolod, hogy megőrültem.

— Nem... — Cormia azt gondolta, hogy gyönyörű. Aranyszínű bőréen csillogott a víz, a haja vizes fürtökben tapadt a hátára. — Mi olyan mulatságos?

— Ideadnál egy törülközőt?

Cormia odanyújtott neki egyet, de nem fordította el a fejét, miközben a férfi kilépett a patakból.

— Hallottál már valaha Óz, a nagy varázslóról

— Az egy mese?

— Szerintem nem. — Maga köré csavarta a törülközőt, a szabad végét pedig beledugta elől a derekán. — Egy napon talán majd megmutatom neked a filmet. Most ezen nevettem. Teljesen rosszul gondoltam. Nem is egy hatalmas gyűrűlidérc volt a fejemben, hanem a varázsló az Ózból. Csak egy törékeny öregember. Csak én gondoltam azt, hogy rémisztő és erősebb, mint én.

— Egy varázsló?

Phury a halántékára szorította a kezét.

— A hang a fejemben. Egy nagyon rossz hang. Azért cigarettáztam annyit, hogy kiűzzem onnan. Azt hittem, hogy egy óriási, mindenekfelett álló gyűrűlidérc, pedig nem az. Egyáltalán nem.

Nem lehetett nem osztozni a boldogságában, és amikor Cormia rámosolygott, hirtelen melegség járta át a szívét és a lelkét.

— Igen, egy erős, hangos hang volt, ami pedig nem is olyan szörnyű. — A tenyerével megdörzsölte a felkarját, mintha kiütés lenne rajta, bár Cormia nem látott semmit, amely elcsúfította volna tökéletes bőrét. — Erős... és hangos...

A tekintete hirtelen megváltozott, amikor ránézett Cormiára. A lány azonnal tudta, mi az oka. Látta a fellobbanó vágyat a szemében, majd a megkeményedő szerszámát az ágyékán.

— Bocsánat — mondta Phury, és újabb törülközőért nyúlt, amit a csípője elé szorított.

— Szeretkeztél vele? — bukott ki Cormiából önkéntelenül.

— Laylával? Nem. Csak az előcsarnokig jutottam, amikor úgy döntöttem, hogy nem tudom végigcsinálni. — Megrázta a fejét. — Nem történhet meg. Vagy veled vagyok, vagy senkivel. A kérdés az, hogy most mit tegyünk. Történjék bármi, azt hiszem, már tudom a megoldást. Az a véleményem, hogy ez az egész itt — egy széles mozdulattal maga köré mutatott, mintha az egész szentélyre akart volna utalni vele — nem mehet így tovább. Ez a rendszer, ez az életmód, nem működőképes. Igazad van, ez a dolog nem csak kettőnkéről szól, hanem mindenkiről. És ez itt senkinek sem jó.

Miközben Cormia felfogta a szavait, arra a helyre gondolt a fajon belül,

ahová született. A végtelen fehér mezőkre, a fehér épületekre és a fehér ruhákra. Phury megrázta a fejét.

— Régebben kétszáz kiválasztott volt, nem igaz? Abban az időben, amikor a testvérek is harmincan vagy negyvenen voltak. — Cormia bólintott, ő pedig lenézett a sebesen csobogó patakra. — Most pedig hányan maradtak? Tudod, nem csak az Alantasok Társasága pusztítja a tagjainkat, hanem ezek az átkozott szabályok is, amelyek meghatározzák az életünket. Úgy értem, csak gondolj bele! A kiválasztottakat itt nem védelmezik, hanem börtönbe zárják. És nem bánnak velük jól. Ha nem vonzódtál volna hozzám, az semmin nem változtatott volna. Akkor is szeretkezned kellett volna velem, ami pedig kegyetlenség. Te és a nővéreid csapdába estetek itt, és egy olyan hagyományt szolgáltok, amelyben, nem is tudom, van-e egyáltalán valaki közületek olyan, aki tényleg hisz. A kiválasztottak élete... nem a választásról szól. Itt senkinek sincs joga szabadon dönteni. Vegyük csak a te esetedet... nem akarsz itt lenni, és csak azért jöttél vissza, mert nem volt más lehetőséged. Igazam van?

A szó, amely ekkor Cormia szájából elhangzott, mindent megváltoztatott.

— Igen.

Kicsit megemelte a szoknyáját, majd hagyta, hogy visszahulljon, s közben eszébe jutott az a pergamentekercs, amelyet a földre dobott az elkülönített írnokok templomában. Az, amelyre házak tervrajzát vázolta fel, de amellyel itt nem tudott mit kezdeni.

Ezúttal ő rázta meg a fejét.

— Nem is sejtettem, mennyi mindent nem tudok magamról, mielőtt átmentem volna a másik oldalra. Úgy hiszem, vannak még itt olyanok, akikkel ugyanez a helyzet. Biztosan... nem csak én vagyok az, akinek tehetsége van valamihez, vagy olyan érdeklődési köre, amiről nem is tud. — Járkálni kezdett a fürdőszobában. — És nem hiszem, hogy van közöttünk olyan, aki ne érezné úgy, hogy kudarcot vallott... ha másért nem, akkor azért, mert nagyon nagy rajtunk a nyomás, hiszen a legapróbb dolgok is kozmikus jelentőséggel bírnak.

Elég egyetlen apró hiba szóban vagy írásban, egy hamis hang egy énekben, vagy akár egy rosszul sikerült öltés egy végtelen nagy anyagon, és máris úgy érezzük, hogy az egész faj csalódott bennünk.

Hirtelen nem tudott megálljt parancsolni a szavaknak, amelyek csak úgy ömlöttek belőle.

— Nagyon igazad van. Ez a rendszer nem működik. Az a feladatunk, hogy az Őrzőt szolgáljuk, de kell lennie olyan útnak is, amelyben ez is megvalósul, ugyanakkor magunkat is megbecsüljük.

— Cormia Phuryre nézett. — Ha az Őrző kiválasztott gyermekei vagyunk, az nem azt jelenti, hogy a legjobbat akarja nekünk? Talán nem ez a dolga minden szülőnek? Hogyan... — körülnézett a fürdőszoba fojtogató fehérségében. — Hogyan lenne ez a legjobb nekünk? A legtöbbünk számára ez inkább élve eltemetés, mint igazi élet. Mintha fel lenne függesztve az életműködésünk, habár tudunk mozogni. Hogy... lehetne ez a legjobb nekünk?

Phury összevonta a szemöldökét.

— Sehogy. Egyáltalán sehogy.

Összegyűrte a törülközőt a kezében, és a márványfalhoz vágta. Aztán letépte a Nemző medálját a nyakából.

Le fog mondani, gondolta Cormia, és egyszerre volt boldog és csalódott a jövő miatt. Vissza fog lépni...

Phury felemelte a súlyos aranymedált, amely a bőrszíjon himbálózott. Cormiának elállt a lélegzete. Amikor a férfira nézett, az arcán céltudatosságot és erőt látott, nem pedig felelőtlenséget. A szemében tomboló tűz arról árulkodott, hogy nagyon is tisztában van tulajdonosi és vezetői szerepével, és esze ágában sincs meghátrálni vagy kihúzni magát a feladat alól. Ahogy ott állt előtte, a Nemző maga volt az egész szentély, az összes épület, a föld, a levegő és a víz. Nem erről a világról származott, ő maga volt az egész világ.

Egy hosszú élet után, mialatt a történelmet csak a vízből megidézve látta, Cormia nézte a felemelt aranymedált, és rádöbbsent, hogy életében először a szeme láttára alakul a történelem.

Ettől a pillanattól fogva semmi nem lesz már ugyanolyan, mint régen.

Phury magasba emelte magasztos pozíciójának jelképét, és kemény, mély hangon kijelentette.

— Én vagyok a faj ereje. Én vagyok a Nemző. És mostantól uralkodni fogok.

49. FEJEZET

Caldwell külterületén, a mérsékelt meleg nyári éjszakában a testvériség összegyűlt a csodálatos telihold alatt... és azon töprengett,

mi a fene történt. Amikor az Escalade lefékezett a kis csoport mellett, John azon csodálkozott, mit keres ő is itt közöttük. Kikapcsolta a biztonsági övét, majd kiszállt, miközben Rhage leállította a motort. Blay és Qhuinn a nyomába szegődtek, és hárman együtt odasétáltak a testvérekhez.

Előttük a mező hosszan terült el két sor fenyő között, a fűben itt-ott csorbóka és aranyvessző nőtt.

V rágyújtott egy kézzel csavart cigarettára, mire hamarosan török dohány szaga töltötte meg a levegőt.

— Késik a nyomorult.

— Nyugalom, V! — intette Wrath halkán dörmögve. — Hazaküldelek, ha nem tudsz nyugton maradni.

— Gazember! Nem te. Ő.

— Butch, kötzd már le a haverodat, légy szíves, vagy én hallgattatom el egy nyavalyás fenyőfával.

Keleten ragyogó fény jelent meg a horizonton, csupán akkora, mint egy öngyújtó lángja, aztán egyre nagyobb lett, s végül olyan fényesen sütött, mint a nap. Miközben a fák között közeledett, a fénye átszűrődött a fatörzsek és az ágak között. Johnnak rögtön az iskolában látott oktatófilmek jutottak eszébe az atombomba robbantási kísérletekről, ahol a fák és minden más a földdel lett egyenlő, amikor a vakító fény felvillant.

— Kérlek, mondjátok, hogy nem radioaktív! — szólalt meg Qhuinn.

— Nem az — felelte Rhage. — Holnap viszont mindannyian barnábbak leszünk.

Butch a szeme elé emelte a karját.

— A fenébe, hogy pont most nem kentem be magam naptejvel!

Senki nem húzta elő a fegyverét, vette észre John. Pedig mindannyian nagyon feszültek voltak.

Hirtelen a fák közül kilépett egy férfi... egy fénnel körbevett férfi, aki maga volt a fény forrása. Valami volt a karjára terítve. Egy ponyva, vagy egy szőnyeg, vagy...

— A gazember — lehelte Wrath komoran, amikor az alak körülbelül húsz méterre megállt tőlük.

A ragyogó férfi felnevetett.

— Nocsak, nocsak, csak nem a jó öreg Wrath királyhoz van szerencsém és az ő vidám kis csapatához? Esküszöm, fiúk, nektek gyerekműsorokban kellene fellépnetek, olyan átkozottul jókedvűek vagytok!

— Remek — dörmögte Rhage. — A humora még mindig a régi.

V kifújta a levegőt.

— Ne verjem ki belőle?

— Próbáld meg inkább azzal a bizonyos kezeddel, ha tudod...

Wrath szigorúan rájuk nézett, mire mindketten egy „én-nem-csináltam-semmit" típusú ártatlan tekintettel néztek vissza rá.

A király megrázta a fejét, és a fénylő alakhoz fordult.

— Régóta nem láttuk egymást. Hál' istennek! Hogy a francban vagy?

Mielőtt a fénylő alak válaszolhatott volna, V káromkodott egyet.

— Ha most megint végig kell hallgatnom azt a Keanu Reeves-féle mátrixos dumát, hogy „Én vagyok Neo", esküszöm, felrobbanok.

— Nem inkább Neont akartál mondani? — vágott közbe Butch. — Mert tisztára úgy néz ki, mint egy francos neonreklám.

Wrath odanézett rájuk.

— Pofa be! Mindketten! A fénylő férfi felnevetett.

— Szóval, akartok egy előre hozott karácsonyi ajándékot kapni, vagy inkább tovább poénkodtok, amíg végül megunom és elmegyek?

— Karácsony? Ügy tudom, az a ti szokásotok, nem a miénk — jegyezte meg Wrath.

— Szóval ez azt jelenti, hogy nem? Mert van nálam valami, amit már jó ideje hiányoltok. — Ezután a ragyogás megszűnt a teste körül, mint akit kihúztak a konnektorból.

A tisztáson így már egy teljesen hétköznapi férfi állt, olyan, mint bárki más... nos, vagyis csak majdnem olyan, mivel a testen töménytelen aranyékszer volt. Tartott valakit a karjában, egy szakállas férfit, akinek sötét hajában fehér sáv látszott...

John teste bizseregni kezdett.

— Meg sem ismeritek a testvéreteket? — kérdezte az alak, és lenézett a karjában tartott férfira. — Milyen gyorsan felejtetek!

John volt az első, aki megmozdult, kitört a sorból, és rohanni kezdett a magas fűben. Valaki a nevét kiáltotta, de a világ minden kincséért sem állt volna meg. Olyan gyorsan rohant, ahogy csak a lába bírta, a fülében süvített a szél, a vér dobolt az ereiben.

A fű a farmeréhez csapódott, az éjszaka hűvös, augusztusi szele az arcába vágott, ökölbe szorított keze pedig a levegőt csapkodta.

Apa, formálta a szájával. Apa!

Hirtelen megtorpant, és a szája elé kapta a kezét. Valóban Tohrent volt, de csak összeaszott változata a testvérnek, mintha hónapokra kint hagyták volna aszalódni a napon. Az arca szörnyen sovány volt, a bőre lógott a csontjain, a szeme mélyen besüppedt a koponyájába. Sötét szakálla hosszúra nőtt és olyan bozontos volt, akár egy madárfészek. Csupán az elején lévő hófehér csík nem illett a képbe. Ugyanazt a ruhát viselte, amit azon a napon, amikor a testvériség kiképzőközpontjából eltűnt, csak most már rongyos és piszkos volt.

John megriadt, amikor egy kéz nehezedett a vállára.

— Nyugalom, fiam! — szólt neki Wrath. — Jézus Krisztus...

— Hhm... ami azt illeti, az én nevem Lassiter — válaszolta a férfi —, ha esetleg elfelejtetted volna.

— Tökmindegy. Mi az ára? — kérdezte a király, és előrenyújtotta a kezét, hogy átvegye Tohrt.

— Milyen édes, hogy úgy gondolod, valamit kérek cserébe!

John szerette volna visszavinni Tohrentet a kocsiba, a térde viszont annyira remegett, hogy féltő volt, hogy őt is ölben kell vinni a végén.

— Miért? Talán nincs ára? — Amikor átvette a testet, megrázta a fejét. — A francba, olyan könnyű, mint a pihe.

— Szarvasvéren élt.

— Mióta tudsz róla?

— Két nappal ezelőtt találtam rá.

— És az ára? — kérdezte Wrath, miközben még mindig a testvért nézte.

— Nos, arról van szó, hogy — a király káromkodott egyet, mire Lassiter felnevetett. — Gyakorlatilag nem is igazán ár.

— Mi. Az. Ára.

— Ez inkább egy olyan „egyet-fizet-kettőt-kap” jellegű dolog.

— Ezt hogy érted?

— Én is jövök veled.

— Egy fenét jössz!

Lassiter hangjából eltűnt minden komolytalanság.

— Ez is része a megállapodásnak, de hidd el, én sem tenném, ha lenne más választásom. A helyzet az, hogy ez az utolsó esélyem, szóval, nagyon sajnálom, de én is megyek veled. Egyébként pedig, ha nemet mondasz, akkor egy pillanat alatt elpusztítok itt mindenkit. Ilyen egyszerűen.

Az alak csettintett egyet az ujjával, mire az éjszakai égboltot bevilágította egy vakítóan fehér fény.

A következő pillanatban Wrath Johnhoz fordult.

— Hadd mutassam be neked Lassitert, a bukott angyalt! Amikor legutóbb a Földön járt, szörnyű pestisjárvány pusztított Közép-Európában...

— Hé, az tényleg nem az én hibám volt...

— ...amely kiirtotta az emberi lakosság kétharmadát.

— Csak emlékeztetnélek rá, hogy nem szereted az embereket.

— Bűzlenek, miután meghaltak.

— Ahogy minden más halandó faj.

John alig tudta nyomon követni a beszélgetést, annyira lefoglalta az, hogy Tohr arcát tanulmányozza. Nyisd ki a szemed... Nyisd ki a szemed... Kérlek, istenem...

— Gyere, John! — Wrath visszafordult a testvériség felé és elindult. Amikor odaért hozzájuk, halkán azt mondta: — A testvérünk visszatért közénk.

— Ó, Krisztusom, hát életben van! — sóhajtott fel valaki.

— Hála istennek! — nyögte valaki más.

— Mondd meg nekik! — követelte Lassiter a háta mögül. — Mondd meg nekik, hogy kapnak egy szobatársat is!

A testvérek egy emberként kapták fel a fejüket.

— Baszd meg! — lehelte Vishous.

— Ha nem haragszol, ezt inkább kihagynám — dörmögte Lassiter.

50. fejezet

Phury végigsétált a ragyogó fehér szentélyen, és megállt az Őrző magánlakhelyének bejáratánál. Bekopogott, majd várt, hogy engedélyt kapjon a belépésre.

Amikor kinyílt az ajtó, arra számított, hogy Amalya, a Direktrix fog ott állni és üdvözlí őt, ám senki nem volt az ajtó másik oldalán. Az Őrző fehér udvara üres volt, csupán a madarakat lehetett látni a fehér fán.

A pintyek és a kanárik élesen kitűntek a háttérből, ettől azonban még szebbek voltak. A színek ragyogtak a fa ágai és lombjai fehérségében, az éneküket hallgatva pedig Phurynek eszébe jutott, hányszor jött át Vishous erre az oldalra két tenyere között egy-egy aprócska madárkával.

Miután az Őrző feláldozta őket a fia boldogságáért, a fiú visszatért, és visszaadta őket neki.

Phury odament a szökőkúthoz, és hallgatta, ahogy a víz a márványtálba csobog. Tudta, mikor jelent meg az Őrző a háta mögött, mert a tarkóján felállt a szőr.

— Azt hittem, hogy le fogsz mondani — szólalt meg a nő. — Láttam a Nemző útját valaki más léptei nyomán. Te csak az átmenet voltál.

Phury hátrapillantott a válla fölött

— Én is azt hittem, hogy vissza fogok lépni. De másképp döntöttem.

Furcsa, gondolta. A fekete ruha alatt, amely eltakarta a nő arcát, kezét és lábát, úgy tűnt, mintha a fénye kisebb lenne, mint ahogy emlékezett rá.

Az Őrző a levegőben lebegve odaúszott a madaraihoz.

— Szeretném, ha illően köszönténél engem, Nemző.

Phury mélyen meghajolt, majd elmondta az üdvözlés szavait az ősi nyelven. Aztán arra is ügyelt, hogy a tisztelete jeléül addig meghajolva maradjon, amíg az Őrző fel nem oldja alóla.

— Nos, igen, éppen erről van szó — dörmögte a nő. — Te már fel is oldottad magad. Most pedig ugyanezt szeretnéd kérni a kiválasztottaim számára is. — Phury szólásra nyitotta a száját, az Őrző azonban nem hagyta szóhoz jutni. — Nem szükséges megindokolnod a kérésedet. Talán azt gondolod, hogy nem tudom, mi van a fejedben? Még arról a valakiről is tudok, akit te varázslónak nevezel.

Na jó, Phury most már kezdte kényelmetlenül érezni magát.

— Emelkedj fel, Phury, Ahgony fia! — Amikor megtette, az Őrző így folytatta. — Mi itt mindannyian a nevelésünk eredményei vagyunk. A döntéseink által létrejövő szerkezetek arra az alapra épülnek rá, amelyet a szüleink és ő előttük az ő szülei fektettek le. Mi csupán egy következő réteg vagyunk egy hatalmas építkezésben.

Phury lassan megrázta a fejét.

— Választhatnánk másik irányt is. Elmozdulhatunk az iránytű másik ága felé is.

— Ebben nem vagyok olyan biztos.

— Nekem viszont biztosnak kell lennem benne... különben nem tudnék semmit kihozni abból az életből, amit nekem adottál.

— Ez igaz. — Az Őrző a magánlakhelye felé nézett. — Ez valóban így van, Nemző.

A csendben, amely közéjük telepedett, mintha a nő elszomorodott volna, ami meglepte Phuryt. Arra készült, hogy harcolni fognak. A francba, nehéz volt nem úgy tekinteni erre a fekete ruhás, apró alakra, mint egy tizenhét kerékű, brutális kamionra.

— Mondd csak, Nemző, hogy tervezed ezt a dolgot?

— Még nem tudom pontosan. Azok, akik jól érzik magukat a szentélyben, itt maradhatnak. Azok viszont, akik vágnak arra, hogy kipróbálják magukat a másik oldalon, menedéket találnak nálam.

— Szóval örökre elhagyod ezt az oldalt?

— Van valami odaát, amire nagy szükségem van. Valami, amit muszáj megtennem. De azért visszajövök időnként. Lehet, hogy egy évtizedet is igénybe vesz, vagy talán többet, hogy mindent megváltoztassak. Cormia segíteni fog nekem.

— És csak öt választod magad mellé, ahogy a férfiak szokták?

— Igen. Ha a többi kiválasztott esetleg rátalál a párjára, a női utódokat befogadom a kiválasztottak közé, Wrath-t pedig megkérem, hogy vegye be a férfi utódokat a testvériségbe. Az én párom viszont kizárólag Cormia lesz.

— És mi a helyzet a vér tisztaságával? Az erővel, amelyet belőle kapunk? Nem lesz semmiféle irányadó mérték? A nemzés eddig előre meghatározott keretek közt folyt, hogy az erőből kapjon erőt az utód. Mi lesz, ha valamelyik kiválasztott nem a testvériség tagjai közül választ majd párt magának?

Phury Qhuinnre és Blayre gondolt. Erős fiúk voltak, akik majd erős férfiakká válnak idővel. Miért ne kaphatnának helyet ők is a testvériségben?

— Ezt majd Wrath-nak kell eldöntenie. Én azonban támogatom abban, hogy származásuktól függetlenül fogadja el az arra méltókat. Ha valaki bátor, az sokszor többet ér, mint a testi erő vagy a fizikum. Nézd, a faj egyre fogy, és ezt te is tudod. Minden nemzedék egyre kisebb létszámú, de nem csak azért, mert az Alantasok Társasága pusztít minket. A hagyományaink is börtönbe zárnak.

Az Őrző odaúszott a szökőkúthoz.

Nagyon sokáig nem szólalt meg, csak hallgatott.

— Úgy érzem, hogy elvesztettelek benneteket — jegyezte meg halkán. — Mindannyiótokat.

— Nem így van. Egyáltalán nem. Ha a faj anyja leszel, nem pedig a börtönőre, mindent megkapsz, amit csak akarsz. Szabadíts fel minket, és figyeld, ahogy fel-virágzunk!

A csobogó szökőkút úgy tűnt, megduzzadt és hangosabbá vált, mintha a nő érzelmeinek hullámzását tükrözte volna.

Phury a lezúduló vízre nézett, és figyelte, ahogy magába zárja a fényt, és úgy ragyog, mint egy csillag. A vízcseppekben megtörő fény szivárványszíne elképesztően gyönyörű volt, ő pedig megigézve nézte a sok kis apró ékkövet, ahogy visszahullnak a tálba. A kiválasztottakra gondolt, és arra, milyen sok fajta tehetség rejtőzhet bennük.

Aztán a testvérei jutottak eszébe.

A feleik.

És a szerelme.

Megértette, miért hallgat oly mélyen az Őrző.

— Nem fogsz elveszíteni minket, mert soha nem fogunk elhagyni téged és elfelejtkezni rólad. Hogyan is tehetnénk? Te hívtál életre minket, figyelemmel kísérted a sorsunkat és erőt öntöttéi belénk. Most azonban... eljött a mi időnk. Engedj el minket, és közelebb leszünk hozzád, mint valaha voltunk! Hadd vegyük a jövőnk sorsát a saját kezünkbe, és alakítsuk úgy, ahogy legjobbnak látjuk! Bízz azokban, akiket megalkottál!

Az Őrző rekedt hangon azt felelte.

— Van benned elég erő ehhez, Nemző? Képes vagy vezetni a kiválasztottakat azok után, amin keresztülmentél? Nem volt könnyű az életed, az út pedig, amelyre lépni akarsz, sem nem sima, sem nem kikövezett.

Amikor Phury visszagondolt az életére, arra, hogy csak egy lába van, hogy milyen tűz hajtja belülről, csak egy válasz jutott az eszébe.

— Itt vagyok, nem igaz? Még mindig állok. Mondd meg te, hogy megvan-e bennem az a nyavalyás erő!

Az Őrző halványan elmosolyodott... habár nem látszott a ruha redői alatt, Phury mégis biztos volt benne, hogy mosolyog.

Aztán bólintott egyet.

— Legyen, ahogy kívánod, Nemző! Mostantól az lesz, ahogy te akarod.

Ezzel megfordult, és bement a magánlakhelyébe. Phury olyan hangosan fújta ki a levegőt, mintha valaki levette volna bekötött szája elől a kendőt. Szentséges. Atyaúristen.

Épp most zúzta szét a faj egész spirituális rendszerét! A biológiaival egyetemben.

Istenem, ha tudta volna, hogy hogy fog végződni ez az éjszaka, megevett volna egy nagy tál gabonapelyhet, mielőtt felkel az ágyról.

Megfordult, és visszaindult a szentélybe. Először Cormiához megy, aztán együtt felkeresik a Direktrixet, hogy utána...

Amikor kinyitotta az ajtót, földbe gyökerezett a lába a látványtól. Zöld volt a fű.

A fű zöld volt, az ég kék... a nárciszok sárgák, a rózsák a szivárvány minden színében pompáztak... az épületek vörösek, krémszínűek és kékek...

Lent a színes ruhákba öltözött kiválasztottak kitódultak a házaikból, s közben izgatottan és csodálkozva nézegettek körbe.

Cormia kilépett a Nemző templomából. Gyönyörű arcán döbbenet látszott. Amikor észrevette Phuryt, a kezét a szájára tette, és sűrűn pislogni kezdett.

Egy halk kiáltással felemelte levendulaszínű ruhájának alját, és elkezdett futni felé, miközben az arcán könnyek csorogtak végig.

Phury hevesen magához szorította meleg testét, amikor a karjába repült.

— Szeretlek! — suttogta elcsukló hangon Cormia. — Szeretlek... szeretlek... szeretlek!

Ebben a pillanatban, amikor a világ az ő hatására megváltozott, és a felét biztonságban a karjai közt tartotta, Phuryt olyan érzés fogta el, amiről soha nem gondolta volna, hogy lehetséges.

Végre hősnek érezte magát, ami mindig is szeretett volna lenni.

A másik oldalon, a testvériség központjában, John Matthew egy fotelben ült az ágygal szemben, ahol Tohr aludt. A testvér azóta meg sem mozdult, hogy hosszú órákkal azelőtt hazahozták és lefektették.

Úgy tűnt, általánosan ez volt jellemző az éjszakára. Olyan érzés volt, mintha mindenki aludt volna a házban, miután egy kollektív érvényű, halálos fáradtság minden lakót a hatalmába kerített.

Nos, majdnem mindenkit. John és a szomszédos vendégszobában fel-alá járkáló angyal volt a két kivétel.

Mindkettejüknek Tohr járt a fejében.

Istenem, John soha nem gondolta volna, hogy egyszer még nagyobb és erősebb lesz, mint az apja. Arra pedig végképp nem számított, hogy majd neki kell ápolnia és az ő gondjaira lesz bízva.

Most azonban mindez megtörtént, és még ennél is több, mivel Tohr legalább harminc kilót fogyott. Az arca és a teste úgy nézett ki, mint egy háborúban harcoló katonáé, aki halálos sérülést szerzett.

Furcsa, gondolta John. Először azt akarta, hogy a testvér rögtön felébredjen, most azonban félt a szemébe nézni. Nem volt biztos benne, hogy el tudná viselni, ha eltaszítaná magától. Persze tökéletesen érthető lenne, figyelembe véve azt, hogy Tohr milyen sokat veszített el... de akkor is tördöfés lenne a szívében.

Különben is, amíg alszik, John nem fog elkezdni sírni.

Egy szellem is ott volt velük a szobában. Egy gyönyörű, vörös hajú szellem, kidudorodó pocakkal: Wellsie. Annak ellenére, hogy már nem élt, ott volt ő is a szobában a meg nem született kisbabájával együtt. Tohr fele soha nem lesz távol tőlük. Nem lehetett úgy a férfira nézni, hogy az ember ne látta volna mellette Wellsie-t is. Ők ketten elválaszthatatlanok voltak az életben, és azok maradtak a halálukban is. Annak ellenére, hogy Tohr még lélegzett, igazából már nem élt.

— Te vagy az? John az ágyra nézett.

Az apja ébren volt, és őt nézte a halvány fényben. John lassan felállt, felhúzta a farmernadrágja derekát, majd ráhajtotta a pólóját. John vagyok. John Matthew.

Tohr nem szólt semmit, csak tetőtől talpig végigmérte. Átestem az átváltozásomon, mutogatta, mint egy bolond.

— Akkora vagy, mint Dárius. Hatalmas.

Istenem, Tohr hangja pontosan olyan volt, amilyenre emlékezett! Mély, mint egy templomi orgona basz-szus hangjai, és legalább olyan tiszteletet parancsoló is. Valami azonban mégis megváltozott benne. Újfajta üresség csendült ki belőle, amely azelőtt nem volt benne.

Vagy talán csak a kék szemében látszó űrt visszhangozta?

Új ruhákat kellett vennem. Jézusom, micsoda egy idióta! Éhes... vagy? Van marbasültes szendvics. Meg csokis keksz. Régebben szeretted...

— Kösz, nem.

Hozzak valamit inni? Van egy termosz kávé.

— Nem kérek. — Tohr a fürdőszoba felé pillantott. — Istenem, vízöblítéses vécé! Milyen rég volt már! És nem, nem kell segítened.

Nagyon fájdalmas volt nézni... Johnnak egy sok száz évvel későbbi jövő jutott eszébe, amikor Tohrment majd öreg lesz.

A testvér remegő kezével megfogta a takarót, és centiméterenként elkezdte lehúzni meztelen testéről. Megállt. Kidugta alóla a lábát, és lelógatta az ágy széléről. Megint megállt, majd egy perc múlva felküzdötte magát ülőhelyzetbe. Egykor széles válla most csupán egy csontváz súlyát kellett, hogy megtartsa. Aztán leszállt az ágyról.

Nem lépkedett, csak csoszogott, mint egy öregember. A fejét leszegte, a gerince előregörnyedt, a kezét pedig maga előtt tartotta, mintha attól félne, hogy bármelyik pillanatban eleshet.

A fürdőszoba ajtaja becsukódott mögötte. Aztán a vécé öblítését lehetett hallani, majd a zuhany csobogását.

John visszament a fotelhez, amelyben ült. Üres volt a gyomra, de nem csak azért, mert egy egész napja nem evett. Csak az aggodalmat ismerte. Minden lélegzetvétele maga volt a nyugalanság. A szívverése pedig a féltés. A szülő – gyermek kapcsolat a visszájára fordult. Ezúttal a fiú aggódott az apáért.

Feltéve persze, hogy még mindig létezett köztük ez a kötelék.

John nem volt benne biztos, mivel a testvér úgy nézett rá, mint egy idegenre.

A lábával dobolta a másodperceket, majd a tenyerét a combjába törölte. Különös érzés volt, hogy minden, ami történt, még a Lash-ügy

is, egyszeriben valahogy jelentőségét veszítette, és valószerűtlennek hatott. Most csak Tohr és ő létezett.

Amikor körülbelül egy órával később kinyílt az ajtó, abbahagyott minden apró mozdulatot.

Tohr köntöst viselt, a haja rendezettnek volt mondható, a szakálla viszont még mindig bozontos volt.

Öreges, csoszogó lépteivel visszabotorkált az ágyhoz, és egy nyögés kíséretében kinyújtózott rajta, majd tétova mozdulattal elhelyezkedett a párnán.

Van valami, amit...

— Nem ide akartam kerülni, John. Nem fogok hazudni neked. Nem... itt akarok lenni.

Rendben, mutogatta John. Oké.

A beállt csendben elképzelte azt a beszélgetést, amelyet az apjával szeretett volna folytatni.

Quinn és Blay itt kötöttek ki a házban... Quinn szülei meghaltak... Lash pedig... nem is tudom, mit mondjak róla... Van egy nő, aki tetszik, de nem az én súlycsoportom... beléptem a háborúba... hiányoztál... szeretném, ha büszke lennél rám... félek... hiányzik Wellsie... jól vagy?

Es ami a legfontosabb volt... Kérlek, mondd, hogy nem mész el újra! Soha többé. Szükségem van rád.

Ehelyett azonban csak felállt, és azt mutatta:

Most inkább magadra hagylak, hogy piheness. Ha szükséged lenne valamire...

— Kösz, nincs. Oké, jó. Értem.

Lehúzta a pólója alját és elfordult. Miközben az ajtóhoz sétált, nem bírt levegőt venni.

Kérlek istenem, add, hogy ne fusson össze senkivel, amíg a szobájába ér...

- John!

Megállt és visszafordult.

Amikor belenézett Tohr tengerészkék szemébe, úgy érezte, a lába menten összecszik alatta.

A testvér behunyta a szemét, és kitárta a karját.

John visszafutott az ágyhoz, és kétségbeesetten a karjába vetette magát. Az arcát beletemette egykor széles mellkasába, és hallgatta a szívét, amely még mindig bent dobogott. Kettőjük közül ő szorította

jobban a másikat, de nem azért, mintha Tohr nem ugyanazt érezte volna, mint ő. Egyszerűen nem volt hozzá ereje.

Mindketten sírni kezdtek, és addig zokogtak, amíg el nem apadt a könnyük.

52. FEJEZET

Nem csak a fegyverek tudnak gondot okozni, gondolta Phury, amikor végignézett a Zero Sum üveg és acél homlokzatán.

A francba, az elvonás olyan érzés volt, mintha az egész testének megváltozott volna a kémiai összetétele. Na persze, a kábítószer utáni sóvárgáson ez mit sem változtatott. A varázsló már gyengébb volt ugyan a fejében, mint ő, de a gazember még mindig nem tűnt el. És sejthető volt, hogy alighanem jó sok időbe bele fog telni, mire valóban ki tudja űzni belőle.

Phury hirtelen elhatározással megindult a bár felé, és odasétált a kidobóhoz. A fickó furcsa tekintettel mérte végig, de beengedte. Odabent nem vett tudomást a tömegről, amely szokás szerint kettévált előtte, hogy utat nyisson neki. Nem biccentett a VIP-terem bársony-zsinórral elzárt bejáratánál álló kidobó felé sem, és iAmnek sem mondott semmit, amikor beengedte Rehv irodájába.

— Minek köszönhetem a látogatásodat? — kérdezte Rehvenge az íróasztal mögött ülve. Phury végignézett a díleren.

Rehv szabványosnak látszó fekete öltönyt viselt, amelyen azonban semmi nem volt átlagosnak mondható. A szabása lenyűgöző volt, és bár a férfi ült, az anyag még így is csillogott a félhomályban, annak bizonyítékaként, hogy selymet is szőttek a szálak közé. A hajtókája tökéletesen rásimult széles mellkasára, az ujjá végén pedig pontosan annyi látszott ki az ing mandzsettájából, amennyi kellett. Rehv felvonta a szemöldökét.

— Még innen is érzem az érzéseidet. Valamit tettél. Phury majdnem felnevetett.

— Igen. így is lehet mondani. Wrath-hoz indultam, mert tartozom neki egy komoly magyarázattal, de előbb idejöttem, mert a felemnek és nekem szükségünk lenne egy helyre, ahol lakhatunk.

Rehvenge összevonta fekete szemöldökét ametiszt színű szeme felett.

— A feled?. Azt a nemjóját! Már nem kiválasztott?

— Nem. — Phury megköszöri a torkát. — Nézd, tudom, hogy neked vannak házaid. Még hozzá nem is egy. Szeretném megkérdezni, nem akad-e vajon közülük egy olyan, amit kibérelhetnék néhány hónapra. Olyan, amelyben sok szoba van. Nagyon sok.

— Mi az, csak nem megtelt a testvériség háza?

— Nem.

— Mmm. — Rehv oldalra biccentette a fejét, és kakastaréja mellett megcsillant kopaszra borotvált feje. — Wrath-nak van több háza is, nem igaz? És tudom, hogy a testvérednek, V-nek is van egy szadomazo fészke valahol a városban. Meg kell mondjam, meglep, hogy hozzám fordultál.

— Csak gondoltam, veled kezdem.

— Mmm. — Rehv a botjára támaszkodva felállt, majd odament egy eltolható ajtóhoz az íróasztal mögött. — Egyébként jó a szerelésed. Újabban fehérneműboltban vásárolsz? Egy pillanat, mindjárt jövök.

Amíg a férfi bement a hálósobába, Phury végignézett magán. Nem csoda, hogy a klub vendégei olyan furcsán néztek rá, mivel még mindig a másik oldal hagyományos, fehér szaténruhájában volt.

Rehv megjelent a hálósoba ajtajában. A kezében egy fekete, krokodilbőr cipőt tartott, amelyen jellegzetes csatos pánt volt keresztben.

Letette a lábbelit Phury lába mellé.

— Jobb lesz, ha nem maradsz mezítláb, és inkább belebújsz ebbe a cipőbe! Sajnálom, de nincs olyan házam, amelyet kibérelhetnél.

A testvér mély lélegzetet vett.

— Oké. Azért köszönöm...

— De ingyen beköltözhetsz az Adirondack-hegység-ben lévő birtokomra. Addig maradsz ott, amíg csak akarsz.

Phury nagyot pislogott.

— Ki tudom fi...

— Ha azt akarod mondani, hogy ki tudod fizetni, akkor inkább dugulj el! Ahogy már mondtam, nincs olyan házam, amit kibérelhetnél. Trez majd odamegy veled, és megmondja a kódokat. Én mindössze minden hónap első keddjén szoktam felbukkanni ott, egyébként a ház teljes mértékben a tiéd.

— Nem is tudom, mit mondjak.

— Talán egyszer majd viszonzod nekem a szívességet. Maradjunk ennyiben, oké?

— Nagyon hálás vagyok érte.

— És legalább már a lábad sem fázik. Nyugodtan megtarthatod, miután megtaláltad a sajátodat.

Phury maga elé tette a cipőt és belebújt. Tökéletesen passzolt rá.

— Majd vissza...

— Nem szükséges. Tekintsd nászajándéknak!

— Nos... köszönöm.

— Nincs mit. Tudom, hogy szereted a szép holmikat.

— Nem a cipőre értettem, habár az is mesés. Úgy értem... azt köszönöm, hogy tiltólistára tettél, mint vásárlót. Tudom, hogy Zsadist beszélt veled.

Rehv elmosolyodott.

— Szóval leszoksz, mi?

— Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy abba hagyjam.

— Mmm. — Az ametiszt tekintet összeszűkül. — Azt hiszem, sikerülni is fog. Azt a fajta elhatározást látom a szemedben, amit az olyan vevőim tekintetében, akik egy ideig gyakran jönnek az irodámba, aztán egyszer csak valami miatt soha többé. Csak így egyszerűen. Azért jó ezt látni.

— Igen. Itt többé nem fogsz találkozni velem. Megszólalt Rehv telefonja. Amikor ránézett a hívóra, a homlokát ráncolta.

— Várj egy pillanatot! Lehet, hogy ez téged is érdekelni fog. A Hercegi Tanács ideiglenes elnöke az. — Amikor beleszólt a

készülékbe a hangja egyszerre volt közömbös és unott. — Jól vagyok, köszönöm. Es te? Igen, igen. Valóban szörnyű. Hát igen. Nem, még mindig a városban vagyok. Rendíthetetlenül kitartok.

Rehv hátradőlt a széken és a tör alakú levélbontóval játszadozott.

— Igen. Aha. Persze. Igen. Tudom, hogy a vezető hiánya egy idő után... Hogy micsoda? — Kiejtette a kezéből a levélbontót. — Mit mondtál? Ja, tényleg. Nos, és mi a helyzet Marissával? Ja, persze, igaz. Nem vagyok meglepve...

Phury el sem tudta képzelni, mi lehet az a nagy hír. Egy idő után a férfi megköszöri a torkát, majd lassan széles mosoly terült szét az arcán.

— Nos, akkor, figyelembe véve, hogy vélekedsz erről... nagyon szívesen. Köszönöm. — Letette a telefont, és felemelte a tekintetét. — Találd ki, ki lett a tanács új elnökei

Phurnak leesett az álla.

— Na ne! Hogy a francba tudtál...

— Kiderült, hogy én vagyok a legidősebb tagja a vérvonalamnak, és van egy olyan törvény, hogy nő nem töltheti be az elnöki posztot. Mivel én vagyok az egyetlen férfi tagja a tanácsnak, találj ki, ki jön hozzám vacsorára ma este! — Hátradőlt a bőrszékében. — Szükségük van rám.

— Szent... ég!

— Hát igen, ha elég idős vagy, majdnem mindent láttál már. Mondd meg a főnöködnek, hogy nagy öröömre szolgál, hogy üzletelhetek vele.

— Megmondom. Naná, hogy meg. És figyelj, köszönöm még egyszer ezt. És mindent. — Phury az ajtóhoz sétált. — Ha szükségem van rám, csak hívj!

Rehvenge meghajtotta egyszer a fejét.

— Hívni foglak, vámpír. A bűnfalók mindig behajtják a szívességet.

Phury lassan elmosolyodott.

— A helyes kifejezés a manipulátor.

Amikor kilépett az irodából, Rehv kissé gonosz nevetése úgy visszhangzott a falak közt, mint egy mennydörgés.

Phury a testvériség háza előtt bukkant elő a semmiből, és megigazította a ruháját. Attól, hogy szeretett volna jó benyomást kelteni, úgy érezte magát, mint aki már nem lakik itt többé.

Amiben azért volt némi igazság, mivel gondolatban már másik cím volt beprogramozva az agyába.

Nagyon különös érzés volt fellépkedni a lépcsőn a bejárati ajtóig, majd belépni az előtérbe, és becsengetni a videokamera előtt, mint egy idegen. Fritz is hasonlóképpen meglepődött, amikor kinyitotta az ajtót.

— Uram?

— Megmondanád Wrath-nak, hogy itt vagyok, és szeretnék beszélni vele?

— Természetesen. — A hűséges meghajolt, és sietős léptekkel felment a nagy lépcsőn.

Miközben várakozott, Phury körülnézett az előcsarnokban, és arra gondolt, hogy a testvére, Dárius hogy építette fel ezt a házat... mennyi évvel azelőtt.

Wrath megjelent a lépcső tetején, az arcán óvatos kifejezés tükröződött.

— Üdv!

— Üdv! — Phury üdvözlésként felemelte a kezét. — Felmehetek egy pár percre?

— Persze.

Lassan fellépkedett a lépcsőn. Minél közelebb ért a szobájához, a bőre annál jobban elkezdett bizseregni, mert eszébe jutott az a sok vörös füstű cigaretta, amit ott szívott el. Énje egy része olyan elkeseredetten vágyott rá, hogy úgy érezte, majd' meghal egy slukkért, a feje pedig lüktetni kezdett.

Wrath hangja keményen csengett.

— Nézd, ha a kábítószeredért jöttél...

Phury felemelte a kezét, és rekedt hangon azt felelte.

— Nem azért. Nem intézhetnénk ezt zárt ajtók mögött?

— Rendben.

Miután becsukódott mögöttük a dolgozószoba ajtaja, Phury minden erejével megpróbált nem tudomást venni gyötrő vágyakozásáról, és inkább elkezdett beszélni. Nem volt benne biztos, mi jött ki először a száján. Nemző. Cormia. Őrző. Jövő. Kiválasztott. Testvérek. Változás.

Változás.

Változás.

Amikor a mondanivalója végére ért, rájött, hogy Wrath egy szót sem szólt közben.

— Szóval, jelenleg így áll a helyzet — tette hozzá. — Már elmondtam a kiválasztottaknak is, és közöltem velük, hogy szerzek ideát egy helyet, ahová jöhetnek.

— És az hol lesz?

— Rehv birtokán az Adirondack-hegységben, északon.

— Igazán?

— Igen. Ott biztonságban leszünk. Nem túl forgalmas, és nincs sok ember a környéken. Ott könnyebben meg tudom védeni azokat, akik átjönnek a szentélyből. Az a fontos, hogy ez az egész fokozatosan történjen. Néhányan már szeretnének idelátogatni, hogy felfedezzék ezt a világot és tanuljanak. Cormia meg én segíteni fogunk nekik beilleszkedni annyira, amennyire szeretnének. De minden csakis önkéntes alapon történik. Ők döntenek a sorsukról.

— És az Őrző mindebbe beleegyezett?

— Igen. Persze a dolognak az az oldala, amely a testvériséget érinti, rád van bízva.

Wrath megrázta a fejét és felállt.

Phury bólintott, és egyáltalán nem hibáztatta a királyt, amiért kételkedett a tervben. Elvégre mondott és ígért már ő sok mindent azelőtt. Most is csak remélni tudta, hogy végre tetteikkel is bizonyíthat.

— Nos, szóval, ahogy már mondtam, ez tőled függ...

Wrath odalépett elé, és kezét nyújtott neki.

— Mindenben mellettetek állok. Ha bármire szükségetek van a kiválasztottak számára ezen az oldalon, megkapjátok. Bármit.

Phury csak nézett a nagylelkű ajánlat hallatán. Kezet fogott Wrath-szal, és rekedt hangon azt mondta:

— Köszönöm.

A király elmosolyodott.

— Mindent megadok nektek, ami kell.

— Most még nincs semmi... — Phury a homlokát ráncolta, és a király íróasztalára pillantott. — Hhm... vagyis... használhatnám egy kicsit a számítógépedet?

— Természetesen. És ha majd végeztél, megosztok veled egy jó hírt. Vagyis inkább többé-kevésbé jó hírt.

— Mit?

Wrath az ajtó felé biccentett a fejével.

— Tohr visszatért. Phurynek elszorult a torka.

— Életben van?

— Fogjuk rá... Fogjuk rá. De itthon van. És megpróbáljuk itt is tartani.

53. FEJEZET

John Matthew a Zero Sum VIP-termében ült a testvériség asztalánál, és tökrészeg volt. Abszolúte, totálisan tajtrészeg.

Miután felhajtotta a ki tudja hányadik sört, amelyet mindössze öt perce rendelt, kért egy energiatallal kevert Jägermeistert.

Quinn és Blay, a javukra legyen mondva, egy árva szót sem szóltak.

Nehéz volt megmondani, mi készítette Johnt arra, hogy egymás után hajtsa fel az italokat. Az egyetlen ésszerű magyarázat, amelyhez mindig elérkezett, az volt, hogy az idegei rojtosra koptak. Otthon hagyta Tohrt a házban, ahol úgy aludt az ágyban, mintha koporsóban feküdne, és miközben nagyon örült annak, hogy újra együtt lehetnek, tudta, hogy fogadott apja nem a saját akaratából van otthon.

Képtelen lett volna újra elveszíteni.

Aztán még ott volt az a bizarr találkozás is Lashsel, valamint az a többé-kevésbé biztosra vehető tény, hogy lassan kezdte elveszíteni az eszét.

Amikor a pincérnő visszatért az itallal, Quinn azt mondta:

— A barátom kér még egy korsó sört. Szeretlek, mutogatta John.

— Akkor bezzeg utálni fogsz mindkettőnket, amikor hazamész és úgy hánysz, mint a lagzis kutya. De inkább maradjunk most csak a jelenben, rendicsek?

Tőlem, oké, felelte John. Felhajtotta a következő kupicát is, de nem érezte, hogy égetné a torkát, vagy felforrósítaná a gyomrát. Na persze, az erdőtűzben sem lehet észrevenni egy apró öngyújtó lángját.

Quinn-nek igaza volt. Valószínűleg hányni fog. Ami azt illeti...

Tántorogva felállt.

— Ó, a francba, máris? — kérdezte Quinn, és ő is talpra ugrott. Egyedül megyek.

Quinn a nyakában lévő láncra mutatott.

— Többé már nem.

John ököllel az asztalra csapott, előre hajolt, és kivillantotta a szemfogát.

— Mi van veled? — sziszegte Quinn, miközben Blay idegesen nézegetett a szomszédos asztalok felé. — Mi a francot képzelsz? Egyedül megyek!

Quinn úgy nézett a szemébe, mint aki ellenkezni akar, de aztán visszaült a helyére.

— Jól van. Ahogy akarod. Csak ne mutogasd a fogad! John tántorogva elsétált tőlük, és közben azon csodálkozott, miért nem veszi észre senki a klubban, hogy a padló úgy hullámzik, mint egy elvarázsolt kastély. Mielőtt odaért a hátsó mosdókhoz, meggondolta magát, éles kanyart vett, és a bársonyzinóron át kiosont a VIP-teremből.

A másik oldalon egy elefánt kecsességével vágott át a táncolók között. Félrelökött embereket, nekiütközött a falnak, előrebukott, majd hátratántorodott, hogy ne essen orra. Felment a lépcsőn a félemeletre, és befordult a férfi mosdóba.

Két férfi állt a piszoárnál, egy másik pedig a mosdókagylóknál. John egyikükre sem nézett, amikor hátrament a vécéfülkéhez. Benyitott a legutolsóba, ami mozgássérülteknek volt kialakítva, de lelkiismeret-furdalása lett, és inkább nem ment be. Helyette az utolsó előtti helyiséget választotta. Amikor bezárta az ajtót, a gyomra felbolydult, és úgy kavargott, mint egy lottószámokkal teli gömb, amikor megforgatják.

A francba! Miért nem ment a privátmosdókba a VIP-terem hátsó részében? Komolyan azt akarja, hogy ez a három fajankó fültanúja legyen annak, hogy kihányja a belét?

Az isten... verje meg! Tényleg totál részeg volt.

Ezzel a felismeréssel megfordult, és belenézett a vécékagylóba. Fekete volt, mint szinte minden a Zero Sumban, de tudta, hogy tiszta. Rehv mindig is ügyelt arra, hogy tiszta legyen a klub.

Nos, leszámítva a prostikat. Meg a kábítószereket. És a bukmékereket.

Na jó, szóval higiéniai szempontból volt tiszta, nem pedig a büntető törvénykönyv szerint.

John hátrahajtotta a fejét, és a fémajtónak támasztotta, majd behunyta a szemét, és rádöbrent az ivásának valódi okára.

Mitől lesz valaki igazi férfi? A harctól? Attól, hogy mennyit tud kinyomni fekve? Vagy hogy meg tud-e bosszulni valamit?

Esetleg attól, hogy képes-e uralkodni az érzésein, miközben az egész világ úgy forog körülötte, mint egy ringlispíl? Netán attól, hogy mer-e szeretni valakit, miközben tudja, hogy az illető lehet, hogy örökre kisétál az életéből?

Vagy a szextől?

Na jó, nagyon rossz ötlet volt behunyni a szemét. Meg elkezdni gondolkozni. Kinyitotta a szemét, és a fekete mennyezetre bámult, amelyben a süllyesztett spotlángok úgy ragyogtak, mint csillagok az égen.

A víz elzáródott a mosdókagylónál. Két piszoárt lehúztak. A klubba vezető ajtó kinyílt, majd becsukódott. Aztán még egyszer kinyílt, és ismét becsukódott.

Néhány fülkével arrébb szipákoló hang hallatszott. Aztán még egy. Majd egy mély lélegzetet vétel, és egy aahhhhhhhh. Léptek. Csobogó víz. Eszelős nevetés. Egy újabb ajtónyitás és csukódás.

Egyedül volt. Végre egyedül. Csak hogy nem fog sokáig tartani, mert valaki úgyis mindjárt bejön.

Lenézett a fekete vécékagylóra, és sürgette a gyomrát, hogy lásson már neki a dolognak, ha nem akarja magát kellemetlen helyzetbe hozni.

Nyilvánvalóan nem hatotta meg ez az érv. Vagy talán mégis... igen? Nem. A francba...

Csak bámulta a vécét, és arra várt, hogy a garatreflexe végre döntse már el, hogy mit is akar, amikor hirtelen megfélelkezett a gyomráról és minden másról, mert rádöbbsent, hogy hol van.

Egy vécében született. Olyan helyen látta meg a napvilágot, ahol az emberek hánytak, ha túl sokat ittak... és magatehetetlen csecsemőként egy olyan anya védelmére szorult, akit soha nem ismert, és egy olyan apáéra, aki soha nem ismerte őt.

Ha Tohr újra elhagyja...

Megfordult, és alig bírta kinyitni a reteszt az ajtón, hogy kimenjen. Egyre nagyobb rémülettel markolta és rángatta a fekete szerkezetet,

mire végül sikerült kinyitnia. Kiment a fürkéből, és a mosdó bejáratához szaladt. De nem jutott el odáig.

Mind a hat réz mosdókagyló felett aranykeretes tükör volt a falra szerelve.

John mély lélegzetet vett, majd megcélozta azt, amelyik a legközelebb volt az ajtóhoz és elé lépett. Eletében először rápillantott felnőtt arcára.

A szeme ugyanolyan volt... pontosan olyan kék és olyan formájú, mint régen. Ezenkívül azonban semmi mást nem ismert fel magán: a markáns, szögletes állkapcsot, vastag nyakát, széles homlokát. A szeme viszont az övé volt.

Feltételezhetően.

Ki vagyok én? — kérdezte a tükörképétől. Felhúzta az ajkát a fogsoráról, és közelebb hajolt a tükörhöz, hogy megnézze a szemfogát.

— Azt ne mondd, hogy még sosem láttad!

John megpördült. Xhex állt belülről az ajtónak dőlve, amivel hatásosan bezárta magukat a mosdóba.

Ugyanazt a ruhát viselte, amit mindig, a fiú viszont úgy nézett rá, mintha még sosem látta volna rajta a bőrnadrágot és a szűk, fekete izompólót.

— Láttam, hogy bejöttél ide, és gondoltam, megnézem, minden rendben van-e. — Acélszürke szeme meg sem rebbent, miközben a fiút nézte, és John biztos volt benne, hogy nincs a világon olyan dolog, amelytől valaha is meginogna. Ennek a nőnek olyan volt a tekintete, mint egy szoboré. Egyenes és rendíthetetlen.

Mint egy elképesztően szexis szoboré.

Meg akarlak kefélni, formálta a szájával, és az sem érdekelte, hogy bolondot csinál magából.

— Valóban?

Ezek szerint le tudta olvasni a szájáról. Vagy talán a farkakhoz értett nagyon, mert isten bocsássa meg, Johné már állt, és lelkesen integetett a nadrágjában.

Igen.

— Sok nő van itt a klubban. De belőled csak egy.

— Azt hiszem, jobban járnál velük.

Én pedig azt hiszem, hogy te járnál jobban velem.

Nem érdekelte, honnan szerezte a bátorságot. Akár isten adománya volt, akár az alkoholtól kapta, úgy döntött, kihasználja.

Nem csak hiszem, biztos vagyok benne.

Ekkor John a két hüvelykujját szándékosan beleakasztotta a derékszíjába, és lassan feljebb húzta magán. Ágaskodó férfiassága ettől olyan egyértelműen kirajzolódott a nadrágban, mint alvó test a takaró alatt. Xhex tekintete lefelé vándorolt, és John pontosan tudta, mit lát: kétméteres magasságához viszonyítva a szerszáma ernyedtt állapotban is méretes volt, megkeményedve azonban egyenesen hatalmas.

Nocsak, a rendíthetetlen szobortekintet mégsem any-nyira rendíthetetlen? — gondolta magában, amikor látta, hogy a nő szeme nem tér vissza az arcára, sőt mi több, alig észrevehető módon felcsillan.

Most, ahogy Xhex őt bámulta, és szikrázott közöttük a levegő, John már nem a múltban volt. Most csak a jelent érzékelte. Itt ezt a mosdót, ahol be voltak zárva együtt, és ahol a nő majd megengedi neki, hogy megízlelje ott lent, aztán megdugja, miközben mind a ketten állnak.

Xhex ajka szétnyílt, John pedig úgy várta a válaszát, mint a messiást.

A biztonsági főnök azonban hirtelen a fülében lévő adóvevőhöz kapta a kezét, és összevonta a szemöldökét.

— A francba! Mennem kell.

John kivett egy papírtörülközöt a fali adagolóból, előhúzta a tollát a zsebéből, és egy merész üzenetet firkantott rá. Mielőtt Xhex kiment volna a mosdóból, John odament hozzá, és a markába nyomta a papírt.

Xhex lenézett a kezére.

— Most olvassam el vagy később? Később, formálta John a szájával.

Amikor kinyitotta a vécéajtót és kilépett, már sokkal józanabbnak érezte magát, és egy magabiztos, „én-va-gyok-a-király" mosoly terült szét az arcán.

* * *

Lash újra megjelent a szülei házában előcsarnokában, és egy ideig mozdulatlanul állt, mert úgy érezte magát, mintha a teste két zsírpapír közé lenne betéve, mint egy szép falevél, amelyet mesterségesen összepréselnek, ráadásul nem kis fájdalom kíséretében.

Ránézett a kezére. Begömbölyöztette az ujjait, aztán megmozgatta a nyakát.

Elkezdődtek az órák az apjával. Mostantól rendszeresen fognak találkozni, Lash azonban örömmel várta, hogy tanulhasson tőle.

A kezét ökölbe szorította, majd kinyitotta, és fejben sorra vette a trükköket, amelyeket megtanult. A trükköket, amelyek... igazából nem is trükkök voltak. Nem, egyáltalán nem. Valóságos szörnyeteg lett belőle. Egy szörny, aki még csak most jön rá, milyen hasznosak is a pikkelyek a hátán, a tűz a torkában és a tüskék a farka végén.

Kicsit olyan érzés volt, mint az átváltozása után. Rá kellett jönnie, ki is ő valójában, és hogyan működik a teste.

Szerencsére az Omega segítséget nyújtott hozzá. Mint egy rendes szülő.

Amikor már képesnek érezte magát, Lash odafordította a fejét a lépcső felé, és felnézett arra a helyre, ahol John állt.

Milyen jó volt újra látni az ellenséget! Szabályszerűen szívmengető érzés.

Ideje volt végre megcímezni és szétküldeni a bosszúállás virtuális kártyáit, és tudomására hozni az illetőnek, hogy valaki a nyomában van, és bosszút forral ellene.

Megállt, óvatosan körbefordult és szétnézett. Pillantása végigsiklott a bejárati ajtó melletti sarokban lévő régi ingaórán, az olajfestményeken és a több generációs családi gyűjteményen, amelyet éveken át gondosan őriztek.

Aztán az ebédlő felé nézett.

Az ásó a garázsban van, jutott eszébe.

Kettő valóban ott állt a falhoz támasztva a felakasztott kerti szerszámok mellett. Annak az ásónak, amelyiket választotta, fából készült a nyele és nagy, széles, piros feje volt.

Amikor kilépett a garázsból, meglepődve látta, hogy még mindig éjszaka van. Az apjával eltöltött idő hosszú óráknak tűnt. Hacsak ez már nem a másnap éjszaka volt. Vagy az azutáni.

Lash a ház melletti kertbe ment, és kiválasztott egy helyet a tölgyfa alatt, amelynek ágai a dolgozószoba széles ablakai felett árnyékoltak. Miközben ásott, a tekintete az ablakra tévedt, és azon túl be a szobába. A kanapé még mindig véres volt. Milyen nevetséges észrevétel! Miért, talán azt gondolta, hogy majd elpárolog a vér a selyemszálak közül?

Kiásott egy két méter hosszú, több mint egy méter széles és másfél méter mély sírhelyet.

A kiásott földmennyiség több volt, mint gondolta, és olyan szagú, mint a fű eső után: pézsmailatú és édes. Bár lehet, hogy az édes rész belőle jött.

A látóhatáron megjelenő fény láttán kidobta az ásót a gödörből, és ő is kimászott. Sietnie kellett, mert végezni akart, mielőtt felkelt a nap. Az apja holttestét tette bele először a sírba. Majd az anyját. Úgy fordította őket, hogy kanálszerűen egymáshoz simuljanak. Az apja ölelte át az anyját hátulról.

Lenézett rájuk.

Magát is meglepte, hogy úgy érezte, ezt meg kell tennie, mielőtt idehív egy csapatot, hogy kiürítsék a helyet. Ez a két személy volt a szülője élete első szakaszában, és hiába mondogatta magának, hogy nem számítanak neki, nem volt igaz. Nem tudta volna elviselni, hogy az alantasok megszenstségtelenítsék rothadó hulláikat. A házat viszont? Minden további nélkül, hiszen így volt szokás. De a testüket nem hagyhatta.

Amikor a nap kezdett felemelkedni, és a sugarai átszűrődtek a tölgyfalevelek között, telefonált egyet, majd visszalapátolta a földet a gödörbe.

Szenséséges isten! — gondolta, amikor befejezte. Valóban úgy nézett ki, mint egy sír, mivel a teteje domborúan kiemelkedett a földből.

Épp a garázsba vitte vissza az ásót, amikor az első autó lefékezett a bejárat előtt. Két alantas szállt ki belőle, majd egy második kocsis is

rákanyarodott a kocsifeljáróra, nyomában egy Ford F-150-essel és egy furgonnal.

A sok gyilkos együtt olyan édes illatot árasztott, mint egy hintőporüzem, miközben besétáltak a szülei házába.

Egy nagy költöztető teherautó volt az utolsó, amelyet Mr. D vezetett.

Amikor a főalantas átvette az irányítást, és elkezdődött a ház kifosztása, Lash felment az emeletre, és lezuhanyozott a régi fürdőszobájában. Törülközés közben odament a régi gardrób szobájához. Ruhák... ruhák... valahogy nem érezte megfelelőnek azokat a holmikát, amelyeket mostanában viselt, ezért leakasztott egy elegáns öltönyt a fogasról.

Az egyhangú, minden divatot nélkülöző, katonás stílusnak egyszer s mindenkorra véget vet. Többé már nem a testvériség gyakorló diákja volt.

Egy szexis vadállatnak érezte magát, ezért odament a komódhoz, kinyitotta az ékszeres dobozát, és...

Hol a francban van az órája? A gyémántberakásos karóra?

. Mi a fene...

Körülnézett és beleszagolt a szoba levegőjébe. Aztán kékre váltotta a látómezejét, ahogy az apja tanította neki, hogy azoknak az ujjlenyomata, akik itt jártak és hozzányúltak valamihez, rózsaszínben világítson.

Friss, jellegtelen lenyomatokat látott a komódon, amelyek élénkebbek voltak, mint az övé, amelyet napokkal korábban hagyott rajta. Újra beleszagolt a levegőbe. John... John és Quinn voltak itt... és a két nyomorult gazember egyike elvitte az átkozott óráját!

Dühösen felkapta a vadászkését az íróasztalról, és egy hangos üvöltéssel átrohant a szobán, majd a kést beledöfte az ágyon lévő egyik fekete párnába.

Mr. D jelent meg az ajtóban.

— Uram? Van valami...

Lash megpördült, majd a fickóra szegezte a mutatóujját, de nem azért, hogy nyomatékokot adjon a szavainak, hanem mert egy újabb trükköt akart alkalmazni rajta, amit az apja tanított neki.

Aztán mély lélegzetet vett, leengedte a karját, és lesimította az öltönyét.

— Csináljon nekem... — Muszáj volt lenyelnie a dühét. — Csináljon nekem reggelit! Az üvegfalú nappaliban fogyasztom majd el, nem az ebédlőben.

Mr. D kiment. Körülbelül tíz perc múlva, amikor Lash már nem látott duplán a méregtől, lement a földszintre, és leült az ínycsiklandó sült szalonna, tojás, pirítós, lekvár és narancslé mellé.

Mr. D nyilvánvalóan friss narancsból facsarta a narancslevet, és figyelembe véve, hogy milyen finom volt, ez már önmagában is igazolta azt a döntését, hogy nem sokkal korábban nem robbantotta ki a gazembert a bakancsából.

A többi gyilkos a nappali bejáratához gyűlt, és úgy bámulták Lasht, miközben evett, mintha csodát látnának.

Amikor belekortyolt a kávéjába, az egyikük megkérdezte.

— Mi a franc maga?

Erre ő komótosan megtörölte a száját a szalvétával, majd levette a zakóját. Amikor felállt, kigombolta halvány rózsaszínű ingét.

— Én vagyok a kibaszott királyotok!

Azzal széthúzta az ingét, és a gondolatának erejével szétnyitotta a mellkasát a szegycsontja mentén. Miután a bordái félrehúzódtak, kivillantotta a szemfogát, és láthatóvá vált fekete, dobogó szíve.

Az alantasok egy emberként ugrottak hátra. Az egyikük még keresztet is vetett. A hülyéje.

Lash nyugodtan összezárta a mellkasát, begombolta az ingét és leült.

— Kérek még kávé, Mr. D.

A cowboy néhányszor ostobán pislogott, és tisztára úgy nézett ki, mint egy birka, amely egy bonyolult matematikai feladvánnyal került szembe.

— Igenis... igenis, uram.

Lash felemelte a csészéjét és a fehér arcokra nézett.

— Isten hozta önöket a jövőben, uraim! Most viszont takarodjanak innen és lássanak munkához, mert a földszintet kifosztva akarom látni, mielőtt fél tizenegykor megérkezik a postás!

54. fejezet

A Kelet-Caldwelli Művelődési Központ a Caldie Pizzéria és Mexikói Étterem, valamint a Caldwelli Tenisz Akadémia között foglalt helyet a Baxter sugárúton. Az épület hatalmas tanyaház volt, amelyet még akkoriban építettek, amikor a környéken kukoricát termesztettek. Elöl volt egy szép kert, egy zászlórúd, hátul pedig néhány hinta.

Phury az épület mögött bukkant elő a semmiből, és csak arra tudott gondolni, hogy rögtön el is megy. Ránézett az órájára. Tíz perc.

Na jó, tíz percig hajlandó maradni.

Istenem mennyire vágyott egy vörös füstű cigarettára! A szíve majd kiugrott a helyéből, a tenyere nedves volt az izzadtságtól, a bőre pedig úgy viszketett, hogy majd' megbolondult tőle.

Hogy elterelje a gondolatait a testéről, végignézett a parkolón. Húsz autó állt benne, teljesen változatos formájú és márkájú járművek. Voltak terepjárók, Toyoták, egy lenyitható tetejű Saab, egy rózsaszín Volkswagen Bogár, három kisebb furgon és egy Mini Cooper.

Phury zsebre tette a kezét, és a fűvön odasétált a járdához, amely végigfutott az épület körül. Amikor odaért a parkoló és a koci feljáró betonozott területére, az alumínium előtető alatti szárnyas ajtó felé vette az irányt.

Bent az épületben kókuszillatot érzett. Biztosan ilyen tisztítószerrel mosták fel a linóleumot.

Amikor már komolyan fontolgatta, hogy hazamegy, egy ember lépett ki az egyik helyiségből. Mögötte hal-kan egy vécé öblítésének hangja hallatszott, és becsukó-dott a „FÉRFIAK” feliratú ajtó.

— Maga is a gyűlésre jött? — kérdezte a férfi, miköz-ben egy papírtörölővel törölgette a kezét. Kedves barna szeme volt, mint egy kutyának. A kabát, amit viselt, a nyárhoz képest kissé melegnek tűnt, a nyakkendője azonban szépen meg volt kötve.

— Nem is tudom.

— Nos, ha oda indult, akkor lent találja az alagsor-ban. — Olyan kedves és természetes volt széles mosolya, hogy Phury majdnem viszonzta, de szerencsére még időben eszébe jutott a két faj közötti dentális külön-b-ség. — Én is odamegyek, jöhet velem, ha akar. Bár, ha jobban szeretne még egy kicsit várni, az is rendben van.

Phury lenézett a férfi kezére. Még mindig törölgette, ide-oda húzogatta rajta a papírtörölőt.

— Ideges vagyok — mondta a másik. — Izzad a te-nyerem. Phury kicsit elmosolyodott.

— Tudja mit... azt hiszem, magával tartok.

— Remek. A nevem Jonathan.

— Én pedig Ph-Patrick vagyok.

Phury örült, hogy nem fogtak kezét. Nála nem volt papírtörölő, a zsebében pedig csak még nedvesebb lett amúgy is izzadt tenyere.

A művelődési központ alagsorának betonfala krém-színűre volt meszelve, a padlót nagy kopásállóságú, bar-na padlószőnyeg borította, az alacsony mennyezeten pedig neonfényű lámpák szolgáltatták a világosságot. A nagy sugarú körben elrendezett több mint harminc szék legtöbbször már ült valaki, és amikor Jonathan el-indult egy olyan felé, amely középen állt, Phury búcsút intett felé a fejével, és elfoglalta az ajtóhoz legközelebb esőt.

— Kilenc óra van — szólalt meg egy rövid, fekete ha-jú nő. Felállt, majd egy papírlapról felolvasta a következőket: „Minden, ami itt elhangzik, köztünk marad. Amikor valaki beszél, nincs beszélgetés, suttogás, meg-jegyzés...”

Phury nem figyelt a továbbiakra, mert teljesen lefog-lalta az, hogy szemügyre vegye a többieket. Senki sem viselt olyan drága ruhát, mint

ő, és mindannyian em-berek voltak. Mindegyikük. Az életkoruk húsz és negyven között változott, valószínűleg, mert ez volt az a korosztály, amely dolgozott vagy iskolába járt.

Ahogy az arcokat figyelte, próbálta megállapítani, ki mit csinált, hogy ide jutott, ebbe a kókuszillatú, rideg alagsorba, egy műanyag székre. Úgy érezte, nem tartozik ide. Ezek nem az ő társai, de nem azért, mert nem volt hosszú szemfoguk és ki tudtak menni a napfényre.

Mégis ott maradt, mert nem volt hová mennie, és arra gondolt, vajon vannak-e közöttük olyanok, akikről ugyanez elmondható.

— Ez egy beszélgetős csoportfoglalkozás — közölte a nő —, és ma este Jonathan fog nekünk mesélni.

Jonathan felállt. A kezében még mindig ott volt a papírtörő maradványa, amellyel szorgalmasan dörzsölgette a tenyerét, habár most már leginkább csak egy vékony szivarra hasonlított.

— Sziasztok! A nevem Jonathan. — A többiek egyszerre köszöntötték. — Kábítószerfüggő vagyok. Én... hhm... kokaint használtam egy évtizeden át, és minde-nemet elvesztettem. Kétszer voltam börtönben. Csődbe mentem. Elvesztettem a házam. A feleségem... hhm, szóval, elvált tőlem, elköltözött az államból, és elvitte magával a lányomat is. Ezek után kirúgtak a fizikatanári állásomból, mivel már csak az anyagnak éltem.

— Tavaly augusztus óta tiszta vagyok. Bár azért... még mindig gondolok a kábítószerre. Jelenleg egy átmeneti szálláson lakom, mert túl vagyok a rehabon, és kaptam egy új állást. Két hete kezdtem. Egy börtönben tanítok. Tulajdonképpen abban, ahol én is ültem.

Ma-tematikát. Igen, matematikát. — Jonathan megköszöri-te a torkát. — Nos... egy évvel ezelőtt egy éjszaka... szó-val, egy évvel ezelőtt egy éjszaka a belvárosban voltam egy sikátorban. Éppen anyagot vettem egy dílertől, de megleptek minket. Nem, nem a zsaruk. Azok a fickók, akiknek a területén voltunk. Kaptam egy golyót az ol-dalamba meg a combomba. Én...

Jonathan megint megköszöri-te a torkát.

— Ahogy ott feküdtem véresen, éreztem, hogy a ka-romat megmozdítja valaki. A lövöldöző levette a kabá-tomat, elvette a tárcám, az órámat, aztán fejbe vágott a pisztolyával. Őszintén szólva... nem is kellene most: itt lennem. — A többiek helyeslően dörmögtek. — Azért kezdtem ilyen gyűlésekre járni, mert nem volt hová mennem. Most viszont már azért jövök ide, mert job-ban

vágyom arra, hogy itt legyek, mint arra, hogy be legyek löve. Néha... igen, vannak időszakok, amikor csak egy hajszál választ el tőle, ezért nem nézek nagyon előre a jövőbe, csak a következő kedd este kilenc óráig, amikor itt leszek. Igen, hát ez az, ahonnan indultam, és ahová jutottam. Jonathan ezzel leült.

Phury arra várt, hogy a többiek kérdésekkel és megjegyzésekkel fogják bombázni, de ehelyett valaki más állt fel.

— Sziasztok, a nevem Ellis...

És ez így ment sorban. Egymás után mondták el a történeteiket.

A falon lévő óra szerinti kilenc óra ötvenhárom perckor, a fekete hajú nő felállt, és azt mondta:

— Most pedig mondjuk el közösen a lelki béke főhászát!

Phury felállt a többiekkel, és megdöbbsent, amikor valaki megfogta a kezét.

Szerencsére a tenyere már nem volt izzadt.

Nem tudta, hogy sikerülni fog-e neki. A varázsló nagyon régóta volt már vele, úgy ismerte, mint egy testvért. Annyit azonban biztosan tudott, hogy jövő héten kilenc órakor itt lesz újra.

Együtt ment ki a többiekkel, és amikor odakint megcsapta az éjszakai levegő, majdnem felnyögött, annyira erősen rátört a cigaretta utáni vágy.

Az emberek a kocsijukhoz mentek. Felkapcsolódtak a fényszórók, felbőgtek a motorok, ő pedig beleült az egyik hintába, a lábát a kitaposott földdarabra helyezte, és a kezével a térdére támaszkodott. Egy pillanatig úgy érezte, hogy valaki figyeli. Persze lehet, hogy az üldözési mánia is csak a gyógyulás egyik velejárója volt, a fene se tudta.

Körülbelül tíz perc múlva keresett egy sötét helyet, és láthatatlanná válva Rehv északon lévő birtokára ment.

Amikor az Adirondack-hegységben előbukkant a ház mögött a semmiből, az első dolog, amit észrevett, egy alak volt a dolgozószoba eltolható üvegajtájánál.

Cormia rá várt.

A lány kilépett a házból, halkán visszatolta az ajtót, és a karját összefonta a mellkasán, hogy felmelegítse magát. Az a vastag ír kardigán, amit viselt, Phuryé volt, a testre simuló nadrágot pedig Bellától kapta kölcsön. A haja kibontva omlott le a hátán, és leért

egészen a csípőjéig. A ház rombusz alakú ablakaiból kiszűrődő fényben úgy ragyogott, mintha aranyból lenne.

— Szia! — mondta a férfinak.

— Szia!

Phury a füves pázsiton odasétált a köteraszhoz.

— Fázol?

— Egy kicsit.

— Akkor jó, mert ez azt jelenti, hogy felmelegíthetlek. — Kitérte a karját, Cormia pedig odalépett hozzá. Még a pulóver vastag anyagán keresztül is érezte meleg testét, ahogy hozzásimult. — Köszönöm, hogy nem kérdezted meg, hogy ment. Még mindig próbálom... őszintén szólva, nem is tudom, mit mondjak.

Cormia keze a férfi derekáról felsiklott a vállára.

— Majd beszélsz róla, ha készen állsz.

— Vissza fogok menni.

— Az jó.

Összeölelkezve álltak a hűvös éjszakában, de nem érezték a hideget. Egyáltalán nem.

Phury odahajolt a füléhez, és azt lehelte.

— Benned akarok lenni.

— Igeeeeeen... — felelte a lány, hosszan elnyújtva a szót.

Odabent nem lettek volna egyedül, itt kint a ház árnyékában azonban senki nem zavarta őket. Phury még beljebb toltá Cormiát az árnyékba, majd a pulóvere alá csúsztatta a kezét, és megsimogatta fele meztelen bőrét. Cormia teste meleg volt és életteli teli, bőre sima és bársonyos. Úgy mozdult, hogy belesimuljon az érintésbe.

— A felső rajtad maradhat — súgta Phury —, a nadrágnak viszont mennie kell.

Beleakasztotta a hüvelykujját a nadrág derekába, és letolta a bokájáig, majd a lány kilépett belőle.

— Nem fázol, ugye? — kérdezte, bár az illat, ami megcsapta az orrát, megadta a választ.

— Egyáltalán nem.

A ház fala kőből volt, de Phury úgy gondolta, hogy a vastag pulóver elég puha lesz a vállánál.

— Dőlj hátra!

Amikor Cormia megtette, Phury még az egyik kezét is a dereka mögé tette, hogy még kényelmesebb legyen neki, és közben a szabad

kezével megtalálta a mellét. Lassan és mélyen megcsókolta. Cormia viszonzta a csókot, és bár a mozdulat ismerős volt, mégis titokzatosnak hatott. De hiszen erről szólt a szeretkezés is, nem igaz? Mostanra már kívül-belül megismerték egymást. A férfinak nem volt olyan része, amelyet Cormia így vagy úgy ne érintett volna meg, vagy ne fogadott volna magába. Mégis minden szeretkezés olyan csodálatos élményt jelentett, mintha az lett volna az első.

Cormia ugyanaz volt, mégis mindig valahogy új.

Most pedig bölcsen átlátta, miről is van szó. Tudta, hogy Phurynek szüksége van arra az érzésre, hogy ő irányít, hogy ő a főnök. Ebben a pillanatban szeretett volna valami olyasmit tenni, ami jó és szép, még hozzá nagyon jól, mert a gyűlés után folyton az a sok visszaütő dolog kavargott a fejében, amit önmaga és a többiek ellen elkövetett. És majdnem Cormia ellen is.

Phury lágyan és érzékenyen csókolta, a nyelve ki-be járt a szájában, a kezével a mellét simogatta, és az izgatásnak hamar meg is lett az eredménye. A hímvesszője vadul lüktetve majdnem kiszakította a nadrágja elejét. A lány elolvadt az érintésétől, a teste felforrósodott és nedves lett.

Phury keze lejjebb vándorolt.

— Azt hiszem, tennünk kellene róla, hogy meg ne fázz.

— Akkor... tegyél! — nyögte Cormia, és a fejét oldalra biccentette. Phury nem volt biztos benne, hogy szándékosan kínálna-e fel neki a nyakát, a szemfogát azonban nem érdekelte. Azon nyomban felkészült a behatolásra, megnyúlt a felső fogsorában, és éhesen kész volt megszerezni, amire vágyott.

Phury a lába közé nyúlt, az ott talált nedvességtől megroggyant a térde. Lassan akarta csinálni, ezek után azonban nem tudta visszafogni magát.

— Ó, Cormia! — nyögte, és mindkét kezével a fenéke alá nyúlt, hogy megemelje. A teste szélesre tárta a lány lábát, amikor közé lépett. — Gombold ki a nadrágomat... Szabadíts ki!

Miközben a kötődés illata vadul áradt a testéből, a hímvesszője sikamlós, mégis erőteljes mozdulattal összekapcsolta őket. Cormia hátravetette a fejét, miközben Phury felemelve tartotta, és ki-be csúsztatta a testében. Aztán érezte, hogy egy csodálatosan összehangolt mozdulattal a nyakába is beleharap.

Amikor a szemfoga felsértette a nyaka finom bőrét, Cormia erősebben szorította a vállát, és marokra fogta az ingét.

— Szeretlek...

Phury egy másodpercre mozdulatlaná dermedt.

Ez a pillanat csodálatosan kristálytisza volt számára. Mindent tökéletesen valóságosnak érzett: a lány súlyát a tenyerében, a hüvelyét a vesszője körül, a nyakát a szája alatt, az illatukat, amely összekeveredett, az erdő illatát és a hűvös, éjszakai levegőt. Pontosan érezte az egyensúly eloszlását az igazi és a múltába között, és azt is, ahogy a lány összegyúrta az ingét, amikor megmarokolta. Tudta, hogy feszül egymásnak a testük, miközben ki-be jár benne, milyen vadul dobol a vér az ereikben, és hogy sodródnak egyre feljebb a gyönyör hullámain.

Legtisztábban azonban az egymás iránti szerelmüket érezte.

Nem emlékezett, hogy valaha látott-e vagy érzett-e már valamit is ennyire kristálytisztán, ilyen valóságosan.

Ez volt a gyógyulás ajándéka, gondolta. A képesség, hogy itt lehet ebben a pillanatban a nővel, akit szeret, és közben tökéletesen ébren van, és jelen van. Mindenféle kábulat nélkül.

Jonathanra és a gyűlésre gondolt, meg arra, amit a férfi mondott:

Jobban vágyom arra, hogy itt legyek, mint arra, hogy be legyek löve.

Igen! A francba is... igen!

Újra elkezdett mozogni, adott és kapott felváltva. Aztán, amikor lélegzet- visszafojtva és megfeszülve egyszerre eléleztek, úgy érezte, hogy él... végre igazán él.

55. fejezet

Xhex hajnali négy óra tizenkét perckor hagyta el a klubot. A takarító személyzet már elkezdte a hely takarítását, és az ő feladatuk volt az is, hogy bezárjanak. Xhex reggel nyolcra aktiválta az automatikus riasztót. A kasszában nem volt már pénz, Rehvenge irodájának ajtaja pedig nem csak hogy be volt zárva, de egyenesen áthatolhatatlan volt. A Ducati a magángarázsban várt rá, ahol a Bentley is parkolt, amikor Rehvnek nem volt szüksége a kocsira. Xhex kigurult a fekete motorral, ráült, és miközben a garázsajtó lecsukódott mögötte, berúgta a járgányt.

Soha nem viselt bukósisakot.

A bőrnadrágja és a motoros dzsekije azonban mindig rajta volt.

A motor dübörgött a lába között, miközben Caldwell egyirányú utcáinak labirintusában kanyargott, aztán kiért az észak felé vezető főútra. Jóval száz fölé száguldott, amikor elsűvített egy járóautó mellett, amely a fenyőfák alatt parkolt.

Soha nem kapcsolta be a fényszórót.

Ez lehetett a magyarázata annak, hogy miért nem eredtek a nyomába a rendőrök. Feltéve persze, hogy a radar bemérte a sebességét, és a járőr nem aludt el szolgálatban. Nehéz volt üldözni azt, ami nem látszott.

Két hely is volt Caldwellben, ahol álomra hajthatta a fejét: egy alagsori lakás a belvárosban, vagy ha magányra vágyott, egy félreeső, kétszobás kunyhó a Hudson folyó mellett.

A földút, amely a vízparti házhoz vezetett, csupán szűk ösvény volt, mivel az elmúlt harminc évben szándékosan nem vágta ki az út mentén a gázt. A dzsungelen túl egy 1920-ban épült kis halászkunyhó állt egy közel háromhektáros földterület közepén. A ház masszív volt, de nélkülözött minden extrát. A garázst egy különálló építmény képviselte jobbra, amely az egyik oka volt annak, hogy annak idején megvette az ingatlant. Ugyanis szeretett fegyvereket és robbanóanyagot tartani a birtokán. Az a tény viszont, hogy egy másik épületben tárolta őket, jelentősen lecsökkentette az esélyét annak, hogy álmában felrobbantja magát.

A motort betolta a garázsba, majd bement a házba.

Belépett a konyhába. Imádta ezt az illatot, amelyet a mennyezet, a falak és a padló régi fenyődeszkái, valamint a fegyverek számára épített cédrusszekrény árasztott.

Nem volt riasztóberendezése. Nem hitt bennük.

Ott volt ő. És eddig mindig elég volt ez is.

Ivott egy csésze porkávét, majd bement a hálószobájába, és levette a bőrruháját. Fekete sport melltartóban és bugyiban lefeküdt a puszta földre, és erőt gyűjtött.

Bármennyire kemény volt is, néha neki is szüksége volt néhány percre.

Amikor úgy érezte, felkészült, a combjához nyúlt, és megérintette a fémbilincset, amelynek tüskéi mélyen a bőrébe és az izmaiba vájtak. A pánton lévő zár egy kattanással kinyílt, és Xhex felnyögött, amikor vér áramlott a sebekbe. A látómezeje villódzni kezdett, ezért az oldalára fordult, és a száján keresztül vette a levegőt.

Ez volt az egyetlen mód arra, hogy féken tartsa manipulátor ösztöneit. A fájdalom volt a módszere.

A bőrét lassan ellepte a vér, a teste újra kalibrálta magát, és hirtelen bizseregni kezdett. Xhex úgy gondolta, ez a jutalma azért, hogy sikerült erősnek maradnia és nem vesztette el az önuralmát. Egész biztosan kémiai reakció volt, semmi különös, csak a jó öreg

endorfinhormonok száguldoztak felszabadultan a vérében, és ez okozta a bizsergést.

Az ilyen pillanatokban mindig felébredt benne a vágy, hogy bútorokat vegyen a házba, ám ennek a fel-lángolásnak könnyen ellent tudott állni. A fapadlót sokkal könnyebb volt tisztán tartani.

A légzése egyenletessé vált, a szíve lelassult, az agya pedig kezdett megnyugodni, amikor váratlanul valami az eszébe villant, és a stabilizálódó folyamatot egy csa-pásra visszafordította.

John Matthew.

John Matthew... a gazember. Az isten szerelmére, hi-szen még csak gyerek! Mi a fene ütött belé, hogy meg-próbálta felizgatni?

Visszaemlékezett rá, hogy nézett ki, ahogy ott állt a félemeleti mosdóban a neonlámpák alatt. Az arca egy harcosé volt, nem egy fiatal kölyöké, a teste pedig egy olyan férfié, aki képes nyújtani is valamit egy nőnek. Távolról sem emlékeztetett egy önbizalomhiányban szenvedő, félénk nyuszira.

Xhex kinyújtotta oldalra a kezét, és odahúzta magá-hoz a bőrnadrágját, majd kivette a zsebéből a papírtör-lőt, amit Johntól kapott. Szétnyitotta, és elolvasta, ami rá volt írva.

Legközelebb mondd ki a nevem! Sokkal nagyobbat fogsz élvezni. Dühösen felhorkant, és összegyúrte az átkozott pa-pírlapot.

Megfordult a fejében, hogy felkel, és elégeti a nyomorultat.

Ehelyett a másik keze a lába közé csúszott.

Amikor a nap felkelt és besütött a hálósobába, Xhex elképzelte, hogy John hanyatt fekszik alatta, és felfelé döfködi azt a testrészét, amit a nadrágjában lá-tott, miközben ő vadul lovagol rajta...

El sem hitte, hogy ilyenekről fantáziál, és nagyon dühös lett miatta a fiúra. Abba is hagyta volna, ha ké-pes lett volna rá.

De kimondta a nevét.

Kétszer.

56. fejezet

Az Őrzőnek gondjai voltak az irányítással.

Ami nem volt baj, feltéve, hogy az illető egy isten-nő, aki egy teljesen új világot alkotott meg a világban, új történelmet az egyetemes történelemben.

Tényleg. Nem volt baj.

Sőt, lehet, hogy még jó is volt... bizonyos szempont-ból.

Az Őrző odalebegett a lakhelyében lévő, hermetikusan lezárt szobához, és a gondolatának erejével kinyitotta a szárnyas ajtót. Pára áramlott ki bentről, és úgy hullámozott, mint szaténlepedő a szélben. A lánya alakja lassan kirajzolódott a fátyolszerű ködpárában, izmos teste élettelenül lebegett a levegőben.

Payne olyan volt, mint az apja: agresszív, számító és erős.

Veszélyes.

A kiválasztottak között nem volt helye egy olyan nőnek, mint Payne. De a vámpírok világában sem. Az utolsó húzása után az Őrző úgy döntött, hogy mindenki biztonsága érdekében elzárja ide a gyermekét, aki nem passzolt egyik világba sem.

Bízz azokban, akiket megalkottál!

A Nemző mondata azóta is a fülében csengett, amióta a férfi kimondta. Olyan mély igazságra tapintott rá, amely az Őrző legbelső gondolataiban és félelmeiben rejtőzött.

Azoknak a férfiaknak és nőknek az életét, akiket különleges adottsága segítségével életre hívott, nem lehetett örökre burookban őrizni és feltenni a polcra, mint egy könyvet a szentély könyvtárában. A rend, való igaz, csábító volt, mivel biztonságot jelentett és minden veszélytől megvédte őket. A természet és az élőlények természete azonban zavaros volt, előre kiszámíthatatlan és nem tűrte a korlátokat.

Bízz azokban, akiket megalkottál!

Az Őrző sok mindent látott előre, tragédiák és dráma egész sorát, ám ezek csupán apró szemcsék voltak egy végtelen hosszú tengerpart homokjában. A sors egészét nem tudta előre. A faj jövője, amelyet életre hívott, és amelynek élete oly szorosan összefonódott az ő sorsával, a teremtményei fejlődése vagy hanyatlása ismeretlen és megismerhetetlen volt számára.

Az egyetlen biztos pont a jelen volt, és a Nemző jól látta a helyzetet.

Hőn szeretett gyermekei nem voltak boldogok, és ha a dolgok továbbra is így maradnak, hamarosan egy sem marad belőlük.

A változás volt az egyetlen reményük a jövőre.

Levette a fejéről fekete ruhájának csuklyáját, és leengedte a hátára. Felemelte a karját, majd kinyújtott kezéből molekulák forró áradatát küldte át a levegőben a lánya felé.

Payne kinyitotta gyémántfehér szemét, amely pontosan olyan volt, mint az ikertestvéréé, Vishousé.

— Lányom! — mondta neki az Őrző. Nem lepődött meg a válaszon, amit kapott.

— Menj a picsába!

57. fejezet

Több mint egy hónappal később, Cormia felébredt, és már kezdett hozzászokni ahhoz, amivel az éjszaka kezdetét köszöntötték.

Phury odanyomta hozzá a csípőjét, kökemény hímveendője a fenekéhez préselődött. Valószínűleg még mindig aludt. Cormia hasra fordult, hogy helyet csináljon neki, és magában mosolygott, mert tudta, mi lesz erre a reakció. És tényleg, Phury egy szempillantás alatt már rajta is feküdt, súlyos teste meleg takaróként borította be a hátát. Hozzádörgölözött, majd...

Cormia felnyögött, amikor belehatolt.

— Mmmm — súgta a fülébe. — Jó estét, drága felem!

Cormia elmosolyodott, és ívben megfeszítette a gerincét, hogy a férfi még mélyebbre tudjon hatolni benne. — Imádott parancsolóm, hogy érzed magad...

Mindketten felnyögtek, amikor Phury elkezdte az erőteljes lökéseket, amelyeket Cormia a szíve legmélyén érzett. Miközben Phury lassan és kitartóan mozgott benne, az orrával a tarkóját simogatta, szemfogával pedig a bőrét csipkedte. Megfogták egymás kezét, és egymásba fűzték az ujjaikat. Még nem házasodtak össze hivatalosan, mivel a kiválasztottak körül — akik látni szerették volna, milyen ez a világ — nagyon sok tennivalójuk akadt. De minden pillanatban együtt voltak, és Cormia el sem tudta képzelni, hogy tudtak eddig egymás nélkül élni.

Nos... minden héten egyszer különváltak egy időre. Keddenként Phury az Anonim Drogfüggők gyűlésére ment. Nagyon nehéz volt számára a vörös füstű cigarettáról való leszokás. Voltak időszakok, amikor ideges lett, a szeme képtelen volt egy helyre fókuszálni, és beülről fegyelmeznie kellett magát, hogy ne kiabáljon rá senkire. Az első két hétben nappal kiverte a víz a testét, és bár idővel ez csökkent, a bőre néha még mindig hiperérzékeny volt.

Azonban egyszer sem esett vissza. Akármennyire rosszul érezte is magát, soha nem gyengült el. És alkoholt sem ivott többé.

A szex viszont annál gyakoribb program lett közöttük, amit Cormia egyáltalán nem bánt.

Phury kihúzódott belőle, és hanyatt fordította. Elhelyezkedett a lába között, majd ráhajolt, és szenvedélyesen megcsókolta. A keze megtalálta a mellét, és ujjjaival végigsimított a megkeményedett mellbimbón. Cormia hozzásimult, aztán kettőjük közé csúsztatta a kezét, és megsimogatta a hímvesszőjét úgy, ahogy a férfi legjobban szerette. A tövétől a hegyéig, a tövétől a hegyéig.

A komódon Phury mobiltelefonja sípolt egyet, de nem vettek róla tudomást. Cormia szélesen elmosolyodott, és újra magába vezette a vastag hímtagot. Amikor ismét egybeforrtak, a tűz újból feléledt bennük, és átvette felettük az uralmat. A ritmus egyre fokozódott. Cormia megmarkolta kedvese vállát, és lökéseit boldogan fogadva sodródott a gyönyör hullámain vele együtt.

Amikor a szenvedély lecsillapodott bennük, kinyitotta a szemét, és mosolyogva üdvözölte a meleg sárga tekintetet, amelynek látványa határtalan boldogsággal töltötte el.

— Imádok felébredni — mondta Phury, és szájon csókolta kedvesét.

— Én is...

Ebben a pillanatban éles, sivító hanggal megszólalt a füstriasztó.

Phury felnevetett, oldalra fordult, és a mellkasára vont a Cormiát.

— Öt... négy... három... kettő...

— Booooooiiiiiiii! — kiáltotta Layla a földszintről.

— Ezúttal mi történt, kiválasztott? — kiabált vissza Phury.

— Rántotta — érkezett a hangos válasz.

Phury megrázta a fejét, és halkán odasúgta Cormiának.

— Pirításra tippeltem.

— Az nem lehetne. Tegnap tönkretette a kenyérpirítót.

— Tényleg? Cormia bólintott.

— Pizzát akart sütni benne, és hát a sajt...

— Mindenbe belefolyt?

— Mindenbe.

Phury hangosan visszakiáltott a lánynak.

— Semmi baj, Layla! Mosd el a serpenyőt, és próbáld meg újra!

— Attól félek, ez az edény már nemigen alkalmas rá. Phury odasúgta Cormiának.

— Azért sem fogom megkérdezni.

— Nem fémből vannak ezek a vacakok?

— De, gondolom, igen.

— Jobb, ha megyek és megnézem. — Cormia felült, és lekiáltott Laylának. — Egy perc, és lemegyek segíteni, nővérem!

Phury visszahúzta magához és megcsókolta, aztán elengedte. Cormia villámgyorsan lezuhanyozott, majd egy bő farmerben és Phury egyik ingében kijött a fürdőszobából.

Talán amiatt lehetett, hogy hosszú éveken át bő ruhákat hordott, nem szerette a szűk holmikát. Parancsolójának nem volt kifogása ellene, mert jó érzés volt látnia, hogy az ő ruháiban van.

— Ez a szín tökéletesen áll neked — mondta Phury elnyújtva, miközben figyelte, ahogy a lány a haját fonja.

— Tetszik a levendulaszín? — Cormia körbefordult előtte, hogy megmutassa magát, mire Phury sárga szemében fellobbant a tűz.

— Ó, igen. Nagyon tetszik. Gyere ide, kiválasztott!

Cormia csípőre tette a kezét, miközben odalent megszólalt a zongora. Skála. Ami azt jelentette, hogy Selena is felkelt.

— Muszáj lemennem, mielőtt Layla felgyújtja az egész házat.

Phury arcán olyan mosoly terült szét, mint amikor meztelenül képzelet el maga előtt a lányt.

— Gyere ide, kiválasztott!

— Mi lenne, ha lemennék és felhoznék neked valami ennivalót?

Phury volt olyan arcátlan, hogy félrehúzta magáról az összegyűrt takarót, és megmutatta ágaskodó hímveszőjét.

— Csak te tudod csillapítani az étvágyamat.

Egy porszívó zúgása is csatlakozott a lenti hangzavarhoz, amiből egyértelmű volt, hogy ki más kelt még fel. Amalya és Pheonia mindennap sorsot húztak, hogy ki használhatja aznap a porszívót. Teljesen lényegtelen volt, hogy Rehvenge szőnyegeinek szüksége van-e a tisztításra, mindennap alaposan ki lettek porszívózva.

— Egy perc — mondta Cormia, mert tudta, ha egy lépéssel is közelebb megy hozzá, egy pillanat alatt újra egymáson fognak feküdni. — Aztán amikor visszajövök, megengedem, hogy megtöltsd a szám azzal, amivel csak akarod. Ehhez mit szólsz?

A férfi hatalmas teste megborzongott, a szemhéja pedig elnehezülten lejjebb csukódott.

— Ó, igen... Ez... ó, istenem, ez nagyon jó terv.

A telefon emlékeztetőül ismét sípolt egyet, ezért Phury beletörődve odanyúlt érte.

— Na jó, most menj, különben nem engedlek el még egy óráig! Vagy négyig.

Cormia nevetve az ajtó felé indult.

— Szentséges... ég!

Aztán rögtön vissza is fordult.

— Mi történt?

A férfi lassan felült, és úgy tartotta a kezében a telefont, mintha sokkal többet érne, mint az a négyszáz dollár, amit a múlt héten kifizetett érte.

— Phury?

Odafordította a kijelzőt a lány felé.

Az üzenet Zsadisttól érkezett: Kislány. Két órával ezelőtt született. A neve Nalla. Remélem, jól vagy. Z.

Cormia az ajkába harapott, és megérintette Phury vállát.

— Vissza kellene menned a házba. Látogasd meg őt! Őket.

Phury nagyot nyelt.

— Ja, nem is tudom. Nem, inkább nem megyek vissza... Azt hiszem, jobb lesz így. Wrath és én meg tudjuk beszélni, amit kell, telefonon is, és... Igen. Jobb lesz, ha nem megyek.

— Válaszolsz az üzenetre?

— Igen. — Az ágyékára húzta a takarót, aztán csak bámulta a telefont. Cormia egy pillanat múlva azt kérdezte.

— Akarod, hogy én írjam meg helyetted? Phury bólintott.

— Légy szíves. Írd a kettőnk nevében, jó?

A lány megcsókolta a feje búbját, majd bepötyögte a választ: Áldásom kísérjen téged, a feledet és a gyermekedet! Lelkiekben veletek vagyunk. Szeretettel: Phury és Cormia.

Másnap este Phury legszívesebben nem ment volna el az Anonim Drogfüggők gyűlésére. Semmi kedve nem volt hozzá.

Nem tudta, hogy végül mi vette rá mégis. Azt sem tudta, hogy bírta ki. Csak arra tudott gondolni, hogy rágyújtson, és ne kelljen éreznie ezt a fájdalmat. Mégis milyen elcseszett dolog volt, hogy fájt neki? Azok után, hogy az ikertestvére kisbabája egészségesen megszületett, hogy Zsadist apa lett, és Bella túlélte a szülést... az ember azt gondolta volna, hogy boldogságban úszik és megkönnyebült. Hiszen ezért imádkozott ő is és mindenki más egész végig.

Kétségtelen, hogy ő volt az egyetlen, aki nem örült felhőtlenül. A többi testvér kezét-lábát törte, hogy gratuláljon Z-nek a lányához,

valamint Bella kedvében járjon. Az ünneplés heteken keresztül tart majd, Fritz pedig magánkívül lesz az örömtől, hogy különleges ételeket főzhet, és mindenki ünnepel.

Phury szinte maga előtt látta. A ház főbejáratát Zsadist vérvonalát jelölve zöld, Belláét pedig lila színű dekorációk díszítik.

Virágkoszorúk lesznek minden ajtón a házban, még a szekrényeken és a konyhában is, hogy ezzel jelezzék, hogy Nalla szerencsésen megérkezett erre a világra. A kandalló folyamatosan égni fog, és az a fajta hosszan égő fahasáb lesz beletéve, amely vérvörös lánggal ég, hogy az újszülött drága vérét jelképezze.

A szülést követő huszonnegyedik óra kezdetén a láz minden lakója a szülők színéből kötött hatalmas bokrétát fog vinni a büszke apának és anyának, amelyeket majd a csöppség kiságyának rácsaira fognak felkötözni, hogy azok segítsék egész életében. Az óra végére az a hely, ahová a baba lehajtja drága kis fejét, számtalan szaténszalaggal lesz feldíszítve, amelyeknek hosszú szára a végtelen szeretet jelképeként leér majd egészen a földre.

Nalla drága ékszereket kap majd, aztán bársonytakaróba csavarják, és gyengéd karok ringatják. Dédelgetni fogják, hisz egy csoda, hogy a világra jött, a születése pedig mindig boldogsággal fogja eltölteni azokat, akik reménykedve és rettegve várták, hogy végre ezen a világon köszönthessék.

Hát igen... Phury nem tudta, mi vitte el a művelődési központba. Sem azt, hogy mi vette rá, hogy belépjen az ajtón, és lemenjen az alagsorba. Nem tudta, miért maradt.

Azt viszont tudta, hogy amikor visszatért Rehvenge birtokára, képtelen volt bemenni a házba.

Leült a teraszon egy nádból font karosszékre a csillagos ég alatt. Üres volt a feje, ugyanakkor mindennel teli.

Valamivel később Cormia kijött a házból, és megérintette a vállát, mint mindig, amikor megérezte, hogy mélyen a gondolataiba mélyedt. Phury megcsókolta a tenyerét, aztán a lány szájon csókolta, és visszament a szobába, valószínűleg azért, hogy Rehv új klubjának a tervein dolgozzon.

Az éjszaka csendes volt és kimondottan hideg. A szél fel-feltámadt, meglebegtette a fák tetejét, amitől az őszi falevelek zizegni kezdtek, mintha élveznék a kitüntető figyelmet.

Phury hallotta a háta mögött a jövő kiszűrődő hangjait a házból. A kiválasztottak egyre jobban megismerték ezt a világot, sok mindent megtudtak magukról és a környezetükről ezen az oldalon. Nagyon büszke volt rájuk, és úgy érezte, most valóban Nemző lett, a szó hagyományos értelmében, aki akár ölni is képes lenne, hogy megvédje a rábízott nőket, és bármit megtehetett volna értük.

Ez az érzés azonban csak apai szeretet volt feléjük. Az egyetlen nő, aki iránt hitvesi szerelmet érzett, Cor-mia volt.

Megdörzsölte a mellkasát, és figyelte, ahogy az órák a saját lassú ritmusukban telnek, miközben a szél fújdogál. A hold elérte pályájának csúcsát az égbolton, és megkezdte fokozatos ereszkedését. Valaki betett egy operát a lejátszóba bent a házban. Aztán átcserélte hip-hopra. Hála istennek! Aztán megnyitották a vizet a zuhanyzóban. Majd valaki porszívózott. Megint.

Élet. A maga hétköznapi csodájában.

Amit viszont nem lehet úgy élvezni, ha valaki folyton csak az árnyékban üldögél... akár szó szerint érve, akár metaforikusan, mert egy kábítószerfüggő sötét világába van bezárva.

Phury lehajolt, és megérintette a múltját. Eljutott ideig úgy, hogy az egyik lába hiányzott. Az élete hátra-levő részét is átvészeli majd az ikertestvére és a testvérek nélkül... meg tudja csinálni. Sok mindenért hálás

lehet, azok majd kárpótolják a veszteségekért.

Nem fogja magát mindig ilyen üresnek érezni. Valaki visszatette az operát a házban. Ó, a francba! Ezúttal Puccinit. Che gelida manina. A sok közül hogy tudták kiválasztani pont azt az egyetlen áriát, amelytől garantáltan még rosszabbul érzi magát? Istenem, nem hallgatta a Bohéméletet már... nos egy örökkévalóság óta. A dal, amelyet annyira szeretett, úgy elszorította a torkát, hogy nem kapott levegőt. Megmarkolta a szék karfáját és felállt. Képtelen volt tovább hallgatni ezt a tenort. Ez a szárnyaló, dicsőséges hang túlságosan is emlékeztette... Zsadist jelent meg az erdő szélén. És énekelt. Ő énekelt! Őt hallotta, nem pedig egy CD-t a házból. A hangja magasba szökött, és mélybe zuhant a dal-lal, miközben közeledett a ház felé a fűvön. Minden egyes tökéletesen tiszta hanggal egyre közelebb ért hozzá. A szél lett a kísérete, szárnyaira kapta csodálatos hangját, és repítette a kert és a fák felé, a hegyekig, majd fel a mennyországba, mivel ilyen elképesztő tehetőség csak onnan származhatott.

Phury úgy állt fel, mintha az ikertestvére hangja emelte volna fel a székéből, nem pedig a saját lába. Ez volt a köszönet, ami soha nem hangzott el. A hála a megmentéséért, és az élet megbecsülése, amely megadta neki. Egy boldog apa így fejezte ki teli torokból az érzéseit a testvére iránt, amelyeket nem tudott szavakba önteni, ezért szüksége volt a zenére, hogy általa megmutassa mindazt, amit nem tudott kimondani.

— Ó, a francba... Z! — suttogta Phury megrendülten a dicsőséges dal közben.

Amikor az ária felért a tetőfokára, és az érzelmek a legerőteljesebben kerültek kifejezésre, a testvériség tagjai egymás után megjelentek Z mellett, kiléptek az éjszaka sötétjéből. Wrath. Rhage. Butch. Vishous. Mindannyian a fehér, ünnepi ruhájukat viselték, amellyel Nalla születésének huszonnegyedik óráját ünnepelték meg.

Zsadist a dal utolsó lágy hangjait már Phury előtt fejezte be.

Amikor az utolsó sor, „Vi piaccia diri” beleveszett a végtelenbe, Zsadist felemelte a kezét.

Az éjszakai szellő egy hatalmas zöldesarany szalagot lengetett benne. Cormia épp a megfelelő percben lépett ki a házból, és megállt Phury mellett. A karját a férfi dereka köré fonta, akit ekkor már csak ez tartott meg függőlegesen.

Zsadist az ősi nyelven azt mondta:

— Megtisztelitek-e most született lányomat a vérvonalatok színeiből kötött szalaggal és a szívetekben őrzött szerelemmel?

Mélyen meghajolt előttük, és átnyújtotta nekik a szalagot.

Phury hangja rekedten csengett, amikor felelt.

— Végtelenül megtisztelő lenne, ha a családjunk színeit a lányodnak ajánlhatnánk.

Amikor Z kiegyenesedett, nehéz volt megmondani, melyikük mozdult először.

Valószínűleg félúton találkoztak.

Egyikük sem szólt semmit, amikor megölelték egymást. A szavak néha nem mondtak eleget, a betűk és a nyelvtan mélysége nem volt elég ahhoz, hogy pontosan kifejezzék a szív érzéseit.

A testvériség tapsolni kezdett.

Valamivel később Phury hátranyúlt, megfogta Cormia kezét, és magához húzta. Elhúzódott Z-től és ránézett.

— Mondd csak, Nallának sárga a szeme? Zsadist elmosolyodott és bólintott.

— Igen. Bella azt mondja, hogy úgy néz ki, mint én. Ami azt jelenti, hogy rád is hasonlít. Gyere, testvérem, látogasd meg a lányomat! Gyere vissza, és ismerd meg az unokahúgodat! Van egy nagy, üres hely az ágyán, amelyet nektek kell betölteni.

Phury magához szorította Cormiát, és érezte, hogy a lány megdörzsöli a mellkasa közepét. Mély lélegzetet vett, és megtörölte a szemét.

— Ez a kedvenc operám és a kedvenc áriám.

— Tudom. — Zsadist Cormiára mosolygott, és a dal első két sorára utalva azt mondta: — „Che gelida manina, se le lasci riscaldar.”

Milyen hideg a kis kezed. Add ide, hadd melegítsem fel!

— Ez rólad is elmondható, testvérem.

— Igaz. Nagyon igaz. — Zsadist elkomolyodott. — Kérlek... gyere, nézd meg a lányomat! És minket is! Hiányzol a testvéreknek. És nekem is.

Phury összehúzta a szemét, amikor valami hirtelen a helyére kattant.

— Te voltál az! Te mentél el a művelődési házhoz, és néztél, amikor a hintában ültem a gyűlés után.

Zsadist hangja reszelősen csengett.

— Olyan átkozottul büszke vagyok rád! Cormia közbeszólt.

— Én is.

Milyen tökéletes ez a pillanat, gondolta Phury. Előtte állt az ikertestvére, mellette a fele, a varázsló pedig sehol sem volt.

Annyira csodálatos volt, hogy tudta, egész életében pontosan olyan tisztán és meghatottan fog visszaemlékezni rá, ahogy most átélte.

Megcsókolta Cormia homlokát, és még egy kicsit ott tartotta a száját, miközben hálát adott az égnek. Majd Zsadistra mosolygott.

— Örömmel. Hódolattal és tisztelettel megyünk el Nalla bölcsőjéhez.

— És a szalag?

Phury lenézett az egymásba font, zöld és arany szalagra, amely a Cormiával való egyesülését jelképezte. Hirtelen a lány is erősebben szorította a derekát, mint ha ő is ugyanarra gondolna.

Arra, hogy milyen tökéletesek együtt.

— Igen, testvérem. Természetesen elvisszük a szalagot is. — Mélyen Cormia szemébe nézett. — És ha lenne idő egy esküvői szertartásra, nagyszerű lenne, mert...

A testvérek éljenzése, huhogása és hátba veregetése belefajította a további szavakat, Cormia azonban megértette a lényegét. Phury még

sohasem látott egyetlen nőt sem olyan gyönyörűen és boldogan mosolyogni, mint ahogy Cormia mosolygott rá, amikor felnézett a szemébe.

Ezek szerint megértette, amit mondani akart.

Az „örökké szeretni foglak” nem feltétlenül kell hogy elhangozzon ahhoz, hogy a másik érezze.

VÉGE